NGENÆ

FLYGTNINGENÆVNET

Formandskabet

32. beretning 2023

23

FLYGTNINGENÆVNET

Formandskabet

32. beretning 2023

Flygtningenævnet
Formandskabet, 32. beretning 2023
Udgivet af Flygtningenævnet juli 2024

Omslag og design:
Stibo Complete

Repro og tryk:
Stibo Complete

Trykt udgave:
ISBN nr. 978-87-91763-34-2
EAN 9788791763342

Elektronisk udgave:
ISBN nr. 978-87-91763-35-9
EAN 9788791763359

Pris: 200 kr.
Oplag: 700

Publikationen kan bestilles på
https://boghandel.stibocomplete.com

Publikationen er endvidere tilgængelig
på Flygtningenævnets hjemmeside
(www.fln.dk)

København 2024

Forord

ved formanden

Flygtningenævnets formandskab afgiver hermed sin 32. beretning om nævnets virksomhed. Beretningen dækker kalenderåret 2023 og indeholder blandt andet en redegørelse for asylpraksis og praksis i sager om nægtelse af forlængelse og inddragelse af opholdstilladelser samt en redegørelse for nævnets virksomhed i øvrigt.

For så vidt angår sager, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt afslag på asyl, er det i løbet af beretningsåret lykkedes at nedbringe den gennemsnitlige sagsbehandlingstid i nævnet til 78 dage for 95% af sagerne. Som i de foregående år har nævnet også i 2023 modtaget et relativt lavt antal spontane asylsager. Der henvises til kapitel 15 for nærmere statistiske oplysninger for 2023.

Derimod er tilgangen af Dublinsager, hvori der er klaget over Udlændingestyrelsens afgørelse, i 2023 steget. Denne tendens er fortsat i de første fire måneder af 2024. Endvidere har et stort antal Dublinsager en kompleksitet, som ikke tidligere gjorde sig gældende, og som navnlig skyldes forholdene for asylansøgere i flere Dublinlande. Nævnet har på den baggrund i beretningsåret afholdt flere skriftlige nævn end sædvanligt i Dublinsager.

Flygtningenævnet har således i 2023 truffet afgørelse i et antal sager vedrørende overførsel af klagere til Belgien, Kroatien, Polen og Bulgarien i medfør af Dublinforordningen, hvor nævnet har stillet krav om, at der forud for overførsel af klagerne skulle indhentes en garanti fra de nationale myndigheder om, at klagerne ville blive behandlet i overensstemmelse med landets EU-retlige og øvrige internationale forpligtelser. Herudover har behandlingen af sager vedrørende Dublinoverførsel til Italien givet anledning til overvejelser om de retlige konsekvenser af den undtagelsestilstand på migrationsområdet, som de italienske myndigheder har indført og – senest i april 2024 – forlænget i yderligere seks måneder, og som indebærer, at Italien ikke modtager de

asylansøgere, som landet efter Dublinforordningen er forpligtet til at modtage. Efter en berostillelse i perioden april til august 2023 har nævnet genoptaget behandlingen af sager om overførsel til Italien.

Endelig har nævnet i beretningsåret iværksat en præjudiciel forelæggelse for EU-Domstolen af et spørgsmål i en Dublinsag. Forelæggelsen vedrører beregningen af frister efter Dublinforordningens artikel 29 i en sag, hvor Flygtningenævnet tidligere havde hjemvist Udlændingestyrelsens afgørelse om overførsel.

Der henvises til den nærmere gennemgang af nævnets behandling af Dublinsager i kapitel 3.

Flygtningenævnet besluttede i oktober 2023 at ophæve berostillelsen af sager vedrørende statsborgere fra Ukraine, der havde varet siden den 24. februar 2022, og hjemvise de verserende sager til Udlændingestyrelsen til fornyet førsteinstansbehandling, idet nævnet fandt, at der er tale om en meget fastlåst konflikt, som der ikke umiddelbart er udsigt til en afklaring af.

De ligeledes alvorlige generelle forhold i flere andre lande har betydet, at Flygtningenævnet i 2023 har fulgt udviklingen i de pågældende lande meget tæt.

Dette gælder således Myanmar, der siden militærkuppet i februar 2021 har været ramt af voldsom indre konflikt. Flygtningenævnet har i beretningsåret løbende drøftet forholdene i Myanmar, men har fundet, at der ikke er grundlag for at anse situationen for omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 3.

Nævnet har endvidere haft fokus på den generelle situation i Iran, som den har udviklet sig i forbindelse med protesterne i kølvandet på Mahsa Aminis død i september 2022. De skærpede aktuelle forhold i Iran indgår i grundlaget for nævnets vurdering af sager vedrørende iranske statsborgere, men kan ikke begrunde ændringer i nævnets praksis i disse sager.

Herudover besluttede Flygtningenævnet på baggrund af borgerkrigen i Sudan, der begyndte i april 2023, samme måned at berostille behandlingen af sager vedrørende sudanske statsborgere indtil videre. I februar i år fandt Flygtningenævnet, at der ikke længere var grundlag for at opretholde berostillelsen uagtet den alvorlige situation i landet, herunder det betydelige antal internt fordrevne.

For så vidt angår den voldelige konflikt mellem Israel og Hamas besluttede Flygtningenævnet i oktober 2023 som følge af den på daværende tidspunkt meget ustabile og uforudsigelige sikkerhedssituation i Gaza at udsætte udrejsefristen for statsløse palæstinensere fra Gaza, der var i udsendelsesposition, samt at berostille behandlingen af sager. I februar i år besluttede nævnet, at der ikke var grundlag for at opretholde berostillelsen, og at de generelle forhold i Gaza på daværende tidspunkt var præget af en sådan ekstrem generel voldsudøvelse, at der bestod en reel risiko for overgreb i strid med EMRK's artikel 3 alene i kraft af en tilstedeværelse i området, og at der således var grundlag for at meddele opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3, til ansøgere fra Gaza. Statsløse palæstinensere fra Gaza, der har nydt beskyttelse eller bistand fra UNRWA, vil skulle meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, jf. flygtningekonventionens artikel 1 D, med henvisning til, at de pågældende på grund af de generelle forhold i området ikke vil kunne henvises til at modtage beskyttelse og bistand fra UNRWA.

Der henvises til den nærmere gennemgang af Flygtningenævnets praksis vedrørende personer fra Gaza til afsnit 8.2.1.

Som følge af de fortsat forværrede forhold for kvinder og piger i Afghanistan efter Talibans magtovertagelse i august 2021 besluttede Flygtningenævnet i januar 2023 at ændre praksis i sager vedrørende kvinder og piger fra Afghanistan, således at kvinder og piger fra Afghanistan anses for omfattet af flygtningekonventionen og dermed meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, alene på grund af deres køn.

Der henvises til den nærmere gennemgang af nævnets behandling af sager vedrørende statsborgere fra Afghanistan i kapitel 14.

København, maj 2024

Ib Hounsgaard Trabjerg

Indholdsfortegnelse for 32. beretning 2023

Forord ved formanden 3

Kapitel 1 Flygtningenævnets almindelige forhold 17

1.1 Flygtningenævnets kompetence 17
1.2 Flygtningenævnets sammensætning og uafhængighed 18
1.3 Endelighedsbestemmelsen i udlændingelovens § 56, stk. 8 22
1.4 Flygtningenævnets medlemmer i beretningsperioden 22
1.5 Sekretariatets medarbejdere i beretningsperioden 25
1.6 Formandskabet 27
1.7 Koordinationsudvalget 28
1.8 Flygtningenævnets Sekretariat og Flygtningenævnets Administrative Team 28
1.9 Flygtningenævnets hjemmeside 30
1.10 Flygtningenævnets 40-års jubilæum 31

Kapitel 2 Flygtningenævnets deltagelse i nationale og internationale fora i 2023 33

2.1 Indledning 33
2.2 EU-asylarbejdsgruppen 33
2.3 Dublin kontaktgruppen (Dublin Contact Committee) 34
2.4 The European Union Agency for Asylum (EUAA) 34
2.5 Inter-Governmental Consultations (IGC) 36
2.6 UNHCR's eksekutivkomité (ExCom) 37
2.7 UNHCR-seminar om retten til familie- og privatliv og udvalgte asylretlige problemstillinger 37
2.8 Seminar om nordisk asylpraksis vedrørende religiøs konversion afholdt af UNHCR og Københavns Universitet 38
2.9 General Directors' Immigration Services Conference (GDISC) 38
2.10 Menneskerettighedskonference afholdt af Aalborg Universitet i samarbejde med Institut for Menneskerettigheder 38
2.11 Udenlandske besøg i Flygtningenævnets sekretariat 39

Kapitel 3 Dublinsager 41

3.1 Grundlaget for behandlingen af Dublinsager 41

3.1.1	Udlændingeloven og Dublinforordningen	41
3.1.2	Ansvarsfastlæggelsen	42
3.2	Praksis vedrørende Dublinforordningen ved internationale organer	43
3.2.1	EU-Domstolen	43
3.2.1.1	Flygtningenævnets forelæggelse af præjudicielt spørgsmål for EU-Domstolen	48
3.2.2	Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol	49
3.2.2.1	Dublinoverførsel til Italien	49
3.3	Sagens behandling	52
3.3.1	Sagsforløb	52
3.3.2	Genoptagelse	54
3.3.3	Generelle baggrundsoplysninger og sagsoplysning	57
3.4	Eksempler fra nævnets praksis	59
3.4.1	Familiemæssig tilknytning	59
3.4.2	Afhængighedsforhold – Dublinforordningens artikel 16	64
3.4.3	Suverænitetsklausulen og den humanitære klausul – Dublinforordningens artikel 17, stk. 1 og 2	67
3.4.4	Længerevarende ophold uden for medlemsstaternes område – Dublinforordningens artikel 19, stk. 2	71
3.4.5	Generelle forhold i modtagerlandet	73
3.4.5.1	Krav om garantistillelse	74
3.4.6	Frister	85

Kapitel 4	Mundtlige nævnssager i 2023	91
4.1	Indledning	91
4.1.1	Iran	92
4.1.2	Afghanistan	96
4.1.3	Irak	101
4.2	Udlændingelovens § 7, statusvalg	103
4.2.1	Udlændingelovens § 7, stk.1	103
4.2.1.1	Praksis efter udlændingelovens § 7, stk. 1	107
4.2.2	Udlændingelovens § 7, stk. 2 (beskyttelsesstatus)	128
4.2.2.1	Praksis efter udlændingelovens § 7, stk. 2	132
4.2.3	Udlændingelovens § 7, stk. 3 (midlertidig beskyttelsesstatus)	136
4.2.4	Statusændringssager	139
4.2.4.1	Praksis i statusændringssager	141
4.3	Betydningen af kumulative forhold	147
4.4	Betydningen af generelt vanskelige forhold	153
4.5	Private konflikter og agents of persecution	158

4.6	Betydningen af helbredsmæssige forhold	159
4.7	Betydningen af tortur	163
4.7.1	Internationale forpligtelser	163
4.7.2	Vurdering af den aktuelle risiko	164
4.7.3	Bevisvurderingen	166
4.7.3.1	Iværksættelse af en torturundersøgelse	166
4.7.3.1.1	FN's Torturkomités General Comment no. 4	173
4.7.3.2	Gennemførelse af en torturundersøgelse	174
4.7.3.3	Resultatet af en torturundersøgelse	174
4.8	Uledsagede mindreårige asylansøgere	175
4.9	Statsløse personer og personer med muligt statsborgerskab i flere lande	175
4.10	Sager, der af Udlændingestyrelsen er forsøgt afgjort i åbenbart grundløs-proceduren	179

Kapitel 5	Udvalgte asylretlige problemstillinger	183

5.1	Internt flugtalternativ (IFA)	183
5.2	Første asylland	187
5.2.1	Beskyttelse i et andet land	187
5.2.2	Tilknytningsmomenter	189
5.2.3	Betydningen af udsendelseshindringer	190
5.3	Udlændingelovens § 29 b	191
5.3.1	Grundlaget for behandlingen af 29 b-sager	191
5.3.1.1	Udlændingelovens bestemmelser	191
5.3.1.2	Betingelser for at anse et land som første asylland	191
5.3.2	Sagens behandling	193
5.3.2.1	Sagsforløb	193
5.3.2.2	Genoptagelse	194
5.3.3	Nævnets praksis	195
5.4	Sur place	197
5.4.1	Asylansøgningen er begrundet i ændringer i ansøgerens hjemland	197
5.4.2	Asylansøgningen er begrundet i ansøgerens egne handlinger i det land, hvor der søges asyl	198
5.4.2.1	Politiske eller religiøse aktiviteter	205
5.4.2.2	Seksuelle aktiviteter	214
5.4.2.3	Andre aktiviteter	214
5.5	Køns- og æresrelateret forfølgelse	214
5.5.1	Den asylretlige vurdering af køns- og æresrelaterede overgreb m.v.	214
5.5.2	Praksis vedrørende køns- og æresrelaterede overgreb mv.	216
5.5.2.1	Forholdene for kvinder uden (mandligt) netværk i hjemlandet	216

5.5.2.2. Forhold relateret til ægteskab og samliv, herunder skilsmisse, samlivsophævelse og utroskab 217
5.5.2.3. Kvindelig omskæring 219
5.5.2.4 Seksuel orientering og kønsidentitet (LGBT+) 223
5.6 Menneskehandel 226
5.7 Dobbeltstraf 227
5.8 Konsekvensstatus 230
5.8.1 Personer omfattet af familiens enhed 232
5.8.1.1 Ægtefæller og samlevere til personer, der nyder beskyttelse 240
5.8.1.2 Børn af personer, der nyder beskyttelse 243
5.8.1.3 Forældre til børn, der nyder beskyttelse 245
5.8.1.3.1 Mindreårige børn som hovedperson 245
5.8.1.3.2 Myndige børn som hovedperson 248
5.8.1.4 Søskende til en person, som nyder beskyttelse 250
5.8.1.5 Øvrige familiemedlemmer 253
5.8.2 Øvrige betingelser for at opnå konsekvensstatus 254
5.8.3 Udelukkelse 258
5.8.4 Procedurer i sager om konsekvensstatus 259

Kapitel 6 Ophør af opholdstilladelse 265

6.1 Mundtlige nævnssager i 2023 265
6.2 Inddragelse og nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse 265
6.2.1 Inddragelse af opholdstilladelse 265
6.2.2 Nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse 271
6.2.3 Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8 273
6.2.3.1 Forholdet mellem Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8 og udlændingelovens § 26, stk. 1 276
6.2.3.2 Tilknytning til Danmark og hjemlandet 278
6.2.3.3 Helbredsmæssige forhold 280
6.2.3.4 Afhængighedsforhold til herboende familiemedlemmer 282
6.2.3.5 Barnets tarv 282
6.3 Inddragelse af opholdstilladelser efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 1 (svig) 282
6.4 Inddragelse af opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 4. (Ferie mv. i hjemlandet) 284
6.5 Bortfald af opholdstilladelse 286
6.5.1 Klageren er udrejst af Danmark som mindreårig 292
6.5.2 Klageren har frivilligt taget ophold i hjemlandet 294
6.5.3 Klageren har opnået beskyttelse i et tredjeland 297

6.5.4 Klageren har under ophold i udlandet deltaget i væbnet konflikt m.v. 298
6.5.5 Dispensation fra bortfald 301

Kapitel 7 Udelukkelse fra opholdstilladelse på grund af kriminalitet 305

7.1 Betydningen af kriminelle forhold 305
7.2 Refoulementsforbuddet i udlændingelovens § 31 og tålt ophold her i landet 305
7.2.1 Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 306
7.2.2 Flygtningekonventionens artikler 32 og 33 308
7.2.3 Begreberne "særlig grov forbrydelse" og "fare for samfundet" 309
7.2.4 Afgørelse om tilbagesendelse for udlændinge, der isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, jf. § 31, men som er udelukket fra at blive meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 10, stk. 1-2 og 4-6 310
7.3 Flygtningekonventionens artikel 1 F (udelukkelsesgrundene), jf. udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3 311
7.4 Anmeldelse og efterforskning af forbrydelser ved National enhed for Særlig Kriminalitet (NSK) 317
7.4.1 Anmeldelse af sager til NSK 317
7.4.2 Resultatet af NSK's efterforskning 318
7.5 Kriminalitet begået i udlandet, jf. udlændingelovens § 10, stk. 2, nr. 1 og 2, og § 19, stk. 2, nr. 3 318
7.6 Kriminalitet begået her i landet, jf. udlændingelovens § 10, stk. 3 320
7.7 Udlændingelovens § 49 a 328
7.8 Udlændingelovens § 32 b og § 49 b 338
7.9 Udelukkelse af udlændinge opført på FN's og EU's sanktionslister 339
7.10 Høring af Flygtningenævnet i sager, hvor en udlænding er udvist efter udlændingelovens § 25, nr. 1 340

Kapitel 8 Statsløse palæstinensere 341

8.1 Grundlaget for Flygtningenævnets afgørelser 341
8.1.1 Flygtningekonventionens artikel 1 D 341
8.1.2 Fortolkningsbidrag vedrørende artikel 1 D 343
8.1.3 Indhentelse af oplysninger om de faktiske forhold 347
8.2 Praksis fra UNRWAs mandatområde 348
8.2.1 Gaza 348
8.2.2 Jordan 349
8.2.3 Libanon 349

8.2.4 Syrien 351
8.2.5 Vestbredden 354
8.3 Praksis fra lande uden for UNRWAs mandatområde 354

Kapitel 9 Uledsagede mindreårige asylansøgere 355

9.1 Indledning 355
9.2 Definition 356
9.3 Aldersvurdering 356
9.4 Ledsagevurdering 364
9.5 Modenhedsvurdering 364
9.6 Asylsagens behandling 366
9.7 Bevisvurdering 369
9.8 Udlændingelovens § 9 c, stk. 3 370
9.8.1 Opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 1 373
9.8.2 Opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 2 374

Kapitel 10 Identitetsfastlæggelse 381

Kapitel 11 Sagsbehandlingen i Flygtningenævnet 387

11.1 Sagens behandling 387
11.1.1 Advokatbeskikkelse og partsrepræsentanter 387
11.1.2 Mundtlig behandling 389
11.1.3 Skriftlig behandling 395
11.2 Bevisvurderingen 396
11.2.1 Ansøgers forklaring 397
11.2.2 Vidneførsel 412
11.2.3 Generelle baggrundsoplysninger 413
11.2.3.1 Flygtningenævnets baggrundsmaterialesamling 414
11.2.3.2 Opdatering af nævnets baggrundsmateriale 416
11.2.4 Flygtningenævnets indhentelse af yderligere oplysninger 417
11.2.4.1 Høringer 417
11.2.4.2 Ægthedsvurderinger 418
11.2.4.3 Dokumenttekniske erklæringer 422
11.2.4.4 Sprogtest 425
11.2.4.5 Anerkendelse som flygtning af UNHCR forud for indrejse i Danmark 425
11.2.4.6 Reformatio in pejus 426
11.3 Flygtningenævnets afgørelse 430

11.4	Aktindsigt og offentlighed	431
11.5	Udsendelse	432
11.5.1	Hjemrejseloven	435
11.5.2	Udrejsefrister	436
11.5.2.1	Indrejseforbud	442
11.5.2.2	Indberetninger til Schengen-informationssystem (SIS)	443
11.5.2.3	Forlængelse af en udrejsefrist, jf. udlændingelovens § 33, stk. 4	444
11.5.3	Betingelser for tvangsmæssig udsendelse	446
11.6	Udeblivelse	448
11.7	Sager afsluttet uden en afgørelse	450
11.7.1	Udeblevne	450
11.7.2	Frafald	451
11.7.3	Hjemvisning	452
11.7.4	Udsættelse	457
11.8	Ad hoc-beskikkelse og substitution af nævnsmedlemmer i konkrete sager	458
11.8.1	Ad hoc-beskikkelse af tidligere nævnsmedlemmer	458
11.8.2	Substitution af tidligere nævnsmedlemmer, der ikke kan ad hoc-beskikkes	458
11.8.2.1	Retsgrundlaget	458
11.8.2.2	Anvendelse af substitution i genoptagelsessager	460
11.8.3	Flygtningenævnets forretningsordens § 8, stk. 4	461
11.9	Tolkning	461
11.10	Hastesager	463
11.11	Prøvelse af Flygtningenævnets afgørelser	464
11.11.1	Genoptagelse	464
11.11.2	Domstolsprøvelse	468
11.11.2.1	Lovgrundlaget	468
11.11.2.2	Domspraksis	469
11.11.3	Folketingets Ombudsmand	470

Kapitel 12 Sager indbragt for internationale organer 471

12.1	Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol	471
12.1.1	Den Europæiske Menneskerettighedskonvention	471
12.1.2	Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols anvendelse af foreløbige foranstaltninger, jf. Domstolens procesreglement regel 39	473
12.2	FN's menneskerettighedsorganer	475
12.3	FN's Torturkomité	478

12.3.1 FN's konvention mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf 478
12.4 FN's Menneskerettighedskomité 479
12.4.1 FN's konvention om borgerlige og politiske rettigheder 479
12.4.2 FN's Menneskerettighedskomités udtalelser i 2023 i sager mod Danmark 482
12.4.2.1 Sag hvor komitéen har udtalt kritik 482
12.4.2.1.1 E.E. mod Danmark, communication no. 2858/2016 (Albanien) 482
12.4.2.2 Sager som komitéen har afvist som uantagelige (inadmissible) 487
12.4.2.2.1 Z. og C. mod Danmark, communication no. 2795/2016 (Marokko) 487
12.5 FN's komité vedrørende afskaffelse af diskrimination imod kvinder 487
12.5.1 FN's konvention om afskaffelse af alle former for diskrimination imod kvinder 487
12.6 FN's komité om barnets rettigheder 489
12.6.1 FN's konvention om barnets rettigheder 489
12.6.2 FN's Børnekomités udtalelse i 2023 i sagen S.H.K. mod Danmark, communication no. 140/2021 (Somalia) 491
12.7 FN's komité om rettigheder for personer med handicap 496
12.7.1 FN's konvention om rettigheder for personer med handicap 496

Kapitel 13 Syrien 499

13.1 Indledning 499
13.2 Forsigtighedsprincippet i Syrien-sager 501
13.2.1 Praksis om forsigtighedsprincippet i Syrien-sager 502
13.3 Praksis vedrørende syriske statsborgere, som henviser til individuelle forhold 504
13.3.1 Praksis vedrørende syriske statsborgere, som henviser til sur place aktiviteter 504
13.3.2 Praksis vedrørende syriske statsborgere, som henviser til militære forhold 507
13.3.3 Praksis vedrørende offentligt ansatte, der har forladt deres stilling uden tilladelse 510

Kapitel 14 Afghanistan 515

14.1 Indledning 515
14.2 Forholdene for kvinder og piger i Afghanistan 518
14.3 Evakuerede afghanere 522
14.4 Vestliggørelse 524
14.5 Betydningen af visse helbredsmæssige forhold 529

14.6 Brugen af internt flugtalternativ (IFA) i Afghanistan 532
14.7 Statusændringssager 532

Kapitel 15 Statistik 537

15.1 Flygtningenævnets afgørelser i 2023 537
15.2 Sagernes behandlingsform 537
15.3 Spontansager 538
15.4 Stadfæstelses-, omgørelses- og hjemvisningsprocenter i spontansager 540
15.5 Sagsbehandlingstider og antal verserende sager for så vidt angår spontansager 540
15.6 Statusændringssager 540
15.7 Udsendelsessager 541
15.8 Sager om inddragelse og nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse 542
15.9 Bortfaldssager 543
15.10 Dublinsager 544
15.11 § 29 b-sager 544
15.12 Sager vedrørende uledsagede mindreårige asylansøgere 545
15.12.1 Aldersklagesager 545
15.12.2 Opholdstilladelse til uledsagede mindreårige asylansøgere 545
15.12.3 Ledsagesager 545
15.13 Andre sager 545
15.13.1 Identitetsklager 545
15.13.2 Klage over varigheden af en tidsbegrænset opholdstilladelse 545
15.13.3 Klage over afslag på tilbagerejsetilladelse 546
15.13.4 Klage over nægtelse af udstedelse af dansk rejsedokument for flygtninge 546
15.14 Genoptagelsesanmodninger 546

Bilag 1 Uddrag af flygtningekonventionen af 28. juli 1951 om flygtninges retsstilling. (Udenrigsministeriets bekendtgørelse nr. 55 af 24. november 1954, Lovtidende C) 547

Bilag 2 Uddrag af protokol af 31. januar 1967 vedrørende flygtninges retsstilling 550

Bilag 3 Uddrag af andre særligt relevante konventioner 551

Bilag 4	Uddrag af Bekendtgørelse af udlændingeloven, Lovbekendtgørelse nr. 1079 af 10. august 2023	555
	Lov nr 1575 af 12/12/2023	
	Lov om ændring af udlændingeloven, lov om midlertidig opholdstilladelse til personer, der er fordrevet fra Ukraine, og hjemrejseloven	579
	Lov nr 414 af 23/04/2024	
	Lov om ændring af repatrieringsloven, hjemrejseloven og udlændingeloven	581
Bilag 5	Uddrag af Bekendtgørelse af hjemrejseloven,	583
	Lovbekendtgørelse nr. 1139 af 17. august 2023	583
Bilag 6	Flygtningenævnets bekendtgørelse nr. 557 af 29. maj 2017 om forretningsorden for Flygtningenævnet	584

Kapitel 1

Flygtningenævnets almindelige forhold

1.1 Flygtningenævnets kompetence

Flygtningenævnet behandler klager over afgørelser truffet af Udlændingestyrelsen i 1. instans, jf. udlændingelovens § 53 a.

Flygtningenævnet træffer afgørelse i følgende type sager:

- Afgørelser truffet af Udlændingestyrelsen om afvisning eller overførsel efter reglerne i Dublin III-forordningen (Dublin-sager).

- Afgørelser truffet af Udlændingestyrelsen om afvisning af en asylansøgning under henvisning til, at udlændingen allerede har opnået beskyttelse i et andet Dublin-land, jf. udlændingelovens § 29 b.

- Afgørelser, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt afslag på ansøgning om opholdstilladelse til en udlænding, der opholder sig her i landet, og som påberåber sig at være omfattet af udlændingelovens § 7 (spontansager).

- Afgørelser, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt afslag på opholdstilladelse til en uledsaget mindreårig asylansøger efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3.

- Afgørelser, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt, at en opholdstilladelse meddelt i medfør af udlændingelovens § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, er bortfaldet efter udlændingelovens § 17, § 17 a eller § 21 b.

- Afgørelser, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt, at en opholdstilladelse meddelt i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 3, er bortfaldet.

- Afgørelser, hvor Udlændingestyrelsen har inddraget eller nægtet at forlænge en opholdstilladelse meddelt i medfør af udlændingelovens § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, jf. udlændingelovens § 11, stk. 2, og §§ 19-20.

- Afgørelser, hvor Udlændingestyrelsen har inddraget eller nægtet at forlænge en opholdstilladelse meddelt i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 3.

- Afgørelser om udsendelse efter udlændingelovens § 32 b og § 49 a.

- Afgørelser, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt en udlænding opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2, men hvor den pågældende mener sig omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, samt afgørelser, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt en udlænding opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3, men hvor den pågældende mener sig omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2 (statusændringssager).

- Afgørelser, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt afslag på dansk rejsedokument for flygtninge eller inddragelse af et sådant dokument.

- Afgørelser truffet af Udlændingestyrelsen om varigheden af en tidsbegrænset opholdstilladelse meddelt efter udlændingelovens § 7, stk. 1 og 2, og § 8.

- Afgørelser truffet af Udlændingestyrelsen om identitetsfastlæggelse, tilbagerejsetilladelse og laissez-passer vedrørende udlændinge, der har påberåbt sig at være omfattet af eller er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 eller 8 eller § 9 c, stk. 2 eller 3.

- Afgørelser om forlængelse af udrejsefrist efter udlændingelovens § 33, stk. 4, når Flygtningenævnet har truffet den afgørelse, som udrejsefristen knytter sig til. Flygtningenævnet behandler endvidere klager over afgørelser truffet af Udlændingestyrelsen om forlængelse af udrejsefristen efter udlændingelovens § 33, stk. 4, i forbindelse med afgørelser om bortfald truffet efter §§ 17, 17 a og 21 b, om nægtelse af forlængelse truffet efter § 11, stk. 2, eller om inddragelse truffet efter §§ 19 eller 20 af en opholdstilladelse, der er givet efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2.

Herudover afgiver Flygtningenævnet udtalelse efter udlændingelovens § 53 c til brug for rettens afgørelse vedrørende en ansøgning om opholdstilladelse fra eller udsendelse af en udlænding efter udlændingelovens § 45 d, stk. 1, nr. 3-5.

1.2 Flygtningenævnets sammensætning og uafhængighed

Flygtningenævnet er et uafhængigt domstolslignende kollegialt organ.

Flygtningenævnet består af en formand, et antal næstformænd og andre medlemmer.

Ved Flygtningenævnets behandling af en sag medvirker formanden eller en næstformand, en advokat og et medlem, der gør tjeneste i Udlændinge- og Integrationsministeriets departement, jf. herved udlændingelovens § 53, stk. 6.

Møderne ledes af Flygtningenævnets formand eller af en af næstformændene. Nævnets medlemmer er uafhængige og kan ikke modtage eller søge instruktion fra den beskikkende eller indstillende myndighed eller organisation.

Dette indebærer, at nævnsmedlemmerne er funktionelt uafhængige af den beskikkende eller indstillende myndighed. Medlemmerne bedømmer den enkelte sag i Flygtningenævnet ud fra deres personlige vurdering og faglige indsigt og kan ikke drøfte konkrete sager med den beskikkende eller indstillende myndighed forud for sagens behandling i nævnet.

Spørgsmål om almindelige retningslinjer for Flygtningenævnets arbejde drøftes i Flygtningenævnets koordinationsudvalg, som også behandler forhold af generel betydning for nævnets arbejde, herunder mulige kriterier og faktiske forhold, der kan indgå i det enkelte nævns afgørelse af bestemte typer af sager, jf. udlændingelovens § 53, stk. 7, og § 17 i Flygtningenævnets bekendtgørelse nr. 557 af 29. maj 2017 om forretningsorden for Flygtningenævnet. Flygtningenævnets medlemmer gøres bekendt med koordinationsudvalgets beslutninger ved tilsendelse af referatet fra udvalgets møder. Referatet offentliggøres endvidere på Flygtningenævnets hjemmeside, www.fln.dk.

Flygtningenævnets medlemmer gøres herudover løbende bekendt med nævnets afgørelser. Varetagelsen af deres hverv som medlemmer af et kollegialt organ forudsætter således et kendskab til det samlede nævns afgørelser og praksis, ligesom en praksis fastlagt af det kollegiale nævn vedrørende bestemte asylretlige spørgsmål m.v. indgår som en del af retsgrundlaget ved afgørelsen af konkrete sager.

Spørgsmål, som kan have betydning for, hvorvidt en hidtil gældende praksis fortsat skal følges, f.eks. nye baggrundsoplysninger om ændrede forhold i hjemlandet, drøftes i Flygtningenævnets formandskab og koordinationsudvalg og kan eventuelt afgøres ved et antal prøvesager. Udlændingestyrelsen er som underordnet myndighed forpligtet til at følge Flygtningenævnets praksis og orienteres om afholdelsen af sådanne nævn med prøvesager og udfaldet heraf samt om koordinationsudvalgets drøftelser om praksis i øvrigt.

Kompetencen til at beskikke formand, næstformænd og andre nævnsmedlemmer er tillagt Flygtningenævnets formandskab (formand og næstformænd). Nævnet er således selvsupplerende.

Flygtningenævnets formand skal være landsdommer eller højesteretsdommer, og næstformændene skal være dommere. Det fremgår af bemærkningerne til § 2 i lov nr. 572 af 18. juni 2012 om ændring af udlændingeloven, at der ved beskikkelse af nye næstformænd tilstræbes en ligelig fordeling af henholdsvis byretsdommere og landsdommere. De andre medlemmer skal være advokater eller gøre tjeneste i Udlændinge- og Integrationsministeriets departement. Flygtningenævnets formand vælges af formandskabet.

Ved førstegangsbeskikkelser anmoder formandskabet Domstolsstyrelsen, Advokatrådet og udlændinge- integrationsministeren om at afgive indstilling om forslag til medlemmer, hvorefter medlemmerne beskikkes af formandskabet.

Antallet af nævnsmedlemmer fastsættes under hensyn til antallet af verserende sager og forventet sagstilgang samt sagernes karakter.

Flygtningenævnets medlemmer beskikkes for en periode på 4 år med ret til genbeskikkelse for yderligere 4 år, hvorefter genbeskikkelse ikke kan finde sted. Formanden for Flygtningenævnet kan genbeskikkes for en periode på yderligere 4 år, så formanden kan være medlem af nævnet i en periode på højst 12 år.

Genbeskikkes formanden, fortsætter den pågældende automatisk som formand.

Hvervet som medlem ophører, når medlemmet fratræder efter eget ønske, når medlemmet ikke længere organisatorisk har den tilknytning, som var baggrunden for den oprindelige beskikkelse, eller ved udgangen af den måned, hvor medlemmet fylder 70 år.

Herudover kan medlemmer af Flygtningenævnet kun afsættes ved dom efter samme regler, som gælder for afsættelse af dommere. Den Særlige Klagerets kompetence i forhold til dommere finder således tilsvarende anvendelse på medlemmer af Flygtningenævnet.

Reglerne om Flygtningenævnets sammensætning og uafhængighed samt om beskikkelse af medlemmer og ophør af hvervet som medlem af Flygtningenævnet fremgår af udlændingelovens § 53, stk. 1-5.

Flygtningenævnet fastsætter selv sin forretningsorden, jf. udlændingelovens § 56, stk. 9. Flygtningenævnets forretningsorden fremgår af bekendtgørelse nr. 557 af 29. maj 2017 om forretningsorden for Flygtningenævnet, der er optrykt som bilag 5 til beretningen.

Sager, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt afslag på asyl i Grønland til en udlænding, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i Grønland i henhold til § 7 som affattet ved anordning nr. 150 af 23. februar 2001 om ikrafttræden for Grønland af udlændingeloven, og som opholder sig i Grønland eller i Danmark, anses for påklaget til Flygtningenævnet i Grønland, jf. anordningens § 53 a, stk. 1, nr. 1, og stk. 2. Flygtningenævnet i Grønland består af en formand og et af indenrigsministeren (nu udlændinge- og integrationsministeren) fastsat antal næstformænd og andre medlemmer, jf. anordningens § 53, stk. 1.

Efter anordningens § 53, stk. 2, medvirker ved Flygtningenævnets behandling af en sag foruden formanden eller en af næstformændene fire medlemmer, hvoraf et medlem beskikkes efter indstilling fra Grønlands Landsstyre (nu Naalakkersuisut), et medlem beskikkes efter indstilling fra Dansk Flygtningehjælp, et medlem beskikkes efter indstilling fra Advokatrådet, og et medlem beskikkes efter indstilling fra udenrigsministeren. Medlemmerne af Flygtningenævnet beskikkes af indenrigsministeren (nu udlændinge- og integrationsministeren) for en periode på højst 4 år, jf. anordningens § 53, stk. 7, 2. pkt. Genbeskikkelse kan finde sted, jf. § 53, stk. 7, 3. pkt.

Flygtningenævnet i Grønland har i 2017, 2018 og 2020 behandlet tre sager, hvor ansøgningen om asyl var indgivet i Grønland, og hvor Udlændingestyrelsen havde meddelt ansøgeren afslag på asyl.

Sager, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt afslag på asyl på Færøerne til en udlænding, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse på Færøerne i henhold til § 7 som affattet ved anordning nr. 182 af 22. marts 2001 om ikrafttræden for Færøerne af udlændingeloven, og som opholder sig på Færøerne eller i Danmark, anses for påklaget til Flygtningenævnet på Færøerne, jf. anordningens § 53 a, stk. 1, nr. 1, og stk. 2. Flygtningenævnet på Færøerne består af en formand og et af indenrigsministeren (nu udlændinge- og integrationsministeren) fastsat antal næstformænd og andre medlemmer, jf. anordningens § 53, stk. 1.

Efter anordningens § 53, stk. 2, medvirker ved Flygtningenævnets behandling af en sag foruden formanden eller en af næstformændene fire medlemmer, hvoraf et medlem beskikkes efter indstilling fra Færøernes Landsstyre, et medlem beskikkes efter indstilling fra Dansk Flygtningehjælp, et medlem beskikkes efter indstilling fra Advokatrådet, og et medlem beskikkes efter indstilling fra udenrigsministeren. Medlemmerne af Flygtningenævnet beskikkes af indenrigsministeren (nu udlændinge- og integrationsministeren) for en periode på højst 4 år, jf. anordningens § 53, stk. 7, 2. pkt. Genbeskikkelse kan finde sted, jf. § 53, stk. 7, 3. pkt.

Flygtningenævnet Sekretariat modtog i 2021 en sag, hvor Udlændingestyrelsen havde meddelt ansøgeren afslag på en ansøgning om opholdstilladelse på Færøerne efter § 7 som affattet ved anordning nr. 182 af 22. marts 2001 om ikrafttræden for Færøerne af udlændingeloven. Der blev i overensstemmelse med anordningens § 53, stk. 2, sammensat et særligt nævn til Flygtningenævnet på Færøernes behandling af sagen i 2022, men inden sagen blev behandlet på nævn, blev ansøgeren meldt forsvundet, hvorfor sagen blev lukket uden en afgørelse.

1.3 Endelighedsbestemmelsen i udlændingelovens § 56, stk. 8

Flygtningenævnets afgørelser er endelige, jf. udlændingelovens § 56, stk. 8. Dette omfatter samtlige områder, hvor Flygtningenævnet har kompetence, jf. afsnit 1.1, og indebærer, at nævnets afgørelser ikke kan efterprøves af domstolene. Spørgsmålet om endelighedsbestemmelsens rækkevidde har flere gange været indbragt for domstolene.

Der henvises blandt andet til Højesterets domme af 16. juni 1997 (UfR 1997.1157), 29. april 1999 (UfR 1999.1243), 26. januar 2001 (UfR 2001.861), 28. november 2001 (UfR 2002.406), 29. august 2003 (UfR 2003.2405), 2. december 2003 (UfR 2004.727), 12. januar 2007 (UfR 2007.988/2), og senest 12. juni 2008 (UFR 2008.2177, 2178, 2179 og 2180). Af disse domme fremgår det blandt andet, at domstolsprøvelse af Flygtningenævnets afgørelser er begrænset til en prøvelse af retsspørgsmål, herunder mangler ved afgørelsesgrundlaget, sagsbehandlingsfejl og ulovlig skønsudøvelse, og at foreligger der ikke omstændigheder som nævnt, er der ikke grundlag for at fravige endelighedsbestemmelsen i udlændingelovens § 56, stk. 8.

For en nærmere gennemgang af højesteretsdomme, hvorved der er taget stilling til rækkevidden af endelighedsbestemmelsen i § 56, stk. 8, henvises til afsnit 11.11.2 om domstolsprøvelse.

Der kan endvidere henvises til omtalen i Flygtningenævnets formandskabs 26. beretning (2017), side 484 f., afsnit 9.3.2.1, af Højesterets afgørelse i en kæresag vedrørende spørgsmålet om, hvorvidt et søgsmål anlagt ved Københavns Byret mod Flygtningenævnet om, at sagsøger ikke måtte tvangsudsendes af Danmark, så længe FN's Torturkomité behandlede hans sag, skulle tillægges opsættende virkning.

1.4 Flygtningenævnets medlemmer i beretningsperioden

Som anført ovenfor beskikkes Flygtningenævnets medlemmer for en fireårig periode.

Der er i løbet af 2023 beskikket syv nye medlemmer, der er tjenstgørende i Udlændinge- og Integrationsministeriet.

Flygtningenævnet bestod ved udgangen af 2023 af en formand, 15 næstformænd og 36 øvrige nævnsmedlemmer.

Formand:
Landsdommer Ib Hounsgaard Trabjerg

Næstformænd:
Landsdommer Henrik Bitsch
Dommer Nanna Blach
Dommer Leon Fredgaard
Dommer Jacob Hinrichsen (orlov)
Dommer Karsten Tougaard Kristensen
Landsdommer Helle Korsgaard Lund-Andersen
Dommer Henrik Munkholm
Landsdommer Mikael Friis Rasmussen
Dommer Jan Strange
Dommer Mette Søndergaard
Dommer Charlotte Saltoft Thorlaksen
Dommer Niels Toft-Vandborg
Landsdommer Thomas Tordal-Mortensen
Landsdommer Anne Bendfeldt Westergaard
Landsdommer Nicolai Uggerhøj-Winther

Fratrådte:
Landsdommer Mohammad Ahsan
Landsdommer Alex Puggaard

Medlemmer:
Tjenstgørende i Udlændinge- og Integrationsministeriet:
Fuldmægtig Jens Edslev Andersen
Chefkonsulent Niels Rune Brandt
Kst. Enhedschef Eydbjørn Djurhuus
Fuldmægtig Hanan Rachid Eljachi (orlov)
Souschef Caroline Elmberg
Souschef Ninna Kirstine Engelbrecht
Fuldmægtig Rebecca Rohlin Eriksen
Specialkonsulent Sanni Hoff Hansen
Fuldmægtig Jasmina Ashanti Walthers Hviid
Kontorchef Brit Gotthard Jensen
Fuldmægtig Julie Regitze Jensen

Fuldmægtig Thea Jensen
Specialkonsulent Jonas Kampman
Specialkonsulent Tobias Liechti
Kst. Souschef Karina Viskum Lisberg
Specialkonsulent Katrine Maimann
Specialkonsulent Marika Marinos Marthedal
Specialkonsulent Christian Bennekou Matthiesen
Specialkonsulent Matias Means
Souschef Sabine Skovgård Münzer
Chefkonsulent Marian Lyng Møller
Chefkonsulent Birgitte Kleberg Maare
Kontorchef Grith Nørgaard
Specialkonsulent Sarah Lambert Oxbøll (Tjenestefri)
Specialkonsulent Maria Thorsgaard Tranto

Fratrådte:
Chefkonsulent Nanna Abildskov
Chefkonsulent Majbrit Kinnberg
Souschef Christine Vestgaard Johansen
Specialkonsulent Maria Korsgård Thomsen
Fuldmægtig Christian Werring Clem
Chefkonsulent Maiken Michelsen
Specialkonsulent Cecilie Louise Dyreborg-Kragh
Enhedschef Nicolai Holm Larsen
Souschef Stine Højlund Nunes Cavalcante

Advokater:
Advokat Henriette K. B. Andersen
Advokat Jens H. Bech
Advokat Rikke Solberg Bruun
Advokat Eddie O.R. Khawaja
Advokat Charlotte Krarup
Advokat Kristian Højgaard Madsen
Advokat Elise Quaade
Advokat Klaus S. Rasmussen
Advokat Peter Paldan Sørensen
Advokat Peter Trudsø
Advokat Rikke Wagenblast Sørensen

Fratrådte:
Advokat Kim Hvam
Advokat Claus Emil Engel Johansen

1.5 Sekretariatets medarbejdere i beretningsperioden

Flygtningenævnets Sekretariat har i 2023 haft ca. 50 medarbejdere ansat. Ved udgangen af 2023 var medarbejderstaben følgende:

Sekretariatschef Stig Torp Henriksen
Souschef Anne-Lise Ulf Schilling
Chefkonsulent Charlotte Vesth
Chefkonsulent Trine Priess Sørensen
Enhedschef Line Estrup Bundgaard

AC-medarbejdere:
Chefkonsulent Michael Nørgaard
Specialkonsulent Denise Henriksen
Fuldmægtig Sadiye Müge Erdölek
Fuldmægtig Andrea Jessen Vang (orlov)
Fuldmægtig Naja Bruzelius (orlov)
Fuldmægtig Marie-Louise Veng Thomsen
Fuldmægtig Yasmin Rashed
Fuldmægtig Sarah Emilie Larsen
Fuldmægtig Marie Sigsgaard
Fuldmægtig Camilla Walther Ravn
Fuldmægtig Anna Farinha Iversen
Fuldmægtig Emil Ebbesen Baulund
Fuldmægtig Sadia Chaman
Fuldmægtig Sara Schantz Hessner
Fuldmægtig Anja Kirkegaard Snerle (orlov)
Fuldmægtig Dilara Erva Ince
Fuldmægtig Allisson Jazmin Nielsen
Fuldmægtig Sebastian Schledermann
Fuldmægtig Kathleen Dizon Osol
Fuldmægtig Louise Pallisgaard Duval
Fuldmægtig Marie Kold Thomsen
Fuldmægtig Muhammed Said Ilhan
Fuldmægtig Larah Bach Jensen
Fuldmægtig Othilia Brøndum Christensen
Fuldmægtig Anna Leicht Klinke

Fuldmægtig Sanaz Babaiasl
Fuldmægtig Le Udsholt
Fuldmægtig Laura Høygaard Faldt
Fuldmægtig Marie Heldgaard Laursen
Bachelorfuldmægtig Lucas Nagler Kücüktuncel

Fratrådte:
Fuldmægtig Deniz Inal
Fuldmægtig Roza Ônder
Fuldmægtig Jasmin Navaie Sami
Fuldmægtig Jumana Ali Radhi
Fuldmægtig Iza Marie Bjørnstrup Søby
Fuldmægtig Elias Huseyin Demirezen

Studenter:
Stud.jur. Julie Roepstorff
Stud.jur. Shamima Anni Chowdhury
Stud.jur. Tone Marie Lawaetz Olesen
Stud.jur. Freja Leth Frandsen
Stud.jur. Yonas Søren Sigeye Nielsen
Stud.jur. Mathilde Piil Clausen

Fratrådte:
Stud.jur. Lucas Nagler Kücüktuncel

Kontorfunktionær:
Kontorfunktionær Helle Lindblad Wikborg-Bastian

Flygtningenævnets administrative team:
Kontorfunktionær Hanan Bahraoui
Kontorfunktionær Hanne Desler
Kontorfunktionær Tina Højlund Nielsen
Kontorfunktionær Jette Lyngsø Frank
Kontorfunktionær Rasmus Skyt Jensen
Kontorfunktionær Dorthe Borgbjerg Lorenz
Kontorfunktionær Anders Nikolaj Prang
Kontorfunktionær Sara Emilie Rosell
Kontorfunktionær Helle Lindblad Wikborg-Bastian

Fratrådte:
Kontorfunktionær Zahra Nassish Hussein

1.6 Formandskabet

Flygtningenævnets formandskab består af formanden og næstformændene.

Det fremgår af Flygtningenævnets forretningsorden, at formanden repræsenterer Flygtningenævnet og på Flygtningenævnets vegne underskriver blandt andet bidrag til besvarelser af spørgsmål fra Folketinget, besvarelser af henvendelser fra mellemstatslige organer m.v. Herudover tilrettelægger formanden med bistand fra sekretariatet nævnets arbejde og fastlægger mødedagene. Endvidere har formanden det overordnede ansvar for visiteringen, det vil sige afgørelsen af, om en sag skal undergives mundtlig eller skriftlig behandling, eller om sagen skal behandles af formanden eller en af næstformændene alene.

Ad hoc-beskikkelser og substitution af nævnsmedlemmer foretages efter formandens nærmere bestemmelse.

Det er formanden eller en af næstformændene, der leder de enkelte nævnsmøder.

Herudover er nævnets formand tillige formand for nævnets koordinationsudvalg, som beskrives nærmere i afsnit 1.7.

Flygtningenævnets formand vælges som beskrevet i afsnit 1.2 af formandskabet.

Formandskabet beskikker ligeledes Flygtningenævnets medlemmer. Formandskabet drøfter løbende spørgsmål af betydning for arbejdet i Flygtningenævnet. I 2023 afholdt formandskabet seks møder.

Flygtningenævnets formand eller en af næstformændene har endvidere kompetence til at træffe afgørelse alene i visse sager. Det drejer sig om sager, der i Udlændingestyrelsen har været søgt behandlet i åbenbart grundløs-proceduren, jf. udlændingelovens § 53 b, medmindre der er grund til at antage, at nævnet vil ændre Udlændingestyrelsens afgørelse. Kompetencen kan ligeledes udøves i de sager, hvor betingelserne for at opnå asyl åbenbart må anses for at være opfyldt, samt i de tilfælde hvor der er ansøgt om genoptagelse af en afgørelse truffet af Flygtningenævnet, men der ikke er grund til at antage, at nævnet vil ændre sin afgørelse. Endvidere behandles sager om afvisning eller overførsel efter Dublin-forordningen som udgangspunkt af formanden eller en næstformand alene. Det gælder også sager om afvisning af en asylansøgning under henvisning til, at udlændingen allerede har opnået beskyttelse i et andet Dublin-land efter udlæn-

dingelovens § 29 b, samt afgørelser om varigheden af en tidsbegrænset opholdstilladelse meddelt efter udlændingelovens § 7, stk. 1 og 2, og § 8. Også sager om afslag på opholdstilladelse til en mindreårig asylansøger efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, og om nægtelse af forlængelse, inddragelse og bortfald af en sådan opholdstilladelse samt sager om identitetsfastlæggelse, tilbagerejsetilladelse og laissez-passer vedrørende udlændinge, der har påberåbt sig at være omfattet af eller som er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7, 8 eller 9 c, stk. 2 eller 3, behandles som udgangspunkt af formanden eller en næstformand alene. Endelig behandles sager om forlængelse af udrejsefristen efter § 33, stk. 4, som udgangspunkt af formanden eller en næstformand alene. Der kan endvidere henvises til udlændingelovens § 53, stk. 8-15.

1.7 Koordinationsudvalget

Drøftelse af spørgsmål om almindelige retningslinjer for nævnets arbejde m.v. sker i nævnets koordinationsudvalg, jf. udlændingelovens § 53, stk. 7.

Udvalget er sammensat på samme måde som et nævn og har i beretningsåret bestået af Flygtningenævnets formand, landsdommer Ib Hounsgaard Trabjerg, kontorchef Brit Gotthard Jensen samt advokat Peter Trudsø.

Koordinationsudvalgets opgaver er nærmere beskrevet i § 17 i Flygtningenævnets forretningsorden og omfatter blandt andet drøftelse af forhold, der kan eller bør indgå i nævnets vurdering af en bestemt type sager, herunder f.eks. drøftelse af spørgsmål vedrørende berostillelse af sager og efterfølgende viderebehandling og betydningen af generelt vanskelige forhold i et land eller dele af et land, samt besvarelser af høringer om ny lovgivning.

Herudover drøfter udvalget blandt andet spørgsmål vedrørende sagsbehandlingstider, udsendelsesforhold og Udlændingestyrelsens indberetninger i medfør af udlændingelovens § 53 b, stk. 3.

Der blev i 2023 afholdt seks ordinære møder i Flygtningenævnets koordinationsudvalg samt et ekstraordinært møde om situationen i Afghanistan og et ekstraordinært møde om EU-Domstolens dom C-663/21 af 6. juli 2023 (AA mod Østrig) vedrørende udsendelsesdirektivet.

1.8 Flygtningenævnets Sekretariat og Flygtningenævnets Administrative Team

Udlændinge- og Integrationsministeriet stiller sekretariatsbetjening til rådighed for Flygtningenævnet.

Nævnssekretariatets hovedopgave er at yde en kvalificeret juridisk og praktisk servicering af Flygtningenævnets formandskab, koordinationsudvalget og nævnets øvrige medlemmer i form af hurtig og korrekt sagsbehandling, hurtig og sikker ekspedition af sagerne samt en hensigtsmæssig og effektiv tilrettelæggelse af nævnsmøderne.

Sekretariatet har til opgave at forberede asylsagerne, således at sagerne så vidt muligt kan behandles og afgøres under et og samme nævnsmøde. Sekretariatets opgaver og bemyndigelse fremgår i vidt omfang af forretningsordenen for Flygtningenævnet. Forberedelsen af sagerne indebærer – ud over en kontrol af sagens bilag – blandt andet stillingtagen til, hvorvidt fremmedsprogede bilag og dokumenter skal oversættes, og hvorvidt der bør indhentes akter fra andre asylsager, eksempelvis vedrørende familiemedlemmer til ansøgeren. Endvidere sørger sekretariatet for, at nævnet i forbindelse med sagsbehandlingen er i besiddelse af den nyeste opdatering af baggrundsoplysningerne vedrørende de relevante lande. Forud for nævnsmøderne udarbejdes der en sagsfremstilling, der omfatter sagens faktiske oplysninger. Denne sagsfremstilling indgår sammen med ansøgerens forklaring under selve nævnsmødet i den endelige beslutning i sagen.

Flygtningenævnets Administrative Team foretager beskikkelse af advokater, berammelse af nævnsmøder samt indkaldelse til nævnsmøderne af ansøger, tolk, advokat, Udlændingestyrelsen og nævnets medlemmer.

Nævnssekretariatet har endvidere til opgave at bistå Flygtningenævnet med løbende ajourføring og offentliggørelse af nævnets baggrundsmateriale og praksis fra internationale organer, undersøgelse af juridiske problemstillinger, udarbejdelse af udkast til høringstemaer, besvarelse af folketingsspørgsmål og henvendelser fra andre myndigheder eller institutioner samt udarbejdelse af udkast til formandskabets beretninger.

Herudover udarbejder sekretariatet udkast til afgørelser i sager, der af Udlændingestyrelsen har været forsøgt behandlet i åbenbart grundløs-proceduren, og som i henhold til udlændingelovens § 53, stk. 11, behandles på skriftligt grundlag.

Sekretariatet bistår videre formandskabet med udfærdigelse af udkast til afgørelser vedrørende spørgsmål om genoptagelse af asylsager og besvarelse af andre henvendelser i konkrete asylsager.

I sager indbragt for internationale organer mod Danmark, hvori der er klaget over afgørelser truffet af Flygtningenævnet, bistår sekretariatet Flygtningenævnet med udarbejdelse af udkast til nævnets bidrag til regeringens processkrift.

Sekretariatet bistår også formandskabet med udfærdigelse af udkast til afgørelser i klagesager om afvisning eller overførsel efter Dublin-forordningen og klagesager om afvisning af en asylansøgning under henvisning til, at udlændingen allerede har opnået beskyttelse i et andet Dublin-land. Hertil kommer bistand til udfærdigelse af udkast til afgørelser i klagesager om opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 3, til uledsagede mindreårige asylansøgere samt i klagesager vedrørende identitetsfastlæggelse, herunder sager vedrørende aldersfastsættelse og ledsagespørgsmål for så vidt angår uledsagede mindreårige asylansøgere, og i sager vedrørende forlængelse af udrejsefristen efter § 33, stk. 4.

Endelig er det sekretariatet, der bistår nævnet med udarbejdelse af resuméer af praksis til offentliggørelse på nævnets hjemmeside.

1.9 Flygtningenævnets hjemmeside

Et hovedformål med nævnets hjemmeside er at styrke den eksterne kommunikation og bidrage til den størst mulige åbenhed omkring nævnets arbejde. Hjemmesiden bidrager således til kommunikationen med nævnets faste samarbejdspartnere, f.eks. advokater og tolke. Dette sker ved at gøre informationen om nævnets løbende arbejde lettere tilgængelig. Et helt centralt element ved hjemmesiden er således at sikre let adgang til nævnets omfattende baggrundsmateriale og praksis samt til de notater om internationale organers menneskerettighedspraksis, som Flygtningenævnet har udarbejdet i samarbejde med andre udlændingemyndigheder.

Præmisserne i alle nævnets afgørelser offentliggøres i anonymiseret form på Flygtningenævnets hjemmeside, dog således at afgørelser, der på grund af deres helt særlige karakter ikke vil kunne anonymiseres meningsfuldt, ikke eller kun delvist offentliggøres. Hver afgørelse forsynes på hjemmesiden med en sagskode, der består af en landeforkortelse, afgørelsesåret og et løbenummer, f.eks. Afgh/2023/43. Hvis den samme afgørelse gengives i formandskabets beretning, benyttes den samme sagskode. I beretningen kan det forekomme, at alene et uddrag af nævnets præmisser i en afgørelse er gengivet, hvis alene en del af præmisserne er relevante til illustration af et bestemt spørgsmål. Det vil i så fald være angivet, at dele af afgørelsen er udeladt. For så vidt angår disse sager vil det være muligt at finde præmissernes fulde ordlyd på hjemmesiden under den samme sagskode, dog vil afgørelser, der ikke kan anonymiseres meningsfuldt, som anført ovenfor ikke eller kun delvist blive offentliggjort.

På Flygtningenævnets hjemmeside offentliggøres endvidere referater af møderne i Flygtningenævnets koordinationsudvalg samt statistik over antallet af afgjorte og verserende sager i Flygtningenævnet og statistik over nævnets sagsbehandlingstider.

Hovedparten af Flygtningenævnets baggrundsmateriale er tilgængeligt via nævnets hjemmeside, og materialet er i løbet af året løbende blevet opdateret. Baggrundsmaterialet omfatter aktuelt og relevant materiale for det enkelte land. Der er for hvert land en bilagsliste med en kort gengivelse af indholdet i de enkelte dokumenter og et link til dokumentet. Det er muligt at søge direkte i indholdet af dokumenterne efter specifikke oplysninger. Det er således enkelt for nævnets medlemmer, de mødende advokater og andre interesserede at fremfinde relevant baggrundsmateriale. Baggrundsmateriale, som ikke er tilgængeligt via nævnets hjemmeside, vil også fremgå af bilagslisten for det pågældende land med en gengivelse af indholdet af materialet, og de enkelte nævnsmedlemmer og beskikkede advokater vil kunne få tilsendt dokumenterne ved henvendelse til Flygtningenævnets sekretariat.

På hjemmesiden findes også links til Flygtningenævnets og Udlændingestyrelsens fem notater om beskyttelsen af asylansøgere i henhold til FN's flygtningekonvention og Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, om FN's konvention mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, om FN's konvention om borgerlige og politiske rettigheder, om FN's konvention om afskaffelse af alle former for diskrimination mod kvinder og om FN's konvention om barnets rettigheder. Der findes på hjemmesiden endvidere links til domme fra EU-Domstolen.

Endvidere findes på hjemmesiden link til Flygtningenævnets, Udlændingestyrelsens og Udlændingenævnets notat om beskyttelsen af udlændinges privat- og familieliv efter Den Europæiske Menneskerettighedskonvention og FN's konventioner om menneskerettigheder.

Herudover er der adgang til EU-Domstolens og Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols afgørelser vedrørende Dublin-forordningen samt oplysninger om forholdene for asylansøgere i udvalgte europæiske lande, hvortil Danmark kan overføre asylansøgere i medfør af Dublin-forordningen.

På hjemmesiden er der tillige adgang til Flygtningenævnets beretninger.

1.10 Flygtningenævnets 40-års jubilæum

Flygtningenævnet fejrede fredag den 29. september 2023 sit 40-års jubilæum med en reception i Flygtningenævnets lokaler i Adelgade, København. Der var et flot fremmøde af både nuværende og tidligere medlemmer af nævnet og ansatte i sekretariatet samt eksterne og interne samarbejdspartnere. Efter velkomsttale ved Flygtningenævnets formand Ib Hounsgaard Trabjerg holdt professor ved Aarhus Universitet Louise Halleskov et spændende oplæg om blandt andet fortolkning af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8 og Flygtningenævnets rolle. Herefter holdt sekre-

tariatschef Stig Torp Henriksen en tale, inden formand for Foreningen af Udlændinge-retsadvokater Jytte Lindgård afrundede den officielle del af arrangementet.

Kapitel 2

Flygtningenævnets deltagelse i nationale og internationale fora i 2023

2.1 Indledning

Dette kapitel indeholder en oversigt over de internationale fora, som Flygtningenævnet møder i, samt en omtale af de væsentligste emner, der har været drøftet i forbindelse med de både nationale og internationale møder, som Flygtningenævnet har deltaget i i løbet af 2023. Møderne har været afholdt som virtuelle og fysiske møder. Kapitlet indeholder endvidere oplysning om Flygtningenævnets besøg fra udlandet.

Danmark deltager som følge af det danske forbehold vedrørende EU-samarbejdet på området for retlige og indre anliggender ikke i – og er ikke bundet af – Rådets vedtagelse af foranstaltninger, der foreslås i henhold til EF-traktatens afsnit IV, det vil sige det overstatslige samarbejde vedrørende asyl, ligesom Danmark ikke er bundet af beslutninger og retsakter inden for dette område. Danmark deltager dog i EU-møder på asylområdet og kan give sin mening til kende. Danmark deltager endvidere i samarbejdet om retlige og indre anliggender, så længe det er mellemstatsligt. Danmarks stilling er nærmere fastlagt i en protokol til Amsterdamtraktaten.

Flygtningenævnets deltagelse i internationalt arbejde er som følge af nævnets uafhængige domstolslignende status begrænset til drøftelser og bidrag af faktuel og juridisk karakter. Nævnet deltager således ikke i politisk prægede drøftelser.

Flygtningenævnet er ved møder i internationale fora sædvanligvis repræsenteret af medarbejderne i Flygtningenævnets sekretariat.

2.2 EU-asylarbejdsgruppen

I EU-asylarbejdsgruppen under Rådet for Retlige og Indre Anliggender gøres forslag til retsakter klar til en videre behandling i beslutningsproceduren i Rådet. Endvidere udarbejdes oplæg til brug for overordnede grupper og udvalg under Rådet. Asylarbejdsgruppen er hovedsageligt sammensat af juridiske eksperter med kendskab til national lovgivning på udlændingeområdet.

Repræsentanter for Flygtningenævnets sekretariat har mulighed for at deltage i de af arbejdsgruppens møder, der vedrører emner inden for Flygtningenævnets kompetence-

område. Flygtningenævnets repræsentanter deltager i givet fald som en del af den danske delegation, der ledes af en repræsentant fra Enheden for Internationalt Udlændingesamarbejde, der ligger i Kontoret for Internationalt Migrationssamarbejde i Udlændinge- og Integrationsministeriet.

Flygtningenævnet har ikke deltaget i møder i EU-asylarbejdsgruppen i 2023.

2.3 Dublin kontaktgruppen (Dublin Contact Committee)

Dublin Contact Committee er et mødeforum under EU-Kommissionen, hvor repræsentanter fra medlemsstaterne samt lande, der har tilsluttet sig Dublin- og Eurodacbestemmelserne (herunder Danmark, Norge og Schweiz), mødes for at diskutere praktiske problemstillinger i forbindelse med fortolkningen og implementeringen af Dublinforordningen.

Flygtningenævnet har ikke deltaget i møder i Dublin Contact Committee i 2023.

2.4 The European Union Agency for Asylum (EUAA)

EUAA er et selvstændigt agentur under EU og har blandt andet til opgave at facilitere gennemførelsen af det fælles europæiske asylsystem (CEAS), herunder videreudviklingen af det europæiske asylcurriculum (EAC), og at yde praktisk støtte til medlemsstater, der oplever et stigende pres på deres asylsystemer. EUAA udgiver årligt en rapport om asylsituationen i EU.

EUAA forestår udviklingen af EU's COI-portal og afholder ekspertmøder vedrørende udvalgte lande. Flygtningenævnets rolle i forbindelse med møderne er som sagkyndig instans at bidrage med information om Danmarks praksis på asylområdet samt at drage nytte af den generelle informationsudveksling på møderne, som er et vigtigt led i den løbende opdatering af nævnets baggrundsmateriale. Danmarks orientering om konkrete sager sker i anonymiseret form, og oplysningerne om de enkelte landes behandling af asylsager behandles som udgangspunkt fortroligt.

Den 23.-24. maj 2023 afholdt EUAA et virtuelt kursus og et fysisk møde vedrørende Dublin III-forordningen. Møderne blev afholdt i Malta. Flygtningenævnet var repræsenteret ved Flygtningenævnets sekretariat. Foruden Danmark deltog repræsentanter fra andre europæiske lande, der er en del af Dublinsamarbejdet, herunder repræsentanter fra Island, Italien, Kroatien, Grækenland og Malta.

Det virtuelle kursus vedrørte Dublinforordningen og behandlingen af Dublinsager.

På det fysiske møde underviste EUAA i Dublinforordningen og behandling af Dublinsager med udgangspunkt i konkrete cases med henblik på videndeling landene imellem. Der var fokus på udvalgte emner, herunder Dublinforordningens artikel 8 om uledsagede mindreårige, forordningens artikel 19 om ansvarets ophør, anvendelse af den diskretionære klausul i forordningens artikel 17 samt tidsfrister i forordningens kapitel VI. Der henvises til kapitel 3 for en nærmere gennemgang af Flygtningenævnets behandling af Dublinsager.

Den 24.-25. maj 2023 afholdt EUAA i samarbejde med Udlændingestyrelsen et tematisk seminar om militærtjeneste. Seminaret blev afholdt i København. Flygtningenævnet var repræsenteret ved Flygtningenævnets sekretariat.

Seminarets første dag indeholdt oplæg fra EUAA, UNHCR og Udlændingestyrelsen. EUAA præsenterede deres guidelines og relevant international retspraksis vedrørende militærtjeneste. UNHCR's oplæg vedrørte vurderingen af legitime bevæggrunde for at unddrage sig militærtjeneste. Endelig holdt Udlændingestyrelsen et oplæg om, hvornår straf for at nægte at aftjene militærtjeneste kan anses for at udgøre forfølgelse.

Seminarets anden dag havde fokus på spørgsmålet om udelukkelse for handlinger begået som led i militærtjeneste i henhold til flygtningekonventionen. I den forbindelse holdt Migrationsverket et oplæg vedrørende identifikationen af, om en asylansøger har været involveret i aktiviteter, der kan begrunde udelukkelse.

Afslutningsvis var der mulighed for at stille spørgsmål til oplægsholderne og drøfte de omhandlede problemstillinger samt dele viden og erfaring medlemsstarterne imellem.

Den 28.-29. november 2023 afholdt EUAA et seminar i Malta om international beskyttelse med fokus på andeninstansprøvelse samt appelprocedurer. Flygtningenævnet var repræsenteret ved Flygtningenævnets sekretariat. Derudover deltog repræsentanter fra Udlændingestyrelsen. Foruden Danmark deltog eksperter fra blandt andet Norge, Belgien, Italien og Tjekkiet og repræsentanter fra Egypten, Libyen, Algeriet, Tunesien og Marokko.

Seminaret havde baggrund i et danskstøttet EUAA-projekt i den nordafrikanske region med det overordnede formål at etablere et praktisk samarbejdsforum for asyl- og modtagepolitikker for EU-medlemslandene og de nordafrikanske lande samt Niger.

På seminaret drøftede deltagerlandene praksisser, herunder appelmuligheder og procedurer, adgang til asylproceduren samt princippet om non-refoulement. Der var desuden

fokus på sårbare grupper af asylansøgere, herunder personer, der er blevet udsat for menneskehandel og mindreårige asylansøgere.

Afslutningsvis var der mulighed for at stille spørgsmål til oplægsholdere og drøfte problemstillinger samt dele viden og erfaring deltagerlandene imellem.

2.5 Inter-Governmental Consultations (IGC)

IGC er et uformelt, ikke-beslutningstagende forum for informationsudveksling og policy-drøftelser vedrørende emner af relevans for håndteringen af internationale migrationsstrømme. IGC har 19 deltagerlande, som foruden en række europæiske lande også omfatter Australien, New Zealand, USA og Canada. Endvidere deltager UNHCR, IOM og EU-Kommissionen i møderne.

Den 31. maj 2023 og den 1. juni 2023 afholdt IGC et "Working Group Meeting" i Genève om innovative teknologier og behandling af ansøgninger baseret på tilhørsforhold til en særlig social gruppe. Flygtningenævnet var repræsenteret ved Flygtningenævnets sekretariat. Derudover deltog en repræsentant fra Udlændingestyrelsen.

I mødet deltog endvidere repræsentanter fra UNHCR og EUAA samt en række lande, herunder USA, Storbritannien, Canada, Australien, Polen, Finland, Portugal og Schweiz.

Under mødets første del holdt de canadiske myndigheder og EUAA hvert sit oplæg om den canadiske tilgang til definitionen af "særlig social gruppe", herunder Immigration and Refugee Board of Canada's forslag til en praktisk guide om anvendelsesområdet for forfølgelsesgrunden "tilhørsforhold til en særlig social gruppe".

Deltagerlandene drøftede herefter forskellige landes tilgange til definitionen af "særlig social gruppe" samt EU-Domstolens praksis og anvendelsen af præjudicielle forelæggelser.

Mødets anden del omhandlede "fast-track" asylproceduren, identifikation af risikomomenter og "triage"-sager, som er en model, der har til formål at kvalitetssikre asylproceduren med henblik på at reducere ophobning af sager og forbedre beslutningsprocesser og systemer. UK holdt et oplæg om proceduren "Streamlined Asylum Procedures Process" (SAP) og Canada holdt et oplæg om "Integrated Claims Analysis Centre" om et samarbejde mellem udlændingemyndighederne i Canada med det formål at gøre beslutningsprocesserne mere effektive og sikre asylansøgernes rettigheder.

2.6 UNHCR's eksekutivkomité (ExCom)

ExCom er det politikformulerende, rådgivende og budgetfastlæggende forum (Eksekutivkomitéen), der fastsætter de overordnede retningslinjer for UNHCR's arbejde. De anbefalinger, som ExCom når til enighed om ved de årlige plenumsamlinger, betegnes ExCom-konklusioner og udgør et supplement til det mandat, som er grundlaget for UNHCR's virksomhed.

I perioden fra den 9.-13. oktober 2023 afholdt ExCom sin 74. samling i Genève. Flygtningenævnet var ikke repræsenteret ved denne samling.

2.7 UNHCR-seminar om retten til familie- og privatliv og udvalgte asylretlige problemstillinger

Den 30. marts 2023 afholdt UNHCR et seminar for asyldommere og –nævnsmedlemmer i de nordiske lande. Flygtningenævnet var repræsenteret ved formanden og koordinationsudvalgsmedlemmet indstillet af udlændinge-og integrationsministeren samt Flygtningenævnets sekretariat.

Seminaret blev afholdt i Oslo med mulighed for at følge den første del af seminaret online. Første del vedrørte beskyttelse af flygtninges og andre udlændinges familie- og privatliv, jf. Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8. En repræsentant for Justitskontoret ved Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol (EMD) holdt et oplæg om EMD's praksis i sager efter EMRK artikel 8. Efterfølgende holdt en repræsentant for UNHCR et oplæg om adgang til og krav i forbindelse med sager om familiesammenføring til flygtninge og andre personer med international beskyttelse.

Under anden del af seminaret, som alene fandt sted on-site i Oslo, drøftede deltagerne spørgsmål i forbindelse med den asylretlige vurdering i sager, hvor asylmotivet er opstået sur place i det land, hvor der søges om asyl, herunder sager om konversion og sager om seksuel orientering og kønsidentitet. Drøftelserne tog udgangspunkt i et oplæg fra repræsentanten for Justitskontoret ved EMD med gennemgang af relevant praksis.

EMRK artikel 8 og Flygtningenævnets praksis vedrørende artikel 8 er nærmere gennemgået i afsnit 6.2.3, mens nævnets praksis om asylmotiver opstået sur place er nærmere gennemgået i afsnit 5.4.

2.8 Seminar om nordisk asylpraksis vedrørende religiøs konversion afholdt af UNHCR og Københavns Universitet

Den 13. december 2023 afholdt UNHCR og Københavns Universitet et seminar i forbindelse med lanceringen af rapporten "Nordic Asylum Practice in relation to Religious Conversion: Insights from Denmark, Norway and Sweden". Flygtningenævnet var repræsenteret ved Flygtningenævnets sekretariat.

Anna Murphy Høgenhaug, Thomas Gammeltoft-Hansen og Asta Sofie Stage Jarlner fra Københavns Universitet gennemgik rapportens analyser og konklusioner i forhold til spørgsmålet om troværdighedsvurdering i sager om konversion og den sammenlignende undersøgelse af de nationale metoder til afgørelse af religionsbaserede asylansøgninger. Præsentationen af rapporten blev fulgt op af en paneldiskussion med deltagelse af nævnsleder i Utlendingsnemnda i Norge Johan Berg, dr.jur. fra Göteborg Universitet i Sverige Annkatrin Meyerson, præst i den danske folkekirke Niels Nymann Eriksen og Senior Refugee Law Advisor i UNHCR Cornelis Wouters.

Flygtningenævnets praksis om asylmotiver opstået sur place er nærmere gennemgået i afsnit 5.4.

2.9 General Directors' Immigration Services Conference (GDISC)

General Directors' Immigration Services Conference (GDISC) er et internationalt netværk, som blev grundlagt i 2004 med det formål at facilitere et samarbejde mellem de europæiske asyl- og immigrationsmyndigheder. Samarbejdet omfatter blandt andet erfaringsudveksling, udvikling af "best practices", afholdelse af uformelle møder, workshops m.v. og opbygning af et netværk af specialister inden for asyl - og immigrationsområdet. Deltagerstaterne udgøres af de 27 EU-medlemslande, Storbritannien, Island, Republikken Nordmakedonien, Tyrkiet, Bosnien-Hercegovina, Norge og Schweiz.

Flygtningenævnet har ikke deltaget i møder i GDISC i 2023.

2.10 Menneskerettighedskonference afholdt af Aalborg Universitet i samarbejde med Institut for Menneskerettigheder

Den 6.-7. december 2023 afholdt Aalborg Universitet i samarbejde med Institut for Menneskerettigheder en konference om menneskerettigheder i anledning af 75-års jubilæet for FN's Verdenserklæring om Menneskerettigheder. Konferencen henvendte sig til danske praktikere og teoretikere, og Flygtningenævnet var repræsenteret ved formanden og Flygtningenævnets sekretariat.

Efter velkomst ved dekan Rasmus Antoft, lektor, ph.d. Jesper Lindholm og professor, dr.jur. Birgit Feldtmann bød konferencen på både brede indlæg af generel interesse og mere specialiserede oplæg under de tre tematiserede spor, som var ”menneskerettigheder”, ”udlændingeret og menneskerettigheder” og ”strafferet og menneskerettigheder”. Direktør for Institut for Menneskerettigheder Louise Holck, kontorchef for Udenrigsministeriets kontor for folkeret og menneskeret Ulf Melgaard og dommer ved Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol Anne Louise Bormann var keynote speakers. Under sporet ”udlændingeret og menneskerettigheder” afholdt blandt andre Flygtningenævnets formand et oplæg om Flygtningenævnets brug af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8 i inddragelsessager og asylchef i DRC Dansk Flygtningehjælp Eva Singer et oplæg om paradigmeskiftets betydning i dansk asylret.

Den Europæiske Menneskerettighedskonventionens artikel 8 og Flygtningenævnets praksis vedrørende artikel 8 er nærmere gennemgået i afsnit 6.2.3.

2.11 Udenlandske besøg i Flygtningenævnets sekretariat

Flygtningenævnets sekretariat har ikke haft besøg fra udlandet i 2023.

Kapitel 3

Dublinsager

3.1 Grundlaget for behandlingen af Dublinsager

3.1.1 Udlændingeloven og Dublinforordningen

Påberåber en udlænding sig at være omfattet af udlændingelovens § 7, træffer Udlændingestyrelsen snarest muligt afgørelse om, hvorvidt asylansøgningen skal realitetsbehandles i Danmark, eller om ansøgeren skal overføres til et andet land i medfør af reglerne i udlændingelovens § 48 a, stk. 1, jf. § 29 a, jf. Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 604/2013 af 26. juni 2013 (Dublin III-forordningen).

Dublinforordningen er en del af den samlede asylpakke, som er omfattet af Danmarks retsforbehold bestående af kvalifikationsdirektivet, Eurodacforordningen, modtagedirektivet og proceduredirektivet. Ligesom tidligere har Danmark imidlertid tiltrådt den gældende Dublinforordning (Dublin III-forordningen) med ændringer ved en mellemstatslig parallelaftale.

Medlemsstaterne omfatter EU-landene samt Island, Norge, Schweiz og Liechtenstein.

Dublinforordningen hviler på et princip om, at én medlemsstat er ansvarlig for realitetsbehandlingen af en indgivet asylansøgning. Forordningen har til formål hurtigst muligt at identificere, hvilket land der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, og at forebygge misbrug af asylproceduren ved indgivelse af flere ansøgninger. Endvidere tjener forordningen til at forebygge de såkaldte orbit-situationer, hvor en asylansøger sendes i kredsløb mellem en række lande, der alle nægter at lade den pågældende indrejse, samt i værste fald refoulement.

Dublinforordningen fastlægger kriterier og procedurer til afgørelse af hvilken medlemsstat, der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, der indgives af en udlænding eller en statsløs i en af medlemsstaterne.

Viser det sig, at Danmark i henhold til forordningen er ansvarlig for behandlingen af asylansøgningen, og at der derfor ikke er grundlag for at anmode en anden medlemsstat om at overtage eller tilbagetage asylansøgeren, beslutter den ansvarlige myndighed, at sagen skal overgå til en realitetsbehandling i Danmark.

Dublinforordningen finder ikke anvendelse på asylansøgninger indgivet af udlændinge, der allerede har fået asyl i en anden medlemsstat.

Om sager, hvor udlændingen allerede har opnået beskyttelse i et andet land, i hvilket Dublinforordningen finder anvendelse, og som følge heraf får afvist en realitetsbehandling af sin ansøgning om asyl i Danmark i henhold til udlændingelovens § 29 b, henvises til afsnit 5.3.

Om sager, hvor udlændingen nægtes opholdstilladelse med henvisning til et første asylland, fordi udlændingen allerede har opnået beskyttelse i et land, som ikke har tiltrådt Dublinforordningen, eller hvis udlændingen har nær tilknytning til et sådant land, hvor denne må antages at kunne opnå beskyttelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 5, henvises til afsnit 5.2 om første asylland.

For så vidt angår asylansøgninger, som enten realitetsbehandles efter normalproceduren, jf. udlændingelovens § 53 a, stk. 1, nr. 2, eller efter proceduren for sager, der af Udlændingestyrelsen har været forsøgt afgjort som åbenbart grundløse, jf. udlændingelovens §§ 53, stk. 11, og 53 b, henvises til kapitlerne 4 og 11.

3.1.2 Ansvarsfastlæggelsen

Som anført hviler Dublinforordningen på et princip om, at én medlemsstat er ansvarlig for realitetsbehandlingen af en indgivet asylansøgning. Det følger således af forordningens artikel 3, stk. 1, at enhver ansøgning om asyl skal behandles af medlemsstaterne, og at en ansøgning kun behandles af den ansvarlige medlemsstat.

Kriterierne for fastlæggelsen af den ansvarlige medlemsstat er opstillet i forordningens artikel 8-15. Kriterierne, herunder om der er tale om en uledsaget mindreårig, om ansøgeren har familiemæssig tilknytning til en medlemsstat, samt hvordan og hvor den pågældende er indrejst på medlemsstaternes område, finder anvendelse i den rækkefølge, der er fastsat i forordningens kapitel III, jf. artikel 7, stk. 1. Dette betyder, at såfremt ansøgeren opfylder flere af kriterierne i artiklerne 8-15 i forhold til forskellige medlemsstater, vil ansvaret påhvile den stat, hvor ansøgeren opfylder det højest prioriterede kriterium. De højest prioriterede kriterier knytter sig til uledsagede mindreårige og til en eventuel familiemæssig tilknytning.

Det følger af forordningens artikel 3, stk. 2, at såfremt der ikke kan udpeges en ansvarlig medlemsstat på baggrund af forordningens kriterier, vil den medlemsstat, hvor ansøgning om asyl er indgivet første gang, være ansvarlig.

Som supplement til kriterierne i forordningens artikel 8-15 følger det af forordningens artikel 16, stk. 1, at en medlemsstat bør lade en ansøger blive sammen med et barn, en søskende eller en forælder, såfremt der består et afhængighedsforhold mellem disse, og forudsat, at der fandtes familiemæssige bånd i hjemlandet.

Uanset hvilken medlemsstat, der ifølge forordningens kriterier er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, har en medlemsstat, der modtager en asylansøgning, til enhver tid ret til at realitetsbehandle denne asylansøgning, jf. Dublinforordningens artikel 17, stk. 1 (suverænitetsklausulen). I så fald er denne medlemsstat ansvarlig.

Ligeledes kan enhver medlemsstat efter anmodning fra en anden medlemsstat af humanitære grunde beslutte at behandle en asylansøgning, jf. Dublinforordningens artikel 17, stk. 2 (den humanitære klausul), forudsat at de berørte personer har afgivet samtykke hertil. De humanitære grunde kan navnlig være familiemæssige eller kulturelle hensyn. I så fald bliver denne medlemsstat ansvarlig.

I Flygtningenævnets behandling af sager om overførsel af udlændinge til en anden medlemsstat i medfør af Dublinforordningen foretages der i den enkelte sag en samlet og konkret vurdering af den pågældendes personlige, helbredsmæssige og familiemæssige forhold sammenholdt med de foreliggende baggrundsoplysninger om asylproceduren samt de modtage- og indkvarteringsforhold, som den pågældende må antages at blive mødt med i modtagerlandet.

3.2 Praksis vedrørende Dublinforordningen ved internationale organer

3.2.1 EU-Domstolen

EU-Domstolen, der blev oprettet i 1952, er beliggende i Luxembourg. Den skal sikre, at EU-retten overholdes, fortolkes og anvendes på samme måde i hele EU, uanset hvilken medlemsstat en tvist udspringer fra. EU-Domstolens rolle er at sikre en ensartet fortolkning af EU-reglerne, og den kan afgøre sager, hvor medlemsstaterne, EU-institutionerne, virksomheder og enkeltpersoner er parter.

Domstolen består af 27 uafhængige dommere, én fra hver medlemsstat. Dommerne bliver udnævnt af medlemsstaternes regeringer for seks år ad gangen. Foruden 27 dommere består EU-Domstolen også af 11 generaladvokater, som har til opgave at udarbejde et upartisk og uafhængigt forslag til afgørelse af sagen. Domstolen er dog ikke forpligtet til at følge forslaget.

I sager, der vedrører EU-retten, herunder Dublinforordningen, kan de nationale domstole efter artikel 267 i Traktaten om Den Europæiske Unions Funktionsmåde (TEUF)

forelægge EU-Domstolen præjudicielle spørgsmål, hvis der foreligger tvivl om fortolkningen eller gyldigheden af EU-retten. Hvis der ikke er en appelmulighed for den nationale rets afgørelse, har den pågældende nationale ret pligt til at forelægge spørgsmål for EU-Domstolen til præjudiciel afgørelse, såfremt der er tvivl om fortolkningen af EU-retten.

Et præjudicielt spørgsmål indgår som et led i sagens behandling for den nationale ret, og EU-Domstolens besvarelse indgår herefter i grundlaget for den nationale domstols afgørelse i sagen. EU-Domstolen træffer således ikke afgørelse i den konkrete sag, men hjælper blot den nationale domstol med at fortolke og anvende EU-reglerne, herunder Dublinforordningen.

Danmark deltager som følge af det danske forbehold vedrørende EU-samarbejdet på området for retlige og indre anliggender ikke i – og er ikke bundet af – Rådets vedtagelse af foranstaltninger, der foreslås i henhold til Traktaten om Den Europæiske Unions Funktionsmåde (TEUF), afsnit V, hvilket angår det overstatslige samarbejde vedrørende asyl, ligesom Danmark ikke er bundet af beslutninger og retsakter inden for dette område, herunder eksempelvis kvalifikationsdirektivet. Danmark har imidlertid indgået en parallelaftale med EU om deltagelse i Dublinforordningen på mellemstatsligt grundlag, og det følger af denne parallelaftale, at der er adgang til at foretage præjudiciel forelæggelse for EU-Domstolen. Ved sin tiltræden til Dublinforordningen er Danmark også bundet af EU-Domstolens praksis herom.

EU-Domstolen har i adskillige præjudicielle forelæggelser forholdt sig til fortolkning af Dublinforordningen. Der kan herved blandt andet henvises til de på Flygtningenævnets hjemmeside www.fln.dk nævnte domme.

I den forbindelse skal nævnes dommen i de forenede sager N.S. mod Secretary of State for the Home Department og M.E. m.fl. mod Refugee Applications Commissioner af 21. december 2011 (C-411/10 og C-493/10). EU-Domstolen slog blandt andet fast, at der som følge af princippet om gensidig tillid gælder en formodning for, at behandlingen af asylansøgere i hver enkelt medlemsstat er i overensstemmelse med kravene i EU's charter om grundlæggende rettigheder, Genevekonventionen og Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK) (præmis 80). Videre fastslog Domstolen, at denne formodning, som ligger til grund for blandt andet Dublinreglerne, om at asylansøgere behandles på en måde, som er i overensstemmelse med menneskerettighederne, ikke er uafkræftelig (præmis 104), at EU-retten er til hinder for, at der anvendes en uafkræftelig formodning for, at den medlemsstat, som i henhold til den dagældende Dublin II-forordnings artikel 3, stk. 1, er den ansvarlige stat, overholder de grundlæggende EU-rettigheder (præmis 105), og at chartrets artikel 4 skal fortolkes således, at

det påhviler medlemsstaterne, herunder de nationale retter, ikke at overføre en asylansøger til "den ansvarlige medlemsstat" ifølge Dublinforordningen, når de ikke kan være uvidende om, at de systemmæssige mangler ved asylproceduren og modtagelsesforholdene for asylansøgere i denne medlemsstat giver alvorlig grund til at antage, at ansøgeren vil blive udsat for en reel risiko for at blive undergivet umenneskelig eller nedværdigende behandling i artikel 4's forstand (præmis 106).

Endvidere følger det af den nugældende Dublin III-forordnings artikel 3, stk. 2, 2. led, i overensstemmelse med dommens præmis 107, at såfremt det er umuligt at overføre en ansøger til den medlemsstat, der primært er udpeget som ansvarlig, fordi der er væsentlige grunde til at tro, at der er systemfejl i asylproceduren og i modtagelsesforholdene for ansøgere i den pågældende medlemsstat, som medfører en risiko for umenneskelig eller nedværdigende behandling som defineret i artikel 4 i EU's charter, skal den medlemsstat, der træffer afgørelse, fortsætte med at undersøge kriterierne i kapitel III for at fastslå, om en anden medlemsstat kan udpeges som ansvarlig.

Der kan endvidere henvises til EU-Domstolens domme af 7. juni 2016 i sagerne Mehrdad Ghezelbash mod Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie og George Karim mod Migrationsverket (C-63/15 og C-155/15). Sagerne vedrørte asylansøgeres mulighed for under en klagesag efter Dublinforordningen at påberåbe sig, at de nationale myndigheder ikke anvender forordningens kriterier korrekt. EU-Domstolen bemærker i dommene, at der i Dublin III-forordningen er tilføjet en række retssikkerhedsmæssige garantier for asylansøgere, og at artikel 27, stk. 1, når bestemmelsen sammenholdes med præamblens punkt 19, skal fortolkes således, at en asylansøger kan påberåbe sig en ukorrekt anvendelse af kriterierne for fastlæggelse af hvilken medlemsstat, der er ansvarlig efter forordningen (præmis 61). EU-Domstolen fastslår således i de pågældende domme, at den omstændighed, at en stat har accepteret at modtage en asylansøger, ikke i sig selv er tilstrækkelig til at overdrage ansvaret for asylsagsbehandlingen til den pågældende stat, såfremt denne stat ikke er ansvarlig efter en objektiv anvendelse af kriterierne.

EU-Domstolen traf endvidere den 16. februar 2017 præjudiciel afgørelse i sagen C.K., H.F. og A.S. mod Slovenien (C-578/16). Domstolen forholdt sig blandt andet til, under hvilke omstændigheder en overførsel af en udlænding, der har en særligt alvorlig psykisk eller fysisk lidelse, er i strid med EU-chartrets artikel 4. Domstolen udtalte, at det ikke kan udelukkes, at en overførsel af en asylansøger, hvis sundhedstilstand er særligt alvorlig, i sig selv kan indebære en reel risiko for umenneskelig eller nedværdigende behandling som omhandlet i chartrets artikel 4, og dette uafhængigt af kvaliteten af modtagelsen og af den tilgængelige pleje i den medlemsstat, der er ansvarlig for behandlingen af den pågældendes ansøgning (præmis 73). Domstolen fastslog i denne

forbindelse, at under omstændigheder, hvor overførslen af en asylansøger, der har en særligt alvorlig psykisk eller fysisk lidelse, indebærer en reel og påvist risiko for en betydelig og uoprettelig forværring af den pågældendes sundhedstilstand, vil denne overførsel udgøre umenneskelig og nedværdigende behandling i artikel 4's forstand (præmis 74). Domstolen udtalte endvidere, at en medlemsstat ikke er afskåret fra at overføre en udlænding, såfremt denne er i stand til at rejse, og forudsat, at medlemsstaten har truffet de forholdsregler, der er nødvendige for, at overførslen sker under forhold, som gør det muligt på egnet og tilstrækkelig vis at beskytte den pågældendes sundhedstilstand, eksempelvis ved ledsagelse af relevant sundhedspersonale- og udstyr samt den nødvendige medicin (præmis 77-81). For så vidt angår det tilfælde, at iværksættelsen af de nævnte forholdsregler, henset til den særlige alvor af den pågældendes asylansøgers sundhedstilstand, ikke er tilstrækkelige til at sikre, at overførslen ikke vil indebære nogen reel risiko for betydelig og uoprettelig forværring af asylansøgerens sundhedstilstand og dermed for at være i strid med chartrets artikel 4, påhviler det medlemsstaten at udsætte gennemførelsen af overførslen af den pågældende person (præmis 85). Domstolen bemærkede hertil, at den anmodende medlemsstat kan vælge selv at behandle ansøgningen om asyl i medfør af Dublinforordningens artikel 17, stk. 1, såfremt den pågældende asylansøgers sundhedstilstand ikke vil forbedre sig på kort sigt, eller såfremt en langvarig udsættelse af overførslen risikerer at forværre den pågældendes tilstand (præmis 88). Har det ikke været muligt at gennemføre overførslen inden udløbet af den frist på seks måneder, der er fastsat i Dublinforordningens artikel 29, stk. 1, bliver ansvaret overført til den anmodende medlemsstat, jf. artikel 29, stk. 2.

Som eksempel på en sag, hvor nævnet har forholdt sig til, om en overførsel henset til klagerens helbredsmæssige tilstand i sig selv indebar en reel risiko for umenneskelig eller nedværdigende behandling som omhandlet i chartrets artikel 4, kan der henvises til den i afsnit 3.4.5.1 nævnte afgørelse Dub-Kroa/2023/2

EU-Domstolen har endvidere den 13. november 2018 truffet præjudiciel afgørelse i de forenede sager X og X mod Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie (C-47/17 og C-48/17), der blandt andet omhandlede udløbet af fristen på to uger, som den anmodede medlemsstat råder over med henblik på at besvare en anmodning om fornyet behandling efter Gennemførelsesforordningens artikel 5, stk. 2, 3. pkt. EU-Domstolen udtalte blandt andet, at bestemmelsen sigter mod at tilskynde den anmodede medlemsstat til at samarbejde loyalt med den anmodende medlemsstat ved inden for den i bestemmelsen fastsatte frist at foretage en fornyet behandling af sidstnævntes anmodning med henblik på en overtagelse eller tilbagetagelse af den berørte person. Bestemmelsen har imidlertid ikke til formål at indføre en retlig pligt til at besvare en sådan anmodning om fornyet behandling, hvis manglende opfyldelse indebærer, at ansvaret for behandlingen af ansøgningen om international beskyttelse overføres til den anmodede med-

lemsstat (præmis 77). Gennemførelsesforordningens artikel 5, stk. 2, 3. pkt., skal derfor fortolkes således, at udløbet af svarfristen på to uger endeligt afslutter den yderligere procedure for fornyet behandling, uanset om den anmodede medlemsstat inden for denne frist har besvaret den anmodende medlemsstats anmodning om fornyet behandling eller ej (præmis 86), således at den anmodende medlemsstat fra og med udløbet af fristen skal anses for at være ansvarlig for behandlingen af ansøgningen om international beskyttelse (præmis 90). Medmindre den anmodende medlemsstat fortsat råder over den tid, der er nødvendig for inden for de ufravigelige frister, der er fastsat med henblik herpå i Dublinforordningens artikel 21, stk. 1, og artikel 23, stk. 2, at indgive en ny anmodning om overtagelse eller tilbagetagelse, skal den derfor anses for ansvarlig for behandlingen af den pågældende ansøgning om international beskyttelse (præmis 87).

Flygtningenævnet har tidligere truffet afgørelse i en række sager, hvor nævnet i lyset af EU-Domstolens afgørelse i de forenede sager X og X mod Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie (C-47/17 og C-48/17) har forholdt sig til anvendelsen af fristreglerne i Dublinforordningens artikel 21, stk. 1, og artikel 23, stk. 2, sammenholdt med Gennemførelsesforordningens artikel 5, stk. 2, 3. pkt. Der kan henvises til den i afsnit 3.4.6 nævnte afgørelse Dub-Rumæ/2023/1 samt til den i Flygtningenævnets formandskabs 30. beretning (2021), side 42 ff., nævnte afgørelse Dub-Fran/2021/1

Der kan derudover henvises til EU-Domstolens præjudicielle afgørelse af 19. marts 2019 i sagen Abubacarr Jawo mod Tyskland (C-163/17). Domstolen forholdt sig som det første til, under hvilke betingelser det kan lægges til grund, at en ansøger "forsvinder" som omhandlet i Dublinforordningens artikel 29, stk. 2, 2. led. Domstolen slog blandt andet fast, at artikel 29, stk. 2, 2. led, skal fortolkes således, at en ansøger skal anses som forsvundet i denne bestemmelses forstand, når den pågældende forsætligt undviger de nationale myndigheder med henblik på at forhindre en overførsel. Domstolen udtalte, at der er en formodning for, at dette er tilfældet, når denne overførsel ikke kan gennemføres som følge af, at ansøgeren har forladt det opholdssted, den pågældende er blevet anvist, uden at have oplyst de nationale myndigheder om sit fravær, forudsat at ansøgeren er blevet oplyst om sine forpligtelser i den henseende (præmis 70). Domstolen udtalte endvidere, at en klager i en klagesag kan påberåbe sig artikel 29, stk. 2, ved at gøre gældende, at overførselsfristen på seks måneder var udløbet, idet den pågældende ikke har været forsvundet. Domstolen forholdt sig dernæst til, om EU-chartrets artikel 4 skal fortolkes således, at bestemmelsen er til hinder for, at en ansøger om international beskyttelse overføres til den medlemsstat, der i overensstemmelse med denne forordning er ansvarlig for behandlingen af den pågældendes ansøgning, hvis denne ansøger i tilfælde af meddelelse af en sådan beskyttelse i denne medlemsstat vil være i alvorlig risiko for at blive underkastet umenneskelig eller nedværdigende

behandling som omhandlet i artikel 4 som følge af de forventelige levevilkår, den pågældende vil leve under som en person med international beskyttelse i den nævnte medlemsstat. Domstolen henviste til princippet om gensidig tillid mellem medlemsstaterne samt til, at der gælder en særlig høj alvorstærskel ved vurderingen af, hvorvidt en overførsel til den ansvarlige medlemsstat vil være i strid med EU-chartrets artikel 4 (præmis 91). Domstolen bemærkede hertil, at formodningen om, at de respektive nationale retsordener er i stand til at yde den samme effektive beskyttelse af de grundlæggende rettigheder, som er anerkendt i chartret, imidlertid ikke er uafkræftelig, jf. N.S. m.fl. (C-411/10), og at det følger heraf sammenholdt med den generelle og absolutte karakter af EU-chartrets artikel 4, at en overførsel til den ansvarlige medlemsstat er udelukket, uanset om det er på selve tidspunktet for overførslen, under asylproceduren eller efter afslutningen heraf, at den pågældende person som følge af sin overførsel til den ansvarlige medlemsstat i Dublinforordningens forstand er i alvorlig risiko for at blive underkastet umenneskelig eller nedværdigende behandling (præmis 87-88).

3.2.1.1 Flygtningenævnets forelæggelse af præjudicielt spørgsmål for EU-Domstolen

Efter artikel 267 i Traktaten om Den Europæiske Unions Funktionsmåde (TEUF) kan de nationale domstole forelægge EU-Domstolen præjudicielle spørgsmål, hvis der foreligger tvivl om fortolkningen eller gyldigheden af EU-retten. Hvis der ikke er en appelmulighed for den nationale rets afgørelse, er den pågældende ret forpligtet til at forelægge spørgsmålet for EU-Domstolen til præjudiciel afgørelse, såfremt der er tvivl om fortolkningen af EU-retten.

Flygtningenævnet har i beretningsåret i en konkret sag forelagt et præjudicielt spørgsmål for EU-Domstolen vedrørende fortolkningen af fristerne i artikel 29, stk. 1 og 2, i Dublinforordningen sammenholdt med forordningens artikel 27.

I den konkrete sag traf Udlændingestyrelsen i foråret 2021 afgørelse om at overføre en asylansøger til en anden medlemsstat. Afgørelsen blev indbragt for Flygtningenævnet, som i foråret 2022 traf afgørelse om at hjemvise sagen til fornyet førsteinstansbehandling i Udlændingestyrelsen under henvisning til, at myndighederne i den pågældende medlemsstat med virkning fra foråret 2022 havde besluttet midlertidigt at suspendere modtagelsen af Dublinoverførte med henvisning til konflikten i Ukraine og den øgede flygtningetilstrømning til landet. Udlændingestyrelsen traf måneden efter på ny afgørelse om at overføre klageren til medlemsstaten. Denne afgørelse blev truffet efter udløbet af fristen på seks måneder i Dublinforordningens artikel 29, stk. 1, 1. led, regnet fra den ansvarlige medlemsstats accept af tilbagetagelsesanmodningen. Flygtningenævnet stadfæstede i slutningen af 2022 Udlændingestyrelsens afgørelse. I starten af 2023 anmodede klagerens partsrepræsentant Flygtningenævnet om at genoptage sagen

med henvisning til, at fristen i Dublinforordningens artikel 29, stk. 1, 1. led, var sprunget på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse, hvorfor ansvaret var overgået til Danmark i medfør af artikel 29, stk. 2. Flygtningenævnet besluttede i foråret 2023 at genoptage sagen og forelagde i september 2023 et præjudicielt spørgsmål for EU-Domstolen vedrørende fortolkningen af de ovenfor nævnte fristregler i Dublinforordningen.

Det præjudicielle spørgsmål er formuleret således:

> ”Skal fristbestemmelserne i Dublinforordningens artikel 29, stk. 1 og 2, fortolkes således, at fristen på seks måneder i Dublinforordningens artikel 29, stk. 1, 2. led, regnes fra den endelige, materielle afgørelse af sagen i tilfælde, hvor en prøvelsesinstans i den anmodende medlemsstat, jf. Dublinforordningens artikel 27, har foretaget hjemvisning af sagen om overførsel til den kompetente myndighed i første instans, som efterfølgende har truffet fornyet afgørelse om overførsel senere end seks måneder efter modtagelse af den ansvarlige medlemsstats accept, herunder når hjemvisningen er begrundet i, at den ansvarlige medlemsstat, der oprindeligt har accepteret overførslen, efterfølgende har truffet beslutning om generelt at suspendere overførsler i medfør af Dublinforordningen, og hvor udsendelsen af den pågældende udlænding er tillagt opsættende virkning?”.

Sagen har fået sagsnummeret C-560/23 og det fiktive navn ”Tang”. For en nærmere omtale heraf henvises til www.fln.dk/nyheder. EU-Domstolen har endnu ikke afsagt dom i sagen.

3.2.2 Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol

Til forskel fra EU-Domstolen afgør Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol individuelle klager over menneskerettighedskrænkelser begået af signaturstaterne til EMRK. For en nærmere beskrivelse af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol henvises til afsnit 12.1.

Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol har i en række sager taget stilling til, hvorvidt overførsel af en tredjelandsstatsborger eller statsløs til det land, som efter Dublinforordningen er ansvarlig for behandlingen af den pågældendes ansøgning om international beskyttelse, er i strid med EMRK’s artikel 3. Der henvises i den forbindelse til de domme, som er nævnt i Flygtningenævnets og Udlændingestyrelsens notat om beskyttelse af asylansøgere i henhold til FN’s flygtningekonvention og EMRK. Notatet er tilgængeligt på Flygtningenævnets hjemmeside www.fln.dk.

3.2.2.1 Dublinoverførsel til Italien

Storkammeret ved Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol afsagde den 4. november 2014 dom i sagen Tarakhel mod Schweiz (appl. no. 29217/12). Sagen omhandlede Dublinoverførsel til Italien af en afghansk familie bestående af et ægtepar og deres seks mindreårige børn. Domstolen fandt ikke, at Dublinoverførsel til Italien generelt ville

udgøre en krænkelse af artikel 3 i EMRK. Domstolen opstillede imidlertid en række betingelser, som skal være opfyldt ved overførsel af familier med mindreårige børn. Disse betingelser fandt Domstolen ikke var opfyldt i den konkrete sag. Domstolen udtalte herefter, at det ville udgøre en krænkelse af artikel 3 i EMRK at udsende klagerne til Italien, hvis ikke de schweiziske myndigheder forinden havde fået individuelle garantier fra de italienske myndigheder om, at klagerne ville blive taget hånd om på en måde, som var tilpasset børnenes alder, og at familien ville blive holdt samlet (præmis 120-122). Der henvises til Flygtningenævnets formandskabs 24. beretning (2015), side 36, for en nærmere gennemgang af dommen.

For en nærmere beskrivelse af forløbet efter Tarakhel-dommen frem til december 2022, herunder Flygtningenævnets praksis i sager om Dublinoverførsel til Italien i den pågældende periode, kan der henvises til Flygtningenævnets formandskabs 31. beretning (2022), afsnit 3.2.2.1.

De italienske myndigheder anmodede ved circular letters af henholdsvis 5. december 2022 og 7. december 2022 alle medlemsstaterne om midlertidigt at suspendere overførsler i medfør af Dublinforordningen til Italien på grund af et stort pres på landets grænser samt utilstrækkelige modtagefaciliteter. Det fremgår af skrivelserne, at anmodningen om suspendering ikke omfatter mindreårige, der skal overføres med henblik på at blive sammenført med deres familiemedlemmer i Italien.

Flygtningenævnets koordinationsudvalg besluttede på den baggrund i december 2022 at hjemvise alle verserende sager vedrørende overførsel til Italien i medfør af Dublinforordningen til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen med henblik på, at styrelsen i første instans tog stilling til betydningen af de italienske myndigheders udmelding samt baggrunden herfor. Koordinationsudvalget besluttede samtidig at genoptage og hjemvise tidligere afgjorte sager, hvor klagerne var i udsendelsesposition som følge af nævnets stadfæstelse af styrelsens afgørelse om overførsel til Italien.

Flygtningenævnet modtog efterfølgende flere sager vedrørende overførsel til Italien i medfør af Dublinforordningen, hvor Udlændingestyrelsen havde taget stilling til de italienske myndigheders circular letters af 5. december 2022 og 7. december 2022. Udlændingestyrelsen vurderede i samtlige afgørelser, at udmeldingen fra de italienske myndigheder sammenholdt med de seneste baggrundsoplysninger vedrørende forholdene i Italien ikke kunne føre til, at de pågældende asylansøgere ikke kunne overføres til Italien.

Flygtningenævnet stadfæstede primo april 2023 Udlændingestyrelsens afgørelse i to sager om overførsel til Italien i medfør af Dublinforordningen. Nævnet fandt i begge

sager, at der ikke var væsentlige grunde til at antage, at der var sådanne generelle systemfejl i asylproceduren og modtageforholdene i Italien, at en overførsel af klagerne til Italien ville medføre en risiko for umenneskelig eller nedværdigende behandling som defineret i EMRK artikel 3 og EU-chartrets artikel 4.

Italiens regering erklærede den 11. april 2023 undtagelsestilstand på migrationsområdet i seks måneder efter en markant stigning af antallet af asylansøgere i landet.

Flygtningenævnet traf på den baggrund medio april 2023 afgørelse om hjemvisning af to sager vedrørende overførsel til Italien i medfør af Dublinforordningen med henblik på, at Udlændingestyrelsen mere generelt skulle undersøge, hvilken betydning den indførte undtagelsestilstand på migrationsområdet havde i forhold til modtagelse og indkvartering af Dublinoverførte, herunder hvilken betydning undtagelsestilstanden havde i forhold til de italienske myndigheders midlertidige suspendering af Dublinoverførsler, samt hvilken betydning undtagelsestilstanden havde i forhold til den generelle garanti, som de italienske myndigheder ved circular letter af 8. februar 2021 havde stillet i forhold til modtagelsen af særligt sårbare personer, herunder familier med mindreårige børn i henhold til Dublinforordningen.

Flygtningenævnets koordinationsudvalg besluttede den 27. april 2023 at berostille alle verserende sager om overførsel til Italien i medfør af Dublinforordningen, indtil der forelå svar på høringen fra de italienske myndigheder.

De italienske myndigheder gentog i høringssvar fra august 2023, at suspensionen – som ikke omfatter uledsagede mindreårige – af overførsler i henhold til Dublinforordningen er midlertidig, samt oplyste, at den undtagelsestilstand på migrationsområdet, som blev indført i Italien den 11. april 2023, forventedes at ophøre den 11. oktober 2023.

Flygtningenævnets koordinationsudvalg besluttede på baggrund af høringssvaret fra de italienske myndigheder, at behandlingen af de berostillede sager vedrørende overførsel til Italien i medfør af Dublinforordningen skulle genoptages.

De italienske myndigheder forlængede den 5. oktober 2023 undtagelsestilstanden på migrationsområdet med yderligere seks måneder.

Flygtningenævnet har efterfølgende i flere sager stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse om overførsel til Italien i medfør af Dublinforordningen. Nævnet har i sagerne fundet, at modtageforholdene i Italien fortsat er behæftet med visse mangler, men at de generelle forhold i Italien for asylansøgere imidlertid ikke har en sådan karakter, at de kan sidestilles med systemmæssige mangler i asylproceduren og modtageforholdene,

jf. Dublinforordningens artikel 3, stk. 2. Nævnet har således i sagerne fundet, at forholdene i Italien ikke giver grundlag for en generel antagelse om, at en overførsel af asylansøgere, herunder sårbare asylansøgere, til Italien som udgangspunkt vil medføre en risiko for umenneskelig og nedværdigende behandling som defineret i EMRK artikel 3 og EU-chartrets artikel 4. Nævnet fandt endvidere, at den omstændighed, at de italienske myndigheder den 5. oktober 2023 forlængede undtagelsestilstanden, ikke kunne føre til en ændret vurdering, og lagde herved vægt på princippet i EU-retten om gensidig tillid mellem medlemsstaterne, hvorefter udgangspunktet er, at en medlemsstat overholder sine internationale forpligtelser, hvorfor der ikke på afgørelsestidspunktet var grundlag for at fastslå, at den midlertidige undtagelsestilstand og forlængelsen heraf i sig selv er udtryk for systemmæssige mangler i asylproceduren og modtageforholdene.

De italienske myndigheder har den 9. april 2024 forlænget undtagelsestilstanden på migrationsområdet i yderligere seks måneder. Flygtningenævnets koordinationsudvalg har på møde den 18. april 2024 vurderet, at de italienske myndigheders forlængelse af undtagelsestilstanden sammenholdt med de for nævnet foreliggende baggrundsoplysninger vedrørende Italien ikke kan sidestilles med systemmæssige mangler i asylproceduren og i modtageforholdene, som medfører en risiko for umenneskelig eller nedværdigende behandling som defineret i EU-chartrets artikel 4, jf. Dublinforordningens artikel 3, stk. 2. Koordinationsudvalget tilkendegav endvidere, at der i konkrete sager, som behandles i nævnet, kan være grundlag for at anvende Dublinforordningens artikel 17, stk. 1, hvorefter en medlemsstat kan beslutte at realitetsbehandle en ansøgning om international beskyttelse, selvom denne medlemsstat ikke er forpligtet hertil efter forordningens regler.

Det følger af Dublinforordningens artikel 29, stk. 2, at en overførsel skal finde sted inden for en frist på seks måneder efter, at Flygtningenævnet har truffet den endelige afgørelse i sagen. Er dette ikke sket, overgår ansvaret for at behandle ansøgningen om international beskyttelse til Danmark.

3.3 Sagens behandling

3.3.1 Sagsforløb

Klager over afgørelser truffet af Udlændingestyrelsen om afvisning eller overførsel efter reglerne i udlændingelovens kapitel 5 a (Dublinforordningen) behandles som udgangspunkt på skriftligt grundlag af Flygtningenævnets formand eller en næstformand alene, jf. udlændingelovens § 53, stk. 10, og § 56, stk. 3.

Formanden eller en af næstformændene kan i helt særlige tilfælde henvise den enkelte sag til skriftlig behandling på et nævnsmøde i Flygtningenævnet, jf. udlændingelovens

§ 53, stk. 6, herunder hvis sagen rejser spørgsmål af væsentlig principiel betydning om forholdene i asylsystemet i den medlemsstat, hvortil udlændingen skal overføres, eller om fastlæggelsen af Flygtningenævnets praksis i forhold til en given bestemmelse i Dublinforordningen, jf. herved udlændingelovens § 53, stk. 10, 2. pkt., jf. § 56, stk. 3, 1. pkt., og Flygtningenævnets forretningsorden § 46, stk. 2.

Formanden eller en af næstformændene kan henvise en sag, der behandles efter udlændingelovens § 53, stk. 6, til mundtlig behandling på et nævnsmøde i Flygtningenævnet, hvis særlige forhold gør det påkrævet, herunder hvis det skønnes nødvendigt for oplysningen af sagen, at udlændingen afgiver mundtlig forklaring for nævnet, jf. herved udlændingelovens § 56, stk. 3, 2. pkt., og Flygtningenævnets forretningsorden § 46, stk. 3.

I 2023 behandlede Flygtningenævnet 53 Dublinsager på skriftligt nævnsmøde og seks sager på mundtligt nævnsmøde.

Såfremt en udlænding klager over Udlændingestyrelsens afgørelse om overførsel efter Dublinforordningen, ydes den pågældende retshjælp af DRC Dansk Flygtningehjælp i det omfang, retshjælp ønskes i henhold til bestemmelsen i Dublinforordningens artikel 27, stk. 5. Retshjælpen er gratis for udlændingen.

Udlændingen kan til enhver tid lade sig repræsentere af andre, herunder en advokat, i overensstemmelse med de almindelige forvaltningsretlige regler herom. Udlændingen afholder selv eventuelle udgifter hertil. Der beskikkes således ikke en advokat for udlændingen i sager, der behandles på formandskompetencen. I klagesager, der henvises til behandling på et nævnsmøde, finder de almindelige regler for advokatbeskikkelse i Flygtningenævnet anvendelse, jf. udlændingelovens § 53, stk. 6, jf. § 55, stk. 5.

Klager over Udlændingestyrelsens afgørelser om overførsel efter Dublinforordningen skal indgives til Udlændingestyrelsen senest syv dage efter, at en afgørelse om overførsel til en anden medlemsstat er blevet meddelt den pågældende udlænding. Indgives klagen senere end dette tidspunkt, afvises klagen, jf. udlændingelovens § 53 a, stk. 2, 1. pkt. Flygtningenævnet kan under særlige omstændigheder vælge at behandle klagesagen på trods af, at klagefristen ikke er overholdt. Der kan som eksempel herpå henvises til afgørelse Dub-Tysk/2023/8, som kan findes på Flygtningenævnets hjemmeside www.fln.dk.

Påklage af en afgørelse til Flygtningenævnet har automatisk opsættende virkning, jf. udlændingelovens § 53 a, stk. 2, 5. pkt. I praksis indgives klagen typisk i umiddelbar forlængelse af, at Udlændingestyrelsens afgørelse forkyndes.

Såfremt klageren bliver registreret udeblevet fra det asylcenter, som den pågældende er tilknyttet, fortsætter Flygtningenævnet sagens behandling og træffer afgørelse på det foreliggende grundlag. Hvis Udlændingestyrelsens afgørelse stadfæstes, har klageren herefter som udgangspunkt ikke længere lovligt ophold i Danmark. Afgørelsen vil blive fremsendt til en eventuel partsrepræsentant. Såfremt klageren genopdukker, vil afgørelsen blive udleveret til den pågældende.

Det følger af Flygtningenævnets forretningsordens § 46, stk. 1, 2. pkt., at sager, der behandles på formandskompetencen, så vidt muligt søges afgjort inden ti hverdage fra Flygtningenævnets modtagelse af klagen fra Udlændingestyrelsen.

Udlændingestyrelsen meddeler som udgangspunkt klagerens partsrepræsentant en frist på to uger fra dennes modtagelse af sagens akter til at indgive indlæg i sagen. Fristen meddeles typisk i forbindelse med, at afgørelsen bliver forkyndt og påklaget. Er indlægget ikke inden for denne frist indgivet til Udlændingestyrelsen, videresendes sagens akter til Flygtningenævnet, som herefter træffer afgørelse på det foreliggende grundlag.

Som anført i afsnittene 1.3 og 11.11 er Flygtningenævnets afgørelser endelige, jf. udlændingelovens § 56, stk. 8, og domstolsprøvelse af nævnets afgørelser er ifølge domstolspraksis begrænset til mangler ved afgørelsesgrundlaget, sagsbehandlingsfejl og ulovlig skønsudøvelse. For nærmere gennemgang af lovgrundlaget for domstolsprøvelse henvises til afsnit 11.11.2.

Flygtningenævnet har i 2023 truffet afgørelse vedrørende 210 personer.

Nævnet har i 2023 omgjort Udlændingestyrelsens afgørelse i 16 sager, mens nævnet i 179 sager har stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse. I 15 sager har Flygtningenævnet hjemvist sagen til fornyet førsteinstansbehandling i Udlændingestyrelsen. Endelig er 16 sager afsluttet uden en afgørelse, idet klagerne har frafaldet deres klager.

I afsnit 15.10 er der nærmere statistiske oplysninger vedrørende Dublinsager.

3.3.2 Genoptagelse

Efter at Flygtningenævnet har truffet afgørelse i en Dublinsag, kan klageren eller dennes repræsentant anmode nævnet om at genoptage nævnets behandling af sagen. En anmodning om genoptagelse har som altovervejende hovedregel ikke opsættende virkning. En meddelelse om opsættende virkning til den pågældende efter modtagelse af en genoptagelsesanmodning vil således kræve, at særlige grunde taler herfor.

For nærmere oplysninger om Flygtningenævnets procedurer og vurderinger i forbindelse med genoptagelse kan der henvises til afsnit 11.11.1.

Som eksempel på en afgørelse, hvor nævnet som følge af væsentlige nye oplysninger besluttede at genoptage sagen og behandle den på formandskompetencen, kan nævnes:

Nævnet **omgjorde** i **februar 2023** Udlændingestyrelsens afgørelse om overførsel til **Tyskland** i medfør af udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. pkt., jf. § 29 a, stk. 1, jf. Dublinforordningen, vedrørende en kvinde fra [land], der havde indgivet ansøgning om asyl i Tyskland. Flygtningenævnet stadfæstede i september 2022 Udlændingestyrelsens afgørelse om overførsel af klageren til Tyskland. DRC Dansk Flygtningehjælp havde som begrundelse for, at klagerens asylsag skulle genoptages og behandles i Danmark, blandt andet henvist til, at klageren havde fået et barn med sin herboende samlever, og at klagerens nyfødte barn havde fået opholdstilladelse som familiesammenført til ansøgerens samlever, hvorfor klageren ved en overførsel til Tyskland ville blive adskilt fra sit nyfødte barn. **Flygtningenævnet** udtalte blandt andet: "I den foreliggende sag har nævnet lagt til grund, at klageren har indgivet en ansøgning om international beskyttelse i Tyskland, og at klageren har trukket sin ansøgning tilbage under behandlingen af asylansøgningen. Formålet med Dublinforordningen er på så tidligt et tidspunkt som muligt at få fastlagt, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for at behandle en ansøgning om international beskyttelse, jf. forordningens præambel punkt 5, da dette skal sikre en effektiv adgang til procedurerne om meddelelse af international beskyttelse og undgå at bringe målet om en hurtig behandling af ansøgninger om international beskyttelse i fare. Hertil kommer, at det følger af forordningens artikel 3, stk. 1, at en ansøgning om international beskyttelse kun behandles af den medlemsstat, der er ansvarlig efter kriterierne i kapitel III. På denne baggrund finder Flygtningenævnet, at Tyskland som udgangspunkt er forpligtet til at modtage klageren, jf. Dublinforordningens artikel 18, stk. 1, litra c, og at Tyskland dermed er ansvarlig for at behandle klagerens ansøgning om international beskyttelse. Tyskland har i overensstemmelse hermed [i foråret] 2022 accepteret at modtage klageren i medfør af den nævnte bestemmelse i Dublinforordningen. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at det fremgår af Dublinforordningens artikel 7, stk. 2, at afgørelsen af, hvilken medlemsstat, der er ansvarlig efter kriterierne i forordningens kapitel III, sker på grundlag af situationen på det tidspunkt, hvor ansøgeren for første gang indgav sin ansøgning om international beskyttelse til en medlemsstat. I nærværende sag indgav klageren sin ansøgning om asyl i Tyskland [i efteråret] 2021, og det må efter sagens oplysninger lægges til grund, at klageren ikke efterfølgende har forladt medlemsstaternes område. Spørgsmålet er herefter, om der i den foreliggende sag er grundlag for at fravige udgangspunktet efter forordningens artikel 3, stk. 1, om, at det er Tyskland, der skal behandle klagerens ansøgning om asyl. I den forbindelse bemærkes, at det følger af Dublinforordningens artikel 17, stk. 1, at enhver

medlemsstat uanset artikel 3, stk. 1, kan beslutte at behandle en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet af en tredjelandsstatsborger eller statsløs, selv om behandlingen af ansøgningen ikke påhviler medlemsstaten efter kriterierne i forordningen. Henset til hovedprincippet i Dublinforordningen, hvorefter en ansøgning om asyl kun skal behandles af én medlemsstat, som identificeres ud fra de objektive kriterier indeholdt i forordningens kapitel III, er det Flygtningenævnets opfattelse, at der i det enkelte tilfælde bør foreligge ganske særlige grunde til at fravige det nævnte hovedprincip. Dette gælder, uanset det forhold, at Dublinforordningens artikel 17, stk. 1, er en diskretionær bestemmelse. I den forbindelse bemærkes, at det fremgår af Dublinforordningens præambels punkt 14, at hensynet til familielivet i overensstemmelse med EU's charter om grundlæggende rettigheder eller Den Europæiske Menneskerettighedskonvention bør indgå som et primært hensyn i forbindelse med medlemsstaternes anvendelse af forordningen. I tilknytning hertil kan der også henvises til præamblens punkt 17, hvori anføres, at enhver medlemsstat bør kunne fravige ansvarskriterierne, navnlig af humanitære og menneskelige grunde, for at sammenføre familiemedlemmer og behandle en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet til medlemsstaten eller til en anden medlemsstat, selvom behandlingen ikke er medlemsstatens ansvar i henhold til de bindende kriterier, der er fastlagt i forordningen. Flygtningenævnet lægger til grund, at klagerens herboende samlever og nyfødte [barn] har opholdstilladelse i Danmark, og at der eksisterer et familieliv mellem klageren og disse. Flygtningenævnet bemærker, at klagerens nyfødte [barn] er meddelt opholdstilladelse i Danmark som familiesammenført til [anden forælder, der er klagerens herboende samlever]. Klagerens [barn] kan som følge heraf ikke tvangsmæssigt blive udsendt til Tyskland, idet [barnet] har fået meddelt opholdstilladelse i Danmark. Det er endvidere de danske myndigheder, der på nuværende tidspunkt vil være ansvarlig for at behandle en eventuel asylansøgning på vegne af klagerens [barn], jf. Dublin-forordningens artikel 19, stk. 1. Flygtningenævnet bemærker også, at klageren har søgt om asyl i Danmark for mere end et år siden, at klageren på nuværende tidspunkt har processuelt ophold i Danmark som følge af en ansøgning om familiesammenføring til [deres] nyfødte barn, hvorfor der på nuværende tidspunkt ikke er udsigt til at overføre klageren til Tyskland, og at klageren ikke tidligere har modtaget en substansafgørelse som følge af en asylsag i andre lande. Efter en samlet vurdering af sagens oplysninger finder Flygtningenævnet, at der foreligger sådanne særlige omstændigheder i sagen, at der er grundlag for at fravige hovedprincippet i Dublinforordningen, hvorefter en ansøgning om asyl kun skal behandles af én medlemsstat, som identificeres ud fra de objektive kriterier indeholdt i forordningens kapitel III. Flygtningenævnet finder således grundlag for at omgøre Udlændingestyrelsens afgørelse med henvisning til Dublinforordningens artikel 17, stk. 1, jf. udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. pkt., jf. § 29 a, således at klagerens ansøgning om asyl bør behandles i Danmark." Dub-Tysk/2023/46

Der kan endvidere henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 29. beretning (2020), side 45 ff., nævnte afgørelse Slov/2020/1.

3.3.3 Generelle baggrundsoplysninger og sagsoplysning

Udover at være ansvarlig for, at den enkelte Dublinsag er tilstrækkelig oplyst, før der træffes afgørelse i sagen, er nævnet tillige ansvarlig for, at der foreligger tilstrækkelige baggrundsoplysninger om modtagerlandet, herunder blandt andet oplysninger om modtageforholdene for asylansøgere.

Flygtningenævnet er i besiddelse af en omfattende samling af baggrundsmateriale om forholdene for asylansøgere i modtagerlandene. Materialet indgår som en del af det faktiske grundlag, der indgår i nævnets vurdering af den enkelte sag.

Sekretariatet sørger for, at Flygtningenævnets baggrundsmateriale løbende ajourføres. Flygtningenævnet vil således mindst tre gange årligt offentliggøre nye baggrundsoplysninger på Flygtningenævnets hjemmeside, www.fln.dk. Sekretariatet søger endvidere efter baggrundsmateriale, hvis der opstår et særligt behov herfor, hvilket typisk vil være tilfældet, hvis der opstår væsentlige ændringer i forholdene i modtagerlandet.

Flygtningenævnet lægger stor vægt på, at alt baggrundsmateriale er af høj kvalitet, og at materialet giver et korrekt og objektivt billede af forholdene for udlændinge, der Dublinoverføres.

Om Flygtningenævnets søgning efter baggrundsmateriale til brug for behandlingen af asylsager henvises i øvrigt til afsnit 11.2.3.

Hvis Flygtningenævnet finder, at der ikke foreligger tilstrækkelige oplysninger til at træffe afgørelse i en sag, kan nævnet udsætte sagens afgørelse eller hjemvise sagen til Udlændingestyrelsen med henblik på, at der, typisk via Udenrigsministeriet, indhentes oplysninger til brug for sagen. Der kan være tale om oplysninger om såvel generelle modtageforhold i det pågældende modtagerland som oplysninger af helt konkret karakter af betydning for afgørelsen af den pågældende Dublinsag.

Som eksempel på en sag, der er behandlet på et skriftligt nævnsmøde, hvor Flygtningenævnet har besluttet at hjemvise sagen, kan nævnes:

Nævnet **hjemviste** i **april 2023** Udlændingestyrelsens afgørelse om overførsel til **Italien** i medfør af udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. pkt., jf. § 29 a, stk. 1, jf. Dublinforordningen, vedrørende en mand fra [land], der havde haft en opholdstilladelse i Italien, som ikke var fornyet. Klagerens advokat havde som begrundelse for, at klagerens asyl-

sag skulle behandles i Danmark, blandt andet henvist til de generelle forhold for asylansøgere i Italien. **Flygtningenævnet** udtalte blandt andet: "Det fremgår af sagen, at klageren [i sommeren] 2019 fik en italiensk opholdstilladelse i form af en såkaldt "Casi Speciali" gyldig indtil [sommeren] 2021, at klageren ikke har fået fornyet opholdstilladelsen, men ansøgt herom, og at klageren således ikke længere har en gyldig opholdstilladelse i Italien. Af sagen fremgår i øvrigt, at klageren har et italiensk id-kort gyldigt indtil [foråret] 2027. Det fremgår imidlertid af Udlændingestyrelsens anmodning til de italienske myndigheder, at der anmodes om, at klageren modtages i medfør af Dublinforordningens artikel 18, stk. 1, litra d, om afviste asylansøgere, og de italienske myndigheder [i efteråret] 2022 også har accepteret at modtage klageren i medfør af den pågældende bestemmelse. Flygtningenævnet finder på den baggrund, at Italien er forpligtet til at modtage klageren. Klagerens advokat har gjort gældende, at klagerens opholdstilladelse er en såkaldt "Casi Speciali", som er udløbet og ikke længere kan fornyes. Klageren vil derfor være uden opholdstilladelse i Italien og derfor i reel fare for at blive udsendt til [hjemland]. Det gøres videre gældende, at klageren, hvis de italienske myndigheder giver klageren mulighed for at indgive en ny ansøgning om asyl, vil skulle starte helt forfra. Han vil i den situation være i reel risiko for at blive henvist til et liv på gaden uden mulighed for at klare sig, jf. AIDA, Country Report: Italy, hvoraf fremgår, at det er problematisk for Dublin-overførte på ny at få adgang til asylprocessen, ligesom mange mister deres ret til indkvartering. Denne risiko for at blive henvist til et liv på gaden er nu yderligere understøttet af de italienske myndigheders suspendering af Dublin-overførslerne med henvisning til manglende indkvarteringskapacitet. Klagerens advokat har herudover gjort gældende, at de italienske myndigheders suspendering af Dublin-overførslerne i sig selv bør føre til, at Danmark påtager sig ansvaret for klagerens asylsag og behandler den i Danmark. Der er således ingen oplysning om, hvornår overførslerne forventes genoptaget, og en udsættelse af klagerens sag på ubestemt tid er i strid med princippet i Dublinforordningens præambel punkt 5. De aktuelle modtageforhold for asylansøgere og Dublin-overførte i Italien er ifølge nævnets baggrundsoplysninger – der dog ikke beskriver den aktuelle situation, hvor der alene i 2023 indtil videre er indrejst over 30.000 personer – behæftet med visse mangler, og de italienske myndigheder har ved circular letters af 5. og 7. december 2022 oplyst, at Italien midlertidigt med få undtagelser suspenderer alle indkomne overførsler i medfør af Dublinforordningen på grund af pres på landets grænser og utilstrækkelige modtagefaciliteter og et deraf følgende behov for at omstrukturere disse. De italienske myndigheder har ved mail af 2. januar 2023 med henvisning hertil oplyst, at de fortsat ikke tillader Dublin-overførsler, og at alle planlagte overførsler derfor skal betragtes som annullerede. Den 11. april 2023 indførte den italienske regering som følge af det meget store indrejsetal en undtagelsestilstand på migrationsområdet i seks måneder. Flygtningenævnet finder på den baggrund, at sagen skal hjemvises til Udlændingestyrelsen med henblik på, at styrelsen skal undersøge, hvilken betydning den indførte und-

tagelsestilstand på migrationsområdet har i forhold til modtagelsen og indkvarteringen af Dublin-overførte, herunder ikke særligt sårbare personer, samt hvilken betydning den har i forhold til de italienske myndigheders midlertidige suspendering af Dublin-overførsler, jf. senest mail af 2. januar 2023 fra de italienske myndigheder. Det skal endvidere undersøges, om der er forskel på indkvarteringsmulighederne afhængig af, hvilken fase den pågældende befinder sig i. Udlændingestyrelsen skal endelig undersøge, om der i Italien er taget stilling i klagerens asylsag." Dub-Ital/2023/4

Behovet for at indhente yderligere oplysninger kan tillige opstå i forbindelse med anmodninger om genoptagelse af allerede afgjorte Dublinsager.

Såfremt høringstemaet er af helt generel karakter, kan spørgsmålet om udformningen af høringen og betydningen heraf for andre sager drøftes i Flygtningenævnets koordinationsudvalg. Det kan endvidere forekomme, at koordinationsudvalget selv tager initiativ til, at der skal indhentes nye generelle oplysninger til brug for behandlingen af en større eller mindre gruppe af (ensartede) Dublinsager.

Om iværksættelse af høringer i asylsager kan der i øvrigt henvises til afsnit 11.2.4.1.

3.4 Eksempler fra nævnets praksis

I det følgende gengives resumé af udvalgte afgørelser, hvor nævnet har taget stilling til, om udlændingen kunne overføres til en anden medlemsstat i medfør af Dublinforordningen.

3.4.1 Familiemæssig tilknytning

Hvis klageren har et familiemedlem, der har fået opholdstilladelse i form af international beskyttelse i en anden medlemsstat, er denne anden medlemsstat på de angivne betingelser ansvarlig for behandlingen af klagerens asylansøgning, jf. Dublinforordningens artikel 9. Tilsvarende er en medlemsstat ansvarlig for behandlingen af en klagers asylansøgning, såfremt klageren har et familiemedlem, der har en verserende asylsag i den pågældende medlemsstat, jf. Dublinforordningens artikel 10. Efter Flygtningenævnets praksis finder artikel 9 ikke anvendelse, hvis det omhandlede familiemedlem bosiddende i Danmark er dansk statsborger eller EU-statsborger, uanset om den pågældende oprindelig måtte have fået opholdstilladelse i form af international beskyttelse, idet det aktuelle opholdsgrundlag i Danmark i givet fald ikke er international beskyttelse som forudsat i bestemmelsen, samt henset til at den pågældende som EU-statsborger i medfør af EU-reglerne vil kunne rejse til og opholde sig på en anden medlemsstats område, herunder den medlemsstat, som klageren måtte blive overført til.

Såfremt klageren har familiemæssig tilknytning til Danmark, der ikke falder inden for anvendelsesområdet af artikel 9 og 10, kan blandt andet hensynet til familiens enhed og barnets tarv føre til, at Flygtningenævnet alligevel skal foretage en vurdering af den familiemæssige tilknytning til Danmark.

Som eksempel på en afgørelse, hvor sagen er behandlet på formandskompetencen, og hvor nævnet tog stilling til familiemæssig tilknytning til Danmark, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **maj 2023** Udlændingestyrelsens afgørelse om overførsel til **Tyskland** i medfør af udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. pkt., jf. § 29 a, stk. 1, jf. Dublinforordningen, vedrørende en mand fra [land], der havde indgivet ansøgning om asyl i Tyskland. DRC Dansk Flygtningehjælp havde som begrundelse for, at klagerens asylsag skulle behandles i Danmark, blandt andet henvist til, at klagerens ægtefælle var bosat i Danmark. **Flygtningenævnet** udtalte blandt andet: "I den foreliggende sag har nævnet lagt til grund, at klageren har ansøgt om international beskyttelse i Tyskland og herefter er udrejst af Tyskland, inden hans asylsag var færdigbehandlet. Formålet med Dublinforordningen er på så tidligt et tidspunkt som muligt at få fastlagt, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for at behandle en ansøgning om international beskyttelse, jf. forordningens præambel punkt 5, da dette skal sikre en effektiv adgang til procedurerne om meddelelse af international beskyttelse og undgå at bringe målet om en hurtig behandling af ansøgninger om international beskyttelse i fare. Hertil kommer, at det følger af forordningens artikel 3, stk. 1, at en ansøgning om international beskyttelse kun behandles af den medlemsstat, der er ansvarlig efter kriterierne i kapitel III. På denne baggrund finder Flygtningenævnet, at Tyskland som udgangspunkt er forpligtet til at modtage klageren, jf. Dublinforordningens artikel 18. stk. 1, litra b, og at Tyskland dermed er ansvarlig for at behandle klagerens ansøgning om international beskyttelse. Tyskland har i overensstemmelse hermed [i foråret] 2022 accepteret at modtage klageren i medfør af den nævnte bestemmelse i forordningen. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at det fremgår af Dublinforordningens artikel 7, stk. 2, at afgørelsen af, hvilken medlemsstat, der er ansvarlig efter kriterierne i forordningens kapitel III, sker på grundlag af situationen på det tidspunkt, hvor ansøgeren for første gang indgav sin ansøgning om international beskyttelse til en medlemsstat. I nærværende sag indgav klageren sin ansøgning om asyl i Tyskland [i vinteren 2022/2023], og det må efter sagens oplysninger lægges til grund, at klageren ikke efterfølgende har forladt medlemsstaternes område. Spørgsmålet er herefter, om der i den foreliggende sag er grundlag for at fravige udgangspunktet efter forordningens artikel 3, stk. 1, om, at det er Tyskland, der skal behandle klagerens ansøgning om asyl. I den forbindelse bemærkes, at det følger af Dublinforordningens artikel 17, stk. 1, at enhver medlemsstat, uanset artikel 3, stk. 1, kan beslutte at behandle en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet af en tredjelandsstatsborger eller statsløs, selv om behandlingen af ansøgnin-

gen ikke påhviler medlemsstaten efter kriterierne i forordningen. Det bemærkes videre, at hverken EU's charter om grundlæggende rettigheder eller Den Europæiske Menneskerettighedskonvention pålægger medlemsstaterne en generel pligt til at respektere udlændinges valg af det land, hvor de ønsker at søge asyl. Flygtningenævnet understreger i den forbindelse, at det vil være i strid med formålet i Dublinforordningen at behandle en ansøgning om asyl i Danmark alene med henblik på at sammenføre en asylansøger til en anden person. Henset til hovedprincippet i forordningen, hvorefter en ansøgning om asyl kun skal behandles af én medlemsstat, som identificeres ud fra de objektive kriterier indeholdt i forordningens kapitel III, er det Flygtningenævnets opfattelse, at der i det enkelte tilfælde bør foreligge ganske særlige grunde til at fravige det nævnte hovedprincip. Dette gælder uanset det forhold, at Dublinforordningens artikel 17, stk. 1, er en diskretionær bestemmelse. I den forbindelse bemærkes, at det fremgår af Dublinforordningens præambels punkt 14, at hensynet til familielivet i overensstemmelse med EU's charter om grundlæggende rettigheder eller Den Europæiske Menneskerettighedskonvention bør indgå som et primært hensyn i forbindelse med medlemsstaternes anvendelse af forordningen. I tilknytning hertil kan der også henvises til præamblens punkt 17, hvori anføres, at enhver medlemsstat bør kunne fravige ansvarskriterierne, navnlig af humanitære og menneskelige grunde, for at sammenføre familiemedlemmer og behandle en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet til medlemsstaten eller til en anden medlemsstat, selvom behandlingen ikke er medlemsstatens ansvar i henhold til de bindende kriterier, der er fastlagt i forordningen. Flygtningenævnet lægger til grund, at klageren har en partner i Danmark, og at de er religiøst viet. Nævnet bemærker imidlertid, at ægteskabet ikke er retsgyldigt i Danmark, idet klageren og hans herboende partner alene er religiøst viet, og at de ikke samtidig var til stede under vielsen. Nævnet finder derfor ikke, at klagerens partner er omfattet af definitionen af "familiemedlemmer" i form af "ægtefælle" i Dublinforordningens forstand, jf. artikel 2, litra g. Det kan ikke føre til en ændret vurdering heraf, at klageren og hans herboende partner efter den religiøse vielse mødtes i [land A], hvor de bekræftede deres ægteskab ved en ceremoni. Ligeledes kan det ikke føre til en ændret vurdering, at klageren og hans partner var forhindret i at få deres ægteskab registeret ved [klagerens hjemlands] ambassade grundet demonstrationer i [land A]. Flygtningenævnet finder endvidere heller ikke, at parret er omfattet af definitionen "ugifte partnere i et fast forhold", jf. samme bestemmelse. Nævnet har herved lagt vægt på, at der ikke har eksisteret et længere samlivsforhold mellem klageren og hans herboende partner i deres hjemland. Flygtningenævnet finder efter en samlet vurdering af sagens omstændigheder sammenholdt med Dublinforordningens hovedformål, at hensynet til familielivet, som det fremgår af forordningen, herunder præamblens punkt 14 og 17, EU's charter om grundlæggende rettigheder og Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, ikke kan føre til, at asylsagen skal behandles i Danmark. Det forhold, at klageren er meget præget af de voldsomme hændelser, som han oplevede under sin flugt, og at han derfor

har brug for at være i nærheden af sin partner, der hjælper ham med at finde ro og tryghed, kan heller ikke føre til, at klagerens asylansøgning skal behandles i Danmark. Flygtningenævnet bemærker, at det må forventes, at klageren kan modtage den nødvendige behandling i Tyskland. Endelig bemærker Flygtningenævnet, at det forudsættes, at Hjemrejsestyrelsen forud for udsendelse af klageren underretter de tyske myndigheder om klagerens helbredsmæssige forhold, herunder hans psykiske helbred, såfremt han samtykker hertil, jf. Dublinforordningens artikel 32. Flygtningenævnet finder således efter en samlet vurdering, at der ikke er grundlag for at tilsidesætte Udlændingestyrelsens vurdering af, at der ikke foreligger sådanne særlige hensyn, herunder af humanitær karakter, at asylansøgningen bør behandles i Danmark, jf. forordningens artikel 17. På den baggrund skal Flygtningenævnet meddele, at nævnet efter en gennemgang af sagen ikke finder grundlag for at omgøre Udlændingestyrelsens afgørelse, jf. udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. pkt., jf. § 29 a, stk. 1, jf. Dublinforordningen." Dub-Tysk/2023/15

Som eksempel på en afgørelse, hvor sagen er behandlet på et skriftligt nævnsmøde, og hvor nævnet tog stilling til familiemæssig tilknytning til Danmark, kan nævnes:

Nævnet **omgjorde** i **april 2023** Udlændingestyrelsens afgørelse om overførsel til **Polen** i medfør af udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. pkt., jf. § 29 a, stk. 1, jf. Dublinforordningen, vedrørende en kvinde fra [land], der havde indgivet ansøgning om asyl i Polen. Klagerens advokat havde som begrundelse for, at klagerens asylsag skulle behandles i Danmark, blandt andet henvist til, at klagerens herboende ægtefælle er dansk statsborger, og at klageren var gravid med termin i juli 2023. **Flygtningenævnet** udtalte blandt andet: "I den foreliggende sag har Flygtningenævnet lagt til grund, at klageren [i efteråret] 2022 har indgivet en ansøgning om international beskyttelse i Polen, og at klageren har trukket sin ansøgning tilbage under behandlingen. På denne baggrund finder Flygtningenævnet, at Polen som udgangspunkt er forpligtet til at modtage klageren, jf. Dublinforordningens artikel 18, stk. 1, litra c, og at Polen dermed er ansvarlig for at behandle klagerens ansøgning om international beskyttelse. Polen har i overensstemmelse hermed [i efteråret] 2022 accepteret at modtage klageren i medfør af den nævnte bestemmelse i Dublinforordningen. Klagerens advokat har i sit indlæg gjort gældende, at klagerens sag bør behandles i Danmark, idet klageren som særligt sårbar som følge af hendes graviditet ved en overførsel til Polen risikerer behandling i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 3 og Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheders (EU-chartret) artikel 4 som følge af risikoen for, at hun ikke vil få adgang til passende modtagefaciliteter, og da der er mangler ved den polske asylprocedure. Advokaten har til støtte herfor oplyst, at det polske asylsystem i en længere periode har været overbelastet af det meget høje indrejsetal som følge af konflikten i Ukraine, og at dette påvirker både adgangen til asylproceduren, længden af asylproceduren og adgangen til passende modtagefaciliteter, her-

under adgangen til social- og sundhedsfaglig støtte og behandling. Klagerens advokat har derudover gjort gældende, at klagerens sag bør behandles i Danmark, idet klageren har sin ægtefælle i Danmark, som er dansk statsborger, og at klageren er gravid og har termin til [sommer 2023]. For så vidt angår det påberåbte om modtageforholdene i Polen finder Flygtningenævnet, at disse ikke er til hinder for en overførsel. Flygtningenævnet henviser i den forbindelse til de foreliggende baggrundsoplysninger, herunder AIDA's rapport "Seeking refuge in Poland: A fact-finding report on access to asylum and reception conditions for asylum seekers", udgivet den 7. april 2023, side 24-25, hvoraf fremgår: "[…]". For så vidt angår det påberåbte om, at klageren har sin ægtefælle i Danmark, skal Flygtningenævnet bemærke, at Dublinforordningens artikel 9 ikke finder anvendelse i nærværende sag, idet pågældende bestemmelse vedrører asylansøgere, som har familiemedlemmer, der har fået tilladelse til at opholde sig som en person med international beskyttelse i en medlemsstat. Klagerens ægtefælle er dansk statsborger, og forholdet mellem klageren og hendes ægtefælle falder således uden for anvendelsesområdet for forordningens artikel 9. Spørgsmålet er herefter, om der i den foreliggende sag er grundlag for at fravige udgangspunktet efter forordningens artikel 3, stk. 1, om, at det er Polen, der skal behandle klagerens ansøgning om asyl. I den forbindelse bemærkes, at det følger af Dublinforordningens artikel 17, stk. 1, at enhver medlemsstat uanset artikel 3, stk. 1, kan beslutte at behandle en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet af en tredjelandsstatsborger eller statsløs, selv om behandlingen af ansøgningen ikke påhviler medlemsstaten efter kriterierne i forordningen. Henset til hovedprincippet i Dublinforordningen, hvorefter en ansøgning om asyl kun skal behandles af én medlemsstat, som identificeres ud fra de objektive kriterier indeholdt i forordningens kapitel III, er det Flygtningenævnets opfattelse, at der i det enkelte tilfælde bør foreligge ganske særlige grunde til at fravige det nævnte hovedprincip. Dette gælder, uanset det forhold, at Dublinforordningens artikel 17, stk. 1, er en diskretionær bestemmelse. I den forbindelse bemærkes, at det fremgår af Dublinforordningens præambels punkt 14, at hensynet til familielivet i overensstemmelse med EU's charter om grundlæggende rettigheder eller Den Europæiske Menneskerettighedskonvention bør indgå som et primært hensyn i forbindelse med medlemsstaternes anvendelse af forordningen. I tilknytning hertil kan der også henvises til præamblens punkt 17, hvori anføres, at enhver medlemsstat bør kunne fravige ansvarskriterierne, navnlig af humanitære og menneskelige grunde, for at sammenføre familiemedlemmer og behandle en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet til medlemsstaten eller til en anden medlemsstat, selvom behandlingen ikke er medlemsstatens ansvar i henhold til de bindende kriterier, der er fastlagt i forordningen. Flygtningenævnet lægger til grund, at klageren har sin ægtefælle i Danmark, og at der eksisterer et familieliv mellem dem. Familielivet blev etableret uden for medlemsstaternes område og forud for, at klageren indrejste og søgte asyl i Polen. Klageren og ægtefællen har opretholdt familielivet i Danmark, hvor de bor sammen. Klageren er gravid med termin

i [sommeren] 2023, og barnet vil være dansk statsborger fra fødslen som følge af faderens forhold. Flygtningenævnet bemærker desuden, at de polske myndigheder [i efteråret] 2022 har anmodet Udlændingestyrelsen om at realitetsbehandle klagerens sag under henvisning til Dublinforordningens artikel 17, stk. 1, idet en overførsel af klageren vil medføre et brud på familielivet. På denne baggrund finder Flygtningenævnet efter en samlet vurdering af sagens oplysninger, at der foreligger sådanne særlige omstændigheder, at der er grundlag for at fravige hovedprincippet i Dublinforordningen, hvorefter en ansøgning om asyl kun skal behandles af én medlemsstat, som identificeres ud fra de objektive kriterier indeholdt i forordningens kapitel III. Flygtningenævnet finder således grundlag for at omgøre Udlændingestyrelsens afgørelse med henvisning til Dublinforordningens artikel 17, stk. 1, jf. udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. pkt., jf. § 29 a, således at klagerens ansøgning om asyl bør behandles i Danmark." Dub-Pole/2023/12

Der kan endvidere henvises til afgørelsen Dub-Sver/2023/12, som er gengivet neden for i afsnit 3.4.3.

3.4.2 Afhængighedsforhold – Dublinforordningens artikel 16

Hvis en ansøger på grund af graviditet, et nyfødt barn, alvorlig sygdom, et alvorligt handicap eller høj alder er afhængig af vedkommendes barn, søskende eller forælder, og såfremt vedkommende, som ansøgeren er afhængig af, har lovligt ophold i en medlemsstat, skal medlemsstaterne normalt lade ansøgeren blive sammen med vedkommende, jf. Dublinforordningens artikel 16, stk. 1. Dette er ligeledes tilfældet, såfremt et barn, søskende eller forælder, der har lovligt ophold i en medlemsstat, er afhængig af ansøgeren.

En forudsætning herfor er, at det familiemæssige bånd mellem ansøgeren og vedkommende fandtes i hjemlandet, at vedkommende er i stand til at tage sig af ansøgeren, eller ansøgeren er i stand til at tage sig af vedkommende, og at de pågældende har givet udtryk herfor skriftligt.

Som eksempel på en afgørelse, hvor nævnet på et skriftligt nævnsmøde har forholdt sig til afhængighedsforhold, jf. artikel 16, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **juli 2023** Udlændingestyrelsens afgørelse om overførsel til **Tyskland** i medfør af udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. pkt., jf. § 29 a, stk. 1, jf. Dublinforordningen, vedrørende en kvinde fra [land], der havde indgivet ansøgning om asyl i Tyskland. Klagerens advokat havde som begrundelse for, at klagerens asylsag skulle behandles i Danmark, blandt andet henvist til, at klageren var afhængig af sin herboende søn. **Flygtningenævnet** udtalte blandt andet: "I den foreliggende sag har Flygt-

ningenævnet lagt til grund, at klageren forud for sin indrejse i Danmark indgav en ansøgning om international beskyttelse i Tyskland og herefter udrejste af Tyskland, inden hendes asylsag var færdigbehandlet. Formålet med Dublinforordningen er på så tidligt et tidspunkt som muligt at få fastlagt, hvilken medlemsstat, der er ansvarlig for at behandle en ansøgning om international beskyttelse, jf. forordningens præambel punkt 5, da dette skal sikre en effektiv adgang til procedurerne om meddelelse af international beskyttelse og undgå at bringe målet om en hurtig behandling af ansøgninger om international beskyttelse i fare. Hertil kommer, at det følger af forordningens artikel 3, stk. 1, at en ansøgning om international beskyttelse kun behandles af den medlemsstat, der er ansvarlig efter kriterierne i kapitel III. På denne baggrund finder Flygtningenævnet, at Tyskland som udgangspunkt er forpligtet til at modtage klageren, jf. Dublinforordningens artikel 18, stk. 1, litra b, og at Tyskland er ansvarlig for at behandle klagerens ansøgning om international beskyttelse. Tyskland har i overensstemmelse hermed [i foråret] 2023 accepteret at modtage klageren i medfør af den nævnte bestemmelse. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at det fremgår af Dublinforordningens artikel 7, stk. 2, at afgørelsen af, hvilken medlemsstat, der er ansvarlig efter kriterierne i forordningens kapitel III, sker på grundlag af situationen på det tidspunkt, hvor ansøgeren for første gang indgav sin ansøgning om international beskyttelse til en medlemsstat. I nærværende sag indgav klageren sin ansøgning om asyl i Tyskland [i vinteren 2022/23], og det må efter sagens oplysninger lægges til grund, at klageren ikke efterfølgende har forladt medlemsstaternes område. Spørgsmålet er herefter, om der i den foreliggende sag er grundlag for at fravige udgangspunktet efter Dublinforordningens artikel 3 om, at det er Tyskland, der skal behandle klagerens ansøgning om asyl. Klageren har gjort gældende, at hendes asylsag skal behandles i Danmark under henvisning til Dublinforordningens artikel 16, idet klageren på grund af sin høje alder og skrøbelige helbred er afhængig af sin herboende søn og svigerinde. Klageren har derudover gjort gældende, at hendes asylsag skal behandles i Danmark under henvisning til Dublinforordningens artikel 17 under hensyn til humanitære og menneskeretlige grunde, herunder navnlig klagerens genforening med sin herboende familie. Flygtningenævnet finder, at Dublinforordningens artikel 16 ikke finder anvendelse i nærværende sag. Nævnet har herved lagt vægt på, at klageren ikke har sandsynliggjort, at der består et afhængighedsforhold mellem klageren og hendes herboende søn. Det forhold, at klagerens søn hjælper hende i hverdagen som følge af klagerens alder på [65-75] år, eller det forhold, at hun er enke, har dårlig hukommelse, er gangbesværet, har søvnproblemer og helbredsproblemer i form af muligt højt kolesteroltal, mulig diabetes og mulige hjerteproblemer, kan ikke føre til en ændret vurdering. Nævnet bemærker herved tillige, at klagerens søn rejste til Danmark for omkring [10-15] år siden, og at klageren først [i vinteren 2022/23] indrejste i Danmark, hvor hun tog ophold hos sin søn. Flygtningenævnet skal herefter tage stilling til, om Dublinforordningens artikel 17 skal anvendes i nærværende sag. Det bemærkes i den forbindelse, at det følger af bestemmelsen, at

enhver medlemsstat, uanset artikel 3, stk. 1, kan beslutte at behandle en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet af en tredjelandsstatsborger eller statsløs, selv om behandlingen af ansøgningen ikke påhviler medlemsstaten efter kriterierne i forordningen. Henset til hovedprincippet i Dublinforordningen, hvorefter en ansøgning om asyl kun skal behandles af én medlemsstat, som identificeres ud fra de objektive kriterier indeholdt i forordningens kapitel III, er det Flygtningenævnets opfattelse, at der i det enkelte tilfælde bør foreligge ganske særlige grunde til at fravige det nævnte hovedprincip. Dette gælder uanset det forhold, at Dublinforordningens artikel 17, stk. 1, er en diskretionær bestemmelse. I den forbindelse bemærkes, at det fremgår af Dublinforordningens præambels punkt 14, at hensynet til familielivet i overensstemmelse med EU's charter om grundlæggende rettigheder eller Den Europæiske Menneskerettighedskonvention bør indgå som et primært hensyn i forbindelse med medlemsstaternes anvendelse af forordningen. I tilknytning hertil kan der også henvises til præamblens punkt 17, hvor det anføres, at enhver medlemsstat bør kunne fravige ansvarskriterierne, navnlig af humanitære og menneskelige grunde, for at sammenføre familiemedlemmer og behandle en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet til medlemsstaten eller til en anden medlemsstat, selvom behandlingen ikke er medlemsstatens ansvar i henhold til de bindende kriterier, der er fastlagt i forordningen. Flygtningenævnet bemærker hertil, at hverken EU's charter om grundlæggende rettigheder eller Den Europæiske Menneskerettighedskonvention pålægger medlemsstaterne en generel pligt til at respektere udlændinges valg af det land, hvor de ønsker at søge asyl. Flygtningenævnet bemærker endvidere, at klagerens søn samt dennes ægtefælle og børn ikke er omfattet af begrebet "familiemedlemmer" i Dublinforordningens forstand, jf. artikel 2, litra g, ligesom klagerens relation til sin voksne søn ikke umiddelbart er omfattet af familielivsbegrebet i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention. Nævnet bemærker hertil, at klageren forud for sin indrejse i Danmark har været adskilt fra sin herboende søn i over [10-15] år. Endelig bemærker Flygtningenævnet, at det vil være i strid med formålet i Dublinforordningen at behandle en ansøgning om asyl i Danmark alene med henblik på at sammenføre en asylansøger til en anden person. Flygtningenævnet finder efter en samlet vurdering af sagens omstændigheder sammenholdt med Dublinforordningen hovedformål, at hensynet til familielivet, som det fremgår af forordningen, herunder præamblens punkt 14 og 17, EU's charter om grundlæggende rettigheder og Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, ikke kan føre til, at asylsagen skal behandles i Danmark. Flygtningenævnet forudsætter, at Hjemrejsestyrelsen forud for udsendelse af klageren underretter de tyske myndigheder om klagerens helbredsmæssige forhold, såfremt hun samtykker hertil, jf. Dublinforordningens artikel 32. Flygtningenævnet finder efter en samlet vurdering, at der ikke foreligger sådanne særlige hensyn, at klagerens asylansøgning bør behandles i Danmark, jf. Dublinforordningens artikel 17. På den baggrund finder Flygtningenævnet ikke grundlag for at omgøre Udlændin-

gestyrelsens afgørelse, jf. udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. pkt., jf. § 29 a, stk. 1, jf. Dublinforordningen." Dub-Tysk/2023/21

Der kan endvidere henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 30. beretning (2021), side 52 f., nævnte afgørelse Dub -Fran/2021/5.

3.4.3 Suverænitetsklausulen og den humanitære klausul – Dublinforordningens artikel 17, stk. 1 og 2

Dublinforordningens artikel 17 indeholder forordningens diskretionære klausuler. Det følger af artikel 17, stk. 1, at enhver medlemsstat kan beslutte at behandle en ansøgning, selvom medlemsstaten ikke er forpligtet hertil efter forordningens regler (suverænitetsklausulen). Endvidere følger det af artikel 17, stk. 2, at en medlemsstat kan anmode en anden medlemsstat om at overtage ansvaret for behandling af asylansøgningen med henblik på at sammenføre familierelationer, af humanitære årsager eller af kulturelle hensyn, uanset at sidstnævnte medlemsstat ikke er ansvarlig for behandling af asylansøgningen efter kriterierne i Dublinforordningens artikel 8-11 og 16 (den humanitære klausul).

Henset til hovedprincippet i forordningen, hvorefter en ansøgning om asyl kun skal behandles af én medlemsstat, som identificeres ud fra de objektive kriterier indeholdt i forordningens kapitel III, bør der efter nævnets praksis foreligge ganske særlige grunde til at fravige det nævnte hovedprincip.

Som eksempel en på afgørelse, hvor sagen er behandlet på formandskompetencen, og hvor nævnet har forholdt sig til, om der foreligger sådanne særlige omstændigheder, at asylansøgningen skal behandles i Danmark, jf. artikel 17, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **september 2023** Udlændingestyrelsens afgørelse om overførsel til **Sverige** i medfør af udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. pkt., jf. § 29 a, stk. 1, jf. Dublinforordningen, vedrørende en kvinde fra [land], der var meddelt afslag på asyl i Sverige. DRC Dansk Flygtningehjælp havde som begrundelse for, at klagerens asylsag skulle behandles i Danmark, blandt andet henvist til, at klageren var særligt sårbar, fordi hun nogle måneder forinden havde mistet sit barn ved fødslen, og at hun fortsat var meget påvirket af tabet, men fandt trøst ved at besøge sit barns gravsted i Danmark. DRC Dansk Flygtningehjælp havde endvidere henvist til, at klagerens kæreste, hvis støtte, hjælp og omsorg klageren var meget afhængig af, var bosat i Danmark. **Flygtningenævnet** udtalte blandt andet: "I den foreliggende sag har nævnet lagt til grund, at klageren har ansøgt om og er blevet meddelt afslag på en ansøgning om international beskyttelse i Sverige. Flygtningenævnet finder på denne baggrund, at Sverige er forpligtet til at modtage klageren, jf. forordningens artikel 3, stk. 2, 1. led, jf. artikel 18,

stk. 1, litra d, og at Sverige dermed er ansvarlig for at behandle klagerens ansøgning om international beskyttelse. Det bemærkes herved, at Sverige [i sommeren] 2023 har accepteret at modtage klageren i medfør af den pågældende bestemmelse. Spørgsmålet er herefter, om der foreligger forhold, der kan indebære, at klagerens asylsag alligevel skal behandles her i landet. DRC Dansk Flygtningehjælp har anført, at klagerens asylsag skal behandles i Danmark, jf. Dublinforordningens artikel 17, jf. præamblens punkt 14 og 17. DRC Dansk Flygtningehjælp har gjort gældende navnlig, at klageren er særligt sårbar, fordi hun for [antal] måneder siden har mistet sit barn ved fødslen, og at hun fortsat er meget påvirket af tabet, men finder trøst ved at besøge sit barns gravsted i Danmark. Det er endvidere gjort gældende, at hun har en herboende kæreste, hvis støtte, hjælp og omsorg hun er meget afhængig af. Det bemærkes indledningsvis, at det forhold, at DRC Dansk Flygtningehjælp har henvist til en række baggrundsoplysninger om forholdene for afviste asylansøgere i Sverige, herunder at afviste asylansøgere, som ikke medvirker til hjemrejse, ikke har adgang til indkvartering eller er i risiko for at blive frihedsberøvet, ikke kan føre til, at klagerens asylsag skal behandles her i landet. Flygtningenævnet finder ikke, at de generelle forhold og levevilkår for asylansøgere i Sverige er af en sådan karakter, at Danmark er afskåret fra at overføre klageren til Sverige, jf. forordningens artikel 3, stk. 2, 2. led. Flygtningenævnet har, foruden baggrundsoplysningerne, lagt vægt på, at Sverige som medlem af EU og Europarådet i overensstemmelse med princippet om gensidig tillid må forventes at leve op til sine internationale forpligtelser. Flygtningenævnet skal således tage stilling til, om Dublinforordningens artikel 17 skal anvendes i nærværende sag. Det bemærkes i den forbindelse, at det følger af bestemmelsen, at enhver medlemsstat, uanset artikel 3, stk. 1, kan beslutte at behandle en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet af en tredjelandsstatsborger eller statsløs, selv om behandlingen af ansøgningen ikke påhviler medlemsstaten efter kriterierne i forordningen. Henset til hovedprincippet i Dublinforordningen, hvorefter en ansøgning om asyl kun skal behandles af én medlemsstat, som identificeres ud fra de objektive kriterier indeholdt i forordningens kapitel III, er det Flygtningenævnets opfattelse, at der i det enkelte tilfælde bør foreligge særlige grunde til at fravige det nævnte hovedprincip. Dette gælder uanset det forhold, at Dublinforordningens artikel 17, stk. 1, er en diskretionær bestemmelse. Uanset de for klageren tragiske omstændigheder forbundet med tabet af sit barn finder Flygtningenævnet, at der i nærværende sag ikke foreligger sådanne særlige grunde, der bør føre til, at sagen behandles i Danmark. Flygtningenævnet har herved navnlig lagt vægt på, at klageren har søgt asyl og har fået færdigbehandlet sin asylsag i Sverige. Flygtningenævnet finder endvidere, at klagerens herboende kæreste ikke er omfattet af begrebet "familiemedlemmer" i Dublinforordningens forstand, jf. artikel 2, litra g. Nævnet finder, at der ikke er tale om et ægteskabslignende forhold eller fast samliv, henset til at klageren har oplyst, at hun mødte sin herboende kæreste over [socialt medie] i [efteråret 2021 eller vinteren 2021/2022], mens hun havde en verserende asylsag i Sverige, og at de alene

har boet sammen den tid, hvor klagerens asylsag har været verserende i Danmark. Det forhold, at de skulle have et barn sammen, og at klagerens herboende kæreste har indgivet en anmodning til Familieretshuset om dispensation fra ægteskabsbetingelserne, kan ikke føre til en ændret vurdering. Flygtningenævnet finder herefter og efter en samlet vurdering af sagens omstændigheder sammenholdt med Dublinforordningens hovedformål, at hensynet til familielivet, som det fremgår af forordningen, herunder præamblens punkt 14 og 17, EU's charter om grundlæggende rettigheder og Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, ikke kan føre til, at asylsagen skal behandles i Danmark. På den baggrund skal Flygtningenævnet meddele, at nævnet efter en gennemgang af sagen ikke finder grundlag for at omgøre Udlændingestyrelsens afgørelse, jf. udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. pkt., jf. § 29 a, stk. 1, jf. Dublinforordningen. Under hensyn til oplysningerne om klagerens helbredsmæssige forhold forudsætter Flygtningenævnet, at Hjemrejsestyrelsen forud for udsendelse af hende underretter de svenske myndigheder om hendes særlige behov, herunder relevante helbredsmæssige oplysninger, såfremt klageren samtykker hertil, jf. Dublinforordningens artikel 32.". Dub-Sver/2023/12

Som eksempel en på afgørelse, hvor sagen er behandlet på et mundtligt nævnsmøde, og hvor nævnet har forholdt sig til, om der foreligger sådanne særlige omstændigheder i sagen, at asylansøgningen skal behandles i Danmark, jf. artikel 17, kan nævnes:

Nævnet **omgjorde** i **juni 2023** Udlændingestyrelsens afgørelse om overførsel til **Polen** i medfør af udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. pkt., jf. § 29 a, stk. 1, jf. Dublinforordningen, vedrørende en kvinde fra [land], der havde indgivet ansøgning om asyl i Polen. Klagerens advokat havde som begrundelse for, at klagerens asylsag skulle behandles i Danmark, blandt andet henvist til, at klagerens relation til sine mindreårige børnebørn udgjorde et beskyttelsesværdigt familieliv efter EMRK art. 8, og at en overførsel til Polen ville udgør et uproportionalt indgreb i familielivet. **Flygtningenævnet** udtalte blandt andet: "I den foreliggende sag har Flygtningenævnet lagt til grund, at klageren forud for sin indrejse i Danmark har indgivet en ansøgning om international beskyttelse i Polen og herefter trukket sin ansøgning tilbage under behandlingen. På denne baggrund finder Flygtningenævnet, at Polen som udgangspunkt er forpligtet til at modtage klageren, jf. Dublinforordningens artikel 18, stk. 1, litra c, og at Polen dermed er ansvarlig for at behandle klagerens ansøgning om international beskyttelse. Polen har i overensstemmelse hermed [i vinteren 2022/2023] accepteret at modtage klageren i medfør af den nævnte bestemmelse. Flygtningenævnet finder, at der ikke er grund til at antage, at forholdene på de almindelige modtagecentre i Polen kan anses for behæftet med væsentlige mangler. Af de foreliggende baggrundsoplysninger kan der bl.a. henvises til […]. Flygtningenævnet finder efter en samlet vurdering, at de generelle forhold, som klageren må forventes at blive mødt med i Polen, ikke er af en sådan karakter, at

Danmark er afskåret fra at overføre hende til Polen, jf. Dublinforordningens artikel 3, stk. 2, 2. led. Endvidere finder Flygtningenævnet, at Dublinforordningens artikel 16 ikke finder anvendelse, idet betingelserne herfor ikke er opfyldt. Spørgsmålet er herefter, om der i den foreliggende sag er grundlag for at fravige udgangspunktet efter forordningens artikel 3, stk. 1, om, at det er Polen, der skal behandle klagerens ansøgning om asyl. I den forbindelse bemærkes, at det følger af Dublinforordningens artikel 17, stk. 1, at enhver medlemsstat uanset artikel 3, stk. 1, kan beslutte at behandle en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet af en tredjelandsstatsborger eller statsløs, selv om behandlingen af ansøgningen ikke påhviler medlemsstaten efter kriterierne i forordningen. Henset til hovedprincippet i Dublinforordningen, hvorefter en ansøgning om asyl kun skal behandles af én medlemsstat, som identificeres ud fra de objektive kriterier indeholdt i forordningens kapitel III, er det Flygtningenævnets opfattelse, at der i det enkelte tilfælde bør foreligge ganske særlige grunde til at fravige det nævnte hovedprincip. Dette gælder, uanset det forhold, at Dublinforordningens artikel 17, stk. 1, er en diskretionær bestemmelse. I den forbindelse bemærkes, at det fremgår af Dublinforordningens præambels punkt 14, at hensynet til familielivet i overensstemmelse med EU's charter om grundlæggende rettigheder eller Den Europæiske Menneskerettighedskonvention bør indgå som et primært hensyn i forbindelse med medlemsstaternes anvendelse af forordningen. I tilknytning hertil kan der også henvises til præamblens punkt 17, hvori anføres, at enhver medlemsstat bør kunne fravige ansvarskriterierne, navnlig af humanitære og menneskelige grunde, for at sammenføre familiemedlemmer og behandle en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet til medlemsstaten eller til en anden medlemsstat, selvom behandlingen ikke er medlemsstatens ansvar i henhold til de bindende kriterier, der er fastlagt i forordningen. Flygtningenævnet lægger til grund, at klageren gennem sine børnebørns leveår har haft en kontinuerlig og meget tæt tilknytning til dem, herunder den [8-12]-årige [A] og [børnene B og C] på nu [12-16 år]. Hun havde således stort set daglig kontakt med dem via [kommunikationsmiddel], da de boede hos deres forældre i [dansk by]. Endvidere har klageren efter 2019, hvor børnenes [forælder A] flygtede med dem til [land], efter at [kommune] havde truffet afgørelse om anbringelse af børnene uden for hjemmet, haft eneansvar for børnene. Børnene har herefter boet hos klageren i [land] i omtrent [1-3] år, hvor hun tog sig af dem, ligesom børnene nogle måneder senere fik ophold hos hende igen på grund af alvorlig mistrivsel af dem i form af […] hos [forælder A]. Klageren har også efterfølgende, hvor børnene er vendt tilbage til [Danmark], haft en kontinuerlig og tæt kontakt til dem, hvorunder hun har taget sig af børnene i hjemmet hos hendes [diagnose] voksne [barn (forælder B)]. Flygtningenævnet bemærker desuden, at de polske myndigheder henholdsvis [to datoer i vinteren 2022/2023] har anmodet Udlændingestyrelsen om at realitetsbehandle klagerens sag under henvisning til Dublinforordningens artikel 17, stk. 1, idet en overførsel af klageren efter de polske myndigheders opfattelse vil medføre et brud på klagerens familieliv. Efter en samlet vurdering

af sagens oplysninger finder Flygtningenævnet på denne baggrund, at der foreligger sådanne særlige omstændigheder, at der er grundlag for at fravige hovedprincippet i forordningen, hvorefter en ansøgning om asyl kun skal behandles af én medlemsstat, som identificeres ud fra de objektive kriterier indeholdt i forordningens kapitel III. Flygtningenævnet finder således grundlag for at omgøre Udlændingestyrelsens afgørelse med henvisning til Dublinforordningens artikel 17, stk. 1, jf. udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. pkt., jf. § 29 a, således at klagerens ansøgning om asyl skal behandles i Danmark." Dub-Pole/2023/11

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 3.3.2 nævnte afgørelse Dub-Tysk/2023/46, til den i Flygtningenævnets formandskabs 31. beretning (2022), side 52 ff., nævnte afgørelse Dub-Sver/2022/7, til den i Flygtningenævnets formandskabs 30. beretning (2021), side 53 f., nævnte afgørelse Dub-Ital/2021/14 samt til den i Flygtningenævnets formandskabs 29. beretning (2020), side 52, nævnte afgørelse Ital/2020/1.

3.4.4 Længerevarende ophold uden for medlemsstaternes område – Dublinforordningens artikel 19, stk. 2

Såfremt en udlænding, efter at have indgivet en ansøgning om asyl i en medlemsstat, har opholdt sig uden for medlemsstaternes område i mere end tre måneder og derefter er genindrejst, følger det af Dublinforordningens artikel 19, stk. 2, at et tidligere etableret ansvar bortfalder.

Som eksempel på en sag, hvor nævnet på et mundtligt nævnsmøde har taget stilling til ophold uden for medlemsstaternes område, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **marts 2023** Udlændingestyrelsens afgørelse om overførsel til **Sverige** i medfør af udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. pkt., jf. § 29 a, stk. 1, jf. Dublinforordningen, vedrørende en kvinde fra [land], der havde indgivet ansøgning om asyl i Sverige og herefter var forsvundet. Klagerens advokat havde som begrundelse for, at klagerens asylsag skulle behandles i Danmark, blandt andet henvist til, at klageren havde oplyst, at hun i perioden fra [foråret] 2021 til [efteråret] 2022 havde opholdt sig i [hjemland] og således havde været udrejst af medlemsstaternes område i mere end tre måneder. **Flygtningenævnet** udtalte blandt andet: "I den foreliggende sag har Flygtningenævnet lagt til grund, at klageren [i vinteren 2020/2021] har søgt om international beskyttelse i Sverige, og at klageren herefter forsvandt, hvorefter asylsagen blev afsluttet [i sommeren] 2021. På denne baggrund finder Flygtningenævnet, at Sverige som udgangspunkt er forpligtet til at modtage klageren, jf. Dublinforordningens artikel 18, stk. 1, litra c, og at Sverige dermed er ansvarlig for at behandle klagerens ansøgning om international beskyttelse. Sverige har i overensstemmelse hermed [i vinteren 2022/2023] accepteret at modtage klageren i medfør af den nævnte bestemmelse i Dublinforordnin-

gen. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring til grund, hverken om at hun [i efteråret] 2020 i [land] blev gift med [samlever], eller om at hun har opholdt sig uden for medlemsstaternes område i mere end 3 måneder. Flygtningenævnet har lagt vægt på, at det svækker ansøgerens generelle troværdighed, at hun har oplyst forskellige identiteter til de svenske myndigheder. Ansøgeren har således i Sverige oprindeligt oplyst, at hun hed [navn A] og var født [i vinteren 1995/1996]. Hun har i en e-mail af [sommeren] 2022 til Migrationsverket oplyst, at hun rettelig er [navn B (som oplyst til de danske myndigheder)], født [i vinteren 1995/1996]. Ved vurderingen af ansøgerens forklaring om, at hun og [samleveren] er gift, lægger Flygtningenævnet vægt på, at der ikke er fremlagt dokumentation for ægteskabet. Flygtningenævnet bemærker, at samlivet mellem ansøgeren og [samleveren] ikke efter hendes og [samleverens] forklaringer har haft en sådan varighed og fasthed, at forholdet har ægteskabslignende karakter. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at parret har boet sammen fra omkring [efteråret] 2020 til [foråret] 2021 i [hjemland] og i Sverige, inden deres forhold blev afbrudt i omkring 1½ år, hvorefter de har været samlevende i Danmark fra [efteråret] 2022, dvs ca. [3-6] måneder. Flygtningenævnet finder, at ansøgeren ikke har dokumenteret, at hun har opholdt sig uden for medlemsstaternes område i mere end tre måneder. Flygtningenævnet har lagt vægt på, at ansøgeren som dokumentation herfor alene har fremlagt et foto af sit pas med et udrejsestempel dateret [sommeren] 2021. Ansøgeren har imidlertid ikke fremlagt dokumentation for varigheden af opholdet uden for medlemsstaternes område. Flygtningenævnet bemærker, at billetter til en musikfestival i [hjemland] [i sommeren] 2021 og fotos, der angiveligt er optaget i forbindelse med festivalen, ikke dokumenterer, at ansøgeren har deltaget i festivalen. En lægeerklæring vedrørende en undersøgelse af ansøgeren i [hjemland] [i efteråret] 2021 udgør heller ikke tilstrækkelig dokumentation for varigheden af ansøgerens ophold uden for EU. Flygtningenævnet har lagt vægt på det anførte om, at ansøgerens generelle troværdighed er svækket. Bestemmelserne i Dublinforordningens artikel 10 og artikel 19, stk. 2, kan herefter ikke føre til, at Danmark er ansvarlig for behandling af ansøgerens asylsag. Herefter, og da der heller ikke foreligger sådanne særlige hensyn, herunder af humanitær karakter, at asylansøgningen bør behandles i Danmark, jf. Dublinforordningens artikel 17, finder Flygtningenævnet efter en gennemgang af sagen ikke grundlag for at omgøre Udlændingestyrelsens afgørelse, jf. udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. pkt., jf. § 29 a, stk. 1, jf. Dublinforordningen." Dub-Sver/2023/6

Der kan i øvrigt henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 31. beretning (2022), side 55 f., nævnte afgørelse Dub-Finl/2022/1, til den i Flygtningenævnets formandskabs 30. beretning (2021), side 54 f., nævnte afgørelse Dub-Span/2021/5, til den i Flygtningenævnets formandskabs 29. beretning (2020), side 53 f., nævnte afgørelse Dub-Span/2020/1 samt til den i Flygtningenævnets formandskabs 28. beretning (2019), side 111 f., nævnte afgørelse Dub-Østr/2019/1.

3.4.5 Generelle forhold i modtagerlandet

Det følger af praksis fra EU-Domstolen, at Dublinforordningen ikke indebærer en uafkræftelig formodning for, at den ansvarlige medlemsstat overholder de grundlæggende EU-rettigheder. Endvidere følger det af den nugældende Dublinforordnings artikel 3, stk. 2, 2. led, at en medlemsstat ikke kan udpeges som ansvarlig for behandling af en asylansøgning, såfremt der er væsentlige grunde til at tro, at der er systemfejl i asylproceduren og i modtageforholdene, som medfører en risiko for umenneskelig eller nedværdigende behandling. Se nærmere herom ovenfor i afsnit 3.2.1.

Som eksempel på en sag, der er behandlet på formandskompetencen, hvor Flygtningenævnet har taget stilling til de generelle forhold i et modtagerland, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **oktober 2023** Udlændingestyrelsens afgørelse om overførsel til **Frankrig** i medfør af udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. pkt., jf. § 29 a, stk. 1, jf. Dublinforordningen, vedrørende en mand fra [land], der var blevet meddelt afslag på en ansøgning om international beskyttelse i Frankrig. DRC Dansk Flygtningehjælp havde som begrundelse for, at klagerens asylsag skulle behandles i Danmark, blandt andet henvist til baggrundsoplysninger om indkvarterings- og modtageforholdene i Frankrig. **Flygtningenævnet** udtalte blandt andet: ”I den foreliggende sag har nævnet lagt til grund, at klageren har ansøgt om og er blevet meddelt afslag på en ansøgning om international beskyttelse i Frankrig. Flygtningenævnet finder på den baggrund, at Frankrig er forpligtet til at modtage klageren, jf. forordningens artikel 18, stk. 1, litra d, og at Frankrig dermed er ansvarlig for at behandle klagerens ansøgning om international beskyttelse. Det bemærkes, at Frankrig [i sommeren] 2023 har accepteret at modtage klageren i medfør af pågældende bestemmelse. Det af DRC Dansk Flygtningehjælp anførte om, at det fremgår af baggrundsoplysningerne, at der fortsat er mangel på indkvarteringsmuligheder for asylansøgere og Dublinoverførte i Frankrig, og at der i den forbindelse er udfordringer med at få dækket basale behov, kan ikke føre til en ændret vurdering. Flygtningenævnet bemærker i den forbindelse, at Frankrig som medlem af EU og Europarådet i overensstemmelse med princippet om gensidig tillid må forventes at leve op til sine internationale forpligtelser. Flygtningenævnet finder endvidere, at der ikke er konkrete holdepunkter for at antage, at Frankrig ikke lever op til sine internationale forpligtelser, eller at en overførsel af klageren til Frankrig vil medføre en risiko for umenneskelig eller nedværdigende behandling som nævnt i Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 eller EU’s charter om grundlæggende rettigheders artikel 4. Flygtningenævnet finder ikke, at de generelle forhold og levevilkår for asylansøgere i Frankrig er af en sådan karakter, at Danmark er afskåret fra at overføre klageren til Frankrig, jf. forordningens artikel 3, stk. 2, 2. led. Flygtningenævnet finder, at der ikke er grundlag for at tilsidesætte Udlændingestyrelsens vurdering af, at der ikke foreligger sådanne særlige hensyn, herunder af humanitær karakter, at asylansøgningen

bør behandles i Danmark, jf. forordningens artikel 17. På den baggrund skal Flygtningenævnet meddele, at nævnet efter en gennemgang af sagen ikke finder grundlag for at omgøre Udlændingestyrelsens afgørelse, jf. udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. pkt., jf. § 29 a, stk. 1, jf. Dublinforordningen." Dub-Fran/2023/12

Som yderligere eksempler på sager, hvor Flygtningenævnet har taget stilling til de generelle forhold i et modtagerland, kan der henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 31. beretning (2022), side 56 ff., nævnte afgørelse Dub-Bulg/2022/2, til de i Flygtningenævnets formandskabets 30. beretning (2021), side 56 ff., nævnte afgørelser Dub-Kroa/2021/2 og Dub-Pole/2021/1 samt til den i Flygtningenævnets formandskabs 29. beretning (2020), s. 54 ff., nævnte afgørelse Fran/2020/1.

Særligt om Italien kan der henvises til afsnit 3.2.2.1.

3.4.5.1 Krav om garantistillelse

Flygtningenævnet kan i sager om overførsel til en anden medlemsstat i medfør af Dublinforordningen vurdere, at der ikke er sådanne generelle systemfejl i asylproceduren og i modtage- og indkvarteringsforholdene, at enhver overførsel til den pågældende medlemsstat vil medføre en risiko for umenneskelig eller nedværdigende behandling som defineret i EMRK artikel 3 og EU-chartrets artikel 4, men at en overførsel – henset til de foreliggende baggrundsoplysninger om forholdene i modtagerstaten sammenholdt med klagerens individuelle forhold – forudsætter en garanti fra modtagerstatens nationale myndigheder om, at den pågældende klager vil blive behandlet i overensstemmelse med landets EU-retlige og øvrige internationale forpligtelser.

I en sådan situation vil nævnet forholde sig til sagen to gange. Første gang, når nævnet finder grundlag for at kræve en garanti. Dernæst skal nævnet forholde sig til den indhentede garanti, og først derefter kan en eventuel afgørelse om overførsel effektueres.

Flygtningenævnet har i beretningsåret i en række sager vedrørende overførsel i medfør af Dublinforordningen af asylansøgere til henholdsvis Belgien, Kroatien, Polen og Bulgarien stillet krav om, at der forud for overførsel til de pågældende lande indhentes garantier fra de nationale myndigheder.

Som eksempel på en sag, der er behandlet på et skriftligt nævnsmøde, og hvor Flygtningenævnet har stillet krav om indhentelse af en garanti forud for overførsel i medfør af Dublinforordningen af en klager til Belgien, kan nævnes:

Nævnet behandlede i **januar 2023** en sag om overførsel til **Belgien** i medfør af udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. pkt., jf. § 29 a, stk. 1, jf. Dublinforordningen, vedrørende

en mand fra [land], der havde indgivet ansøgning om asyl i Belgien og herefter havde trukket sin ansøgning tilbage under behandlingen. Klagerens advokat havde som begrundelse for, at klagerens asylsag skulle behandles i Danmark, blandt andet henvist til, at de belgiske myndigheders behandling af asylsager led af sådanne systemiske mangler, at klagerens asylsag burde behandles i Danmark. Advokaten havde til støtte herfor oplyst blandt andet, at klageren af de belgiske myndigheder var blev oplyst, at han ikke kunne få anvist en bolig. **Flygtningenævnet** udtalte blandt andet: "Flygtningenævnet tiltræder, at betingelserne er opfyldt for overførsel af klageren til Belgien, jf. udlændingelovens § 48 a, jf. Dublinforordningens artikel 18, stk. 1, litra c, idet klageren [i sommeren] 2022 er registreret som asylansøger i Belgien, idet klageren har trukket sin ansøgning tilbage under behandlingen, og idet Belgien [i efteråret] 2022 har accepteret at modtage klageren. Spørgsmålet er herefter, om der i sagen foreligger sådanne særlige hensyn, herunder af humanitær karakter, der taler for alligevel at behandle klagerens asylansøgning her i landet, jf. Dublinforordningens artikel 17. Flygtningenævnet finder, at oplysningerne om klagerens helbredsforhold ikke kan føre til, at der foreligger sådanne særlige hensyn, der indebærer, at asylansøgningen bør behandles i Danmark. Klageren må således henvises til at kontakte sundhedsmyndighederne i Belgien med henblik på eventuel behandling af sine [helbredsmæssige problemer]. Ifølge de foreliggende baggrundsoplysninger fremstår de aktuelle modtage- og indkvarteringsforhold for asylsøgere i Belgien mangelfulde. Dette er navnlig og senest kommet til udtryk i forbindelse med, at Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol i flere tilfælde har anvendt bestemmelsen i artikel 39 i Domstolens procesreglement om foreløbige foranstaltninger i forbindelse med behandling af klager fra hjemløse asylsøgere i Belgien. Det drejer sig om følgende sager: foreløbig foranstaltning af 31. oktober 2022, Camara mod Belgien (app. no. 49255/22), foreløbig foranstaltning af 15. november 2022, Msallem and 147 andre mod Belgien (app. nos. 48987/22 og 147 andre), foreløbig foranstaltning af 21. november 2022, Reazei Shayan og 189 andre mod Belgien (app. nos. 49464/22 og 189 andre), foreløbig foranstaltning af 1. december 2022, Almassri og 121 andre mod Belgien (app. nos. 49424/22 og 121 andre) og senest foreløbig foranstaltning af 13. december 2022, Al-Shujaa og andre mod Belgien (app. no. 52208/22 og 142 andre). Af Menneskerettighedsdomstolens seneste pressemeddelelse af 16. december 2022 i tilknytning til sagen vedrørende Al-Shujaa og andre (app.no. 52208/22 og 142 andre) fremgår blandt andet: "…Principal facts and requests for interim measures. From September to December 2022 the Court received requests for interim measures under Rule 39 of the Rules of Court from about 832 applicants. They are asylum-seekers of various nationalities. About 58 of them have identified themselves to the Belgian authorities as unaccompanied minors. The applicants, who are in Belgium and have no accommodation, complain that they have not been allocated places in the reception system by the Federal Agency for the Reception of Asylum Seekers (Fedasil) in accordance with the Law of 12 January 2007 ("the 2007 Act"). Some of the applicants

brought proceedings in the Brussels Labour Court (tribunal du travail) and obtained final domestic decisions directing that Fedasil was to assign them a place of accommodation and grant them the support required by section 6 of the 2007 Act, in default of which Fedasil was to be liable for damages which would continue to accrue until it did as directed. Those decisions have not been complied with to date. Some applicants have not sued in the Labour Court or have yet to receive a final domestic decision. Still others have been assigned places of accommodation since lodging interim measure requests with the Court. Complaints. The applicants allege an infringement of their rights under Article 3 (prohibition of inhuman and degrading treatment) of the Convention. Some of them also allege a violation of Article 8 (right to respect for private and family life) of the Convention and of Article 6 (right to a fair hearing) read in conjunction with Article 13 (right to an effective remedy). Decisions of the Court. The Court decided to indicate an interim measure to the Belgian State in the case of Al-Shujaa and Others v. Belgium (application no. 52208/22 and 142 others), concerning 143 applicants who had obtained domestic decisions which had become final. The Court directed the Belgian Government to comply with the decisions of the Brussels Labour Court and provide the applicants in question with accommodation and material assistance to meet their basic needs for the duration of the proceedings before the Court. The Court also decided, pursuant to Rule 39 § 2 of the Rules of Court, to give notice of the interim measure to the Committee of Ministers. Furthermore the Court decided to reject the requests for interim measures of those applicants (adults or unaccompanied minors) who had not obtained a final domestic decision. There are 57 such applicants. The Court took note of the withdrawal of the interim measure requests of some applicants (unaccompanied minors) as they had obtained accommodation. …" Af AIDA, Country Report: Belgium 2021, opdateret i april 2022, fremgår det blandt andet, at alle asylansøgere har ret til at få adgang til indkvarteringssystemet fra det øjeblik, der indgives en asylansøgning. Det fremgår endvidere af rapporten, at det belgiske indkvarteringssystem dækker asylansøgeres basale behov, herunder adgang til sovefaciliteter, måltider og øvrige sanitære faciliteter. Samtidig er der dog i rapporten peget på en række problemer i det belgiske modtagesystem. Af øvrigt baggrundsmateriale, der beskriver de aktuelle modtage- og indkvarteringsforhold i Belgien, kan der endvidere blandt andet henvises til ECRE Weekly Bulletin fra henholdsvis den 2. september 2022 og 21. oktober 2022. Belgien har tiltrådt EU's charter om grundlæggende rettigheder, Flygtningekonventionen og Den Europæiske Menneskerettighedskonvention. Dublinforordningen bygger desuden på et princip om gensidig tillid. Uanset de foreliggende oplysninger om den aktuelle situation for så vidt angår modtage- og indkvarteringsforholdene i Belgien med udgangspunkt navnlig i de ovenfor beskrevne foreløbige foranstaltninger fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol finder Flygtningenævnet, at der ikke er væsentlige grunde til at antage, at der er sådanne generelle systemfejl i asylproceduren og i modtage- og indkvarteringsforholdene i Belgien, at en overførsel af klageren til Belgien vil

medføre en risiko for umenneskelig eller nedværdigende behandling som defineret i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention artikel 3 og i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder artikel 4, jf. herved tillige det anførte i EU-domstolens dom af 19. marts 2019 (Abubacarr Jawo mod Forbundsreplikken Tyskland, sag C-163/17) under besvarelsen af det tredje spørgsmål i den præjudicielle forelæggelse. Flygtningenævnet finder således ikke, at de generelle forhold og levevilkår for asylansøgere i Belgien er af en sådan karakter, at Danmark er afskåret fra at overføre klageren til Belgien, jf. forordningens artikel 3, stk. 2, 2. led. Samlet set finder Flygtningenævnet derfor, at der ikke er grundlag for at tilsidesætte Udlændingestyrelsens vurdering af, at der ikke foreligger sådanne særlige hensyn, herunder af humanitær karakter, at asylansøgningen bør behandles i Danmark, jf. forordningens artikel 17. Efter de foreliggende oplysninger om de alvorlige mangler ved de aktuelle modtage- og indkvarteringsforhold i Belgien forudsætter nævnet imidlertid, at Hjemrejsestyrelsen forud for en overførsel af klageren til Belgien indhenter en garanti fra de belgiske myndigheder om, at klageren rent faktisk vil blive tilbudt modtage- og indkvarteringsforhold i overensstemmelse med den nationale lovgivning i Belgien og landets EU-retlige og øvrige internationale forpligtelser." Dub-Belg/2023/1

Nævnet tog derefter på et skriftligt nævnsmøde i **april 2023** stilling til de belgiske myndigheders besvarelse af anmodningen om garanti. Nævnet **omgjorde** Udlændingestyrelsens afgørelse om overførsel til **Belgien** i medfør af udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. pkt., jf. § 29 a, stk. 1, jf. Dublinforordningen. Klagerens advokat havde som begrundelse for, at klagerens asylsag skulle behandles i Danmark, på ny henvist til de generelle forhold for asylansøgere i Belgien, samt anført, at der ikke forelå en individuel garanti fra de belgiske myndigheder. **Flygtningenævnet** udtalte blandt andet: "Flygtningenævnet har i sin afgørelse [fra januar] 2023 lagt til grund, at de aktuelle modtage- og indkvarteringsforhold for asylansøgere i Belgien er behæftet med visse mangler, hvilket fremgår af de for nævnet foreliggende baggrundsoplysninger og er kommet til udtryk i forbindelse med, at Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol i flere tilfælde omhandlende flere hundrede personer har anvendt bestemmelsen i artikel 39 i Domstolens procesreglement om foreløbige foranstaltninger i forbindelse med behandling af klager fra en række asylansøgere i Belgien, som ikke er tilbudt indkvartering, selvom de nationale domstole i Belgien i flere sager har påbudt de belgiske myndigheder at tilbyde asylansøgerne indkvartering og materiel bistand. Flygtningenævnet fandt i sin afgørelse [fra januar] 2023, at uanset de foreliggende oplysninger om den aktuelle situation for så vidt angår modtage- og indkvarteringsforholdene i Belgien med udgangspunkt navnlig i de ovenfor beskrevne foreløbige foranstaltninger fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, at der ikke er væsentlige grunde til at antage, at der er sådanne generelle systemfejl i asylproceduren og i modtage- og indkvarteringsforholdene i Belgien, at enhver overførsel til Belgien i medfør af Dublinforordningen

vil medføre en risiko for umenneskelig eller nedværdigende behandling som defineret i Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 3 og Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheders (EU-chartret) artikel 4, jf. herved tillige det anførte i EU-domstolens dom af 19. marts 2019, Abubacarr Jawo (C-163/17) under besvarelsen af det tredje spørgsmål i den præjudicielle forelæggelse. Flygtningenævnet fandt således ikke, at de generelle forhold og levevilkår for asylansøgere i Belgien er af en sådan karakter, at Danmark er afskåret fra at overføre asylansøgere til Belgien, jf. forordningens artikel 3, stk. 2, 2. led. Flygtningenævnet foretog herefter en vurdering af, om klagerens konkrete forhold er af sådan en karakter, at der er behov for en individualiseret garanti fra Belgien om, at man ved modtagelsen af den konkrete udlænding vil stille specifikke modtageforhold til rådighed, der sikrer, at klageren ikke kommer i en situation omfattet af EU-chartrets artikel 4 og EMRK artikel 3. Efter en samlet vurdering fandt Flygtningenævnet ikke, at der var grundlag for at tilsidesætte Udlændingestyrelsens vurdering af, at der ikke foreligger sådanne særlige hensyn, at asylansøgningen bør behandles i Danmark, jf. Dublinforordningens artikel 17, stk. 1. Efter de foreliggende oplysninger om de alvorlige mangler ved de aktuelle modtage- og indkvarteringsforhold i Belgien, især for så vidt angår indkvarteringen af enlige mænd, forudsatte Flygtningenævnet imidlertid, at der forud for overførslen af klageren blev indhentet en garanti fra Belgien om, at klageren vil blive modtaget i overensstemmelse med den nationale lovgivning i Belgien og landets EU-retlige og øvrige internationale forpligtelser, jf. herved principperne i Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom af 4. november 2014 i sagen Tarakhel mod Schweiz (sagsnr. 29217/12). Flygtningenævnet har [ultimo februar] 2023 modtaget en skrivelse fra Hjemrejsestyrelsen, hvoraf fremgår, at styrelsen [primo februar] 2023 har anmodet de belgiske myndigheder om en garanti i forbindelse med modtagelsen af klageren, men at de belgiske myndigheder [medio februar] 2023 har oplyst, at de ikke kan garantere, at klageren ved ankomst til Belgien vil blive tilbudt indkvartering inden for kort tid, idet modtagesystemet i Belgien er under stort pres, og at indkvarteringen af uledsagede mindreårige samt familier med kvinder og børn prioriteres. Flygtningenævnet finder fortsat ikke, at der er væsentlige grunde til at antage, at der er sådanne generelle systemfejl i asylproceduren og i modtage- og indkvarteringsforholdene i Belgien, at enhver overførsel til Belgien i medfør af Dublinforordningen vil medføre en risiko for umenneskelig eller nedværdigende behandling som defineret i EMRK artikel 3 og EU-chartrets artikel 4. Flygtningenævnet finder imidlertid, som følge af de foreliggende baggrundsoplysninger samt Belgiens meddelelse [fra medio februar] 2023, at det ikke kan afvises, at en overførsel af klageren, som er en enlig mand, vil medføre en risiko for umenneskelig eller nedværdigende behandling som defineret i EMRK artikel 3 og i EU-chartrets artikel 4. Flygtningenævnet ændrer derfor Udlændingestyrelsens afgørelse, jf. udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. pkt., jf. § 29 a, således at klagerens ansøgning om asyl skal behandles i Danmark." Dub-Belg/2023/1

Som eksempel på en sag, der er behandlet på et skriftligt nævnsmøde, og hvor Flygtningenævnet har stillet krav om indhentelse af en garanti forud for overførsel i medfør af Dublinforordningen af en klager til Kroatien, kan nævnes:

Nævnet behandlede i **marts 2023** en sag om overførsel til **Kroatien** i medfør af udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. pkt., jf. § 29 a, stk. 1, jf. Dublinforordningen, vedrørende en kvinde og hendes mindreårige barn fra [land], der havde indgivet ansøgning om asyl i Kroatien. Sagen blev sambehandlet med Dub-Kroa/2023/1, der vedrørte klagerens voksne søn. Klagerens advokat havde som begrundelse for, at klagernes asylsag skulle behandles i Danmark, blandt andet henvist til de generelle forhold for asylansøgere i Kroatien og klagernes helbredsmæssige forhold. **Flygtningenævnet** udtalte blandt andet: "I den foreliggende sag har Flygtningenævnet lagt til grund, at klageren [i sommeren] 2022 har søgt om international beskyttelse i Kroatien og herefter udrejst af Kroatien, inden hendes asylsag var færdigbehandlet. Det følger herefter af Dublinforordningens artikel 20, stk. 5, at Kroatien som det første land, hvor der blev indgivet ansøgning om international beskyttelse, som udgangspunkt er forpligtet til at tilbagetage klageren med henblik på at afgøre, hvilken medlemsstat der er ansvarlig. Klageren har gjort gældende, at hendes asylsag skal behandles i Danmark, idet hun ikke har søgt om asyl i Kroatien, og idet Udlændingestyrelsen retmæssigt burde have anmodet Bulgarien i stedet for Kroatien om at overtage klageren, idet klageren indrejste i medlemsstaternes område med et bulgarsk visum, og da hendes ægtefælle og søn opholder sig i Bulgarien. Klageren har videre gjort gældende, at hendes asylsag skal behandles i Danmark, idet hun har sin søster i Danmark, som er en stor støtte til hende. Klageren har endvidere gjort gældende, at hendes asylsag skal behandles i Danmark, idet hun og hendes medfølgende barn er psykisk sårbare, og da deres psykiske helbred ved en eventuel overførsel til Kroatien vil blive forværret. Klageren har endelig gjort gældende, at hendes asylsag skal behandles i Danmark under henvisning til de generelle forhold for asylansøgere i Kroatien. Det forhold, at klageren har oplyst, at hun ikke har indgivet en ansøgning om asyl i Kroatien, kan ikke føre til, at hendes asylsag skal behandles i Danmark. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at det fremgår af Eurodac-systemet, at klageren [i sommeren] 2022 fik optaget fingeraftryk og blev registreret som asylansøger i Kroatien. Flygtningenævnet har derudover lagt vægt på, at det fremgår af de kroatiske myndigheders accept [fra sommeren] 2022, at klageren [i sommeren] 2022 udtrykte hensigt om at søge om asyl, men at hun forsvandt, inden der blev indgivet en formel asylansøgning. Endelig har Flygtningenævnet lagt vægt på, at klageren til sin oplysnings- og motivsamtale [fra sommeren] 2022 har oplyst, at hun i Kroatien fik optaget fingeraftryk og boede på et kroatisk asylcenter i omtrent én uge, inden hun udrejste af landet. Flygtningenævnet finder således, at det må lægges til grund, at klageren har søgt om asyl i Kroatien, uanset at der ikke blev indgivet en formel ansøgning. Det anførte om, at Udlændingestyrelsen retmæssigt burde have anmodet Bulgarien om at

overtage klageren, kan heller ikke føre til, at klagerens asylsag skal behandles i Danmark. Flygtningenævnet bemærker hertil, at det følger af Dublinforordningens artikel 20, stk. 5, at Kroatien som det første land, hvor der blev indgivet ansøgning om international beskyttelse, som udgangspunkt er forpligtet til at tilbagetage klageren med henblik på at afgøre, hvilken medlemsstat der er ansvarlig. Det er herefter Kroatien, der vil skulle afgøre, om Bulgarien skal overtage klageren og hendes medfølgende barn. Som anført ovenfor accepterede Kroatien også med henvisning til Dublinforordningens artikel 20, stk. 5, at tilbagetage klageren. Det forhold, at Udlændingestyrelsen ikke har oplyst de kroatiske myndigheder om, hvad klageren har oplyst til styrelsen om hendes familiemedlemmer i Bulgarien, eller at hun angiveligt er indrejst i medlemsstaternes område gennem et bulgarsk visum, og at klageren ikke blev vejledt om Dublinforordningens artikel 10, kan ikke føre til en ændret vurdering. Heller ikke det forhold, at en eventuel frist for overførsel fra Kroatien til Bulgarien muligvis er overskredet, kan føre til en ændret vurdering heraf. Det forhold, at klageren har sin søster i Danmark, kan heller ikke føre til, at hendes asylsag skal behandles i Danmark. Flygtningenævnet finder ikke, at klagerens forhold til sin søster er omfattet af Dublinforordningens artikel 16, idet klageren ikke har dokumenteret, at der er et særligt afhængighedsforhold mellem dem. I forhold til klagerens og hendes datters psykiske sårbarhed skal Flygtningenævnet tage stilling til, om dette kan føre til, at klagerens asylsag skal behandles i Danmark. Flygtningenævnet er opmærksom på, at det ikke kan udelukkes, at for en asylansøger, hvis sundhedstilstand er særlig alvorlig, kan overførslen af denne i sig selv indebære en reel risiko for umenneskelig eller nedværdigende behandling som omhandlet i chartrets artikel 4, og dette uafhængigt af kvaliteten af modtagelsen og af den tilgængelige pleje i den medlemsstat, der er ansvarlig for behandlingen af den pågældendes ansøgning, jf. EU-domstolens dom af 16. februar 2017 i sagen C.K. m.fl. mod Slovenien (C-578/16 PPU), præmis 67-69 og 73-74. I den konkrete sag finder Flygtningenævnet imidlertid ikke, at klagerens og hendes medfølgende barns sårbarhed har sådan en karakter, at deres sårbarhed isoleret set kan begrunde, at de ikke kan overføres til Kroatien. Klagerens og hendes datters sårbarhed skal herefter vurderes i lyset af forholdene i Kroatien, herunder de generelle modtageforhold samt adgangen til sundhedsbehandling for asylansøgere i Kroatien. For så vidt angår modtageforholdene for asylansøgere i Kroatien finder Flygtningenævnet, at der ikke er grunde til at antage, at der er sådanne generelle systemfejl i modtageforholdene i Kroatien, at enhver overførsel vil medføre en risiko for umenneskelig og nedværdigende behandling som defineret i EU-chartrets artikel 4. Flygtningenævnet skal i den forbindelse blandt andet henvise til AIDA "Country Report: Croatia, 2021 Update", udgivet i april 2022, side 79-102, som indeholder en beskrivelse af modtageforholdene i Kroatien. Af side 52 fremgår videre, at Dublin-returnees ikke oplever udfordringer ved adgangen til modtagecentrene, når disse ikke tidligere har fået afslag på asyl i Kroatien. Flygtningenævnet finder heller ikke, at der er grund til at antage, at en overførsel af psykisk sårbare asylansøgere

til Kroatien som udgangspunkt vil medføre en risiko for umenneskelig og nedværdigende behandling som defineret i EU-chartrets artikel 4. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at det fremgår af AIDA's rapport på side 91 ff., at asylansøgere i henhold til kroatisk lovgivning har adgang til akut lægehjælp samt nødvendig behandling af alvorlige sygdomme og alvorlige psykiske lidelser, og at særligt sårbare grupper, herunder børn og enlige forældre med mindreårige børn, har ret til psykosocial støtte og bistand i pressede situationer. Ligeledes fremgår det af rapporten, at lægehjælp er tilgængelig i modtagecentrene og på sundhedscentre i Zagreb og Kutina, og at der ved asylregistreringen finder en helbredsmæssige screening sted med lægetjek samt samtale med en psykolog eller socialrådgiver fra Kroatisk Røde Kors for at vurdere den enkeltes behov og identificere sårbarheder. Tilsvarende oplysninger fremgår af DRC Dansk Flygtningehjælps rapport "Temarapport: Kroatien – Modtageforhold for Dublin-returnees", udgivet i januar 2022. Flygtningenævnet er opmærksom på oplysningerne om, at navnlig adgangen til behandling for psykiske lidelser er vanskelig, og at der ifølge Swiss Refugee Council's rapport fra december 2021 "Situation for asylum seekers and beneficiaries of protection with mental health problem in Croatia" er mangel på passende psykologisk og psykiatrisk hjælp til blandt andet Dublin-returnees, da de ikke falder inden for kategorien akutte tilfælde, men i stedet har behov for kontinuerlig psykologisk behandling. Flygtningenævnet finder imidlertid ikke, at disse oplysninger, set i lyset af den behandling, der ifølge de fremlagte journaler foreslås, har sådan en karakter, at der ikke kan ske en overførsel af klageren og hendes medfølgende barn til Kroatien. Flygtningenævnet skal herefter foretage en vurdering af, om asylproceduren i Kroatien er til hinder for en overførsel af klageren og hendes medfølgende barn. Det skal hertil bemærkes, at asylproceduren i Kroatien ifølge de baggrundsoplysninger, som nævnet er i besiddelse af, er behæftet med visse mangler. Dette er navnlig kommet til udtryk i forbindelse med, at Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol i de seneste par år har truffet afgørelse i flere sager vedrørende Kroatiens praksis om at nægte adgang til asylproceduren gennem anvendelsen af push-back ved landets grænser samt myndighedernes brug af uforholdsmæssig magtanvendelse ved grænsen, herunder i dom af 18. november 2021 i sagen M.H. m.fl. mod Kroatien (sagsnr. 15670/18 og 43115/18). Flygtningenævnet bemærker videre, at der fortsat verserer en række sager ved Menneskerettighedsdomstolen, herunder S.B. m.fl. mod Kroatien (sagsnr. 18810/19). Af de foreliggende baggrundsoplysninger kan der henvises til AIDA's rapport, hvoraf blandt andet fremgår på side 24-25: "According to the Danish Refugee Council (DRC), 9,114 persons have been pushed back from Croatia to Bosnia and Herzegovina (BiH) in 2021, including vulnerable categories (UASC, families with children, women) out of which a significant number of individuals were subject to chain refoulement. […] The Ombudsperson for Children reported that 256 children were pushed back in 2021 according to data provided by the Border Violence Monitoring Network's. […] Families with children and unaccompanied children were returned

without conducting an individual procedure, thus denying them the right to international protection, even though persons expressed their intention to seek asylum. The Centre for Peace Studies (CPS) also reported that push backs practices and denying access to asylum continued in 2021. CPS reported that the practice of denying access to the asylum system and illegal expulsion along with the frequent use of violence are the most problematic aspects in relation to access to the international protection system. […]" Flygtningenævnet bemærker desuden, at klagerens voksne søn for deres advokat har forklaret, at han sammen med klageren kort efter at have krydset grænsen fra Bosnien-Herzegovina til Kroatien blev stoppet af en politibil, hvorefter de blev kørt tilbage til grænsen til Bosnien-Herzegovina. Flygtningenævnet lægger til grund, at klageren blev udsat for push-back fra Kroatien til Bosnien-Herzegovina, ligesom nævnet lægger til grund, at asylansøgere, der indrejser fra Bosnien-Herzegovina og andre tredjelande til Kroatien med henblik på at søge asyl, i et vist omfang oplever problemer med at få adgang til landets asylprocedure. Spørgsmålet er herefter, om de samme forhold gør sig gældende for Dublin-returnees, herunder om klageren ved en overførsel fra Danmark til Kroatien som Dublin-returnee vil have adgang til en reel asylsagsbehandling. Af DRC Dansk Flygtningehjælps rapport "Temarapport: Kroatien – Modtageforhold for Dublin-returnees", udgivet i januar 2022, fremgår på side 4: "CPS [Centre for Peace Studies] oplyser, at der har været rapporteret om, at nogle ansøgere, der er blevet Dublin-overført til Kroatien, har oplevet push-back til Bosnien-Herzegovina, selvom de ikke tidligere har haft et ophold der. CPS oplyser yderligere, at det er sikrest at informere en NGO i Kroatien om en kommende overførsel, således at denne kan monitorere, at vedkommende faktisk forbliver i Kroatien. CPS tilføjer, at situationen med push-backs er blevet bedre efter Lighthouse Reports i oktober 2021 udgav artikler om situationen i Kroatien. Det har i forbindelse med udarbejdelsen af denne rapport ikke været muligt at få disse oplysninger om push-backs af Dublin-returnees bekræftet fra andre kilder." Det fremgår endvidere af Swiss Refugee Councils tyske rapport "Polizeigewalt in Bulgarien und Kroatien: Konsequenzen für Dublin-Überstellungen", udgivet den 13. september 2022, at det ikke kan udelukkes, at Dublin-returnees, ligesom asylansøgere, der indrejser i Kroatien fra tredjelande, vil blive udsat for vold og push-back i strid med EMRK artikel 3. Flygtningehjælpen har i rapporten på baggrund heraf anmodet EU's medlemsstater om at suspendere overførslen af asylansøgere til Kroatien. Det fremgår imidlertid af AIDA's rapport på side 52: "Applicants who are returned from other Member States in principle do not face any obstacles to access the procedure for granting international protection in Croatia. However, those who had left Croatia before the end of procedure and therefore had their case suspended, have to re-apply for international procedure (if they wish) once they return to Croatia, and thereby re-enter their initial procedure, in line with Article 18(2) of the Dublin III Regulation." Af DRC Dansk Flygtningehjælps rapport fremgår endvidere, at det kroatiske indenrigsministerium har oplyst, at Dublin-returnees ikke har problemer med adgang til asylsystemet

eller modtageforhold. Flygtningenævnet bemærker derudover, at det af Freedom House's rapport "Freedom in the World 2023" udgivet i marts 2023, fremgår, at push-back sker i mindre omfang end tidligere. Videre bemærker Flygtningenævnet, at det ifølge DRC Dansk Flygtningehjælp udelukkende har været muligt at få oplysninger om push-backs af Dublin-returnees bekræftet af én kilde, jf. ovenfor. Kroatien har tiltrådt Flygtningekonventionen, Den Europæiske Menneskerettighedskonvention og EU's charter om grundlæggende rettigheder. Dublinforordningen er baseret på princippet om gensidig tillid mellem medlemsstaterne, og der gælder således en formodning for, at behandlingen af ansøgere om en sådan beskyttelse i hver enkelt medlemsstat er i overensstemmelse med kravene i de nævnte internationale konventioner. Uanset de foreliggende oplysninger om push-back fra Kroatien til Bosnien-Herzegovina og andre tredjelande finder Flygtningenævnet ikke, at der er grund til at antage, at der er sådanne generelle systemfejl i asylproceduren i Kroatien, at det kan begrunde, at der generelt ikke kan ske overførsler af personer, der har søgt og er blevet registreret som asylansøgere i Kroatien, og som bliver overført i henhold til Dublinforordningen. I forhold til den konkrete sag bemærkes også, at klageren som anført ovenfor [i sommeren] 2022 blev registreret som asylansøger og fik adgang til blandt andet indkvartering, ligesom det efter klagerens forklaring under oplysnings- og motivsamtalen også må lægges til grund, at hun blev indkaldt til en asylsamtale. Kroatien har som nævnt også accepteret at tage klageren tilbage. Flygtningenævnet finder således ikke, at de generelle forhold og levevilkår for asylansøgere i Kroatien er af en sådan karakter, at Danmark er afskåret fra at overføre asylansøgere til Kroatien, jf. forordningens artikel 3, stk. 2, 2. led. Herefter, og da der heller ikke foreligger sådanne særlige hensyn, herunder af humanitær karakter, at asylansøgningen bør behandles i Danmark, jf. Dublinforordningens artikel 17, finder Flygtningenævnet efter en gennemgang af sagen ikke grundlag for at omgøre Udlændingestyrelsens afgørelse, jf. udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. pkt., jf. § 29 a, stk. 1, jf. Dublinforordningen. Under hensyn til klagerens og det medfølgende barns sårbarhed forudsætter Flygtningenævnet, at Hjemrejsestyrelsen forud for udsendelsen af dem underretter de kroatiske myndigheder om deres særlige behov, herunder relevante helbredsmæssige oplysninger, såfremt klageren samtykker hertil, jf. Dublinforordningens artikel 32. Efter de foreliggende oplysninger om, at der i et vist omfang sker push-backs fra Kroatien til Bosnien-Herzegovina og andre tredjelande, og at det efter baggrundsoplysningerne ikke fuldstændig kan udelukkes, at det også gælder Dublin-returnees, forudsætter Flygtningenævnet endvidere, at Hjemrejsestyrelsen forud for en overførsel af klageren og hendes medfølgende barn til Kroatien indhenter en garanti fra de kroatiske myndigheder om, at klagerens sag tages under realitetsbehandling i Kroatien i overensstemmelse med dets EU-retlige og øvrige internationale forpligtelser, såfremt en overførsel fra Kroatien til en anden medlemsstat i medfør af Dublinforordningen ikke finder sted. Endelig forudsætter Flygtningenævnet, at en overførsel af klageren og hendes medfølgende barn foranstaltes sammen med en overførsel af hen-

des voksne søn, hvis sag er sambehandlet med denne, under hensyntagen til familiens enhed, såfremt parterne ikke udtrykker ønske om andet." Dub-Kroa/2023/2

Nævnet tog derefter på skriftligt grundlag i **september 2023** stilling til de kroatiske myndigheders besvarelse af anmodningen om garanti. Nævnet **stadfæstede** Udlændingestyrelsens afgørelse om overførsel til **Kroatien** i medfør af udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. pkt., jf. § 29 a, stk. 1, jf. Dublinforordningen. Klagerens advokat havde som begrundelse for, at klagernes asylsager skulle behandles i Danmark, blandt andet henvist til, at der ikke kunne støttes ret på de kroatiske myndigheders garanti, og henviste i den forbindelse til en afgørelse fra en tysk domstol, hvor domstolen fandt, at man som følge af systemiske fejl ved det kroatiske asylsystem ikke kunne have tillid til garantier udstedt af de kroatiske myndigheder. Endvidere henviste advokaten til, at klagernes status i Kroatien ikke var afklaret, da klagerne skulle tilbagetages i medfør af Dublinforordningens artikel 20, stk. 5, og at dette efter baggrundsoplysningerne indebar, at der var risiko for frihedsberøvelse og eventuel nægtelse af en individuel asylsagsbehandling, herunder risiko for afvisning til et ikke sikkert tredjeland. **Flygtningenævnet** udtalte blandt andet: "Flygtningenævnet skal indledningsvis bemærke, at nævnet i dets afgørelse [fra foråret] 2023 fandt, at asylproceduren i Kroatien var behæftet med visse mangler, men at der uanset dette og de foreliggende oplysninger om push-back fra Kroatien til Bosnien-Herzegovina og andre tredjelande, ikke var grund til at antage, at der var sådanne generelle systemfejl i asylproceduren i Kroatien, at det kunne begrunde, at der generelt ikke kunne ske overførsler til Kroatien af personer, der havde søgt og var blevet registreret som asylansøgere i Kroatien, og som overføres i henhold til Dublinforordningen. Flygtningenævnet kan fortsat henholde sig hertil. Der er således ikke efter de seneste baggrundsoplysninger grundlag for at vurdere forholdene i Kroatien anderledes. Der kan i den forbindelse henvises til side 47 ff. i AIDA "Country Report: Croatia 2022 Update" udgivet den 1. juli 2023. Flygtningenævnet bestemte i afgørelsen som følge af oplysningerne om push-backs, at der skulle indhentes en garanti fra de kroatiske myndigheder om, at klagerens sag tages under realitetsbehandling i overensstemmelse med dets EU-retlige og øvrige internationale forpligtelser, såfremt en overførsel til en anden medlemsstat efter Dublinforordningen ikke kunne finde sted. Det kroatiske indenrigsministerium har garanteret, at klagerens asylansøgning vil blive behandlet i overensstemmelse med national lovgivning samt landets EU-retlige og internationale forpligtelser. Kroatien har tiltrådt Flygtningekonventionen, EMRK og EU-chartret. Dublinforordningen er baseret på princippet om gensidig tillid mellem medlemsstaterne, efter hvilket der som udgangspunkt gælder en formodning for, at modtageforholdene og asylproceduren i hver enkelt medlemsstat er i overensstemmelse med kravene i de nævnte internationale konventioner. Flygtningenævnet finder, at der efter baggrundsoplysningerne ikke er grundlag for at fravige denne formodning, således at der ikke kan støttes ret på en garanti udstedt af en medlemsstat i en konkret sag på bag-

grund af en anmodning fra en anden medlemsstat. Flygtningenævnet finder herefter og efter en samlet vurdering af sagens omstændigheder, at Hjemrejsestyrelsen nu kan effektuere en overførsel af klageren til Kroatien i medfør af Dublinforordningen. Det bemærkes herved for så vidt angår klageren og hendes medfølgende barn, at der ikke er fremkommet nye oplysninger om deres helbredsmæssige forhold." Dub-Kroa/2023/2

Som eksempel på en sag, hvor Flygtningenævnet som følge af baggrundsoplysninger om risiko for frihedsberøvelse og indkvartering i detentionscentre af familier med mindreårige børn har stillet krav om, at der forud for en overførsel til Polen indhentes en garanti fra de polske myndigheder om, at klagerne og deres mindreårige børn vil blive mødt af en asylprocedure og modtage- og indkvarteringsforhold, der er i overensstemmelse med landets EU-retlige og øvrige internationale forpligtelser, kan der henvises til Dub-Pole/2024/2, som kan findes på Flygtningenævnets hjemmeside www.fln.dk.

Der kan endvidere henvises til Dub-Bulg/2023/2, hvor nævnet har stillet krav om, at der forud for en overførsel til Bulgarien indhentes en garanti fra de bulgarske myndigheder om, at klageren vil blive mødt af modtage- og indkvarteringsforhold, der er i overensstemmelse med landets EU-retlige og øvrige internationale forpligtelser, og som tager behørigt hensyn til klagerens individuelle behov for behandling som særlig sårbar. Afgørelsen kan findes på Flygtningenævnets hjemmeside www.fln.dk.

3.4.6 Frister

Dublinforordningen har som nævnt til formål hurtigst muligt at identificere, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning. Forordningen indeholder en række bestemmelser vedrørende processuelle krav, herunder bestemmelser vedrørende frister, der skal bidrage til en hurtig fastlæggelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen, således at asylansøgerne sikres en effektiv adgang til procedurerne om meddelelse af international beskyttelse.

Som eksempel på en sag, som blev behandlet på et skriftligt nævnsmøde, og hvor nævnet har taget stilling til frister som fastsat i Dublinforordningen, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **marts 2023** Udlændingestyrelsens afgørelse om overførsel til [medlemsstat A] i medfør af udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. pkt., jf. § 29 a, stk. 1, jf. Dublinforordningen vedrørende en kvinde og hendes mindreårige [barn] fra [land], der havde indgivet ansøgning om asyl i [medlemsstat A]. Klagerens advokat havde som begrundelse for, at klagernes asylsag skulle behandles i Danmark, blandt andet henvist til, at fristerne efter Dublinforordningens artikel 21, stk. 1, og Gennemførelsesforordningens artikel 5, stk. 2, var sprunget. **Flygtningenævnet** udtalte blandt andet: "I den foreliggende sag har Flygtningenævnet lagt til grund, at klageren har indgivet en ansøg-

ning om international beskyttelse i [medlemsstat A] den 9. september 2021, og at klageren ved at forlade [medlemsstat A] har trukket sin ansøgning tilbage under behandlingen. Det fremgår af sagen, at klageren den 27. oktober 2021 søgte om asyl i Danmark. Den 22. november 2021 anmodede Udlændingestyrelsen [medlemsstat A] om at modtage klageren i medfør af Dublinforordningens artikel 18, stk. 1, litra b, og af anmodningen fremgår, at den også omfattede hendes medfølgende barn, der ikke var blevet registreret i [medlemsstat A]. Den 3. december 2021 accepterede [medlemsstat A] at modtage klageren i medfør af Dublinforordningens artikel 18, stk. 1, litra c, men accepten omtalte ikke klagerens [barn]. Den 8. december 2021 anmodede Udlændingestyrelsen igen [medlemsstat A] om at acceptere at modtage klagerens medfølgende barn i henhold til Dublinforordningen, hvilket [medlemsstat A] afviste den 14. december 2021 med den begrundelse, at barnet ikke var kendt i [medlemsstat A], og at det ikke var bevist, at klagerens medfølgende barn er klagerens [barn]. Den 17. januar 2022 anmodede Udlændingestyrelsen igen [medlemsstat A] om at acceptere at modtage klagerens medfølgende barn i henhold til Dublinforordningen og fremsendte i den forbindelse som bevis for slægtskabet et familiebillede fremlagt af klageren. Denne anmodning blev den 28. januar 2022 også afvist af [medlemsstat A]. Den 31. marts 2022 anmodede Udlændingestyrelsen igen [medlemsstat A] om at acceptere at modtage klagerens medfølgende barn og fremsendte denne gang resultatet fra en DNA-undersøgelse foretaget den 24. februar 2022, som dokumenterede slægtskabet mellem klageren og hendes medfølgende barn. [Medlemsstat A] orienterede herefter Udlændingestyrelsen den 14. april 2022 om, at [medlemsstat A] ville acceptere at modtage klagerens medfølgende barn, såfremt Udlændingestyrelsen anmodede [medlemsstat A] om at modtage [barnet] i medfør af Dublinforordningens artikel 10. Den 21. april 2022 anmodede Udlændingestyrelsen [medlemsstat A] om at modtage klagerens medfølgende barn med henvisning til Dublinforordningens artikel 10, hvilket [medlemsstat A] den 29. april 2022 accepterede i overensstemmelse med Udlændingestyrelsens anmodning af 21. april 2022. Klagerens advokat har blandt andet gjort gældende, at klagerens samt hendes medfølgende barns asylsag skal behandles i Danmark, da Udlændingestyrelsen ikke har overholdt de frister for anmodning om overtagelse, der fremgår af Dublinforordningen artikel 21, stk. 1, og gennemførelsesforordningens artikel 5, stk. 2. Klagerens advokat har herved henvist til, at fristen på tre måneder for indgivelse af en anmodning om overtagelse i medfør af Dublinforordningens artikel 21, stk. 1, for så vidt angår klagerens medfølgende barn, er sprunget. Det er i den forbindelse gjort gældende, at anmodningerne til [medlemsstat A] af 8. december 2021, 17. januar 2022 og 31. marts 2022 må anses for nye anmodninger om overtagelse af klagerens [barn], ligesom det ikke kan lægges til grund, at anmodningen af 21. april 2021 alene er sendt som følge af en beklagelig fejl. Klagerens advokat har derudover gjort gældende, at hvis Udlændingestyrelsens efterfølgende anmodninger om overtagelse af klagerens medfølgende barn i stedet skal antages at udgøre revurderingsanmodninger, frem for nye anmodninger om

overtagelse, bør klagerens asylsag behandles i Danmark, idet revurderingsanmodningerne er fremsat for sent. Advokaten har hertil henvist til EU-domstolens dom af 13. november 2018 i de forenede sager C-47/17 og C-48/18 (X og X mod Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie), hvor EU-domstolen blandt andet fastslog, at Dublinforordningens artikel 21, stk. 1, skal fortolkes således, at en anmodning om revurdering ikke kan indgives efter udløbet af de ufravigelige frister i forordningens artikel 21, stk. 1. Derudover har advokaten henvist til, at Udlændingestyrelsens anmodning om revurdering er fremsat mere end to måneder efter [medlemsstat A's] seneste afslag på overtagelse af den medfølgende klager, hvorved svarfristen på tre uger i gennemførelsesforordningens artikel 5, stk. 2, er sprunget. Klagerens advokat har endelig vedrørende spørgsmålet om, hvorvidt Udlændingestyrelsen har overholdt fristerne i Dublinforordningens artikel 21. stk. 1, gjort gældende, at bestemmelsen i Dublinforordningens artikel 20, stk. 3, ikke, som anført af Udlændingestyrelsen, ændrer på, at fristen i forordningens artikel 21, stk. 1, er sprunget i forhold til klagerens [barn]. Flygtningenævnet bemærker, at det efter indholdet af de anmodninger, der er sendt mellem Udlændingestyrelsen og [medlemsstat A], må lægges til grund, at klagerens medfølgende barn ikke var omfattet af [medlemsstat A's] accept af 3. december 2021, og at [medlemsstat A] heller ikke den 14. december 2021 accepterede at overtage [barnet], men bad om dokumentation for, at hun var klagerens [barn]. Det må endelig efter indholdet af [medlemsstat A's] afgørelse af 28. januar 2022 lægges til grund, at [medlemsstat A] gav afslag på Udlændingestyrelsens anmodning af 3. december 2021 om overtagelse af klagerens [barn]. Det følger af gennemførelsesforordningens artikel 5, stk. 2, at en medlemsstat, der mener, at det afslag, den har modtaget, hviler på en fejlagtig bedømmelse, eller når den har yderligere beviser at fremføre, kan anmode om en fornyet behandling af anmodningen. Denne mulighed skal udnyttes inden for tre uger efter modtagelsen af det negative svar. Først den 31. marts 2022 anmodede Udlændingestyrelsen, efter slægtskabet var fastslået ved en DNA-test, [medlemsstat A] om også at acceptere en overtagelse af [barnet]. Denne anmodning er fremsat mere end tre uger efter det negative svar fra [medlemsstat A], jf. gennemførelsesforordningens artikel 5, stk. 2, ligesom den også er fremsat efter udløbet af fristen i Dublinforordningens artikel 21, stk. 1, der udløb den 27. januar 2022. Det fremgår af Dublinforordningens artikel 20, stk. 3, at ved anvendelsen af forordningen betragtes den situation, som et mindreårigt barn, der ledsager ansøgeren, og som falder ind under definitionen af et familiemedlem, befinder sig i, som værende uløseligt forbundet med den situation, som den pågældendes familiemedlem befinder sig i, og ansvaret for denne situation påhviler den medlemsstat, som er ansvarlig for behandlingen af ansøgningen om international beskyttelse fra det pågældende familiemedlem, selv når den mindreårige ikke selv er ansøger, forudsat at det tjener den mindreåriges tarv bedst. Flygtningenævnet finder imidlertid, at denne bestemmelse, i en situation som den foreliggende, ikke kan føre til, at der skal ses bort fra fristoverskridelserne. Da der således ikke foreligger en rettidig accept af at modtage

både klageren og hendes [barn], finder Flygtningenævnet, at Danmark er ansvarlig for at behandle klagerens samt hendes medfølgende barns sag. Den omstændighed, at [medlemsstat A] den 29. april 2022 på trods af fristoverskridelsen har accepteret at overtage klagerens [barn] i medfør af Dublinforordningens artikel 10, kan ikke føre til en ændret vurdering. Flygtningenævnet skal hertil fremhæve præmisserne i EU-domstolens dom af 26. juli 2017 i sagen C-670/16 (Mengesteab mod Tyskland), under besvarelsen af det andet spørgsmål i den præjudicielle forelæggelse, hvoraf fremgår, at Dublinforordningens artikel 27, stk. 1, sammenholdt med præamblens punkt 19 skal fortolkes således, at udløbet af en frist fastsat i Dublinforordningen er uafhængig af, om den anmodede medlemsstat er rede til at overtage asylansøgeren. Flygtningenævnet omgør derfor Udlændingestyrelsens afgørelse, således at klageren og hendes medfølgende barn ikke overføres til [medlemsstat A]." Dub-Rumæ/2023/1

Der kan endvidere henvises til den i Flygtningenævnets 30. beretning (2021), side 59 f., nævnte afgørelse Dub-Tysk/2021/18. Udlændingestyrelsen havde i sagen truffet afgørelse om, at pågældende, der var meddelt afslag på opholdstilladelse i Tyskland, skulle overføres til Tyskland i medfør af udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. pkt., jf. § 29 a, stk. 1, jf. Dublinforordningen. Flygtningenævnet omgjorde med henvisning til Dublinforordningens artikel 23 Udlændingestyrelsens afgørelse om overførsel til Tyskland. Det fremgår af artikel 23, stk. 2, at en anmodning om tilbagetagelse fremsættes så hurtigt som muligt og under alle omstændigheder inden for to måneder efter modtagelse af hit i Eurodac. Nævnet fandt i den konkrete sag, at Udlændingestyrelsens anmodning om tilbagetagelse ikke kunne anses som værende fremsat rettidigt og bemærkede i øvrigt, at det forhold, at Tyskland havde accepteret at modtage klageren i medfør af Dublinforordningens artikel 18, stk. 1, litra d, ikke kunne føre til en anden vurdering, idet grundlaget for de tyske myndigheders stillingtagen til tilbagetagelsesanmodningen havde været utilstrækkeligt.

Der kan derudover henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 30. beretning (2021), side 60 ff., nævnte afgørelse Dub-Rumæ/2021/3, hvor nævnet stadfæstede Udlændingestyrelsens afgørelse og herved forholdt sig til anvendelsen af Dublinforordningens artikel 28, stk. 3, i en sag, hvor klageren var frihedsberøvet med henblik på overførsel til Rumænien.

Endelig kan der henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 30. beretning (2021), side 42 ff., nævnte afgørelse Dub-Fran/2021/1, hvor Flygtningenævnet forholdt sig til anvendelsen af fristreglerne i Dublinforordningens artikel 21, stk. 1, og artikel 23, stk. 2, sammenholdt med Gennemførelsesforordningens artikel 5, stk. 2, 3. pkt., og på den baggrund stadfæstede Udlændingestyrelsens afgørelse i en sag, hvor styrelsen havde fremsat en fornyet anmodning om overtagelse til de franske myndigheder efter

udløbet af genvurderingsfristen i Gennemførelsesforordningens artikel 5, stk. 2, men inden udløbet af den generelle og absolutte frist i Dublinforordningens artikel 21, stk. 1. Flygtningenævnet tiltrådte således Udlændingestyrelsens vurdering af, at de tidsmæssige betingelser i Dublinforordningen var overholdt.

Kapitel 4

Mundtlige nævnssager i 2023

4.1 Indledning

Beretningen indeholder i kapitlerne 3 – 10 en redegørelse for grundlaget for og nævnets behandling af de forskellige sagstyper illustreret med eksempler fra nævnets praksis i beretningsåret.

I dette kapitel beskrives de overordnede tendenser i forhold til sammensætningen af de mundtlige nævnssager, som nævnet har behandlet i beretningsåret, og der gives nogle eksempler på sådanne sager.

Flygtningenævnet modtog i 2023 461 spontansager og 30 sager om nægtelse af forlængelse og inddragelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 fra Udlændingestyrelsen.

Den gennemsnitlige sagsbehandlingstid er 2023 faldet til 98 dage i spontansager og 141 dage i sager om nægtelse af forlængelse og inddragelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7.

Flygtningenævnet har modtaget lidt flere nye spontansager i 2023 end i 2022, mens antallet af modtagne sager om nægtelse af forlængelse og inddragelse af opholdstilladelser efter udlændingelovens § 7 er faldet markant. Den fortsat relativt lave tilgang af nye spontansager trods en stigning i indrejsetallet i 2022 og 2023 i forhold til tidligere år kan navnlig tilskrives, at Udlændingestyrelsens anerkendelsesprocent (det vil sige andelen af positive beslutninger) i 2023 var 72. Baggrunden herfor har været nationalitetssammensætningen blandt nye asylansøgere. Således har ansøgere fra Syrien, Afghanistan, Eritrea og Iran udgjort en stor andel af nye asylansøgere.

Som nævnt ovenfor er antallet af modtagne sager om nægtelse af sager om nægtelse af forlængelse og inddragelse af opholdstilladelser efter udlændingelovens § 7 faldet markant i 2023. Denne udvikling kan primært tilskrives, at Udlændingestyrelsen har afsluttet de store projekter vedrørende somaliske og syriske statsborgere, der oprindeligt blev meddelt opholdstilladelse som følge af de generelle forhold i landene. En del af faldet kan formentlig også tilskrives praksis vedrørende anvendelsen af artikel 8 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention.

En stor andel af de spontane asylsager, som nævnet har behandlet i beretningsåret, har vedrørt iranske statsborgere, der som asylmotiv har henvist til egne eller familiemedlemmers tilhørsforhold til kurdiske partier og konversion til kristendommen. Se herom i afsnit 4.1.1. Ligesom i tidligere år har en forholdsvis stor del af de spontane asylsager, som nævnet har behandlet i beretningsåret, vedrørt enlige unge mænd fra Afghanistan. Disse sager er omtalt i afsnit 4.1.2. Endvidere har nævnet behandlet en række sager vedrørende irakiske statsborgere med meget forskelligartede asylmotiver. Disse sager er omtalt i afsnit 4.1.3.

Nævnet har endvidere i beretningsåret behandlet et antal sager vedrørende statsløse palæstinensere, herunder særligt sager vedrørende statsløse palæstinensere fra UNRWAs mandatområder. Der henvises i den forbindelse til kapitel 8.

Endelig har nævnet behandlet et antal sager vedrørende udlændinge, der har haft opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, og som er udvist ved dom. Der henvises i den forbindelse til kapitel 7.

Der henvises til afsnit 4.2-4.10 for en nærmere beskrivelse af grundlaget for og behandlingen af asylsager generelt, samt til afsnit 6.2 for en beskrivelse af behandlingen af sager om inddragelse og nægtelse af opholdstilladelse. I det følgende beskrives således alene sager, som er repræsentative for de sager, nævnet har behandlet i løbet af 2023 for herved at give et indtryk af nævnets daglige arbejde.

4.1.1 Iran

Flygtningenævnet har i beretningsåret afsluttet 114 spontane asylsager vedrørende iranske statsborgere. En stor del af disse sager har vedrørt etniske kurdere, der som asylmotiv har henvist til, at de ved en tilbagevenden til Iran risikerer forfølgelse som følge af, at de mistænkes for eller har haft forbindelse til partier og organisationer, som kæmper for kurdernes rettigheder, eller som følge af, at de er yarsan af trosretning og/eller er konverteret til kristendommen under opholdet i Danmark. Som det fremgår af kapitel 15, stadfæstede Flygtningenævnet i beretningsåret 37 % af de spontansager vedrørende iranske statsborgere, som blev endeligt afgjort på nævn.

Som eksempler på sager fra nævnets praksis i beretningsåret kan nævnes:

Nævnet meddelte i **juni 2023** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2015. Genoptaget sag. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk kurder og sunnimuslim af trosretning fra [hjemby], al-Tash lejren i Irak. Ansøgeren har siden 2016 været medlem af KDPI, som han også tidligere har sympatiseret med. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Iran

frygter, at de iranske myndigheder vil anholde, fængsle eller slå ham ihjel, idet han og hans familie har været politisk aktive for KDPI. Ansøgeren frygter, at de iranske myndigheder vil torturere ham, idet ansøgerens [familiemedlem A] er efterstræbt af de iranske myndigheder, og fordi ansøgeren selv er medlem af KDPI. Ansøgeren har videre som asylmotiv henvist til, at han frygter, at de iranske myndigheder ikke vil betragte ham som iransk statsborger og derfor vil diskriminere ham, idet han ikke har dokumentation for sit iranske statsborgerskab. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at hans familie udrejste fra Iran i 1979, og at familien dengang udrejste, fordi ansøgerens forældre var tilhængere af KDPI. Efter udrejsen bosatte familien sig i al-Tash lejren i Irak, hvor ansøgeren blev født og sidenhen opvoksede som flygtning. Ansøgeren boede i al-Tash lejren i omkring [4-7] år, hvorefter familien på grund af uroligheder i al-Tash området flyttede til Kurdistan og fortsat boede i flygtningelejr. Ansøgeren har endvidere oplyst, at hele hans familie sympatiserede med KDPI inklusiv ansøgeren selv, men at det kun var ansøgerens [familiemedlem B], som var medlem af KDPI forud for ansøgerens udrejse af Irak. Ansøgerens [familiemedlem A] uddelte i Irak løbesedler for KDPI. Ansøgerens [familiemedlem A] hjalp KDPI med praktisk arbejde under partiets arrangementer. Ansøgeren har to til tre gange, da han var omkring [12-15] år, deltaget i KDPI's festligheder sammen med sin [familiemedlem A]. Efter ansøgerens udrejse af Irak er hans [familiemedlem A] blevet medlem af KDPI i Irak. Ansøgerens [familiemedlem C] og [familiemedlem B], er blevet kvoteflygtninge i [i et sydvestlige land], hvor de fortsat er aktive for KDPI. Ansøgeren er i [midt 2010'erne] blevet medlem af KDPI i Danmark. Ansøgeren har siden medlemskabet af KDPI deltaget i møder, demonstrationer og en konference arrangeret af partiet, samt været politisk aktiv på sociale medier. Ansøgeren har en åben [social medie I]-profil, hvor han fremgår med billede og navn, som han anvender til at dele politisk materiale. Ansøgeren har omkring [et antal] følgere på sin [social medie I] -profil. Ansøgeren har hertil oplyst, at han har oplevet at få negative kommentarer på sit opslag. Personerne har skrevet, at ansøgeren er vantro, imod Iran og burde henrettes. Ansøgeren har desuden en profil på [social medie II] og en profil på [social medie III], hvor han har delt billeder og videoer fra sin deltagelse i demonstrationer imod det iranske styre. Flygtningenævnet lægger ansøgerens forklaring om sin [familiemedlem A] politiske aktiviteter til grund, herunder at [familiemedlem A] har været aktiv for KDPI, og at [familiemedlem A] fortsat er medlem af og politisk aktiv for KDPI. Denne forklaring er støttet af fremlagte billeder af faderen optaget i forbindelse med møder i KDPI. Nævnet lægger endvidere ansøgerens forklaring til grund om, at hans [familiemedlem B] og [familiemedlem C] har været peshmerga i Irak og politisk aktive for KDPI, hvor de begge er medlemmer. Ansøgerens forklaring herom er støttet af fremlagte billeder af [familiemedlem B] og [familiemedlem C] medlemskort og billeder optaget i forbindelse med politiske demonstrationer arrangeret af KDPI. Flygtningenævnet lægger endelig ansøgerens forklaring til grund om, at han selv er medlem af KDPI og har deltaget i partiets møder,

ligesom han har lagt kritisk indhold om det iranske styre op på sociale medier. Han har således ved opslag på sin åbne [social medie I]-profil delt billeder fra sin deltagelse i demonstrationer arrangeret af KDPI, herunder holdt en tale under en demonstration i [sommeren 2023] foran [et nærmere bestemt politisk samlingssted i Danmark]. Han har endvidere på sin profil på [social medie III] delt blandt andet videoer fra sin deltagelse i demonstrationer foran [et nærmere bestemt politisk samlingssted i Danmark] og [offentlig institution] i [en dansk by]. Efter en samlet vurdering af de foreliggende oplysninger om dels ansøgerens [familiemedlem A] og øvrige familiemedlemmers politiske aktiviteter og medlemskab af KDPI, dels ansøgerens eget medlemskab af KDPI og profilering ved deltagelse i partiets demonstrationer og deling af opslag med kritisk indhold om det iranske styre på sociale medier sammenholdt med de nyeste baggrundsoplysninger, herunder navnlig Udlændingestyrelsens rapport "Country of Origin Information (COI), Iranian Kurds – Consequences of political activities in Iran and KRI" (februar 2020), der er kommenteret af DRC Dansk Flygtningehjælp i rapporten "Bemærkninger til dansk asylpraksis vedrørende iranske kurdere med længerevarende ophold i Al-Tash og/eller Nordirak, særligt i lyset af Udlændingestyrelsens fact-finding rapport fra februar 2020" (juni 2020), finder Flygtningenævnet, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Iran vil være i en sådan risiko for at blive identificeret som tilhørende en politisk aktiv familie, at han har behov for beskyttelse. Nævnet lægger herved tillige vægt på de foreliggende baggrundsoplysninger om den aktuelle situation i Iran og den forværrede situation for etniske kurdere, herunder for personer, der er født og opvokset i al-Tash lejren. På denne baggrund finder Flygtningenævnet, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved indrejse til Iran vil være i konkret og individuel risiko for forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Iran/2023/22

Nævnet **stadfæstede** i **august 2023** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende mandlig statsborger fra Iran. Ansøgeren er født i Danmark. **Flygtningenævne**t udtalte:"Ansøgeren er etnisk kurder, sunni muslim af trosretning og med iransk statsborgerskab. Ansøgeren er født i Danmark og hans far kom oprindeligt fra [by], Iran. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hans far blev taget til fange på grund af kamphandlinger ved den iranske/irakiske grænse af den irakiske hær, hvor han var tilbageholdt i [antal år], og at ansøgerens far var tilknyttet [militant gruppe] i [år]. Endvidere har ansøgerens far opholdt sig i [lejr]. Ansøgeren har henvist til, at der er en sandsynlighed for, at de iranske myndigheder har kendskab til disse forhold. Ansøgeren har endvidere henvist til, at han ikke kan tale farsi og kun delvist kan tale kurdisk, hvilket kan forårsage problemer for ham i Iran. Endelig har ansøgeren oplyst om, at han gerne vil forblive i Danmark sammen med sin familie, og at hans far lider af helbredsproblemer. Flygtningenævnet kan lægge ansøge-

rens forklaring om sit asylmotiv til grund. Flygtningenævnet finder imidlertid, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at hans fars forhold eller hans egne forhold medfører, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Iran vil være i risiko for forfølgelse eller overgreb efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet har for så vidt angår ansøgerens fars forhold lagt vægt på, at der er tale om forhold, der ligger mange år tilbage i tid, og at ansøgerens far ikke var politisk aktiv og ikke deltog i aktiviteter mod Iran. Flygtningenævnet henviser herunder til skrivelsen fra UNCHR, Bagdad af [dato], hvoraf blandt andet fremgår, at ansøgerens far inden udrejsen af Iran var daglejer og uden politiske aktiviteter, at ansøgerens far blev taget til fange på grund af kamphandlinger ved den iranske/irakiske grænse, og at ansøgerens far ikke var aktiv for [militant gruppe] grundet sin fysiske beskaffenhed. Der foreligger således ikke oplysninger om politiske aktiviteter af betydning fra ansøgerens fars side før han forlod Iran. Der foreligger heller ikke oplysninger om politiske aktiviteter fra farens side, efter at han forlod Iran. Faren kan derfor ikke anses for profileret i forhold til de iranske myndigheder som modstander af styret i Iran. Flygtningenævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgeren har oplyst, at han ikke har været politisk aktiv som modstander af styret i Iran. Flygtningenævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgeren har oplyst, at hans farbror fortsat bor i Iran til trods for ansøgerens fars forhold. De generelle forhold for kurdere i Iran er ikke i sig selv asylbegrundende. Flygtningenævnet finder således efter en samlet vurdering og sammenholdt med de foreliggende baggrundsoplysninger, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han ved sin tilbagevenden til Iran vil være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller i risiko for overgreb omfattet af § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Iran/2023/34

Nævnet **stadfæstede** i **november 2023** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Iran. Indrejst i 2010. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren har oplyst at være kristen af trosretning fra [by A], Iran. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Iran frygter, at hun ikke kan være en del af det iranske samfund, samt at der i landet er mange slagsmål og uroligheder. Ansøgeren har som asylmotiv videre henvist til, at kvinder i Iran ikke har samme rettigheder som mænd, hvorfor det vil være umuligt at leve som enlig kvinde i Iran. Ansøgeren har som asylmotiv endvidere henvist til, at hun på grund af sine helbredsproblemer ikke vil kunne klare sig i Iran. Ansøgeren har som asylmotiv endelig henvist til, at hun er konverteret til kristendommen. Generelle forhold: Flygtningenævnet kan lægge ansøgerens forklaring til grund om, at hun ikke kan forestille sig at vende tilbage til Iran, og at hun ikke vil kunne være en del af det iranske samfund. Det er imidlertid ikke et forhold, som kan begrunde, at ansøgeren meddeles asyl, da denne bekymring ikke har et sådant omfang og tilstrækkelig intensitet til, at det kan begrunde asyl. Flygtningenævnet kan videre lægge ansøgerens forklaring til grund

om, at hun frygter alt i Iran, hvor der blandt andet er mange uroligheder og slagsmål. Heller ikke dette forhold kan begrunde, at ansøgeren meddeles asyl, da de generelle leveforhold i Iran ikke i sig selv kan begrunde asyl. Flygtningenævnet lægger videre ansøgerens forklaring til grund om, at hun frygter at skulle leve som enlig kvinde i Iran. Dette forhold kan heller ikke føre til, at ansøgeren meddeles asyl, da forholdene for enlige kvinder i Iran ikke i sig selv kan begrunde asyl. Flygtningenævnet lægger i det hele vægt på, at socioøkonomiske forhold, herunder forhold om økonomi og helbred, ikke kan begrunde asyl efter udlændingelovens § 7. Det gælder således ansøgerens helbredsmæssige forhold, som ikke vurderes at have ændret sig væsentligt efter at ansøgeren [i sommeren 2022] blev meddelt afslag på [art] opholdstilladelse i Danmark. Konversion til kristendommen: Flygtningenævnets flertal finder efter en samlet vurdering, at ansøgerens forklaring om sin konvertering til kristendommen ikke fremstår overbevisende. Flertallet har i den forbindelse ved sin vurdering taget i betragtning, at ansøgeren under nævnsmødet fremstod med visse [helbredsproblemer]. Nævnets flertal kan i det hele tiltræde de grunde, som Udlændingestyrelsen har anført i sin afgørelse. Der lægges således vægt på, at ansøgeren ikke har været i stand til at forklare overbevisende eller i fornødent omfang uddybende om baggrunden for sin konvertering og om betydningen heraf. Ansøgeren har ikke kunne redegøre for, hvorfor netop kristendommen vækkede hendes interesse, da hun boede i Iran, hvor hun dengang var omkring 15-16 år. Hertil kommer, at ansøgeren i Danmark valgte at blive gift med en [art trosretning] mand, som ikke kunne acceptere, at hun var kristen. [Ansøgerens afgørelse om opholdsgrundlag i Danmark blev inddraget i sommeren 2018], og [ansøgeren] ansøgte herefter [i vinteren 2021/2022] om asyl uden at oplyse om sin konversion til kristendommen som asylgrundlag. Nævnets flertal lægger herved også vægt på, at det ikke fremstår overbevisende, at ansøgeren som troende kristen først blev døbt [i efteråret 2022], hvilket var efter afholdelsen af hendes første asylsamtale med Udlændingestyrelsen og i øvrigt mindre end to måneder efter, at hun var blevet meddelt afslag på sin ansøgning om [art] opholdstilladelse. Flygtningenævnets flertal finder på denne baggrund efter en samlet vurdering, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at hendes konversion er udtryk for en reel indre overbevisning. Der vil således ikke kunne meddeles ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Iran/2023/57

For en nærmere omtale af sager vedrørende iranske statsborgere, der har påberåbt sig politiske og religiøse sur place aktiviteter, henvises til afsnit 5.4.2.1.

4.1.2 Afghanistan

Flygtningenævnet har i beretningsåret afsluttet 79 spontane asylsager vedrørende afghanske statsborgere.

Som det fremgår af kapitel 15 stadfæstede Flygtningenævnet i beretningsåret 14 % af de spontansager vedrørende afghanske statsborgere, som blev endeligt afgjort på nævn eller på formandskompetence.

En del af de afgjorte sager vedrørende afghanske statsborgere har vedrørt afghanske kvinder og piger, der efter en praksisændring besluttet på et møde i Flygtningenævnets koordinationsudvalg den 30. januar 2023, som udgangspunkt meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, alene på grund af deres køn.

For en nærmere omtale af Flygtningenævnets praksis i sager vedrørende afghanske statsborgere, herunder om baggrunden for praksisændringen i sager vedrørende afghanske kvinder og piger i januar 2023, henvises til kapitel 14.

Som eksempler fra nævnets praksis i de sager vedrørende afghanske statsborgere, der er afgjort på mundtlige nævnsmøder i beretningsåret, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **januar 2023** opholdstilladelse **(K-status)** til en mandlig statsborger fra Afghanistan. Nævnet havde tidligere i 2017 stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på asyl, hvorefter nævnet i 2022 genoptog sagen. Pågældende var indrejst i 2016. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk hazara og shiamuslim af trosretning. Ansøgeren er afghansk statsborger, og hans forældre kommer fra [provins], Afghanistan. Ansøgeren er efter sin forklaring født i [et andet land], hvor hans forældre flygtede til, da Taliban første gang overtog magten i Afghanistan. Familien tog tilbage til Afghanistan, da USA gik ind i landet. Familien flygtede fra Afghanistan til Iran, da ansøgeren var mellem [5-10 år]. Ansøgeren er dermed opvokset i Iran, indtil han flygtede alene til vesten. Ansøgeren kom til Danmark som [12-15-årig]. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren henviste som asylmotiv oprindeligt til, at han ikke kendte nogen i Afghanistan, at der var krig i det område, som han kom fra, at Taliban var til stede i dette område, og at han havde hørt, at Taliban er efter hazaraer. Ansøgeren har under genoptagelsessagen som asylmotiv henvist til, at han som følge af magtskiftet i Afghanistan og den nuværende situation i landet vil være i risiko for forfølgelse, idet han vil blive betragtet som vestliggjort. Ansøgeren har videre henvist til, at han er hazara af etnicitet og shiamuslim. For så vidt angår ansøgerens oprindelige asylmotiv, der navnlig knytter an til den daværende generelle sikkerhedssituation i Afghanistan, herunder ansøgerens frygt for tvangsrekruttering, henvises til Flygtningenævnets afgørelse [fra foråret] 2017 og den heri anførte begrundelse. Den omstændighed, at Taliban nu har overtaget magten i Afghanistan, kan ikke føre til en anden vurdering. Det følger af det anførte, at dette asylmotiv ikke kan danne grundlag for asyl efter udlændingelovens § 7. Forholdene for vestliggjorte og hazaraer af etnicitet (og

shiamuslimer) og den risikovurdering, der skal foretages i den forbindelse ved en tilbagevenden til Afghanistan, er i baggrundsmaterialet bl.a. beskrevet i pkt. 3.13 og pkt. 3.14 i EUAA, Country Guidance: Afghanistan, januar 2023. Flygtningenævnet bemærker i forlængelse heraf, at det afgørende for asylvurderingen i sager med spørgsmål om såkaldt vestliggørelse er, om ansøger efter en samlet vurdering har en sådan erfaring med livet i Afghanistan, at ansøgeren vil kunne genoptage sit liv i landet på en sådan måde, at den pågældende ikke påkalder sig Talibans opmærksomhed. Herom bemærkes, at ansøgeren indrejste i Danmark som uledsaget mindreårig i [vinteren 2015/2016], da han var [12-15 år], og at han derfor har haft en betydelig del af sin skolegang i form af sprogskole og [udskoling] samt sin ungdom i Danmark, hvor han har levet et ungdomsliv på danske præmisser. Han er i gang med en uddannelse […]. Ansøgeren taler flydende dansk, og nævnsmødet er gennemført på dansk. Ansøgeren har på nævnsmødet reflekterende og overbevisende redegjort for sin holdning til og tilegnelse af danske (og vestlige) værdier i bred forstand. Herefter, efter ansøgerens fremtræden under nævnsmødet og det i øvrigt oplyste må det lægges til grund, at ansøgeren har tilegnet sig en vestlig livsstil, om end hans nuværende livsførelse er præget af usikkerheden om udsendelse til Afghanistan. Da ansøgeren samtidig efter sin forklaring, som nævnet har lagt til grund, alene har boet en række år frem til [5-10] års-alderen i Afghanistan, i øvrigt er opvokset afsondret […] i Iran, taler dari med iransk dialekt og hverken har familie eller øvrigt netværk i Afghanistan, der ville kunne støtte og hjælpe ham ved en tilbagevenden, finder Flygtningenævnet – også under hensyntagen til, at ansøgeren er hazara af etnicitet (og shiamuslim) – at det efter en samlet vurdering må anses for sandsynliggjort, at ansøgeren ikke vil kunne etablere sig i Afghanistan på en sådan måde, at han ikke påkalder sig Talibans opmærksomhed. Herefter, og da ansøgeren som anført er hazara af etnicitet, finder Flygtningenævnet efter en vurdering af sagens samlede omstændigheder, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan vil være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Afgh/2023/7

Nævnet **stadfæstede** i **maj 2023** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2011 og oprindeligt meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Klageren blev i 2022 idømt fængsel i et år og to måneder for personfarlig kriminalitet samt udvist af Danmark med indrejseforbud i 12 år. Ved ankedom i 2022 blev fængselsstraffen forhøjet til et år og seks måneder. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren har haft opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, og der skal herefter i medfør af udlændingelovens § 49 a træffes afgørelse om, hvorvidt udlændingelovens § 31 er til hinder for, at klageren kan udsendes til Afghanistan. Klageren er etnisk tajik og sunnimuslim fra [by A], Afghanistan. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i

øvrigt været politisk aktiv. Klageren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter Taliban og ISKP. Klageren har til støtte herfor oplyst, at hans forældre har haft en konflikt med Taliban og ISKP, og at de nævnte grupperinger vil anse ham som vestliggjort, idet han har boet i Danmark i mange år. Klageren har som asylmotiv derudover henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter [sit familiemedlem A's] familie. Klageren har til støtte herfor oplyst, at han har haft et venskab med sin [familiemedlem B], hvilket klagerens [familiemedlem A's] familie var i imod. Klageren har som asylmotiv endelig henvist til, han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter tvangsrekruttering til Taliban. Flygtningenævnet kan ikke lægge klagerens forklaring om sine asylmotiver til grund, da forklaringen fremstår divergerende på flere centrale punkter og samtidig konstrueret til lejligheden. Klageren har omkring en privatretlig konflikt med [sit familiemedlem A's] familie oprindeligt under asylbehandlingen i 2011 forklaret, at konflikten var med klagerens [familiemedlem A's] familie, da klagerens [søskende A] skulle giftes med [familiemedlem A's barn]. Efter ægteskabet var indgået, beskyldte [familiemedlem A's barn] klagerens [søskende A] for ikke at være jomfru, hvilket påvirkede klagerens familie, der herefter blev set ned på og måtte isolere sig. Klageren ville hævne sin familie, og han fik kontakt til klagerens [familiemedlem A's barn], [B], som han havde seksuel kontakt til under påskud af at ville rejse ud af landet med hende. Da [familiemedlem A's] familie, herunder denne mand, som havde kontakter i kraft af sit arbejde for regeringen, fandt ud af klagerens kontakt til [B], blev klageren af sin familie sendt ud af landet, og klagerens forældre og øvrige søskende måtte tillige flytte til [tredjeland]. Klageren har under udsendelsessamtalen i [vinteren 2022/2023] oplyst, at forældrene forlod Afghanistan som følge af korruption og krig, og at hans forældre ikke havde andre konflikter, ligesom klageren ikke kunne huske, om der var indgået en aftale om ægteskab for klagerens [søskende A]. Samtidig har klageren forklaret om en privatretlig konflikt med en nabopige, som han ikke husker navnet på, men som han skulle være venner med. Pigens forældre påstod, at klageren havde været sammen med hende, og at klageren derved havde krænket familiens ære. Omkring denne konflikt har klageren afgivet sparsomme detaljer, da han havde svært ved at huske forholdene. Klageren har dog udbyggende forklaret, at der var episoder, hvor der blev skudt med pistoler op i luften tæt på klagerens hjem. Hertil kommer, at det er påfaldende, at klageren under sin udsendelsessamtale - og uanset den forløbne tid - ikke var i stand til at huske, om den mulige konflikt var mellem klageren og en del af hans familie eller andre personer. For Flygtningenævnet har klageren forklaret, at han efter at have talt med sin advokat kan huske, at den privatretlige konflikt er som forklaret under samtalen med Udlændingestyrelsen i [efteråret] 2011. Klageren har dog også forklaret divergerende i forhold til sin oprindelige forklaring blandt andet om, hvordan han fik oplysningen om, at [B] blev gravid, idet klageren for nævnet har forklaret, at han fik oplysningen fra sin far, og at familien ikke havde telefon, mens hans tidligere har forklaret, at [A] ringede til ham og fortalte det,

hvorefter han fortalte det til sine forældre. Omkring en konflikt mellem klagerens forældre og Taliban eller ISKP har klageren ikke i sit oprindelige asylmotiv oplyst herom, og klageren har oplyst, at forældrene ikke havde et personligt udestående med grupperinger. Under den oprindelige asylbehandling har klageren oplyst, at hans far arbejdede som [profession], og at familiens økonomiske situation var god. Klageren har under udsendelsessamtalen i [vinteren 2022/2023] oplyst, at familien havde problemer, at hans far muligvis var soldat, og at der var grupper, som efterstræbte familien, som hele tiden skulle flygte. Klageren har tillige oplyst, at familien kort efter klagerens udrejse også udrejste til [tredjeland], og at de ikke har været tilbage i Afghanistan. Klageren har under udsendelsessamtale ikke været i stand til at huske eller komme med detaljer omkring familiens personlige problemer i forhold til Taliban eller ISKP. For Flygtningenævnet har klageren ikke kunne redegøre nærmere for familiens konflikt med Taliban. For Flygtningenævnet har klageren forklaret afglidende på flere af de centrale divergenser, og Flygtningenævnet kan således ikke lægge klagerens ovenfor anførte asylmotiver til grund, heller ikke om, at skulle være forfulgt at Taliban. Det forhold, at konflikten ligger lang tid tilbage, og at klageren angiveligt har fortrængt episoden, kan ikke føre til et andet resultat navnlig henset til de omfattende divergenser om centrale elementer i asylmotivet. Det forhold, at klageren frygter, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan vil blive tvangsrekrutteret af Taliban til at aftjene værnepligt, kan ikke føre til, at klageren meddeles asyl. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på de foreliggende baggrundsoplysninger. I relation til klagerens asylmotiv omkring at være vestliggjort bemærker Flygtningenævnet, at forholdene for vestliggjorte og den risikovurdering, der skal foretages i den forbindelse ved en tilbagevenden til Afghanistan, i baggrundsmaterialet bl.a. er beskrevet i pkt. 3.13 og pkt. 3.14 i EUAA, Country Guidance: Afghanistan, januar 2023. Flygtningenævnet bemærker i forlængelse heraf, at det afgørende for asylvurderingen i sager med spørgsmål om såkaldt vestliggørelse er, om klageren efter en samlet vurdering har en sådan erfaring med livet i Afghanistan, at klageren vil kunne genoptage sit liv i landet på en sådan måde, at han ikke påkalder sig Talibans opmærksomhed. Herom bemærkes, at klageren indrejste i Danmark som uledsaget mindreårig i [foråret] 2011, da han var [15-17 år], og at han har gået i skole i Danmark og taget [klassetrin i folkeskolen]. Han har tillige været kortvarigt på [uddannelsesophold] og har gået på [uddannelse A] og [gymnasial uddannelse], men har ikke afsluttet en eksamen, da han hellere ville arbejde. Han har haft forskellige job fra han var [16-18 år] gammel blandt andet i [socialfaglig arbejde], i [job i servicebranchen A], [job i servicebranchen B] og i en længere periode på [arbejdsplads med produktion]. Klageren har således haft en del af sine teenageår i Danmark og har levet et ungdomsliv på danske præmisser, ligesom han taler dansk, og nævnsmødet er gennemført på dansk. Flygtningenævnet finder efter klagerens fremtoning og forklaring om sit i liv i Danmark, at han at i et vist omfang har tilegnet til en vestlig livsstil. Omvendt er klageren født i Afghanistan, hvor han har boet og gået i skole i flere år indtil udrejsen. Klageren

har således haft sine formative år i Afghanistan, hvorfor han kender til livet i Afghanistan. Hertil kommer, at klageren skriver og taler dari. Klageren anser sig som muslim. Det er usikkert, om klagerens nærmeste familie er i Afghanistan, men klageren må anses for at have familiemedlemmer i Afghanistan, der i givet fald vil kunne støtte ham ved en tilbagevenden. Samtidig er klageren nu en voksen mand på [25-30 år], der er sund og rask og gennem flere år har haft arbejde. På baggrund af det ovenfor anførte finder Flygtningenævnet efter en samlet vurdering, at det må anses for sandsynliggjort, at klageren vil kunne etablere sig i Afghanistan på en sådan måde, at han ikke påkalder sig Talibans opmærksomhed. Flygtningenævnet finder herefter, at det ikke kan lægges til grund, at klageren ved en tilbagevenden til Afghanistan vil være i risiko for asylbegrundende forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, hverken som følge af klagerens oprindelige asylmotiv eller som følge af de efterfølgende asylmotiver, idet bemærkes, at de generelle forhold i Afghanistan ikke er asylbegrundende for klageren. Flygtningenævnet tiltræder herefter, at udlændingelovens § 31 ikke er til hinder for, at klageren udsendes til Afghanistan. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Afgh/2023/28

4.1.3 Irak

Flygtningenævnet har i beretningsåret afsluttet 20 spontane asylsager vedrørende irakiske statsborgere. En del af de sager, som nævnet har behandlet i beretningsåret, vedrørte sunnimuslimer, der som asylmotiv havde henvist til, at de frygtede at blive slået ihjel af forskellige shiitiske militser. Endelig har nævnet behandlet et antal sager vedrørende æresrelaterede konflikter. Som det fremgår af kapitel 15 stadfæstede Flygtningenævnet i beretningsåret 100 % af de nye spontansager vedrørende irakiske statsborgere, som blev endeligt afgjort på nævn.

Som eksempel på en af de spontansager vedrørende irakiske statsborgere, som nævnet afgjorde i beretningsåret, kan henvises til:

Nævnet **stadfæstede** i **maj 2023** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Irak. Indrejst i 2021. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk kurder, sunnimuslim af trosretning og tilhører [klan]. Ansøgeren er oprindeligt fra [landsby] i regionen [region], Irak, og har senest boet i [område] i [regionen], Irak. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Irak frygter at blive slået ihjel af sin far, og at hun frygter sine brødre, idet hun har indgået ægteskab uden familiens accept. Til støtte herfor har ansøgeren oplyst, at hun i 2016 indledte et romantisk forhold til sin nuværende partner [A], som hun på daværende tidspunkt ønskede at blive gift med. Ansøgerens far accepterede ikke ægteskabet, idet [A] er bosiddende i udlandet, og da han ikke er religiøs. Da ansø-

gerens far blev bekendt med ansøgerens forhold, reagerede faren voldeligt herpå og slog ansøgeren, hvorefter ansøgeren flyttede hjem til sin farbror. Ansøgerens far har flere gange opsøgt ansøgeren på farbrorens bopæl, ligesom faren flere gange er fremkommet med dødstrusler. Ansøgeren frygtede for sit liv og udrejste derfor af Irak. Ansøgeren frygter, at hun, ved en tilbagevenden til Irak, vil blive slået ihjel af sin far. Ansøgeren har som asylmotiv desuden henvist til de generelle forhold for sunnimuslimer i Irak, og at hun ved en tilbagevenden til Irak frygter de irakiske myndigheder. Til støtte herfor har ansøgeren oplyst, at hun er særligt udsat, idet hun er sunnimuslim og har opholdt sige uden for Irak i en længere periode, hvorfor hun risikerer at blive anklaget for at have støttet Islamisk Stat. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring om, at hun har en asylbegrundende konflikt med sin far, til grund, idet ansøgeren har forklaret divergerende på centrale punkter. Ansøgeren har forklaret divergerende om, hvorvidt hendes far opsøgte hende i den periode på fem år, hvor hun boede hos sin farbror. Under oplysnings- og motivsamtalen forklarede hun, at hendes far aldrig kom til farbrorens bolig. Til asylsamtalen forklarede hun, at hendes far har forsøgt at slå hende ihjel flere gange, hvor han kom til hendes farbrors bolig, men ikke kunne komme ind. Under mødet i Flygtningenævnet har hun forklaret, at hendes far opsøgte farbrorens bolig mindst ti gange. Ansøgeren har også forklaret divergerende om, hvorvidt hun har et modsætningsforhold til sine brødre og øvrige farbrødre. Til oplysnings- og motivsamtalen forklarede hun, at hendes i alt fem farbrødre støtter hende, og at hun ikke har konflikter med andre familiemedlemmer end sin far. Under asylsamtalen forklarede hun, at hendes øvrige farbrødre har afskåret hende, fordi hun er blevet gift uden familiens accept, og at hendes brødre også er imod hendes forhold til hendes ægtefælle. Endelig har ansøgeren forklaret divergerende om, hvorvidt hun har haft kontakt til sin far efter sin udrejse af Irak. Under oplysnings- og motivsamtalen forklarede hun, at hun har kontakt til sin mor og sin far, og at seneste kontakt var to dage forud for samtalen, samt at hendes far to gange har truet hende med, at han vil slå hende ihjel, hvis hun vender tilbage til Irak. Under asylsamtalen har hun forklaret, at hun har kontakt til sine søstre og lidt kontakt med sin mor, men at hun ikke har talt med sin far, siden hun kom til Danmark. Disse divergenser svækker ansøgerens generelle troværdighed. Henset til det detaljerede referat af ansøgerens forklaring i oplysnings- og motivsamtalen, hvoraf det fremgår, at hun flere gange bekræftede, at hun havde kontakt med sin far efter sin indrejse i Danmark, kan det ikke lægges til grund, at divergenserne skyldes forståelsesproblemer i forhold til tolken, eller at ansøgeren var bange under oplysnings- og motivsamtalen. Flygtningenævnet kan derfor ikke lægge til grund, at ansøgeren har en asylbegrundende konflikt med sin far. Det, som ansøgeren har anført om, at hun som sunnimuslim der vender hjem fra Vesten risikerer at blive anset for at være tilknyttet Islamisk Stat og derfor udsat for forfølgelse af myndighederne i Irak, kan efter de foreliggende baggrundsoplysninger ikke føre til, at ansøgeren meddeles asyl. Ansøgeren har derfor ikke sandsynliggjort, at hun risikerer at blive udsat for asylbegrundende forføl-

gelse eller behandling ved en tilbagevenden til Irak. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Irak/2023/8

4.2 Udlændingelovens § 7, statusvalg

4.2.1 Udlændingelovens § 7, stk.1

Efter udlændingelovens § 7, stk. 1, gives der opholdstilladelse til en udlænding, hvis udlændingen er omfattet af flygtningekonventionen af 28. juli 1951, det vil sige hvis den pågældende har en velbegrundet frygt for at blive udsat for forfølgelse ved en tilbagevenden til sit hjemland som følge af en af de fem grunde, der er nævnt i flygtningekonventionens artikel 1, litra A, nr. 2. Se nærmere afsnit 4.2.1.1.

Efter udlændingelovens § 7, stk. 2, gives der opholdstilladelse til en udlænding, der ved en tilbagevenden til sit hjemland risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, se nærmere afsnit 4.2.2.

Efter udlændingelovens § 7, stk. 3, gives der opholdstilladelse med henblik på midlertidigt ophold i tilfælde omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, hvor risikoen for dødsstraf eller for at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf har baggrund i en særlig alvorlig situation i hjemlandet præget af vilkårlig voldsudøvelse og overgreb på civile. Se nærmere afsnit 4.2.3.

Hvis Udlændingestyrelsen har meddelt opholdstilladelse efter § 7, stk. 2, men udlændingen påberåber sig at være omfattet af § 7, stk. 1, eller har meddelt opholdstilladelse efter § 7, stk. 3, men udlændingen påberåber sig at være omfattet af § 7, stk. 1 eller 2, kan styrelsens afgørelse påklages til Flygtningenævnet. En sådan klage vil blive oprettet som en statusændringssag. Se nærmere om statusændringssager i afsnit 4.2.4.

Som eksempel på en sag, hvor nævnet har fundet, at en ansøger opfylder betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, som følge af flere asylmotiver og forholder sig udtrykkeligt til disse asylmotiver, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **maj 2023** opholdstilladelse **(K-status)** til en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2016. Genoptaget sag. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk pashtun og muslim af trosretning fra [by A], Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter at blive udsat for tortur eller slået ihjel af Taliban, fordi hans [søskende] har arbejdet som [funktion] for udenlandske styrker i Afghanistan. Ansøgeren har som asylmotiv desuden henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan, frygter at dø af sult, fordi han ikke har noget netværk i Afghanistan, og fordi landets

økonomiske situation er kaotisk. Endelig har ansøgeren som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter for at blive forfulgt af Taliban, fordi han vil blive betragtet som vestliggjort. Til støtte for sit asylmotiv om at blive udsat for tortur eller slået ihjel af Taliban, fordi ansøgerens [søskende] arbejdede som [funktion] for udenlandske styrker i Afghanistan, har ansøgeren oplyst, at familiens bopæl blev opsøgt af personer, som ville have, at ansøgerens [søskende] stoppede med at arbejde for de udenlandske styrker. Ansøgeren formoder, at personerne var fra Taliban. De havde langt skæg, var meget intimiderende og anså [sprog] for at være fjendens sprog, og mente at ansøgerens [søskende] arbejdede for fjenden. De sagde, at ansøgerens [søskende] var muslim og ikke skulle modarbejde Taliban. De anså familien for at være landsforrædere. Ansøgerens [søskende] var enlig forsørger derhjemme og kunne derfor ikke stoppe med sit arbejde. Da [ansøgerens søskende] ikke stoppede med at arbejde for de udenlandske styrker, blev [pågældende] slået ihjel, imens [pågældende] var på arbejde. Familien frygtede, at resten af familien også ville blive slået ihjel en efter en. Fordi ansøgeren havde lært [sprog] af sin [søskende], frygtede familien, at der var i risiko for, at Taliban også ville komme efter ham. Ansøgeren tror, at det var derfor, at hans [forælder] kort tid efter [ansøgerens søskendes] død, sendte ansøgeren ud af Afghanistan sammen med sin [forælders] ven. Ansøgeren oplyser, at fordi alle kender alle i den by, hvor han er opvokset, så ville der ikke gå ret lang tid, før Taliban ville finde ud af, hvilken familie han stammer fra, og så vil han blive straffet. Til støtte for sit asylmotiv om ikke at have noget netværk i Afghanistan, har ansøgeren oplyst, at han hverken har haft kontakt til sin familie eller andre bekendte i Afghanistan, siden han mistede telefonnummeret til sin [forælder] i [EU-land], før han kom til Danmark, og han derfor ikke ved, hvor hans familie befinder sig. Til støtte for sit asylmotiv som vestliggjort, har ansøgeren oplyst, at han aldrig vil kunne leve i Afghanistan, fordi han har tillært sig helt andre værdier under hans ophold i Danmark. Han vil kunne sige, hvad han mener, han vil ikke acceptere, at kvinder ikke må gå i skole, og han vil selv bestemme, hvilket tøj han skal gå i. I Danmark går han desuden til fester og drikker alkohol. Det vil han ikke kunne skjule, hvis han vender tilbage til Afghanistan. Flygtningenævnet bemærker, at ansøger ved sin indrejse oplyste sin alder til [8-11 år], og at Udlændingestyrelsen ændrede ansøgerens alder til [12-15 år] ved indrejsen, hvilket blev stadfæstet af Flygtningenævnet ved afgørelse af [efteråret] 2021. Uanset dette forhold finder Flygtningenævnet, at ansøgerens forklaring kan lægges til grund, da den overordnet set fremstår konsistent. Flygtningenævnet lægger således til grund, at ansøgerens [søskende] har arbejdet som [funktion] i Afghanistan, og at [pågældende] blev slået ihjel af personer, som ansøgeren formoder er fra Taliban i 2016, og at ansøgeren dagen efter blev sendt ud af landet af sin [forælder]. Hertil kommer spørgsmålet om ansøgeren er vestliggjort i et omfang der gør, at han vil være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet bemærker, at ansøgeren indrejste i Danmark i [foråret] 2016, på hvilket tidspunkt han var [12-15 år]. Ansøgeren har i

Danmark gået i sprogskole og folkeskole og har taget en [udskolings-]eksamen. Han går for tiden på [ungdomsuddannelse], som han forventer at afslutte [i sommeren] 2023. Ansøgeren vil herefter uddanne sig [på videregående uddannelse på uddannelsesinstitution B] i [by C], og hvis han ikke bliver optaget, vil han tage et sabbatår. Ansøgeren dyrker i sin fritid [sportsgren] og har et fritidsjob ved siden af skolearbejdet, ligesom han er valgt ind i [et råd] i [kommune D]. Ansøgeren har desuden blandt andet kontakt til sine danske venner og en tidligere værge. Der foreligger flere udtalelser til støtte for ansøgerens integration i Danmark. Ansøgeren har således haft sin skolegang og en stor del af sin ungdom i Danmark, og han har levet et ungdomsliv på danske præmisser. Hertil kommer, at han har mistet kontakten med sine forældre og øvrige søskende, da han udrejste tilbage i 2015. Flygtningenævnet finder efter en samlet vurdering om ansøgerens erfaring med livet i Afghanistan, at ansøgeren ikke vil kunne genoptage sit liv der på en sådan måde, at han ikke vil på påkalde sig Talibans opmærksomhed. Under disse omstændigheder og efter baggrundsoplysningerne samt henset til ansøgerens fremtræden under nævnsmødet, der er foregået på dansk, finder Flygtningenævnet, at ansøgeren vil være i risiko for forfølgelse ved en tilbagevenden til Afghanistan, som følge af sin vestlige fremtræden, men også som følge af sin relation til en [søskende], der arbejdede som [funktion] for udenlandske styrker - navnlig set i lyset af Talibans magtovertagelse i Afghanistan. Ansøgeren har på den baggrund sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan vil være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Afgh/2023/22

Endvidere kan henvises til afgørelsen Iran/2019/71, der fremgår af formandskabets 28. beretning (2019), side 119 f.

Som eksempel på en sag, hvor nævnet har fundet, at ansøgeren opfylder betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse efter både udlændingelovens § 7, stk. 1, og stk. 2, og derfor har meddelt ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, kan henvises til afgørelsen Iran/2019/102, der er nævnt i formandskabets 28. beretning (2019), s. 508 f.

Efter udlændingelovens § 7, stk. 1, gives der efter ansøgning opholdstilladelse til en udlænding, hvis udlændingen er omfattet af flygtningekonventionen af 28. juli 1951. Efter konventionens artikel 1, litra A, nr. 2, betragtes en person som flygtning, såfremt den pågældende:

> "... som følge af velbegrundet frygt for forfølgelse på grund af sin race, religion, nationalitet, sit tilhørsforhold til en særlig social gruppe eller sine politiske anskuelser befinder sig udenfor det land, i hvilket han har statsborgerret, og som ikke er i stand til – eller på grund af sådan frygt ikke

> ønsker – at søge dette lands beskyttelse, eller som ikke har nogen statsborgerret, og som på grund af sådanne begivenheder befinder sig udenfor det land, hvor han tidligere havde fast bopæl, og ikke er i stand til – eller på grund af sådan frygt ikke ønsker – at vende tilbage dertil."

Bestemmelsen i § 7, stk. 1, inkorporerer flygtningekonventionens artikel 1 A i dansk ret, således at flygtninge som udgangspunkt har et retskrav på opholdstilladelse.

Det fremgår af ordlyden af artikel 1, litra A, nr. 2, at ansøgeren skal nære en velbegrundet frygt for forfølgelse. Heri ligger som udgangspunkt et krav om, at ansøgerens frygt er understøttet af objektive kendsgerninger. Der kan imidlertid foreligge situationer, hvor den subjektive frygt for forfølgelse er så velbegrundet, at dette udgør et tilstrækkeligt grundlag for at meddele asyl. Se som eksempel på en sag, hvor nævnet udtrykkeligt har taget stilling til den af ansøgeren påberåbte subjektive frygt, den i Flygtningenævnets formandskabs 24. beretning 2015, side 139 f. nævnte afgørelse Liby/2015/4.

Ved vurderingen af, om der foreligger forfølgelse, indgår blandt andet baggrunden for og intensiteten af overgrebene, herunder om der er tale om overgreb af systematiseret og kvalificeret karakter. Herudover tillægges det betydning, hvornår overgrebene tidsmæssigt har fundet sted, og om der er risiko for, at overgrebene vil fortsætte. Som udgangspunkt sigtes til forfølgelse, der udgår fra myndighederne, men forfølgelse kan tillige foreligge, hvor myndighederne ikke er i stand til at yde ansøgeren fornøden beskyttelse mod konkrete og individuelle overgreb foretaget af andre, f.eks. af en befolkningsgruppe. Det afgørende i disse situationer er, hvorvidt sådanne handlinger fra en befolkningsgruppes side tilskyndes eller tolereres af myndighederne, eller myndighederne afviser eller viser sig ude af stand til at yde fornøden beskyttelse mod sådanne handlinger.

Kriteriet for, hvornår Flygtningenævnet anser betingelserne for at meddele opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, for opfyldt, kan generelt udtrykkes således, at der skal være tale om en person, som har en velbegrundet frygt for at blive udsat for en konkret, individuel forfølgelse af en vis styrke ved en eventuel tilbagevenden til sit hjemland.

Ved bedømmelsen af, om frygten kan anses for at være velbegrundet, tager nævnet udgangspunkt i de oplysninger om forfølgelse, der måtte foreligge, forud for den pågældendes udrejse af hjemlandet. Det er imidlertid ikke et krav, at der ved ansøgerens udrejse forelå et asylgrundlag. Det afgørende er, hvordan den pågældendes situation må antages at være ved en eventuel tilbagevenden til hjemlandet.

I det følgende gengives resumé af udvalgte afgørelser, hvor nævnet har taget stilling til, om ansøgeren kunne meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1.

4.2.1.1 Praksis efter udlændingelovens § 7, stk. 1

Som eksempler på afgørelser, hvor nævnet har lagt til grund, at den pågældende ved en tilbagevenden ville være i en risiko for asylbegrundende forfølgelse på grund af politiske forhold, kan nævnes:

Nævnet **omgjorde** i **maj 2023** Udlændingestyrelsens afgørelse i en sag om statusændring vedrørende en kvindelig statsborger fra Syrien, således at vedkommende blev meddelt opholdstilladelse jf. udlændingelovens § 7, stk. 1. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren er [etnicitet] af etnicitet og trosretning. Klageren er født i [by A], Syrien, men har boet det meste af sit liv i [by B], Syrien. Klageren var i Syrien medlem af partiet [parti] fra omkring 2011. Det fremgår af sagen, at klageren indrejste i Danmark den [vinteren 2015/2016], og at hun den [sommeren 2016] blev meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3. Klageren har den [vinteren 2022/2023] klaget til Flygtningenævnet over Udlændingestyrelsens afgørelse med påstand om opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, subsidiært § 7, stk. 2. Klageren har til støtte herfor oplyst, at hun ved en tilbagevenden til Syrien frygter de syriske myndigheder, idet hun er eftersøgt grundet sine og familiens politiske aktiviteter. Klageren har herom oplyst, at hun i 2011 blev medlem af gruppen [parti] som var stærkt kritisk over for det syriske regime. Klagerens søster og far var ligeledes medlemmer af gruppen og aktive for denne. Klageren har til støtte herfor videre oplyst, at hun ved en tilbagevenden til Syrien frygter konsekvenser som følge af sine politiske aktiviteter i Danmark. Klageren har herom oplyst, at hun har udtalt sig kritisk over for det syriske styre på sociale medier og er medlem af foreninger, der er kritiske over for styret, og at de syriske myndigheder har kendskab til dette. Klageren har videre oplyst, at hun har deltaget i demonstrationer imod den syriske regering, hvor hendes navn og billede blev vist, og at hun har taget en aktiv rolle ved demonstrationen. Det lægges til grund, at klageren og flere af hendes familiemedlemmer har været engageret i en [etnicitet] forening, [parti]. Klagerens forklaring om omfanget og karakteren af aktiviteterne i foreningen, herunder særligt varigheden af klagerens aktiviteter, fremstår imidlertid noget usikre. Tilsvarende gælder klagerens forklaring om omstændighederne i forbindelse med, at hun blev afskediget fra sin offentlige stilling i 2011 og om den syriske efterretningstjenestes opsøgning af hendes familie efter klagerens udrejse af Syrien i [efteråret] 2015. Hertil kommer, at klageren forud for udrejsen af Syrien i [efteråret] 2015 i [efteråret] samme år havde fået udstedt pas, og at hun efter omstændighederne i forbindelse med pasudstedelsen, uanset hendes forklaring for nævnet om, at hun betalte bestikkelse i forbindelse med pasudstedelsen, derfor kan være udrejst legalt. Navnlig efter oplysningerne om omfanget og karakteren af klagerens sur place aktiviteter i Dan-

mark og baggrundsoplysningerne om de syriske myndigheders overvågningsaktiviteter finder nævnet imidlertid, at klageren – under inddragelse af det forsigtighedsprincip, der gælder ved behandlingen af sager vedrørende personer fra Syrien – har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Syrien vil være i risiko for forfølgelse. Klageren opfylder således betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Syri/2023/39

Nævnet **omgjorde** i **maj 2023** Udlændingestyrelsens afgørelse i en sag om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Syrien, således at vedkommende har opholdstilladelse jf. udlændingelovens § 7, stk. 1. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren er etnisk araber [oprindelse] og sunnimuslim af trosretning fra Rif Damaskus, Syrien. Klageren har oplyst at være bestyrelsesmedlem af [forening], og hun har deltaget i demonstrationer i Danmark. Udlændingestyrelsen meddelte [i efteråret] 2014 klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Under den oprindelige asylsag henviste klageren som asylmotiv til, at hun ved en tilbagevenden til Syrien frygtede de generelle forhold i landet. Klageren henviste videre til, at hun frygtede, at hendes børn vil blive involveret i krigen. Udlændingestyrelsen har [i vinteren 2022/2023] truffet afgørelse om at nægte at forlænge klagerens opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. Udlændingestyrelsen har vurderet, at grundlaget for opholdstilladelsen ikke længere er til stede. Klageren har som asylmotiv i forbindelse med sagen om nægtelse af forlængelse henvist til, at hun frygter at blive tilbageholdt og udsat for overgreb af de syriske myndigheder, idet hun har hjulpet syriske flygtninge i Danmark med at integrere sig. Klageren har videre henvist til, at hun er efterstræbt af de syriske myndigheder, idet hun har deltaget i demonstrationer i Danmark og i 2023 er blevet interviewet af [tv-kanal]. Flygtningenævnet tiltræder af de grunde, der er anført af Udlændingestyrelsen og efter de foreliggende baggrundsoplysninger og i overensstemmelse med Flygtningenævnets praksis, at de aktuelle forhold i Damaskus og Rif Damaskus ikke længere er af en sådan karakter, at enhver vil være i reel risiko for at blive udsat for overgreb omfattet af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 alene som følge af den blotte tilstedeværelse i Rif Damaskus. På den anførte baggrund tiltræder Flygtningenævnet således, at der ikke længere er grundlag for opholdstilladelse som følge af de generelle forhold i Damaskus. Flygtningenævnet skal herefter tage stilling til, om klageren har sandsynliggjort, at hun på grund af sine individuelle forhold vil være i risiko for forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller stk. 2. Flygtningenævnet bemærker herved, at det fortsat er nævnets praksis i behandlingen af sager, der angår syriske statsborgere, at anvende forsigtighedsprincippet. Dette princip kan formuleres således: "De syriske myndigheders vurdering af, hvilke borgere der udgør en sikkerhedstrussel, er præget af vilkårlighed og uforudsigelighed, hvorfor der kan være god grund til at udvise forsigtighed ved bedømmelsen og lade en eventuel rimelig begrun-

det tvivl komme en ansøger/klager til gode." Flygtningenævnet kan lægge klagerens forklaring om sine aktiviteter i Danmark til grund. Flygtningenævnet lægger således til grund, at klageren, allerede mens hun var i Syrien, ytrede sig på [socialt medie] om krigen i Syrien. Under klagerens ophold i Danmark har klageren i hele perioden været særdeles aktiv med frivilligt arbejde. I [midt 2010'erne] var hun således medstifter af [forening], hvis bestyrelse hun fortsat er medlem af, nu som [rolle]. Denne forening er umiddelbart ikke politisk, men er en del af [netværk], som består af en række foreninger, hvoraf flere åbent er i opposition til det syriske regime. Klager har også i det meste af sin tid i Danmark deltaget i demonstrationer, herunder hvert år demonstrationen [i foråret] på [placering] mod det syriske styre. I forbindelse med demonstrationen [i foråret] 2022 blev klageren inviteret til at træde frem, hvorefter hun talte til de forsamlede. Klageren udtalte sig i den forbindelse kritisk om Bashar Al Assads lederskab. I [foråret] 2023 er klageren blevet interviewet af [tv-kanal], der må anses for at være kritisk over for det syriske regime. I interviewet og et andet indslag, hvor klageren optræder, fremsætter klageren nogle særdeles regimekritiske udsagn, ligesom interviewet indgår i en sammenhæng, som er kritisk over for det syriske styre. Disse indslag er på [socialt medie], [socialt medie] og [socialt medie] vist i alt cirka to millioner gange, og har afført tusindvis af kommentarer. Efter indholdet og omfanget af eksponeringen sammenholdt med klagerens øvrige aktiviteter lægger Flygtningenævnet til grund, at klageren har kritiseret det syriske regime på en sådan måde og i et sådant omfang, at hun for de syriske myndigheder fremstår som modstander af det syriske styre. Flygtningenævnet finder efter en samlet vurdering, at klageren har sandsynliggjort, at hun er således eksponeret og profileret, at hun ved en tilbagevenden til Syrien – hvor myndighedernes vurdering af, hvilke borgere der udgør en sikkerhedstrussel, som anført er præget af vilkårlighed og uforudsigelighed – vil være i risiko for forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet ændrer derfor Udlændingestyrelsens afgørelse af [vinteren 22/23], således at klageren meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Syri/2023/41

Nævnet meddelte i **juni 2023** opholdstilladelse **(K-status)** til en kvindelig statsborger fra Iran. Indrejst i 2019. **Flygtningenævnet** udtalte: "Efter det nu fremkomne om ansøgerens politiske aktiviteter i Danmark, herunder de fremlagte kopier af opslag på [socialt medie A] og [socialt medie B], samt ansøgerens forklaring herom, lægger Flygtningenævnet ligesom Udlændingestyrelsen til grund, at ansøgeren har delt politiske opslag om KDPI og [organisation A] via sin [socialt medie A] [navn A] og sin [socialt medie B] i eget navn, og at disse opslag i hvert fald for så vidt angår [socialt medie B] er en offentligt tilgængelig profil, hvorfor ansøger må antages at være identificerbar. Flygtningenævnet lægger endvidere til grund, at ansøgeren er medlem af [organisation A], som er en [europæisk land]-baseret kurdisk menneskerettighedsorganisation, der rapporterer om menneskerettighedskrænkelser mod kurdere i Iran. Det lægges endvi-

dere til grund, at ansøgeren bistår med at oversætte [materiale] fra farsi til engelsk. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på den fremlagte bekræftelse på medlemskab, samt det dokumenterede vedrørende ansøgers kontakt med lederen af [organisation A], [navn B]. Af Landinfos temanotat Iran af 21. januar 2021 om Irans modtagelse og behandling af asylansøgere som returnerer, fremgår side 12f. blandt andet, at det iranske regime har interesse i og evne til at overvåge sine borgeres aktiviteter i udlandet og at dette sker gennem informanter, infiltratorer og digital overvågning, men at dette sandsynligvis kun gælder dem med en høj profil, eller dem som har kontakt med den politiske opposition i Iran. Flygtningenævnet finder, at ansøgerens ægteskab med [navn C] må antages at være kommet eller ville komme til de iranske myndigheders kundskab ved ansøgers returnering til Iran. Idet ægtefællen, som [politisk aktiv] og peshmerga, er meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, må det derfor antages, at hun som følge heraf vil blive tillagt samme politiske holdning, som sin ægtefælle (Imputed Political Opinion). På baggrund af ovennævnte og efter en samlet vurdering, samt de seneste baggrundsoplysninger, herunder Landinfo, Temanotat, Iran, "Mottagelse og behandling av returnerte asylsøkere" af 21. januar 2021, finder Flygtningenævnet, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Iran vil være i risiko for forfølgelse, som følge af sine politiske holdninger. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Iran/2023/25

Der kan endvidere henvises til de i afsnit 5.4.2.1 omtalte afgørelser Syri 2023/81 og Iran 2023/37 samt den i afsnit 4.2.1.1 nævnte afgørelse Syri/2023/39.

Som eksempler på sager, hvor Flygtningenævnet finder, at ansøgerens forklaring om sine politiske anskuelser m.v. helt eller delvist kan lægges til grund, men ikke finder, at ansøgeren som følge heraf ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerer forfølgelse, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **juni 2023** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2021. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk kurder og har oplyst, at han er født sunnimuslim, men at han ikke er troende. Han kommer fra landsbyen [by A], [by B] i Iran. Ansøgeren har sympatiseret med KDPI. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Iran frygter, at den iranske sikkerhedstjeneste vil sende ham i krig i Syrien, som en del af Basij-enheden. Ansøgeren frygter videre de iranske myndigheder vil slå ham ihjel, fordi han unddrog sig militærtjeneste efter, at han havde underskrevet papirerne til den militære ordre for sin udsendelse til Syrien. Ansøgeren har endvidere som asylmotiv henvist til, at han frygter de iranske myndigheder vil anholde, fængsle eller slå ham ihjel, idet hans familie har været politisk aktive for KDPI. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at han seks måneder forud for sin udrejse af Iran blev afhørt af sikkerhedstjene-

sten, som afhørte ham om hans familie i udlandet. Ansøgeren har videre oplyst, at sikkerhedstjenesten kontaktede ham telefonisk to gange i de følgende måneder. En måned forud for sin udrejse af Iran blev ansøgeren indkaldt af sikkerhedstjenesten, som fratog ansøgeren hans iranske nationalitetspas, og orienterede ham om, at han skulle udsendes med militæret til Syrien. Ansøgeren har endvidere oplyst, at sikkerhedstjenesten bad ham underskrive nogle dokumenter, hvilket han følte sig nødsaget til. Ansøgeren har endeligt oplyst, at han udrejste illegalt af Iran inden tidspunktet for udstationeringen. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring til grund. Nævnet lægger således til grund, at ansøgeren blev indkaldt til at møde hos den iranske sikkerhedstjeneste, hvor han blev bedt om at underskrive nogle dokumenter, som han ikke fik mulighed for at læse inden underskrivelsen. Han underskrev herefter dokumenterne uden at være bekendt med indholdet, hvilket han gjorde som følge af den i situationen liggende trussel om at blive tilbageholdt, hvis han nægtede at underskrive. Det beror på den ene side på ansøgerens egen formodning, at dokumenterne angik et samtykke til en frivillig rekruttering til [militærgruppe] til udsendelse til krigen i Syrien, men det lægges på den anden side efter ansøgerens forklaring til grund, at han samtidig fik oplyst, at han skulle møde hos sikkerhedstjenesten nogle uger senere med henblik på udsendelse til Syrien. Den omstændighed, at ansøgeren er udeblevet fra militærtjeneste som udsendt til Syrien, findes ikke at være en konflikt, som er omfattet af udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet har i den forbindelse lagt vægt på baggrundsoplysningerne om, at der som udgangspunkt ikke sker tvangsrekruttering til krigen i Syrien, og at der derfor ikke er sanktioner forbundet med at udeblive fra tjeneste i Syrien, men at militæret har egne regler. Uanset om ansøgeren herefter muligt skal betragtes som deserteret, fremgår det af Flygtningenævnets baggrundsoplysninger, at straffen for at desertere og tillige for ulovlig udrejse ikke er uforholdsmæssig. Hertil kommer, at ansøgerens familie fortsat har ophold i Iran uden at være blevet opsøgt af eller oplevet problemer med de iranske myndigheder efter ansøgerens udrejse. Ansøgeren findes på denne baggrund ikke at have sandsynliggjort, at han ved sin udrejse af Iran var i asylbegrundende risiko. Flygtningenævnet kan ikke lægge til grund, at ansøgeren skulle være særligt profileret i forhold til KDPI i Iran. Nævnet lægger herved vægt på, at ansøgerens familie fortsat kan opholde sig i Iran uden problemer, og at ansøgeren aldrig selv har oplevet konflikter eller problemer på baggrund af hans [familiemedlem A's] tidligere medlemskab til KDPI. Den omstændighed, at ansøgeren har været indkaldt til samtaler med den iranske sikkerhedstjeneste, hvor han er blevet udspurgt om sin [familiemedlem B's] og sin [familiemedlem C's] opholdssted, kan ikke tillægges nogen afgørende betydning. Det forhold, at ansøgerens [familiemedlem B's] og [familiemedlem C's]er blevet meddelt asyl i Danmark kan i den forbindelse ikke i sig selv begrunde, at ansøgeren er i en afledt risiko for forfølgelse, som følge af disse familiemedlemmers forhold. Flygtningenævnet finder derfor efter en samlet vurdering, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Iran vil være i risiko for forfølgelse som omfattet af udlændin-

gelovens § 7, stk. 1, eller i risiko for overgreb som omfattet af § 7, stk. 2. Endelig finder Flygtningenævnet, at de generelle forhold i Iran ikke i sig selv kan begrunde, at der kan meddeles ansøgeren asyl. Efter en samlet vurdering finder Flygtningenævnet på denne baggrund, at ansøgeren ikke kan meddeles asyl efter udlændingelovens § 7." Iran/2023/23

Nævnet **stadfæstede** i **september 2023** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Egypten. Indrejst i 2022. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk araber og sunnimuslim fra [by A] i [region B], Egypten. Ansøgeren udrejste af Egypten i [efteråret] 2016 og har siden da boet i [østeuropæisk land C], hvorefter han flygtede til Danmark. I den periode, hvor ansøgeren boede i [østeuropæisk land C], har han 3-4 gange været tilbage i Egypten, senest i sommeren 2021. Ansøgeren har været tilknyttet og deltaget i aktiviteter for Det Muslimske Broderskab, siden han var barn, men er ikke længere tilknyttet bevægelsen. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Egypten frygter at blive fængslet eller slået ihjel af de egyptiske myndigheder, fordi han ikke ønsker at aftjene værnepligt. Som yderligere asylmotiv har han oplyst, at han ved en tilbagevenden til Egypten frygter at blive tilbageholdt, anholdt eller henrettet af de egyptiske myndigheder, fordi han og hans far har haft tilknytning til Det Muslimske Broderskab, og at han derfor vil blive anklaget for at være terrorist. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv om, at han frygter at blive fængslet eller slået ihjel af de egyptiske myndigheder, fordi han ikke ønsker at aftjene værnepligt, oplyst, at det i Egypten er obligatorisk at aftjene værnepligt, når man fylder 18 år, og at værnepligtige fra [region B] bliver sendt til at bekæmpe terrorisme på Sinai-halvøen, hvor mange soldater bliver slået ihjel. Ifølge ansøgeren er terrorbekæmpelsen kun et påskud fra staten, og i virkeligheden er det højtstående militærfolk med forbindelser til regeringen, der slår de lavt rangerende soldater ihjel for at overbevise befolkningen om, at de har bekæmpet terrorisme i landet. Selv hvis ansøgeren ikke blev sendt til Sinai-halvøen, ønsker han ikke at aftjene værnepligt, både fordi han ikke vil bidrage til krig, hvor folk bliver fordrevet fra deres hjem, og fordi han ikke ønsker at støtte op om den nuværende regering i Egypten. Han er også bange for at blive slået ihjel af fordrevne personer, hvis han bliver sat til at fordrive dem. Værnepligten kan udsættes, hvis man er under uddannelse. Derfor skyndte ansøgeren sig at søge om studietilladelse i [østeuropæisk land C], før han blev indkaldt, hvorefter han fik udskudt sin værnepligt. Fornyelsen af udsættelsen af værnepligt, der gjaldt et år ad gangen, krævede fysisk fremmøde, hvorfor han hvert år rejste tilbage til Egypten for at forny sin udsættelse. Hans seneste udsættelse var i [vinteren 2021/2022]. Ansøgeren havde håbet på at få permanent opholdstilladelse i [østeuropæisk land C], hvorved han helt kunne undgå at aftjene værnepligt i Egypten. Nu er han for gammel til at få udskudt værnepligten på grund af uddannelse. Hvis han nægter at aftjene værnepligt, vil han blive bragt for militærdomstolen og sat i fængsel eller blive slået ihjel. Til støtte for sit asylmotiv om, at han vil blive tilbageholdt, anholdt eller henrettet på grund af sin tilknytning til Det

Muslimske Broderskab, har ansøgeren oplyst, at han på grund af sine aktiviteter for bevægelsen har været udsat for chikane af de egyptiske myndigheder. Den nuværende regering anser Det Muslimske Broderskab for at være terrorister, fordi organisationen blander religion og politik. 140.000 personer sidder derfor fængslet på grund af deres tilknytning til Det Muslimske Broderskab. Da ansøgeren voksede op, var hans far lokal leder for Det Muslimske Broderskab, og ansøgeren blev selv tilknyttet organisationen efter revolutionen i 2011. Både ansøgeren og hans far deltog i aktiviteter for organisationen i perioden fra 2011 til 2013, hvor organisationen stadig var lovlig. Ansøgeren var en del af alt, hvad organisationen foretog sig, og han deltog blandt andet i samtlige demonstrationer i denne periode. Den største demonstration varede 48 dage [i sommeren 2013], hvor mange personer demonstrerede for at få den afsatte præsident til magten igen. Det startede som en fredelig demonstration, men da hæren opløste demonstrationen, endte det i en massakre. I den forbindelse blev ansøgeren interviewet af nogle journalister. Han blev efterfølgende chikaneret og beskyldt for at være terrorist, ligesom han blev truet med at blive sendt i fængsel. Han har også været aktiv som frivillig for organisationen, hvor han blandt andet hjalp med at organisere kampagner og deltage i valgkampe, og under krisen hjalp han borgerne i Egypten ved at bringe dem gasflasker og sørge for lægehjælp og hjælp til dyr. Ansøgerens far har udført de samme aktiviteter for organisationen som ansøgeren. Ansøgerens far har været fængslet omkring fem gange, senest i [start 2020'erne], udelukkende på grund af sin tilknytning til Det Muslimske Broderskab. Hver gang er han blevet retsforfulgt, men han er hver gang blevet frifundet og løsladt, fordi myndighederne ikke har kunnet finde noget på ham. Ansøgeren er ikke længere tilknyttet organisationen, men myndighederne ved, at han var aktiv i organisationen, før den blev gjort ulovlig, og myndighederne vil derfor blive ved med at opsøge ham. Ansøgeren har aldrig haft noget medlemskort, fordi myndighederne i så fald ville få kendskab til hans tilknytning til organisationen og efterstræbe ham. På trods heraf har han i forbindelse med sine ind- og udrejser af Egypten i perioden [femårig periode i slutningen 2010'erne og start 202'erne] i 3-4 tilfælde været udsat for at blive tilbageholdt og afhørt om sin fars tilknytning til Det Muslimske Broderskab, og om hvorvidt han selv havde udført aktiviteter for organisationen. Det skyldes, at myndighederne har registreret alle, der er i familie med medlemmer af Det Muslimske Broderskab. Så snart han scannede sit pas, blev han tilbageholdt af myndighederne, der blandt andet slog ham hårdt på brystet med en hånd. Ved disse tilbageholdelser benægtede han sin tilknytning til Det Muslimske Broderskab, for hvis han bekræftede det, ville han risikere at blive henrettet. Ansøgerens mor og søskende har ikke været tilbageholdt af myndighederne, men de har oplevet, at deres bopæl er blevet ransaget, og at myndighederne i den forbindelse har stjålet ting fra deres hjem og truet dem med våben for at få dem til at oplyse, hvor ansøgerens far befandt sig. Ansøgerens far er stort set aldrig hjemme, men når det er tilfældet, bliver han opsøgt og chikaneret af myndighederne. Familien er også nogle gange blevet spurgt om, hvor ansøgeren er. Ved ansøge-

rens seneste besøg i Egypten, som varede fra [sommeren 2021] til [vinteren 2021/2022], oplevede han fire ransagninger af familiens bopæl. Første og anden razzia skete på den samme dag, hvor omkring 20 personer fra politiet ledte efter ansøgerens far. Ansøgeren og resten af familien blev afhørt, og ansøgeren blev truet med et våben for panden. Da familien ikke afslørede, hvor ansøgerens far befandt sig, gik politiet igen. Ved den tredje og fjerde razzia nåede ansøgeren at flygte, før myndighederne kom. Ansøgeren var bange for, at myndighederne ville tage ham med, når de ikke kunne få fat på hans far. Ansøgerens far har været offentligt ansat, og det har derfor været svært for myndighederne at dømme ham, men den beskyttelse vil ansøgeren ikke have, hvis han bliver sigtet. Tilknytning til Det Muslimske Broderskab: Flygtningenævnet kan lægge ansøgerens forklaring til grund om, at hans far har været tilknyttet Det Muslimske Broderskab, og at ansøgeren i sin barndom har deltaget i aktiviteter i Det Muslimske Broderskab sammen med sin far. Nævnet kan imidlertid ikke lægge til grund, at ansøgeren som følge heraf har en konflikt med de egyptiske myndigheder. Nævnet har ved denne vurdering lagt vægt på, at ansøgerens far nogle gange har været fængslet på grund af sin tilknytning til Det Muslimske Broderskab, men at ansøgeren ikke selv har oplevet problemer med myndighederne på baggrund heraf, når han i adskillige tilfælde har været tilbage i Egypten, herunder senest i perioden fra [sommeren 2021] til [vinteren 2021/2022]. Det forhold, at ansøgeren flere gange er blevet afhørt af de egyptiske myndigheder ved sin indrejse til Egypten, herunder en enkelt gang er blevet slået i brystet, kan ikke føre til en ændret vurdering. Der er herved lagt vægt på, at ansøgeren hver gang er blevet løsladt efter kortvarig tilbageholdelse, og at han ikke i øvrigt har oplevet problemer med myndighederne. Det er nævnets vurdering, at disse forhold ikke har en sådan karakter og intensitet, som kan begrunde asyl. Det kan ikke føre til en anden vurdering, at ansøgerens far flere gange er blevet tilbageholdt og afhørt af de egyptiske myndigheder om sin tilknytning til Det Muslimske Broderskab, når henses til, at hans far hver gang er blevet løsladt igen. Endvidere har ansøgeren ikke oplevet problemer i forbindelse med, at myndighederne kom til hans families hjem for at lede efter hans far. Det forhold, at ansøgeren antager, at myndighederne muligvis vil tilbageholde ham på baggrund af hans fars handlinger, beror således udelukkende på ansøgerens egen formodning. Flygtningenævnet afviser på denne baggrund, at ansøgeren har en konflikt med de egyptiske myndigheder på baggrund af sin fars og/eller sin egen tilknytning til Det Muslimske Broderskab. Militærtjeneste: Flygtningenævnet kan ikke lægge til grund, at ansøgeren har en asylbegrundende konflikt med myndighederne i Egypten som følge af, at han ikke ønsker at aftjene militærtjeneste. Nævnet har ved vurderingen heraf først og fremmest lagt vægt på, at det forhold, at en person risikerer indkaldelse til militærtjeneste, ikke i sig selv er asylbegrundende. Som anført i Udlændingestyrelsens afgørelse må det tilkomme det enkelte land at udfærdige en lovgivning for sine statsborgere, herunder om værnepligt og militærtjeneste, ligesom vedkommende land er berettiget til at fastsætte sanktioner, hvis lovgivningen overtrædes. Det fremgår af

tilgængelige baggrundsoplysninger, at hvis en person har været fritaget for militærtjeneste i det egyptiske militær, men ikke får fornyet denne fritagelse og ikke fuldfører sin værnepligt, skal vedkommende betale en bøde på 1.000 egyptiske pund og/eller straffes med fængsel i mindst 1 år. Det fremgår endvidere af tilgængelige baggrundsoplysninger, at straffen for at unddrage sig værnepligt afhænger af situationen og personens alder, og at for personer under 30 år, som ikke har meldt sig til værnepligt, er straffen at skulle aftjene almindelig værnepligt med tillæg af et ekstra års værnepligt. Det fremgår videre, at for personer over 30 år, er straffen minimum 2 års fængsel og/eller en bøde mellem 2.000 og 5.000 egyptiske pund. Det fremgår videre, at for personer, der ikke har meldt sig til værnepligt, men ellers ikke er eftersøgt af militæret, er der praksis for, at straffen i langt hovedparten af tilfældene vil være en bøde på mellem 2.000 og 5.000 egyptiske pund, men ikke fængsel. Endelig fremgår det af baggrundsoplysningerne, at hvis en person har opnået udsættelse af sin værnepligt ved brug af falske oplysninger, vil straffen være fængsel på mellem 3 år og 7 år. Ansøgeren har under nævnsmødet fremlagt en erklæring udstedt [vinteren 2021/2022] af universitetet i [by i østeuropæisk land C], som efter sit indhold bekræfter, at ansøgeren på dette tidspunkt var 5. års studerende på universitetets [studium]. Ansøgeren har forklaret, at der er tale om en falsk erklæring, som han har opnået ved at betale bestikkelse. Han har efter sin forklaring benyttet denne falske erklæring over for de egyptiske myndigheder for at opnå yderligere udsættelse af sin værnepligt, hvilket han fik i [vinteren 2021/2022]. Flygtningenævnet finder, at det som udgangspunkt svækker ansøgerens troværdighed, at den pågældende erklæring først er fremkommet under nævnsmødet, og at han ikke til nogen af samtalerne med Udlændingestyrelsen har forklaret om, at han har opnået forlængelse af udsættelsen af værnepligt ved brug af falske oplysninger. Uanset dette finder Flygtningenævnet efter oplysningerne om den straf, som ansøgeren risikerer ved at unddrage sig militærtjeneste i Egypten – heller ikke selv om dette måtte være sket ved benyttelse af falske oplysninger og falsk dokumentation – ikke kan anses for at være uforholdsmæssig eller uforenelig med dansk retstradition i en grad, som kan anses for asylbegrundende. På denne baggrund afviser nævnet, at ansøgeren har en asylbegrundende konflikt med de egyptiske myndigheder, fordi han ikke ønsker at aftjene værnepligt. Sammenfattende: Flygtningenævnet finder således ikke, at ansøgeren – heller ikke efter en samlet kumulativ vurdering af hans asylmotiv vedrørende hans og hans fars tilknytning til Det Muslimske Broderskab og hans asylmotiv vedrørende værnepligt og militærtjeneste – har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Egypten vil være forfulgt, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller i nogen individuel og konkret risiko for overgreb, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2. Endelig er det Flygtningenævnets vurdering, at de generelle forhold i Egypten ikke kan begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Egyp/2023/2

Nævnet **stadfæstede** i **oktober 2023** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger samt et barn fra Iran. Indrejst i 2015. Genoptaget sag. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk kurder og iransk statsborger. Han er født i [by A i land B], men i slutningen af 1970'erne flyttede han og hans familien til [by C], Iran. Han er opvokset som muslim af trosretning, men er i Danmark angiveligt frafaldet islam. Ansøgeren har haft kontakt til og arbejdet med [religiøs gruppe A] og [religiøs gruppe B] i Iran. Ansøgeren har desuden deltaget i flere demonstrationer imod det iranske styre, ligesom han har ytret kritik af de iranske myndigheder på sociale medier. Ansøgeren henviste som sit oprindelige asylmotiv til, at han ved en tilbagevenden til Iran frygtede at blive henrettet af de iranske myndigheder, fordi han har været involveret i [aktiviteter for religiøs gruppe B]. Han har til støtte herfor oplyst, at han og hans [søskende D], omkring fire til fem år før ansøgeren udrejste, blev venner med to [personer fra religiøs gruppe B], [E] og [F]. Ansøgeren og [søskende D] indvilligede i at kontakte andre personer, der kunne være interesseret i at høre om [religion B], og sætte dem i kontakt med [E] og [F]. Ansøgeren har i samme periode selv deltaget i møder med [E] og [F], hvor de blandt andet drøftede [religion B], islam og forholdet til myndighederne. Da møderne blev afsløret, skjulte ansøgeren sig i [et antal] dage, hvorefter han udrejste af Iran sammen med sin ægtefælle, [G], [sit barn H], sin [søskende D], og [søskende D's barn I]. Ansøgeren har som sit oprindelige asylmotiv desuden henvist til, at han i Danmark er konverteret til kristendommen. Han har til støtte herfor oplyst, at han har interesseret sig for kristendommen, siden han som turist i [land J] nogle gange besøgte en kirke for at mærke stemningen. Da ansøgeren kom til Danmark, besluttede han sig for at konvertere, og han er også blevet døbt. Ansøgeren har som asylmotiv under genoptagelsessagen henvist til, at han ved en tilbagevenden til Iran frygter de iranske myndigheder, fordi han i Danmark siden [2017-2018] har deltaget i en række demonstrationer imod det iranske styre og delt kritik af styret på sociale medier. Han har til støtte herfor oplyst, at der er videoer af ansøgeren, der deltager i demonstrationer imod det iranske styre både på ansøgerens egne åbne profiler på [socialt medie A] og [socialt medie B] og på andres profiler. Han har desuden delt en lang række opslag, der både kritiserer det iranske styre og islam, og som har ført til, at han efterfølgende har modtaget trusler. To af ansøgerens opslag på [socialt medie A] har fået henholdsvis [50.000-100.000] og [100.000-150.000] visninger. Ansøgeren vil blive ved med at dele opslag, der kritiserer det iranske styre, så længe styret udsætter den iranske befolkning for overgreb. Ansøgeren har som yderligere asylmotiv under genoptagelsessagen henvist til, at han i tilfælde af en tilbagevenden til Iran frygter de iranske myndigheder, fordi han frygter at hans ægtefælle, [G], som er vendt tilbage til Iran, er blevet hvervet af de iranske myndigheder til at holde øje med ansøgeren og ansøgerens [søskende], og at hun vil orientere de iranske myndigheder, hvis ansøgeren vender tilbage til Iran. Til støtte for dette asylmotiv har ansøgeren oplyst, at hans [søskende] opdagede, at ansøgerens ægtefælle ofte var forbi den lokale politistation, og at [hans søskende] for [et antal]

år siden filmede ansøgerens ægtefælle gå ind på den lokale politistation. Ansøgeren har nu to videoer af hans ægtefælle, der går ind på den lokale politistation. Endelig har ansøgeren som asylmotiv under genoptagelsessagen henvist til, at han ikke længere ser sig selv som kristen, men at han stadig er frafaldet islam. Han har til støtte herfor oplyst, at han har modtaget trusler fra sin [søskende K], grundet sit frafald fra islam og tidligere konvertering til kristendom. I truslerne, som blev sendt til ansøgerens [søskende D], i [2020-2021], truer [K] med at slå både ansøgeren, ansøgerens [søskende D], og ansøgerens [barn H], ihjel. Ansøgeren har ikke under genoptagelsessagen påberåbt sig det oprindelige – og ved nævnets afgørelse af [sommeren] 2019 afviste – asylmotiv angående en konflikt med de iranske myndigheder som følge af sin kontakt med [religiøs gruppe B] i Iran. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring til grund om, at han har en konflikt med sin ægtefælle, der nu efter hendes tilbagevenden til Iran uden ansøgeren angiveligt fungerer som meddeler/spion for den iranske efterretningstjeneste. Nævnet har herved navnlig lagt vægt på, at ansøgerens frygt ikke fremstår velunderbygget, og at en sådan frygt bygger på hans egne formodninger. De fremsendte videooptagelser kan ikke føre til en anden vurdering af dette forhold. I forbindelse med nævnets afgørelse af [sommeren] 2018 kunne det ikke lægges til grund, at ansøgeren reelt var konverteret til kristendommen, og ansøgeren har nu frafaldet at være konverteret og gør gældende, at han i stedet er frafaldet islam. Flygtningenævnet kan – også i lyset af ansøgerens svækkede troværdighed om det oprindelige asylmotiv, som heller ikke er gentaget under genoptagelsessagen, og det hidtidige sagsforløb – ikke lægge til grund, at ansøgeren reelt nu er frafaldet fra islam, og at han derfor af den grund som følge af et ændret trosmæssigt ståsted vil være i risiko for forfølgelse eller overgreb ved en tilbagevenden til Iran. De af ansøgeren påberåbte trusler fra [hans søskende K], angiveligt fra [2020-2021], der er modtaget via [søskende D], kan ikke lægges til grund efter deres indhold. Spørgsmålet er herefter, om ansøgeren har behov for international beskyttelse som følge af, at han ved regimekritiske sur-place aktiviteter her i landet i form af deltagelse i demonstrationer og opslag på sociale medier er blevet profileret eller eksponeret på en sådan måde, at han er eller vil komme i de iranske myndigheders søgelys. Der foreligger et ganske omfattende baggrundsmateriale om forholdene i Iran, herunder for personer, der vender tilbage til landet efter at have opholdt sig i udlandet som asylsøgere. Fra det seneste baggrundsmateriale kan der henvises DFATs Country of Origin Report, Iran, juli 2023, der bl.a. behandler de generelle forhold for kurdere i Iran (pkt. 2.53-2.57), og myndighedernes reaktioner på uroligheder i kølvandet på Mahsa Aminis dødsfald efter at være blevet anholdt af det iranske moralpoliti (pkt. 2.106-2.109). Behandlingen af etniske minoriteter i Iran, herunder kurdere, er endvidere behandlet i Udlændingestyrelsen, Iran Protests 2022-23, marts 2023, hvoraf det fremgår, at noget tyder på, at der er gået hårdere frem mod etniske minoriteter, herunder kurdere (pkt. 2.6), og at der er eksempler på hacking af sociale medier fra indenlandske tilbageholdte fra myndighedernes side (pkt. 1.4.1). Om behandlingen af tilba-

gevendende asylsøgere fremgår følgende af rapporten (pkt. 2.203 og 2.204): ”2.203 In general, authorities pay little attention to failed asylum seekers on their return to Iran. DFAT understands their actions (including social media posts about sur place activities) are not routinely investigated by authorities. Iranians with a public profile in Australia (or elsewhere) may have activities visible on social media tracked by the Iranian government. … Iranians have left the country in large numbers since the 1979 revolution, and authorities accept many will seek to live and work overseas for economic reasons. Those who return on a laissez-passer are questioned by the Immigration Police at Imam Khomeini International Airport in Tehran about the circumstances of their departure and why they are traveling on a laissez-passer. Questioning usually takes between 30 minutes and one hour, however may take longer if the returnee is considered evasive in their answers and/or immigration authorities suspect a criminal history on the part of the returnee. Arrest and mistreatment are not common during this process. 2.204 DFAT assesses that, unless they were the subject of adverse official attention prior to departing Iran (e.g. for their political activism), returnees are unlikely to attract attention from the authorities, and face a low risk of monitoring, mistreatment or other forms of official discrimination. Local sources told DFAT the greater challenges for returnees are finding work and economic considerations, which will differ from person to person depending on the location of return, family support and skills and experience.” Om de iranske myndigheders overvågningsaktiviteter kan der henvises til Landinfo: Temanotat, Iran. Internett og sosiale medier, november 2022, hvoraf det bl.a. fremgår, at de iranske myndigheder har etableret et cyber politi, som monitorerer aktiviteter på internettet, herunder iranere i udlandet. I Landinfos respons, Iran: Overvåking av regimekritikere i utlandet som følge av ”Kvinne, liv, frihet-protestene”, juli 2023, anføres det bl.a., at der over de seneste år har været en opskalering af denne overvågning, herunder i forhold til den iranske diaspora. Flygtningenævnets flertal udtaler herefter: Efter oplysningerne om karakteren og omfanget af ansøgerens sur place-aktiviteter i Danmark i form af deltagelse i demonstrationer fra [2017-2018] og frem mod det iranske styre og regime- og religionskritiske opslag på sociale medier ([socialt medie A og socialt medie B]), herunder fra deltagelse i demonstrationer, sammenholdt med de ovennævnte baggrundsoplysninger finder nævnet, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han herved skulle være kommet i de iranske myndigheders søgelys og af denne grund har behov for international beskyttelse i Danmark som nævnt i udlændingelovens § 7, stk. 1 eller stk. 2. Nævnet har herunder lagt vægt på, at der ikke er grundlag for at fastslå, at ansøgeren som følge af tidligere aktiviteter og adfærd i Iran skulle være særligt profileret eller udsat i forhold til de iranske myndigheder ved en tilbagevenden, uanset at han er kurder, idet han ikke har været politisk aktiv i Iran. Det er endvidere indgået i vurderingen, at ansøgeren ikke har deltaget i planlægningen af demonstrationer i Danmark, men alene har medvirket som almindelig deltager. Den omstændighed, at ansøgerens profiler på sociale medier er åbne, og at der har været mange

visninger af nogle af de optagede videoer på [socialt medie], kan ikke føre til en anden bedømmelse af risikovurderingen i forhold til ansøgerens sur place-aktiviteter. Det følger af det ovenfor anførte, at Flygtningenævnet fastholder nævnets afgørelse af [sommeren] 2018." Iran/2023/48

Der kan endvidere henvises til afgørelsen Bang/2023/2, der er omtalt i afsnit 11.2.1.

Som eksempel på en afgørelse, hvor nævnet har lagt til grund, at ansøgeren ved en tilbagevenden ville være i en risiko for asylbegrundende forfølgelse som følge af nære familiemedlemmers ikke-tolererede politiske forhold, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **marts 2023** opholdstilladelse **(K-status)** til en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2021. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er iransk statsborger, etnisk kurder og sunnimuslim. Han er født i 2000 i Al-Tash flygtningelejren i Ramadi, Irak. Fra 2003 til sin udrejse af Irak i 2021 boede ansøgeren sammen med sine forældre og søskende i [et navngivent område], og familien var tilknyttet Barika flygtningelejren. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger, men han sympatiserer med KDPI. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han frygter at blive fængslet eller dræbt af de iranske myndigheder, fordi han stammer fra en politisk aktiv kurdisk familie. Han har til støtte for sit asylmotiv henvist til, at hans far har været peshmerga for KDPI fra 1982 til 1991 og i den forbindelse deltaget i kamphandlinger mellem kurdiske styrker og iranske regeringssoldater. Faren er fortsat medlem af og aktiv for KDPI i Irak, både i Barika-lejren og i Koye, hvor KDPI har hovedkvarter. Faren blev forsøgt kidnappet i 2015 af det iranske styre. Ansøgerens to brødre er medlemmer af KDPI, og han har en række andre familiemedlemmer, der også er aktive for partiet. Ansøgeren blev derfor sympatisør med partiet. Forud for udrejsen af Irak har ansøgeren som sympatisør med KDPI deltaget i ceremonier og fester arrangeret af partiet, ligesom han, fra han var cirka [16-18] år gammel, har hjulpet til med praktiske gøremål i forbindelse med partimøder. Efter indrejsen i Danmark har ansøgeren lagt opslag af politisk karakter op på sin åbne [socialt-medie], ligesom han har deltaget i en demonstration i anledning af Mahsa Aminis død. Flygtningenævnet lægger ansøgerens forklaring om sin fars politiske aktiviteter til grund, herunder at faren således har været peshmerga i Irak og har været aktiv for KDPI i både Al Tash-lejren og Barika-lejren, og at faren fortsat er politisk aktiv for KDPI. Det forhold, at ansøgerens løbende forklaringer herom indeholder en række divergenser og udbygninger, ændrer ikke nævnets vurdering. Det tilføjes, at oplysningerne om farens aktiviteter er bestyrket bl.a. ved fremlæggelsen af en række billeder for nævnet, herunder af faren med udrustning og våben og som deltager til KDPI-møder. Der er tillige fremlagt en række medlemskort fra KDPI tilhørende faren. Flygtningenævnet lægger endvidere ansøgerens forklaring om sin ældste bror og sin ene svogers aktiviteter for KDPI til grund, ligesom det lægges

til grund, at begge ansøgerens ældre brødre og hans to farbrødre sammen med en række andre familiemedlemmer er medlemmer af KDPI. For så vidt angår ansøgerens egne aktiviteter for KDPI lægger Flygtningenævnet til grund, at han i Barika-lejren og Koye fra [12-15 års] alderen har hjulpet sin far med praktiske forhold som opsætning og nedtagning af borde, stole og flag samt servering af vand i forbindelse med afviklingen af medlemsmøder i KDPI, ligesom han har deltaget i arrangementer afholdt på KDPI's mærkedage, men at han ikke i øvrigt har haft politiske aktiviteter i Irak. Ansøgeren har ikke gjort gældende som asylmotiv, at han har haft politiske aktiviteter her i landet. Flygtningenævnet lægger endvidere til grund, at hverken ansøgeren eller andre familiemedlemmer har været tilbage i Iran efter flugten til Irak i 1979. Efter en samlet vurdering af de foreliggende oplysninger om navnlig karakteren og omfanget af ansøgerens far og øvrige familiemedlemmers politiske aktiviteter og/eller medlemskab af KDPI samt de nyeste baggrundsoplysninger, herunder navnlig Udlændingestyrelsens rapport "Country of Origin Information (COI). Iranian Kurds - Consequences of political activities in Iran and KRI" (februar 2020), der er kommenteret af DRC Dansk Flygtningehjælp i rapporten "Bemærkninger til dansk asylpraksis vedrørende iranske kurdere med længerevarende ophold i Al-Tash og/eller Nordirak, særligt i lyset af Udlændingestyrelsens fact-finding rapport fra februar 2020" (juni 2020), finder Flygtningenævnet, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Iran vil være i en sådan risiko for at blive identificeret som tilhørende en politisk aktiv familie, at han har behov for beskyttelse. På denne baggrund finder Flygtningenævnet, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved indrejse i Iran vil være i konkret og individuel risiko for forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. "Iran/2023/9

Der kan endvidere henvises til afgørelsen Iran/2023/22, der er omtalt i afsnit 4.1.1.

Som eksempler på en afgørelse, hvor Flygtningenævnet har fundet, at ansøgerens forklaring om nære familiemedlemmers ikke-tolererede politiske forhold m.v. helt eller delvist kan lægges til grund, men ikke finder, at ansøgeren som følge heraf ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerer forfølgelse, kan henvises til afgørelsen Iran/2023/23, der er omtalt tidligere i afsnit 4.2.1.1.

Der kan endvidere henvises til afgørelserne Iran/2023/34, der er omtalt i afsnit 4.1.1.

Som eksempel på en afgørelse hvor nævnet har lagt til grund, at den pågældende ved en tilbagevenden vil være i en risiko for asylbegrundende forfølgelse, fordi hjemlandets myndigheder eller andre tillægger ansøgeren en ikke-tolereret politisk holdning, som vedkommende ikke har ("imputed political opinion"), kan nævnes:

Nævnet meddelte i **juni 2023** opholdstilladelse **(K-status)** til en kvindelig statsborger fra Myanmar. Indrejst i 2012. Klageren blev i 2020 idømt fængsel i seks måneder for overtrædelse af blandt andet straffelovens § 119 samt udvist af Danmark med indrejseforbud i seks år. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk myanmarer og buddhist fra [by A], Myanmar. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun frygter at vende tilbage til Myanmar, fordi hun har arbejdet på en klinik, [navn], i Thailand og derfor har et modsætningsforhold til militærjuntaen i Myanmar. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at hun i [starten af 00'erne] blev uddannet som læge i Myanmar. På daværende tidspunkt skulle man efterfølgende arbejde i tre år efter at have færdiggjort sin uddannelse, og hvis ikke man gjorde det, skulle man betale kompensation. Ansøgeren søgte job som læge i Myanmar, men valgte i stedet at tage til Thailand, hvor hun arbejdede som læge i syv år på [navn på klinik] i grænseområdet mellem Thailand og Myanmar. På klinikken behandlede de blandt andre flygtninge fra Myanmar og internt fordrevne. Ansøgeren arbejdede desuden på migrantskoler, der var oprettet på den thailandske side af grænsen, ligesom hun arbejdede som tolk. Efter ansøgerens udrejse til Thailand modtog ansøgerens familie et brev vedrørende kompensationen, som ansøgeren skulle betale for ikke at have arbejdet som læge i Myanmar. Ansøgeren har som asylmotiv endvidere henvist til de generelle forhold i Myanmar. Ansøgeren har som støtte herfor oplyst, at hun ikke længere har familie i Myanmar ud over en ugift faster, og at situationen for hende som enlig kvinde uden mandligt netværk er yderligere forværret efter militærkuppet. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring til grund, som Udlændingestyrelsen og tidligere Flygtningenævn under behandling af sagen i [i efteråret] 2019 har gjort. Flygtningenævnet lægger således til grund, at ansøgeren er uddannet læge i [starten af 00'erne] og har arbejdet på [navn på klinik] i Thailand på grænsen til Myanmar i en årrække og frem til hendes indrejse i Danmark i 2012. Omkring ansøgerens tidligere arbejde på [navn på klinik] lægger Flygtningenævnet til grund, at dette arbejde har bestået i dels behandling af burmesiske flygtninge og internt fordrevne og dels som underviser på migrantskoler, der var oprettet ved den thailandske grænse. Flygtningenævnet lægger endvidere til grund, at ansøgeren efter endt uddannelse er pålagt at skulle betale en kompensation, da hun ikke har arbejdet som læge i Myanmar, og at hendes familie har modtaget et brev herom. Hertil kommer, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Myanmar vil være enlig kvinde uden mandligt netværk, da hendes far og bror er døde. Efter baggrundsoplysningerne, herunder navnlig oplysningerne om arbitrær anholdelse af og angreb på sundhedsfagligt personale, som blandt andet anført i "Violence Against or Obstruction of Health Care in Myanmar", januar 2023 update, Insecurity Insight og "Attacks on Health Care in Myanmar", 17-30 May 2023, Insecurity Insight, finder Flygtningenævnet henset til ansøgerens faglige profil, det tidligere udførte arbejde på [navn på klinik], og at ansøgerens profil er kommet til de burmesiske myndigheders

kendskab dels før men også efter militærjuntaens magtovertagelse i forbindelse med forsøg på hjemsendelse, at ansøgeren har sandsynliggjort, at hun af militærjuntaen vil blive opfattet som en modstander. På den baggrund har ansøgeren sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Myanmar vil være i risiko for forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet skal herefter vurdere, om ansøgeren er udelukket fra at blive meddelt opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 10, stk. 3, 1. pkt. Det fremgår af udlændingelovens § 31, stk. 2, at en udlænding, der er omfattet af § 7, stk. 1, ikke må udsendes til et land, hvor den pågældende risikerer forfølgelse af de i flygtningekonventionens artikel 1 A anførte grunde, eller hvor udlændingen ikke er eskyttet mod videresendelse til et sådant land. Da ansøgeren som nævnt isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, finder Flygtningenævnet, at udlændingelovens § 31, stk. 2, jf. stk. 1, er til hinder for tvangsmæssig udsendelse af ansøgeren til Myanmar. Det fremgår af udlændingelovens § 10, stk. 3, 1. pkt., at en udlænding, som har indrejseforbud efter § 32, stk. 1, i forbindelse med udvisning efter bl.a. §§ 22-24, ikke kan gives opholdstilladelse efter § 7, medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor. Det følger af forarbejderne til § 10, stk. 3, jf. lov nr. L 32 af 13. december 2001, at afvejningen mellem de i bestemmelsen nævnte forhold, som taler imod opholdstilladelse, og de grunde, som taler for, at der meddeles opholdstilladelse, for så vidt angår udlændinge, der isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, skal foretages i overensstemmelse med flygtningekonventionen. Efter flygtningekonventionens artikel 33, stk. 2, kan en flygtning, der er omfattet af konventionen, udsendes til hjemlandet, hvis den pågældende med rimelig grund må anses for en fare for det lands sikkerhed, i hvilket pågældende befinder sig, eller som efter en endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet i det pågældende land. Der skal således foretages en proportionalitetsafvejning, hvori indgår grovheden af den begåede forbrydelse over for eventuelle særlige forhold, herunder hensynet til familiens enhed, der kan tale for at give ansøgeren opholdstilladelse. Ansøgeren er ved dom [fra vinteren 2020/2021] idømt fængsel i seks måneder og udvist med et indrejseforbud i seks år for overtrædelse af straffelovens [en række bestemmelser, herunder § 119]. Ansøgeren er tillige tidligere idømt en betinget fængselsstraf på 20 dage for overtrædelse af straffelovens § 266, og ansøgeren har i 2013 og 2014 modtaget bødeforlæg i forbindelse med overtrædelse af straffelovens § 244 over for en [person]. Flygtningenævnet finder, at ansøgeren på baggrund af den seneste dom må anses for at være dømt for en særlig farlig forbrydelse i flygtningekonventionens artikel 33, stk. 2's forstand. Flygtningenævnet lægger herved vægt på karakteren og arten af volden omfattet af straffelovens § 119 begået imod to personer ad flere omgange. Spørgsmålet er herefter, om ansøgeren må betragtes som en fare for samfundet. Der skal foretages en fremadrettet farevurdering på grundlag af de oplysninger, der foreligger på vurderingstidspunktet. Flygtningenævnet finder efter en konkret helhedsvurdering, at ansøgeren ikke kan betragtes som en fare for samfundet i Danmark. Flygt-

ningenævnet lægger herved vægt på karakteren og grovheden af det pådømte, herunder baggrunden for overfaldet og fareforvoldelsen mod to politibetjente, der opstod i forbindelse med en anholdelse. Nævnet har tillige lagt vægt på, at de tidligere afgørelser ligger tilbage i tid. Flygtningenævnet har endvidere lagt vægt på længden af den idømte straf, og på at ansøgeren ikke efterfølgende har udvist kriminel adfærd, der giver grundlag for at antage, at hun er en fare for samfundet. Endelig har Flygtningenævnet lagt vægt på ansøgerens personlige forhold. Flygtningenævnet finder på denne bagrund, at flygtningekonventionens artikel 33, stk. 2, er til hinder for, at ansøgeren udelukkes fra beskyttelse efter udlændingelovens § 10, stk. 3. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1." Myan/2023/7

Som eksempel på en afgørelse, hvor nævnet har lagt til grund, at den pågældende ved en tilbagevenden vil være i en risiko for asylbegrundende forfølgelse på grund af sit religiøse tilhørsforhold, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **november 2023** opholdstilladelse **(K-status)** til en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2015. Genoptaget sag. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk kurder fra en landsby ved [by] i [provins], Iran. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv i genoptagelsessagen henvist til, at han frygter en tilbagevenden til Iran, idet han er konverteret til kristendommen og derfor står i et modsætningsforhold til både sin familie og de iranske myndigheder. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at han kort tid efter sin indrejse i Danmark begyndte at gå i kirke, og [i foråret] 2016 blev han døbt i [kirke] i [by i Danmark]. Siden sin første kontakt til kristne i Danmark har ansøgeren fortsat sin kirkegang og kristne aktiviteter. Han har således løbende deltaget i gudstjenester og undervisning, ligesom han er kommet i en Bibelcafé. Flygtningenævnet lægger ansøgerens forklaring om sin konversion til kristendommen grund. Flygtningenævnet bemærker, at ansøgeren regelmæssigt og vedvarende har gået i kirke gennem knap 8 år. Han blev efter en periode med kirkegang og kristendomsundervisning døbt [i foråret] 2016. Han har herudover haft forskellige kristne aktiviteter. Han har på relevant og detaljeret måde – også på spørgsmål fra Udlændingestyrelsen – redegjort nærmere for kristendommens betydning for ham i hans daglige liv og for sin viden om kristendommen. Han har i en periode haft en kristen kæreste. Han har også redegjort for betydningen for ham af de kristne fællesskaber, han indgår i. Ved en eventuel tilbagevenden til Iran vil han fortsat leve et åbent kristent liv. Flygtningenævnet finder efter en samlet vurdering af ansøgerens forhold, at ansøgeren i dag må anses for reelt at være konverteret til kristendommen, og at han vil leve åbent som kristen ved en eventuel tilbagevenden til Iran. Flygtningenævnet finder herefter, at ansøgeren må antages at risikere forfølgelse som følge af sin religiøse overbevisning

ved en eventuel tilbagevenden til Iran. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk.1/Iran/2023/52

Som eksempler på en sag, hvor Flygtningenævnet har fundet, at ansøgerens forklaring om sit religiøse tilhørsforhold helt eller delvist kan lægges til grund, men ikke har fundet, at ansøgeren som følge heraf ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerer forfølgelse kan henvises til de afgørelser, der er omtalt i Flygtningenævnets formandskabs 31. beretning (2022), side 99 ff.

For så vidt angår nævnets praksis i sager vedrørende konversion efter udrejse af hjemlandet henvises til afsnit 5.4 (sur place).

Som eksempler på sager, hvor nævnet har taget stilling til, om en ansøger vil være i risiko for forfølgelse som følge af sin etnicitet, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **juli 2023** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger samt et barn fra Etiopien. Indrejst i 2013. Genoptaget sag. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk tigray, muslim af trosretning og født i [bydel], [by A], Etiopien. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har for Flygtningenævnet gjort gældende, at hun er eritreisk statsborger, at hun ikke har nogen tilknytning til Etiopien, og hun derfor asylretligt skal vurderes i forhold til Eritrea. Ansøgeren har yderligere som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Etiopien frygter overgreb som følge af hendes etniske tilhørsforhold. Ansøgeren frygter også at blive udsat for overgreb, idet hun er enlig kvinde med barn uden for ægteskab. Vedrørende spørgsmålet om ansøgerens statsborgerskab bemærker Flygtningenævnet, at det må lægges til grund, at ansøgeren i 2013 har oplyst til de italienske myndigheder, at hun har statsborgerskab i Etiopien. Dette er også lagt til grund af DRC Dansk Flygtningehjælp i deres anmodning om genoptagelse af ansøgerens asylsag af [i efteråret] 2022. Ansøgeren har selv gentagne gange forklaret, at hendes mor har fortalt hende, at hendes far var fra Etiopien. Efter de foreliggende oplysninger om de etiopiske regler vedrørende statsborgerskab, må det endvidere lægges til grund, at et barn af en etiopisk far, vil blive anset som statsborger i Etiopien. Endelig bemærker Flygtningenævnet, at ansøgeren er født i Etiopien i [1980'erne] før Eritreas løsrivelse fra Etiopien, og også af denne grund vil blive anset som etiopisk statsborger. Uanset det af ansøgeren forklarede, lægger Flygtningenævnet i overensstemmelse med afgørelsen af [i foråret] 2021 fortsat til grund, at ansøgeren er etiopisk statsborger. Den asylrelevante bedømmelse skal derfor foretages i forhold til Etiopien. Spørgsmålet er herefter, om der foreligger forhold, der kan føre til, at ansøgeren på baggrund af sin forventelige situation ved en tilbagevenden til Etiopien vil være i risiko for asylbegrundende forfølgelse. Ansøgeren

har særligt henvist til, at hun som etnisk tigray og enlig kvinde uden mandligt netværk vil være i risiko for forfølgelse og overgreb, da hun som tilbagevendt fra Eritrea vil blive mistænkeliggjort som mulig agent. Ansøgeren har endvidere henvist til, at etniske tigray udsættes for forfølgelse iværksat af de etiopiske myndigheder, herunder vilkårlig frihedsberøvelse, hvilket finder sted i betydeligt omfang. Flygtningenævnet lægger efter baggrundsoplysninger til grund, at de generelle forhold i Etiopien, herunder også for etniske tigray fortsat er meget vanskelige. Der blev den 3. november 2022 indgået en fredsaftale mellem Etiopiens regering og myndighederne i Tigray. Det foreliggende baggrundsmateriale tyder dog på, at fredaftalen endnu ikke er fuldt ud implementeret, og at der fortsat forekommer alvorlige overgreb rettet mod blandt andet etniske tigray. Flygtningenævnet henviser mere generelt til blandt andet Human Rights Watch, World Report, 2023, Etiopia, udgivet januar 2023, og R2P Monitor (udgivet af det The Global Centre for the Responsibility to Protect), marts 2023. Flygtningenævnet kan efter de foreliggende baggrundsoplysninger ikke lægge til grund, at den nuværende situation i Etiopien er af sådan karakter, at enhver tigray vil være i risiko for at blive udsat for asylbegrundede overgreb ved en tilbagevenden. Heller ikke det forhold, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Etiopien vil være enlig kvinde uden mandlig netværk kan i sig selv føre til, at der meddeles ansøgeren opholdstilladelse, herunder heller ikke efter udlændingelovens § 7, stk. 3. For så vidt angår ansøgerens individuelle forhold bemærker Flygtningenævnet at ansøgeren må anses for at være helt uprofileret i forhold til de etiopiske myndigheder. Ansøgeren har ikke opholdt sig i Etiopien i adskillige år, og hun har aldrig været politisk aktiv. Endvidere har ansøgeren forklaret, at hun taler bedre amharisk end tigray, og hun har flere gange forklaret til de danske myndigheder, at hun ikke har nogen konflikter i Etiopien. Der er herefter heller ikke holdepunkter for at meddele ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller § 7, stk. 2. De øvrige af ansøgeren påberåbte socioøkonomiske forhold kan ikke føre til en ændret vurdering. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Etio/2023/3

Nævnet **stadfæstede** i **december 2023** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Tyrkiet. Indrejst i 2018. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk kurder og muslim fra [by og region] i Tyrkiet. Ansøgeren har oplyst at have støttet det pro-kurdiske parti Folkenes Demokratiske Parti (HDP). Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Tyrkiet frygter at skulle aftjene militærtjeneste, hvilket han vil modsætte sig, da han ikke ønsker at bekrige andre kurdere. Han har hertil i øvrigt oplyst, at han vil blive udsat for en etnisk forskelsbehandling, hvilket er tilfældet for alle kurdere i Tyrkiet. Ansøgeren har som asylmotiv videre henvist til, at han er i risiko for asylbegrundende forfølgelse eller overgreb som følge af hans familieskab til hans farfars bror, som er eftersøgt af de tyrkiske myndigheder på grund af dennes tilknytning til PKK og HDP. Endelig har ansøgeren som

asylmotiv henvist til, at han på sine profiler på sociale medier har delt opslag, der tilkendegiver en støtte til eller sympati med PKK og HDP, hvorfor han vil være i de tyrkiske myndigheders søgelys som profileret tilhænger af PKK og HDP. Flygtningenævnet kan i det hele lægge ansøgerens forklaring om baggrunden for hans asylansøgning til grund, men finder, at der ikke kan meddeles ham opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. *Generelle forhold*. Flygtningenævnet bemærker først og fremmest, at de generelle forhold for kurdere i Tyrkiet ikke er af en sådan karakter, at ansøgeren af den grund risikerer forfølgelse. *Militærtjeneste*. Nævnet finder, at forholdene omkring aftjening af militærtjeneste i Tyrkiet, herunder for etniske kurdere, ikke i sig selv kan føre til, at ansøgeren vil være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7. Det tilkommer det enkelte land at lovgive om værnepligt, herunder med hensyn til sanktioner ved udeblivelse fra militærtjeneste. Det fremgår af foreliggende baggrundsoplysninger, at strafferammen for udeblivelse fra militærtjeneste i Tyrkiet er op til 3 års fængsel, men at de tyrkiske myndigheder over en længere periode har straffet forseelser med bødestraf fra omkring 300 til 34.000 tyrkiske lira, hvilket ikke kan anses for nogen uproportional sanktion set i forhold til dansk retstradition. Med hensyn til ansøgerens risiko for at blive involveret i kamphandlinger mod kurdere fremgår det af de baggrundsoplysninger, hvortil der er henvist i Udlændingestyrelsens afgørelse, at kurdiske værnepligtige ikke udsendes til kampområder i de kurdisk dominerede provinser, og at kun professionelle soldater sendes til kampområder. *Sur place profilering som følge af familieforhold*. Ansøgeren har henvist til, at hans farfars bror, [navn], er eftersøgt i Tyrkiet for at være kurdisk PKK og HDP-tilhænger, hvorfor han frygter, at han på baggrund af dette familieforhold vil være i risiko for forfølgelse fra de tyrkiske myndigheders side. Ansøgeren har forklaret, at hans farfars bror kom til Danmark for omkring 30-35 år siden. Han er ikke bekendt med, hvorvidt hans farfars bror har fået asyl i Danmark eller har ophold som familiesammenført. Hans farfars bror har ændret sit navn, og har efterfølgende fået udstedt et dansk pas, hvilket har givet ham mulighed for at rejse til Tyrkiet i 2019. Han har videre forklaret, at hans farfars bror i forbindelse med denne rejse har fået oplyst af den lokale muktar, at hans farfars bror fortsat er eftersøgt af de tyrkiske myndigheder. Ansøgeren har forklaret, at han uden problemer kunne udrejse legalt af Tyrkiet med eget pas trods det forhold, at myndighederne angiveligt eftersøgte hans farfars bror. Hertil kommer, at hverken ansøgeren eller hans familie i Tyrkiet på noget tidspunkt er blevet opsøgt af de tyrkiske myndigheder som følge af familieforholdet til ansøgerens farfars bror. Endelig bemærker nævnet, at det må anses for usandsynligt, at de tyrkiske myndigheder nu mere end 30-35 år efter ansøgerens farfars brors udrejse fortsat måtte eftersøge denne. *Profilering på sociale medier*. Ansøgeren har forklaret, at han på sine sociale profiler i flere tilfælde har tilkendegivet en sympati for PKK og HDP, som han efterfølgende har slettet. Han er bange for, at denne profilering har bragt ham i de tyrkiske myndigheders søgelys, og at han dermed vil være i risiko for at blive udsat for overgreb eller forfølgelse. Ansøgeren har ikke nær-

mere redegjort for omfanget og navnlig karakteren af disse opslag, som han i øvrigt efterfølgende har slettet. Det kan derfor ikke anses for sandsynliggjort, at disse tilkendegivelser og opslag på forskellige sociale medier har haft et sådant omfang eller en sådan karakter, at ansøgeren dermed kan antages at have bragt sig i de tyrkiske myndigheders søgelys, og at han dermed vil kunne anses at være i risiko for asylbegrundende forfølgelse. *Hjemvisning*. Efter en samlet vurdering af sagens oplysninger finder Flygtningenævnet ikke grundlag for at hjemvise sagen til Udlændingestyrelsen med henblik på yderligere sagsbehandling. *Sammenfattende*. På denne baggrund finder Flygtningenævnet ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Tyrkiet vil være i konkret og individuel risiko for forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Tyrk/2023/2

Der kan endvidere henvises til den ovenfor i dette afsnit omtalte afgørelse Iran/2023/34 hvori ansøgeren påberåbte sig risiko for forfølgelse i hjemlandet som følge af, at han er kurder.

Som eksempel på en afgørelse, hvor nævnet har lagt til grund, at den pågældende ved en tilbagevenden vil være i en risiko for asylbegrundende forfølgelse på grund af sin nationalitet/sit etniske eller lingvistiske tilhørsforhold, kan henvises til afgørelsen Irak/2017/163, der er omtalt i formandskabets 26. beretning (2017), side 95 ff.

Som eksempel på en sag, hvor Flygtningenævnet fandt, at ansøgerens forklaring om at have været udsat for racistisk begrundede voldelige overfald kan lægges til grund og fandt, at ansøgeren som følge heraf ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerede forfølgelse, kan henvises til afgørelsen Rusi/2016/43, der er nævnt i formandskabets 25. beretning (2016), side 86 ff.

Som eksempel på en sag, hvor Flygtningenævnet finder, at ansøgerens forklaring om at have været udsat for racistisk begrundede voldelige overfald kan lægges til grund, men ikke finder, at ansøgeren som følge heraf ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerer forfølgelse, kan henvises til afgørelsen Rus/2015/39, der er nævnt i formandskabets 24. beretning (2015), side 80 ff.

Som eksempler på afgørelser, hvor nævnet har taget stilling til, om en asylansøger ved en tilbagevenden til sit hjemland vil være i risiko for asylbegrundende forfølgelse på grund af sit tilhørsforhold til en særlig social gruppe, kan henvises til den i afsnit 5.5.2.1 nævnte afgørelse Soma/2023/24

Der kan endvidere henvises til afgørelserne Nepa/2022/1 og Soma/2022/12, der er omtalt i formandskabets 31. beretning (2022), side 108 f.

Der kan endvidere henvises til de i afsnit 5.5 nævnte afgørelser om anerkendelse af henholdsvis kvinder i risiko for omskæring (female genital mutilation, FGM) og LGBT+-personer som omfattet af forfølgelsesgrunden "særlig social gruppe" i flygtningekonventionens artikel 1 A, samt de sager vedrørende afghanske piger og kvinder, der er omtalt i afsnit 14.3.

4.2.2 Udlændingelovens § 7, stk. 2 (beskyttelsesstatus)

Udover udlændingelovens § 7, stk. 1, har Flygtningenævnet tillige kompetence til at give opholdstilladelse i henhold til udlændingelovens § 7, stk. 2.

Bestemmelsen i udlændingelovens § 7, stk. 2, giver ligesom stk. 1 et egentligt retskrav på opholdstilladelse, hvis betingelserne i bestemmelsen er opfyldt.

Efter udlændingelovens § 7, stk. 2, gives der efter ansøgning opholdstilladelse til en udlænding, der ved en tilbagevenden til sit hjemland risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf.

I tilfælde omfattet af § 7, stk. 2, hvor risikoen for dødsstraf eller for at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf har baggrund i en særlig alvorlig situation i hjemlandet præget af vilkårlig voldsudøvelse og overgreb på civile, vil der dog skulle gives opholdstilladelse med henblik på midlertidigt ophold efter § 7, stk. 3, se nærmere afsnit 4.2.3.

I sager, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2, men hvor udlændingen mener sig omfattet af § 7, stk. 1, kan styrelsens afgørelse påklages til Flygtningenævnet (statusændringssager). Se nærmere afsnit 4.2.4.

I bemærkningerne til bestemmelsen i § 7, stk. 2, er blandt andet anført følgende (lovforslag nr. L 152 af 28. februar 2002, side 44 f.):

> "Det er hensigten med den foreslåede bestemmelse, at der alene skal gives opholdstilladelse til de udlændinge, der – når bortses fra Flygtningekonventionen af 1951, jf. ovenfor – har krav på beskyttelse efter de internationale konventioner, som Danmark har tiltrådt.
>
> Den foreslåede bestemmelse er derfor udformet i overensstemmelse med de relevante konventioner, herunder navnlig Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 og tillægsproto-

kol nr. 6 til Den Europæiske Menneskerettighedskonvention samt artikel 3 i FN´s Konvention mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf..

…..

Det forudsættes, at udlændingemyndighederne ved anvendelsen af den foreslåede bestemmelse efterlever Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis på området. Domstolen foretager i hvert enkelt tilfælde en konkret og individuel vurdering af, om den behandling, som udlændingen risikerer at blive udsat for, såfremt den pågældende udsendes tvangsmæssigt, udgør tortur eller anden umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf i strid med konventionens artikel 3.

Udlændingemyndighederne skal således foretage en konkret og individuel vurdering i hver enkelt sag, hvor relevant praksis fra navnlig Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol inddrages. Der skal være en underbygget grund til at antage, at den enkelte udlænding i tilfælde af udsendelse vil blive udsat for en reel risiko for at blive underkastet en behandling i modtagerstaten, der er i strid med konventionens artikel 3. Der kan med andre ord ikke meddeles beskyttelsesstatus, alene fordi der i et land hersker kaotiske forhold, der gør, at det ikke kan udelukkes, at udlændingen i forbindelse med indrejsen i landet vil være i risiko for en sådan behandling, jf. f.eks. H.L.R. mod Frankrig (dom af 29. april 1997).

….

Der vil endvidere ikke kunne meddeles opholdstilladelse med beskyttelsesstatus, alene fordi der i et bestemt land hersker kaotiske forhold, der gør, at det ikke kan udelukkes, at udlændingen i forbindelse med indrejsen i landet vil være i risiko for en sådan behandling, jf. ovenfor. Dette forhold – som vil have betydning f.eks. i relation til den nuværende praksis for meddelelse af de facto-status til somaliere – indebærer, at udlændingemyndighederne fremover vil skulle foretage en konkret og individuel vurdering af, om der er en underbygget grund til at antage, at den enkelte udlænding i tilfælde af udsendelse vil blive udsat for en reel risiko for at blive underkastet en behandling i strid med konventionens artikel 3.

Den omstændighed, at der i et land hersker generelt dårlige forhold, herunder borgerkrigslignende tilstande, eller at den pågældende af sociale, uddannelsesmæssige, helbredsmæssige eller lignende grunde er dårligt stillet, skal – som i dag – ikke kunne begrunde beskyttelsesstatus."

Som anført i bemærkningerne til lovforslaget forudsættes det, at Flygtningenævnet ved anvendelse af bestemmelsen i udlændingelovens § 7, stk. 2, efterlever Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis på området.

Det fremgår af praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, at det for, at et overgreb falder ind under anvendelsesområdet for Menneskerettighedskonventionens artikel 3, kræves, at det overgreb, som klageren påstår, han eller hun vil risikere, hvis vedkommende udsendes, må overstige et minimumsniveau af alvorlighed. Vurderingen heraf er relativ og afhænger af sagens omstændigheder, herunder arten af og omstændighederne ved behandlingen eller straffen, den kontekst, den indgår i, den måde, hvorved den udføres, dens tidsmæssige udstrækning og dens fysiske eller psykiske

virkning, samt i visse sager offerets køn, alder og helbredstilstand, se Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols afgørelser i dommene Soering mod UK af 7. juli 1989 (præmis 100), S.S. og andre mod Danmark af 20. januar 2011 (præmis 81), Mamatkulov og Askarov mod Tyrkiet af 4. februar 2005 (præmis 70) og Samsam Mohammed Hussein o.a. mod NL og Italien af 2. april 2013 (præmis 68).

Flygtningenævnets praksis for at anse betingelserne for at meddele opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, for opfyldt kan generelt beskrives således, at der skal foreligge konkrete og individuelle forhold, der sandsynliggør, at ansøgeren ved en tilbagevenden til sit hjemland vil blive udsat for en reel risiko for dødsstraf eller for at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf.

Flygtningenævnets praksis er i overensstemmelse med Den Europæiske Menneskeretsdomstols praksis, hvorefter det afgørende for bevisvurderingen er, hvorvidt der er vægtige grunde til at antage, at der er en reel risiko for, at ansøgeren, hvis udsendt, risikerer en behandling i strid med artikel 3. Det fremgår af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis, at den blotte risiko for at blive udsat for mishandling ikke er nok.

Flygtningenævnet har ligesom Den Europæiske Menneskeretsdomstol på intet tidspunkt udelukket muligheden for, at den generelle sikkerhedssituation i et land på grund af tilfældig generaliseret vold kan antage en så alvorlig og ekstrem karakter, at en udsendelse til et sådant land vil være en krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3, og at en ansøger derfor allerede af den grund opfylder betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Efter gennemførelsen af lov nr. 153 af 18. februar 2015 om ændring af udlændingeloven vil afgrænsningen af, om en person omfattes af § 7, stk. 2 (beskyttelsesstatus), eller bestemmelsen i § 7, stk. 3 (midlertidig beskyttelsesstatus), bero på en vurdering af, om den pågældendes individuelle forhold giver grundlag for beskyttelse efter stk. 2, eller om der i hjemlandet foreligger en situation som beskrevet i bestemmelsen i § 7, stk. 3, og den pågældende udlænding kan anses for omfattet af denne situation. Der henvises herom til afsnit 4.3.

Der henvises til Den Europæiske Menneskeretsdomstols praksis om betydningen af de generelle forhold til Flygtningenævnets formandskabs 23. beretning (2014), side 84 ff.

For sager, hvor nævnet udtrykkeligt har forholdt sig til de generelle forhold i et givent land, henvises til afsnit 4.4.

Flygtningenævnets kompetence er begrænset til at tage stilling til asylrelevante spørgsmål. Det falder således uden for nævnets kompetence at tage stilling til, om en udlænding, der ikke opfylder betingelserne i udlændingelovens § 7, kan gives opholdstilla-

delse af andre og mere humanitært prægede årsager. Kompetencen henhører i disse sager under Udlændingestyrelsen, Udlændingenævnet og Udlændinge- og Integrationsministeriet.

I sager vedrørende risiko for overgreb rettet mod børn indgår det i Flygtningenævnets vurdering af, hvorvidt indgrebet eller overgrebet har en sådan alvor, at forholdet er omfattet af udlændingelovens § 7, at der er tale om et barn. Se herved det ovenfor anførte om anvendelsesområdet for Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. Vurderingen af, hvorvidt overholdelsen af FN's Børnekonvention herudover tilsiger, at der skal meddeles opholdstilladelse efter andre bestemmelser i udlændingeloven, herunder mere humanitært prægede årsager, henhører som anført under Udlændingestyrelsen, Udlændingenævnet og Udlændinge- og Integrationsministeriet.

Børn kan have en velbegrundet anledning til at søge asyl på egne vegne og kan blive udsat for forfølgelse, frygt for forfølgelse og risici af mere børnespecifik karakter såsom rekruttering som børnesoldater, menneskehandel, seksuel udnyttelse eller omskæring. Det er en integreret del af nævnets praksis, at medfølgende børns selvstændige asylmotiv efter omstændighederne vil kunne indebære, at den samlede familie anses for omfattet af udlændingelovens asylbestemmelser. Der henvises til de i Flygtningenævnets formandskabs 22. beretning (2013), side 138 og s. 58 ff. nævnte afgørelser Arme/2023/5 og Afgh/2013/36, hvor nævnet forholdt sig særskilt til de medfølgende mindreårige børns selvstændige asylmotiver. Der kan endvidere henvises til de i afsnit 5.5 omtalte afgørelser vedrørende somaliske statsborgere, der som asylmotiv har henvist til risikoen for omskæring af deres døtre.

Der henvises vedrørende behandlingen af sager vedrørende medfølgende umyndige børn i øvrigt nærmere til kapitel 9.

Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols afgørelser kan findes i det af Flygtningenævnet i samarbejde med Udlændingestyrelsen udarbejdede notat om beskyttelsen af asylansøgere i henhold til FN's flygtningekonvention og Den Europæiske Menneskerettighedskonvention. Flygtningenævnet har endvidere i samarbejde med Udlændingestyrelsen udarbejdet et notat om FN's konvention mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf – introduktion, håndhævelse og danske sager, et notat om FN's konvention om borgerlige og politiske rettigheder og et notat om FN's konvention om afskaffelse af alle former for diskrimination mod kvinder. Notaterne er tilgængelige på Flygtningenævnets hjemmeside, www.fln.dk. Nævnet følger løbende praksis ved Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol og bestræber sig på kontinuerligt at linke til relevante nye domme, der afsiges af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, på hjemmsiden.

4.2.2.1 Praksis efter udlændingelovens § 7, stk. 2

I det følgende gengives resumé af udvalgte afgørelser, hvor nævnet har taget stilling til, om ansøgeren kunne meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Som eksempel på en afgørelse, hvor nævnet har lagt til grund, at den pågældende ved en tilbagevenden risikerer at blive udsat for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, kan henvises til den i kapitel 14.1 nævnte afgørelse Afgh/2023/64, hvor nævnet meddelte ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, som følge af en æresrelateret konflikt med nogle familiemedlemmer.

Der kan endvidere henvises til afgørelsen Soma/2022/3, der er omtalt i formandskabets 31. beretning (2022), side 114 f.

Som eksempel på en afgørelse, hvor nævnet har lagt til grund, at den pågældende ved en tilbagevenden vil være i en risiko for overgreb som følge af nære familiemedlemmers forhold, hvor disse ikke kan henføres til en af de i flygtningekonventionen nævnte grunde, kan henvises til afgørelsen Syri/2021/191, der er omtalt i Flygtningenævnets formandskabs 30. beretning (2021), side 99 ff.

Som eksempel på en afgørelse, hvor nævnet har forholdt sig til, om det påberåbte asylmotiv falder inden for anvendelsesområdet for udlændingelovens § 7, kan henvises til afgørelsen Ghan/2022/2, der er omtalt i Flygtningenævnets formandskabs 31. beretning (2022), side 180 ff.

Som eksempel på en sag, hvor nævnet udtrykkeligt har forholdt sig til karakteren og intensiteten af en påberåbt konflikt, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **maj 2023** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger med to børn fra Albanien. Sagen er sambehandlet med Alba/2023/2. Indrejst i 2022. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk albaner og muslim fra [by], Albanien. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Albanien frygter kriminelle grupperinger samt familien til sin afdøde ægtefælle, herunder særligt sin afdøde ægtefælles bror. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at hun frygter, at medlemmer af de kriminelle grupperinger, ”[bandegruppe 1]”, der har slået hendes ægtefælle ihjel, og ”[bandegruppe 2]”, som hendes ægtefælle tilhørte, men som nu udgør en trussel for hende, vil slå hende ihjel. Hertil kommer, at ansøgeren også har været udsat fra trusler fra sin svoger. Endelig har ansøgeren oplyst, at de albanske myndigheder samarbejder med kriminelle grupperinger og privatpersoner. Flygtningenævnet kan som Udlændingestyrelsen i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring til grund. Af de grunde, Udlændin-

gestyrelsen har anført, tiltræder Flygtningenævnet, at de beskrevne forhold ikke er af en sådan karakter eller intensitet, at de er asylbegrundende. Flygtningenævnet tiltræder herunder, at ansøgeren ved behov må henvises til at søge de albanske myndigheders beskyttelse. Flygtningenævnet er opmærksom på, at det fremgår af de foreliggende baggrundsoplysninger, at der forekommer korruption i det albanske retsvæsen, men der er ikke grundlag for at antage, at ansøgeren, der ikke har rettet henvendelse til de albanske myndigheder om sin situation, ikke vil kunne opnå den fornødne beskyttelse, hvis behovet opstår. Flygtningenævnet henviser i øvrigt til Home Office rapport fra januar 2023 "Country Policy and Information Note, Albania: Blood feuds" og de deri anførte oplysninger om politiske tiltag. Ud over det, der er anført af Udlændingestyrelsen, bemærker Flygtningenævnet yderligere, at ansøgeren ifølge sin forklaring aldrig er blevet opsøgt af medlemmer af den omtalte kriminelle gruppering, [bandegruppe 1], og at det beror på ansøgerens formodning, at personer fra den pågældende gruppe har fulgt efter hende i bil og kigget truende og skævt på hende. Flygtningenævnet bemærker yderligere, at ansøgerens ægtefælle ifølge de foreliggende oplysninger blev dræbt i [efteråret] 2020, og at ansøgeren først udrejste af Albanien i [vinteren 2022/2023]. I den pågældende periode, hvor ansøgerens svoger også boede i landet, er ansøgeren ikke blevet opsøgt af ham eller andre med tilknytning til [bandegruppe 2] gruppen, heller ikke efter de af ansøgeren fremlagte sms´er fra [sommeren] 2022. Det forhold, at ansøgerens svoger ifølge ansøgerens forklaring er blevet arresteret i [vinteren 2022/2023], kan ikke føre til en anden vurdering. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Alba/2023/1

Der kan endvidere henvises til afgørelsen Hjem/2023/1, der er omtalt i afsnit 11.5.

Som eksempler på sager, hvor nævnet udtrykkeligt har forholdt sig til betydningen af den forløbne tid, siden de påberåbte overgreb m.v. fandt sted, og ansøgerens forhold i denne periode, kan henvises til afgørelserne Demo/2022/3 og Demo/2022/6, der er omtalt i formandskabets 31. beretning (2022), side 127 ff.

Fra praksis i beretningsåret kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **september 2023** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak. Indrejst i begyndelsen af 2000'erne. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk araber og muslim fra Irak. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Irak frygter at blive slået ihjel af sin mors nye ægtefælle. Ansøgeren har endvidere henvist til, at han frygter, at hans far vil presse ham til begå et æresdrab mod morens nye ægtefælle, fordi ansøgerens fars ære er blevet krænket. Endelig har ansøgeren hen-

vist til, at han frygter de generelle forhold i Irak. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at han udrejste af Irak i [begyndelsen af 2000'erne] med sin mor og [andet familiemedlem], da ansøgeren var [4-7 år]. Ansøgerens mor og [andet familiemedlem] rejste i [slutningen af 2000'erne] tilbage til Irak, hvor moren giftede sig med en ny mand mod ansøgerens fars vilje. Ansøgeren besøgte sin mor og dennes nye ægtefælle i Irak i [begyndelsen af 2010'erne]. Ansøgeren kom under besøget i konflikt med morens nye ægtefælle og dennes børn, hvilket udviklede sig til en slåskamp. Flygtningenævnet lægger i det væsentlige ansøgerens forklaring til grund. Flygtningenævnet lægger således til grund, at ansøgerens mor i [slutningen af 2000'erne] forlod ansøgerens far og rejste til Irak, hvor hun er blevet gift med en anden mand. Det lægges endvidere til grund, at ansøgeren besøgte sin mor i Irak i [begyndelsen af 2010'erne], hvor der opstod konflikter mellem ansøgeren og morens nye mand og dennes børn. Endelig lægger nævnet til grund, at ansøgerens far efterfølgende bebrejdede ansøgeren, at han ikke havde fortalt, at moren var blevet gift på ny, og at ansøgerens far gav udtryk for, at hans ære var krænket. Det beror imidlertid på en formodning fra ansøgerens side, at ansøgerens far vil presse ham til at begå æresdrab mod morens nye mand, hvis ansøgeren vender tilbage til Irak. Flygtningenævnet bemærker i den forbindelse, at ansøgerens mor ikke er blevet udsat for overgreb fra ansøgerens fars side, siden hun forlod ham i [slutningen af 2000'erne]. Endvidere bemærkes, at ansøgeren har forklaret, at hans far opholder sig i [et europæisk land], og at det er flere år siden, at ansøgeren senest har været i kontakt med ham. Det beror endvidere på formodninger fra ansøgerens side, at morens nye mand ved, at ansøgeren er under pres fra sin far til at begå æresdrab, og at ansøgeren af den grund risikerer at blive udsat for overgreb fra morens nye mands side. Endelig bemærker Flygtningenævnet, at konflikten i [begyndelsen af 2010'erne] mellem ansøgeren og morens nye mand og dennes børn må antages at være et afsluttet forhold, som ikke indebærer en aktuel og konkret risiko for ansøgeren ved en tilbagevenden til Irak. Ansøgeren har således ikke sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Irak vil risikere forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller vil være i reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Irak/2023/16

Som eksempel på en sag hvor ansøgeren som (en del af sit) asylmotiv har henvist til frygt for sanktioner som følge af unddragelse fra militærtjeneste, kan henvises til:

Nævnet **stadfæstede** i **december 2023** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran, der er født i Danmark. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk kurder og muslim fra Iran. Ansøgeren er født i Danmark. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Iran frygter at få problemer afledt af sine forældres konflikt med de

iranske myndigheder, idet de har udført politiske aktiviteter. Til støtte herfor har ansøgeren oplyst, at hans forældre flygtede fra Iran i [1985-1995] grundet politisk forfølgelse som kurdere, der fandt sted forud for ansøgerens egen fødsel i Danmark. Ansøgerens forældre blev på et for ham ukendt tidspunkt tilbageholdt og fængslet af de iranske myndigheder, hvorfra de formåede at flygte. Ansøgeren har fået af vide af sin far, at den iranske regering var efter faren personligt af for ansøgeren ukendte årsager. Ansøgeren har oplyst, at han som søn af sine forældre vil være efterstræbt af de iranske myndigheder. Ansøgerens forældre har ønsket at komme videre, hvorfor de ikke har været politisk aktive under deres ophold i Danmark. Ansøgeren har ikke selv været politisk aktiv. Ansøgeren har videre oplyst, at han frygter at blive retsforfulgt i Iran for de forhold, som han er dømt for i Danmark. Til støtte herfor har ansøgeren oplyst, at han efter samtaler med bekendte, sin far og gennem en dokumentar har fået kendskab til, at der anvendes dobbeltstraf i Iran, særligt ved den karakter af kriminalitet, som han har begået i Danmark. Det er kun ansøgerens forældre og tætteste venner, der har kendskab til indholdet af ansøgerens dom i Danmark. Ansøgeren er ikke bekendt med, hvordan at de iranske myndigheder skulle få kendskab til indholdet af ansøgerens dom, men han føler sig sikker på, at oplysningen vil blive videregivet eller opfanget på en eller anden måde. Ansøgeren har endvidere oplyst, at han frygter at blive betragtet som en landsforræder af de iranske myndigheder og som følge heraf blive idømt dødsstraf grundet sin opvækst i Vesten, idet han er blevet vestliggjort. Til støtte herfor har ansøgeren oplyst, at det i Iran er uacceptabelt at være vestligt påvirket i sprog, udseende og opførsel. Han har ikke de samme værdier, idet han ikke skelner mellem shia- og sunnimuslimer, ligesom han ikke følger alle religiøse praksisser. Endeligt har ansøgeren oplyst, at han frygter de generelle forhold for etniske kurdere i Iran, idet kurdere i Iran generelt ikke bliver anerkendt, ligesom deres rettigheder ikke bliver respekteret. Dette kommer til udtryk i forskelsbehandling, chikane, vold og vilkårlige ulovlige anholdelser og fængslinger, der foretages af både de iranske myndigheder og lokalbefolkningen. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring til grund. Flygtningenævnet bemærker, at ansøgeren som asylmotiv har henvist til, at hans far i [1990-2000] blev meddelt opholdstilladelse i Danmark i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet bemærker hertil, at ansøgerens far således ikke fandtes omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Ansøgeren har selv forklaret, at faren ikke har været politisk aktiv i Danmark. Farens konflikt med de iranske myndigheder ligger nu cirka [25-35] år tilbage, da faren indrejste i Danmark i [1900-2000]. Ansøgeren må i forhold til de iranske myndigheder anses for at være helt uprofileret. På den baggrund finder Flygtningenævnet ikke, at ansøgerens fars forhold kan medføre, at der meddeles ansøgeren opholdstilladelse. For så vidt angår risikoen for dobbeltstraf finder Flygtningenævnet ikke at kunne lægge til grund, at de iranske myndigheder nødvendigvis vil blive gjort bekendt med den dom, der er afsagt over ansøgeren i Danmark. Dertil kommer, at forbrydelser af den omhandlende karakter efter de foreliggende baggrundsoplysninger

ikke vil udløse særskilt straf i Iran, medmindre der i Iran befinder sig en krænket part, der kan rejse sagen over for de iranske myndigheder. Der foreligger ikke oplysninger om, at dette skulle være tilfældet. Risikoen for dobbeltstraf kan derfor heller ikke føre til, at der meddeles ansøgeren opholdstilladelse. Flygtningenævnet lægger til grund, at ansøgeren muligt kan blive indkaldt til aftjening af værnepligt, såfremt han udsendes til Iran. Flygtningenævnet bemærker i den forbindelse, at indkaldelse til værnepligt eller straf som følge af militærunddragelse ikke i sig selv er asylbegrundende. Ethvert land kan lovgive for egne borgere, og straf for unddragelse eller desertering fra militærtjeneste kan ikke i sig selv betragtes som forfølgelse. Det fremgår af baggrundsoplysningerne, at straffen for militærunddragelse i Iran kan være bøder, fængsel eller inddragelse af kørekort o.l., hvilket ikke udgør en uforholdsmæssig straf. Flygtningenævnet finder herefter, at der ikke kan meddeles ansøgeren opholdstilladelse begrundet i de påberåbte forhold vedrørende værnepligt. For så vidt angår spørgsmålet om, hvorvidt ansøgeren, fordi han angiveligt er vestliggjort, vil risikere forfølgelse, bemærker Flygtningenævnet, at der ikke foreligger baggrundsoplysninger, der sandsynliggør, at en iransk mand, alene på grund af et langvarigt ophold i Vesten eller en eventuel vestlig adfærd, vil påkalde sig opmærksomhed og i den forbindelse risikere asylbegrundende forfølgelse. Flygtningenævnet finder heller ikke anledning til at hjemvise sagen. Da Flygtningenævnet herefter ikke finder, at de påberåbte forhold kan føre til opholdstilladelse, stadfæster Flygtningenævnet derfor Udlændingestyrelsens afgørelse" Iran/2023/60

Der kan i øvrigt henvises til afgørelsen Tyrk/2023/2, der er omtalt ovenfor i afsnit 4.2.1.1. og afgørelsen Iran/2022/19, der er omtalt i Flygtningenævnets formandskabs 30. beretning (2021), side 519 ff. Det fulde resumé af afgørelsen kan findes på Flygtningenævnets hjemmeside.

Som eksempel på en sag, hvor nævnet har forholdt sig til en påberåbt risiko for tvangshvervning til væbnede grupper, kan henvises til sagen Syri/2020/99, der er omtalt i Flygtningenævnets formandskabs 29. beretning (2020), side 124 ff.

Som eksempel på sager vedrørende tvangshvervning til Al-Shabaab kan henvises til afgørelsen Soma/2022/2, der er omtalt i Flygtningenævnets formandskabs 31. beretning (2022), side 123 f.

4.2.3 Udlændingelovens § 7, stk. 3 (midlertidig beskyttelsesstatus)

Ved lov nr. 153 af 18. februar 2015 blev der indsat en bestemmelse i udlændingelovens § 7, stk. 3, om midlertidig beskyttelsesstatus. Ifølge bestemmelsen gives der efter ansøgning opholdstilladelse med henblik på midlertidigt ophold i tilfælde omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, hvor risikoen for dødsstraf eller for at blive underkastet

tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf har baggrund i en særlig alvorlig situation i hjemlandet præget af vilkårlig voldsudøvelse og overgreb på civile. En ansøgning om opholdstilladelse efter bestemmelsen anses også som en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, stk. 1 og 2.

I sager, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3, men hvor udlændingen mener sig omfattet af § 7, stk. 1 eller 2, kan styrelsens afgørelse påklages til Flygtningenævnet (statusændringssager).

Formålet med lovforslaget har været at indføre en midlertidig beskyttelsesstatus, som er tilpasset beskyttelsesbehovet for udlændinge, som har behov for asyl på grund af en særlig alvorlig situation i hjemlandet, og som giver mulighed for, at disse udlændinge, hvis beskyttelsesbehov er mere midlertidigt, kan sendes tilbage, når situationen i hjemlandet muliggør dette.

Baggrunden herfor var udviklingen i konflikten i Syrien og den deraf følgende stigning i antallet af indrejste asylansøgere i Danmark og Europa i øvrigt.

Af de almindelige bemærkninger til lovforslaget (Lovforslag nr. L 72 af 14. november 2014, s. 7) fremgår:

> ”Indførelsen af en midlertidig beskyttelsesstatus for visse udlændinge vedrører ikke flygtninge omfattet af flygtningekonventionen, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller udlændinge med beskyttelsesstatus i henhold til § 7, stk. 2, hvor der foreligger særlige individuelle omstændigheder, der i sig selv – også før asylmyndighedernes ændrede praksis vedrørende udlændingelovens § 7, stk. 2, i lyset af Sufi og Elmi-dommen – ville have begrundet en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2.
>
> …
>
> Den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 7, stk. 3, udvider ikke adgangen til at opnå beskyttelse i Danmark. Det vil også fremover være en forudsætning for at opnå opholdstilladelse, at udlændingen enten er omfattet af flygtningekonventionen eller har krav på beskyttelse efter de andre internationale konventioner, som Danmark har tiltrådt, herunder som følge af en reel risiko for overgreb i henhold til EMRK’s artikel 3.
>
> Afgræsningen af, om en udlænding omfattes af udlændingelovens § 7, stk. 2 (beskyttelsesstatus) eller § 7, stk. 3 (midlertidig beskyttelsesstatus), vil bero på en vurdering af, om den pågældendes individuelle forhold giver grundlag for beskyttelse efter stk. 2, eller om der i hjemlandet foreligger en situation, som beskrevet i den foreslåede bestemmelse i stk. 3, og den pågældende udlænding kan anses for omfattet af denne situation.
>
> Udgangspunktet vil fortsat være, at en generel voldstilstand og den blotte mulighed for overgreb som følge af en ustabil situation eller en generel voldstilstand i ansøgerens hjemland ikke i sig selv

> vil kunne begrunde beskyttelse. Kun i de mest ekstreme tilfælde af generel voldsudøvelse, hvor der består en reel risiko for overgreb alene i kraft af en tilstedeværelse på området, vil udgangspunktet kunne fraviges. Ved vurderingen heraf vil der blandt andet kunne lægges vægt på, om parterne i konflikten anvender metoder eller taktikker for krigsførelse, som øger risikoen for civile tab eller er direkte rettet mod civile, om anvendelsen af sådanne metoder eller taktikker er udbredt blandt parterne i konflikten, om kampene er geografisk afgrænset eller udbredte, og antallet af dræbte civile, sårede og fordrevne som følge af kampene".

Af lovforslagets bemærkninger til bestemmelsen (Til § 1, nr. 1) fremgår endvidere:

> "Anvendelsen af den foreslåede bestemmelse i § 7, stk. 3, forudsætter en konkret vurdering af, om der kan siges at foreligge en generel situation omfattet af bestemmelsen, og om den pågældende udlænding er omfattet af denne situation. […]"

Om indholdet af udlændingelovens § 7, stk. 2, herunder de hidtil gældende kriterier for meddelelse af beskyttelsesstatus og betydningen af generelt vanskelige forhold i hjemlandet, henvises til beretningens afsnit 4.4.

Som eksempler på situationer, der vil være omfattet af bestemmelsen, nævnes i lovforslagets bemærkninger til bestemmelsen (s. 20):

> "… de sager vedrørende asylansøgere fra Mogadishu, som i perioden fra 2011-2013 fik meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, under henvisning til, at den generelle vold i Mogadishu aktuelt havde nået et niveau, hvor enhver, der vendte tilbage til byen, som udgangspunkt ville være i reel risiko for at blive udsat for overgreb i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3, alene som følge af den blotte tilstedeværelse, medmindre vedkommende havde tilstrækkelige gode relationer på højeste niveau til magtfulde aktører i byen, der gjorde det muligt for den pågældende at opnå beskyttelse, jf. Sufi og Elmi-dommen."

Efter udlændingelovens § 11, stk. 1, meddeles opholdstilladelse efter § 7 med mulighed for varigt ophold eller med henblik på midlertidigt ophold her i landet. Opholdstilladelsen kan tidsbegrænses.

Udlændinge, der omfattes af udlændingelovens § 7, stk. 3, vil blive meddelt tidsbegrænset opholdstilladelse med henblik på midlertidigt ophold, som kan forlænges med et år ad gangen og efter tre år med højst to år ad gangen, i hvilken forbindelse det vil blive vurderet, om de generelle forhold i hjemlandet fortsat er af en sådan karakter, at udlændingen har behov for beskyttelse.

En midlertidig opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3, bortfalder efter reglerne i udlændingelovens kapitel 3, såfremt opholdstilladelsen ikke forlænges.

Lovændringen vedrørende midlertidig beskyttelsesstatus trådte i kraft den 20. februar 2015 og finder ikke anvendelse på ansøgninger om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 indgivet før den 14. november 2014, jf. § 2 i lov nr. 153 af 18. februar 2015 om ændring af udlændingeloven.

Som eksempler på sager, hvor Flygtningenævnet har fundet, at forholdene i ansøgernes hjemområde var af en sådan karakter, at ansøgerne som udgangspunkt var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 3, kan henvises til afgørelserne Demo/2022/6 og Demo/2022/7 vedrørende ansøgere fra provinserne Nord Kivu og Syd Kivu i Den Demokratiske Republik Congo, der er omtalt i Flygtningenævnets formandskab 31. beretning (2022), side 127 ff.

Endvidere kan henvises til afgørelsen Demo 2023/15, der er omtalt i afsnit 5.1.

4.2.4 Statusændringssager

Såfremt en asylansøger af Udlændingestyrelsen meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, eller stk. 3, har den pågældende mulighed for at påklage styrelsens afgørelse til Flygtningenævnet med påstand om at blive meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller stk. 2. Tilsvarende gælder for opholdstilladelser meddelt efter udlændingelovens § 8, stk. 2 (kvoteflygtninge). Sådanne sager betegnes som statusændringssager.

Udlændingeloven indeholder ikke hjemmel til at påklage begrundelsen for Udlændingestyrelsens afgørelser, hvor asylansøgeren er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, heller ikke i sager om inddragelse og nægtelse af forlængelse af opholdstilladelser, hvor Udlændingestyrelsen har fundet, at grundlaget for opholdstilladelse ikke længere er til stede, men har forlænget opholdstilladelsen som følge af Danmarks internationale forpligtelser.

Såfremt en asylansøger klager over en afgørelse truffet af Flygtningenævnet om meddelelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, eller stk. 3, eller nævnet tidligere har truffet afgørelse om statusvalg, anses klagen som en anmodning om genoptagelse af sagen i Flygtningenævnet.

En statusændringssag kan henvises til behandling på såvel et mundtligt som et skriftligt nævnsmøde. jf. udlændingelovens § 56, stk. 4, nr. 2. Ved behandling på et skriftligt nævnsmøde vil der ikke ske advokatbeskikkelse, jf. Flygtningenævnets forretningsorden § 28, stk. 2, jf. § 48, stk. 1. Mundtlig nævnsbehandling er særligt relevant i de tilfælde, hvor Udlændingestyrelsen i første instans ikke har kunnet lægge klagerens forklaring til grund, eller såfremt der efter Udlændingestyrelsens afgørelse er fremkommet

nye oplysninger i sagen, som nævnet bør have mulighed for at spørge klageren nærmere om. Selv om en sag er henvist til skriftlig behandling, kan Flygtningenævnet - også i forbindelse med et skriftligt nævnsmøde – senere henvise sagen til et mundtligt nævn.

Der gælder ingen formkrav for så vidt angår klager over statusvalg. Undertiden modtager Flygtningenævnet klager, der ikke indeholder nogen eller en særdeles kortfattet begrundelse for klagen. I disse tilfælde vil Flygtningenævnets sekretariat som et led i sekretariatets klargørende behandling af sagen søge at indhente yderligere oplysninger om begrundelsen for klagen fra klageren eller dennes partsrepræsentant.

Er der efter afgørelsen i Udlændingestyrelsen fremkommet nye oplysninger af væsentlig betydning for sagen, kan Flygtningenævnet i de tilfælde, hvor nævnet finder, at der bør sikres mulighed for en to-instansbedømmelse af de nye oplysninger, hjemvise sagen til fornyet førsteinstansbehandling i Udlændingestyrelsen.

Flygtningenævnet har siden 2018 hjemvist et større antal sager, hvor mandlige syriske statsborgere har henvist til, at de er fyldt 18 år eller snart fylder 18 år, og derved efter Udlændingestyrelsens afgørelse er kommet i risiko for at blive indkaldt til militærtjeneste. Der kan i den forbindelse henvises til formandskabets 27. beretning (2018), side 161 f. Disse sager bliver i dag afgjort på formandskompetencen, hvis betingelserne herfor er opfyldt, se herom nedenfor. For nærmere beskrivelse heraf henvises til formandskabets 31. beretning (2022), side 132.

Der kan i øvrigt vedrørende hjemvisning henvises til afsnit 11.7.3.

En statusændringssag kan i helt særlige tilfælde behandles af formanden eller en næstformand alene (formandskompetencen), såfremt betingelserne for at opnå asyl åbenbart må anses for at være opfyldt, jf. udlændingelovens § 56, stk. 1, jf. § 53, stk. 12. Bestemmelsen har i beretningsåret, ud over sager vedrørende unge syriske mænd, der er fyldt 18 år eller snart fylder 18 år og har henvist til at de vil være i risiko for militærtjeneste, navnlig været anvendt i sager vedrørende afghanske statsborgere, der af Udlændingestyrelsen er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, men som følge af de ændrede forhold i Afghanistan efter Talibans magtovertagelse i august 2021 nu opfylder betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. For en nærmere beskrivelse af nævnets behandling af sager vedrørende henholdsvis syriske og afghanske statsborgere i 2023 henvises til kapitel 13 og kapitel 14.

Flygtningenævnet har i beretningsåret endvidere behandlet et antal statusændringssager, hvor klagen over statusvalg har vedrørt spørgsmålet om konsekvensstatus. Disse

sager har blandt andet vedrørt børn af eritreiske statsborgere og forældre og andre nære familiemedlemmer til syriske statsborgere, der er kommet i den militærpligtige alder. For en nærmere beskrivelse af konsekvensstatus, herunder afgørelser i statusændringssager, henvises der til afsnit 5.8, og de i dette afsnit nævnte afgørelser.

I beretningsåret har Flygtningenævnet afgjort 86 personsager vedrørende klage over statusvalg. Heraf blev 50 sager behandlet på mundtligt nævnsmøde, 5 sager blev behandlet på skriftligt nævnsmøde, og 24 sager blev afgjort på formandskompetence. Endvidere blev 11 sager hjemvist til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen og 3 sager afsluttet uden afgørelse.

4.2.4.1 Praksis i statusændringssager

Som eksempler på afgørelser i statusændringssager vedrørende syriske statsborgere kan nævnes:

Nævnet **ændrede** i **december 2023** Udlændingestyrelsens afgørelse i en sag om statusændring vedrørende en kvindelig statsborger fra Syrien, således at vedkommende blev meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 (**K-status**). Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren er etnisk kurder og sunnimuslim fra [by A], Syrien. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer og har ikke været politisk aktiv. Det fremgår af sagen, at klageren sammen med sine forældre og søskende indrejste i Danmark [i sommeren] 2015, og at familien [i vinteren 2015/2016] blev meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3. Klageren var som mindreårig på det tidspunkt omfattet af morens sag. Klagerens opholdstilladelse er senest blevet forlænget af Udlændingestyrelsen [i efteråret] 2022. Klageren har til støtte for sin klage gjort gældende, at hun vil risikere forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, ved en eventuel tilbagevenden til Syrien, som følge af, at hun er kurder fra [by A] og derfor af de syriske myndigheder vil blive anset som sympatisør med YPG. Hun har i den forbindelse henvist til, at hendes risiko ved en eventuel tilbagevenden til Syrien på nuværende tidspunkt vil blive skærpet af, at hun er udrejst illegalt i 2014 og har opholdt sig uden for Syrien i mere end 8 år. Klageren har endvidere gjort gældende, at hun vil være i en afledt risiko for forfølgelse som følge af, at hendes herboende brødre har unddraget sig militærtjeneste. Klageren frygter også PKK, der indkalder både mænd og kvinder til militærtjeneste. Endelig har klageren gjort gældende, at hun er enlig kvinde uden netværk tilbage i Syrien, idet hendes familie opholder sig i Dannmark. Efter en samlet vurdering af klagerens forhold finder Flygtningenævnet, at klageren som følge af flere forhold ud fra en kumulativ betragtning har en velbegrundet frygt for, at hun ved en tilbagevenden til Syrien vil være i risiko for at påkalde sig en sådan interesse, at hun kan risikere at blive afhørt og i den forbindelse blive udsat for overgreb fra de syriske myndigheder. Flygtningenævnet har

lagt vægt på, at klagerens ældste bror, [navnet på klagerens bror], [i sommeren] 2012 fik asyl i Danmark i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Han forklarede under sin sag bl.a., at han blev tilbageholdt i [et antal] dage i 2011 efter at have deltaget i en demonstration. Da han udrejste, var han i den militærpligtige alder, og han har således unddraget sig militærtjeneste i Syrien. Flygtningenævnet vurderer, at klageren ved en tilbagevenden til Syrien risikerer at blive tilbageholdt og afhørt om sin brors forhold. Flygtningenævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgeren er kurder, at hun stammer fra [by A], der inden ansøgerens flugt var et oprørskontrolleret område, at hun er udrejst illegalt af Syrien, at hun ved en tilbagevenden til Syrien vil være en enlig kvinde uden mandligt netværk, og at hun har yderligere to brødre, som nu er i den militærpligtige alder, og som under henvisning her til har fået asyl i Danmark i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Risikoen for at vende tilbage til Syrien efter et langvarigt ophold i vesten er ikke efter Flygtningenævnets vurdering forbundet med tilstrækkelig stor risiko til i sig selv at være asylbegrundende, men henset til, at de syriske myndigheder ifølge de foreliggende baggrundoplysninger har foretaget vilkårlige overgreb over for returnees, kan det indgå ved en kumulativ vurdering. Flygtningenævnet har endvidere lagt vægt på forsigtighedsprincippet, der efter Flygtningenævnets praksis skal anvendes ved behandlingen af sager med syriske statsborgere, og som er formuleret således: "De syriske myndigheders vurdering af, hvilke borgere der udgør en sikkerhedstrussel, er præget af vilkårlighed og uforudsigelighed, hvorfor der kan være god grund til at udvise forsigtighed ved bedømmelsen og lade en eventuel rimelig begrundet tvivl komme en ansøger/klager til gode." Flygtningenævnet finder efter en samlet vurdering af disse omstændigheder, at klageren har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Syrien risikerer asylrelevant forfølgelse som følge af forhold, der er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet ændrer derfor Udlændingestyrelsens afgørelse [fra vinteren 2015/2016] og meddeler klageren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Syri 2023/90

Som et yderligere eksempel fra Flygtningenævnets praksis i statusændringssager vedrørende syriske statsborgere, henvises der til Syri/2023/39, der er omtalt i afsnit 4.2.1.1.

Der henvises i øvrigt til afgørelsen Syri/2023/48 i afsnit 5.8.1.2, der vedrører statusændring som følge af konsekvensstatus.

Som et eksempel på en afgørelse i en statusændringssag vedrørende en kvindelig afghansk statsborger kan nævnes:

Nævnet **ændrede** i **juli 2023** Udlændingestyrelsens afgørelse i en sag om statusændring vedrørende en kvindelig statsborger fra Afghanistan, således at vedkommende blev meddelt opholdstilladelse jf. udlændingelovens § 7, stk. 1 (**K-status**). Indrejst i

2015. Sagen blev behandlet på formandskompetence. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Klageren er etnisk tajik og sunnimuslim fra [by A], [provins A], Afghanistan. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Det fremgår af sagen, at klageren indrejste i Danmark [i efteråret] 2015, og at hun [i vinteren 2016/2017] blev meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. Klageren har [i foråret] 2023 klaget til Flygtningenævnet over Udlændingestyrelsens afgørelse med påstand om opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet bemærker indledningsvis, at situationen i Afghanistan har udviklet sig betydeligt siden Talibans magtovertagelse i medio august 2021, herunder hvad angår forholdene for kvinder og piger. Flygtningenævnet kan i den sammenhæng henvise til DRC Dansk Flygtningehjælps rapport ”Afghanistan Conference - The Human Rights Situation after August 2021”, udgivet den 30. december 2022, hvoraf fremgår, at menneskerettighedssituationen er blevet væsentligt forværret siden august 2021, og at kvinders rettigheder er blevet indskrænket betydeligt, herunder hvad angår deres adgang til det offentlige liv. Yderligere kan der henvises til Human Rights Watch World Report 2023 – Afghanistan, udgivet den 12. januar 2023, hvoraf fremgår: “Since taking power, the Taliban have imposed a growing list of rules and policies that comprehensively prevent women and girls from exercising their fundamental rights, including to expression, movement, work, and education affecting virtually all their rights, including to life, livelihood, shelter, health care, food, and water.” Endelig fremgår det af en rapport fra European Union Agency for Asylum (EUAA), Country Guidance: Afghanistan, udgivet den 24. januar 2023, at situationen for kvinder og piger i Afghanistan er af en sådan karakter, at den udgør forfølgelse: ”Risk analysis: The accumulation of various measures introduced by the Taliban, which affect the rights and freedoms of women and girls in Afghanistan, amounts to persecution. Such measures affect their access to healthcare, work, freedom of movement, freedom of expression, girls’ right to education, among others. Some women and girls in Afghanistan may also face other forms of ill-treatment amounting to persecution (e.g. forced marriage, such as child marriage, honour-based violence). For women and girls in Afghanistan, well-founded fear of persecution would in general be substantiated.” På et ekstraordinært møde i Flygtningenævnets koordinationsudvalg den 30. januar 2023 besluttede udvalget på baggrund af de seneste baggrundsoplysninger vedrørende Afghanistan at ændre den hidtidige praksis, således at kvinder og piger fra Afghanistan fremover som udgangspunkt meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet har ikke i den foreliggende sag fundet grundlag for at fravige dette udgangspunkt. I lyset af de foreliggende baggrundsoplysninger om situationen for kvinder og piger i Afghanistan, og efter en vurdering af den konkrete sag, finder Flygtningenævnet således, at [klageren] skal meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1.” Afgh/2023/46

Som et eksempel på en afgørelse i en statusændringssag vedrørende en mandlig afghansk statsborger kan nævnes:

Nævnet **ændrede** i **september 2023** Udlændingestyrelsens afgørelse i en sag om statusændring vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan, således at vedkommende blev meddelt opholdstilladelse jf. udlændingelovens § 7, stk. 1 (**K-status**). Indrejst i 2012. **Flygtningenævnet** udtalte: "Det fremgår af sagen, at klageren indrejste i Danmark [i efteråret] 2012, og at han [i vinteren 2013/2014] blev meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. Opholdstilladelsen er blevet forlænget i [perioden fra 2018 til 2022]. Klageren har [i foråret] 2023 klaget til Flygtningenævnet, der har forstået klagen som en klage over Udlændingestyrelsens afgørelse med påstand om opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Klageren har til støtte herfor blandt andet oplyst, at han har haft ansættelse som [rang] i den afghanske hær, at han har deltaget i kampoperationer mod Taleban og andre terrorgrupper, og at han under udførelse af sine pligter er blevet angrebet af terrorister flere gange, og at hans [kropsdel] er blevet ramt. Henset til den aktuelle udvikling i Afghanistan finder Flygtningenævnet, at situationen i Afghanistan efter Udlændingestyrelsens afgørelse [i vinteren 2023/20214] har udviklet sig betydeligt, idet Taliban siden medio august 2021 har overtaget magten i Afghanistan. Flygtningenævnet kan blandt andet henvise til Udlændingestyrelsens notat "Afghanistan, recent developments in the security situation, impact on civilians and targeted individuals", udgivet i september 2021, og Landinfos temanotat om Afghanistan, "Talibans maktovertakelse", udgivet i september 2021. Flygtningenævnet har efter tilladelsesresolutionen af [i vinteren 2013-2014] lagt til grund, at Udlændingestyrelsen i sin afgørelse af [i vinteren 2013-2014] har meddelt klageren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2, blandt andet på baggrund af klagerens konflikt med Taliban. Henset til Talibans nylige magtovertagelse ændrer nævnet derfor Udlændingestyrelsens afgørelse af [i vinteren 2013-2014], således at klageren meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1." Afgh/2023/60

Der henvises endvidere til afgørelserne Afgh/2023/45 og Afgh/2023/23 i afsnit 14.

Som eksempel fra nævnets praksis i sager vedrørende eritreiske statsborgere, der blandt andet har påberåbt at være i risiko for at blive indkaldt til nationaltjeneste i den eritreiske hær, kan nævnes:

Nævnet **ændrede** i **februar 2023** Udlændingestyrelsen afgørelse i en sag om statusændring vedrørende en mandlig statsborger fra Eritrea, således at vedkommende blev meddelt opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1 (**K-status**). Klageren er mindreårig. Indrejst i [2020/2021]. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren er etnisk tig-

rignya og kristen ortodoks fra [by A], [distrikt A], Eritrea. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Klageren har i [tredjeland A] deltaget i en demonstration imod militærpligt i Eritrea. Det fremgår af sagen, at klageren indrejste i Danmark [i vinteren 2020/2021], og at han [i foråret 2021] blev meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. Klageren har [i efteråret 2021] klaget til Flygtningenævnet over Udlændingestyrelsens afgørelse med påstand om opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Klageren har til støtte herfor oplyst, at han frygter indkaldelse til nationaltjeneste (militærtjeneste) i Eritrea. Flygtningenævnet finder under hensyn til de foreliggende baggrundsoplysninger, at det ikke med fuld fornøden sikkerhed kan afvises, at klageren ved en tilbagevenden til Eritrea står over for at skulle aftjene militærtjeneste. Flygtningenævnet finder efter baggrundsoplysningerne og i overensstemmelse med nævnets praksis, at militærtjeneste i Eritrea udføres under sådanne forhold og har en sådan karakter, at nægtelse af heraf indebærer risiko for forfølgelse af grunde, der er omfattet af Flygtningekonventionen. Klageren opfylder således betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Erit/2023/2

For eksempler på statusændringssager vedrørende kvindelige eritreiske statsborgere kan henvises til afgørelsen Erit/2022/4, der er omtalt i Flygtningenævnets formandskabs 31. beretning (2022), side 137 f, og afgørelsen Erit/2023/4, der er omtalt i afsnit 5.8.1.

Som eksempel fra nævnets praksis i statusændringssager vedrørende statsborgere fra Somalia, kan nævnes:

Nævnet **ændrede** i **september 2023** Udlændingestyrelsens afgørelse i en sag om statusændring vedrørende en kvindelig statsborger fra Somalia, således at vedkommende blev meddelt opholdstilladelse (**K-status**). Sagen er sambehandlet med sagerne Soma/2023/20 og Soma/2023/21. Genoptaget sag. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren er etnisk [etnicitet] og muslim fra [by A], [region A], Somalia. Klageren tilhører hovedklanen [klan A], underklanen [klan B] og sub-klanen [klan C]. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Det fremgår af sagen, at klageren indrejste i [efteråret] 2013, og at hun [i sommeren] 2014 blev meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. [I foråret] 2020 forlængede Udlændingestyrelsen klagerens opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2, jf. § 26, stk. 1. Klagerens advokat har klaget over Udlændingestyrelsens afgørelse [i foråret] 2020 med påstand om, at klageren meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller § 7, stk. 2. Klageren har som oprindeligt asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Somalia frygter at

blive slået ihjel af al-Shabaab. Klageren har til støtte herfor oplyst, at hendes far og to af hendes brødre er blevet slået ihjel af al-Shabaab. Endvidere har klageren bragt sig i et modsætningsforhold til al-Shabaab, idet hun er flygtet fra et tvangsægteskab med [A], et fremtrædende medlem af al-Shabaab. Til støtte herfor har klageren oplyst, at al-Shabaab har anklaget hendes tredje ægtefælle, [B], for at være spion og for at transportere våben for regeringen. Al-Shabaab har beskyldt klagerens ægtefælle for at være vantro, og som følge heraf har al-Shabaab annulleret klagerens ægteskab med [B], for i stedet at tvangsgifte klageren med [A]. [A] flyttede herefter ind hos klageren, og han har truet hende med, at han ville slå hende ihjel, såfremt hun forsøgte at flygte. Han har udsat klageren for fysisk vold, idet han har stukket klageren med en kniv. Han har ligeledes udsat klageren for seksuelle overgreb. Klageren har herudover som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Somalia frygter, at hendes datter, [C], risikerer at blive udsat for tvangsomskæring. Til støtte herfor har klageren oplyst, at hun selv er omskåret, og at hun frygter, at [C's] fars familie eller lokalsamfundet vil omskære hende, idet det er kulturelt bestemt, at kvinder omskæres i Somalia. Klageren har desuden som asylmotiv henvist til, at hendes søn ved en tilbagevenden til Somalia vil være i risiko for at blive rekrutteret af al-Shabaab. Til støtte herfor har klageren oplyst, at hun har hørt, at al-Shabaab tvangsrekrutterer drenge fra de fylder seks år. Klagerens advokat har [i efteråret] 2020 anmodet Flygtningenævnet om at genoptage sagen. Klagerens advokat har til støtte herfor henvist til nye baggrundsoplysninger om forholdene for kvinder i Somalia, herunder om risiko for asylbegrundende overgreb af enlige kvinder uden mandligt netværk samt praksis fra Flygtningenævnet. Flygtningenævnet lægger til grund, at klagerens far og to brødre, [D] og [E], er afgået ved døden, og at klagerens bror, [F], er forsvundet. Klageren har ikke haft kontakt med [F] siden drabet på faderen og brødrene. Det lægges endvidere til grund, at klagerens første ægtefælle, [G], som er far til klagerens voksne datter, [H], og som hun blev skilt fra, da [H] var spæd, måske bor i [by B], [land A], og at hun ikke har haft kontakt med ham i mange år. Om sin anden ægtefælle, [I], der er far til [C], har klageren forklaret, at han opholder sig i [by C]. Klageren har forklaret, at hendes tredje ægtefælle, [B], nu opholder sig i [land], og at han har besøgt hende i Danmark i forbindelse med en påtænkt pasudstedelse til [J]. Klageren har forklaret, at hun ikke har noget kendskab til, hvor [A], der er medlem af Al-Shabaab, og med hvem hun blev tvangsgift, opholder sig. Herudover har klageren forklaret, at en niece og en nevø opholder sig i Somalia hos klagerens afdøde brors ægtefælle, og at hun ikke har haft kontakt til dem siden udrejsen af Somalia i 2013, hvor hendes nevø var [8-10 år] gammel. Forholdene for enlige kvinder uden mandligt netværk er bl.a. beskrevet i EUAA, Country Guidance, Somalia, August 2023, pkt. 3.13.7. De generelle forhold for kvinder er desuden beskrevet i UNHCR, International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Somalia, September 2022, pkt. III, 10. Efter en samlet vurdering af oplysningerne om klagerens familieforhold, som Flygtningenævnet i det væsentlige kan lægge til grund, finder nævnet, at klageren ved en

tilbagevenden til Somalia reelt må anses for en enlig kvinde uden mandligt netværk, og at hun derfor opfylder betingelserne for at opnå opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Det er herunder også indgået ved vurderingen af sagen, at klageren under disse omstændigheder næppe heller vil kunne modstå et pres fra omgivelserne om at få sin datter [C] – og den yngre datter [K] – omskåret i overensstemmelse med den udbredte praksis herom i Somalia, selvom hun ikke ønsker dette. Nævnet er opmærksom på, at [C] nu er knap [12-15 år] gammel, og at det følger af Landinfos temanotat, Somlia, Kjønnslemlestelse av kvinner, 14. september 2022, pkt. 3.5, at de fleste piger bliver omskåret, før de fylder 10 år. Flygtningenævnet meddeler derfor klageren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Soma/2023/19

4.3 Betydningen af kumulative forhold

Det fremgår af UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus, punkt 53 vedrørende forfølgelsesbegrebet i flygtningekonventionens definition af en flygtning, at en ansøger kan have været udsat for forskellige tiltag, som ikke i sig selv udgør forfølgelse (f.eks. forskellige former for diskrimination), i visse tilfælde kombineret med andre ugunstige faktorer (f.eks. en generel stemning af usikkerhed i hjemlandet). I sådanne situationer kan de forskellige elementer set under ét påvirke ansøgerens sind på en sådan måde, at en påstand om velbegrundet frygt for forfølgelse må anses for berettiget af "kumulative grunde". Det er videre anført, at det selvsagt ikke er muligt at formulere en generel regel for, hvilke kumulative grunde, der kan give anledning til et velberettiget krav på flygtningestatus. Dette afhænger nødvendigvis af samtlige omstændigheder, herunder den særlige geografiske, historiske og etnologiske kontekst.

I punkterne 54 og 55 gennemgås under hvilke omstændigheder, diskrimination kan udgøre forfølgelse. Det fremgår af punkt 55, at selvom diskriminerende foranstaltninger ikke i sig selv er af alvorlig karakter, kan de alligevel give anledning til en rimelig frygt for forfølgelse, såfremt de indgyder den berørte person en følelse af ængstelse og usikkerhed vedrørende hans fremtidige eksistens. Hvorvidt sådanne diskriminerende foranstaltninger i sig selv udgør forfølgelse må vurderes ved inddragelse af samtlige omstændigheder. En påstand om frygt for forfølgelse vil naturligvis stå stærkere, såfremt en person har været udsat for flere diskriminerende tiltag af denne type, og der dermed indgår et kumulativt element.

Endelig fremgår det af Håndbogens afsnit om principper for beslutningstagerens fastlæggelse af fakta, punkt 201, at man som oftest skal skaffe sig viden om en lang række omstændigheder, før processen med at afdække sagens faktum er fuldført. Det kan være vildledende at tage isolerede begivenheder ud af sammenhængen. Den kumulative effekt af ansøgerens oplevelser må tages med i betragtning. Hvor ingen enkelt

episode skiller sig afgørende ud, kan en lille hændelse til tider være "den sidste dråbe". Og selv om ingen enkelt episode måtte være tilstrækkelig, kan alle de begivenheder, som ansøgeren har redegjort for, sammenlagt bevirke, at frygten anses for "velbegrundet" (jf. punkt 53 ovenfor).

Af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom NA. mod UK, afsagt den 17. juli 2008, vedrørende en afvist etnisk tamilsk asylansøger fra Sri Lanka fremgår det blandt andet, at både vurderingen af risikoen for etniske tamiler med bestemte profiler og vurderingen af, hvorvidt enkeltstående tilfælde af chikane kumulativt vil udgøre alvorlige menneskerettighedskrænkelser, må foretages konkret og individuelt i hver enkelt sag. Domstolen fremhævede, at vurderingen af, om der foreligger en reel risiko, må foretages på grundlag af samtlige faktorer, som udgør en risiko for overgreb. Ved denne vurdering skal der tages hensyn til muligheden for, at en række individuelle faktorer, som ikke i sig selv isoleret set udgør en reel risiko, udgør en reel risiko, når de vurderes kumulativt sammenholdt med baggrundsoplysningerne om generaliseret vold og forhøjet sikkerhedsniveau i hjemlandet. Både behovet for kumulativt at vurdere alle relevante faktorer og samtidig lægge tilstrækkelig vægt på de generelle baggrundsoplysninger om hjemlandet udspringer af forpligtelsen til at vurdere alle relevante omstændigheder i sagen. Ifølge Domstolen viste de foreliggende oplysninger, at de srilankanske myndigheder systematisk anvendte tortur og anden mishandling overfor tamiler, som kunne bruges i myndighedernes bestræbelser på at bekæmpe LTTE (præmis 131).

Beskyttelsen efter artikel 3 ville derfor blive aktualiseret, når en ansøger kunne godtgøre, at der var vægtige grunde til at antage, at den pågældende ville være af så tilstrækkelig interesse for myndighederne i deres bestræbelser på at bekæmpe LTTE, at det kunne begrunde tilbageholdelse og afhøring af den pågældende (præmis 133). Hvad angik den risiko, der udgik fra de srilankanske myndigheder i den konkrete sag, foretog Domstolen en kumulativ vurdering af risikofaktorerne i klagerens sag (præmis 142-146). Domstolen fandt herefter i lyset af de kumulerede risikofaktorer sammenholdt med den aktuelle situation i Sri Lanka, at der var en reel risiko for, at lufthavnsmyndighederne i Colombo lufthavn ville have mulighed for at få adgang til registreringer af klagerens tilbageholdelse, og sammenholdt med de øvrige risikofaktorer var det herefter sandsynligt, at ansøgeren ville blive tilbageholdt og kropsvisiteret, hvilket ville afsløre hans ar, som hidrørte fra slag med stokke under tidligere tilbageholdelser. På den baggrund fandt Domstolen, at der var vægtige grunde til at antage, at klageren ville være af interesse for myndighederne i deres bestræbelser på at bekæmpe LTTE, og at udsendelse af ham derfor ville udgøre en krænkelse af konventionens artikel 3.

I Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols afgørelse i sagen I mod Sverige af 5. september 2013 vedrørende en afvist russisk asylansøger af tjetjensk oprindelse fandt Domstolen, at sagen var grundigt behandlet af de svenske myndigheder, og var enig med de svenske myndigheder i, at der var troværdighedstvivl, særligt med hensyn til forklaringen om, at klagerens angivelige journalistiske aktiviteter var hovedårsagen til FSB's og Kadyrov-gruppens mishandling af ham. Trods Domstolens anmodning om dokumentation for klagerens journalistiske arbejde fremlagde klageren ingen artikler, hvori han var nævnt, eller som var skrevet af ham. Domstolen fandt derfor i lighed med de svenske myndigheder, at der var grund til at betvivle klagerens troværdighed, og var enig med myndighederne i, at klageren ikke havde sandsynliggjort, at han risikerede overgreb ved en tilbagevenden til Rusland som følge af sine angivelige journalistiske aktiviteter. Domstolen var bekendt med oplysninger om hjemlandets myndigheders afhøringer af personer, der vendte tilbage til Tjetjenien fra udlandet, og om chikane og mulig tilbageholdelse og mishandling. Domstolen fandt imidlertid ikke den generelle situation tilstrækkelig alvorlig til at konkludere, at tilbagesendelsen af klageren og hans familie ville udgøre en krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. Med hensyn til vurderingen af den specifikke risiko for klageren ved en tilbagevenden fremhævede Domstolen, at de individuelle risikofaktorer i hans sag skulle vurderes kumulativt og ses i sammenhæng med den generelle voldssituation og det heraf følgende forhøjede sikkerhedsberedskab. De svenske myndigheder havde ikke foretaget en sådan særskilt vurdering af den specifikke risiko i klagerens sag. Klageren havde betydelige og synlige ar på kroppen, som ifølge de lægelige rapporter kunne være forenelige med klagerens forklaring om tortur både med hensyn til tidspunkt og udstrækning. Ved en kropsvisitering af klageren i forbindelse med en mulig tilbageholdelse og afhøring ville myndighederne straks kunne se, at klageren havde været udsat for mishandling af den ene eller anden årsag indenfor de seneste år, hvilket kunne indikere, at han havde taget aktiv del i den anden tjetjenske krig. Derved ville hans situation adskille sig væsentligt fra situationen for tilbagevendte tjetjenere, som kun tog aktiv del i den første tjetjenske krig, og som derfor ikke på denne baggrund risikerer forfølgelse fra de nuværende myndigheder. Henset til disse kumulerede faktorer og sagens særlige omstændigheder fandt Domstolen, at der var vægtige grunde til at antage, at klageren ville blive udsat for en reel risiko for behandling i strid med artikel 3 ved en udsendelse til Rusland.

Dommen skal sammenholdes med senere indhentede baggrundsoplysninger, jf. herved Udlændingestyrelsens fact finding-rapport Security and human rights in Chechnya and the situation of Chechens in the Russian Federation – residence registration, racism and false accusations, Report from the Danish Immigration Service's fact finding mission to Moscow, Grozny and Volgograd, the Russian Federation, from 23 April to 13 May

2014 and Paris, France 3 June 2014, afsnit 6 om Physical examination for bruises, scars or signs of torture.

Som eksempel på, at de kumulative forhold er indgået i grundlaget for nævnets afgørelse, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **juni 2023** Udlændingestyrelsens afgørelse i en sag om statusændring vedrørende en kvindelig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2016. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren er etnisk kurder og sunni-muslim fra [by A], der er beliggende i [provins A], Syrien. I perioden fra 2008 til 2013 boede hun sammen med sin familie i [by B], [provins B]. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Det fremgår af sagen, at klageren indrejste i Danmark [i sommeren] 2016 sammen med sine forældre og søskende, efter at familien [i vinteren 2015/2016] var blevet meddelt opholdstilladelse som kvoteflygtninge, jf. udlændingelovens § 8, stk. 2. Udlændingestyrelsen traf [i sommeren] 2022 afgørelse om at forlænge klagerens opholdstilladelse i Danmark. Udlændingestyrelsen fandt, at der ikke var grundlag for at forlænge opholdstilladelsen i medfør af udlændingelovens § 8, stk. 2, og at der heller ikke var grundlag for at meddele hende opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 8, stk. 1. Da en nægtelse af forlængelse af klagerens opholdstilladelse imidlertid fandtes at være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, herunder retten til familieliv efter Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8, forlængede Udlændingestyrelsen opholdstilladelsen efter udlændingelovens § 8, stk. 2. Klageren har [i vinteren 2022/2023] rettet henvendelse til det danske politi. Udlændingestyrelsen har [i vinteren 2022/2023] videresendt klagerens henvendelse som en klage over Udlændingestyrelsens afgørelse af [vinteren 2020/2021] med påstand om, at hun meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 8, stk. 1. Klageren har i klagen henvist til, at hun frygter at få problemer med de syriske myndigheder som følge af sin nu tidligere samlevers forhold og på grund af sit ophold i Danmark. Klageren har i forbindelse med nævnsbehandlingen supplerende henvist til, at hun som "returnee" vil risikere forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 8, stk. 1, ved en tilbagevenden til Syrien, og at hun kommer fra et område af Syrien, [provins B], hvis beboere opfattes som regimekritiske af de syriske myndigheder. Hun har endvidere henvist til, at hendes herboende brødre har unddraget sig militærtjeneste, samt at hun er udrejst illegalt af Syrien. Hun har derudover henvist til, at hun som enlig kvinde ikke vil kunne klare sig ved en tilbagevenden til Syrien, herunder fordi hun ikke har noget familiemæssigt netværk. Endelig har klageren under nævnsbehandlingen [i sommeren] 2023 som asylmotiv henvist til, at hun skal vurderes i forhold til [by A], der er beliggende i [provins A], hvor hun boede indtil 2008 og ikke [provins B]. Klageren har under nævnsbehandlingen [i foråret] 2023 som yderligere asylmotiver henvist til, at hun har en konflikt med sin herboende tidligere samlever, der

har truet hende og parrets børn på livet og truet med at kidnappe børnene til [europæisk land A] og Syrien, ligesom hun frygter sin tidligere samlevers familie i Syrien. Under nævnsbehandlingen [i sommeren] 2023 har klageren imidlertid frafaldet disse asylmotiver. Indledningsvis bemærker Flygtningenævnet, at klageren på tidspunktet for udrejsen boede sammen med sin familie i [by B], [provins B], hvor hun har boet i perioden 2008 – 2013. Klageren har herom yderligere forklaret, at hun og hendes familie forlod [by A], der er beliggende i [provins A], fordi det på grund af tørke ikke længere var muligt at forsørge sig selv der. Flygtningenævnet finder således, at klageren skal vurderes i forhold til [provins B]. Flygtningenævnet finder derfor, at klageren ikke isoleret set af denne grund kan anses for at være i en asylbegrundende situation. Med hensyn til klagerens asylmotiv om, at hun ved en tilbagevenden til Syrien frygter overgreb og forfølgelse fra de syriske myndigheder, fordi hun illegalt har forladt Syrien, ligesom hun inden udrejsen fra Syrien har boet i et konfliktområde i [provins B] fra 2008 – 2013, der var kontrolleret af Den Frie Syriske Hær, således at hun af disse grunde vil blive anset for modstander af det syriske regime, finder Flygtningenævnet, at klageren ikke har sandsynliggjort dette. Flygtningenævnet har herved lagt afgørende vægt på dels, at klageren, hendes familie og tidligere samlever ikke fremstår profilerede, dels på Udlændingestyrelsens rapport af 1. maj 2022 ”Syria. Treatment upon return”, hvoraf blandt andet fremgår: “…According to EuroMed Rights, the GoS considers Syrians who have left government-controlled areas as well as those who have lived in areas that have been under opposition-control as traitors. The Syrian human rights organisation interviewed by DIS in April 2022 stated that a returnee originating from or having lived in a former opposition-controlled area before leaving Syria would usually not be subject to mistreatment or violations only because of originating from or having lived in that area. If someone or a group of persons from a certain area experience problems at checkpoints, it is most probably due to the decision of the individual officer or the force controlling that particular checkpoints rather than the person’s place of origin.…” Det forhold, at klageren er udrejst illegalt af Syrien, vurderer Flygtningenævnet i praksis ikke længere er noget problem og kan ikke anses for at skabe en reel konflikt med myndighederne. Det fremgår herunder af Udlændingestyrelsens landerapport ”Syria, Security Situation in Damascus Province and Issues Regarding Return to Syria, based on interviews between 16 to 27 november 2018 in Beirut and Damascus” fra februar 2019, at det siden begyndelsen af 2018 har tydet på, at det ikke har konsekvenser for en tilbagevendende syrer, at vedkommende forlod landet under krigen, og at illegal udrejse af Syrien fortsat er strafbart, men at det i praksis ikke længere er et problem, idet man kan få sin situation afklaret ved en syrisk repræsentation i udlandet inden indrejsen i Syrien. Flygtningenævnet har endvidere lagt vægt på Udlændingestyrelsens rapport af 1. maj 2022 ”Syria. Treatment upon return”, hvoraf fremgår: “…Illegal exit.…Officially, a person who has exited illegally from Syria might be subjected to prosecution upon return, unless the person has obtained a status settlement prior to return. The Syrian hu-

man rights organisation interviewed by DIS in April 2022 mentioned that those who exited Syria illegally have to report to the local intelligence service office in their area. They will be questioned about the reason for their leave and about their activities while staying abroad. Nothing more will happen to them unless someone in their absence has reported against them to the authorities accusing them of, for example, being involved in opposition activities. In that case, they risk being subject to further interrogation, detention and/or money extortion.…." Flygtningenævnet finder heller ikke, at klageren har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Syrien er i en afledt risiko for forfølgelse som følge af, at klagerens [antal] herboende brødre og hendes tidligere samlever har unddraget sig syrisk militærtjeneste. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på baggrundsoplysningerne om risici for familiemedlemmer til personer, der har unddraget sig værnepligt i Syrien, herunder rapport fra EASO "Syria Military Service" fra april 2021, hvorefter familiemedlemmer til uprofilerede militærunddragere ikke er i risiko for forfølgelse alene som følge af unddragelsen. Flygtningenævnet har endvidere lagt vægt på, at der ikke af sagen fremgår oplysninger, som kan begrunde, at klagerens tidligere samlever og hendes herboende brødre kan betragtes som særligt profilerede hos de syriske myndigheder. Flygtningenævnet har også lagt vægt på Udlændingestyrelsens rapport af 1. maj 2022 "Syria. Treatment upon return", hvoraf fremgår: "… Evasion and desertion from military service.…The source added that family members of draft evaders and deserters do not face problems with the authorities anymore. Previously, the authorities harassed such families, but now the authorities may contact them once or twice and ask about the evading or deserting family member and his whereabouts, but nothing more will happen. One should also bear in mind that there are too many draft evaders and deserters for the authorities to be able to spend time and resources on such cases.…" Flygtningenævnet kan ikke lægge til grund, at klageren er enlig kvinde uden familiemæssigt netværk i Syrien, hvorved nævnet bemærker, at klageren har oplyst, at hun har [et familiemedlem], der fortsat bor i Syrien. Flygtningenævnet finder anledning til at bemærke, at klageren under de 2 nævnsmøder har forklaret direkte modstridende om hendes og den tidligere samlevers forhold samt forholdet til dennes familie i Syrien. Klageren har under nævnsmødet [i sommeren] 2023 tilbagekaldt sine asylmotiver om, at hun havde en konflikt med sin herboende tidligere samlever, der skulle have truet med at kidnappe børnene til [europæisk land A] og have udøvet vold mod den yngste af børnene, samt at hun ved en tilbagevenden til Syrien ville være i risiko for overgreb fra den tidligere samlevers familie i Syrien. Hun har herom nærmere under nævnsmødet [i sommeren] 2023 blandt andet forklaret, at delen om samleverens vold ikke passer, at det ikke er den tidligere samlever, der har påført den yngste af drengene skader, at hun ikke er bange for, at han vil bortføre drengene, og at hun har talt med den tidligere samlevers familie, der ønsker, at børnene skal blive ved klageren. Sammenfattende finder nævnet således ikke - heller ikke efter en kumulativ vurdering af de ovennævnte forhold og ved inddragelse af det forsigtighedsprincip, der

anvendes ved risikovurderingen, herunder i forhold til indrejse i Syrien – at klageren har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden Syrien vil være i konkret og individuel risiko for forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 8, stk. 1, eller stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Syri/2023/56

Se også den i afnit 4.2.4 omtalte afgørelse Syri/2023/89 og fra tidligere års praksis afgørelsen Iran/2022/19, der er nærmere omtalt i Flygtningenævnets formandskabs 30. beretning (2021), side 519 f. Det fulde resumé af sidstnævnte afgørelse kan findes på Flygtningenævnets hjemmeside.

4.4 Betydningen af generelt vanskelige forhold

Flygtningenævnets praksis ved administrationen af udlændingelovens § 7 kan sammenfattes på følgende måde:

Det er en betingelse for opholdstilladelse efter § 7, at udlændingen ved en tilbagevenden til hjemlandet efter en konkret og individuel vurdering må anses for at være i risiko for forfølgelse eller asylbegrundende overgreb.

Flygtningenævnets kompetence er således begrænset til at tage stilling til asylrelevante spørgsmål, det vil sige den individuelle risiko for forfølgelse eller overgreb, og det falder derfor uden for nævnets kompetence at tage stilling til, om en udlænding, der ikke opfylder betingelserne i udlændingelovens § 7, kan gives opholdstilladelse af andre og mere humanitært prægede årsager. Det gælder f.eks., hvor de generelle forhold i udlændingens hjemland er usikre – f.eks. på grund af tilfældig, generaliseret vold – men hvor udlændingen ikke opfylder betingelserne i § 7.

En utvivlsomt meget vanskelig – men generel – sikkerhedsmæssig situation i et land kan ikke i sig selv begrunde asyl efter udlændingelovens § 7. Der vil tillige skulle foreligge oplysninger i den konkrete sag, der sandsynliggør, at ansøgeren konkret risikerer forfølgelse efter flygtningekonventionen eller er i en reel risiko for overgreb omfattet af Den Europæiske Menneskerettighedskonvention. Oplysninger om generelt vanskelige forhold vil dog indgå som et element i Flygtningenævnets konkrete asylvurdering, der sammenholdt med andre faktorer vil kunne tale for, at ansøgeren opfylder betingelserne for asyl.

Der kan i øvrigt henvises til Flygtningenævnets formandskabs 18. beretning (2009), afsnit 3.1.3.1 vedrørende Flygtningenævnets dagældende praksis i forhold til irakiske asylansøgere.

Flygtningenævnet har imidlertid på intet tidspunkt udelukket muligheden for, at den generelle sikkerhedssituation i et land som følge af tilfældig, generaliseret vold kan antage en så alvorlig og ekstrem karakter, at en ansøger allerede af den grund opfylder betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Der kan herved henvises til det ovenfor i afsnit 4.2.2 og 4.2.3 anførte og henvisningen til praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, herunder Domstolens afgørelse i sagen Sufi og Elmi mod UK af 28. juni 2011, hvor Domstolen blandt andet udtalte, at den generelle vold i Mogadishu aktuelt havde nået et niveau, hvor enhver, der vendte tilbage til byen, som udgangspunkt ville være i reel risiko for at blive udsat for overgreb i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 alene som følge af den blotte tilstedeværelse, medmindre vedkommende havde tilstrækkeligt gode relationer på højeste niveau til magtfulde aktører i byen, der gjorde det muligt for den pågældende at opnå beskyttelse.

Domstolen opstillede følgende kriterier for vurderingen af, hvorvidt enhver person kunne anses for at være i risiko for overgreb i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 alene ved den blotte tilstedeværelse på baggrund af den generelle sikkerhedsmæssige situation i området, jf. præmis 241:

- hvorvidt konfliktens parter enten benytter metoder eller taktikker, som øger risikoen for civile overgreb eller direkte tager sigte på civile,
- hvorvidt disse metoder er udbredte blandt parterne i konflikten,
- hvorvidt kampene finder sted i geografisk afgrænsede områder eller er udbredte og
- antallet af civile, som er blevet slået ihjel, såret eller fordrevet som følge af kampene.

Efter afsigelsen af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom i sagen Sufi og Elmi mod UK er forholdene i det sydlige og centrale Somalia blevet væsentligt ændret. Den islamistiske bevægelse al-Shabaab har trukket sig ud af eller er blevet fordrevet fra flere af de byområder i det sydlige og centrale Somalia, som de tidligere kontrollerede, herunder Mogadishu.

Dette afspejles også i Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols efterfølgende praksis. I sagen K.A.B. mod Sverige (appl. 886/11), dom af 5. september 2013, fandt Domstolen, at de aktuelle forhold i Mogadishu ifølge de da tilgængelige baggrundsoplysninger ikke længere var af en sådan karakter at enhver, som var til stede i byen, befandt sig i en reel risiko for behandling i strid med artikel 3.

I sagen R.H. mod Sverige (appl. 4601/14), dom af af 10. september 2015, udtalte Domstolen i præmis 68 om den generelle situation: "Consequently, having regard to the information available concerning the present situation in Mogadishu, the Court finds that the assessment made in K.A.B. v. Sweden (cited above, §§ 87-91) is still valid. Thus, there is no indication that the situation is of such a nature as to place everyone who is present in the city at a real risk of treatment contrary to Article 3."

Særligt om situationen ved en tilbagevenden for enlige kvinder uden mandligt netværk udtalte Domstolen i præmis 70: "The various reports attest to the difficult situation of women in Somalia, including Mogadishu. The UNHCR has identified women and girls as a particular risk group (see paragraph 37 above). While there has been legislative progress in the form of the development of a sexual offences bill, there are several concordant reports about serious and widespread sexual and gender-based violence in the country (paragraphs 27, 30, 33-34 and 38). Not only civilians but also members of SNAF, AMISOM and other armed forces are perpetrators of abuse against women. Women are unable to get protection from the police and the crimes are often committed with impunity, as the authorities are unable or unwilling to investigate and prosecute reported perpetrators. It is also clear that women are generally discriminated against in Somali society and that they hold a subordinate position to men. As shown by the report of the Swedish Migration Board, women are reliant on men in many aspects of societal life (paragraph 30). In the Court's view, it may be concluded that a single woman returning to Mogadishu without access to protection from a male network would face a real risk of living in conditions constituting inhuman or degrading treatment under Article 3 of the Convention." Der henvises for betydningen heraf for nævnets praksis til afsnit 5.5.2.1.

Flygtningenævnets koordinationsudvalg har på et møde den 25. oktober 2016 drøftet den asylretlige betydning af, at en asylansøger kommer fra et område, der er kontrolleret af al-Shabaab. Der var efter disse drøftelser enighed i koordinationsudvalget om, at det forhold, at man kommer fra et al-Shabaab-kontrolleret område i Somalia, ikke i sig selv er tilstrækkeligt til at få opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Der skal altid foretages en konkret vurdering af risikoen for den pågældende, og det er i den forbindelse nødvendigt at inddrage de kriterier, der fremgår af Sufi og Elmi-dommen.

Der kan vedrørende den aktuelle situation i Somalia henvises nærmere til baggrundsoplysningerne på Flygtningenævnets hjemmeside www.fln.dk.

Endvidere kan nævnes de afgørelser, der er henvist til i Flygtningenævnets formandsskabs 25. beretning (2016), side 136 ff.

For så vidt angår den generelle situation i Syrien og nævnets praksis i sager vedrørende syriske statsborgere henvises til kapitel 13.

Som anført ovenfor i afsnit 4.1.2 besluttede Flygtningenævnets koordinationsudvalg på et møde den 16. august 2021 som følge af Talibans magtovertagelse i Afghanistan medio august 2021 at berostille sager vedrørende afghanske statsborgere, hvor forholdene i Afghanistan havde betydning for nævnets afgørelse, herunder asylsager, sager om inddragelse og nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, udsendelsessager efter udlændingelovens § 49 a, og visse sager om bortfald af opholdstilladelse. Den 16. december 2021 besluttede koordinationsudvalget, at der – uanset at situationen i Afghanistan fortsat var ganske alvorlig og præget af usikkerhed – nu forelå baggrundsoplysninger af en sådan karakter og et sådant omfang, at der var grundlag for at genoptage sagsbehandlingen af de berostillede sager. For en nærmere omtale af baggrunden for berostillelsen og nævnets aktuelle praksis i sager vedrørende afghanske statsborgere, herunder om praksisændringen i beretningsåret i sager vedrørende afghanske kvinder, henvises til kapitel 14.

Flygtningenævnet har herudover i de senere år fulgt sikkerhedssituationen i en række andre lande, der har været særlig hårdt ramt af kamphandlinger, nøje.

Den 28. oktober 2021 drøftede Flygtningenævnets koordinationsudvalg situationen i Den Demokratiske Republik Congo. Baggrunden herfor var, at Migrationsverket i en rapport af 24. juni 2021 ”Rättsligt Ställningstagande. Säkerhetssituationen i vissa delar av Demokratiske republiken Kongo (DRK)” har vurderet, at situationen i DR Congo i provinserne Nord Kivu, Syd Kivu og Ituri er af en sådan karakter, at enhver vil være i risiko for at blive udsat for overgreb i strid med EMRK artikel 3 alene som følge af den blotte tilstedeværelse i området. Udvalget var enige om, at nævnet i forbindelse med behandlingen af konkrete sager vedrørende personer fra DR Congo bør være opmærksomme herpå, herunder om der er mulighed for anvendelse af Internal Flight Alternative i den resterende del af landet. Udvalget var endvidere enige om at anmode sekretariatet om at gennemgå sager, hvor nævnet har truffet afgørelse vedrørende statsborgere fra DR Congo og hvor de pågældende derved er kommet i udsendelsesposition, med henblik på en vurdering af, om sagerne skal genoptages ex officio på baggrund af situationen i de tre konkrete provinser. For en nærmere omtale af de afgørelser vedrørende personer fra Nord Kivu og Syd Kivu, som nævnet traf i marts 2022 henvises til formandskabets 31 beretning (2022), side 127 ff. Som eksempel fra praksis i beretningsåret kan henvises til afgørelsen Demo/2023/15, der er omtalt i afsnit 5.1.

Den 16. december 2021 drøftede Flygtningenævnets koordinationsudvalg situationen i Etiopien. Udvalget besluttede på baggrund af den alvorlige og uforudsigelige sikkerhedssituation at berostille behandlingen af sager vedrørende personer fra Etiopien.

Den 24. februar 2022 drøftede Flygtningenævnets koordinationsudvalg på ny sikkerhedssituationen i Etiopien. Koordinationsudvalget fandt, at situationen i Etiopien fortsat er usikker, men at den generelle sikkerhedssituation og den militære situation nu er af en sådan karakter, at behandlingen af sagerne bør genoptages. Der bør i den forbindelse være særlig opmærksomhed på forholdene for etniske tigrinyaer. Som eksempel på en sag fra beretningsåret kan henvises til den i afsnit 4.2.1.1 omtalte afgørelse Etio/2023/3.

Den 24. februar 2022 besluttede Flygtningenævnets koordinationsudvalg endvidere at berostille behandlingen af asylsager vedrørende ukrainske statsborgere som følge af udbruddet af krigshandlinger i Ukraine. Den 13. oktober 2023 besluttede koordinationsudvalget at ophæve berostillelsen. Koordinationsudvalget udtalte videre, at de verserende sager i Flygtningenævnet burde hjemvises til fornyet førsteinstansbehandling i Udlændingestyrelsen på baggrund af udviklingen i Ukraine siden Udlændingestyrelsens afgørelser, der alle lå forud for udbruddet af krigshandlingerne.

Den 27. april 2023 besluttede Flygtningenævnets koordinationsudvalg at berosætte sager vedrørende asylansøgere fra Sudan i lyset af den negative udvikling i landet. Koordinationsudvalget ophævede berostillelsen på et møde den 9. februar 2024, idet udvalget udtalte, at der er grund til at udvise særlig opmærksomhed i sager vedrørende ansøgere fra Khartoum State.

På et møde den 12. oktober 2023 drøftede Flygtningenævnets koordinationsudvalg den voldelige konflikt mellem Israel og Hamas efter begivenhederne den 7. oktober 2023, og udvalget besluttede at udsætte udrejsefristen for statsløse palæstinensere fra Gaza, der var i udsendelsesposition. Udvalget besluttede endvidere at berostille behandlingen af sager vedrørende statsløse palæstinensere fra Gaza. Det drejer sig om to sager. Under et møde i udvalget den 9. februar 2024 var der blandt udvalgets medlemmer enighed om, at de generelle forhold i Gaza på nuværende tidspunkt er præget af en sådan ekstrem generel voldsudøvelse, at der består en reel risiko for overgreb i strid med EMRK's artikel 3 alene i kraft af en tilstedeværelse i området, og at der således er grundlag for at meddele opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3, til ansøgere fra Gaza. For en nærmere omtale af baggrunden for koordinationsudvalgets drøftelser og Flygtningenævnets praksis i sager vedrørende statsløse palæstinensere henvises til kapitel 8.

Flygtningenævnets koordinationsudvalg har i beretningsåret også fulgt udviklingen i Myanmar særlig tæt. Udvalget udtalte på et møde den 30. november 2023, at udviklingen i landet er af en så alvorlig karakter, at der er anledning til at have skærpet fokus på og nøje følge udviklingen. Udvalget fandt imidlertid ikke, at situationen på nuværende tidspunkt er af en sådan karakter, at der er grundlag for at meddele opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3, til statsborgere fra hele eller dele af Myanmar.

Som eksempel på, at Flygtningenævnet har anset en ansøger som omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, alene på baggrund af de generelle oplysninger om forholdene for en given befolkningsgruppe m.v., kan henvises til Flygtningenævnets praksis vedrørende etniske rohingyaer fra Myanmar (tidligere Burma), se f.eks. de i Flygtningenævnets formandskabs 18. beretning (2009), afsnit 3.1.3 nævnte afgørelser.

Flygtningenævnet traf i begyndelsen af 2012 på baggrund af nye oplysninger indhentet af Udlændingestyrelsen afgørelse i seks prøvesager vedrørende personer, der som asylmotiv henviste til, at de var etniske rohingyaer fra Burma. I alle sager blev Udlændingestyrelsens afgørelse stadfæstet, idet nævnet i lyset af de nye baggrundsoplysninger, der var indhentet specielt med henblik på at belyse omstændighederne blandt andet ved udstedelse af bestemte dokumenter, ikke kunne lægge til grund, at de pågældende ansøgere var etniske rohingyaer fra Burma. Der henvises nærmere til formandskabets 21. beretning (2012), side 67. Denne praksis er efterfølgende blevet fulgt. Såfremt en asylansøger sandsynliggør, at den pågældende er rohingya fra Myanmar, vil den pågældende som udgangspunkt skulle meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1.

I en række sager, hvor der foreligger oplysninger om vanskelige generelle forhold enten for en given befolkningsgruppe eller helt generelt, har nævnet forholdt sig udtrykkeligt hertil. Som eksempler herpå kan henvises til afgørelserne Demo/2022/3 og Demo/2022/6, der er omtalt i formandskabets 31. beretning (2022), side 127 ff., hvor nævnet fandt, at forholdene i Nord Kivu var af en sådan karakter som omhandlet i Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols afgørelse i sagen Sufi og Elmi mod UK af 28. juni 2011, hvorfor ansøgerne som udgangspunkt opfyldte betingelserne for at få opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3. Fra praksis i beretningsåret kan henvises til afgørelsen Myan/2023/7, der er omtalt i afsnit 4.2.1.1, hvori nævnet forholdt sig til baggrundsoplysningerne for sundhedspersonale i Myanmar.

4.5 Private konflikter og agents of persecution

Efter Flygtningenævnets praksis anses private konflikter som udgangspunkt ikke for at være asylbegrundende.

Private konflikter og chikane fra privatpersoner eller grupper af privatpersoner, herunder væbnede grupper, kan dog antage et sådant omfang og være af en sådan intensitet, at det anses for forfølgelse.

Det er en forudsætning for meddelelse af asyl, at overgreb eller chikane fra privatpersoner er af asylrelevant karakter. Dette vil eksempelvis være tilfældet, såfremt handlingerne er begrundet i ansøgerens religiøse eller etniske tilhørsforhold, eller hvis ansøgeren risikerer overgreb som omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2.

Det er endvidere en forudsætning for meddelelse af asyl, at en befolkningsgruppes handlinger enten er myndighederne bekendt og tilskyndes eller tolereres af disse, eller at myndighederne afviser eller er ude af stand til at yde effektiv beskyttelse mod sådanne handlinger, jf. UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus, pkt. 65.

Som eksempler på afgørelser, hvor ansøger har oplyst at være i risiko for overgreb fra privatpersoners eller væbnede gruppers side, kan henvises til afgørelsen Alba/2023/1, der er omtalt i afsnit 4.2.2.2. Endvidere kan henvises til afgørelsen Iran/2021/24, der er omtalt i Flygtningenævnets formandskabs 30. beretning (2021), side 134 f.

4.6 Betydningen af helbredsmæssige forhold

Af bemærkningerne til udlændingelovens § 7, stk. 2, fremgår blandt andet, at den omstændighed, at en udlænding af sociale, uddannelsesmæssige, helbredsmæssige eller lignende grunde er dårligt stillet, ikke skal kunne begrunde beskyttelsesstatus.

Det følger af praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, at udlændinge, som ikke har ret til at opholde sig her i landet, i princippet ikke har ret til at blive i landet med henblik på fortsat at kunne modtage lægelig, social eller anden form for hjælp fra staten. Dog kan en afgørelse om udsendelse af en udlænding under helt særlige omstændigheder på grund af tvingende humanitære grunde udgøre en krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3.

I sagen Paposhvili mod Belgien (application no. 41738/10), dom af 13. december 2016, har Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol for første gang redegjort for de helt særlige tilfælde, hvor udsendelse af en alvorligt syg udlænding, selvom døden ikke er nært forestående, vil rejse spørgsmål i forhold til Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3.

Det fremgår videre af bemærkningerne til udlændingelovens § 7, stk. 2, at det imidlertid ikke er hensigten med bestemmelsen, at der i sådanne tilfælde skal meddeles beskyt-

telsesstatus. I disse ganske særlige sager vil der i stedet kunne meddeles humanitær opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 b.

Kompetencen til at behandle spørgsmål om, hvorvidt der foreligger helbredsmæssige forhold, der indebærer, at udsendelse af en udlænding vil udgøre en krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3, og at udlændingelovens § 31 derfor vil være til hinder for udsendelsen, henhører således under Udlændinge – og Integrationsministeriet, som i øvrigt har kompetencen til at behandle sager, hvori der er ansøgt om opholdstilladelse af humanitære grunde, jf. udlændingelovens § 9 b.

Ansøgerens helbredsmæssige forhold vil dog i særlige tilfælde kunne tillægges betydning ved Flygtningenævnets vurdering af, hvorvidt en asylansøger risikerer forfølgelse eller overgreb i strid med udlændingelovens § 7. Det vil f.eks. være tilfældet, hvor ansøgerens særlige helbredsmæssige forhold i sig selv eller sammenholdt med andre faktorer udgør grunden til, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i en reel risiko for forfølgelse eller overgreb.

Som eksempler herpå kan henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 18. beretning (2009), side 94 f. nævnte afgørelse Irak/2009/76 (psykiske helbredsforhold) og den i formandskabets 19. beretning (2010), side 112 nævnte afgørelse Syrien/2010/50 (fysisk helbredsforhold) samt til de i formandskabets 22. beretning (2013), side 99f og 101f nævnte afgørelser Afg/2013/26 (datter med medfødt fysisk særkende) og Armenien/2013/1 (handicappet søn). Se også de i afsnit 14.5.1 nævnte afgørelser Afgh/2023/12 (fysisk handicap) og Afgh/2023/31 (fysisk og psykisk handicap).

Der kan endvidere henvises til Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols afgørelse i sagen NA. mod Storbritannien (application no. 25904/07), dom af 17. juli 2008, samt til Domstolens afgørelse i sagen I mod Sverige (application no. 61204/09), dom af 5. september 2013. I begge sagerne fandt Domstolen under henvisning til den aktuelle situation i klagernes hjemlande, henholdsvis Sri Lanka og Rusland, at synlige ar på klagernes kroppe indebar en risiko for, at klagerne ville kunne tiltrække sig myndighedernes opmærksomhed, idet arrene kunne indikere, at klagerne havde været tilknyttet oprørere, hvorfor tilstedeværelsen af de pågældende ar kumuleret med andre faktorer indebar, at udsendelse af de pågældende til deres hjemlande ville være i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3, se resumé af afgørelserne i afsnit 4.3.

I sagen S.H.H. mod Storbritannien (application no. 60367/10), dom af 29. januar 2013, gjorde klageren, som var en fysisk handicappet afghansk statsborger, gældende, at det ville være i strid med artikel 3 at udsende ham til Afghanistan, idet han på grund af sit

handicap ville være særligt udsat for vold og i en forhøjet risiko for at lide yderligere skade eller blive dræbt under den aktuelle væbnede konflikt i Afghanistan, ligesom han i mangel af støtte fra familie ville blive udsat for ringe levevilkår og diskrimination i Afghanistan. Domstolen udtalte, at klageren ikke havde sandsynliggjort, at der var en højere risiko for handicappede personer end for andre afghanere for at blive udsat for tilfældig vold i Afghanistan, ligesom baggrundsoplysningerne ikke pegede på handicappede som værende i forhøjet risiko for vold, mishandling eller angreb. Med hensyn til de livsvilkår, klageren ville skulle leve under i Afghanistan, bemærkede Domstolen, at principperne fra sagen N. mod Storbritannien (application no. 26565/05), dom af 27. maj 2008, om udsendelse af en HIV-positiv person til Uganda fandt tilsvarende anvendelse. I begge sager ville klagerens fremtidige lidelse ikke blive påført ham ved hjemlandets myndigheders forsætlige handlinger eller undladelser, men skyldes manglende behandling. I modsætning til sagen M.S.S. mod Belgien og Grækenland (application no. 30696/09), dom af 21. januar 2011, vedrørte den foreliggende sag levevilkårene og den humanitære situation i en ikke-medlemsstat, som ikke har tilsvarende positive forpligtelser efter europæisk lovgivning og ikke kan holdes ansvarlig efter Den Europæiske Menneskerettighedskonvention for ikke at sikre de nødvendige sociale ydelser til handicappede personer. Domstolen fandt endvidere ikke, at forholdene i Afghanistan – skønt meget alvorlige som resultat af den igangværende konflikt – var sammenlignelige med situationen i Somalia på tidspunktet for afsigelse af dommen i Sufi og Elmi mod Storbritannien (application no. 8319/07 og 11444/07), dom af 28. juni 2011. Artikel 3 forpligter således ikke medlemsstaterne til at sikre alle illegale immigranter gratis og ubegrænsede sundhedsydelser. Kun under "very exceptional circumstances", hvor der hersker en tilstand af generel voldsudøvelse og tvingende humanitære grunde taler mod en udsendelse, kan medlemsstaterne blive forpligtet efter artikel 3. Til klagerens anbringende om, at forpligtelsen efter FN's handicapkonvention til at respektere handicappede personers iboende værdighed havde betydning for rækkevidden af artikel 3's anvendelsesområde udtalte Domstolen, at Den Europæiske Menneskerettighedskonvention ikke finder anvendelse i et tomrum, men må fortolkes i overensstemmelse med de generelle principper i international ret. Selv fortolket i overensstemmelse med FN's handicapkonvention fandt Domstolen imidlertid, at den høje tærskel for krænkelser omfattet af artikel 3 ikke var nået i den foreliggende sag.

Som eksempel på sager, hvori en ansøger har henvist til helbredsmæssige forhold, kan nævnes:

Nævnet stadfæstede i **maj 2023** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Ghana. Indrejst i 2019. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk [etnicitet] og kristen af trosretning fra [område], Ghana. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt

været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Ghana frygter at blive slået ihjel grundet en jordkonflikt. Til støtte herfor har ansøgeren oplyst, at hans familie har en jordkonflikt med en anden familie, og at denne familie gjorde krav på ansøgerens families jord, efter ansøgerens farfar gik bort. Denne familie har nu opnået retten til jorden. Ansøgeren har videre oplyst, at hans to brødre pludseligt gik bort, og at en medicinmand har fortalt familien, at brødrene blev slået ihjel af ånderne som følge af familiens jordkonflikt. Ansøgeren udrejste efterfølgende af Ghana, idet han frygtede at den anden familie ville få ånderne til at slå ansøgeren ihjel. Ansøgerens søstre har været nødsaget til at flygte fra området, og ansøgeren er nu det eneste tilbageværende mandlige familiemedlem med relation til jordkonflikten. Ansøgeren frygter, at den anden familie vil få ånderne til at slå ansøgeren ihjel, såfremt han vender tilbage til Ghana. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring om, at han i Ghana risikerer asylbegrundede forfølgelse på grund af en jordkonflikt med en anden familie, til grund, idet ansøgeren har forklaret divergerende på centrale punkter. Ansøgeren har således forklaret divergerende om forløbet i forbindelse med, at hans to brødre døde. Ansøgeren har under asylsamtalen forklaret, at hans brødre ikke fejlede noget, men døde om natten i deres seng. Under mødet i Flygtningenævnet har han forklaret, at brødrene fik en sygdom, hvor deres kroppe begyndte at rådne, og at familien tog dem på et sygehus, som forsøgte at behandle sygdommen med medicin. Ansøgeren har også forklaret divergerende om, hvornår i forløbet familien opsøgte en medicinmand. Han har således i asylsamtalen forklaret, at familien tog brødrenes døde kroppe med til en medicinmand, mens han under mødet i Flygtningenævnet har forklaret, at familien opsøgte en medicinmand efter sygehusets forgæves forsøg på at behandle brødrenes sygdom med medicin, og at brødrene derefter døde. Ansøgeren har endvidere forklaret divergerende med hensyn til det tidsmæssige forløb, idet han under asylsamtalen har forklaret, at brødrene blev slået ihjel en efter en, og at der derefter gik omkring en måned, inden ansøgeren udrejste af Ghana, mens han under mødet i Flygtningenævnet har forklaret, at der gik omkring 2 år fra den første bror døde til den anden bror døde, og at der derefter gik 3-4 år, før ansøgeren udrejste. Endelig har ansøgeren givet divergerende oplysninger om, hvorvidt det er en eller to af hans brødre, der er døde. Ansøgeren har således i asyl-skemaet anført, at den ene af hans brødre blev dræbt på grund af jordkonflikten, mens han efterfølgende har forklaret, at begge hans brødre blev dræbt. Disse divergenser svækker ansøgerens generelle troværdighed, og Flygtningenævnet kan derfor ikke lægge til grund, at ansøgeren har været involveret i en asylbegrundende jordkonflikt i Ghana. Flygtningenævnet finder ikke grundlag for at tage ansøgerens påstand om hjemvisning til følge. Flygtningenævnet har lagt vægt på, at Udlændingestyrelsen i afgørelsen om afslag på asyl har forholdt sig til ansøgerens forklaring om jordkonflikten. Ansøgeren er [i behandling for en sygdom] og har henvist til, at han ikke kan få behandling i Ghana. Ansøgerens helbredsmæssige forhold er imidlertid ikke af en sådan karakter, at ansøgeren risikerer asylbegrundende forfølgelse

eller behandling som følge heraf. Flygtningenævnet bemærker, at kompetencen til at behandle spørgsmål om, hvorvidt der foreligger helbredsmæssige forhold, der indebærer, at udsendelse af en udlænding vil udgøre en krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3, og at udlændingelovens § 31 derfor vil være til hinder for udsendelsen, henhører under Udlændinge- og Integrationsministeriet, jf. udlændingelovens § 9 b. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Ghan/2023/1

4.7 Betydningen af tortur

4.7.1 Internationale forpligtelser

Danmark er på flygtningeområdet bundet af en række internationale regler, herunder egentlige folkeretlige forpligtelser i form af konventioner, som Danmark har tiltrådt.

Flygtningekonventionens artikel 1 A, omtaler ikke tortur blandt de asylbegrundende omstændigheder, men tortur kan være en del af en forfølgelse på baggrund af f.eks. politiske anskuelser. Det forhold, at en asylansøger i sit hjemland har været udsat for tortur eller lignende behandling, kan således være af væsentlig betydning for vurderingen af, om betingelserne for at meddele opholdstilladelse som flygtning efter udlændingelovens § 7, stk. 1, er opfyldt.

Af særlig betydning for Flygtningenævnets virksomhed er udover flygtningekonventionen blandt andet Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, FN's konvention mod tortur og anden grusom, umenneskelig og nedværdigende behandling eller straf (torturkonventionen), FN's konvention om borgerlige og politiske rettigheder (CCPR) og FN's konvention om afskaffelse af alle former for diskrimination imod kvinder (CEDAW). Beskyttelsen mod tortur og lignende behandling efter de nævnte konventioner er indskrevet i udlændingelovens § 7, stk. 2.

Det følger af Den Europæiske Menneskerettighedskonvention artikel 3, at ingen må underkastes tortur eller udsættes for umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Bestemmelsen er af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol blevet tillagt eksterritorial virkning og indebærer således et forbud mod udsendelse af en asylansøger eller andre til et land, hvor den pågældende må antages at blive behandlet i strid med artikel 3, eller hvor den pågældende risikerer at blive videresendt til et sådant land.

Tilsvarende indeholder torturkonventionens artikel 3 et forbud mod udsendelse til et land, hvor der er risiko for udsættelse for tortur. Forbuddet indebærer, at staterne forinden iværksættelse af udvisning, tilbagesendelse (afvisning) eller udlevering af en udlænding skal vurdere, om den pågældende vil være i fare for at blive underkastet tortur som defineret i konventionens artikel 1.

Efter CCPR artikel 7 må ingen underkastes tortur eller grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Bestemmelsen er af FN's Menneskerettighedskomité blevet tillagt eksterritorial virkning og indeholder således også et forbud mod udsendelse af en asylansøger eller andre til et land, hvor den pågældende må antages at blive behandlet i strid med artikel 7, eller hvor den pågældende risikerer at blive videresendt til et sådant land.

Efter CEDAW artikel 2 fordømmer deltagerstaterne alle former for forskelsbehandling af kvinder og forpligter sig til at afstå fra at deltage i nogen handling eller praksis, hvormed der forskelsbehandles mod kvinder. Ifølge CEDAWs General Recommendation no. 19: Violence against women, omfatter definitionen af diskrimination i konventionens artikel 1 kønsbaseret vold, herunder vold rettet mod en kvinde, fordi hun er kvinde, eller vold der rammer kvinder i uproportionalt omfang. Dette inkluderer handlinger, som påfører kvinden fysisk, psykisk eller seksuel skade eller lidelse, trusler om sådanne handlinger, tvang eller andre begrænsninger i friheden.

Efter Flygtningenævnets praksis kan betingelserne for at meddele asyl eller beskyttelsesstatus imidlertid ikke anses for opfyldt i alle tilfælde, hvor en asylansøger har været udsat for tortur i sit hjemland. Afgørende for den asylretlige bedømmelse er som udgangspunkt, om ansøgeren aktuelt risikerer tortur, se herom i afsnit 4.7.2.

I de tilfælde, hvor nævnet kan lægge til grund, at en asylansøger har været udsat for tortur og ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i risiko for at blive udsat for tortur som led i en forfølgelse af de i flygtningekonventionen nævnte grunde, vil der blive meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1 (konventionsstatus), såfremt betingelserne herfor i øvrigt er opfyldt.

Flygtningenævnet vil endvidere anse betingelserne for at meddele opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2 (beskyttelsesstatus), for opfyldt, hvis der foreligger konkrete og individuelle forhold, der sandsynliggør, at ansøgeren ved en tilbagevenden til sit hjemland vil være i reel risiko for at blive underkastet tortur.

4.7.2 Vurdering af den aktuelle risiko

Når tortur angives som en del af asylgrundlaget, kan momenter som torturens karakter, herunder overgrebenes omfang, grovhed og hyppighed, samt asylansøgerens alder, tillægges betydning for sagens afgørelse. Det bemærkes, at den udøvede tortur kan antage karakter af såvel grove psykiske som grove fysiske overgreb. Endvidere kan særligt tidspunktet for overgrebene set i forhold til ansøgerens udrejse og eventuelle ændringer i magtforholdene i hjemlandet være afgørende for, hvorvidt der meddeles opholdstilladelse.

En asylansøgers frygt for overgreb ved en tilbagevenden til sit hjemland kan føre til meddelelse af asyl, såfremt den støttes af en objektivt funderet antagelse om at ansøgeren ved en tilbagevenden vil blive udsat for overgreb. I nævnets vurdering heraf indgår blandt andet oplysninger om, hvorvidt der i asylansøgerens hjemland pågår systematiske alvorlige, åbenbare eller massive krænkelser af menneskerettighederne.

Om betydningen af den aktuelle menneskeretlige situation i hjemlandet i forhold til risikoen for tortur kan blandt andet henvises til FN's Torturkomités udtalelse i sagen S.A. mod Danmark, communication no. 339/2008 (Iran), hvor klageren under henvisning til tidligere tortur frygtede på ny at blive udsat for tortur ved en tilbagevenden til hjemlandet. Se formandskabets 19. beretning (2010), afsnit 4.2.1 for en nærmere beskrivelse af sagen.

Vedrørende betydningen af tidligere tilfælde af tortur ved vurderingen af den aktuelle risiko for, at pågældende ved en tilbagevenden til hjemlandet på ny vil være i risiko for at blive udsat for tortur, kan blandt andet henvises til FN's Torturkomités udtalelse i sagen S.G. mod Danmark, communication no. 458/2011 (Etiopien), hvor komitéen udtalte, at det relevante spørgsmål for komitéen er, hvorvidt klageren aktuelt løber en risiko for at blive udsat for tortur ved en tilbagevenden til hjemlandet, og at mishandling i fortiden alene er et af de elementer, som skal tages i betragtning. Komitéen udtalte videre, at selvom det antoges, at klageren i den konkrete sag tidligere havde været udsat for tortur fra myndighedernes side, var det ikke en automatisk følge heraf, at klageren nu, mindst syv år efter at den påståede hændelse fandt sted, fortsat ville være i risiko for at blive udsat for tortur ved en tilbagevenden til hjemlandet. Se Flygtningenævnets formandskabs 23. beretning (2014), side 276 ff., for en nærmere beskrivelse af sagen.

Endvidere kan der om betydningen af det tidsmæssige aspekt i forhold til den aktuelle risiko for tortur blandt andet henvises til Torturkomitéens udtalelser i sagerne R. K. og andre mod Sverige, communication no. 309/2006 (Aserbajdsjan) og M.S.H. mod Sverige, communication no. 235/2003 (Bangladesh), hvor klagerne på grund af tidligere tortur frygtede på ny at blive udsat for tortur ved en tilbagevenden. Se for en nærmere beskrivelse af de to sager Flygtningenævnets og Udlændingestyrelsens notat om FN's konvention mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, som er tilgængeligt på Flygtningenævnets hjemmeside www.fln.dk.

Som eksempler på sager, hvor nævnet ikke har fundet, at der forelå en aktuel risiko for tortur, henvises til Flygtningenævnets formandskabs 28. beretning (2019), afsnit 6.11.2.

Som eksempel på afgørelser fra Flygtningenævnet, hvor der fandtes at være en aktuel risiko, selvom overgrebene lå tilbage i tid, kan der henvises til den i formandskabets 26. beretning (2017), afsnit 6.10.2 nævnte afgørelse Afgh/2017/423.

4.7.3 Bevisvurderingen

I afsnit 11.2 er Flygtningenævnets bevisvurdering nærmere beskrevet. Det fremgår her blandt andet, at ansøgerens afgivelse af divergerende forklaringer om centrale elementer i asylmotivet kan medføre en svækkelse af den pågældendes troværdighed. Ved vurderingen heraf lægger nævnet blandt andet vægt på ansøgerens forklaring om årsagen til divergenserne. Flygtningenævnet vil i den forbindelse tage særlige hensyn til blandt andre torturofre og personer, der har været udsat for seksuelle overgreb.

Som eksempel på, hvor nævnet ved bevisvurderingen har taget særlige hensyn til blandt andre torturofre og personer, der har været udsat for seksuelle overgreb, henvises til Flygtningenævnets formandskabs 27. beretning (2018), afsnit 6.11.3.

4.7.3.1 Iværksættelse af en torturundersøgelse

I sager, hvor tortur påberåbes som en del af asylgrundlaget, kan det ske, at Flygtningenævnet finder det nødvendigt at indhente yderligere oplysninger om den påberåbte tortur, før der træffes afgørelse i sagen. Nævnet kan som et led i dets officialvirksomhed, jf. udlændingelovens § 54, stk. 1, for eksempel anmode om en torturundersøgelse af asylansøgeren. En sådan beslutning træffes typisk først under nævnsmødet, idet nævnets vurdering af, hvorvidt iværksættelse af en torturundersøgelse er nødvendig i forhold til den asylretlige vurdering af sagen, afhænger af sagens konkrete omstændigheder.

General Comment 10.4, pkt. 189, omhandler iværksættelse af torturundersøgelser:

Artikel 18(d) er affattet således:

> ”18. For the purpose of fully implementing article 3 of the Convention, State parties should take legislative, administrative, judicial and other preventive measures against possible violations of the principles of “non-refoulement”, including
>
> […]
>
> (d) The refferal of the person alleging previous torture to an independent medical examination free of charge, in accordance with the Manual on the Effective Investigation and Documentation of Torture and Other Cruel, Inhuman or Degrading Treatment or Punishment (the Istanbul Protocol)”

Der henvises videre til pkt. 41, som er citeret i afsnit 4.7.3.1.1.

Nedenfor følger nogle eksempler på situationer, hvor nævnet har valgt enten at afvise en anmodning om torturundersøgelse eller at iværksætte en undersøgelse. Der henvises i den forbindelse til formandskabets 21. beretning (2012), side 168 ff., vedrørende FN's Torturkomités udtalelse i sagen K.H. mod Danmark, communication no. 464/2011 (Afghanistan).

Se også Torturkomitéens udtalelse i sagen S.G. mod Danmark, communication no. 458/2011 (Etiopien), som er nævnt i afsnit 4.7.2. I den pågældende sag havde klageren gjort gældende, at det udgjorde en krænkelse af torturkonventionens artikel 3, at myndighederne havde afvist de lægelige udtalelser fra Dansk Røde Kors og Amnesty Internationals lægegruppe uden i stedet at foranstalte, at der blev iværksat en neutral torturundersøgelse. Danmark gjorde heroverfor gældende, at en sådan undersøgelse ikke var nødvendig blandt andet henset til klagerens generelt utroværdige forklaring. Efter at have slået fast, at tidligere tortur alene var et af de elementer, der skulle tages i betragtning, og at det relevante spørgsmål for komitéen var, hvorvidt klageren aktuelt risikerede at blive udsat for tortur ved en tilbagevenden til hjemlandet, udtalte komitéen, at klagerens oplysninger var for utilstrækkelige til at sandsynliggøre hendes påstand om, at hun ville risikere at blive udsat for tortur ved en tilbagevenden til hjemlandet, og at en udsendelse til hjemlandet derfor ikke ville udgøre en krænkelse af konventionens artikel 3. Komitéen kritiserede ikke de danske myndigheder for ikke at have iværksat en torturundersøgelse.

Se endvidere Torturkomitéens udtalelse i sagen M.S. mod Danmark, communication no. 429/2010 (Sri Lanka), hvor komitéen fandt, at en udsendelse af klageren til Sri Lanka ikke ville udgøre en krænkelse af artikel 3 i torturkonventionen. Komitéen noterede sig, at klageren havde gjort gældende, at hun havde været udsat for tortur, og at de danske myndigheder skulle have iværksat en lægeundersøgelse, der kunne be- eller afkræfte hendes påstand herom. Komitéen bemærkede imidlertid, at de relevante myndigheder havde foretaget en grundig vurdering af de beviser, som klageren havde fremlagt, og at myndighederne havde fundet, at beviserne manglede troværdighed, og at det derfor ikke havde været nødvendigt at iværksætte en lægelig undersøgelse. Komitéen bemærkede videre, at selvom det måtte kunne lægges til grund, at klageren havde været udsat for tortur, var det relevante spørgsmål, om hun aktuelt risikerede tortur ved en tilbagevenden til Sri Lanka, og at det forhold, at klageren tidligere havde været udsat for tortur, ikke var ensbetydende med, at hun, flere år efter, at de påberåbte begivenheder havde fundet sted, stadig risikerede at blive udsat for tortur ved en udsendelse til hjemlandet. Sagen er nærmere omtalt i Flygtningenævnets formandskabs 22. beretning (2013), side 223 ff.

Torturkomitéen har den 25. november 2016 afgivet udtalelse i sagen M.B. og A.B. og andre mod Danmark, communication no. 634/2014 (Rusland), hvori komitéen fandt, at Danmark havde foretaget en troværdighedsvurdering til ugunst for klagerne uden at foranstalte en torturundersøgelse af den mandlige klager, og at Danmark herved ikke havde foretaget en tilstrækkelig undersøgelse af, om den mandlige klager ville være i risiko for at blive udsat for tortur ved en tilbagevenden til hjemlandet. Se nærmere gennemgang af sagen og Torturkomitéens udtalelse i Flygtningenævnets formandskabs 25. beretning (2016), side 277 ff.

Torturkomitéens udtalelse gav anledning til drøftelse i Flygtningenævnets koordinationsudvalg den 21. februar 2017. Udvalget fandt ikke, at udtalelsen gav anledning til generelt at ændre praksis i forhold til, hvornår der bør iværksættes en torturundersøgelse. Udvalget fandt videre, at det forhold, at en asylansøger måtte anmode om at få foretaget en torturundersøgelse, ikke i sig selv kan medføre en absolut pligt for asylmyndigheden til at iværksætte en sådan undersøgelse. Det må som hidtil bero på en konkret vurdering, herunder af om resultatet af undersøgelsen vil kunne bidrage til sagens oplysning. Udvalget fandt på den baggrund, at nævnets praksis, som den blandt andet er beskrevet i formandskabets 24. beretning (2015), side 439 ff., således fortsat er gældende. Udvalget bemærkede i den forbindelse, at nævnets medlemmer er opmærksomme på muligheden for at gennemføre torturundersøgelser, hvis sagens oplysninger giver anledning hertil.

Flygtningenævnet genoptog i marts 2017 sagen til behandling på et nyt mundtligt nævnsmøde, således at nævnet i lyset af Torturkomitéens udtalelse kunne foretage en fornyet vurdering af ansøgerens asylansøgning. Flygtningenævnet meddelte på ny ansøgeren afslag på asyl. Se nærmere gennemgang af sagen i Flygtningenævnets formandskabs 26. beretning (2017), side 485.

Torturkomitéen har den 12. maj 2017 afgivet udtalelse i sagen A.M.D. og andre mod Danmark, communication no. 653/2015 (Rusland), hvori komitéen fandt, at Danmark burde have foranstaltet en torturundersøgelse af klageren, og at Danmark herved ikke havde foretaget en tilstrækkelig undersøgelse af, om klageren var i en reel, aktuel og individuel risiko for at blive udsat for tortur ved en tilbagevenden til sit hjemland. Se nærmere gennemgang af sagen og Torturkomitéens udtalelse i Flygtningenævnets formandskabs 26. beretning (2017), side 486 ff.

Torturkomitéens udtalelse gav endnu en gang anledning til drøftelse i Flygtningenævnets koordinationsudvalg den 22. juni 2017. Udvalget fandt, at komitéen syntes at mene, at myndighederne som udgangspunkt i alle sager, hvor ansøgeren oplyser at have været udsat for tortur og ønsker gennemført en egentlig torturundersøgelse, bør iværk-

sætte en sådan undersøgelse, inden der træffes afgørelse i sagen. Udvalget var under henvisning til princippet om fri bevisvurdering ikke enig heri. Udvalget fandt, at det således fortsat er op til det enkelte nævn at vurdere, om der er anledning til at iværksætte en torturundersøgelse uafhængigt af eventuelle påstande herom. Udvalget bemærkede i den anledning, at nævnets medlemmer naturligvis skal være opmærksomme på muligheden for at iværksætte en torturundersøgelse, hvis resultatet heraf må antages at kunne være af betydning for afgørelsen.

Se også Torturkomitéens udtalelser i sagerne S.S.B. mod Danmark, communication no. 602/2014 (Sudan) og G.I. mod Danmark, communication no. 625/2014 (Pakistan). Sagerne er nærmere omtalt i Flygtningenævnets formandskabs 26. beretning (2017), side 491 ff.

Hvis Flygtningenævnet lægger ansøgerens asylmotiv til grund, og der samtidig er en aktuel risiko for tortur eller forfølgelse ved en tilbagevenden til hjemlandet, vil nævnet ikke foranstalte en torturundersøgelse. Som eksempel herpå kan der henvises til afgørelserne Syri/2017/39 og Afgh/2018/304 fra tidligere beretningsår, der er offentligt tilgængelige på Flygtningenævnets hjemmeside.

Hvis Flygtningenævnet kan lægge til grund eller anser det for sandsynligt, at ansøgeren tidligere har været udsat for tortur, men efter en konkret vurdering af ansøgerens forhold ikke finder, at der består en reel risiko for tortur ved en udsendelse i dag, vil nævnet som udgangspunkt heller ikke foranstalte en undersøgelse iværksat. Hvis Flygtningenævnet anser ansøgeren for omfattet af udlændingelovens § 7, såfremt forklaringen, herunder om tortur, må lægges til grund, men finder, at forklaringen dog er behæftet med en vis usikkerhed, kan nævnet beslutte at udsætte sagen med henblik på foretagelse af en torturundersøgelse, der eventuelt vil kunne understøtte ansøgerens forklaring. Der henvises i den forbindelse til Flygtningenævnets formandskabs 28. beretning (2019), afsnit 6.11.3.1 nævnte afgørelse Etio/2019/17, side 491 ff., og Flygtningenævnets formandskabs 25. beretning (2016), afsnit 6.9.3.1 nævnte afgørelse Sril/2016/7, side 446 ff.

Hvis torturundersøgelsen herefter konkluderer, at ansøgerens skader kan være opstået ved tortur, kan det have indflydelse på den generelle troværdighedsvurdering af ansøgerens forklaringer, da det ikke kan forventes, at personer, som tidligere har været udsat for tortur altid er i stand til at afgive en forklaring om sagens faktum på samme måde som en person, der ikke tidligere har været udsat for tortur. Hertil kommer, at nævnet anvender princippet om benefit of the doubt. Nævnet forventer ikke, at man gennem en torturundersøgelse får oplyst årsagen til tortur, hvilket selvsagt ikke er muligt. En torturundersøgelse kan heller ikke altid afklare, hvorvidt ansøgerens skader er udtryk for

tortur, eller om de hidrører fra for eksempel slagsmål, overfald, uheld eller krigshandlinger. I de sager, hvor ansøgerens forklaring giver anledning til tvivl, kan en torturundersøgelse imidlertid understøtte ansøgerens forklaring så meget, at princippet om benefit of the doubt fører til, at den pågældende meddeles asyl.

I sager, hvor ansøgeren har oplyst at have været udsat for tortur som følge af forhold, der fortsat gør sig gældende, hvorfor ansøgeren ved en tilbagevenden risikerer igen at blive udsat for tortur, vil nævnet som udgangspunkt ikke foranstalte en torturundersøgelse iværksat, hvis ansøgeren under hele forløbet har fremstået utroværdig, og nævnet derfor i det hele må forkaste ansøgerens forklaring om den oplyste tortur eller de forhold, der gav anledning hertil.

Der kan om betydningen af ansøgerens troværdighed i forhold til betydningen af lægelige oplysninger henvises til Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols afgørelse i sagen Cruz og andre mod Sverige (application no. 15576/89), dom af 20. marts 1991, præmisserne 77-82, samt Torturkomitéens udtalelse i sagen M. O. mod Danmark, application no. 209/2002 (Algeriet), punkterne 6.4-6.6, hvor klagernes forklaringer om tortur og de tilvejebragte lægelige oplysninger herom blev tilsidesat på grund af klagernes manglende troværdighed i øvrigt.

Se for en nærmere beskrivelse af sagerne Flygtningenævnets og Udlændingestyrelsens notat om beskyttelse efter flygtningekonventionen og Den Europæiske Menneskerettighedskonvention og notat om FN's torturkonvention, som begge er tilgængelige på Flygtningenævnets hjemmeside www.fln.dk.

Der har været eksempler på, at en ansøger har kunnet påvise, at han har fysiske eller psykiske skader, der ifølge hans forklaring stammer fra tortur. Til tider er ansøgerens oplysninger om skaderne underbygget af lægeundersøgelser, herunder undersøgelser foretaget af Amnesty Internationals lægegruppe. Det hænder, at det i konklusionerne fra disse undersøgelser er angivet, at der ses at være overensstemmelse mellem de objektive fund og ansøgerens forklaringer om tortur som følge af konflikter med myndighederne. Hvis nævnet i en sådan sag har forkastet hele ansøgerens forklaring om de forhold, der skulle have begrundet torturen – for eksempel fordi det på ingen måde kan lægges til grund, at ansøgeren har været politisk aktiv, eller at den politiske aktivitet er blevet opdaget af myndighederne – vil det ikke i sig selv give anledning til iværksættelse af en torturundersøgelse. Nævnet kan i en sådan sag selvsagt konstatere, at ansøgeren har fysiske eller psykiske skader, men nævnet kan ikke dermed konkludere, hvorfor skaderne er blevet påført eller af hvem. Det vil derfor heller ikke kaste yderligere lys over sagen at iværksætte en egentlig torturundersøgelse ved Retsmedicinsk Institut, som blot vil kunne konstatere det samme, nemlig at ansøgeren har fysiske og psykiske

skader, der kan være opstået på den af ham beskrevne måde, men også kan være opstået på andre måder. Sagt på en anden måde, kan en torturundersøgelse ikke nødvendigvis afklare, om ansøgerens skader skyldes tortur, eller om de stammer fra slagsmål, overfald, uheld, krigshandlinger eller andet. Undersøgelsen kan heller ikke afklare, om ansøgerens forklaring om, hvorfor eller af hvem han blev udsat for tortur, er sand. Hvis forklaringen om, hvorfor ansøgeren blev udsat for tortur, må forkastes som utroværdig, og det ifølge ansøgeren er de samme forhold, der medfører, at han stadig risikerer at blive udsat for tortur, kan det selvfølgelig ikke lægges til grund, at ansøgeren alene på den baggrund risikerer at blive tortureret. Derfor finder Flygtningenævnet ikke, at der er behov for at iværksætte en torturundersøgelse i den slags sager, idet undersøgelsen ikke vil bidrage til oplysning af sagen.

Som eksempel på en sag, hvor Flygtningenævnet fandt, at der ikke var behov for at iværksætte en torturundersøgelse, idet undersøgelsen ikke ville bidrage til oplysning af sagen, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **januar 2023** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Sri Lanka. Indrejst i 2020. **Flygtningenævnet** udtalte: Ansøgeren er etnisk tamil og hindu og er født og opvokset i [navnet på en landsby], [område], Sri Lanka. I [i 1990'erne] flyttede han til [navnet på et beboet område] i [et distrikt]. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Sri Lanka frygter at blive fængslet eller dræbt af de srilankanske myndigheder, der urigtigt anser ham for at have været medlem af De Tamilske Tigre (LTTE). Til støtte for sit asylmotiv har ansøgeren oplyst, at han i [i begyndelsen af 00'erne] blev hvervet af LTTE i [navnet på et beboet område]. Ansøgeren ønskede ikke at bære våben, men LTTE accepterede, at ansøgeren i stedet arbejdede som [i en stilling A] og [i en stilling B]. Ansøgeren arbejdede for LTTE frem til [i slutningen af 00'erne] og boede i en LTTE lejr. Efter LTTE's overgivelse i 2009 blev ansøgeren anbragt i en regeringslejr, idet regeringssoldaterne mente, at han havde været medlem af De Tamilske Tigre. Ansøgeren opholdt sig i regeringslejren i [5-10] år. Under sit ophold i lejren blev ansøgeren udsat for omfattende afhøringer og tortur. [I efteråret] 2019 blev ansøgeren løsladt. Efter løsladelsen fandt ansøgeren ud af, at hans [familiemedlem] havde betalt [beløb] lak i bestikkelse for at få ham løsladt og for hans udrejse af Sri Lanka. [familiemedlem] havde fået kendskab til, at ansøgeren var i lejren gennem en fange, der var stukket af fra lejren. Herefter havde [familiemedlemmet] kontaktet personer, der havde forbindelser til en [højstående person], for at få ansøgeren løsladt. Efter løsladelsen blev ansøgeren kørt til [by], hvor han opholdt sig i [5-10] dage, hvorefter han udrejste fra Sri Lanka. Han udrejste fra Sri Lanka på et falsk pas og kom [i efteråret] 2020 til Danmark. Flygtningenævnet lægger ansøgerens forklaring til grund

om, at han i en periode indtil [i slutningen af 00'erne] arbejdede som [stilling A] og [stilling B] for LTTE. Nævnet lægger videre dele af ansøgerens forklaring til grund om, at ansøgeren efter borgerkrigens afslutning har været tilbageholdt i en lejr, der var styret af srilankanske regeringssoldater. Nævnet kan imidlertid ikke lægge ansøgerens forklaring til grund om hvor længe og under hvilke omstændigheder, at han har opholdt sig i lejren. Nævnet lægger i den forbindelse vægt på, at ansøgerens forklaring herom har været præget af en manglende detaljeringsgrad med hensyn til en egentlig beskrivelse af lejren og de personer, som han angiveligt havde været sammen med i lejren i en længere årrække, ligesom ansøgerens forklaring om omstændighederne ved hans løsladelse ikke er overbevisende. Ansøgeren har således forklaret under samtaler med Udlændingestyrelsen, at han ved sin løsladelse i lejren blev kontaktet af 5-6 soldater, mens han under nævnsmødet har forklaret, at der var tale om 2 soldater. Det er ved nævnets vurdering af ansøgerens generelle troværdighed tillige taget i betragtning, at ansøgeren tidligere har forklaret overfor Udlændingestyrelsen, at han i den periode, hvor han var [stilling A] for LTTE, dagligt [udførte en bestemt aktivitet] for bevægelsen, mens han under nævnsmødet har forklaret, at han alene med sikkerhed ved, at han [udførte den bestemte aktivitet] i et enkelt tilfælde. Endvidere er der lagt vægt på, at ansøgerens forklaring om sin [familiemedlem] medvirken til hans løsladelse, herunder at [familiemedlem] havde fået kendskab til ansøgerens ophold i den pågældende lejr gennem en anden person og en [højtstående person] medvirken til løsladelsen, forekommer usandsynlig. Hertil kommer, at ansøgeren har afgivet divergerende forklaringer om, hvorvidt denne anden person fra lejren var blevet løsladt eller flygtet. Flygtningenævnet afviser på den baggrund ansøgerens forklaring om sit asylmotiv som utroværdig. Hertil kommer, at baggrunden for dette asylmotiv forekommer usandsynlig under hensyn til de foreliggende baggrundsoplysninger, hvoraf fremgår, at omkring 12.000 medlemmer af De Tamilske Tigre, som overgav sig i 2009, blev indrullet i reintegrationsprogrammet "National Action Plan for the Reintegration of Ex-combatants" for at sikre sig, at de kunne vende tilbage til samfundet, ligesom det af rapporten "Visit to Sri Lanka, Report of the Special Rapporteur on the promotion of truth of truth, justice, reparation and guarantees of non-recurrence" udgivet af FN's Human Right Council den 18. juni 2020 fremgår, at den srilankanske regering med hjælp fra FN i 2015 begyndte at lukke lejrene for de tamilske internt fordrevne personer og genbosætte dem. Efter omstændighederne finder Flygtningenævnet ikke grundlag for forud for afgørelsen at iværksætte en torturundersøgelse. Nævnet er i den forbindelse opmærksom på, at FN's Komité mod Tortur i sine "General Comments" punkt 40-41 anbefaler, at sådanne undersøgelser iværksættes, uanset om den relevante myndighed finder det sandsynligt, at ansøgeren har været udsat for tortur eller ej. Der henvises i den forbindelse til Flygtningenævnets bevisvurdering af ansøgerens forklaring, og at en sådan undersøgelse ikke vil have betydning for sagens afgørelse. Flygtningenævnet finder derfor ikke anledning til at udsætte sagen med henblik på at iværksætte en tortu-

rundersøgelse. På baggrund heraf finder Flygtningenævnet, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Sri Lanka vil være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Sril/2023/1

Der kan endvidere henvises til afgørelsen Irak/2023/1, der er omtalt i afsnit 11.2.1, og den i Flygtningenævnets formandskabs 28. beretning (2019), afsnit 6.11.3.1 nævnte afgørelse Ugan/2019/10, side 494 ff.

Se i den forbindelse også den i Flygtningenævnets formandskabs 23. beretning (2014), side 189 ff., nævnte afgørelse Soma/2014/37, hvor nævnet udtalte, at uanset om det kunne lægges til grund, at ansøgeren i dag havde skader svarende til overfald og skoldning, fandtes det ikke sandsynliggjort, at skaderne kunne tilskrives det af ansøgeren oplyste overfald.

Der kan i den forbindelse yderligere henvises til Torturkomitéens udtalelse af 25. november 2015 i sagen S.A.P. mod Schweiz, communication no. 565/2013 (Rusland), hvori komitéen i en sag, hvor klageren havde oplyst at have været udsat for tortur fra de russiske myndigheders side og havde fremlagt lægelige udtalelser til støtte for sit asylmotiv, blandt andet udtalte følgende:

> "7.4 In the present case, the Committee notes that the complainants invoke a violation of article 3 of the Convention because of an alleged risk of persecution by the authorities of the Russian Federation. The Committee further notes that the complainants claim that they were persecuted and subjected to ill-treatment by the Russian authorities following the publication, in September and December 2009 and in January 2010, of an article in which they criticize the attitude of Soviet authorities during the hijacking of an aeroplane that occurred in 1985. S.A.P. claims that, as a result, she sustained extremely serious injuries and suffered from post-traumatic stress disorder. However, the Committee considers that the complainants have not provided sufficient evidence to allow it to conclude that the attested injuries were caused by the alleged acts of persecution and ill-treatment by those authorities."

4.7.3.1.1 FN's Torturkomités General Comment no. 4

Den 6. december 2017 vedtog FN's Torturkomité General Comment no. 4, der erstatter General Comment no. 1. General Comment no. 4, som blev udgivet den 4. september 2018, indeholder beskrivelser af komitéens fortolkning og forståelse af specifikke bestemmelser i torturkonventionen og udgør et fortolkningsbidrag til artikel 3 i torturkonventionen.

Det fremgår af General Comment no. 4, pkt. 40-41, at Torturkomitéen anbefaler, at myndighederne iværksætter en torturundersøgelse, hvis ansøgeren anmoder herom,

uanset om den relevante myndighed finder det sandsynligt, at ansøgeren har været udsat for tortur eller ej.

Komitéen har blandt andet anført følgende:

> 41. […] In particular, an examination by a qualified medical doctor, including as requested by the complainant to prove the torture that the complainant has suffered, should always be ensured, regardless of the authorities' assessment of the credibility of the allegation, so that the authorities deciding on a given case of deportation are able to complete the assessment of the risk of torture on the basis of the result of the medical and psychological examinations, without any reasonable doubt.

Som beskrevet i afsnit 4.7.3.1 har Flygtningenævnet imidlertid praksis for, at beslutningen om at iværksætte en torturundersøgelse træffes på baggrund af en konkret vurdering og ikke ud fra en generel standard. Vedtagelsen af General Comment no. 4 blev derfor drøftet i Flygtningenævnets koordinationsudvalg den 19. april 2018. Der var i udvalget enighed om, at iværksættelse af en torturundersøgelse indtil videre fortsat må bero på en konkret vurdering af, om der er behov for en sådan undersøgelse af hensyn til den nødvendige asylretlige vurdering af sagen.

4.7.3.2 Gennemførelse af en torturundersøgelse

Selve torturundersøgelsen foretages af Retsmedicinsk Institut, der foranlediger en nærmere undersøgelse af asylansøgeren med henblik på en vurdering af, hvorvidt eventuelle objektive fund kan karakteriseres som udslag af fysisk tortur. Herudover foretages der ofte en undersøgelse på Retspsykiatrisk Klinik, hvor der udarbejdes en psykiatrisk erklæring. Der kan desuden foretages andre speciallægeundersøgelser.

Retsmedicinsk Institut sammenfatter undersøgelserne i en konklusion, som herefter indgår som en del af nævnets samlede beslutningsgrundlag.

Hvis der i sagen foreligger andre lægelige oplysninger, herunder erklæringer fra Amnesty Internationals lægegruppe, indgår disse tillige i grundlaget for sagens afgørelse.

4.7.3.3 Resultatet af en torturundersøgelse

Som eksempel på sager, hvor nævnet har vurderet betydningen af en foretagen torturundersøgelse kan henvises til afgørelserne Rusl/2022/7 og Rusl/2022/8 der er omtalt i formandskabets 31. beretning (2022), side 165 ff.

Endvidere kan henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 29. beretning (2020), side 468 f., nævnte afgørelse Soma/2020/103, og Flygtningenævnets formandskabs 28. beretning (2019), afsnit 6.11.3.3, side 498 ff.

4.8 Uledsagede mindreårige asylansøgere

For en gennemgang af nævnets behandling af sager vedrørende uledsagede asylansøgere henvises til nedenfor i kapitel 9.

4.9 Statsløse personer og personer med muligt statsborgerskab i flere lande

Det følger af flygtningekonventionens artikel 1 A(2), at det er en betingelse for, at en person kan anses for flygtning, at den pågældende befinder sig udenfor det land, i hvilket pågældende har statsborgerret.

Det fremgår af bestemmelsens 2. led, at med hensyn til en person, der har statsborgerret i mere end ét land, skal udtrykket "det land, i hvilket han har statsborgerret" betyde hvert af de lande, i hvilke han har statsborgerret. En person skal således ikke betragtes som værende uden beskyttelse fra det land, i hvilket han har statsborgerret, såfremt han uden gyldig grund, der udspringer af velbegrundet frygt, har undladt at søge beskyttelse fra et af de lande, i hvilke han har statsborgerret.

Hvis en ansøger har statsborgerskab i flere lande, foretager Flygtningenævnet i overensstemmelse hermed en asylretlig vurdering i forhold til begge de lande, hvor ansøgeren har statsborgerskab, og der vil kun kunne gives opholdstilladelse, hvis ansøgeren er forfulgt eller har behov for beskyttelse i forhold til begge lande.

Som eksempel herpå kan nævnes afgørelserne Soma/2022/24 og Soma/2022/25, der er omtalt i formandskabets 31. beretning (2023), side 489 ff, og hvori nævnet vurderede ansøgerne i forhold til både farens hjemland, Somalia og moderens hjemland, Etiopien. Det fulde resumé af afgørelserne kan findes på Flygtningenævnets hjemmeside.

Efter nævnets praksis vil også en ansøgers ikke-udnyttede adgang til statsborgerskab i et eller flere lande i særlige tilfælde kunne danne grundlag for den asylretlige vurdering i forhold til det eller de pågældende land(e), se som eksempel afgørelsen, der er nævnt i formandskabets 25. beretning (2016), side 168 f. Etio/2016/21. Se endvidere den i formandskabets 23. beretning (2014), side 147, nævnte afgørelse Aser/2014/1.

Hvad angår statsløse personer følger det af definitionen i artikel 1, litra A, nr. 2, at den pågældende for at anses for flygtning må befinde sig udenfor det land, hvor han tidligere havde fast bopæl.

Det fremgår af UNHCR's håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus punkt 101, at formuleringen i artikel 1 A (2) om statsløse flygtninge er parallel med den foregående vending vedrørende flygtninge, som har statsborgerskab, og at "det land, i hvilket han har statsborgerret" for så vidt angår statsløse flygtninge erstattes med "det land, hvor han tidligere havde fast bopæl". Flygtningekonventionens grunde skal for så vidt angår en statsløs person undersøges i relation til det land, "hvor han tidligere havde fast bopæl", og i relation til hvilket han hævder at nære frygt, hvilket 1951-konventionens koncipister definerede som "det land, hvor han boede, og hvor han blev udsat for – eller ved en tilbagevenden frygter at blive udsat for – forfølgelse", jf. håndbogens punkt 103. Det fremgår videre af punkterne 104 og 105, at en statsløs person kan have haft fast bopæl i mere end et land og kan nære frygt for forfølgelse i relation til flere af disse, men at definitionen ikke kræver, at kriterierne skal opfyldes i forhold til dem alle.

Når først en statsløs person er blevet anerkendt som flygtning i relation til "det land, hvor han tidligere havde fast bopæl", vil det faktum, at han bosætter sig i et andet land, ikke påvirke hans flygtningestatus. I denne situation vil ansøgeren efter omstændighederne kunne anses for at have opnået beskyttelse i det andet land, som dermed vil kunne anses som et første asylland, jf. udlændingelovens § 7, stk. 5.

Endelig fremgår det af punkt 102, at ikke alle statsløse personer er flygtninge. De skal af de i definitionen angivne grunde befinde sig uden for det land, hvor de tidligere havde deres faste bopæl. Hvor disse grunde ikke foreligger, er en statsløs person ikke flygtning.

Vedrørende statusvalget i sager vedrørende statsløse personer besluttede Flygtningenævnets koordinationsudvalg i 1989, at alle statsløse personer, der meddeltes asyl, skulle have opholdstilladelse som konventionsflygtninge efter udlændingelovens § 7, stk. 1, medmindre der forelå ganske særlige omstændigheder. Udvalgets beslutning er gengivet i formandskabets beretning for perioden 1. april 1987 til 31. marts 1989, side 137. Beslutningen vedrører andre statsløse end statsløse palæstinensere fra Libanon, der efter nævnets dagældende praksis uden videre ansås for omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1.

Beslutningen blev drøftet på et koordinationsudvalgsmøde den 30. april 2014 på baggrund af et notat udarbejdet af Flygtningenævnets sekretariat, hvoraf det fremgik, at koordinationsudvalgets beslutning ikke ses at være efterlevet i praksis. Der kunne efter det oplyste ikke findes afgørelser truffet efter 1989, hvor statsløse personer er meddelt opholdstilladelse efter § 7, stk. 1, alene med henvisning til, at de er statsløse, og uden

at der også i afgørelsen er henvist til en af forfølgelsesgrundene i flygtningekonventionens artikel 1, litra A.

I koordinationsudvalget var der enighed om, at der ikke ses at foreligge et retligt grundlag for udvalgets daværende beslutning eller for at følge beslutningen i praksis.

Der var således i udvalget enighed om at fortsætte den hidtidige praksis, hvorefter nævnet i sager om statsløse personer, der vurderes at have behov for international beskyttelse, som hidtil vil skulle foretage en konkret vurdering af, om ansøger opfylder betingelserne i flygtningekonventionens artikel 1, litra A, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller § 7, stk. 2. Der var endvidere i udvalget enighed om at fortsætte praksis i forhold til statsløse palæstinensere fra Libanon, der uden videre ansås for omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. De faktiske omstændigheder var således ikke ændret, så der var grundlag for at ændre denne praksis.

I 2018 ændrede Flygtningenævnet praksis vedrørende statsløse palæstinensere fra UNRWAs mandatområde, således at sager vedrørende denne gruppe personer skal afgøres efter flygtningekonventionens artikel 1 D. Praksisændringen og baggrunden herfor er beskrevet i formandskabets 27. beretning, side 481 ff. For en beskrivelse af nævnets praksis i sager vedrørende statsløse palæstinensere henvises til kapitel 8.

Nævnet tager i sager vedrørende statsløse personer stilling til, hvilket land eller hvilke lande der må anses for at være ansøgerens hjemland(e), i forhold til hvilke(t) ansøgeren asylretligt skal vurderes.

Som eksempel herpå kan henvises til afgørelsen Stat/2022/6, der er henvist til i formandskabets 31. beretning (2022), side 174 ff.

Hvis ansøgeren har en tilknytning til flere lande, vil nævnet tage stilling til, om alene ét af de pågældende lande skal anses for hjemlandet, eller om ansøger kan anses for at have flere hjemlande. I denne vurdering indgår blandt andet, hvor ansøgeren er født, hvor han er opvokset og har haft sine formative år, samt hvor længe ansøgeren har opholdt sig i de respektive lande og på hvilket grundlag.

Det forhold, at der i ansøgerens hjemland er indført et generelt indrejseforbud for den befolkningsgruppe, som ansøgeren tilhører, indebærer ifølge Flygtningenævnets praksis ikke i sig selv, at nævnet ikke kan foretage en asylretlig vurdering af ansøgeren i forhold til det pågældende land. Såfremt det imidlertid i praksis viser sig ikke at være muligt at udsende ansøgere fra den pågældende befolkningsgruppe til det pågældende

land, vil dette indgå i nævnets vurdering af, hvorvidt det pågældende land fortsat vil kunne anses som ansøgerens hjemland.

Se som eksempler fra nævnets praksis de afgørelser, der er nævnt i formandsskabets 25. beretning (2016), side 171 ff., Liby/2016/13, Stat/2016/18 og Stat/2016/8.

Det fremgår af UNHCR's Håndbog punkt 89, at i tilfælde, hvor der er usikkerhed om, hvorvidt en person har et statsborgerskab, og hvor det ikke er muligt at fastslå en ansøgers nationalitet med sikkerhed, bør den pågældendes flygtningestatus fastslås på lignende måde som for en statsløs persons, dvs. at det land, hvor han tidligere havde fast bopæl, må tages i betragtning i stedet for det land, i hvilket han muligvis har statsborgerret.

Som eksempel på sager, hvor nævnet har foretaget en vurdering af, i forhold til hvilket land ansøgerens sag skulle vurderes, kan henvises til afgørelsen Soma/2023/1, der er omtalt i kapitel 10.

Det er Udlændingestyrelsen, som i forbindelse med registreringen fastlægger en ansøgers identitet og nationalitet. Flygtningenævnet er dog ikke bundet heraf og foretager derfor en selvstændig vurdering også af disse forhold. For eksempler herpå henvises til afsnit 11.5 om udsendelse.

For så vidt angår sager, hvor ansøgeren ikke ønsker at oplyse om sin nationalitet, eller hvis ansøgerens oplysninger herom må forkastes som utroværdige, og hvor nævnet på baggrund af ansøgerens (manglende) oplysninger og sagens omstændigheder i øvrigt vurderer, at ansøgeren ikke opfylder betingelserne for at blive meddelt asyl, kan henvises til afgørelsen Hjem/2023/1, der er omtalt i afsnit 11.5.

I visse tilfælde vil nævnet vurdere ansøgeren i forhold til en del af et land, som udgør et selvstyrende område, og hvor forholdene adskiller sig væsentligt fra forholdene i andre dele af landet, selvom det pågældende område ikke folkeretligt er anerkendt som en selvstændig stat. Der henvises om behandlingen af sådanne sager nærmere til afsnit 11.5.

Hvad angår udsendelse af en ansøger, som er blevet meddelt afslag på asyl under henvisning til, at ansøgeren allerede har opnået beskyttelse i et andet land eller har en nær tilknytning til et andet land, jf. udlændingelovens § 7, stk. 5, om første asylland, henvises til afsnit 5.2.

4.10 Sager, der af Udlændingestyrelsen er forsøgt afgjort i åbenbart grundløs-proceduren

Efter udlændingelovens § 53 b, stk. 1, kan Udlændingestyrelsen efter forelæggelse for Dansk Flygtningehjælp bestemme, at en sag om opholdstilladelse efter § 7 ikke kan indbringes for Flygtningenævnet, når ansøgningen må anses for åbenbart grundløs.

Såfremt Dansk Flygtningehjælp ikke kan tilslutte sig Udlændingestyrelsens vurdering af sagen som åbenbart grundløs, behandles sagen i nævnet efter udlændingelovens § 53, stk. 11, af Flygtningenævnets formand eller en af næstformændene alene, medmindre der er grund til at antage, at nævnet vil ændre Udlændingestyrelsens afgørelse.

Behandlingen af disse sager sker på skriftligt grundlag, jf. udlændingelovens § 56, stk. 3. Formanden eller en af næstformændene kan dog efter en konkret vurdering af sagen henvise den enkelte sag til mundtlig behandling under et nævnsmøde i Flygtningenævnet.

Ved Højesterets dom af 24. marts 2006 (UfR 2006.1831) er det fastslået, at endelighedsbestemmelsen i udlændingelovens § 56, stk. 8, også gælder sager, der af Udlændingestyrelsen er forsøgt afgjort i åbenbart grundløs-proceduren, og som er afgjort på formandskompetencen alene. For en nærmere omtale af udlændingelovens § 56, stk. 8, samt den ovennævnte dom henvises til formandskabets 15. beretning (2006), side 13f.

Af udlændingelovens § 53 b, stk. 1, fremgår de væsentligste kriterier, der medfører, at en sag skal behandles i åbenbart grundløs-proceduren.

Bestemmelsen indebærer, at åbenbart grundløs-proceduren skal anvendes, når de omstændigheder, som asylansøgeren påberåber sig, åbenbart ikke er asylrelevante, ligesom åbenbart grundløs-proceduren skal anvendes, når asylansøgeren påberåber sig omstændigheder, som på baggrund af Flygtningenævnets praksis åbenbart ikke kan føre til meddelelse af opholdstilladelse med konventionsstatus eller beskyttelsesstatus.

Af bestemmelsen fremgår det endvidere, at åbenbart grundløs-proceduren for eksempel også skal anvendes i sager, hvor den afgivne forklaring er åbenbart utroværdig.

Det fremgår af bemærkningerne til loven, at det forudsættes, at sager, som har været forsøgt behandlet i åbenbart grundløs-proceduren, undergives særlig hurtig behandling, uanset om den konkrete sag behandles af formanden eller en af næstformændene alene eller behandles på et nævnsmøde, jf. herved også Flygtningenævnets forretningsorden § 47, stk. 3.

Det fremgår videre af bemærkningerne, at Flygtningenævnet beskikker en advokat for asylansøgeren i medfør af udlændingelovens § 55, stk. 1, uanset om den konkrete sag behandles af formanden eller en af næstformændene alene eller behandles på et nævnsmøde.

I henhold til forretningsordenens § 28 sender nævnet ved sagens modtagelse et brev til ansøgeren om, at denne inden ti dage kan vælge en advokat. Såfremt ansøgeren ikke selv vælger en advokat inden fristens udløb, beskikker nævnets sekretariat en advokat for ansøgeren. Når ansøgeren har valgt en advokat, eller de ti dage er gået, fremsendes kopi af sagens akter og beskikkelsesbrev til advokaten. I den forbindelse gøres advokaten opmærksom på, at beskikkelsen betinges af, at advokaten fremkommer med bemærkninger i sagen inden for en frist på tre uger fra beskikkelsen. Henset til sagernes hastende karakter anmodes advokaten endvidere om straks at give meddelelse til Flygtningenævnets sekretariat, såfremt den pågældende ikke finder at kunne påtage sig sagen på dette vilkår. Såfremt advokaten ikke overholder fristen, kan Flygtningenævnets sekretariat ud fra hensynet til sagens fremme beskikke en anden advokat, jf. forretningsordenens § 29, stk. 4.

Det følger af udlændingelovens § 53 b, stk. 3, at Udlændingestyrelsen skal underrette Flygtningenævnet om afgørelser, som ikke har kunnet indbringes for nævnet, fordi Udlændingestyrelsen har truffet bestemmelse herom efter stk. 1. Det følger endvidere af bestemmelsens 2. pkt., at Flygtningenævnet kan bestemme, at bestemte grupper af sager skal kunne indbringes for nævnet (den såkaldte call-in beføjelse).

Ved siden af den lovbestemte call-in beføjelse vedrørende bestemte grupper af sager har Flygtningenævnet som den overordnede myndighed i asylsager endvidere en ulovbestemt adgang til at efterprøve Udlændingestyrelsens afgørelser i konkrete sager, der er endeligt afgjort af Udlændingestyrelsen i åbenbart grundløs-proceduren efter udlændingelovens § 53 b, stk. 1, og således ikke kan indbringes for nævnet.

I medfør af udlændingelovens § 53 b, stk. 3, udarbejder Udlændingestyrelsen kvartalsvis en skriftlig indberetning til Flygtningenævnet indeholdende information om de sager, der er behandlet i åbenbart grundløs-proceduren. På denne baggrund kan Flygtningenævnet løbende vurdere, om nævnet finder grundlag for at gøre brug af call-in beføjelsen i udlændingelovens § 53 b, stk. 3, eller den ulovbestemte adgang til at efterprøve Udlændingestyrelsens afgørelser i konkrete sager, som ikke er indbragt for nævnet. Indberetningerne bliver sendt til medlemmerne af Flygtningenævnets formandskab og koordinationsudvalget til drøftelse på møder i disse fora.

I indberetningerne inddeler Udlændingestyrelsen sager afgjort i åbenbart grundløsproceduren i fire grupper. Grupperne er dels inddelt med hensyntagen til, om ansøgerne kommer fra lande, hvis statsborgere med regelmæssige mellemrum meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, og dels med hensyntagen til hvilket geografisk område ansøgerne kommer fra.

Elygtningenævnet har i beretningsåret kun modtaget og afgjort ganske få sager, der af Udlændingestyrelsen er forsøgt behandlet i åbenbart grundløs-proceduren.

Som eksempel på sådanne sager kan nævnes afgørelsen Alba/2023/1., der blev henvist til behandling på et mundtligt nævnsmøde.

Kapitel 5

Udvalgte asylretlige problemstillinger

5.1 Internt flugtalternativ (IFA)

Det er i praksis antaget, at en asylansøger ikke har behov for international beskyttelse imod risiko for forfølgelse, hvis ansøgeren vil kunne undgå denne forfølgelse eller opnå beskyttelse et sted inden for sit hjemlands grænser, og hvis det vil være rimeligt at henvise ansøgeren til dette. Frygten for forfølgelse udstrækker sig ikke nødvendigvis til hele hjemlandets territorium, hvorfor det under visse forudsætninger vil kunne kræves, at den pågældende ansøger tager ophold i en anden del af hjemlandet, hvor forfølgelsen kan undgås. Der vil i sådanne tilfælde eksistere et internt flugtalternativ (Internal Flight Alternative – IFA).

Der er to afgørende forhold, der skal tages stilling til i forbindelse med fastlæggelsen af IFA. Det er således afgørende, om det pågældende IFA er relevant i det konkrete tilfælde, og om det er rimeligt at forvente, at ansøgeren tager ophold et andet sted i hjemlandet, jf. UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus, pkt. 91, og UNHCR's Guidelines on International Protection no. 4:"Internal Flight or Relocation Alternative" within the context of Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of Refugees" af 23. juli 2003.

Ved vurderingen af, om det pågældende IFA er relevant i det konkrete tilfælde, skal der tages stilling til, om der i ansøgerens hjemland er et sted eller område, hvor den pågældende fremadrettet vil kunne undgå forfølgelse eller modtage den fornødne beskyttelse. Herunder skal det vurderes, om området er tilgængeligt og sikkert for ansøgeren. Ved denne vurdering indgår ansøgerens asylmotiv, og det vil for eksempel tale imod, at der er et relevant IFA, at ansøgeren har en konflikt med en myndighed i hjemlandet, da det formodes, at en myndighed vil kunne forfølge en ansøger på hele statens område. IFA kan dog være relevant, hvis myndigheden kun kontrollerer dele af landet. Hvis asylmotivet derimod relaterer sig til en privat aktør, må det vurderes, om ansøgeren fortsat vil blive udsat for forfølgelse i det nye område. Endelig skal det vurderes, om ansøgeren vil være i risiko for at blive udsat for en ny form for forfølgelse eller udsat for anden fare i området.

Ved vurderingen af, om det er rimeligt at forvente, at ansøgeren tager ophold et andet sted i hjemlandet, skal der tages stilling til ansøgerens personlige forhold, herunder al-

der, køn, helbredstilstand, familiemæssige situation, etnisk, kulturelt eller religiøst tilhørsforhold, politisk eller social tilknytning til det pågældende område, sprog, uddannelse, profession samt tidligere forfølgelse og deraf følgende psykologiske problemer med henblik på at fastlægge, om det vil være rimeligt at henvise ansøgeren til at tage ophold i et bestemt område i hjemlandet uden for store besværligheder. Disse forhold skal, jf. UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus, pkt. 53, anskues kumulativt. I vurderingen vil asylansøgerens økonomiske forhold også kunne være relevante.

Ved afgørelsen af ovenstående bør der foretages en objektiv vurdering af, hvorvidt en del af hjemlandet kan udgøre et IFA. I vurderingen må de forhold, der førte til ansøgerens flugt fra hjemlandet, tages i betragtning, men det skal også tages i betragtning, om den del af hjemlandet, der kan antages at fungere som et IFA, udgør et meningsfuldt alternativ for fremtiden, herunder om området er vedvarende stabilt og sikkert, jf. UNHCR's Guidelines on International Protection: "Internal Flight or Relocation Alternative" within the Context of Article 1 A (2) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of Refugees af 23. juli 2003. Det fremgår heraf, at vurderingen af, om der foreligger et IFA, hovedsageligt koncentrerer sig om fremtiden. Eksistensen af et IFA på tidspunktet for flugten vil kunne have betydning i forhold til den samlede vurdering af asylmotivet, men i praksis vil tidspunktet for afgørelsen være afgørende for, hvorvidt en asylansøger kan henvises til at tage ophold et andet sted i hjemlandet.

Dette er i overensstemmelse med den praksis, der har dannet sig i nævnet, hvorefter det er situationen på afgørelsestidspunktet, der er afgørende for, om der kan anses at foreligge et internt flugtalternativ.

Hvis et område inden for hjemlandets grænser skal kunne karakteriseres som vedvarende stabilt, vil beskyttelsen i området som udgangspunkt blive ydet af de nationale myndigheder. Der vil således være en formodning imod, at der findes et IFA i tilfælde, hvor ansøgeren er forfulgt af de nationale myndigheder. Der kan imidlertid være tale om sådanne særlige forhold, at lokale myndigheder eller magtfulde private kan yde den nødvendige beskyttelse. Dette er således tidligere i Flygtningenævnets praksis blevet antaget at være tilfældet for så vidt angår Nordirak og Nordsomalia.

Ifølge UNHCR's Guidelines on International Protection: "Internal Flight or Relocation Alternative" within the Context of Article 1 A (2) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of Refugees af 23. juli 2003 påhviler bevisbyrden for, at der foreligger et internt flugtalternativ, asylmyndighederne.

Udlændingestyrelsen bør i så god tid som muligt forud for nævnsmødet fremlægge anbringender om IFA, således at ansøgers advokat og nævnet kan forberede sig herpå. Det påhviler dog under alle omstændigheder nævnet ex officio at tage stilling til, om der er anledning til at bringe IFA i anvendelse, jf. udlændingelovens § 54, stk. 1, 2. pkt.

Tidligere har nævnet bragt IFA i anvendelse i sager vedrørende somaliske statsborgere, hvor nævnet fandt, at betingelserne for at kunne henvise ansøgeren til at tage ophold i Mogadishu og Kismayo som internt flugtalternativ var opfyldt. For yderligere herom, kan der henvises til Flygtningenævnets formandskabs 28. beretning (2019), side 533. I nyere praksis ses IFA anvendt i f.eks. Soma/2021/17, som kan ses på nævnets hjemmeside.

Flygtningenævnet har i beretningsåret afgjort tre personsager, hvor der blev foretaget en IFA-vurdering. Alle tre sager vedrørte statsborgere fra Den Demokratiske Republik Congo. Alle tre blev stadfæstet af nævnet.

Som eksempel på en sag fra beretningsåret, hvor nævnet fandt, at IFA kunne anvendes, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **november 2023** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Den Demokratiske Republik Congo. Indrejst i 2016. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk [etnicitet] og kristen af trosretning. Ansøgeren er født og opvokset i byen [by A], Syd Kivu, Den Demokratiske Republik Congo. Ansøgeren har også været bosat i andre områder i Kivu provinsen, herunder i [by B] og [by C] før sin endelige udrejse af Den Demokratiske Republik Congo i 2005. Ansøgeren indrejste herefter i [land A], hvor han boede frem til sin udrejse i 2016. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Han har som asylmotiv henvist til de generelle forhold i Den Demokratiske Republik Congo, herunder at situationen både i ansøgerens hjemregion, Syd Kivu, og i Den Demokratiske Republik Congo generelt på nuværende tidspunkt er af en sådan karakter, at enhver vil være i risiko for overgreb i strid med EMRK's artikel 3 alene som følge af den blotte tilstedeværelse i området, således at betingelserne i udlændingelovens § 7, stk. 3, er opfyldt. Han har herunder henvist til, at der ikke eksisterer et internt flugtalternativ i hjemlandet. Han har ikke mulighed for at tage ophold i hovedstaden Kinshasa, da folk fra Syd Kivu vil blive diskrimineret på grund af sprog og dialekt. Han har heller ikke familie, kontakter eller netværk der. Derudover vil det være meget svært at skaffe arbejde, idet der i forvejen er stor arbejdsløshed i hovedstaden. Endelig er der stor sikkerhedsmæssig risiko ved at opholde sig i Kinshasa, blandt andet som følge af kriminelle gadebander kaldet [navn]. Flygtningenævnet traf [i vinteren 2021/22] afgørelse om, at ansøgeren ikke var i risiko for forfølgelse eller

overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2. Nævnet tilsidesatte således ansøgerens forklaring om, at hans [antal] [familiemedlemmer] og flere folk fra sin landsby, ville slå ham ihjel på grund af hans tidligere ægteskab, som utroværdig. Flygtningenævnet hjemviste imidlertid sagen til Udlændingestyrelsen med henblik på, at Udlændingestyrelsen foretog en vurdering af spørgsmålet om et internt flugtalternativ i Den Demokratiske Republik Congo. Nævnet fandt således, at forholdene i ansøgerens hjem-region, Syd Kivu, Den Demokratiske Republik Congo, på daværende tidspunkt var af en sådan karakter, at enhver vil være i risiko for overgreb i strid med EMRK's artikel 3 alene som følge af den blotte tilstedeværelse i området, således at betingelserne i udlændingelovens § 7, stk. 3, var opfyldt for så vidt angik ansøgerens hjemregion. Flygtningenævnet skal herefter foretage en vurdering af, om der i ansøgerens hjemland er områder, der kan udgøre et internt flugtalternativ for ansøgeren, samt om det er rimeligt at forvente, at ansøgeren tager ophold der. Kinshasa er landets hovedstad og største by med cirka 11,8 millioner indbyggere, og ifølge estimater fra 2019 bor godt 11 % af landets befolkning i byen. Indbyggertallet i Kinshasa er vokset eksplosivt de senere år, særligt grundet væbnede konflikter andre steder i landet. Kinshasa modtager således knap 80 % af urban migration i landet, og de nuværende indbyggere har overvejende rødder i andre egne af DR Congo. Uanset at de generelle forhold i Den Demokratiske Republik Congo er alvorlige og uforudsigelige, finder Flygtningenævnet, at forholdene i flertallet af provinserne – og i hovedstaden Kinshasa – ikke er af en sådan karakter, at enhver ved sin blotte tilstedeværelse risikerer forfølgelse eller overgreb i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. Ansøgeren er [40-45 år], han er sund og rask. Han er kristen af trosretning og taler både swahili samt fransk, der ifølge Encyclopedia Britannica er det officielle sprog i Den Demokratiske Republik Congo. Af oplysnings- og motivsamtalen af [i sommeren] 2021 fremgår det, at ansøgeren har oplyst, at han også taler [sprog A], [sprog B] og [sprog C]. Ansøgeren har dog under nævnsmødet bestridt, at han skulle have oplyst, at han taler [sprog B] og [sprog C]. Flygtningenævnet finder på baggrund af en konkret og samlet vurdering af ansøgerens forhold, at ansøgeren, uanset sit manglende netværk og sin manglende forudbestående tilknytning til områder uden for Kivu-regionen, har forudsætningerne for at kunne etablere sig eksempelvis i hovedstaden Kinshasa. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren er [40- 45] år gammel og ingen helbredsproblemer har, samt at han har boet i sit hjemland, indtil han var [i midt tyverne]. Flygtningenævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgeren i hjemlandet er uddannet [mellemlang videregående uddannelse], og at han sit hjemland i omkring et halvt år har arbejdet som sådan, at ansøgeren under sit ophold i [land A] har haft arbejde som både [erhvervsarbejde] og [servicearbejde], og at han i Danmark har arbejdet som [servicearbejde]. Flygtningenævnet finder derfor, at ansøgeren rimeligvis vil kunne henvises til at tage ophold et andet sted i Den Demokratiske Republik Congo end Kivu-regionen, hvor

ansøgeren er opvokset og har boet. Der kan derfor heller ikke meddeles ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3." Demo/2023/15

Som eksempler på sager hvor Flygtningenævnet fandt, at IFA ikke kunne anvendes, kan henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 31. beretning (2022), side 188 ff., nævnte afgørelser Came/2022/13 og Demo/2022/3.

Vedrørende anvendelse af IFA i Afghanistan henvises til kapitel 14.

5.2 Første asylland

Efter udlændingelovens § 7, stk. 5, kan opholdstilladelse efter § 7, stk. 1-3, nægtes, hvis udlændingen allerede har opnået beskyttelse i et andet land, eller hvis udlændingen har nær tilknytning til et andet land, hvor denne må antages at kunne opnå beskyttelse.

Det er en betingelse for, at udlændingen kan nægtes opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1-3, med henvisning til et første asylland, at den pågældende har opnået eller må antages at kunne opnå beskyttelse i det land, som overvejes anvendt som første asylland.

Reglen om første asylland forudsætter ikke, at det først konstateres, at udlændingen er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1-3. Asylmyndighederne er således ikke forpligtet til at foretage en isoleret vurdering af, om forholdene i udlændingens hjemland berettiger vedkommende til at opnå asyl i Danmark. Ved vurderingen af, om en ansøgning om asyl kan nægtes med henvisning til et første asylland, skal det i stedet alene indgå, om betingelserne for at anse et land for at være første asylland er opfyldt, og om en opholdstilladelse allerede af den grund kan nægtes.

Det fremgår af lovbemærkningerne til lovforslag nr. L 72 af 14. november 2014 (bemærkningerne til § 1, nr. 2 og 8, og afsnit 3.3.2. i de almindelige bemærkninger), at det imidlertid fortsat bør være muligt at foretage en vurdering af asylmotivet, hvor dette undtagelsesvis er af betydning for, om et land kan betragtes som et første asylland. Det kan eksempelvis være tilfældet, hvis det potentielle første asylland efter de foreliggende baggrundsoplysninger udsætter personer med et bestemt asylmotiv for refoulement. Det er således en betingelse, at asylansøgeren enten har opnået faktisk beskyttelse i første asyllandet eller har nær tilknytning hertil og må antages at kunne opnå beskyttelse der. Beskyttelsesbegrebet uddybes nedenfor.

5.2.1 Beskyttelse i et andet land

En række kriterier indgår i vurderingen af, om et land kan betragtes som et første asylland. Kernen i beskyttelsesbegrebet er, at ansøgeren skal være i personlig sikkerhed ved

såvel indrejse som ved ophold i første asyllandet, hvilket vil sige, at pågældende skal kunne indrejse lovligt og tage lovligt ophold i landet, ligesom ansøgerens personlige integritet og sikkerhed skal være beskyttet i landet.

Det er herunder et ufravigeligt mindstekrav, at ansøgeren skal være beskyttet mod at blive videresendt til et land, hvor ansøgeren er forfulgt. Ansøgeren skal endvidere være beskyttet mod, at første asyllandet videresender pågældende til et land, hvor denne ikke vil nyde faktisk beskyttelse. Dette indebærer, at ansøgeren de facto skal være beskyttet mod refoulement. Efter nævnets praksis er det dog ikke en betingelse, at første asyllandet har ratificeret og implementeret flygtningekonventionen i lovgivningen.

Det kan ikke kræves, at ansøgeren socialt set skal kunne leve på fuldt ud det samme niveau som landets egne statsborgere, men ansøgerens personlige integritet skal være beskyttet. I beskyttelseskravet indgår derfor et vist socialt og økonomisk element, idet ansøgeren skal nyde visse helt basale rettigheder. Der henvises herved til de civile og socioøkonomiske rettigheder, der fremgår af flygtningekonventionens kapitel II til V samt til ExCom Conclusion No. 58, hvorefter et krav for at kunne sende asylansøgere eller flygtninge tilbage til et land, hvori de har opnået beskyttelse, blandt andet er, at de dér bliver *"treated in accordance with recognized basic human standards"*. Dette indebærer eksempelvis, at asyllandet i praksis skal respektere de krav, der fremgår af flygtningekonventionens artikel 3 om ikke-diskrimination, artikel 4 om religionsfrihed, artikel 17 om adgang til lønnet beskæftigelse i samme omfang som de gunstigst stillede udlændinge, artikel 22, stk. 1, om adgang til grundskoleundervisning efter samme standard som asyllandets egne statsborgere, artikel 23 om samme behandling som asyllandets statsborgere med hensyn til offentlig understøttelse samt artikel 28 om udstedelse af rejsedokumenter.

Det vil ved vurderingen efter udlændingelovens § 7, stk. 5, som udgangspunkt ikke være relevant at vurdere modtageforholdene for asylansøgere i første asyllandet, idet ansøgeren normalt vil være i besiddelse af en gyldig opholdstilladelse i første asyllandet. Er dette ikke tilfældet, vil ansøgeren alt efter baggrundsoplysningerne om det pågældende asylland ofte relativt let kunne antages at kunne opnå en ny opholdstilladelse.

Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol har i sagen Samsam Mohammed Hussein m.fl. mod Nederlandene og Italien (app. no. 27725/10) ved beslutning af 2. april 2013 forholdt sig både til spørgsmålet om, hvorvidt forholdene for personer med opholdstilladelse i førsteasyllandet udgør en krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 og om muligheden for at genindrejse i første asyllandet med en udløbet opholdstilladelse. For så vidt angår spørgsmålet om forholdene i første asyllandet, henviste Domstolen i præmis 68 til, at der skal foretages en streng vurdering af,

hvorvidt ansøgeren er i risiko for at blive udsat for behandling i strid med artikel 3. Herefter udtalte Domstolen i præmis 70, at det ikke udgør en krænkelse af artikel 3 at udsende ansøgeren til et første asylland, hvor dennes økonomiske situation vil være ringere end det var i udsendelseslandet. Der følger ikke en generel forpligtelse af artikel 3 til at give økonomisk bistand til flygtninge, således de kan opretholde en bestemt levestandard. For så vidt angår spørgsmålet om muligheden for at genindrejse i første asyllandet med en udløbet opholdstilladelse og søge om fornyelse af sin opholdstilladelse henvises til beslutningens præmisser 37-38 og 77.

I modsætning til vurderingen efter udlændingelovens § 7, stk. 1-3, hvorefter en asylansøger skal sandsynliggøre sit asylmotiv, gælder der ved vurderingen efter udlændingelovens § 7, stk. 5, en omvendt bevisbyrderegel. Det påhviler således Udlændingestyrelsen og Flygtningenævnet at godtgøre, at det fremstår bevismæssigt sandsynligt, at betingelserne for, at et land kan tjene som en asylansøgers første asylland, er opfyldt. Flygtningenævnet skal således ud fra den enkelte sags oplysninger kunne påvise, hvilke omstændigheder der konkret begrunder antagelsen om, at en asylansøger vil kunne opnå den fornødne beskyttelse ved en tilbagevenden til første asyllandet.-

Viser det sig efterfølgende, at det ikke er muligt for ansøgeren at indrejse i første asyllandet, kan sagen søges genoptaget med henvisning hertil, jf. herved det i afsnit 5.2.3 anførte.

Spørgsmålet om anvendelse af første asyllandprincippet kan endvidere komme på tale i sager, hvor ansøgeren ikke tidligere har opholdt sig i det pågældende land, såfremt ansøgeren har en nær tilknytning til landet, eksempelvis i sager, hvor ansøgerens ægtefælle er statsborger i det pågældende land, se herom nærmere nedenfor i afsnit 5.2.2.

Som eksempel på en afgørelse, hvor nævnet fandt, at ansøgeren kunne opnå beskyttelse i første asyllandet, kan henvises til afgørelsen, der er nævnt i formandskabets 29. beretning (2020), side 191f.

Som eksempel på en afgørelse, hvor nævnet fandt, at et andet europæisk land kunne tjene som første asylland for ansøgeren, kan desuden henvises til formandskabets 30. beretning (2021), side 175f.

5.2.2 Tilknytningsmomenter

Efter § 7, stk. 5, er det ikke en betingelse for anvendelse af bestemmelsen, at udlændingens tilknytning til det andet land, der overvejes anvendt som første asylland, er nærmere end tilknytningen til Danmark. Det er tilstrækkeligt, at udlændingen har en nær tilknytning til det land, der overvejes anvendt som første asylland.

Ifølge bemærkningerne til bestemmelsen er en sådan tilknytning til stede, hvis udlændingen er født og opvokset i det pågældende land. Hvis udlændingen gennem nogen tid har opholdt sig i landet, kan en sådan tilknytning efter omstændighederne også foreligge.

En nær tilknytning til et andet land vil endvidere foreligge, hvis udlændingen har familiemedlemmer i det pågældende land. Udlændinge, der har nære slægtninge som eksempelvis ægtefælle og børn i et andet land end Danmark, må anses for at have nær tilknytning til det pågældende land, således at opholdstilladelse skal nægtes. Videre kan også udlændinge, der har fjernere slægtninge i et andet land end Danmark, efter omstændighederne anses for at have en nær tilknytning til det pågældende land. Afgørelsen af, om dette er tilfældet, må træffes efter en konkret vurdering, hvori det konkrete slægtskabsforhold og relationerne parterne imellem skal tillægges betydning. Det kan således eksempelvis have betydning, om de pågældende har levet i samme husstand eller i øvrigt har plejet regelmæssig omgang med hinanden. Jo fjernere slægtskabet er, desto større vægt skal sådanne forhold have. Tilstedeværelsen af andre sociale netværk end familienetværk i det land, der overvejes anvendt som første asylland, kan ud fra samme betragtninger efter omstændighederne også medføre, at der skal meddeles afslag på opholdstilladelse her i landet.

Som eksempel på afgørelser, hvor Flygtningenævnet har taget stilling til spørgsmålet om tilknytning kan henvises til formandskabets 29. beretning (2020), side 194f samt formandskabets 31. beretning (2022), side 195f.

5.2.3 Betydningen af udsendelseshindringer

Af hjemrejselovens § 1, stk. 1, fremgår, at en udlænding, der efter reglerne i udlændingelovens kapitel 1 og 3-5 a eller efter reglerne i lov om midlertidig opholdstilladelse til personer, der i Afghanistan har bistået danske myndighederne m.v., eller efter reglerne i lov om midlertidig opholdstilladelse til personer, der er fordrevet fra Ukraine, ikke har ret til at opholde sig her i landet, har pligt til at udrejse. Hjemrejsestyrelsen foretager kontrollen med, om en udlænding er udrejst, jf. hjemrejselovens § 1, stk. 2. En udlænding, der har pligt til at udrejse som følge af, at udlændingen ikke har ret til at opholde sig her i landet, udrejser om nødvendigt med bistand fra Hjemrejsestyrelsen. Politiet bistår om nødvendigt Hjemrejsestyrelsen, jf. hjemrejselovens § 1, stk. 3.

I tilfælde, hvor udsendelse til et første asylland må anses for udsigtsløs, orienterer Hjemrejsestyrelsen Flygtningenævnet herom. Nævnet vil da som udgangspunkt genoptage og hjemvise sagen med henblik på, at Udlændingestyrelsen foretager en vurdering af, om udlændingen er omfattet af udlændingelovens § 7.

Det er alene i tilfælde, hvor udsendelseshindringerne beror på første asyllandets myndigheder, at udsendelse vil blive anset for udsigtsløs. En ansøger kan således hverken ved at nægte at medvirke til udsendelse, herunder til at opnå indrejsetilladelse, eller ved at nægte at medvirke til at søge opholdstilladelse – såfremt den pågældende måtte ønske dette – selv skabe grundlaget for, at en udsendelse må anses for udsigtsløs.

5.3 Udlændingelovens § 29 b

Ved lov nr. 153 af 18. februar 2015 blev der indsat en bestemmelse i udlændingelovens § 29 b, hvorefter en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 kan afvises, hvis udlændingen allerede har opnået beskyttelse i et land omhandlet i § 29 a, stk. 1 (et land der er omfattet af eller har tilsluttet sig Dublinforordningen). Bestemmelsen er indført i lyset af den tilsvarende mulighed for afvisning, som er indeholdt i artikel 33 i asylproceduredirektivet (Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/32/EU af 26. juni 2013), som er omfattet af Danmarks forbehold på området for retlige og indre anliggender.

Bestemmelsen i udlændingelovens § 29 b indebærer, at udlændinge, der allerede har opnået beskyttelse i et andet land, hvor Dublinforordningen finder anvendelse, som udgangspunkt ikke har ret til at få deres ansøgninger om asyl behandlet i Danmark.

5.3.1 Grundlaget for behandlingen af 29 b-sager

5.3.1.1 Udlændingelovens bestemmelser

Påberåber en udlænding sig at være omfattet af udlændingelovens § 7, træffer Udlændingestyrelsen snarest muligt afgørelse om, hvorvidt asylansøgningen skal behandles i Danmark, eller om ansøgningen skal afvises som følge af, at ansøgeren allerede har opnået beskyttelse i et andet land, der er omfattet af eller har tilsluttet sig Dublinforordningen, jf. udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. pkt., jf. § 29 b. Det omfatter EU-landene samt Island, Norge og Schweiz.

Af bemærkningerne til bestemmelsen (lovforslag nr. L 72 af 14. november 2014, til § 1, nr. 2 og 8) fremgår, at hvis det under realitetsbehandlingen af en asylansøgning vurderes, at betingelserne for at afvise en ansøgning er opfyldt, træffes der snarest muligt afgørelse om afvisning af asylansøgningen.

5.3.1.2 Betingelser for at anse et land som første asylland

I bemærkningerne til bestemmelsen (lovforslag nr. L 72 af 14. november 2014, til § 1, nr. 2 og 8) er blandt andet anført følgende:

> ”Afvisning kan alene ske, hvis betingelserne for at betragte landet som første asylland er opfyldt som følge af, at en udlænding tidligere har opnået beskyttelse i landet. Det er i den forbindelse ikke et krav, at udlændingen kan leve på fuldt ud det samme niveau som det andet EU-lands egne stats-

borgere eller som flygtninge i Danmark, og praksis vedrørende overførsler efter Dublinforordningen kan ikke uden videre overføres, idet der bl.a. må sondres mellem vilkårene for udlændinge, hvis asylsag er under behandling, og udlændinge, der allerede har opnået beskyttelse.

Anvendelsen af den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 29 b forudsætter ikke, at udlændingen på afgørelsestidspunktet fortsat har en gyldig opholdstilladelse, eller at der foreligger en forhåndstilkendegivelse fra det andet lands myndigheder om, at udlændingen vil blive tilladt indrejse og ophold. Hvis det derimod på forhånd må anses udsigtsløst, at udlændingen tillades indrejse, kan asylansøgningen ikke afvises. Dette kan f.eks. være tilfældet, hvis der foreligger en erklæring fra det pågældende EU-land om, at udlændingen ikke vil blive modtaget eller tilladt indrejse.

Viser det sig efterfølgende, at udlændingen nægtes indrejse, vil sagen efter omstændighederne kunne genoptages."

Da det er en forudsætning for anvendelse af § 29 b, at betingelserne for at betragte landet som første asylland er opfyldt som følge af, at ansøgeren tidligere har opnået beskyttelse i landet, er det også forholdene i det pågældende land for udlændinge med opholdstilladelse, der er relevante ved vurderingen af, om landet kan yde ansøgeren beskyttelse. Disse forhold kan på væsentlige punkter adskille sig fra forholdene for asylansøgere i det pågældende land, hvorfor der er tale om en anden vurdering end i Dublinsager, se herom nærmere kapitel 3.

I sin praksis efter § 29 b har nævnet ved vurderingen af, om betingelserne for at betragte et land som første asylland er opfyldt, henvist til, at det herved blandt andet er et krav, at udlændingen skal være beskyttet mod refoulement, ligesom det skal være muligt for den pågældende at indrejse og tage lovligt ophold i første asyllandet. Den pågældendes personlige integritet og sikkerhed skal endvidere være beskyttet, men det kan ikke hermed kræves, at den pågældende socialt set skal kunne leve på fuldt ud samme niveau som første asyllandets egne statsborgere. Det er dog et krav i henhold til Excom Conclusion no. 58 (UNHCR), at flygtningen i første asyllandet bliver *"treated in accordance with recognized basic human standards"*. Efter Flygtningenævnets praksis er der i den forbindelse blandt andet blevet lagt vægt på, om udlændingen har adgang til bolig, lægehjælp, mulighed for ansættelse i den private eller offentlige sektor, mulighed for frit at bosætte sig samt mulighed for at eje fast ejendom.

Der kan yderligere henvises til afsnit 5.2.1, for så vidt angår spørgsmålet om, hvilke kriterier, der inddrages ved vurderingen af, om et land kan yde en ansøger beskyttelse, og Flygtningenævnets praksis herom.

5.3.2 Sagens behandling

5.3.2.1 Sagsforløb

I sager, hvor Udlændingestyrelsen har afvist en asylansøgning under henvisning til, at udlændingen allerede har opnået beskyttelse i et andet Dublinland, jf. udlændingelovens § 29 b, kan afvisningen påklages til Flygtningenævnet, jf. udlændingelovens § 53 a, stk. 1, nr. 1. Klagen har ikke automatisk opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, jf. § 53 a, stk. 2, 6. pkt.

Klage skal indgives til Udlændingestyrelsen senest syv dage efter, at styrelsens afgørelse er meddelt udlændingen, og klage indgivet senere end denne frist afvises af Flygtningenævnet, jf. § 53 a, stk. 2, 1. pkt.

Klagen behandles på samme måde som klager efter Dublinforordningen. Flygtningenævnets afgørelse i § 29 b-sager træffes således som udgangspunkt af formanden eller en næstformand alene på skriftligt grundlag, jf. udlændingelovens § 53, stk. 10, og § 56, stk. 3.

I helt særlige tilfælde kan sagen dog henvises til skriftlig behandling på et nævnsmøde i Flygtningenævnet og helt undtagelsesvis til mundtlig behandling, jf. udlændingelovens § 53, stk. 10, 2. pkt., og § 56, stk. 3, 2. pkt. Herom henvises i øvrigt til bemærkningerne til bestemmelsen (lovforslag nr. L 72 af 14. november 2014, til § 1, nr. 9 og 14).

I sager, der behandles på formandskompetencen, ydes udlændingen retshjælp af DRC Dansk Flygtningehjælp i det omfang, retshjælp ønskes. Retshjælpen er gratis for udlændingen. I klagesager, hvor udlændingen ønsker at lade sig repræsentere af DRC Dansk Flygtningehjælp, fremkommer DRC Dansk Flygtningehjælp typisk med et indlæg i sagen i forlængelse af Udlændingestyrelsens fremsendelse af sagens akter til Flygtningenævnet.

Der beskikkes som udgangspunkt ikke en advokat for udlændingen under Flygtningenævnets behandling af klagesagen, jf. udlændingelovens § 55, stk. 5. Udlændingen kan dog til enhver tid lade sig repræsentere af andre, herunder en advokat, i overensstemmelse med de almindelige forvaltningsretlige principper herom, herunder forvaltningslovens § 8, stk. 1. Udlændingen afholder selv eventuelle udgifter hertil.

I klagesager, som henvises til skriftlig eller mundtlig behandling på et nævnsmøde, finder de almindelige regler for advokatbeskikkelse i Flygtningenævnet anvendelse. Flygtningenævnet vil således kunne beskikke en advokat for udlændingen, hvis dette vurderes at være nødvendigt, jf. udlændingelovens § 55, stk. 5, jf. stk. 1.

Såfremt klageren bliver registreret udeblevet fra det asylcenter, som den pågældende er tilknyttet, fortsætter Flygtningenævnet sagens behandling, og træffer afgørelse på det foreliggende grundlag. Afgørelsen vil efterfølgende blive fremsendt til en eventuel partsrepræsentant. Såfremt klageren genopdukker, vil afgørelsen blive udleveret til klageren.

Påklage af en afgørelse efter udlændingelovens § 29 b til Flygtningenævnet har som udgangspunkt ikke opsættende virkning, jf. udlændingelovens § 53 a, stk. 2, 6. pkt. Dette medfører, at udlændingens processuelle ophold, som udlændingen har opnået som følge af sin ansøgning om asyl, ophører fra tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse. Udlændingen vil således fra dette tidspunkt være omfattet af de almindelige regler om udsendelse m.v. Det forudsættes imidlertid ifølge bemærkningerne til bestemmelsen (lovforslag nr. L 72 af 14. november 2014, til § 1, nr. 9 og 14), at Rigspolitiet (nu Hjemrejsestyrelsen) orienterer udlændingemyndighederne i verserende sager om datoen for udlændingens udsendelse, og at Flygtningenævnet bestræber sig på at træffe afgørelse, inden udlændingen skal udsendes. Der er således en forventning om, at en afgørelse i klagesager vedrørende udlændingelovens § 29 b kan træffes hurtigt ud fra et ressourcemæssigt hensyn, således at det sikres, at asylansøgere, hvis sag ikke skal behandles i Danmark, kan udsendes af landet snarest muligt.

Efter en konkret vurdering kan Flygtningenævnets formand, eller den som formanden bemyndiger dertil, dog beslutte, at gennemførelsen af en udsendelse skal udsættes under klagesagens behandling. Nævnet vil i den forbindelse blandt andet kunne lægge vægt på, om der efter en umiddelbar vurdering er udsigt til, at udlændingen kan få medhold i sin klage, om der er tale om en sag, der rejser spørgsmål af væsentlig principiel betydning, eller om der er væsentlige grunde til at tro, at en udsendelse vil være i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonvention. Endvidere vil nævnet kunne lægge vægt på, om det er nødvendigt for oplysningen af sagen, at udlændingen afgiver mundtlig forklaring for nævnet.

Som anført i afsnittene 1.3 og 11.11 er Flygtningenævnets afgørelser endelige, jf. udlændingelovens § 56, stk. 8. Domstolsprøvelse af nævnets afgørelse er ifølge domstolenes praksis begrænset til mangler ved afgørelsesgrundlaget, sagsbehandlingsfejl og ulovlig skønsudøvelse. For nærmere gennemgang af lovgrundlaget for domstolsprøvelse henvises til afsnit 11.11.2.

5.3.2.2 Genoptagelse

Efter at Flygtningenævnet har truffet afgørelse i en § 29 b-sag, kan klageren eller dennes repræsentant anmode nævnet om at genoptage nævnets behandling af sagen. En anmodning om genoptagelse har som altovervejende hovedregel ikke opsættende virk-

ning. En meddelelse om opsættende virkning til den pågældende efter modtagelse af en genoptagelsesanmodning vil således kræve, at særlige grunde taler herfor. For mere om Flygtningenævnets procedurer og vurderinger i forbindelse med genoptagelse henvises til kap. 11.11.1.

5.3.3 Nævnets praksis

Flygtningenævnet har i beretningsperioden truffet afgørelse i 33 sager, hvor nævnet har taget stilling til, om udlændingens asylansøgning skal afvises som følge af, at udlændingen allerede har opnået beskyttelse i et andet Dublinland, jf. udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. pkt., jf. § 29 b. 24 sager er blevet behandlet på formandskompetencen, mens ni sager er blevet behandlet på et skriftligt eller mundtligt nævnsmøde. Derudover blev to sager lukket uden afgørelse. Se nærmere afsnit 15.11.

Når Flygtningenævnet skal træffe afgørelse i medfør af udlændingelovens § 29 b og vurdere, om betingelserne for at anse et land som første asylland er opfyldt, indgår det altid som et kriterie, hvorledes de generelle forhold i første asyllandet er. Som eksempel på afgørelser, hvori nævnet har forholdt sig til de generelle forhold, kan henvises til formandskabets 27. beretning (2018) side 319 ff., formandskabets 28. beretning (2019) side 376 ff. og formandskabets 29. beretning (2020) side 205.

I lyset af de generelle forhold i første asyllandet indgår i Flygtningenævnets afgørelse også oplysninger om klagerens helbredsmæssige forhold eller sårbarhed, hvorved der ud over oplysninger om klagerens fysiske og psykiske helbred eksempelvis kan indgå oplysninger om, at klageren har mindreårige børn. Som eksempel på afgørelser, hvor Flygtningenævnet har forholdt sig til klagerens helbredsmæssige forhold eller sårbarhed, kan henvises til formandskabets 27. beretning (2018) side 324 ff., og formandskabets 28. beretning (2019) side 380 ff. og formandskabets 29. beretning (2020) side 205.

I beretningsåret har Flygtningenævnet i en række sager forholdt sig til de generelle forhold for personer, der har opnået beskyttelse i Grækenland.

I marts 2023 omgjorde Flygtningenævnet således Udlændingestyrelsens afgørelse om afvisning af en asylansøgning, jf. udlændingelovens § 29 b, vedrørende en mand, der var meddelt subsidiær beskyttelse i Grækenland. Flygtningenævnet fandt på baggrund af de i afgørelsen gengivne baggrundsoplysninger sammenholdt med oplysningerne om klagerens konkrete forhold – herunder at klageren blev meddelt subsidiær beskyttelse i Grækenland (en såkaldt ADET decision), mens han befandt sig uden for Grækenland – at der var en risiko for, at klageren ved en tilbagesendelse til Grækenland ikke ville have en reel adgang til indkvarteringsfaciliteter, at han derfor risikerede at skulle bo på gaden, at han ville være uden besiddelse af dokumenter, indtil han eventuelt måtte få

udstedt en ADET (opholdstilladelse) på grundlag af den tidligere meddelte subsidiære beskyttelse (ADET decision), at der kunne gå ganske lang tid før, klageren eventuelt måtte få udstedt en ADET, og at han i denne (langvarige) periode ikke ville have adgang til sociale ydelser, sundhedspleje og arbejdsmarkedet. Sagen kan findes gengivet i sin fulde længde som §29b-Græ/2023/2 på nævnets hjemmeside.

I april 2023 omgjorde Flygtningenævnet en afgørelse vedrørende en mand, der var meddelt flygtningestatus i Grækenland. Flygtningenævnet fandt på baggrund af de i afgørelsen gengivne baggrundsoplysninger sammenholdt med oplysningen om, at klagerens opholdstilladelse (ADET) var udløbet, at der var en reel risiko for, at klageren ved en tilbagesendelse til Grækenland ikke ville have adgang til bolig, og at han derfor risikerede at skulle bo på gaden. Klageren ville endvidere være uden besiddelse af dokumenter, indtil han eventuelt måtte få fornyet sin opholdstilladelse (ADET), hvilket kan tage ganske lang tid, og som følge heraf ville han i denne (langvarige) periode ikke have adgang til sociale ydelser, sundhedspleje og arbejdsmarkedet. Sagen kan findes gengivet i sin fulde længde som §29b-Græk/2023/3/ på nævnets hjemmeside.

Flygtningenævnet har derudover i 2023 omgjort seks personsager vedr. Grækenland og stadfæstet én.

Som eksempel på en sag, hvor klageren var uledsaget mindreårig, kan henvises til sag §29b-Græ/2021/5, der kan findes på Flygtningenævnets hjemmeside.

Som eksempel på en sag, hvor klageren havde opholdstilladelse på et andet grundlag i Danmark, kan henvises til formandskabets 30. beretning (2021), s. 182f.

Som eksempler på sager, hvori klageren ikke har haft en opholdstilladelse i Danmark, men hvor klageren har gjort gældende at have en tilknytning til Danmark, og hvor nævnet således har forholdt sig til betydningen heraf, kan eksempelvis henvises til formandskabets 27. beretning (2018) side 328 ff., formandskabets 28. beretning (2019) side 385 ff. og formandskabets 29. beretning (2020) side 204 f. Der kan fra beretningsåret endvidere henvises til sagen § 29 b-Sve/2023/3/ på nævnets hjemmeside.

Endelig har Flygtningenævnet i en række sager forholdt sig til, hvorvidt det har betydning, at klagerens opholdstilladelse i første asyllandet er udløbet. Det forudsættes som udgangspunkt ikke, at klageren på tidspunktet for Udlændingestyrelsens eller Flygtningenævnets afgørelse har en gyldig opholdstilladelse i første asyllandet, idet der henvises til gennemgangen ovenfor i afsnit 5.3.1.2. Som eksempel på sager, hvori klageren har haft en udløbet opholdstilladelse, kan henvises til formandskabets 27. beretning

(2018) side 329 ff., formandskabets 28. beretning (2019) side 386 ff., samt til sag §29b-Ita/2021/3, som kan findes på nævnets hjemmeside.

5.4 Sur place

Efter udlændingelovens § 7, stk. 1, gives der efter ansøgning opholdstilladelse til en udlænding, der er omfattet af flygtningekonventionen af 28. juli 1951. Flygtningekonventionen omfatter ifølge artikel 1 A personer, der befinder sig uden for deres hjemland. Konventionen skelner ikke mellem personer, der er flygtet på grund af forfølgelse, og personer, der er udrejst af andre årsager, men hvor frygten for forfølgelse opstår efter udrejsen af hjemlandet, såkaldte flygtninge sur place. Flygtningekonventionens bestemmelser beskytter således flygtninge sur place på lige fod med øvrige konventionsflygtninge, se UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus, punkterne 94-96.

Hvis der under en udlændings ophold i Danmark opstår begivenheder, som har betydning for, om udlændingen ved en tilbagevenden vil være i risiko for forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller for at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2, eller hvor risikoen efter stk. 2 har baggrund i en særlig alvorlig situation i hjemlandet præget af vilkårlig voldsudøvelse og overgreb på civile, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3, vil de danske udlændingemyndigheder efter udlændingens anmodning herom – eller efter omstændighederne af egen drift – således foretage en vurdering af, om den pågældende som følge heraf vil kunne meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7.

5.4.1 Asylansøgningen er begrundet i ændringer i ansøgerens hjemland

Vurderingen af, om en asylansøger kan antages at være flygtning sur place, er blandt andet relevant i situationer, hvor en grundlæggende ændring eller et systemskifte finder sted i asylansøgerens hjemland, mens asylansøgeren opholder sig i Danmark, og dette fører til, at den pågældende nu risikerer forfølgelse eller overgreb ved en tilbagevenden til hjemlandet.

Det kan også forekomme i tilfælde, hvor asylansøgeren er udrejst af hjemlandet på grund af stigende uro, hvor denne uro ikke var tilstrækkelig kvalificeret og omfattende til at kunne begrunde asyl på tidspunktet for udrejsen, men hvor situationen under asylansøgerens ophold i Danmark bliver væsentligt forværret.

Der kan også være tilfælde, hvor der under asylansøgerens ophold i Danmark finder et militærkup eller en magtovertagelse sted i hjemlandet, og hvor personer, der har støttet

den tidligere regering, eller tilhører en særlig trosretning eller etnisk gruppe, nu risikerer at blive udsat for overgreb fra det nye styre.

Som eksempler på sager, hvor en asylansøger som asylmotiv henviste til ændrede generelle forhold i et hjemområde, kan der henvises til de i Flygtningenævnets formandskabs 22. beretning (2013), kapitel 7 nævnte afgørelser vedrørende Syrien, de i Flygtningenævnets formandskabs 24. beretning (2015), side 397ff. nævnte afgørelser Irak/2015/26 og Irak/2015/16, den i Flygtningenævnets formandskabs 30. beretning (2021), side 551, nævnte afgørelse Afgh/2021/27 og den i Flygtningenævnets formandskabs 31. beretning (2022), s. 127f, nævnte afgørelse Demo/2022/6.

Derudover kan der som eksempel på en sag, hvor en asylansøger som asylmotiv henviste til ændrede forhold for LGBT+-personer i hjemlandet, henvises til den i afsnit 5.5.2.4 nævnte afgørelse Ugan/2023/4.

Som eksempler på sager, hvor en asylansøger har påberåbt sig at være i risiko for forfølgelse som følge af, at forholdene for religiøse minoriteter og forholdene for en særlig social gruppe er forværret efter asylansøgerens udrejse, kan henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 19. beretning (2010), side 253, nævnte afgørelse Irak/2010/25 og afgørelsen Afgh/2023/10, som er refereret i afsnit 14.2.

5.4.2 Asylansøgningen er begrundet i ansøgerens egne handlinger i det land, hvor der søges asyl

Spørgsmålet om sur place-betragtninger er ligeledes aktuelt i sager, hvor en asylansøger har været politisk aktiv under opholdet i Danmark.

Flygtningenævnet vil, når en asylansøger påberåber sig politisk aktivitet i Danmark, vurdere omfanget og karakteren af asylansøgerens handlinger, herunder hvor profileret asylansøgeren må antages at være, og om asylansøgerens aktiviteter må antages at være kommet eller ville komme til hjemlandets myndigheders kendskab, samt om asylansøgeren som følge heraf vil risikere forfølgelse ved en tilbagevenden til hjemlandet, se også UNHCR's håndbog, punkt 96.

Det fremgår af UNHCR's håndbog, punkterne 82 og 83, at forfølgelse "på grund af sine politiske anskuelser" betyder, at asylansøgeren har en opfattelse, der enten er blevet udtrykt eller er kommet til myndighedernes kendskab. Der kan imidlertid være situationer, hvor asylansøgeren ikke har givet udtryk for sine anskuelser, men hvor det på grund af styrken af asylansøgerens overbevisning kan være rimeligt at antage, at den pågældendes anskuelser før eller siden vil komme til udtryk, og at asylansøgeren som en konsekvens heraf vil komme i konflikt med myndighederne. Hvor dette med rime-

lighed kan antages, kan asylansøgeren anses for at nære en velbegrundet frygt for forfølgelse på grund af sine politiske anskuelser. En asylansøger, som påberåber sig frygt for forfølgelse på grund af sine politiske anskuelser, behøver ikke at bevise, at myndighederne i hjemlandet havde kendskab til asylansøgerens holdninger, før vedkommende forlod landet. Asylansøgeren kan have skjult sine politiske anskuelser og aldrig været udsat for diskrimination eller forfølgelse. Imidlertid kan det faktum, at en asylansøger afviser at benytte sig af sin regerings beskyttelse eller nægter at vende tilbage til sit hjemland, afsløre asylansøgerens sande holdninger og foranledige frygt for forfølgelse. Under sådanne omstændigheder vil prøvelsen af, hvorvidt der foreligger en velbegrundet frygt, være baseret på en vurdering af de konsekvenser, en asylansøger med en bestemt politisk overbevisning ville blive udsat for ved en tilbagevenden. Dette gælder i særdeleshed for sur place-flygtninge.

Hvis nævnet kan lægge til grund, at en asylansøgers aktiviteter i Danmark er kommet til hjemlandets myndigheders eller andres kendskab, at myndighederne m.v. nu tillægger asylansøgeren en bestemt politisk holdning, og at asylansøgeren som følge heraf risikerer forfølgelse ved en tilbagevenden til hjemlandet, vil den pågældende have krav på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, også i den situation, hvor aktiviteterne ikke kan antages at udspringe af en reel politisk overbevisning, og asylansøgeren således ikke har den politiske holdning, som hjemlandets myndigheder m.v. tillægger den pågældende (imputed political opinion).

Som eksempler på sager, hvor nævnet har forholdt sig til spørgsmålet om imputed political opinion, henvises der til nævnets afgørelse i Iran/2023/25, som er refereret i afsnit 4.2.1.1. Der kan endvidere henvises til nævnets afgørelse Iran/2023/47, der kan findes på nævnets hjemmeside.

Også andre handlinger i opholdslandet – f.eks. religiøst begrundede – kan føre til en sur place-begrundet opholdstilladelse.

Flygtningenævnet har i beretningsåret behandlet en række sager, hvor asylansøgeren har søgt asyl eller – efter at være blevet meddelt endeligt afslag på asyl – har anmodet om at få sin asylsag genoptaget under henvisning til, at vedkommende under opholdet i Danmark er konverteret, typisk fra islam til kristendommen. UNHCR har i relation til konversion blandt andet udtalt, at:

> ”So-called ”self-serving” activities do not create a well-founded fear of persecution on a Convention ground in the claimant’s country of origin, if the opportunistic nature of such activities will be apparent to all, including the authorities there, and serious adverse consequences would not result if the person were returned. Under all circumstances, however, consideration must be given as to

> the consequences of return to the country of origin and any potential harm that might justify refugee status or a complementary form of protection. In the event that the claim is found to be self-serving but the claimant nonetheless has a well-founded fear of persecution on return, international protection is required. Where the opportunistic nature of the action is clearly apparent, however, this could weigh heavily in the balance when considering potential durable solutions that may be available in such cases, as well as, for example, the type of residency status."

Der kan herved henvises til UNHCR's Guidelines on International Protection: Religion-Based Refugee Claims under Article 1 A(2) of the 1951 Convention and/or the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees af 28. april 2004, No. 6, pkt. 36.

I sager, hvor en asylansøger har søgt asyl eller har anmodet om at få sin asylsag genoptaget under henvisning til, at vedkommende er konverteret, vil Flygtningenævnet ved behandlingen af sagen først skulle foretage en vurdering af, om asylansøgerens konversion kan betragtes som reel.

De elementer, som efter nævnets praksis kan indgå i vurderingen, omfatter blandt andet tidspunktet for asylansøgerens konversion, herunder om asylansøgeren tidligere har vist interesse for at konvertere, asylansøgerens kendskab til og forståelse for de grundlæggende læresætninger, historiske begivenheder og centrale personer af betydning for den nye tro (højtider, trosbekendelse, væsentligste skrifter), hvorved der bør tages højde for asylansøgerens individuelle forhold og forudsætninger, samt om asylansøgerens rimelige kendskab til indholdet af sin nye tro er udtryk for en reel indre overbevisning. Ved denne afvejning tager nævnet hensyn til, at f.eks. analfabeter ikke har de samme forudsætninger som veluddannede personer for at tilegne sig samme grad af kendskab til indholdet af den nye tro, men at et mere begrænset kendskab desuagtet efter en konkret vurdering kan anses for udtryk for en reel indre overbevisning. Omvendt vil det forhold, at en asylansøger har en sådan uddannelsesmæssig eller personlig baggrund, at vedkommende i forbindelse med afgivelse af sine forklaringer for udlændingemyndighederne kan demonstrere et kendskab til højtider, centrale personer, skriftsteder m.v., indgå i nævnets vurdering, men ikke i sig selv sandsynliggøre, at asylansøgerens overbevisning er reel. Nævnet vil således ved afgørelsen af sagen foretage en vurdering af, om asylansøgerens faktuelle viden er udtryk for en reel indre overbevisning.

Det bør også indgå, hvordan asylansøgeren er kommet i kontakt med kristendommen, og hvilke overvejelser ansøgeren har gjort sig om kristendommens betydning for vedkommendes indre afklaringsproces.

Endvidere vil det indgå i nævnets vurdering, om asylansøgerens nye tro har manifesteret sig i ydre handlinger (dåbsforberedelse, dåb, deltagelse i gudstjeneste eller andre

aktiviteter, herunder undervisning eller mission, tilkendegivelser i medier), og om asylansøgeren har manifesteret sin nye tro på en vedvarende og regelmæssig måde.

FN's Menneskerettighedskomité fandt i en udtalelse af 11. december 2015 i klagesagen X mod Norge (communication no. 2474/2014) ikke anledning til at kritisere de norske udlændingemyndigheder. Sagen vedrørte en afghansk statsborger, der som asylmotiv havde henvist til at være konverteret fra islam til kristendommen og af den grund frygtede forfølgelse i strid med blandt andet artikel 7 i den internationale konvention om borgerlige og politiske rettigheder. De norske udlændingemyndigheder kunne ikke lægge klagerens konversion til grund, idet den ikke fandtes at være reel, hvorved de norske myndigheder ikke fandt, at klageren ved en tilbagevenden til Afghanistan ville risikere behandling i strid med konventionens artikel 7. Komitéen lagde i udtalelsen vægt på, at den norske appelret havde foretaget en tilstrækkelig vurdering af klagerens asylmotiv, idet retten blandt andet havde taget stilling til klagerens deltagelse i gudstjenester, konferencer, bibelundervisning, missionsrejser samt medlemskab af en kirke. Komitéen lagde endvidere vægt på, at retten havde taget erklæringerne fra tre kirkelige personer, der støttede den konklusion, at klagerens konversion var reel, i betragtning, men ikke desto mindre havde identificeret adskillige andre faktorer, der talte imod denne konklusion. Appelretten havde derudover taget tilstrækkelig stilling til klagerens viden og engagement i kristendommen efter hans dåb. Komitéen fandt derfor, at klageren havde undergået konkret og individuel asylsagsbehandling, og at sagsbehandlingen ikke var et udtryk for vilkårlig behandling (præmis 7.5).

Den omstændighed, at en asylansøger som asylmotiv henviser til en konversion, som har fundet sted efter udrejsen af hjemlandet – i visse sager endda først på et relativt sent tidspunkt i asylsagsbehandlingen – vil i sig selv kunne tillægges betydning i nævnets troværdighedsvurdering.

UNHCR har om troværdighedsvurderingen blandt andet udtalt, at:

> "Where individuals convert after their departure from the country of origin, this may have the effect of creating a sur place claim. In such situations, particular credibility concerns tend to arise and a rigorous and in depth examination of the circumstances and genuineness of the conversion will be necessary."

Der kan herved henvises til UNHCR's Guidelines on International Protection: Religion-Based Refugee Claims under Article 1 A(2) of the 1951 Convention and/or the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees af 28. april 2004, No. 6, pkt. 34.

Såfremt nævnet kan lægge til grund, at asylansøgerens konversion må betragtes som reel, skal der foretages en vurdering af, hvad asylansøgeren i givet fald vil kunne risikere at blive udsat for ved en tilbagevenden til hjemlandet som følge af sin konversion. Det må således vurderes, om asylansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet på baggrund af sine personlige forhold, herunder sin religiøse adfærd og aktiviteter, med rimelighed kan forventes at udføre religiøse handlinger, som vil bringe den pågældende i risiko for at blive udsat for forfølgelse eller overgreb.

Ved vurderingen af, om asylansøgeren kan antages at risikere forfølgelse eller overgreb ved en tilbagevenden til hjemlandet, kan nævnet blandt andet lægge vægt på hjemlandets lovgivning om medlemmer af andre trossamfund og om konversion, herunder både civile love og religiøse love og praksis om forbud, straf eller diskrimination, samt om denne lovgivning håndhæves i praksis. Endvidere kan indgå oplysninger om, hvordan hjemlandets myndigheder og det omgivende samfund eller privatpersoner i praksis kan forventes at reagere, herunder om asylansøgeren kan risikere frihedsberøvelse eller strafforfølgning eller at blive udsat for diskrimination, chikane, vold m.v., og om der er forskel på reaktionerne ved passivt tilhørsforhold og aktiv udøvelse af religionen, herunder forkyndelse af troen og hvervning af tilhængere. I den situation, hvor forfølgelsen udgår fra private, vil der endvidere kunne lægges vægt på, om myndighederne i praksis kan forventes at have evne og vilje til at yde den fornødne beskyttelse.

EU-Domstolen har i den præjudicielle afgørelse af 5. september 2012 i sag C-71/11 og C-99/11, Forbundsrepublikken Tyskland mod Y og Z, anført, at "Artikel 2, litra c), i direktiv 2004/83 skal fortolkes således, at ansøgeren har en velbegrundet frygt for forfølgelse, når de kompetente myndigheder under hensyn til ansøgerens personlige forhold finder, at det med rimelighed kan forventes, at asylansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet vil udføre religiøse handlinger, der vil udsætte vedkommende for en reel risiko for forfølgelse. De nævnte myndigheder kan i forbindelse med den individuelle vurdering af en ansøgning om flygtningestatus ikke med rimelighed forvente, at ansøgeren afstår fra disse religiøse handlinger."

Videre fremgår det af UNHCR's udtalelse i forbindelse med EU-Domstolens behandling af ovennævnte præjudicielle sag, at:

> "When assessing the dangers arising from future behaviour of an applicant, it is important to assess whether the said behaviour is part of the applicant's individual religious belief or identity, or fundamental to his or her way of life. If the behaviour cannot be interfered with in a justified manner as a matter of international human rights law, it cannot be expected that the applicant abstain from such behaviour. Where a prohibited and possibly severely punished behaviour does not form part the applicant's religion or belief, however, it is unlikely that there will be a well-founded fear of persecution on this basis alone since the individual is unlikely to have acted in such manner in the

> past or will refrain from doing so because of a fear of being persecuted, rather than for other reasons. Likewise, if the religious practice protected by human rights is not of fundamental significance to the religion, but is nonetheless especially important for the individual, its restriction could still constitute persecution on the basis of his or her conscience or belief. Denying refugee status by requiring the individual to refrain from such protected practices or behaviour would not be compatible with protection principles underlying the 1951 Convention."

Der kan herved henvises til UNHCR's statement on religious persecution and the interpretation of Article 9(1) of the EU Qualification Directive af 17. juni 2011.

Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol afsagde den 19. december 2017 dom i sagen A mod Schweiz (application no. 60342/16). Sagen vedrørte en iransk statsborger, der som asylmotiv havde henvist til politiske aktiviteter i hjemlandet. Efter at have fået afslag på asyl, søgte klageren om genoptagelse af sin asylansøgning med en ny identitet under henvisning til, at han var konverteret til kristendommen, og at hans forhold til sin far, der havde forbindelser til efterretningstjenesten, var dårligt, hvorfor han risikerede at blive arresteret ved en tilbagevenden til hjemlandet. Klageren var blevet døbt i Schweiz og havde fremlagt en kopi af sin dåbsattest. De schweiziske myndigheder meddelte på ny klageren afslag på asyl. Myndighederne havde lagt vægt på, at selve konversionen i sig selv ikke udsatte klageren for risiko for nedværdigende behandling. Sådan en risiko kunne foreligge, såfremt klageren missionerede eller tiltrak sig offentlig opmærksomhed på anden vis. De schweiziske myndigheder fandt ikke, at klageren udøvede eller påtænkte at udøve sin religion på sådan en måde. Videre var der ingen indikationer på, at de iranske myndigheder havde kendskab til klagerens konversion. Yderligere fremgik det, at de iranske myndigheder vidste, at iranske statsborgere påberåbte sig konversion for at opnå flygtningestatus i vestlige lande. Herudover betvivlede de schweiziske myndigheder, at klagerens konversion var reel, da klagerens konversion først havde fundet sted efter, at klageren var blevet meddelt afslag på asyl, ligesom dåben havde fundet sted i en huskirke frem for en folkekirke. Domstolen fandt i sin afgørelse, at det ikke ville udgøre en krænkelse af artikel 2 og 3 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention at udsende klageren til Iran. Domstolen lagde vægt på, at der ingen indikationer var på, at sagsbehandlingen og vurderingen foretaget af de nationale myndigheder havde været mangelfuld. I dommen henvises der til dommen afsagt den 5. juli 2016 i sagen T.M and Y.A mod Holland (application no. 209/16), hvor domstolen udtalte, at det forhold, at man er døbt og har kendskab til kristendommen, ikke betyder, at konversionen er reel.

Det kan i den forbindelse tillige være relevant at vurdere, hvorvidt asylansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet på baggrund af sine personlige forhold kan forventes at ville afstå fra at udføre bestemte handlinger, som associeres med asylansøgerens oprindelige religion, og om en sådan undladelse fra asylansøgerens side i givet fald vil på-

kalde sig negativ opmærksomhed hos asylansøgerens omgivelser, som kan bringe den pågældende i risiko for at blive udsat for forfølgelse eller overgreb. Visse undladelser kan således – afhængig af forholdene i asylansøgerens hjemland – tænkes at blive bemærket af omgivelserne, hvis asylansøgeren kommer fra et stærkt religiøst og homogent mindre samfund, hvor frafald af troen ikke tolereres, mens de samme undladelser muligt ikke i samme omfang vil blive bemærket eller påkalde sig negativ opmærksomhed, hvis asylansøgeren kommer fra en større by eller et multireligiøst samfund.

Det afgørende må være, om asylansøgeren kan forventes at handle under indflydelse af sin religion på en sådan måde, at asylansøgerens religiøst motiverede handlinger og undladelser vil udsætte vedkommende for risiko for forfølgelse eller overgreb fra myndigheder eller fra private i tilfælde, hvor asylansøgeren ikke kan henvises til at søge beskyttelse hos myndighederne.

Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols Storkammer afsagde den 23. marts 2016 dom i sagen F.G. mod Sverige (application no. 43611/11). Sagen vedrørte en iransk statsborger, der som asylmotiv havde henvist til sine politiske aktiviteter i hjemlandet. Klageren oplyste derudover, at han efter ankomsten til Sverige var konverteret fra islam til kristendommen, idet han var døbt i en frikirke, men at dette for ham var et personligt anliggende, der ikke skulle indgå i asylsagsbehandlingen. De svenske udlændingemyndigheder havde af den grund ikke spurgt nærmere ind til klagerens konversion, ligesom de ikke havde foretaget en vurdering af risikoen for forfølgelse eller overgreb ved en tilbagevenden til Iran. Efter at være blevet meddelt afslag på asyl, gjorde klageren gældende, at han nu frygtede, at konversionen var kommet til de iranske myndigheders kendskab. De svenske udlændingemyndigheder fandt imidlertid ikke, at der var tale om nye oplysninger, som kunne begrunde en fornyet vurdering af sagen. Domstolen fandt i sin afgørelse, at det ville udgøre en krænkelse af artiklerne 2 og 3 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, såfremt klageren blev returneret til Iran uden en forudgående vurdering fra de svenske myndigheder af konsekvenserne af konversionen. Domstolen lagde herved vægt på, at de svenske udlændingemyndigheder i behandlingen af klagerens asylsag var bekendt med klagerens konversion, og at han dermed kunne tilhøre en persongruppe, der – afhængig af forskellige faktorer – kunne være i risiko for en behandling i strid med artiklerne 2 og 3 ved en tilbagevenden til Iran. Desuagtet havde de svenske myndigheder ikke foretaget en grundig vurdering af klagerens konversion, alvoren af hans overbevisning eller den måde, hvorpå han udøvede sin kristne tro i Sverige og agtede at udøve den i Iran. De svenske myndigheder havde således aldrig foretaget en vurdering af den mulige risiko, som konversionen kunne indebære for klageren ved en tilbagevenden til Iran. Henset til den absolutte karakter af artiklerne 2 og 3 fandtes det næppe tænkeligt, at en person kan give afkald på bestemmelsernes beskyttelse, og de kompetente myndigheder har derfor en forpligtelse til af

egen drift og uanset klagerens adfærd at forholde sig til samtlige for sagen fremlagte informationer og dermed også foretage en vurdering af den konkrete risiko for forfølgelse eller overgreb i strid med konventionen ved en tilbagevenden til hjemlandet (præmis 156).

Som anført ovenfor vil en asylansøger også have krav på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 i den situation, hvor asylansøgerens aktiviteter under opholdet i Danmark ikke kan antages at udspringe af en reel overbevisning, men hvor nævnet kan lægge til grund, at aktiviteterne er kommet til hjemlandets myndigheders eller andres kendskab, at myndighederne m.v. nu tillægger asylansøgeren en bestemt holdning, og at asylansøgeren som følge heraf risikerer forfølgelse ved en tilbagevenden til hjemlandet (imputed religious opinion). Det indgår derfor også i nævnets vurdering, om oplysningen om asylansøgerens aktiviteter allerede er kommet myndigheder eller private i hjemlandet til kundskab. I den sammenhæng kan der lægges vægt på asylansøgerens forhold i hjemlandet, herunder hvor profileret asylansøgeren må antages at være og asylansøgerens kontakt til myndigheder forud for udrejsen, samt forhold i Danmark, herunder om asylansøgerens handlinger er omtalt i medier, om den pågældende selv har ytret sig til medier, og om vedkommende er identificeret eller identificerbar.

Som eksempel på en sag, hvor nævnet har forholdt sig til spørgsmålet om imputed religious opinion, henvises der til nævnets afgørelse i Afgh/2023/1, der kan findes på Flygtningenævnets hjemmeside.-

Andre former for aktiviteter under opholdet i Danmark kan også danne grundlag for en sur place-vurdering. Som eksempel kan nævnes seksuelle forhold uden for ægteskab, samlivsophævelse eller andre handlinger, som er lovlige i opholdslandet, men ulovlige i hjemlandet, eller som ved en tilbagevenden til hjemlandet medfører en risiko for overgreb fra privatpersoner uden mulighed for myndighedsbeskyttelse, se afsnit 4.5 om private konflikter og agents of persecution. Det er i disse tilfælde ligeledes afgørende for sagens udfald, om myndighederne eller privatpersoner i hjemlandet må antages at være eller blive bekendt med asylansøgerens aktiviteter, og om disse efter en konkret vurdering kan antages at føre til forfølgelse eller overgreb ved en tilbagevenden til hjemlandet.

5.4.2.1 Politiske eller religiøse aktiviteter

Som et eksempel på sager, hvor en asylansøger som asylmotiv har henvist til politiske aktiviteter under opholdet i Danmark, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **august 2023** opholdstilladelse (**K-status**) til en iransk statsborger. Indrejst i 2020. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er iransk statsborger og etnisk

kurder fra [by A], Iran. Ansøgeren er født muslim, men han har oplyst, at han ikke bekender sig til nogen religion. Ansøgeren har været aktiv som sympatisør for Kurdistans Demokratiske Parti i Iran fra [foråret] 2018 og frem til sin udrejse af Iran. Ansøgeren blev [i foråret] 2021 officielt medlem af partiets danske forening. Ansøgeren har som asylmotiv under genoptagelsessagen henvist til, at han frygter at blive fængslet, udsat for tortur eller dømt til døden af de iranske myndigheder som følge af sine politiske aktiviteter i Danmark, herunder for KDPI. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at han i Danmark er blevet medlem af KDPI og har fortsat sine politiske aktiviteter for partiet, herunder ved at lægge politiske opslag op på sin åbne [sociale medie A]-profil, som har knapt [4-600] følgere og ca. [4-6.000] venner. Ansøgeren har videre henvist til, at han ligeledes har deltaget i flere demonstrationer i kølvandet på Mahsa Aminis død, og at han under en demonstration [i foråret] 2023 har holdt en tale på [sted], som havde myndighedskritisk indhold. Videoer og billeder af ansøgerens deltagelse i demonstrationerne kan findes på hans egen [socialt medie A]-profil, [internationalt medie A]'s [socialt medie B]-profil med [4-6] millioner følgere, [internationalt medie B]'s [socialt medie B]-profil med [3-5] millioner følgere, […] [navn A]'s [socialt medie C]- og [socialt medie B]-profil med [6-800.000] følgere, [dansk medie]'s [socialt medie C]-profil samt på [navn B]'s [socialt medie A]-profil. Flygtningenævnet kan lægge ansøgerens forklaring om sine aktiviteter i Danmark til grund, og spørgsmålet er, om ansøgeren som følge heraf må anses for profileret på en sådan måde, at han ved en tilbagevenden til Iran risikerer at blive udsat for forfølgelse fra de iranske myndigheders side omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Det fremgår af baggrundsoplysningerne, at navnlig tre forhold afgør, om en iraner i udlandet er i myndighedernes søgelys. For det første om personen tilhører den politiske opposition, om personen er synlig i den iranske offentlighed, herunder om vedkommende har mange følgere på sociale medier og for det tredje karakteren af kritikken. Flygtningenævnet bemærker i den forbindelse, at ansøgeren ikke kan anses for at være særlig profileret over for de iranske myndigheder alene i kraft af sin [socialt medie A]-profil, ligesom han heller ikke ved sin deltagelse i de forskellige demonstrationer kan anses for særlig profileret. Det forhold, at der er et videoklip på en række sociale medier, herunder medier med et betydeligt antal følgere kan heller ikke i sig selv anses for at være tilstrækkeligt til at anse ansøgeren for særlig profileret, da ansøgerens navn ikke nævnes i videoklippet, og da han heller ikke umiddelbart på anden måde kan identificeres. Det må imidlertid lægges til grund, at ansøgeren på et tidspunkt over en længere periode har stået som [betegnelse] på en [socialt medie A]-side tilhørende en fremtrædende person fra KPDI, hvilket er udtryk for, at ansøgeren ofte har trykket "Synes godt om" eller reageret på indhold samt kommenteret eller delt opslag fra denne side. Efter baggrundsoplysningerne må det lægges til grund, at de iranske myndigheder, herunder efterretningstjenesterne, følger denne side, og Flygtningenævnet finder, at det må anses for sandsynligt, at de iranske myndigheder i den forbindelse også følger med i, hvem de mest aktive brugere på siden er. Da ansø-

gerens navn og [socialt medie A]-profil således har fremgået af siden over en længere periode, må han anses for at have været eksponeret på en sådan måde, at der er grund til at antage, at hans navn og [socialt medie A]-profil er kommet i de iranske myndigheders søgelys. Når dette sammenholdes med indholdet af ansøgerens egen [socialt medie A]-profil og den omstændighed, at han optræder på andre sociale medier med et større antal følgere, finder Flygtningenævnet efter en samlet vurdering, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Iran vil være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1." Iran/2023/37

Der kan endvidere henvises til afgørelsen Syri/2023/81, der er gengivet i kapitel 13.

Som eksempler på sager, hvor en asylansøger har henvist til religiøse aktiviteter under opholdet i Danmark kan nævnes:

Nævnet meddelte i **maj 2023** opholdstilladelse (**K-status**) til et ægtepar samt [antal] børn fra Iran. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgerne er [etnicitet]. Den mandlige ansøger er oprindeligt fra [by A], [provins B], Iran, men flyttede som ung til [by C], hvor han boede frem til udrejsen. Den kvindelige ansøger flyttede, da hun var spæd fra [provins B] til [by C] med sin familie og boede her frem til udrejsen. Ansøgerne har begge tidligere tilhørt trosretningen yari og har oplyst, at de efter ankomsten til Danmark er konverteret til kristendommen. Ansøgerne har som deres oprindelige asylmotiv henvist til, at den mandlige ansøger har uddelt løbesedler og deltaget i demonstrationer til fordel for yari-religionen, ligesom han i parrets fælles hjem har afholdt undervisningsseancer med deltagelse af en prominent person indenfor yari-religionen, og at han derfor er eftersøgt af de iranske myndigheder. Ansøgerne har som asylmotiv desuden henvist til, at de begge er konverteret til kristendommen, og at de derfor ved en tilbagevenden til Iran frygter forfølgelse fra myndighedernes side, idet deres kristne livsanskuelse medfører en risiko for, at de bliver afsløret som konvertitter, idet de har til hensigt at leve åbent som kristne og ikke skjule deres religiøse overbevisning. Den kvindelige ansøger har oplyst, at hun blev interesseret i kristendommen, da hun og ægtefællen boede på [asylcenter D]. Hun lagde mærke til, at der lå en kirke [stedsangivelse], og blev interesseret i at se kirken. Ansøgeren nåede at komme i kirken tre gange, inden hun blev flyttet til [asylcenter E i by F]. Herefter kom ansøgeren regelmæssigt i kirken i [by F], hvor hun påbegyndte dåbsundervisning og opfordrede den mandlige ansøger til at gøre det samme. Hun blev døbt [foråret] 2017. Der var begrænsede muligheder for kristne aktiviteter i [by F], men da ansøgerne blev flyttet til [asylcenter G] i nærheden af [by H], var der pludselig mange muligheder. Generelt har ansøgerens liv ændret sig til det bedre, efter at hun har fundet kristendommen. Allerede før ansøgeren blev døbt, oprettede hun i 2017 en [profil på socialt medie] med det formål at udbrede kristne budskaber. Den mandlige ansøger har om sin konversion til

kristendommen blandt andet forklaret, at hans interesse for kristendommen for alvor startede, da han var flyttet på [asylcenter E]. Den kvindelige ansøger havde på det tidspunkt været i kirke et par gange og overbeviste ham om, at han skulle tage med. På det tidspunkt havde ansøgeren lige mistet [sit familiemedlem A], og han havde det psykisk dårligt, gik til [sundhedsfaglig medarbejder] og fik [medicin]. Da han begyndte at komme i kirken i [vinteren 2016/2017], følte han en ro, og efter at han havde gennemgået et dåbsforløb, som han begyndte på i [sommeren] 2017, lod han sig døbe [vinteren 2017/2018]. Efter dåben begyndte han at bruge sin [profil på socialt medie] til at udbrede kendskab til kristendommen. Da Flygtningenævnet i [sommeren] 2019 meddelte ansøgerne afslag på asyl, rejste ansøgerne til [land I], hvor de opholdt sig på et asylcenter, hvor de fandt en kirke med en iransk tolk, der inviterede ansøgerne til gudstjeneste om søndagen. Siden de vendte tilbage til Danmark i [efteråret] 2019 og indtil [vinteren 2021/2022], har de været en del af menigheden i såvel [kirke J], hvor de gik til gudstjeneste om søndagen, og kirken i [by K], hvor de gik til gudstjeneste om onsdagen. De var desuden tilknyttet [en række religiøse foreninger og kirkelige menigheder]. De deltog i forskellig kristendomsundervisning alle dage bortset fra tirsdag og fredag. Under Covid 19-nedlukningen deltog de i kirkernes online kristendomsundervisning. Den kvindelige ansøger er desuden blevet interviewet om sin kristne tro, og interviewet er blevet delt i [to medier]. I 2020 oprettede den mandlige ansøger en [bruger på socialt medie], hvor han skriver om kristendommen. Derefter var ansøgerne stadig en del af menigheden i [kirke J], hvor de deltog i gudstjeneste hver søndag på nær en til to gange om måneden, hvor de i stedet deltog i en [...] gudstjeneste i [by H]. Om søndagen og tirsdagen deltog de i online kristendomsundervisning. Om onsdagen gik de skiftevis til undervisning i [kirke J] og til gudstjeneste i [kirke i by K]. De missionerer fortsat på [socialt medie], hvor de begge har åbne profiler i eget navn. Ansøgerne beder dagligt og læser i biblen, ligesom de læser børnebiblen op for deres børn. Deres [...] barn har desuden deltaget aktivt i børnekirke, imens ansøgerne var til gudstjeneste. Den kvindelige ansøger er endvidere [funktion] for en gruppe på [socialt medie], hvor hun står for at arrangere deltagelse i kristne arrangementer, og den mandlige ansøger deler fortsat kristent indhold på sin [bruger på socialt medie]. Efter ansøgerne flyttede til [by L], var der ikke så mange muligheder for kristendomsundervisning eller kristne aktiviteter, men de fulgte den lokale præsts gudtjenester hver søndag efterfulgt af privat bibelundervisning. Den kvindelige ansøger har desuden medvirket til at arrangere dåbsundervisning for [antal] iranske familier og har i den forbindelse medvirket som tolk. Til støtte for ansøgernes asylmotiv har de desuden oplyst, at den kvindelige ansøgers [familiemedlem A] mindst to gange er blevet indkaldt til afhøring af det iranske politi, der vil have ansøgerne til at stoppe med at sprede kristne budskaber på [socialt medie]. Den kvindelige ansøgers [familiemedlem A] har efterfølgende bedt en advokat undersøge, om den kvindelige ansøger kan vende tilbage til Iran, og det har advokaten bekræftet, at hun ikke kan uden at blive straffet for, at hun er konverteret væk fra islam. Flygtnin-

genævnet bemærker, at ansøgerne i [2018-2020] fik prøvet konversion som asylmotiv, ligesom de tilbage i [2016-2018] også har fået prøvet andre asylmotiver. Det giver derfor som udgangspunkt anledning til en vis usikkerhed i relation til det religiøse motiv, at det tidligere er afvist af Flygtningenævnet. Flygtningenævnet finder imidlertid, at ansøgerne under nærværende genoptagelsessag på en tilstrækkelig overbevisende måde har redegjort for, at deres konversion til kristendommen er udtryk for en indre overbevisning. Flygtningenævnet har lagt vægt på baggrunden for ansøgernes interesse for kristendommen, og på at ansøgerne har opsøgt danske kirker kort efter deres indrejse i Danmark, ligesom de har deltaget i dåbsundervisning og er blevet døbt samt ladet deres børn døbe. Ansøgerne har for nævnet demonstreret en bred viden omkring kristendommen, som den kvindelige ansøger og den mandlige ansøger henholdsvis fra [2016-2018] og [2018-2020] blandt andet har erhvervet sig ved deltaget i bibelundervisning og gudstjenester. Ansøgerne har endvidere fremlagt adskillige udtalelser for, at de regelmæssigt gennem flere år har gået i kirke og deltaget i en lang række andre kristne aktiviteter under opholdet i Danmark, uanset i hvilken del af landet de har opholdt sig og uanset afslaget på asyl i [2018-2020]. Hertil kommer, at ansøgernes kristne aktiviteter er intensiverede efter afslag på asyl, og at aktiviteterne blandt andet har omfattet igangsætning af nye kristne aktiviteter i kirker, ligesom ansøgerne har været åbne om deres kristne tro, og at de har missioneret. Endvidere har den kvindelig ansøger i [flere medier] givet udtryk for baggrunden for sin kristne tro, ligesom hun har holdt oplæg i kristne sammenhænge. Endvidere har hun deltaget som [funktion] i kirkeligt arbejde, og hun er […]. Den mandlige ansøger er fortsat med at dele kristent indhold på sin [bruger på socialt medie] oprettet i 2020, og begge ansøgere spreder kristne budskaber blandt andet på deres [profiler på socialt medie], som er åbne. På denne baggrund finder Flygtningenævnet efter en konkret og samlet vurdering, at ansøgerne har sandsynliggjort, at deres konversion er reel, og nævnet lægger til grund, at ansøgerne ønsker at leve åbent som kristne ved en tilbagevenden til Iran, hvorved deres konversion vil komme til myndighederne og andres kendskab. Herefter, og efter baggrundsoplysningerne om forholdene for kristne konvertitter lægger Flygtningenævnet til grund, at ansøgerne ved en tilbagevenden til Iran vil være i risiko for forfølgelse på grund af deres konversion. Det bemærkes i den forbindelse, at selvom ansøgerne er tidligere yarsan, kan Flygtningenævnet ikke med den fornødne sikkerhed lægge til grund, at ansøgerne som frafaldne yarsan ikke risikerer at blive behandlet på samme måde som frafaldne muslimer. Flygtningenævnet henviser i den forbindelse til USCIRF – Religious Freedom Conditions in Iran udgivet i august 2021. Flygtningenævnet finder herefter, at ansøgerne ved en tilbagevenden til Iran vil være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, som følge af deres konversion. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgerne og deres medfølgende børn opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Iran/2023/18

Nævnet **stadfæstede** i **maj 2023** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2020. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk […] fra [by 1], [provins], Iran. Han har oplyst, at han er født muslim og er konverteret til kristendommen i 2019. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han frygter at blive dømt til døden eller få en lang fængselsstraf, fordi han er frafaldet islam og konverteret til kristendommen. Han har til støtte herfor oplyst, at han i 2019 mødte en kristen [etnicitet] ved navn [A], der var kunde i ansøgerens [virksomhed]. De talte sammen om kristendommen, og ansøgeren begyndte at komme regelmæssigt i [A's] kirke sammen med fire andre konvertitter. Efter et stykke tid besluttede ansøgeren, at han skulle døbes i den kristne tro. Han blev døbt en søndag i [A's] huskirke af en præst. Da ansøgeren kom op af vandet, følte han sig som kristen. En søndag i perioden mellem [periode på to måneder i vinteren 2019/2020] ringede ansøgeren til [A], idet han var forsinket til deres ugentlige møde i huskirken. Ingen tog telefonen, og da ansøgeren nåede frem til huset og bankede på, var der ingen, der åbnede. Ansøgeren spurgte ejeren af et supermarked i nærheden, hvad der var sket. Ejeren fortalte, at to biler var dukket op, og at [A], hans far og de fire andre konvertitter var blevet anholdt. Ansøgeren ringede til en ven, som sagde, at ansøgeren ikke måtte tage hjem, da myndighederne kunne finde ham der. Ansøgeren ringede til sin ægtefælle og bad hende om at pakke en taske, hvorefter de mødtes. Ansøgeren opholdt sig hos en ven i [by 1] i tre dage, og under opholdet blev hans egen bopæl ransagende af tre myndighedspersoner, som fandt forskellige religiøse genstande. Efter de tre dage tog han videre til [by 2], [by 3] og [by 4] og til sidst udrejste illegalt med hjælp fra en menneskesmugler. Efter ansøgerens udrejse har myndighederne opsøgt hans ægtefælle på bopælen tre gange, hvor hun har fået udleveret og fået forkyndt mødeindkaldelser til retten. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring til grund. Flygtningenævnet finder ligesom Udlændingestyrelsen, at ansøgerens forklaring og oplysninger om konversion er præget af divergenser på væsentlige punkter, og at forklaringen til dels er udbyggende. Flygtningenævnet kan tiltræde de grunde, som Udlændingestyrelsen har anført. Således har Flygtningenævnet lagt vægt på, at ansøgeren har forklaret divergerende om, hvor lang tid der gik, fra samtalerne med [A] om kristendom begyndte, til ansøgeren blev døbt, hvornår ansøgeren besluttede sig for at konvertere, hvem der foretog dåben af ansøgeren og hvem de andre medlemmer af huskirken var, herunder er der forklaret forskelligt om, hvad disse medlemmer hed. Flygtningenævnet bemærker endvidere, at ansøgeren på den ene side har forklaret, at dåben havde stor betydning for ham, og på den anden side har ansøgeren ikke kunnet huske nærmere, hvornår han blev døbt. Flygtningenævnet finder endvidere, at ansøgerens forklaring om konvertering til kristendommen ikke i øvrigt fremstår overbevisende. Flygtningenævnet kan i det hele tiltræde de grunde, som Udlændingestyrelsen har anført. Således finder Flygtningenævnet, at ansøgeren ikke har kunnet forklare overbevisende eller i fornødent omfang ud-

dybende og detaljeret om baggrunden for konverteringen og om betydningen heraf. Forklaringen om konversion til og praktisering af kristendommen fremstår overfladisk og tillært, og Flygtningenævnet finder, at den af ansøgeren beskrevne religiøsitet ikke kan anses for at være udtryk for en reel indre overbevisning. Med hensyn til ansøgerens troværdighed bemærker Flygtningenævnet endvidere, at de af ansøgeren fremlagte breve af [dato i vinteren 2019/2020], [dato i foråret] 2020 og [dato i sommeren] 2020 – der fremstår som indkaldelser fra en iransk domstol til retsmøde i anledning af blandt andet trosfrafald – har været genstand for en ægthedsvurdering og heri er fundet med meget stor sandsynlighed at være falske. Flygtningenævnet finder på den anførte baggrund, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han som følge af konversion til kristendommen risikerer asylbegrundende forfølgelse ved en tilbagevenden til Iran. Oplysningerne om ansøgerens kristenhed, der fremgår af ansøgerens profil på [socialt medie], kan under hensyn til de foreliggende baggrundsoplysninger om Iran ikke føre til et andet resultat. Nævnet har herved lagt vægt bl.a. baggrundsoplysningerne om de iranske myndigheders kendskab til og reaktion på, at iranere bruger konversion i forsøget på at opnå asyl, jf. bl.a. Udlændingestyrelsen og Dansk Flygtningehjælp, Fact-finding report. House Churches and Converts, februar 2018. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Iran/2023/19

Nævnet meddelte i **juni 2023** opholdstilladelse (**K-status**) til en kvindelig ansøger fra Iran. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er iransk statsborger og etnisk kurder. Ansøgeren har tidligere været yarsan, men har oplyst at være konverteret til kristendommen i Danmark. Ansøgeren kender ikke sit fødested, men har siden [1990-1995] opholdt sig i [by A], [by B], Iran. Ansøgeren henviste oprindeligt som asylmotiv til, at hun ved en tilbagevenden til Iran frygter, at hendes familie vil skade hende. Til støtte herfor oplyste hun, at hendes familie tidligere har slået hende, når hun ikke har hørt efter, hvad de har sagt til hende. Ansøgeren henviste endvidere til, at hun efter sin indrejse i Danmark er konverteret til kristendommen, og at hun som følge af sin konversion frygter forfølgelse fra de iranske myndigheder. Ansøgeren anførte til støtte herfor, at hun blev døbt [i sommeren] 2017. Ansøgeren har fortsat henvist til konversion til kristendom som asylmotiv, og det er anført, at ansøgerens [helbredsforhold] bør tages i betragtning ved vurderingen af ansøgerens asylmotiv, herunder hendes troværdighed. Det bemærkes, at Flygtningenævnet i 2018 prøvede ansøgerens asylmotiv om konversion. Bedømmelsen af, om ansøgerens konversion er reel, giver på denne baggrund fortsat anledning til en vis usikkerhed. Flygtningenævnet finder imidlertid efter en samlet vurdering, at ansøgeren under genoptagelsessagen på en tilstrækkelig overbevisende måde har redegjort for, at hendes konversion til kristendommen er udtryk for en indre overbevisning. Flygtningenævnet har lagt vægt på, at ansøgeren – når henses til hendes [helbredsforhold] – i fornødent omfang har forklaret præcist og overbevisende om den betydning, som konversionen til den kristne tro, har haft for hende.

Flygtningenævnet har herved lagt til grund, at ansøgeren siden 2016 på helt fast og ugentlig basis har deltaget i kirkelige aktiviteter, herunder bibelundervisning og gudstjenester. I 2017 blev hun døbt. Den omstændighed, at ansøgeren for Flygtningenævnet ikke har været i stand til at forklare om kristendommens dogmatik kan ikke føre til en anden vurdering. Flygtningenævnet finder på denne baggrund efter en konkret og samlet vurdering, at ansøgeren har sandsynliggjort, at hendes konversion er reel og udtryk for en indre overbevisning, og det lægges til grund, at ansøgeren ønsker at leve åbent som kristen ved en tilbagevenden til Iran, hvorved ansøgerens konversion vil komme til myndighedernes og andres kendskab. Herefter og efter baggrundsoplysningerne om forholdene for kristne konvertitter lægger Flygtningenævnet til grund, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Iran vil være i risiko for forfølgelse på grund af hendes konversion. Det bemærkes i den forbindelse, at selvom ansøgeren er tidligere yarsan, kan Flygtningenævnet ikke med den fornødne sikkerhed lægge til grund, at ansøgeren som frafalden yarsan ikke risikerer at blive behandlet på samme måde som frafaldne muslimer. Flygtningenævnet henviser i den forbindelse til USCIRF – Religious Freedom Conditions in Iran udgivet i august 2021. Flygtningenævnet finder herefter, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Iran vil være i risiko for forfølgelse omfattet af flygtningekonventionen som følge af sin konversion. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Iran/2023/27

Nævnet meddelte i **december 2023** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig ansøger fra Iran. Sagen blev sambehandlet med sagen vedrørende ansøgerens [familiemedlem]. Nævnet fandt, at ansøgerens [familiemedlem] ikke på tilstrækkelig vis havde sandsynliggjort, at konversionen var reel. Flygtningenævnet fandt derimod, at ansøgerens [A's] konversion var reel. **Flygtningenævnet** udtalte blandt andet, at: "I relation til [A's] konversion bemærkes, at det er anført, at [A] har [diagnose], hvilket skal tages i betragtning ved vurderingen af dette asylmotiv, herunder [A's] troværdighed. Flygtningenævnet finder efter en samlet vurdering, at [A] på en tilstrækkelig overbevisende måde har redegjort for sin kristne tro, og at [A's] konversion fra at være født muslim til kristendom er udtryk for en indre overbevisning. Flygtningenævnet har lagt vægt på, at [A] – når [vedkommendes] diagnose tages i betragtning – har forklaret overbevisende om den betydning den kristne tro har for [A]. Flygtningenævnet har lagt vægt på, at [A] er opvokset med den kristne tro, da [A] kom til Danmark som [4-7 årig] og på ugentlig basis og helt fast har deltaget i kirkelige aktiviteter i forskellige kirker, herunder gudstjenester. [A] har herom givet udtryk for baggrunden for, at [A] kommer i kirken, herunder at musikken i kirken er sekundær for [A]. Hertil kommer, at [A] efter eget ønske i [2018-2020] blev døbt og i [2022-2024] blev konfirmeret i den kirke, som [A] føler en særlig tilknytning til. [A] deltager endvidere på ugentlig basis i en kristen ungdomsklub. De kristne aktiviteter er støttet af flere udtalelser, og [A] har givet udtryk for, at [A] lever åbent som kristen, og at [A] ved en tilbagevenden til Iran vil fortsætte hermed.

På den baggrund og efter en konkret og samlet vurdering af [A], herunder det indtryk nævnet fik af [A] under nævnsmødet, er det sandsynliggjort, at [A's] tro på kristendommen er reel og udtryk for en indre overbevisning, og det lægges til grund, at [A], der gennem det meste at sit liv har levet som kristen, ønsker at leve åbent som kristen ved en tilbagevenden til Iran, hvorfor [A's] tro på kristendommen derved vil komme til myndighedernes kendskab. Efter oplysningerne i baggrundsmaterialet om forholdene for kristne konvertitter i Iran finder Flygtningenævnet, at [A] ved en tilbagevenden til Iran vil være i risiko for forfølgelse på grund af, at [A], som født muslim af de iranske myndighede vil blive opfattet som konvertit. Under disse omstændigheder ændrer Flygtningenævnet Udlændingestyrelsens afgørelse, således at […], [A] – og i konsekvens heraf [A's familiemedlem] – meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler derfor [A's familiemedlem] og [A] opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Iran/2023/62

Vedrørende den asylretlige vurdering af konversion fra yarsan-religionen til kristendommen bemærkede Flygtningenævnets koordinationsudvalg den 24. august 2023 med udgangspunkt i nævnets seneste praksis vedrørende asylansøgere fra Iran, der tilhører yarsan-religionen, at det fremgår af Udlændingestyrelsens rapport "Iran: The Yaresan", udgivet den 6. april 2017, at skellet mellem traditionalister og reformister bliver tillagt mindre betydning ved vurderingen i de konkrete sager. Der henvises i øvrigt til drøftelserne på koordinationsudvalgets møde den 13. oktober 2022 og den 24. august 2023, som kan findes på Flygtningenævnets hjemmeside www.fln.dk.

Nævnet meddelte i **august 2023** opholdstilladelse (**K-status**) til en kvindelig ansøger fra Iran. Sagen blev sambehandlet med ansøgerens [familiemedlem A's] sag. **Flygtningenævnet** udtalte blandt andet, at: " […] Ansøgeren henviste endvidere til, at hun frygtede at blive fængslet, idet hun er konverteret til kristendommen. Ansøgeren oplyste til støtte herfor, at hun, ægtefællen og [familiemedlem A] [i foråret] 2016 er blev døbt i [kirke]. Ansøgeren har i forbindelse med genoptagelsessagen fortsat henvist til, at hun og [familiemedlem A] er konverteret til kristendommen, og at de siden 2016 har praktiseret den kristne tro, herunder også under deres ophold i [land A] i 2021/2022, samt at hun jævnligt laver opslag på [socialt medie] omkring sin tro samt om iranske kvinders rettigheder. […]. Ansøgeren har yderligere henvist til at have modtaget trusler fra sin familie i Iran, herunder fra sin [familiemedlem B] og [familiemedlem C], og fra sin ægtefælles familie som følge af sin konversion og som følge af, at hun har forladt sin ægtefælle. […]. Ansøgeren har under sagens behandling i nævnet afgivet en troværdig forklaring om bl.a. sine fortsatte kristne aktiviteter, der er støttet af flere udtalelser, og at hun lever åbent som kristen og agter at fortsætte med det også ved en tilbagevenden til Iran. Efter en samlet vurdering af indholdet af forklaringen og det indtryk, som nævnet har fået af ansøgeren under nævnsmødet, finder Flygtningenævnet, at ansøgeren på

en tilstrækkelig måde har sandsynliggjort, at hendes konversion fra yarsan til kristendom er reel, og at hun også har opdraget [familiemedlem A] [navn] i den kristne tro. Efter oplysningerne i baggrundsmaterialet om forholdene for kristne konvertitter i Iran finder Flygtningenævnet, at selv om ansøgeren er tidligere yarsan og ikke muslim, at det ikke med den fornødne sikkerhed kan lægges til grund, at hun ikke som frafalden yarsan risikerer at blive behandlet på samme måde som en frafalden muslim. Nævnet har lagt vægt på det begrænsede baggrundsmateriale vedrørende konsekvenser i Iran af konversion fra yarsan-troen til kristendommen, jf. herved Udlændingestyrelsens rapport, Iran: The Yaresan, april 2017, og US Commission on International Religious Freedom, Country Update: Iran, august 2021. Det er endvidere indgået i vurderingen af sagen, at ansøgeren på troværdig måde har forklaret, at hun også er kommet i et modsætningsforhold til sin familie dels som følge af hendes konversion fra yarsan til kristendom, dels og vel navnlig som følge af samlivsbruddet med hendes ægtefælle, som er hendes [familiemedlem D]. Nævnet lægger endvidere til grund, at klageren under opholdet i Danmark også har eksponeret sin kristne tro på sociale medier, ligesom hun i et vist omfang har deltaget i regimekritiske aktiviteter ved deltagelse i demonstrationer og opslag på sociale medier. Flygtningenævnet finder herefter - også i lyset af det skærpede fokus fra de iranske myndigheders side i forhold til bl.a. etniske minoriteter i landet efter protesterne i 2022, jf. herved Udlændingestyrelsen, Iran Protests, marts 2023 - at ansøgeren og hendes [familiemedlem A] ved en tilbagevenden til Iran vil være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, navnlig som følge af deres trosforhold. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren og hendes datter opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Iran/2023/35

5.4.2.2 Seksuelle aktiviteter

Som eksempler på sager, hvor en ansøger som asylmotiv har henvist til sin seksuelle orientering eller kønsidentitet, og hvor asylansøgeren har praktiseret denne i Danmark henvises der fra beretningsåret til afgørelserne Ugan/2023/5 og Land/2023/5.

5.4.2.3 Andre aktiviteter

Som eksempel på en sag, hvor en asylansøger som asylmotiv har henvist til andre aktiviteter eller omstændigheder opstået under opholdet i Danmark, kan der henvises til nævnets afgørelse i Iran/2023/12.

5.5 Køns- og æresrelateret forfølgelse

5.5.1 Den asylretlige vurdering af køns- og æresrelaterede overgreb m.v.

Udlændingeloven indeholder ikke særlige bestemmelser vedrørende køns- og æresrelaterede overgreb. Det er dog generelt anerkendt, at kvinder og mænd kan blive udsat for særlige typer overgreb, der giver behov for beskyttelse. Sager, hvor asylmotivet er

køns- og æresrelaterede overgreb, skal som alle andre asylsager vurderes i forhold til udlændingelovens § 7. I lighed med andre sager foretager nævnet en konkret og individuel bedømmelse af, hvorvidt den enkeltes asylmotiv sammenholdt med nævnets baggrundsoplysninger vedrørende det pågældende land kan medføre, at den pågældende er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller § 7, stk. 2. I denne vurdering indgår også oplysninger om eventuelle særlige forhold for ansøgeren i den pågældendes hjemland.

De køns- og æresrelaterede overgreb, som asylansøgere påberåber sig, er ofte konflikter i forbindelse med enten ægteskab eller førægteskabelige forhold. Der kan være tale om konflikter vedrørende indgåelse af ægteskab, for eksempel tvangsægteskaber eller ægteskaber mod familiens vilje, eller konflikter i forbindelse med ophævelse af ægteskab, for eksempel skilsmisse mod familiens vilje eller udrejse uden ægtefællens tilladelse. I flere tilfælde frygter navnlig asylansøgende kvinder at blive udsat for æresdrab som følge af de anførte forhold.

Fælles for disse overgreb er, at de ofte kan karakteriseres som privatretlige konflikter, der ikke er understøttet af myndighederne. Sådanne forhold kan som udgangspunkt ikke medføre opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, idet asylansøgeren i stedet må henvises til at søge myndighedernes beskyttelse i hjemlandet. I praksis er det dog blevet anerkendt, at visse overgreb udøvet af privatpersoner kan være af et sådant omfang og af en så intensiv karakter, at det må anses for forfølgelse, såfremt myndighederne ikke har evne eller vilje til at yde den pågældende beskyttelse.

I visse lande er de generelle forhold for kvinder af en sådan art, at asylansøgende kvinder påberåber sig disse som asylrelevante. Oplysninger om generelt vanskelige forhold for kvinder vil indgå som et element i Flygtningenævnets konkrete asylvurdering, der sammenholdt med andre faktorer vil kunne tale for, at ansøgeren opfylder betingelserne for asyl. Der kan herved henvises til den nedenfor i afsnit 5.5.2.1 nævnte afgørelse. Der kan endvidere henvises til Flygtningenævnets praksisændring af 30. januar 2023, hvorefter afghanske kvinder og piger som udgangspunkt meddeles asyl alene på baggrund af deres køn. For yderligere herom kan der henvises til Flygtningenævnets formandskabs 31. beretning (2022), side 578ff., samt til nærværende beretnings kapitel 14.3 vedrørende forholdene for kvinder og piger i Afghanistan.

Flygtningenævnet har også i beretningsåret behandlet et antal sager, hvor asylansøgende kvinder som asylmotiv har henvist til risikoen for at blive udsat for omskæring ved en tilbagevenden til hjemlandet. Der henvises til afsnit 5.5.2.3.

5.5.2 Praksis vedrørende køns- og æresrelaterede overgreb mv.

5.5.2.1 Forholdene for kvinder uden (mandligt) netværk i hjemlandet

Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol har i dommen R.H. mod Sverige (application no. 4601/14) vedrørende en kvinde fra Somalia forholdt sig til den generelle risiko for kvinder uden mandligt netværk i Mogadishu. Klageren havde som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Somalia frygtede, at hun skulle leve sammen med en mand, som hun var blevet tvunget til at gifte sig med, eller at hun ville blive dømt til døden, som følge af at hun var flygtet fra et tvangsægteskab og havde forladt landet. Klageren henviste endvidere til, at hun ved en tilbagevenden til Somalia ville være i risiko for at blive udsat for seksuelle overgreb, da hun ikke havde mandligt netværk i Somalia til at yde hende støtte. Domstolen udtalte, at forskellige rapporter vidnede om den vanskelige situation for kvinder i Somalia, herunder i Mogadishu. Domstolen henviste i den forbindelse særligt til, at UNHCR havde udpeget kvinder og piger som tilhørende en særlig risikogruppe, og at flere rapporter samstemmende berettede om alvorlig og udbredt seksuel og kønsbaseret vold. Domstolen henviste videre til, at kvinder ikke kunne opnå myndighedernes beskyttelse, da myndighederne er ude af stand til eller uvillige til at efterforske og retsforfølge rapporterede gerningsmænd.

Domstolen lagde afgørende vægt på, at kvinder efter de foreliggende baggrundsoplysninger er afhængige af mænd i mange samfundsmæssige aspekter. Under henvisning hertil fandt Domstolen, at det kunne konkluderes, at en enlig kvinde uden adgang til beskyttelse fra mandligt netværk ved en tilbagevenden til Mogadishu ville være i reel risiko for at komme til at leve under forhold svarende til umenneskelig eller nedværdigende behandling som omfattet af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. I den konkrete sag fandt Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol ikke, at klageren ved en tilbagevenden til Somalia ville være i reel risiko for at blive udsat for behandling i strid med konventionens artikel 3, idet klageren ikke havde sandsynliggjort, at hun ville være uden mandligt netværk.

Flygtningenævnet har i 2023 behandlet et antal sager vedrørende kvindelige statsborgere fra Somalia, der som asylmotiv har henvist til, at de som enlige kvinder uden mandligt netværk vil være i risiko for at blive udsat for asylbegrundende overgreb. Flygtningenævnet har i disse sager truffet afgørelse på baggrund af en konkret og individuel vurdering af, om den pågældende asylansøger opfylder betingelserne for at opnå opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, herunder om ansøgeren har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Somalia reelt vil være uden mandligt netværk. Se som eksempel nedenstående afgørelser:

Nævnet meddelte i **august 2023** opholdstilladelse (**K-status**) til en kvindelig statsborger fra Somalia. Indrejst i 2022. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er [etnicitet]

og muslim fra [by A], Somalia. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun frygter kønsspecifik forfølgelse, idet hun tilhører en særlig social gruppe, der er omfattet af Flygtningekonventionen, og derfor skal tildeles asyl efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Hun er enlig kvinde uden mandligt netværk. Flygtningenævnet kan som Udlændingestyrelsen lægge ansøgerens forklaring til grund. Flygtningenævnet lægger således til grund, at ansøgeren i 2013 blev voldtaget af tre Al Shabaab medlemmer, hvorefter hun blev gravid og måtte flygte fra [by A], som hun var født og opvokset i. Hun flygtede til [by B], hvor hun blev gift og fik to yderligere børn med en mentalt syg mand, der var voldelig mod hende. Hendes yngste barn blev født hos [person] i [by C], [i område], hvor hun var flygtet til i 2018 og boede hos indtil sin udrejse i februar 2021. Hun anser sig for skilt fra sin voldelige eksmand. Ansøgerens ægtefælles familie har efter ophøret af ægteskabet bortvist ansøgerens to døtre, der nu bor hos ansøgerens [familiemedlem] i [by A]. […] Flygtningenævnet finder på dette grundlag, at ansøgerens tidligere svigerfamilie og herunder hendes ægtemand ikke kan anses som et mandligt netværk, der har vilje til at beskytte ansøgeren og dennes børn. Flygtningenævnet finder herefter, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Somalia reelt vil være enlig kvinde uden mandligt netværk. På den baggrund og efter baggrundsoplysningerne vil klageren som følge heraf blive anset som tilhørende en særlig social gruppe, hvorfor hun meddeles ophold efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Ansøgeren udelukkes ikke fra beskyttelse i Danmark efter udlændingelovens § 7, jf. § 10, stk. 3, 1. pkt." Soma/2023/24

5.5.2.2. Forhold relateret til ægteskab og samliv, herunder skilsmisse, samlivsophævelse og utroskab

Nævnet meddelte i **februar 2023** opholdstilladelse (**K-status**) til en kvindelig statsborger fra Iran samt hendes medfølgende barn. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk kurder fra [provins] i Iran. […] Ansøgeren har i forbindelse med genoptagelsessagen gentaget sit asylmotiv, der relaterer sig til [asylmotiv], og desuden som nyt asylmotiv henvist til, at hun frygter overgreb fra ægtefællen, som hun ikke længere bor sammen med, ægtefællens familie og sin egen familie. Ansøgeren har i forbindelse med genoptagelsessagen oplyst, at hun afsluttede forholdet til ægtefællen, der under ægteskabet udsatte hende for vold og trusler, i [årstal], og at hun efterfølgende har modtaget trusler fra ægtefællen og ægtefællens familie, herunder ægtefællens herboende brødre. Hun har endvidere modtaget trusler fra sin egen familie, der ønsker, at hun skal vende tilbage til ægtefællen. Ansøgeren har endelig oplyst, at hun har en herboende kæreste, som hun kun kan se i skjul, af frygt for sin egen og ægtefællens familie. […] Flygtningenævnet lægger ansøgerens forklaring til grund om, at hun under samlivet med sin ægtefælle i flere tilfælde har været udsat for vold, og at hun både under samlivet og efterfølgende har været udsat for social kontrol af ægtefællen,

som er fortsat med at opsøge hende, ligesom hun har været udsat for et betydeligt pres fra såvel sin egen familie som ægtefællens familie for at genoptage samlivet med ægtefællen. Hun har i samme forbindelse løbende modtaget trusler om æresbetinget drab fra såvel sin egen familie som ægtefællens familie. Hun har i flere tilfælde forsøgt at begå selvmord på grund af forholdet til ægtefællen, hvilket er understøttet af de foreliggende lægelige oplysninger. Endvidere fremgår det af [udskrift fra offentlig institution], at ansøgeren [tidsangivelse] var blevet overfaldet af sin ægtefælle, som hun herefter afbrød kontakten med. Hun har efterfølgende fået en overfaldsalarm. Hun har også efter sin afbrydelse af kontakten til ægtefællen modtaget trusler fra sin familie, herunder [familiemedlem A], som har truet hende med [drab], hvis hun kommer tilbage til Iran. Hendes [familiemedlem B], som er den eneste fra familien, som hun stadig har kontakt med, har bekræftet, at hun vil være i livsfare, hvis hun måtte komme tilbage til Iran. Af de foreliggende baggrundsoplysninger om kvinders retsstilling i Iran fremgår af et notat af 5. august 2022 fra Landsinfo blandt andet, at "Utenomekteskapelig seksuelt samkvem er i strid med iransk lovgivning og sharia. Muligheten til å inngå midlertidige ekteskap gjør at det er relativt enkelt å få en seksuell relasjon til å fremstå som legitim …. Unntaket er kvinner som allerede er gift, og menn som inngår en relasjon med en gift kvinne. Iransk straffelov regulerer hvilke seksuelle relasjoner som er tillatt og hvilke som er forbudt. Straffen for illegitime seksuelle forhold (zina) er streng, og straffeutmålingen varierer langs et bredt spekter; fra fengsel i inntil ett år til 100 piskeslag eller dødsstraff, inkludert steining. Utenomekteskapelig forhold kan dømmes etter islamske hududstraffer …Det iranske samfunnet endrer seg. Utroskap og utenomekteskapelige relasjoner har blitt mer utbredt, særlig i byene. Det er en utvikling i retning av at det sjelden igangsettes straffeforfølgelse; dommere ønsker ikke å ha slike saker på sitt bord. Ifølge informasjon innhentet av danske utlendingsmyndigheter er heller ikke politiet pådriver for at slike saker skal føres for retten. Normalt er det anmeldelse fra en privatperson som er bakgrunnen for en slik straffesak. Men terskelen er høy – utroskap er en skam for de involverte familiene. De fleste foretrekker derfor å løse saken utenfor rettsapparatet (Danish Immigration Service 2018, s. 6, 7). På tross av dette er det enkelte saker som føres for retten. Det dreier seg antagelig om symbolsaker som skal fungere preventivt og bygge opp under den allmenne moralen. Eksempelvis ble et par, som var gift på hver sin kant, dømt til døden ved steining i 2021 for å ha innledet et utenomekteskapelig forhold. Dommen ble avsagt på bakgrunn av videobevis. Paret anket til Høyesterett, som i november 2021 omgjorde dødsstraffen fra steining til henging (Middle East Eye 2021). I 2018 omtalte Kurdistan 24 (Nawzad 2018) to kvinner som var dømt til døden for «adultery» i henholdsvis Khoy og Vest Aserbajdsjan. Begge kvinnene ble arrestert på bakgrunn av anklager fra deres ektemenn. Danske utlendingsmyndigheter (Danish Immigration Service 2018, s. 7, 8) omtaler flere domfellelser." Flygtningenævnet finder på baggrund af ansøgerens forklaring og de for nævnet foreliggende baggrundsoplysninger om kvinders retsstilling i Iran, navnlig for etniske

minoriteter i de kurdiske områder, at hun ved en tilbagevenden til Iran vil være i risiko for at blive dræbt eller udsat for anden kulturelt betinget æresrelateret straf eller overgreb som følge af hendes ophævelse af samlivet med ægtefællen og etablering af et udenomsægteskabeligt forhold til en anden mand, og at der er tale om forhold, som ansøgeren ikke kan antages at opnå myndighedernes beskyttelse imod. Flygtningenævnet finder på denne baggrund, at ansøgeren har sandsynliggjort, at hun ved tilbagevenden til Iran vil være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler herefter ansøgeren og hendes mindreårige barn opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Iran/2023/6

Der kan endvidere henvises til afgørelsen Afgh/2023/64, der er omtalt i kapitel 14.1, samt til de i Formandskabets 31. beretning (2022), side 226-232 nævnte afgørelser Irak/2022/4, Rusl/2022/6, Indi/2022/3 samt Maro/2022/8.

5.5.2.3. Kvindelig omskæring

Flygtningenævnet har i 2023 behandlet et antal sager, hvor der som asylmotiv henvises til risikoen for omskæring af mindreårige kvinder fra Somalia.

Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol har i flere afgørelser udtalt, at det er ubestridt, at kvindelig omskæring udgør en krænkelse af EMRK artikel 3. Domstolen har videre fremhævet en række elementer, der kan indgå i vurderingen af, hvorvidt der foreligger en reel og konkret risiko for, at den pågældende vil blive udsat for omskæring ved en tilbagevenden til hjemlandet, såsom om familien må antages at kunne beskytte den pågældende mod omskæring. Der kan henvises til Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols afgørelser i sagerne Emily Collins m.fl. mod Sverige af 8. marts 2007, SOW mod Belgien af 19. januar 2016 og R.B.A.B. mod Holland af 7. juni 2016, som endvidere er beskrevet nærmere i Flygtningenævnets formandskabs 28. beretning (2019), kapitel 6.12.2.5

I sager, hvor ansøgerne påberåber sig risikoen for kvindelig omskæring, har Flygtningenævnet truffet afgørelse på baggrund af en konkret og individuel vurdering af, hvorvidt den pågældende asylansøger opfylder betingelserne for at opnå opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. I denne vurdering indgår – i overensstemmelse med den ovenfor omtalte praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol – blandt andet ansøgerens forklaring sammenholdt med sagens øvrige oplysninger, herunder det baggrundsmateriale, som Flygtningenævnet er i besiddelse af vedrørende ansøgerens hjemland, og særligt de heri indeholdte oplysninger om omfanget af kvindelig omskæring i hjemlandet, myndighedernes og civilsamfundets holdning hertil og evne eller vilje til at yde beskyttelse mod overgrebet. Det indgår også i vurderingen, om ansøgerne (forældrene) på baggrund af sagens oplysninger har vist styrke og uafhængighed,

og om det derved må antages, at de pågældende vil være i stand til at modstå et eventuelt pres fra omgivelserne og kan beskytte deres døtre imod omskæring. FN's Børnekomité har i udtalelser af 25. januar 2018 og 4. februar 2021 udtalt sig om dette afvejningsmoment. For nærmere om udtalelsen fra januar 2018 henvises til kapitel 11.6.2.1. i Flygtningenævnets formandskabs 27. beretning (2018) og for nærmere om udtalelsen af 4. februar 2021 henvises til Flygtningenævnets hjemmeside (www.fln.dk.), hvor udtalelsen er offentliggjort den 16. marts 2021.

Kvinder i risiko for kvindelig omskæring vil efter praksis kunne anerkendes som tilhørende en særlig social gruppe og dermed som omfattet af flygtningekonventionen, hvis de øvrige betingelser herfor er opfyldt. Der henvises til afsnit 4.2.1 om udlændingelovens § 7, stk. 1, og praksis efter denne bestemmelse.

Nævnet meddelte i **januar 2023** opholdstilladelse (**K-status**) til en kvindelig statsborger fra Somalia. Sagen er sambehandlet med Soma/2023/9. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk somali og muslim fra [område], Lower Shabelle Hoose, Somalia. Hun tilhører hovedklanen [hovedklan]. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun frygter, at hun ikke kan være en fri pige i Somalia, herunder, at hun vil blive tvunget til at gå med tørklæde samt presset til at lade sig omskære. Ansøgeren frygter videre at blive slået ihjel af de forskellige bevæbnede grupper i Somalia. Ansøgeren har som støtte for sit asylmotiv oplyst, at ansøgerens mor er udrejst af Danmark, og at hun vil tvinge ansøgeren til at lade sig omskære. Ansøgeren har videre oplyst, at ansøgerens mor er meget religiøs, og at moren bestemte, at ansøgeren skulle gå med tørklæde, da ansøgeren som barn boede i Somalia. Ansøgerens stedfar frygter på vegne af ansøgeren, at hun vil få kulturmæssige problemer og blive udsat for vold af de større klaner. Ansøgerens stedfar frygter endvidere, at hun vil blive tvunget til at lade sig omskære, blive voldtaget eller bortført af de større klaner og tvangsgift. Ansøgerens stedfar har som støtte for ansøgerens asylmotiv oplyst, at ansøgeren er meget dansk og vestliggjort, særligt i forhold til sin påklædning, idet hun ikke bærer tørklæde. Hvis ansøgeren vender tilbage til Somalia, er ansøgerens stedfar sikker på, at hun vil forsætte med at gå klædt som i Danmark. Dette vil ifølge ansøgerens stedfar medføre, at de større klaner vil udøve vold mod ansøgeren, idet de vil antage, at hun er missionær og ønsker at bringe kristendommen til landet. Ansøgerens stedfar har videre som støtte for ansøgerens asylmotiv oplyst, at den generelle situation i Somalia udgør en risiko for, at ansøgeren vil blive udsat for voldtægt i Somalia, idet hun er uden mandlig ledsager. Ansøgerens stedfar har videre oplyst, at ansøgeren er fra en mindre klan i Somalia, og derfor er ansøgeren i fare for at blive tvangsgift eller udsat for vold, hvis hun nægter et giftermål. Ansøgerens stedfar frygter endeligt, at ansøgeren vil blive tvunget til at lade sig omskære i Somalia af de ældre, idet kvinder

der ikke er dette betragtes som værende [prostituerede]. Ansøgerens uspecificerede frygt, herunder for som voksen kvinde at blive omskåret eller for at blive udsat for tvangsægteskab kan ikke danne grundlag for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2. Flygtningenævnet henviser herved til de foreliggende baggrundsoplysninger om, i hvilken alder piger normalt omskæres. Flygtningenævnet bemærker desuden, at ansøgeren ifølge sin stedfars forklaring tilhører en klan, der er imod omskæring, og at hendes ældre søstre heller ikke blev omskåret, da de boede i Somalia. Dertil kommer, at ansøgeren i 2018 havde et længere ophold sammen med sin mor i Somalia, hvor hun ikke blev udsat for pres for at blive omskåret. Efter, at Flygtningenævnet dags dato har ændret Udlændingestyrelsens afgørelse i klagerens stedfars sag og meddelt ham fortsat opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2, må klageren efter foreliggende oplysninger ved en tilbagevenden til Somalia anses for at være enlig kvinde uden mandligt netværk. Herefter og henset til de foreliggende baggrundsoplysninger om forholdene for enlige kvinder uden mandligt netværk har ansøgeren sandsynliggjort, at hun som følge heraf vil være i risiko for at blive udsat for overgreb. Flygtningenævnet ændrer derfor Udlændingestyrelsens afgørelse, således at ansøgeren meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1." Soma/2023/2

Nævnet **omgjorde** i **september 2023** Udlændingestyrelsens afgørelse i en sag om statusændring vedrørende en kvindelig statsborger fra Somalia, således at vedkommende blev meddelt opholdstilladelse jf. udlændingelovens § 7, stk. 1. Sagen er sambehandlet med Soma/2023/20 og Soma/2023/21. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren er etnisk [etnicitet A] og muslim fra [by A], [region A], Somalia. Klageren tilhører hovedklanen [klan A], underklanen [klan B] og sub-klanen [klan C]. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Det fremgår af sagen, at klageren indrejste i [i efteråret] 2013, og at hun [i sommeren] 2014 blev meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. [I foråret] 2020 forlængede Udlændingestyrelsen klagerens opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2, jf. § 26, stk. 1. Klagerens advokat har klaget over Udlændingestyrelsens afgørelse [i foråret] 2020 med påstand om, at klageren meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller § 7, stk. 2. Klageren har som oprindeligt asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Somalia frygter at blive slået ihjel af al-Shabaab. Klageren har til støtte herfor oplyst, at hendes far og to af hendes brødre er blevet slået ihjel af al-Shabaab. Endvidere har klageren bragt sig i et modsætningsforhold til al-Shabaab, idet hun er flygtet fra et tvangsægteskab med [A], et fremtrædende medlem af al-Shabaab. Til støtte herfor har klageren oplyst, at al-Shabaab har anklaget hendes tredje ægtefælle, [B], for at være spion og for at transportere våben for regeringen. Al-Shabaab har beskyldt klagerens ægtefælle for at være vantro, og som følge heraf har al-Shabaab annulleret klagerens ægteskab med [B], for i stedet at tvangsgifte klageren med [A]. [A] flyttede herefter ind hos klageren, og han

har truet hende med, at han ville slå hende ihjel, såfremt hun forsøgte at flygte. Han har udsat klageren for fysisk vold, idet han har stukket klageren med en kniv. Han har ligeledes udsat klageren for seksuelle overgreb. Klageren har herudover som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Somalia frygter, at hendes datter, [C], risikerer at blive udsat for tvangs-omskæring. Til støtte herfor har klageren oplyst, at hun selv er omskåret, og at hun frygter, at [C's] fars familie eller lokalsamfundet vil omskære hende, idet det er kulturelt bestemt, at kvinder omskæres i Somalia. Klageren har desuden som asylmotiv henvist til, at hendes søn ved en tilbagevenden til Somalia vil være i risiko for at blive rekrutteret af al-Shabaab. Til støtte herfor har klageren oplyst, at hun har hørt, at al-Shabaab tvangsrekrutterer drenge fra de fylder seks år. Klagerens advokat har [i efteråret] 2020 anmodet Flygtningenævnet om at genoptage sagen. Klagerens advokat har til støtte herfor henvist til nye baggrundsoplysninger om forholdene for kvinder i Somalia, herunder om risiko for asylbegrundende overgreb af enlige kvinder uden mandligt netværk samt praksis fra Flygtningenævnet. Flygtningenævnet lægger til grund, at klagerens far og to brødre, [D] og [E], er afgået ved døden, og at klagerens bror, [F], er forsvundet. Klageren har ikke haft kontakt med [F] siden drabet på faderen og brødrene. Det lægges endvidere til grund, at klagerens første ægtefælle, [G], som er far til klagerens voksne datter, [H], og som hun blev skilt fra, da [H] var spæd, måske bor i [by B], [land A], og at hun ikke har haft kontakt med ham i mange år. Om sin anden ægtefælle, [I], der er far til [C], har klageren forklaret, at han opholder sig i [by C]. Klageren har forklaret, at hendes tredje ægtefælle, [B], nu opholder sig i [vestligt land], og at han har besøgt hende i Danmark i forbindelse med en påtænkt pasudstedelse til [J]. Klageren har forklaret, at hun ikke har noget kendskab til, hvor [A], der er medlem af Al-Shabaab, og med hvem hun blev tvangsgift, opholder sig. Herudover har klageren forklaret, at en niece og en nevø opholder sig i Somalia hos klagerens afdøde brors ægtefælle, og at hun ikke har haft kontakt til dem siden udrejsen af Somalia i 2013, hvor hendes nevø var [8-10 år] gammel. Forholdene for enlige kvinder uden mandligt netværk er bl.a. beskrevet i EUAA, Country Guidance, Somalia, August 2023, pkt. 3.13.7. De generelle forhold for kvinder er desuden beskrevet i UNHCR, International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Somalia, September 2022, pkt. III, 10. Efter en samlet vurdering af oplysningerne om klagerens familieforhold, som Flygtningenævnet i det væsentlige kan lægge til grund, finder nævnet, at klageren ved en tilbagevenden til Somalia reelt må anses for en enlig kvinde uden mandligt netværk, og at hun derfor opfylder betingelserne for at opnå opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Det er herunder også indgået ved vurderingen af sagen, at klageren under disse omstændigheder næppe heller vil kunne modstå et pres fra omgivelserne om at få sin datter [C] – og den yngre datter [K] – omskåret i overensstemmelse med den udbredte praksis herom i Somalia, selvom hun ikke ønsker dette. Nævnet er opmærksom på, at [C] nu er knap [12-15 år] gammel, og at det følger af Landinfos temanotat, Somalia, Kjønnslemlestelse av kvinner, 14. september 2022,

pkt. 3.5, at de fleste piger bliver omskåret, før de fylder 10 år. Flygtningenævnet meddeler derfor klageren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Soma/2023/19

Der kan endvidere henvises til de i formandskabets 31. beretning (2022) omtalte afgørelser Guin/2022/1, Etio/2022/2, Soma/2022/28 og Soma/2022/35 i kapitel 5.5.2.3.

5.5.2.4 Seksuel orientering og kønsidentitet (LGBT+)

I sager vedrørende personer, der som asylmotiv henviser til deres seksuelle orientering, kønsidentitet eller lignende, træffer Flygtningenævnet afgørelse på baggrund af en konkret og individuel vurdering af, hvorvidt den pågældende asylansøger opfylder betingelserne for at opnå opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller stk. 2. I denne vurdering indgår blandt andet asylansøgerens forklaring sammenholdt med sagens øvrige oplysninger, herunder det baggrundsmateriale, som Flygtningenævnet er i besiddelse af vedrørende asylansøgerens hjemland, og særligt de heri indeholdte oplysninger om forholdene for personer med den omhandlede seksuelle orientering, kønsidentitet eller lignende. På denne baggrund vurderer Flygtningenævnet, om asylansøgeren må anses for at tilhøre en særlig social gruppe, jf. flygtningekonventionens artikel 1 A, i sit hjemland, og om de overgreb, asylansøgeren gør gældende at risikere, må anses for begrundet i pågældendes tilhørsforhold til en sådan særlig social gruppe. LGBT+-personer vil således efter praksis kunne anerkendes som tilhørende en særlig social gruppe og dermed som omfattet af flygtningekonventionen, hvis de øvrige betingelser herfor er opfyldt. Der henvises til afsnit 4.2.1 om udlændingelovens § 7, stk. 1, og praksis efter denne bestemmelse.

Spørgsmålet om, hvilke kriterier der kan indgå ved vurderingen af asylsager, hvor asylansøgeren som asylmotiv har påberåbt sig kønsidentitet, seksuel orientering eller lignende, er nærmere behandlet i Flygtningenævnets formandskabs 25. beretning (2016), kapitel 6.10.2.6.

Ved behandling af asylsager, hvor en asylansøger som asylmotiv har henvist til sin seksuelle orientering, kønsidentitet eller lignende, er Flygtningenævnet opmærksom på, at asylansøgeren efter omstændighederne kan være i en særlig sårbar situation. I grundlaget for nævnets afgørelser i sådanne sager indgår blandt andet UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus og UNHCR's Guidelines on international protection no. 9: Claims to Refugee Status based on Sexual Orientation and/or Gender Identity within the context of Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or its 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, udgivet den 23. oktober 2012. Der henvises i øvrigt til afsnit 11.2 om bevisvurderingen, herunder vurderingen af asylansøgerens forklaring.

Flygtningenævnet er endvidere opmærksom på, at der i troværdighedsvurderingen af en asylansøger, der som asylmotiv har henvist til sin seksuelle orientering, kønsidentitet eller lignende, skal tages hensyn til baggrunden for, at asylansøgeren ikke straks påberåbte sig sin seksuelle orientering, kønsidentitet eller lignende. Der kan i den forbindelse henvises til UNHCR's Guidelines on international protection no. 9, punkt 59, hvoraf det fremgår, at:

> "Discrimination, hatred and violence in all its forms can impact detrimentally on the applicant's capacity to present a claim. Some may be deeply affected by feelings of shame, internalized homophobia and trauma, and their capacity to present their case may be greatly diminished as a consequence. Where the applicant is in the process of coming to terms with his or her identity or fears openly expressing his or her sexual orientation and gender identity, he or she may be reluctant to identify the true extent of the persecution suffered or feared. Adverse judgements should not generally be drawn from someone not having declared their sexual orientation or gender identity at the screening phase or in the early stages of the interview."

Som eksempel på en sag fra beretningsåret, hvor Flygtningenævnet har taget stilling til de generelle forhold i hjemlandet for LGBT+-personer, henvises der til Geor/2023/1 på nævnets hjemmeside.

Som eksempel på en sag fra beretningsåret, hvor Flygtningenævnet har taget stilling til ændrede forhold i hjemlandet for LGBT+-personer, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **september 2023** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Uganda. Indrejst i 2016. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er [etnicitet] og [religion] fra [by A], Uganda. Ansøgeren henviste som asylmotiv under den oprindelige asylsagsbehandling til, at han ved en tilbagevenden til Uganda frygtede at blive fængslet eller slået ihjel af de ugandiske myndigheder, fordi han er [LGBT+-person]. Ansøgeren henviste endvidere til, at han ved en tilbagevenden til Uganda frygtede at blive slået ihjel af lokalbefolkningen eller af to af sine [søskende], fordi han er [LGBT+-person]. Ansøgeren oplyste til støtte herfor, at han allerede som barn tænkte på, at han godt kunne lide drenge. Da ansøgeren var omkring [i midten af 20'erne], blev han bekendt med, at en mand, som ansøgeren gik i gymnasiet med, var [LGBT+-person]. Ansøgeren talte derfor med manden, og de aftalte at mødes. De mødtes imidlertid ikke efterfølgende, da manden flyttede fra området kort tid efter. Da ansøgeren var omkring [i slutningen af 20'erne], indledte han et forhold til en anden mand, som han mødtes med en gang om ugen. Ansøgeren havde et forhold til denne mand i omkring fire år, men forholdet stoppede, da manden fik problemer på grund af sin seksualitet og var nødsaget til at flygte. Da ansøgeren var [i starten af 30'erne], indledte han et forhold til en kvinde. Ansøgeren indledte forholdet til kvinden, fordi hans familie pressede ham til at blive gift. Ansøgeren har efterfølgende fået tre børn med kvinden. I slutningen af

2011 begyndte ansøgeren at få problemer med sin familie. Ansøgerens [søskende] ønskede, at ansøgeren skulle forlade familiens bopæl, og de truede derfor med at forgifte ansøgeren. En dag [forsøgte ansøgerens søskende at forgifte ham]. Omkring et til halvandet år efter ansøgerens [søskende] forsøgte at forgifte ham, blev ansøgeren angrebet af sin [søskende]. Ansøgeren var på vej hjem, da han mødte [sin søskende], men da ansøgeren så [vedkommende], flygtede ansøgeren. Da ansøgeren løb derfra, kunne han mærke, at noget ramte ham i ryggen, og da han kom til en nærliggende landsby, opdagede han, at han var blevet ramt af [genstand]. Ansøgeren kontaktede sin [forælder] og landsbyrådet for at fortælle om episoden, men ingen troede på ham. Ansøgeren levede efterfølgende i skjul i omkring halvandet år, hvorefter han udrejste af Uganda [i foråret] 2016. Ansøgeren har gentaget sine oprindelige asylmotiver. Ansøgeren har yderligere oplyst, at han under sit ophold i Danmark er blevet diagnosticeret med [en kronisk sygdom], og at han ved en tilbagevenden til Uganda ville være nødsaget til at kontakte de ugandiske sundhedsmyndigheder for at få behandling for sin sygdom. Ansøgeren frygter på den baggrund, at de ugandiske myndigheder vil få kenskab til hans seksuelle orientering, og at han vil blive fængslet eller slået ihjel. Flygtningenævnet lagde i afgørelsen [fra vinteren 2018/19] – på baggrund af ansøgerens forklaring – til grund, at ansøgeren er [LGBT+-person], og at han har levet som [LGBT+-person] i Uganda i en årrække. Flygtningenævnet lagde endvidere til grund, at ansøgeren ikke har haft problemer med myndighederne, mens han opholdt sig i Uganda. Flygtningenævnet tilsidesatte imidlertid ansøgerens forklaring om sine konflikter i Uganda som konstrueret og utroværdig. Nævnet anførte bl.a., at ansøgeren havde forklaret divergerende, undvigende og udetaljeret, og at dette ikke kunne anses begrundet i de lægelige oplysninger om ansøgerens helbredsmæssige habitus. Flygtningenævnet finder, at ansøgerens forklaring for nævnet i forbindelse med genoptagelsessagen ikke kan føre til en anden vurdering med hensyn til de af ansøgeren anførte konkrete konflikter i Uganda. Flygtningenævnet finder, at ansøgerens forklaring fortsat fremstår udetaljeret og divergerende og til dels udbyggende. Flygtningenævnet tilsidesætter således ansøgerens forklaring om, at han forud for sin udrejse havde konflikter i Uganda. Det kan fortsat lægges til grund, at ansøgeren er [LGBT+-person], og det kan endvidere lægges til grund, at han er [diagnosticeret med en kronisk sygdom]. Flygtningenævnet henviser til beskrivelsen i nævnets afgørelse [fra vinteren 2018/19] vedrørende den generelle situation for LGBT+-personer i Uganda. I maj 2023 har parlamentet i Uganda – godkendt og tiltrådt af præsidenten – vedtaget "The Anti-Homosexuality Act", der kriminaliserer bl.a. seksuel aktivitet mellem personer af samme køn. Det fremgår endvidere af lovens § 14, at der er en strafbelagt pligt for personer til at foretage anmeldelse til politiet, hvis vedkommende har viden eller rimelig mistanke om, at en person har gjort sig skyldig i eller vil begå " the offence of homoseksuality or any other offence of this act". Flygtningenævnet bemærker, at kriminaliseringen af seksuel aktivitet mellem personer af samme køn efter praksis ikke er en omstændighed, der i selv kan give grundlag for at

meddele opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. I vurderingen af, om ansøgeren har et beskyttelsesbehov, må det også indgå, hvorledes regelsættet faktisk håndhæves. Allerede før indførelsen af den nævnte lov fremgik det af baggrundsoplysningerne, jf. herved nævnets afgørelse [fra vinteren 2018/19], at homoseksuelle i Uganda er i risiko for at blive udsat for diskrimination, trusler og overgreb, navnlig fra lokalbefolkningens side, hvilken risiko navnlig er til stede for personer, hvis seksuelle identitet er "outwardly visible". Flygtningenævnet finder, at situationen for LGBT+-personer i Uganda som følge af den indførte lov må anses at være forværret mærkbart. Flygtningenævnet lægger herved vægt på de foreliggende baggrundsoplysninger om en stigning i myndighedernes anholdelser af homoseksuelle, ligesom der er rapporteret om en betydelig stigning i antallet af andre overgreb mv. på homoseksuelle. Flygtningenævnet finder, at det ikke på nuværende tidspunkt er muligt at fastslå, hvorledes den i Uganda indførte lov vil blive håndhævet med hensyn til gennemførelse af straffesager mv. I en situation som den foreliggende, hvor det må lægges til grund, at ansøgerens seksuelle observans er kendt af hans familie og lokalbefolkningen i Uganda, og hvor ansøgeren [har en kronisk sygdom], og derfor har et behandlingsbehov, må der efter Flygtningenævnets opfattelse derfor anlægges en forsigtig vurdering af, om ansøgeren har et beskyttelsesbehov efter Udlændingelovens § 7. På denne baggrund finder Flygtningenævnet, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Uganda vil være i risiko for asylbegrundende forfølgelse omfattet af § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Ugan/2023/4

Som eksempler på sager fra beretningsåret, hvor Flygtningenævnet har taget stilling til betydningen af tidspunktet for påberåbelsen af asylmotiver vedrørende LGBT+-forhold, henvises der til Ugan/2023/2 på nævnets hjemmeside. Der kan endvidere henvises til de i Flygtningenævnets formandskabs 31. beretning (2022), s. 246f., nævnte afgørelser Iran/2022/2, Afgh/2022/1 og Geor/2022/5.

5.6 Menneskehandel

Flygtningenævnet har i 2023 behandlet et antal sager, hvor spørgsmålet om menneskehandel er indgået i nævnets vurdering, idet ansøgerne som asylmotiv har henvist til, at de eller deres nærtstående, herunder familiemedlemmer i hjemlandet, risikerer overgreb m.v. fra personer, som har været involveret i eller stået bag menneskehandelen. Der er således tale om private konflikter, hvor risikoen for overgreb m.v. udgår fra privatpersoner eller grupper af privatpersoner. Der henvises for så vidt angår andre private konflikter og agents of persecution i øvrigt til afsnit 4.5.

Danmark har undertegnet og ratificeret FN-konventionen fra 2000 om transnational organiseret kriminalitet samt tilhørende protokol om handel med mennesker, herunder

særligt kvinder og børn (Palermo-protokollen). Danmark har endvidere undertegnet og ratificeret Europarådets konvention fra 2005 om indsatsen mod menneskehandel. Der henvises til Flygtningenævnets formandskabs 22. beretning (2013), side 347f., for en nærmere gennemgang af de danske og internationale tiltag med henblik på bekæmpelse af og bistand til personer, der har været udsat for menneskehandel.

Hvis en udlænding, der har ulovligt ophold i Danmark, bliver vurderet af Udlændingestyrelsen til at have været udsat for menneskehandel, fastsætter Udlændingestyrelsen efter anmodning udrejsefristen for den pågældende til 30 dage, medmindre særlige grunde taler imod. Hvis særlige grunde taler for, eller hvis udlændingen samarbejder med myndighederne om en forberedt hjemsendelse, kan udrejsefristen efter anmodning forlænges op til 120 dage. Der henvises til udlændingelovens § 33, stk. 7. Denne periode, refleksionsperioden, skal bruges til at forberede udlændingens hjemrejse.

Det forhold, at man har været udsat for menneskehandel, er isoleret set ikke asylbegrundende. Der kan imidlertid ud fra en konkret vurdering gives asyl i tilfælde, hvor der f.eks. er en høj grad af profilering – herunder gennem presseomtale og ved oplysninger fra ansøgeren til myndighederne i Danmark, som fører til anholdelse af bagmænd bag menneskehandlen – der vil føre til, at den pågældende ved en tilbagevenden vil være i reel risiko for asylrelevant forfølgelse. Der henvises til formandskabets 16. beretning (2007), afsnit 5.8, samt formandskabets 19. beretning (2010), afsnit 5.10.

Som eksempler på sager, hvor spørgsmålet om menneskehandel er indgået i nævnets vurdering, kan henvises til afgørelsen Niga/2021/3, der er omtalt i formandskabets 30. beretning (2021), side 212ff., og Niga/2022/5, der er omtalt i formandskabets 31. beretning (2022), side 251ff.

Der kan i øvrigt henvises til afgørelsen Alba/2023/3, der er gennemgået i kapitel 12 vedrørende sager indbragt for internationale organer, og hvori spørgsmålet om menneskehandel også indgik i nævnets vurdering.

5.7 Dobbeltstraf

Dobbeltstraf foreligger i det tilfælde, hvor en udlænding er dømt for kriminalitet begået efter udrejse af hjemlandet, men forud for indrejse i Danmark eller under udlændingens ophold her i landet, og den pågældende risikerer at blive straffet for samme lovovertrædelse i sit hjemland, som den pågældende er straffet for i Danmark eller i et andet land.

I dansk ret er princippet om, at en person ikke må blive strafforfulgt to gange for den samme lovovertrædelse (ne bis in idem), fastslået i straffelovens §§ 10 a og 10 b. Prin-

cippet er ligeledes blandt andet indeholdt i Europarådskonventionen af 28. maj 1970 om straffedommes internationale retsvirkninger, "European Convention on the International Validity of Criminal Judgements", ligesom det fremgår af Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, artikel 50, at "Ingen skal i en straffesag på ny kunne stilles for en domstol eller dømmes for en lovovertrædelse, for hvilken den pågældende allerede er blevet endeligt frikendt eller domfældt i en af Unionens medlemsstater i overensstemmelse med lovgivningen".

Det fremgår af udlændingelovens § 7, stk. 2, at der gives opholdstilladelse til en udlænding, hvis denne ved en tilbagevenden til sit hjemland risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Bestemmelsen er udformet i overensstemmelse med de internationale konventioner, som Danmark har tiltrådt, herunder navnlig Den Europæiske Menneskerettighedskonvention artikel 3 og tillægsprotokol nr. 6 samt artikel 3 i FN's konvention mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Det er forudsat, at udlændingemyndighederne ved anvendelsen af bestemmelsen inddrager relevant praksis navnlig fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol.

Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 indeholder ikke et forbud mod dobbeltstraf i sig selv. Dobbeltstraf vil således alene være i strid med konventionen, hvis den forventede straf må anses for umenneskelig eller nedværdigende.

Menneskerettighedskommissionen har generelt udtalt, at når der er tale om straffesager i forskellige stater, er overholdelsen af princippet "ne bis in idem" hverken sikret af konventionen eller af artikel 4 i 7. tillægsprotokol. Der kan blandt andet henvises til sagerne H.P.L. mod Østrig (application no. 24132/94, Kommissionens afgørelse af 5. juli 1994) og E.G.M. mod Luxemborg (application no. 24015/94, Kommissionens afgørelse af 20. maj 1994). Der henvises herved nærmere til Flygtningenævnets og Udlændingestyrelsens notat om beskyttelsen af asylansøgere i henhold til FN's flygtningekonvention og Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, der er tilgængeligt på Flygtningenævnets hjemmeside www.fln.dk.

Se også Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols afgørelse af 8. juli 2014 i sagen M.E. mod Danmark (application no. 58363/10), der er nærmere omtalt i Flygtningenævnets formandskabs 23. beretning (2014), side 267ff. Det fremgår af dommen blandt andet, at princippet om ne bis in idem ikke i sig selv rejser spørgsmål i henhold til artikel 3.

Indtil ændringen af udlændingelovens § 26 ved lov nr. 758 af 29. juni 2011 henhørte det under domstolene i forbindelse med vurderingen af, om der i en sag skulle ske udvis-

ning på grund af kriminalitet, at tage stilling til spørgsmålet om risiko for dobbeltstraf, jf. § 26, stk. 1. Ved lovændringen blev § 26 ændret, således at en udlænding skal udvises efter udlændingelovens §§ 22-24 og 25, medmindre det vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser. Det fremgår således ikke længere af bestemmelsen, at domstolene ved afgørelser om udvisning m.v. skal tage hensyn til, om dette må være særligt belastende, navnlig på grund af blandt andet risikoen for, at udlændingen uden for de i § 7, stk. 1 og 2, eller § 8, stk. 1 og 2, nævnte tilfælde vil lide overlast i hjemlandet eller andre lande, hvor udlændingen kan ventes at tage ophold.

Det fremgår af Østre Landsrets dom af 1. juli 2015 (S-3475-14), at der hverken i lovens forarbejder eller i øvrigt er holdepunkter for at antage, at der herved er sket en ændring af den hidtidige kompetencefordeling mellem domstolene og udlændingemyndighederne. Det påhviler således udlændingemyndighederne, herunder Flygtningenævnet, at tage stilling til asylbegrundende forhold og herunder sikre, at en udlænding ikke udsendes til et land, hvor den pågældende risikerer forfølgelse i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3, og dette spørgsmål skal ikke indgå i domstolenes vurdering i forbindelse med udvisning af kriminelle udlændinge.

Østre Landsrets dom blev stadfæstet af Højesteret den 8. juni 2016 (UfR 2016.3235). Højesteret tiltrådte i den forbindelse, at spørgsmålet om, hvorvidt tiltalte i sagen ved en tilbagevenden til sit hjemland risikerede at blive udsat for behandling i strid med artikel 3 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention måtte afgøres i forbindelse med en stillingtagen efter udlændingelovens regler til, om tiltalte måtte udsendes af Danmark.

Ved lov nr. 1744 af 27. december 2016 blev § 26, stk. 2, ændret, således at en udlænding skal udvises efter §§ 22-24 og § 25, medmindre dette *med sikkerhed* vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, jf. dog § 26 b.

Højesteret fastslog ved dom af 14. november 2017 (UfR 2018.769), at der i forbindelse med afgørelsen af spørgsmålet om frakendelse af indfødsret eller udvisning ikke skal tages stilling til, om den pågældende i hjemlandet risikerer at blive udsat for behandling i strid med artikel 3 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention. Denne vurdering skal først ske, når der efter udlændingelovens regler skal tages stilling til, om den pågældende skal udsendes fra Danmark, jf. herved Højesterets dom af 8. juni 2016. Der skal heller ikke i forbindelse med spørgsmålet om frakendelse af indfødsret eller udvisning tages stilling til, om den pågældende i hjemlandet risikerer at blive straffet for den samme forbrydelse (dobbeltstraf). Højesteret henviste herved til præmis 59 i den ovennævnte dom i sagen M.E. mod Danmark fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol.

Selve risikoen for at blive idømt dobbeltstraf ved en tilbagevenden til hjemlandet er således ikke i sig selv relevant for den asylretlige vurdering, som foretages af Flygtningenævnet. Derimod vil karakteren og intensiteten af den straf, der forventes idømt i hjemlandet, i det konkrete tilfælde kunne være af asylretlig relevans.

Flygtningenævnet skal således i sager, hvor ansøgeren er udvist ved dom, alene tage stilling til, om udlændingen ved udsendelse til sit hjemland vil være i risiko for asylbegrundende forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, herunder om udlændingen i forbindelse med en eventuel strafafsoning i hjemlandet er i reel risiko for behandling omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2.

Som eksempel på, at nævnet har taget stilling til betydningen af, at ansøgeren eventuelt vil blive idømt dobbeltstraf ved en tilbagevenden til hjemlandet, kan der henvises til den i Flygtningenævnets formandsskabs 29. beretning (2020), side 243, nævnte afgørelse Maro/2020/3, den i Flygtningenævnets formandskabs 24. beretning (2015), side 425ff., nævnte afgørelse Nigeria/2015/4, den i formandskabets 22. beretning (2013), side 301ff., nævnte afgørelse Nigeria/2013/10 samt den i formandskabets 20. beretning (2011), side 224f., nævnte afgørelse Jordan/2011/1.

5.8 Konsekvensstatus

Konsekvensstatus er betegnelsen for den situation, hvor en asylansøger, der ikke har et selvstændigt asylgrundlag, meddeles asyl på baggrund af pågældendes nære familiemæssige tilknytning til en anden person (herefter hovedpersonen), der anerkendes – eller allerede er anerkendt – som flygtning. Konsekvensstatusbegrebet er således et udslag af det internationale princip om beskyttelse af 'familiens enhed'. Hvis betingelserne for at meddele konsekvensstatus er opfyldt, vil ansøgeren opnå opholdstilladelse efter samme bestemmelse som hovedpersonen.

Også i den situation, hvor ansøgeren har et selvstændigt asylgrundlag, men ikke opfylder betingelserne for at opnå den samme – bedre – status som hovedpersonen, vil ansøgeren blive meddelt opholdstilladelse efter samme bestemmelse som hovedpersonen. Som eksempel på sager, hvor nævnet har fundet, at familiemedlemmet opfylder betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse efter § 7, stk. 2, mens hovedpersonen opfylder betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse efter stk. 1, og hvor Flygtningenævnet derfor har meddelt familiemedlemmet opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, som konsekvens af hovedpersonens opholdstilladelse, kan der henvises til sagen Soma/2022/40, som kan findes på Flygtningenævnets hjemmeside www.fln.dk.

Konsekvensstatus må ikke forveksles med den situation, hvor en asylansøger meddeles asyl, fordi det må antages, at ansøgeren er i en afledt risiko for asylbegrundende overgreb som følge af den pågældendes familiemæssige tilknytning til hovedpersonen. I sidstnævnte situation vil ansøgeren have et selvstændigt asylmotiv, og der vil ikke være tale om konsekvensstatus.

Flygtningekonventionen inkorporerer ikke princippet om familiens enhed i definitionen af flygtningebegrebet. Det fremgår imidlertid af UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus, kapitel 6 om familiens enhed, punkterne 181-184:

> "181. Verdenserklæringen om Menneskerettigheder fastslår, at "familien er den naturlige og fundamentale enhed i samfundet og har krav på samfundets og statens beskyttelse". De fleste senere internationale instrumenter vedrørende menneskerettigheder indeholder lignende bestemmelser til beskyttelse af familiens enhed.
>
> 182. Slutdokumentet fra konferencen, som vedtog 1951-konventionen:
> "Anbefaler staterne at iværksætte de nødvendige tiltag til beskyttelse af flygtningens familie særligt med henblik på:
> (1) at sikre, at familiens enhed bevares især i tilfælde, hvor familiens overhoved har opfyldt de nødvendige betingelser for at få adgang til et bestemt land, og
> (2) at beskytte mindreårige flygtninge, i særdeleshed uledsagede børn og piger med særligt henblik på værgemål og adoption."
>
> 183. 1951-konventionen inkorporerer ikke princippet om familiens enhed i definitionen af flygtningebegrebet. Den ovenfor nævnte rekommandation i konferencens slutdokument følges imidlertid af hovedparten af lande, uanset om de har tiltrådt 1951-konventionen eller 1967-protokollen.
>
> 184. Hvis familiens overhoved opfylder definitionens kriterier, vil de familiemedlemmer, han forsørger, normalt få tildelt flygtningestatus. […]"

Udlændingeloven indeholder ingen særlige bestemmelser om konsekvensstatus, hvorfor begrebet er udviklet i Flygtningenævnets praksis.

I spontansager bør udlændingemyndighederne af egen drift påse, om betingelserne for at meddele konsekvensstatus er opfyldt, og i givet fald meddele ansøgeren opholdstilladelse efter samme bestemmelse som hovedpersonen, uanset om der er nedlagt påstand herom. Dette gælder også i forbindelse med f.eks. genoptagelses-, inddragelses-, forlængelses eller statusændringssager, hvor meddelelse af asyl til hovedpersonen eller ændring af hovedpersonens opholdstilladelse til en bedre status indebærer, at udlændingemyndighederne af egen drift vurderer, om personer omfattet af hovedpersonens familieenhed skal meddeles den samme status som hovedpersonen i forbindelse med de pågældendes samtidigt verserende eller efterfølgende indledte sager.

5.8.1 Personer omfattet af familiens enhed

Det afgørende for, om en ansøger kan opnå konsekvensstatus, er først og fremmest, om ansøgeren og hovedpersonen vurderes at tilhøre samme familieenhed. Det er relevant at overveje konsekvensstatus i sager, hvor hovedpersonen og familiemedlemmet allerede udgjorde en familieenhed inden udrejsen af hjemlandet. I sager, hvor asylmotivet først er opstået efter udrejsen af hjemlandet, er det endvidere relevant at overveje konsekvensstatus for så vidt angår familiemedlemmer, der udgjorde en del af hovedpersonens familieenhed på tidspunktet for hovedpersonens asylmotivs opståen.

Vurderingen af, hvilke personer der er omfattet af familiens enhed, må altid foretages konkret og individuelt. Af relevante fortolkningsbidrag kan nævnes UNHCR's håndbog, hvor persongruppen er afgrænset således:

> "185. For så vidt angår spørgsmålet, om hvilke familiemedlemmer der kan drage fordel af princippet om familiens enhed, er minimumskravet, at ægtefællen og mindreårige børn omfattes. I praksis anses også andre familiemedlemmer som f.eks. flygtninges ældre forældre for omfattede, såfremt de tilhører samme husstand. Hvis familiens overhoved ikke er flygtning, er der på den anden side intet til hinder for, at ethvert familiemedlem kan søge om anerkendelse som flygtning i henhold til 1951-konventionen eller 1967-protokollen, såfremt de kan påberåbe sig egne grunde. Med andre ord virker princippet om familiens enhed til fordel for og ikke imod medlemmer af familien."

Det er således som det klare udgangspunkt minimum ægtefælle eller samlever og mindreårige børn af samme nationalitet, som omfattes af familiens enhed, men andre familiemedlemmer vil også – efter en konkret vurdering – kunne opnå opholdstilladelse som konsekvens af et familiemedlems opholdstilladelse.

Som et andet relevant fortolkningsbidrag kan nævnes praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol (EMD). EMD har i en række domme forholdt sig til, om voksne familiemedlemmer var omfattet af familiens enhed i relation til beskyttelsen af respekt for retten til familieliv i henhold til Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8. EMD har i den forbindelse udtalt, at der som udgangspunkt ikke består familieliv mellem voksne familiemedlemmer, medmindre der foreligger yderligere elementer af afhængighed, som går ud over de normale følelsesmæssige bånd, men at der ikke stilles krav om sådanne yderligere elementer af afhængighed mellem forældre og unge voksne børn, som stadig bor hjemme og som ikke har stiftet selvstændig familie. I sagen Savran mod Danmark (appl.nr. 57467/15) udtalte Storkammeret således i præmis 174: "Whilst in some cases the Court has held that there will be no family life between parents and adult children or between adult siblings unless they can demonstrate additional elements of dependence [henvisninger til EMD-praksis udeladt, red.], in a number of other cases it has not insisted on such further elements of dependence with respect to young adults who were still living with their parents and had not yet started a

family of their own [henvisninger til EMD-praksis udeladt, red.]. […].". I den konkrete sag fandt EMD, at der ikke var tale om "familieliv" i EMRK artikel 8's forstand mellem det myndige barn og hans mor, idet der hverken var tale om en "ung voksen", der stadig boede hjemme og ikke havde stiftet selvstændig familie, eller forelå yderligere elementer af afhængighed mellem dem. EMD udtalte således i præmisserne 177 og 178:

"177. The Court observes that, at the time when the applicant's expulsion order became final, he was 24 years old […]. Even if the Court may be prepared to accept that a person of this age can still be considered a "young adult" […], the facts of the case reveal that from his childhood the applicant was removed from home and placed in foster care, and that, at various times over the years, he lived in socio-educational institutions […]. It is thus clear that from his early years the applicant was not living full time with his family [henvisninger til EMD-praksis udeladt, red.].

178. The Court is further not convinced that the applicant's mental illness, albeit serious, can in itself be regarded as sufficient evidence of his dependence on his family members to bring the relationship between them within the sphere of "family life" under Article 8 of the Convention. In particular, it has not been demonstrated that the applicant's health condition incapacitated him to the extent that he was compelled to rely on their care and support in his daily life [henvisninger til EMD-praksis udeladt, red.]. Moreover, it has not been argued that the applicant was dependent on any of his relatives financially [henvisning til EMD-praksis udeladt, red.]; it is noteworthy in this connection that the applicant has been and remains in receipt of a disability pension from the Danish authorities […]. Moreover, there is no indication that there were any further elements of dependence between the applicant and his family members. In these circumstances, whilst the Court sees no reason to doubt that the applicant's relationship with his mother and siblings involved normal ties of affection, it considers that it would be appropriate to focus its review on the "private life" rather than the "family life" aspect under Article 8."

EMD har også i sagerne Maslov mod Østrig (appl.nr. 1638/03), storkammerdom af 23. juni 2008, Pormes mod Nederlandene (appl.nr. 25402/14), dom af 28. juli 2020, og Azerkane mod Nederlandene (appl.nr. 3138/16), dom af 2. juni 2020, forholdt sig til, om der var tale om "unge voksne" i den ovenfor anførte betydning med den virkning, at de hjemmeboende myndige børn og deres forældre ansås for at udgøre en familieenhed.

I sagen Maslov mod Østrig forholdt EMD sig til, om en 18-årig klager, der stadig var hjemmeboende, havde "familieliv" med sine forældre i EMRK artikel 8's forstand. EMD udtalte i præmis 61:

”The applicant was minor when the exclusion order was imposed. He had reached the age of majority, namely 18 years, when the exclusion order became final in November 2002 following the Constitutional Court’s decision, but he was still living with his parents. In any case, the Court has accepted in a number of cases concerning young adults who had not yet founded a family of their own that their relationship with their parents and other close family members also constituted “family life”.”

I sagen Pormes mod Nederlandene forholdt EMD sig til, om en 26-årig klager, der ikke længere var hjemmeboende, havde ”familieliv” med sine plejeforældre i EMRK artikel 8’s forstand. EMD udtalte i præmisserne 47-48:

”47. The Court further laid down as a general rule that relationships between adult relatives do not necessarily attract the protection of Article 8 without further elements of dependency involving more than the normal emotional ties [henvisninger til EMD-praksis udeladt, red.]. However, it has not insisted on such further elements of dependency in a number of cases concerning young adults who were still living with their parents and had not yet started a family of their own [samme, red.].

48. Even if a person of 26 years of age could still be considered a “young adult”, the Court notes that at least in 2011 the applicant was not living full-time with his foster parents anymore (see paragraph 21 above). Moreover, it has not been argued and there is no indication that there are any further elements of dependency between the applicant and his foster parents.”

I sagen Azerkane mod Nederlandene forholdt EMD sig til, om en 22-årig klager, der fortsat boede hjemme, havde ”familieliv” med sine forældre i EMRK artikel 8’s forstand. EMD udtalte i præmis 64:

“In its case-law in immigration cases, the Court has laid down as a general rule that relationships between adult relatives do not necessarily attract the protection of Article 8 without further elements of dependency involving more than the normal emotional ties [henvisninger til EMD-praksis udeladt, red.]. However, it has not insisted on such further elements of dependency in a number of cases concerning young adults who were still living with their parents and had not yet started a family of their own [samme, red.]. Indeed, domestic law currently reflects that case-law (see paragraph 45 above). Since those were also the circumstances in which the applicant found himself at the relevant time, the Court sees no reason to address the parties’ submissions as regards the existence or not of further elements of dependency. The Court is therefore satisfied that the applicant’s relationship with his parents constituted family life within the meaning of Article 8 of the Convention.”

Ifølge EMD's praksis anses relationen mellem forældre og unge voksne, der endnu ikke har stiftet selvstændig familie og ikke er flyttet hjemmefra, således som "familieliv" i EMRK artikel 8's forstand. EMD har i sin praksis forholdt sig til de konkrete omstændigheder i hver enkelt sag, herunder den omhandlede klagers alder, og har ikke udtalt noget generelt om en øvre aldersgrænse for, hvornår forældre og deres myndige børn kan anses for at tilhøre samme familieenhed.

Som anført ovenfor følger det af EMD's praksis, at der også vil kunne foreligge "familieliv" i EMRK artikel 8's forstand mellem voksne familiemedlemmer, hvis der foreligger yderligere elementer af afhængighed mellem de pågældende, som går ud over de almindelige følelsesmæssige bånd. Som eksempel på sager, hvor EMD har fundet, at der var tale om "familieliv" på grund af afhængighed, kan nævnes I.M. mod Schweiz (appl.no. 23887/16), hvor EMD i præmis 62 udtalte (uofficiel dansk oversættelse): "Klagers myndige børn er i øvrigt henholdsvis 23, 26 og 28 år gamle. Domstolen henviser til, at eksistensen af et familieliv, i henhold til Konventionens artikel 8, ikke kan lægges til grund mellem forældre og deres voksne børn eller mellem søskende, uden at eksistensen af supplerende afhængighed er påvist [henvisninger til EMD-praksis udeladt, red.]. Domstolen vurderer imidlertid i den foreliggende sag, at klager kan påberåbe sig supplerende afhængighed af sine børn, idet han er afhængig af ekstern hjælp for at klare dagligdagen. Klager gør endvidere gældende, at hans tre myndige børn siden ophævelsen af invalidepensionen i februar 2016 har forsørget ham økonomisk. Han skulle endvidere have boet sammen med to af sine myndige børn, der tog sig af husholdningen, handlede, plejede ham, vaskede ham, klædte ham på og dermed var hans primære referencepersoner. [Parternes anbringender vedrørende betaling for medicinudgifter og EMD's vurdering heraf udeladt, red.]. Domstolen vurderer herefter, at klagers relationer med børnene ligeledes henhører under retten til respekt for familielivet."

Flygtningenævnet har i enkelte sager forholdt sig til spørgsmålet om, hvorvidt der bestod "familieliv" i artikel 8's forstand på baggrund af afhængighed mellem de voksne familiemedlemmer. Der kan herved henvises til en sag fra beretningsåret om nægtelse af forlængelse, hvor Flygtningenævnet fandt, at der bestod et afhængighedsforhold mellem den myndige klager og hendes herboende forældre og myndige søster. Vedrørende afhængighedsforholdet udtalte **Flygtningenævnet**: "Flygtningenævnet finder, at inddragelse af klagerens opholdstilladelse vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, idet et sådant indgreb i klagerens ret til privat- og familieliv, jf. EMRKs artikel 8, ikke står i et rimeligt forhold til de formål, indgrebet skal varetage. Flygtningenævnet har i forbindelse med den proportionalitetsvurdering, der skal foretages, lagt til grund og vægt på, at der på grund af klagerens forældres svækkede tilstand i kombination med klagerens søsters meget betydelige [udfordringer], jf. de sambehandlede

sager, består et sådant afhængighedsforhold mellem dem og klageren, at de må anses for i realiteten at udøve familieliv i EMRKs artikel 8´s forstand." Syri/2023/21

Som yderligere eksempel kan der henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 31. beretning (2022), side 261 f., nævnte sag om nægtelse af forlængelse, Soma/2022/27, hvor Flygtningenævnet fandt, at der bestod "familieliv" mellem klageren og dennes herboende bedsteforælder. Bedsteforælderen var plejekrævende og havde fået forlænget sin opholdstilladelse i Danmark under henvisning til sine helbredsmæssige forhold, og klageren, der havde boet sammen med bedsteforælderen, men nu boede for sig selv, hjalp bedsteforælderen med personlig pleje og med madlavning, rengøring og tøjvask, som bedsteforælderen ikke kunne klare selv, og var hos bedsteforælderen næsten hver aften, indtil bedsteforælderen var gået i seng. Nævnet fandt, at der var tale om et sådant gensidigt afhængighedsforhold og en så tæt relation, at klagerens forhold til bedsteforælderen udgjorde "familieliv" i EMRK artikel 8's forstand.

Der kan endvidere henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 31. beretning (2022), side 262, nævnte sag om nægtelse af forlængelse, Syri/2022/6, hvor Flygtningenævnet fandt, at der bestod et afhængighedsforhold mellem et ægtepar og deres herboende myndige søn. Nævnet lagde herved blandt andet vægt på, at sønnen i betydeligt omfang bistod forældrene med praktiske opgaver, og at kommunen ved sine afgørelser om omfanget af den hjælp, forældrene modtog, havde lagt vægt på, at forældrene fortsat modtog væsentlig og nødvendig bistand fra familiemedlemmer.

Hovedpersonens familieenhed kan ændre sig med tiden. Familieenheden kan eksempelvis ændres ved, at hovedpersonen stifter ny familie i form af en ny partner eller får (flere) børn. Hvis hovedpersonen under sit ophold i Danmark får et nyt asylmotiv sur place, vil også familiemedlemmer, som ikke var en del af familieenheden i hjemlandet, kunne få meddelt opholdstilladelse som konsekvens af hovedpersonens nye status.

Som eksempel på sager fra beretningsåret, hvor familieenheden har ændret sig, og hvor hovedpersonen under sit ophold i Danmark har fået et nyt asylmotiv sur place, kan nævnes Land/2023/2. Sagen vedrørte et ægtepar, der var indrejst sammen, og som efter ankomsten til Danmark havde fået tre fællesbørn. Flygtningenævnet meddelte den mandlige ansøger opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, som følge af hans politiske aktiviteter på sociale medier, hvorfor der var tale om et såkaldt sur place-asylmotiv. I konsekvens heraf blev også den kvindelige ansøger og de tre fællesbørn meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1.

Som yderligere eksempel herpå kan der henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 30. beretning (2021), side 222 f., nævnte sag, Syri/2021/136, som også kort er

gengivet under afsnit 5.8.1.1, hvor Flygtningenævnet meddelte opholdstilladelse til en kvindelig syrisk statsborger som konsekvens af hendes samlevers opholdstilladelse efter § 7, stk. 1. Klageren var ikke indrejst sammen med sin samlever, men de havde boet sammen, siden hun kom til Danmark, og de havde et fælles barn. Klagerens samlever blev meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, som følge af sine politiske aktiviteter i Danmark, hvorfor der var tale om et såkaldt sur place-asylmotiv. I begrundelsen for afgørelsen bemærkede nævnet blandt andet, at samlivsforholdet bestod på tidspunktet, hvor hovedpersonens asylmotiv opstod.

Som eksempel på afgørelser fra beretningsåret, hvor Flygtningenævnet har afvist at meddele opholdstilladelse til et mindreårigt barn som konsekvens af forældrenes opholdstilladelser, idet der ikke var tale om et asylmotiv opstået sur place, kan nævnes Erit/2023/11. Udlændingestyrelsen havde meddelt barnets forældre opholdstilladelse efter henholdsvis udlændingelovens § 7, stk. 1, og § 7, stk. 2, inden hun blev født. Ansøgerens mor, der oprindelig var meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, blev i sommeren 2022 af Udlændingestyrelsen meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, idet styrelsen fandt, at hun oprindelig opfyldte betingelserne for at blive meddelt konventionsstatus. Flygtningenævnet fandt, at den mindreårige ansøgers selvstændige asylmotiver ikke kunne føre til opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Vedrørende konsekvensstatus udtalte **Flygtningenævnet**: ”Indledningsvis bemærkes det, at ansøgeren er født i Danmark, og at ansøgerens far har fået asyl i Danmark [i sommeren] 2015 efter udlændingelovens § 7, stk. 1, og ansøgerens mor har fået asyl [i sommeren] 2019 efter udlændingelovens § 7, stk. 2, forud for ansøgerens fødsel [i efteråret] [årstal]. Ansøgeren kan således ikke alene i konsekvens af forældrenes opholdstilladelser meddeles asyl heller ikke ud fra princippet om beskyttelse af familiens enhed. Det kan ikke føre til en ændret vurdering, at ansøgerens mor på tidspunktet for morens opholdstilladelse var gravid med ansøgeren. Det kan heller ikke føre til en ændret vurdering, at ansøgerens mor fik en statusændring til udlændingelovens § 7, stk. 1, [i sommeren] 2022.”

Der kan endvidere henvises til nævnets afgørelse i sagen Erit/2023/8, hvor barnet var undfanget, men endnu ikke født, inden dennes forældre blev meddelt asyl:

Nævnet **stadfæstede** i **oktober 2023** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Eritrea, der var født i Danmark. Vedrørende spørgsmålet om konsekvensstatus udtalte **Flygtningenævnet**: ”Indledningsvis bemærkes det, at ansøgeren er født i Danmark, og at ansøgerens forældre har fået asyl i Danmark [i 2017-2020] forud for ansøgerens fødsel […]. Ansøgeren kan således ikke alene i konsekvens af forældrenes opholdstilladelser meddeles asyl. Det kan ikke føre til en ændret vurde-

ring, at ansøgerens mor på tidspunktet for morens opholdstilladelse var gravid med ansøgeren."

Se tillige den i afsnit 5.8.1.4 nævnte afgørelse Erit/2023/10.

Flygtningenævnets koordinationsudvalg har på sit møde i august 2023 drøftet betydningen af, at en ansøger på baggrund af en eksisterende familieenhed på tidspunktet for Udlændingestyrelsens behandling af sagen opfyldte betingelserne for at opnå konsekvensstatus, men hvor dette ikke skete, og hvor familieenheden på tidspunktet for Flygtningenævnets behandling af sagen ikke længere bestod. Der var i koordinationsudvalget enighed om, at prøvelsesgrundlaget som udgangspunkt bør låses fast til de faktiske omstændigheder, der bestod på tidspunktet for førsteinstansafgørelsen. Der er tale om en konstaterende afgørelse, og nævnets prøvelse er isoleret set alene, hvorvidt Udlændingestyrelsen med rette har meddelt opholdstilladelse efter udlændingeloven eller ej, og således om afgørelsen lider af retlige mangler. Mellemkommende ændringer bør under disse omstændigheder normalt ikke inddrages, når dette vil medføre en afgørelse til ugunst for udlændingen, og prøvelsesgrundlaget bør således i det hele angå de fortidige forhold.

Som eksempel på sager fra beretningsåret kan nævnes:

Nævnet **omgjorde** i **november 2023** Udlændingestyrelsens afgørelse i en genoptaget sag om statusændring vedrørende et ægtepar samt to børn fra Syrien, således at de pågældendes opholdstilladelse blev ændret til opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Vedrørende spørgsmålet om konsekvensstatus udtalte **Flygtningenævnet**: "Klagernes søn, [A], blev [i efteråret] 2015 meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Klagerne er henholdsvis [i foråret] 2015 og [i efteråret] 2015 meddelt afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, men meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3, som følge af de generelle forhold i Syrien. Klagerne har [i efteråret] 2021 klaget over, at de ikke er blevet meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, som konsekvens af deres dengang hjemmeboede søn, [A's] opholdstilladelse som konventionsflygtning. Den mandlige klager indrejste [i efteråret] 2014 i Danmark. Han havde inden udrejsen boet sammen med børnene, og fortsatte med at bo sammen med dem som familie i 3 år efter, at de indrejste i Danmark og blev meddelt opholdstilladelse [i efteråret] 2015. Den kvindelige klager indrejste [i sommeren] 2015 i Danmark sammen med klagernes tre børn, herunder sønnen [A], som på det tidspunkt var [18-21 år] år. Hun havde inden udrejsen boet sammen med børnene, og fortsatte med at bo sammen med dem som familie i 3 år efter deres indrejse i Danmark. Klagerne opfyldte på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse [i efteråret] 2015 samt på tidspunkterne for Udlændingestyrelsens for-

længelse af klagernes opholdstilladelse betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, som konsekvens af deres dengang hjemmeboende søn, [A's] opholdstilladelse som konventionsflygtning. Hertil kommer, at klagerne på daværende tidspunkt også var afhængige af [A's] hjælp i det daglige med at passe deres [to andre børn med helbredsmæssige udfordringer]. Det fremgår af et referat fra Flygtningenævnets koordinationsudvalgsmøde den 24. august 2023, at koordinationsudvalget har fundet, at prøvelsesgrundlaget i en situation som den foreliggende bør låses fast til de faktiske omstændigheder, der bestod på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse. Det udtales, at der er tale om en konstaterende afgørelse, og nævnets prøvelse er isoleret set alene, hvorvidt Udlændingestyrelsen med rette har meddelt opholdstilladelse efter udlændingeloven eller ej, og således om afgørelsen lider af retlige mangler. Mellemkommende ændringer bør under disse omstændigheder normalt ikke inddrages, når dette vil medføre en afgørelse til ugunst for udlændingen, og prøvelsesgrundlaget bør således i det hele angå de fortidige forhold. På denne baggrund finder Flygtningenævnet, at klagerne på tidspunkterne for Udlændingestyrelsens afgørelser af henholdsvis [i foråret] 2015 og [i efteråret] 2015 opfyldte betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, som konsekvens af deres dengang hjemmeboende søn, [A's] opholdstilladelse. Klagerne skal derfor efter beskrivelsen af nævnets nyere praksis meddeles opholdstilladelse i medfør af denne bestemmelse. Flygtningenævnet meddeler derfor klagerne og deres medfølgende børn opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Syri/2023/86

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 5.8.1.4 nævnte afgørelse fra beretningsåret Syri/2023/85, hvor nævnet fandt, at en myndig kvinde kunne meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, som konsekvens af sin myndige brors opholdstilladelse. I sagen fastslog nævnet, at også myndige søskende kan meddeles opholdstilladelse som konsekvens af deres myndige søskendes opholdstilladelse, når ansøgeren på baggrund af en eksisterende familieenhed på tidspunktet for Udlændingestyrelsens behandling af sagen opfyldte betingelserne for at opnå konsekvensstatus, men hvor dette ikke skete, og hvor familieenheden på tidspunktet for Flygtningenævnets behandling af sagen ikke længere bestod.

Der kan endelig henvises til statusændringssagen Erit/2023/4, der kan findes på Flygtningenævnets hjemmeside www.fln.dk. I sagen blev klageren meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, som konsekvens af sin datters opholdstilladelse. Klageren var oprindeligt i 2019 meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, mens hendes mindreårige datter samme dag var meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Datteren var på tidspunktet for Flygtningenævnets behandling af statusændringssagen ikke længere hjemmeboende. Flygtninge-

nævnet fandt, at klageren skulle stilles som om, at udlændingemyndighederne oprindeligt havde meddelt klageren konsekvensstatus, som hun var berettiget til, og at det forhold, at klageren og datteren ikke længere boede sammen, ikke kunne tillægges betydning.

Nævnet har ikke haft lejlighed til at tage stilling til sager, hvor andre omstændigheder indtruffet efter det tidspunkt, hvor Udlændingestyrelsen burde have meddelt klageren konsekvensstatus, eventuelt kan have betydning for klagerens opholdsstatus, f.eks. for en vurdering af, om klagerens opholdstilladelse nu er bortfaldet eller skal inddrages eller nægtes forlænget.

Om konsekvenserne ved ophør af familiens enhed efter meddelelse af konsekvensstatus fremgår det af UNHCR's Håndbog:

> "187. Såfremt enheden i en flygtningefamilie opløses gennem skilsmisse, separation eller død, vil de familiemedlemmer, som har opnået flygtningestatus på grundlag af familiens enhed, bevare denne status. Dette gælder dog ikke, hvis de falder ind under en af ophørsbestemmelserne, eller såfremt der kun ligger personlige bekvemmelighedsgrunde bag deres ønsker om at besvare flygtningestatus, eller hvis de ikke længere selv ønsker at blive betragtet som flygtninge."

5.8.1.1 Ægtefæller og samlevere til personer, der nyder beskyttelse

Nævnet har i flere sager fastslået, at ægtefæller af samme nationalitet, der indrejser samtidig, jf. afsnit 5.8.2, meddeles samme asylretlige status, uanset at den ene part ikke har et selvstændigt asylgrundlag.

Der kan henvises til de i Flygtningenævnets formandsskabs 27. beretning (2018), side 405 ff., nævnte sager Afgh/2018/97 og Iran/2018/387.

Hvis ægtefællen også selvstændigt er berettiget til asyl, vil begge ægtefæller blive meddelt den bedste status.

Som eksempel herpå kan der henvises til en statusændringssag fra beretningsåret, hvor en afghansk kvinde og hendes mindreårige datter blev meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, og i konsekvens heraf blev tillige hendes ægtefælle, hendes mindreårige søn og hendes ægtefælles mindreårige særbarn meddelt opholdstilladelse efter samme bestemmelse. Familien var tidligere meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, som følge af den mandlige klagers konflikter i hjemlandet. **Flygtningenævnet** udtalte blandt andet: "I lyset af de foreliggende baggrundsoplysninger om situationen for kvinder og piger i Afghanistan, og efter en vurdering af den konkrete sag, finder Flygtningenævnet således, at De og Deres datter, [E], skal

meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Som konsekvens af Deres opholdstilladelse meddeler Flygtningenævnet tillige opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, til Deres ægtefælle, [A], Deres ægtefælles hjemmeboende søn, [C], og Deres søn, [D], som De deler adresse og hustand med." Afgh/2023/76

Ægtefæller af forskellig nationalitet, der i tilfælde af udsendelse skal tilbage til samme hjemland, er også blevet meddelt konsekvensstatus under henvisning til princippet om familiens enhed. Som eksempel på sager, hvor den ene ægtefælle var fra Syrien og den anden statsløs palæstinenser fra Syrien, kan henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 28. beretning (2019), side 550 ff., nævnte afgørelse Syri/2019/56 og Syri/2020/1, som kan findes på Flygtningenævnets hjemmeside www.fln.dk.

Hvis ægtefællerne er af forskellig nationalitet og ikke omfattet af den helt særlige situation, som forelå i sagen Syri/2019/56, skal ansøgernes forhold undergives sædvanlig og individuel vurdering.

UNHCR har i Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus beskrevet det således:

> "184. Hvis familiens overhoved opfylder definitionens kriterier, vil de familiemedlemmer, han forsørger, normalt få tildelt flygtningestatus, i henhold til princippet om familiens enhed. Det er imidlertid åbenlyst, at et familiemedlem ikke bør tildeles formel flygtningestatus, såfremt dette er uforeneligt med hans retlige status. Et medlem af en flygtningefamilie kan således være statsborger i asyllandet eller et andet land og nyde dette lands beskyttelse. Under sådanne omstændigheder er det unødvendigt at tildele ham flygtningestatus."

Dette indebærer, at ægtefællerne hver især skal vurderes i forhold til det land, hvori de er statsborgere, og – hvis de er statsborgere i flere lande – i forhold til hvert af disse. Som eksempel herpå kan der henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 28. beretning (2019), side 474 f., nævnte afgørelse Irak/2019/57, hvor en kvindelig ansøger, der var statsborger i både Irak og Iran, ikke kunne meddeles opholdstilladelse som konsekvens af meddelelsen af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, til hendes ægtefælle, der var iransk statsborger.

Ved vurderingen af, om en ansøger kan opnå opholdstilladelse som konsekvens af sin ægtefælles opholdstilladelse, har nævnet i flere sager tillagt det vægt, at ægtefællens og ansøgerens ægteskab var indgået retsgyldigt. Tilsvarende har nævnet tillagt det vægt, at samlivet mellem ægtefællerne var opstået i hjemlandet. Se dog for så vidt angår sur place-asylmotiver den nedennævnte afgørelse Syri/2021/136 vedrørende et samlevende par.

Som eksempel på sager, hvor nævnet har taget stilling til, om ægteskab er indgået retsgyldigt, kan der henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 28. beretning (2019), side 475 f., nævnte afgørelse Syri/2019/7, hvor en kvindelig statsborger fra Syrien blev meddelt opholdstilladelse som konsekvens af sin ægtefælles opholdstilladelse med henvisning til, at ægtefællerne forud for deres udrejse havde indgået et retsgyldigt ægteskab i Syrien.

Som eksempel på sager, hvor der ikke var indgået et retsgyldigt ægteskab, kan henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 29. beretning (2020), side 247, nævnte afgørelse Liba/2020/2, hvor nævnet under henvisning til, at parret alene var religiøst viet, at vielsen fandt sted efter udrejse og kort før indrejse til Danmark, at parrets ægteskab ikke er registreret ved myndighederne, at parret ikke forud for indrejsen til Danmark havde haft et samliv, der kunne sidestilles med et ægteskab, og at ansøgerens kæreste på daværende tidspunkt var mindreårig, fandt, at ansøgeren ikke opfyldte betingelserne for at få meddelt opholdstilladelse som konsekvens af sin ægtefælles opholdstilladelse.

Der kan endvidere henvises til den samme sted nævnte afgørelse Syri/2020/97, hvor nævnet fandt, at en kvindelig statsborger fra Syrien, der var meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3, ikke kunne meddeles opholdstilladelse efter § 7, stk. 1, som konsekvens af sin ægtefælles opholdstilladelse som følge af hendes religiøse vielse med ham, allerede fordi hun først blev forlovet og religiøst viet med sin ægtefælle i Tyrkiet, hvor de boede, inden de indrejste i Danmark, og at deres samliv først var opstået efter, at de var udrejst af Syrien.

Som anført ovenfor kan en ansøger ligeledes meddeles opholdstilladelse som konsekvens af sin samlevers opholdstilladelse, når samlivet har bestået i en periode forud for indrejsen i Danmark. Herefter gælder tilsvarende betingelser som de for ægtefæller anførte.

Under visse omstændigheder vil familieenheden imidlertid også kunne omfatte familiemedlemmer, som ikke var en del af familieenheden i hjemlandet, se nærmere om sur place-motiver det indledende afsnit 5.8.1. Der kan som et eksempel herpå henvises til en afgørelse fra 2021 vedrørende en kvindelig syrisk statsborger, der blev meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, som konsekvens af, at klagerens samlever var meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, på grund af sine politiske aktiviteter i Danmark. Samlivsforholdet bestod på tidspunktet for Flygtningenævnets afgørelse, ligesom det bestod på tidspunktet for samleverens asylmotivs opståen. Flygtningenævnet fandt, at klageren – navnlig med henvisning til princippet om familiens enhed – skulle meddeles opholdstilladelse som konsekvens af sin samle-

vers opholdstilladelse. Der henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 30. beretning (2021), side 222 f., nævnte sag Syri/2021/136.

5.8.1.2 Børn af personer, der nyder beskyttelse

Mindreårige børn, der indrejser sammen med deres forældre, følger som udgangspunkt forældrenes sag, se nærmere afsnit 11.1.2, og meddeles en af forældrene beskyttelse, får barnet samme asylretlige status som denne, uanset at barnet ikke har et selvstændigt asylgrundlag. Dette er fastslået i Flygtningenævnets praksis, se blandt andet den i Flygtningenævnets formandskabs 17. beretning (2008), side 160, nævnte sag Libanon/2008/2. Hvis barnet også selvstændigt er berettiget til asyl, vil hele familieenheden blive meddelt den bedste status, se den i afsnit 5.8.2 nævnte sag Erit/2023/9.

På samme måde følger mindreårige børn, der er født efter forældrenes indrejse i Danmark, som udgangspunkt forældrenes sag, hvis forældrene har indgivet ansøgning om asyl på deres vegne. Det er en forudsætning, at børnene er født, inden der træffes endelig afgørelse om, hvorvidt forældrene kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, og at der som asylmotiv er henvist til det samme asylmotiv som forældrenes. Meddeles en af forældrene beskyttelse, får barnet således også i dette tilfælde samme asylretlige status som denne, uanset at barnet ikke har et selvstændigt asylgrundlag. Som anført ovenfor vil hele familieenheden blive meddelt den bedste status, hvis barnet også selvstændigt er berettiget til asyl.

Det er en forudsætning for at meddele konsekvensstatus til et mindreårigt barn, at barnet er født og dermed udgør en del af familieenheden på det tidspunkt, hvor forældrene meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Som eksempler på sager, hvor dette spørgsmål har været relevant, kan der henvises til de i afsnit 5.8.1 nævnte sager Erit/2023/11 og Erit/2023/8.

Er barnet ikke mindreårigt, afgøres det efter en konkret vurdering, om relationen mellem barnet og den forælder, der meddeles beskyttelse, er omfattet af hensynet til beskyttelse af familiens enhed. I vurderingen kan indgå, om der er tale om en ung voksen, der ikke er flyttet hjemmefra endnu og derfor stadig udgør en del af familieenheden, på samme måde som før vedkommende fyldte 18 år. Der kan i den forbindelse henvises til UNHCR's håndbog, punkterne 184, 1. pkt., og 185, 1. og 2. pkt., som er citeret ovenfor under henholdsvis afsnit 5.8 og afsnit 5.8.1. Der kan endvidere henvises til den ovenfor under afsnit 5.8.1 nævnte praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol om "familieliv" i artikel 8's forstand mellem forældre og unge voksne samt mellem voksne familiemedlemmer, hvor der foreligger yderligere elementer af afhængighed.

Som eksempel på sager fra beretningsåret, hvor nævnet har fundet, at en ung voksen udgjorde en del af familieenheden, kan nævnes:

Nævnet **omgjorde** i **maj 2023** Udlændingestyrelsens afgørelse i en sag om statusændring vedrørende en kvindelig statsborger fra Syrien, således at pågældende blev meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Sagen blev sambehandlet med Syri/2023/47 og Syri/2023/49. Klageren var i begyndelsen af 20'erne og indrejst i 2014. Vedrørende spørgsmålet om konsekvensstatus udtalte **Flygtningenævnet**: "Flygtningenævnet bemærker, at Flygtningenævnet ved en afgørelse af d.d. har meddelt klagerens 18-årige bror, [C], opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, og i konsekvens heraf også klagerens mor, [A], og dennes mindreårige søn – klagerens [10-15]-årige bror – [B], opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Spørgsmålet er, om betingelserne for, at klageren som konsekvens heraf kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, er opfyldt. Konsekvensstatus er betegnelsen for den situation, hvor en asylansøger, der ikke har et selvstændigt asylgrundlag, meddeles asyl på baggrund af pågældendes nære familiemæssige tilknytning til en anden person (herefter hovedpersonen), der anerkendes – eller allerede er anerkendt – som flygtning. Konsekvensstatusbegrebet er således et udslag af det internationale princip om beskyttelse af "familiens enhed". Princippet fremgår af UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus. Flygtningenævnet kan lægge klagerens forklaring om, at hun hele tiden har boet sammen med sin mor og to brødre på moderens bopæl – uanset at hun i en cirka 2-årig periode fra 2019 til 2021 og igen fra august 2022 i Folkeregisteret er registreret som fraflyttet bopælen – til grund. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at klagerens forklaring herom fremstår troværdig, ligesom den støttes af hendes bror [C's] også troværdige forklaring samt de lægelige oplysninger i sagen. Flygtningenævnet finder herefter, at klageren, klagerens mor og klagerens to brødre udgør en familieenhed. Flygtningenævnet finder på den baggrund, at klageren som en konsekvens heraf skal meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet ændrer derfor Udlændingestyrelsens afgørelse [fra foråret] 2015 således, at klageren meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Syri/2023/48

Der kan videre henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 29. beretning (2020), side 249, nævnte afgørelse Land/2020/1, hvor Flygtningenævnet fandt, at en mandlig ansøger, der på tidspunktet for sin indrejse i Danmark var 18 år, kunne meddeles opholdstilladelse som konsekvens af sin fars opholdstilladelse, idet nævnet bemærkede, at ansøgeren ved udrejsen af hjemlandet var samboende med sine forældre og sin søster. Ansøgeren var indrejst sammen med sin far, og sagerne blev sambehandlet på nævn.

Endelig kan der henvises til nævnets afgørelse i sagen Land/2021/4, hvor Flygtningenævnet traf afgørelse om, at en ansøger, der få dage inden nævnsmødet var blevet myndig, kunne meddeles opholdstilladelse som konsekvens af hovedpersonens opholdstilladelse. Sagerne blev sambehandlet på nævn. Nævnet fandt indledningsvis, at ansøgerens selvstændige asylmotiv ikke kunne føre til en opholdstilladelse. **Flygtningenævnet** udtalte herefter: "Imidlertid finder Flygtningenævnet, at betingelserne for at meddele ansøgeren opholdstilladelse i Danmark i konsekvens af [hovedpersonen]s opholdstilladelse er opfyldt. Nævnet lægger herved vægt på, at ansøgeren indrejste i Danmark i [starten af 2010'erne] sammen med sine forældre, at han siden har opholdt sig her i landet, hvor han nu bor sammen med [hovedpersonen] og […] mindreårige søskende, og at han [få dage før nævnsmødet] fyldte 18 år."

Fællesbørn til ægtefæller af forskellig nationalitet, som har statsborgerskab efter begge forældre, meddeles den bedst mulige retsstilling efter Flygtningenævnets praksis. Dette indebærer, at fællesbørn, i tilfælde hvor den ene ægtefælle får meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, mens den anden ægtefælle meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, vil få meddelt opholdstilladelse i konsekvens af den førstnævnte forælders opholdstilladelse.

Hvis barnet har dobbelt statsborgerskab og herunder er statsborger i et land, hvor hverken barnet eller den ene forælder risikerer noget, vil barnet kunne henvises til dette lands beskyttelse jf. UNHCR's håndbog, punkt 184, som er citeret ovenfor under afsnit 5.8.1.1.

For fællesbørn, der indrejser senere sammen med ægtefællen til en person, der allerede er anerkendt som flygtning her i landet, gælder samme retningslinjer som for ægtefæller. Er betingelserne for konsekvensstatus til ægtefællen ikke opfyldt, behandles barnet/børnene sammen med og i forhold til den sidst indrejste, således at barnet/børnene meddeles samme afgørelse i asylsagen som den sidst indrejste, medmindre der nedlægges påstand om, at barnet/børnene har et selvstændigt asylmotiv, som eventuelt kan have sammenhæng med den først indrejste ægtefælles asylmotiv.

5.8.1.3 Forældre til børn, der nyder beskyttelse

5.8.1.3.1 Mindreårige børn som hovedperson

Et mindreårigt barn kan på samme vis som en myndig person risikere en selvstændig forfølgelse i sit hjemland, enten som følge af sine egne forhold eller grundet en afledt risiko for forfølgelse på baggrund af et familiemedlems konflikt.

UNHCR har om muligheden for at opnå opholdstilladelse som konsekvens af et mindreårigt barns flygtningestatus udtalt:

> ”Where the parents or the caregiver seek asylum based on a fear of persecution for their child, the child normally will be the principal applicant even when accompanied by his/her parents. In such cases, just as a child can derive refugee status from the recognition of a parent as a refugee, a parent can, mutatis mutandis, be granted derivative status based on his/her child’s refugee status.”

Der kan herved henvises til UNHCR’s Guidelines on International Protection, No. 8: Child Asylum Claims under Articles 1(A) 2 and 1(F) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, fra den 22. december 2009, punkt 9.

Flygtningenævnet har behandlet en række sager, hvor familien som (en del af deres) asylmotiv har henvist til frygt for forfølgelse af deres mindreårige barn.

Nævnet har i sin praksis fastslået, at en forælder kan opnå opholdstilladelse som konsekvens af sit mindreårige barns opholdstilladelse.

Det er ligesom ved ægtefæller en betingelse, at det mindreårige barn, som er hovedperson, og de familiemedlemmer, der meddeles opholdstilladelse som konsekvens af det mindreårige barns opholdstilladelse, har samme nationalitet. Nævnet har tilsvarende også under henvisning til princippet om familiens enhed meddelt opholdstilladelse til familiemedlemmer som konsekvens af det mindreårige barns opholdstilladelse, selvom familiemedlemmet havde en anden nationalitet end barnet, henset til, at familiemedlemmet og det mindreårige barn i tilfælde af udsendelse ville skulle tilbage til samme hjemland.

Som eksempel på sager fra beretningsåret, hvor en forælder har opnået opholdstilladelse som konsekvens af sit mindreårige barns opholdstilladelse, kan nævnes Land/2023/1. Flygtningenævnet kunne ikke lægge forælderens forklaring om sine individuelle asylmotiver til grund. Vedrørende spørgsmålet om konsekvensstatus udtalte **Flygtningenævnet**: ”Efter oplysningerne i baggrundsmaterialet om forholdene for [religion] konvertitter i [land] finder Flygtningenævnet, at [det medfølgende mindreårige barn] ved en tilbagevenden til [land] vil være i risiko for forfølgelse på grund af, at [det medfølgende mindreårige barn], som født [tilhørende en specifik religion] af de [pågældende] myndigheder vil blive opfattet som konvertit. Under disse omstændigheder ændrer Flygtningenævnet Udlændingestyrelsens afgørelse, således at ansøgerens [mindreårige barn], [navn] – og i konsekvens heraf ansøgeren – meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren og [dennes] medfølgende barn opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.”

Der kan endvidere henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 29. beretning (2020), side 251 f., nævnte afgørelse Soma/2020/24 og den i 30. beretning (2021), side

226, nævnte afgørelse Soma/2021/69, hvor henholdsvis mor og børn og far og børn havde samme nationalitet samt den i 29. beretning (2020), side 252 ff. nævnte afgørelse Syri/2020/74, hvor mor og børn havde forskellig nationalitet, men samme hjemland.

En stor del af sagerne om mindreårige børns selvstændige asylmotiv har omhandlet omskæring af somaliske piger. Det fremgår af UNHCR's Guidance Note on Refugee Claims relating to Female Genital Mutilation fra maj 2009, punkt 11-12, at hvis en familie søger asyl baseret på en frygt for omskæring, vil en forælder kunne opnå konsekvensstatus på basis af barnets ret til beskyttelse som følge af risikoen for at blive udsat for omskæring. Det fremgår ligeledes, at hvis et forældrepar får en datter under et ophold uden for hjemlandet, kan der opstå et behov for beskyttelse sur place.

Som eksempel på afgørelser fra beretningsåret, hvor behovet for beskyttelse mod kvindelig omskæring opstod sur place, kan der henvises til Flygtningenævnets afgørelse fra august 2023 i den internationale sag for FN's Børnekomité S.H.K. mod Danmark, communication no. 140/2021, se afsnit 12.6.2.

Der kan endvidere henvises til de sambehandlede sager Soma/2022/39-40, som er omtalt i Flygtningenævnets formandskabs 31. beretning (2022), side 268 ff., samt de sambehandlede sager Soma/2022/28-32 og sagen Soma/2022/35, som kan findes på Flygtningenævnets hjemmeside www.fln.dk. Der kan videre henvises til nævnets afgørelse fra september 2022 i den internationale sag for Børnekomitéen S.S.F. og S.M.F mod Danmark, communication no. 96/2019, se Flygtningenævnets formandskabs 31 beretning (2022), side 269.

Se nærmere om kvindelig omskæring afsnit 5.5.2.3 samt den i Flygtningenævnets formandskabs 28. beretning (2019), side 260 ff., nævnte afgørelse Soma/2019/247.

Se som eksempel på afgørelser, hvor der af andre grunde opstod behov for beskyttelse sur place, den ovennævnte afgørelse Land/2023/1.

Endelig kan der henvises til den i Flygtningenævnets formandsskabs 31. beretning (2022), side 269 f., nævnte afgørelse Syri/2022/89, hvor Flygtningenævnet omgjorde Udlændingestyrelsens afgørelse om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse og ændrede klagerens status til opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, til en mindreårig syrisk statsborger som følge af, at han på tidspunktet for nævnets afgørelse var 17 år og 11 måneder, og at han ved en tilbagevenden til Syrien derved ville være i risiko for at blive indkaldt til militærtjeneste, når han blev 18 år. Klagerens mor og to mindreårige søskende blev som konsekvens af klagerens opholdstilladelse meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1.

5.8.1.3.2 Myndige børn som hovedperson

Er barnet ikke længere mindreårig, afgøres det efter en konkret vurdering, om relationen mellem det myndige barn og den forælder, hvis sag behandles, er omfattet af hensynet til beskyttelse af familiens enhed. I denne vurdering kan indgå, om der er tale om en ung voksen, der ikke er flyttet hjemmefra endnu og derfor stadig udgør en del af familieenheden, på samme måde som før vedkommende fyldte 18 år, jf. også afgørelserne nævnt ovenfor under afsnit 5.8.1.2 om myndige børn, der er meddelt opholdstilladelse som konsekvens af deres forældres opholdstilladelse, eller om der foreligger elementer af afhængighed mellem det myndige barn og forældrene, som går ud over de almindelige følelsesmæssige bånd. Der kan i den forbindelse henvises til UNHCR's håndbog, punkterne 184, 1. pkt., og 185, 1. og 2. pkt., som er citeret ovenfor under henholdsvis afsnit 5.8 og afsnit 5.8.1. Der kan endvidere henvises til den ovenfor under afsnit 5.8.1 nævnte praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol om "familieliv" i artikel 8's forstand mellem forældre og unge voksne og mellem voksne familiemedlemmer, hvor der foreligger yderligere elementer af afhængighed.

Se som eksempel på afgørelser fra beretningsåret vedrørende myndige børn som hovedperson:

Nævnet **omgjorde** i **maj 2023** Udlændingestyrelsens afgørelse i en sag om statusændring vedrørende en kvindelig statsborger samt et barn fra Syrien, således at klagerens opholdstilladelse blev ændret til opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, i konsekvens af, at klagerens søn, der få måneder forinden var blevet myndig, samme dag blev meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Sagen blev sambehandlet med Syri/2023/48 og Syri/2023/49. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte blandt andet: "Klageren er etnisk araber og sunnimuslim fra [by], Rif Damaskus, Syrien. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Det fremgår af sagen, at klageren og hendes tre børn indrejste i Danmark [i efteråret] 2014, og at de [i foråret] 2015 blev meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3, på baggrund af de generelle forhold i Syrien på daværende tidspunkt. Udlændingestyrelsen traf [i efteråret] 2021 afgørelse om at forlænge klagerens opholdstilladelse. Udlændingestyrelsen fandt, at der ikke var grundlag for at forlænge opholdstilladelsen i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3, og at der heller ikke var grundlag for at meddele hende opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2. Da en nægtelse af forlængelse af klagerens opholdstilladelse imidlertid fandtes at være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, herunder retten til familieliv, efter Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8, forlængede Udlændingestyrelsen opholdstilladelsen efter udlændingelovens § 7, stk. 3. Opholdstilladelsen er gyldig til [efteråret] 2023. Advokat [X] har [i vinteren 2022/2023] klaget til Flygtningenævnet over Udlæn-

dingestyrelsens afgørelse [fra foråret] 2015 med påstand om opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, subsidiært § 7, stk. 2, mere subsidiært hjemvisning til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen. Klageren har til støtte herfor oplyst, at hendes ældste søn, [C], som nu er fyldt 18 år, og hendes ægtefælle, der i 2014 blev meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, begge har unddraget sig militærtjeneste, og at hun som følge heraf frygter at blive straffet af de syriske myndigheder. Klageren har endvidere henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Syrien frygter at blive udsat for forfølgelse eller overgreb omfattet udlændingelovens § 7, fordi hun udrejste illegalt af Syrien og dermed har tilkendegivet sin modstand til det syriske styre. Endelig har klageren henvist til, at hun som returnee er i risiko for asylbegrundende forfølgelse, samt til forholdene for kvinder i Syrien. Udlændingestyrelsen har under mødet i Flygtningenævnet nedlagt påstand om, at klageren meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, som konsekvens af klagerens søn, [C's], status. Flygtningenævnet meddeler herefter klageren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Syri/2023/47

Der kan endvidere henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 31. beretning (2022), side 270 f., nævnte sag Syri/2022/48 om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse til en kvindelig statsborger fra Syrien, hvor nævnet omgjorde Udlændingestyrelsens afgørelse og ændrede klagerens status til opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Nævnet fandt, at klageren ikke kunne meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 på baggrund af sit selvstændige asylmotiv, men at betingelserne for at meddele hende opholdstilladelse som konsekvens af hendes myndige søns opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, var opfyldt. Sønnen havde ikke stiftet selvstændig familie, og han boede fortsat hos klageren. Som følge af uenigheder med klageren var han flyttet hen til en ven nogle dage, hvorefter han flyttede tilbage til klageren, hvor han siden havde boet. Klagerens forklaring var støttet af e-mails fra kommunen og boligforeningen, og det kunne heroverfor ikke tillægges afgørende betydning, at klagerens søn i Folkeregisteret var registreret som og fortsat stod registreret som fraflyttet bopælen. Flygtningenævnet fandt, at klageren og klagerens søn udgjorde en familieenhed, uanset at sønnen var myndig.

Yderligere kan der henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 31. beretning (2022), side 271 f., nævnte afgørelse Syri/2022/189, hvor nævnet omgjorde styrelsens afgørelse i en sag om nægtelse af forlængelse vedrørende en kvindelige statsborger fra Syrien og ændrede klagerens status til opholdstilladelse efter udlændingelovens 7, stk. 1. Flygtningenævnet fandt, at klageren ikke kunne meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 på baggrund af sit selvstændige asylmotiv, men at betingelserne for at meddele hende opholdstilladelse som konsekvens af hendes myndige søns opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, var opfyldt. Klageren boede sammen

med sin søn, som var mindreårig, da de udrejste fra Syrien og indrejste i Danmark, og de havde ifølge oplysninger indhentet fra det centrale personregister boet sammen lige siden, bortset fra nogle måneder i begyndelsen af 2020. Flygtningenævnet fandt, at klageren og hendes søn udgjorde en familieenhed, idet de siden deres indrejse havde boet sammen, herunder på det tidspunkt, hvor sønnens asylmotiv opstod. Det forhold, at klageren og hendes søn ifølge de indhentede oplysninger fra Det Centrale Personregister i en periode på nogle måneder ikke havde boet sammen, kunne ikke føre til en ændret vurdering.

Endelig kan der henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 31. beretning (2022), side 272, nævnte afgørelse Syri/2022/47, hvor nævnet vurderede, at en klagers inddragelsessag skulle hjemvises til Udlændingestyrelsen med henblik på sambehandling med klagerens myndige sønners asylsager, herunder med henblik på en vurdering af spørgsmålet om konsekvensstatus, samt den i Flygtningenævnets formandskabs 30. beretning (2021), side 228 f., nævnte afgørelse Syri/2021/263, hvori nævnet fastslog, at en far kunne meddeles opholdstilladelse som konsekvens af sin myndige søns opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Klagerens søn var indrejst sammen med sin mor, hvorefter de var flyttet ind hos klageren. De havde boet sammen siden da med undtagelse af en periode på omkring ni måneder, hvor klageren lejede et værelse hos en ven, så han kunne læse til eksamen. Det havde hele tiden været meningen, at klagerens søn skulle flytte hjem til klageren igen, da klageren og moren ikke kunne klare sig selv med de daglige gøremål, ligesom han i den periode, hvor han var fraflyttet, kom hos klageren næsten dagligt for at hjælpe til.

5.8.1.4 Søskende til en person, som nyder beskyttelse

Nævnet har i flere sager fastslået, at mindreårige asylansøgere kan meddeles opholdstilladelse som konsekvens af deres søskendes opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, og at det samme efter en konkret vurdering kan gælde mellem mindreårige halvsøskende.

Som eksempel kan nævnes, at nævnet i 2020 sambehandlede fire sager, som vedrørte fire mindreårige søskende, hvoraf hovedpersonen – en søster – blev meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Hendes to helsøskende blev begge meddelt opholdstilladelse som konsekvens af hendes opholdstilladelse. Henset til at hovedpersonens forældre ikke længere var samlevende, og at halvsøsteren, der var farens særbarn, ikke havde samme bopæl som hovedpersonen, foretog nævnet en vurdering af den familiemæssige tilknytning mellem halvsøstrene, og meddelte på den baggrund også opholdstilladelse til halvsøsteren som konsekvens af hovedpersonens opholdstilladelse. Der kan henvises til de i Flygtningenævnets formandskabs 29. beretning (2020), side 254 ff., nævnte afgørelser Soma/2020/88 og Soma/2020/91.

Der kan fra beretningsåret henvises til de sambehandlede sager Erit/2023/9-10, der vedrørte to mindreårige søstre. Den yngste søster blev meddelt opholdstilladelse som konsekvens af sin storesøsters samtidige afgørelse om meddelelse af opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Vedrørende spørgsmålet om konsekvensstatus udtalte **Flygtningenævnet**: "Flygtningenævnet tiltræder, at ansøgeren, der er født i Danmark, efter at hendes forældre er indrejst i Danmark og meddelt asyl efter udlændingelovens § 7, stk. 1, ikke alene som en konsekvens af forældrenes opholdstilladelser kan meddeles asyl. Flygtningenævnet meddeler derimod ansøgeren asyl efter udlændingelovens § 7, stk. 1, som en konsekvens af den samtidige afgørelse om meddelelse af asyl efter denne bestemmelse til ansøgerens søster. Der er herved navnlig lagt vægt på princippet om familiens enhed, herunder at ansøgeren siden sin fødsel har boet sammen med sin søster (og forældre og [familiemedlem]), og at det heroverfor ikke kan føre til en ændret vurdering, at søsterens asylgrundlag efter udlændingelovens § 7, stk. 1, reelt har bestået en kort periode forud for ansøgerens fødsel." Erit/2023/10

Se endvidere den i Flygtningenævnets formandskabs 31. beretning (2022), side 269 f., nævnte sag Syri/2022/89, samt de sambehandlede sager Soma/2022/29-32, som kan findes på Flygtningenævnets hjemmeside www.fln.dk. Der kan endelig henvises til nævnets afgørelse fra september 2022 i den internationale sag for Børnekomitéen S.S.F. og S.M.F mod Danmark, communication no. 96/2019, se Flygtningenævnets formandskabs 31. beretning (2022), side 547 ff.

EMD har i sagen A.J. mod Grækenland (appl.no. 34298/18), beslutning af 26. april 2022, tilsvarende lagt til grund, at forholdet mellem mindreårige søskende udgør "familieliv" i EMRK artikel 8's forstand. I sagen var de fire søskende på 13, 12, 11 og seks år i asyllandet blevet anbragt uden for hjemmet. Da de mulige anbringelsessteder var opdelt efter køn og alder, blev de fire søskende adskilt og anbragt forskellige steder, idet klagerens søskende blev anbragt i Athen, mens klageren blev anbragt i Thessaloniki over 500 km væk, og myndighederne havde ikke faciliteret kontakt mellem dem. I forhold til klagernes påstand om, at der var sket en krænkelse af artikel 8 som følge af klageren A.J.'s adskillelse fra sine søskende, udtalte EMD i præmisserne 82-83:

"82. […] It thus remains to be examined whether the placement of the children in facilities in different cities, which seems to be the applicant's main complaint, violated Article 8 of the Convention.

83. In this regard, the Court considers that the decision of EKKA to place the children in reception facilities in different cities constituted an interference with the applicant's right to respect for his family life. […]."

Nævnet har i en sag fra beretningsåret fastslået, at også myndige søskende kan meddeles opholdstilladelse som konsekvens af deres myndige søskendes opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Nævnet fastslog tillige, at dette også gælder, når en ansøger på baggrund af en eksisterende familieenhed på tidspunktet for Udlændingestyrelsens behandling af sagen opfyldte betingelserne for at opnå konsekvensstatus, men hvor dette ikke skete, og hvor familieenheden på tidspunktet for Flygtningenævnets behandling af sagen ikke længere bestod.

I sagen havde de pågældende søskende begge boet sammen med forældrene og andre søskende i hjemlandet, de var udrejst sammen af hjemlandet og indrejst sammen i Danmark, hvor de efter en adskillelse under indkvartering på asylcenter på ny boede sammen på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse. De var på dette tidpunkt begge myndige. På et tidspunkt efter Udlændingestyrelsens afgørelse ophørte de med at bo sammen. Vedrørende spørgsmålet om konsekvensstatus udtalte **Flygtningenævnet**: "Klagerens bror blev efter sin indrejse meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, mens klageren blev meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3. Klageren har under sin opvækst i Syrien hele tiden boet sammen med sine forældre og [antal] søskende, herunder [broren]. Hun udrejste af Syrien sammen med [broren], og de boede efter deres indrejse [i efteråret] 2015 til Danmark sammen i en periode indtil [foråret] 2017, dog bortset fra en periode umiddelbart efter indrejsen, hvor de var indkvarteret hver for sig i forbindelse med ophold på asylcenter. Det fremgår af et referat fra Flygtningenævnets koordinationsudvalgsmøde den 24. august 2023, at koordinationsudvalget har fundet, at prøvelsesgrundlaget i en situation som den foreliggende bør låses fast til de faktiske omstændigheder, der bestod på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse. Det udtales, at der er tale om en konstaterende afgørelse, og nævnets prøvelse er isoleret set alene, hvorvidt Udlændingestyrelsen med rette har meddelt opholdstilladelse efter udlændingeloven eller ej, og således om afgørelsen lider af retlige mangler. Mellemkommende ændringer bør under disse omstændigheder normalt ikke inddrages, når dette vil medføre en afgørelse til ugunst for udlændingen, og prøvelsesgrundlaget bør således i det hele angå de fortidige forhold. Klageren opfyldte på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse [i sommeren] 2016 betingelserne for rettelig at blive meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, som konsekvens af hendes samboende brors opholdstilladelse som konventionsflygtning. På denne baggrund meddeler Flygtningenævnet klageren asyl efter udlændingelovens § 7, stk. 1, som konsekvens af den samtidige afgørelse om meddelelse af asyl efter denne bestemmelse til klagerens bror. Der er herved navnlig lagt vægt på princippet om familiens enhed, herunder at klageren siden sin brors fødsel har boet sammen med broren, hvilket familiemæssige samliv er fortsat efter deres fælles indrejse til Danmark. Flygtningenævnet meddeler derfor klageren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Syri/2023/85

5.8.1.5 Øvrige familiemedlemmer

Ved vurderingen af, om andre familiemedlemmer end ægtefælle og børn kan meddeles opholdstilladelse som konsekvens af en meddelt opholdstilladelse til en anden person, skal der tages hensyn til familiens enhed. Som det fremgår af UNHCR's Håndbog, punkt 185, der er citeret ovenfor under afsnit 5.8.1, kan også andre familiemedlemmer som f.eks. flygtninges ældre forældre i praksis anses for omfattede, såfremt de tilhører samme husstand. Af Procedural Standards for Refugee Status Determination under UNHCR's Mandate", unit 5, side 232, fremgår:

> "Other family members and certain other individuals may also be eligible for derivative status under the right to family unity if it is determined that a relationship of social, emotional or economic dependency exits between them and the Principal Applicant."

Som eksempel på afgørelser, hvor Flygtningenævnet efter en konkret vurdering har anset andre familiemedlemmer end kernefamilien for omfattet af konsekvensstatusbegrebet, kan der henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 31. beretning (2022), side 274, nævnte afgørelse Land/2022/4, hvor en voksen klager med et mentalt handikap blev meddelt opholdstilladelse som konsekvens af sin myndige søskendes opholdstilladelse. Klageren havde boet sammen med sin søskende og dennes familie på tidspunktet for deres udrejse, men udrejste selv først en måned senere med henblik på at tilslutte sig familien i Danmark. I Danmark havde klageren i en kortere periode boet hos en anden søskende, og herefter var klageren flyttet hjem til førstnævnte søskende, hvorved familieenheden blev genetableret. Førstnævnte søskende var også værge for klageren. Flygtningenævnet fandt på baggrund af beskyttelsen af familiens enhed, at klageren som konsekvens af sin myndige søskendes opholdstilladelse skulle meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.

Som yderligere eksempel på afgørelser, hvor Flygtningenævnet efter en konkret vurdering har anset andre familiemedlemmer end kernefamilien for omfattet af konsekvensstatusbegrebet, kan der henvises til de i Flygtningenævnets formandskabs 24. beretning (2015), side 327 f., nævnte afgørelser Syri/2015/54-55. I denne sag havde den kvindelige ansøgers søster boet hos ansøgerne siden 2008 på grund af en vanskelig skilsmisse mellem hendes egne forældre og blev behandlet som en del af ansøgernes familie, således var det den mandlige ansøger, der forsørgede hende og havde betalt for hendes uddannelse. Flygtningenævnet fandt, at søsteren i overensstemmelse med punkt 184 i UNHCR's Håndbog måtte tillægges samme status som den mandlige ansøger, idet hun efter de ovenfor anførte oplysninger måtte betragtes som en del af hans familie.

For så vidt angår forlængelsessager fra beretningsåret, hvor nævnet har fundet, at der forelå "familieliv" mellem voksne familiemedlemmer i artikel 8's forstand som følge af et afhængighedsforhold, kan der henvises til de i afsnit 5.8.1 nævnte afgørelser.

5.8.2 Øvrige betingelser for at opnå konsekvensstatus

Det fremgår af UNHCR's Håndbog, punkt 186, at:

> "Princippet om familiens enhed gælder ikke kun i tilfælde, hvor alle familiemedlemmer bliver flygtninge på samme tid. Det finder tilsvarende anvendelse i sager, hvor en familieenhed midlertidigt er blevet splittet under et eller flere familiemedlemmers flugt."

Det er nævnets faste praksis, at ansøgere, der udrejser fra hjemlandet og indrejser i Danmark sammen med hovedpersonen, meddeles opholdstilladelse som konsekvens af hovedpersonens opholdstilladelse, såfremt de øvrige betingelser for at meddele konsekvensstatus er opfyldt.

I forhold til tidspunktet for udrejse af hjemlandet anses den tidsmæssige betingelse for meddelelse af konsekvensstatus umiddelbart for at være opfyldt, hvis ansøgeren er udrejst af hjemlandet inden for seks måneder efter hovedpersonen, medmindre de konkrete omstændigheder tilsiger noget andet. Hvis ansøgeren er udrejst af hjemlandet senere end seks måneder efter hovedpersonen, afgøres spørgsmålet om, hvorvidt ansøgeren kan opnå konsekvensstatus, efter en konkret vurdering.

Hvis ansøgeren indrejser i Danmark på et senere tidspunkt end hovedpersonen, er det en betingelse for at opnå konsekvensstatus, at det asylgrundlag, der førte til, at hovedpersonen blev meddelt opholdstilladelse, fortsat er til stede. Herudover indgår i vurderingen det tidsrum, der er forløbet mellem hovedpersonens og ansøgerens indrejser, og baggrunden for, at de ikke indrejste samtidig. Endvidere indgår i vurderingen, hvor ansøgeren har opholdt sig siden hovedpersonens udrejse af hjemlandet, og under hvilke forhold, herunder om adskillelsen må anses som en midlertidig afbrydelse af familieenheden på grund af udefrakommende omstændigheder.

Som eksempel på sager fra beretningsåret, hvor hovedpersonen og klageren ikke er udrejst samtidig af hjemlandet og ikke er indrejst samtidig i Danmark, og hvor Flygtningenævnet efter en konkret vurdering har anset den tidsmæssige betingelse for meddelelse af konsekvensstatus for opfyldt, kan nævnes:

Nævnet **omgjorde** i **november 2023** Udlændingestyrelsens afgørelse i en sag om statusændring vedrørende en mindreårig kvindelig eritreisk statsborger og ændrede klagerens status fra opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2, til opholdstil-

ladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Sagen er sambehandlet med Erit/2023/10. Indrejst i 2019. Flygtningenævnet fandt indledningsvis, at den mindreårige klagers selvstændige asylmotiv ikke kunne føre til opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Vedrørende spørgsmålet om konsekvensstatus udtalte **Flygtningenævnet** herefter: "Tilbage står spørgsmålet, om klageren kan meddeles asyl efter udlændingelovens § 7, stk. 1, som en konsekvens af sin mors opholdstilladelse. Flygtningenævnet har i den forbindelse lagt følgende til grund: Klagerens mor udrejste af Eritrea i [efteråret] 2016 og indrejste i [i foråret] 2018, hvorefter hun [i foråret] 2019 blev meddelt asyl efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Klageren forsøgte at udrejse af Eritrea sammen med sin mor i [efteråret] 2016, men blev afvist ved grænsen af myndighederne, hvorefter hun var nødsaget til at bo hos sin [nære familiemedlem] i Eritrea i omkring to år. I denne periode forsøgte familien at få klageren ud af Eritrea, således at hun kunne blive genforenet med sin mor og øvrige familie. Da grænsen til Etiopien midlertidigt blev åbnet, udrejste klageren med sin [nære familiemedlem] til Etiopien, hvor de sammen boede i en flygtningelejr drevet af UNHCR, mens de ventede på, at klageren kunne blive familiesammenført til sin mor. Efter ca. et år i Etiopien indrejste klageren i Danmark i [sommeren] 2019 som familiesammenført til sin mor. Hun har siden da boet sammen med sine forældre og sine to søskende i Danmark. Hendes forældre søgte om asyl på hendes vegne [i efteråret] 2022. Klagerens forældre og [familiemedlem] har opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Konsekvensstatus er betegnelsen for den situation, hvor en asylansøger, der ikke har et selvstændigt asylgrundlag, meddeles asyl på baggrund af den pågældendes nære familiemæssige tilknytning til en anden person (hovedpersonen), der anerkendes eller allerede er anerkendt som flygtning. Konsekvensstatusbegrebet er således et udslag af det internationale princip om beskyttelse af "familiens enhed". Hvis betingelserne for at meddele konsekvensstatus er opfyldt, vil ansøgeren opnå opholdstilladelse efter samme bestemmelse som hovedpersonen, jf. Flygtningenævnets formandskabs beretning for 2022, side 256f. Det er nævnets faste praksis, at ansøgere, der udrejser fra hjemlandet og indrejser i Danmark sammen med hovedpersonen, meddeles opholdstilladelse som konsekvens af hovedpersonens opholdstilladelse, såfremt de øvrige betingelser for at meddele konsekvensstatus er opfyldt. I forhold til tidspunktet for udrejse af hjemlandet anses den tidsmæssige betingelse for meddelelse af konsekvensstatus umiddelbart for at være opfyldt, hvis ansøgeren er udrejst af hjemlandet inden for seks måneder efter hovedpersonen, medmindre de konkrete omstændigheder tilsiger noget andet. Hvis ansøgeren er udrejst af hjemlandet senere end seks måneder efter hovedpersonen, afgøres spørgsmålet om, hvorvidt ansøgeren kan opnå konsekvensstatus, efter en konkret vurdering. Hvis ansøgeren indrejser i Danmark på et senere tidspunkt end hovedpersonen, er det en betingelse for at opnå konsekvensstatus, at det asylgrundlag, der førte til, at hovedpersonen blev meddelt opholdstilladelse, fortsat er til stede. Herudover indgår i vurderingen det tidsrum, der er forløbet mellem hovedpersonens og ansøgerens indrejser, og

baggrunden for, at de ikke indrejste samtidig. Endvidere indgår i vurderingen, hvor ansøgeren har opholdt sig siden hovedpersonens udrejse af hjemlandet, og under hvilke forhold, herunder om adskillelsen må anses som en midlertidig afbrydelse af familieenheden på grund af udefrakommende omstændigheder, jf. beretningen side 275. Det fremgår af UNHCR's Håndbog, punkt 186, at: "Princippet om familiens enhed gælder ikke kun i tilfælde, hvor alle familiemedlemmer bliver flygtninge på samme tid. Det finder tilsvarende anvendelse i sager, hvor en familieenhed midlertidigt er blevet splittet under et eller flere familiemedlemmers flugt." Efter en samlet og konkret vurdering af sagens samlede omstændigheder finder **Flygtningenævnets flertal**, at der er grundlag for at antage, at klageren bør meddeles asyl efter udlændingelovens § 7, stk. 1, som en konsekvens af sin mors opholdstilladelse. Der er ved denne vurdering navnlig lagt vægt på princippet om familiens enhed, herunder at det beror på ydre omstændigheder, at klageren og hendes mor blev splittet fra hinanden under den illegale udrejse af Eritrea i [efteråret] 2016 og først blev genforenet i Danmark i [sommeren] 2019, hvorefter de har genoptaget familielivet. Henset til begrundelsen for, at klageren først indrejste i Danmark på et senere tidspunkt end sin mor, finder Flygtningenævnets flertal, at det lange tidsrum, der er forløbet i denne henseende, ikke kan føre til en ændret vurdering. Uanset at der må lægges en vis vægt på, at klagerens forældre først ansøgte om asyl på hendes vegne i [efteråret] 2022 og således ikke i forbindelse med klagerens indrejse, finder nævnets flertal, at dette forhold, der må ses i sammenhæng med, at klageren på det omhandlede tidspunkt havde opholdstilladelse efter reglerne om familiesammenføring, heller ikke kan føre til en ændret vurdering. Herefter og efter afgørelsen i den sambehandlede sag vedrørende klagerens søster vil hele familien bestående af klageren og dennes forældre samt to søskende have opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Klageren meddeles herefter opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Erit/2023/9

Som yderligere eksempel på sager, hvor hovedpersonen og ansøgeren ikke er udrejst samtidig af hjemlandet og ikke er indrejst samtidig i Danmark, kan der henvises til den under afsnit 5.8.1.5 og i Flygtningenævnets formandskabs 31. beretning (2022), side 274, nævnte sag Land/2022/4, hvor klageren udrejste en måned senere end dennes søskende, og hvor nævnet fandt, at klageren kunne meddeles opholdstilladelse som konsekvens af sin voksne søskendes opholdstilladelse meddelt efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Videre kan der henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 28. beretning (2019), side 475 f., nævnte sag Syri/2019/7. I denne sag fandt nævnet under henvisning til blandt andet, at der ikke var forløbet mere end seks måneder mellem klagerens og ægtefællens udrejse af Syrien, at der ikke var forløbet mere end 18 måneder mellem klagerens og ægtefællens indrejse i Danmark, og at klageren havde indgivet ansøgning om asyl samme dag, som hun indrejste i Danmark, at klageren opfyldte betingelserne

for at blive meddelt konsekvensstatus som følge af, at hendes ægtefælle var meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2.

Som eksempel på afgørelser, hvor nævnet har lagt vægt på baggrunden for, at ægtefællerne ikke var indrejst samtidig, kan henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 29. beretning (2020), side 259, nævnte afgørelse Syri/2020/100, hvor nævnet meddelte opholdstilladelse til en kvindelig klager som konsekvens af klagerens ægtefælles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Klageren var indrejst et år efter sin ægtefælle. Nævnet bemærkede blandt andet, at klageren ikke kunne følges med sin ægtefælle til Danmark, fordi hun var gravid.

Der kan videre henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 29. beretning (2020), side 259 ff., nævnte afgørelse Iran/2020/70 vedrørende en kvindelig statsborger fra Iran. Hendes sag blev sambehandlet med ægtefællens asylsag, efter at de begge af Udlændingestyrelsen var blevet meddelt afslag på asyl. Nævnet stadfæstede Udlændingestyrelsens afgørelse, og lagde blandt andet vægt på, at ansøgeren udrejste knapt tre år efter ægtefællen, uden at der forelå oplysninger om begrundelsen herfor.

Endelig kan der henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 29. beretning (2020), side 262, nævnte afgørelse Land/2020/2, hvor nævnet meddelte opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, til en kvindelig ansøger og et mindreårigt fællesbarn som konsekvens af ansøgerens ægtefælles opholdstilladelse. I afgørelsen lagde Flygtningenævnets flertal vægt på, at ansøgeren indrejste i Danmark omtrent halvanden måned efter sin ægtefælle og et andet fællesbarn, og at ansøgerens beslutning om at udrejse var begrundet i, at hun på det tidspunkt fandt ud af, at hendes ægtefælle stod på en liste over personer, der skulle anholdes, ligesom at ansøgerens ægtefælle havde forklaret, at ansøgeren og datterens senere udrejse også havde baggrund i, at de skulle skaffe penge hertil.

Hvis hovedpersonen under sit ophold i Danmark får et nyt asylmotiv sur place, vil også familiemedlemmer, som ikke var en del af familieenheden i hjemlandet, kunne få meddelt opholdstilladelse som konsekvens af hovedpersonens nye status, se nærmere afsnit 5.8.1 om familiens enhed.

Som eksempel på sager fra beretningsåret, hvor hovedpersonen og familiemedlemmet er indrejst på forskellige tidspunkter, og hvor hovedpersonens asylmotiv er opstået sur place efter indrejsen i Danmark, kan nævnes:

Nævnet **omgjorde** i **januar 2023** Udlændingestyrelsens afgørelse i en sag om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse vedrørende en mandlig statsborger fra Syrien og

ændrede klagerens status til opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens 7, stk. 1. Sagen blev sambehandlet med Syri/2023/7. Klageren var indrejst i 2014. For så vidt angår spørgsmålet om konsekvensstatus udtalte **Flygtningenævnet**: "Flygtningenævnet har i afgørelse af d.d. vedrørende klagerens ægtefælle ikke fundet, at klagerens ægtefælle kan få asyl på grund af hendes [øvrige asylmotiver, red.]. Flygtningenævnet har imidlertid lagt til grund, at klagerens ægtefælle på tidspunktet for udrejsen af Syrien var offentligt ansat [underviser] i Syrien, og at hun ikke opsagde sin stilling eller fik tilladelse til at forlade sin stilling som offentligt ansat [underviser] inden udrejsen af Syrien. Flygtningenævnet har på denne baggrund meddelt klagerens ægtefælle asyl efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Henset til at klagerens ægtefælle ikke må anses for at være særligt profileret på baggrund af hendes tidligere stilling som [underviser] finder Flygtningenævnet ikke, at klageren er i en afledt risiko for asylbegrundende overgreb som følge af klagerens familiemæssige tilknytning til ægtefællen. Klageren blev gift med ægtefællen [i 2000'erne], de boede sammen, indtil klageren udrejste af Syrien [i efteråret] 2014 og blev genforenet, da klagerens ægtefælle indrejste i Danmark [i sommeren] 2015. De har boet sammen siden. Flygtningenævnet lægger til grund, at klagerens ægtefælles asylmotiv først opstod et stykke tid efter, at hun var kommet til Danmark, og således mens hun boede sammen med klageren. Klagerens ægtefælle rejste således legalt ud af Syrien med eget nationalitetspas [i sommeren] 2015 og i en periode, hvor hun ikke kunne have fået meddelt asyl efter udlændingelovens § 7, stk. 1, på baggrund af, at hun forlod sin offentlige stilling som [underviser]. Det fremgår således af Flygtningenævnets tidligere baggrundsoplysninger, at det kun var offentligt ansatte i højere stillinger eller profilerede personer, der risikerede retsforfølgelse, hvis de havde forladt deres stilling uden tilladelse. Flygtningenævnet betragter derfor hendes asylmotiv som ligestillet med sur place. Klageren meddeles herefter asyl efter udlændingelovens § 7, stk. 1, som konsekvens heraf med henvisning til det internationale princip om beskyttelse af familiens enhed. Flygtningenævnet ændrer derfor Udlændingestyrelsens afgørelse, således at klageren har opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1." Syri/2023/6

5.8.3 Udelukkelse

Det fremgår af UNHCR's Håndbog, punkt 188, at:

> "Hvis et familiemedlem er omfattet af bestemmelserne i en af udelukkelsesbestemmelserne, bør han nægtes flygtningestatus."

En hovedperson, der er omfattet af en af udelukkelsesbestemmelserne, vil på tilsvarende måde blive meddelt afslag på asyl, selvom han isoleret set opfylder betingelserne i udlændingelovens § 7.

I en situation, hvor hovedpersonen således som følge af udelukkelsesgrundene ikke opfylder betingelserne for opholdstilladelse i Danmark og meddeles afslag på asyl, vil der ikke være et opholdsgrundlag at meddele konsekvensstatus efter. Det vil derfor i denne situation påhvile såvel hovedpersonen som dennes familiemedlemmer at udrejse af Danmark indenfor den fastsatte udrejsefrist, medmindre familiemedlemmerne opnår opholdstilladelse på baggrund af deres egne forhold.

Af UNHCR's Guidelines on International Protection No. 5: Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees af 4. september 2003 fremgår det:

> "29. Where the main applicant is excluded from refugee status, the dependants will need to establish their own grounds for refugee status. If the latter are recognised as refugees, the excluded individual is not able to rely on the right to family unity in order to secure protection or assistance as a refugee."

Som eksempel på afgørelser, hvor Flygtningenævnet har forholdt sig til den situation, at hovedpersonen er udelukket, kan der henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 29. beretning (2020), side 263 f., nævnte afgørelse Iran/2020/32. I denne sag fandt nævnet, at en mindreårig ansøger, hvis far var udelukket fra at få asyl i Danmark i medfør af flygtningekonventionens art. 1 F (b), ikke kunne meddeles opholdstilladelse som konsekvens af, at hans far isoleret set ansås for omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2.

5.8.4 Procedurer i sager om konsekvensstatus

I sager, hvor det kan blive relevant, vil Flygtningenævnet af sig selv som en del af asylvurderingen eller vurderingen om statusændring tage stilling til, om betingelserne for konsekvensstatus er opfyldt.

I mange tilfælde vil hovedpersonen og de familiemedlemmer, som kan meddeles opholdstilladelse som konsekvens af hovedpersonens opholdstilladelse, få behandlet deres asylsager samtidig og samlet ved de danske udlændingemyndigheder. I disse sager vil Flygtningenævnet samtidig med vurderingen af, om de enkelte familiemedlemmer selv opfylder betingelserne for at få asyl, også tage stilling til, om familiemedlemmerne skal meddeles opholdstilladelse som konsekvens af hovedpersonspersonens opholdstilladelse.

Der forekommer imidlertid eksempler på, at asylsagerne vedrørende hovedpersonen og familiemedlemmet ikke behandles samtidig. Der kan være tilfældet, hvor:

1. Hovedpersonen er meddelt opholdstilladelse i Udlændingestyrelsen, og familiemedlemmets asylsag, sag om statusændring eller sag om inddragelse eller nægtelse af forlængelse verserer i Flygtningenævnet.

   I disse sager vurderer Flygtningenævnet, om betingelserne for, at familiemedlemmet kan meddeles opholdstilladelse som konsekvens af hovedpersonens opholdstilladelse, er opfyldt.

   Flygtningenævnet har behandlet en række sager, hvor en ansøger på baggrund af en eksisterende familieenhed på tidspunktet for Udlændingestyrelsens behandling af sagen opfyldte betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse som konsekvens af et familiemedlems opholdstilladelse, men hvor dette ikke skete, og hvor familieenheden på tidspunktet for Flygtningenævnets behandling af sagen ikke længere bestod. Som anført under afsnit 5.8.1 har Flygtningenævnets koordinationsudvalg på møde i august 2023 drøftet betydningen heraf. Der var i koordinationsudvalget enighed om, at prøvelsesgrundlaget som udgangspunkt bør låses fast til de faktiske omstændigheder, der bestod på tidspunktet for førsteinstansafgørelsen, og at mellemkommende ændringer normalt ikke bør inddrages, når dette vil medføre en afgørelse til ugunst for udlændingen. Prøvelsesgrundlaget bør således i det hele angå de fortidige forhold.

   Som eksempel på sådanne afgørelser fra beretningsåret kan der henvises til den i afsnit 5.8.1 nævnte afgørelse Syri/2023/86. I denne sag omgjorde Flygtningenævnet Udlændingestyrelsens afgørelse og ændrede klagernes opholdstilladelse til opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, som konsekvens af deres familiemedlemmers opholdsstatus med henvisning til, at klagerne på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse indgik i en familieenhed, uanset at denne familieenhed på tidspunktet for Flygtningenævnets behandling af sagen ikke længere bestod.

   Der kan endvidere henvises til statusændringssagen Erit/2023/4, der kan findes på Flygtningenævnets hjemmeside www.fln.dk. I sagen blev klageren meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, som konsekvens af sin datters opholdstilladelse. Klageren var oprindeligt i 2019 meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, mens hendes mindreårige datter samme dag var meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Datteren var på tidspunktet for Flygtningenævnets behandling af statusændringssagen ikke længere hjemmeboende. Flygtningenævnet fandt, at klageren skulle stilles som om, at udlændingemyndighederne oprin-

deligt havde meddelt klageren konsekvensstatus, som hun var berettiget til, og at det forhold, at klageren og datteren ikke længere boede sammen, ikke kunne tillægges betydning.

Ved vurderingen af, om der er grundlag for at meddele konsekvensstatus, bør det være uden betydning, om det på tidspunktet for styrelsens oprindelige afgørelse var Flygtningenævnets praksis at meddele konsekvensstatus i den pågældende sagstype. Det må således være den gældende retstilstand, der er afgørende for, om der skal meddeles konsekvensstatus, uanset at de pågældende personer ikke længere tilhører samme familieenhed.

2. Hovedpersonens asylsag verserer i Udlændingestyrelsen, og familiemedlemmets asylsag eller sag om nægtelse af forlængelse eller inddragelse af opholdstilladelse verserer i Flygtningenævnet.

   I disse sager hjemviser Flygtningenævnet familiemedlemmets sag til Udlændingestyrelsen med henblik på en fornyet og samtidig behandling med asylsagen vedrørende hovedpersonen, i hvilken forbindelse styrelsen vurderer, om betingelserne for, at familiemedlemmet kan meddeles opholdstilladelse som konsekvens af hovedpersonens opholdstilladelse, er opfyldt.

   Som eksempel på sådanne sager fra beretningsåret kan der henvises til Afgh/2023/77, hvor Flygtningenævnet genoptog og hjemviste en sag vedrørende en mandlig afghansk statsborger, der havde anmodet Flygtningenævnet om genoptagelse af sin sag og i den forbindelse henvist til, at hans ægtefælle havde indgivet ansøgning om asyl. Ansøgeren havde gjort gældende, at det af Flygtningenævnets nyere praksis følger, at kvinder fra Afghanistan som udgangspunkt meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, og at han som følge heraf var berettiget til konsekvensstatus. Da ansøgerens ægtefælles asylsag verserede ved Udlændingestyrelsen, vurderede nævnet, at ansøgerens sag skulle genoptages og hjemvises til Udlændingestyrelsen til fornyet og samtidig behandling med ansøgerens ægtefælles asylsag, herunder med henblik på styrelsens stillingtagen til, om ansøgeren kunne meddeles konsekvensstatus.

   Der kan endvidere henvises til Syri/2022/47, der kan findes på Flygtningenævnets hjemmeside www.fln.dk. I sagen havde Udlændingestyrelsen truffet afgørelse om at inddrage klagerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, hvorfor klagerens sag blev behandlet i nævnet. Da klagerens myndige sønners asylsager verserede ved Udlændingestyrelsen, vurderede næv-

net, at klagerens sag skulle hjemvises til Udlændingestyrelsen til fornyet og samtidig behandling med klagerens sønners asylsager, herunder med henblik på styrelsens stillingtagen til, om klageren skulle meddeles opholdstilladelse som konsekvens af en eventuel opholdstilladelse til sønnerne.

Flygtningenævnet hjemviser dog ikke familiemedlemmets sag, hvis nævnet finder, at den pågældende på baggrund af sine egne forhold skal meddeles asyl eller skal have forlænget sin opholdstilladelse. Såfremt hovedpersonen efterfølgende meddeles opholdstilladelse med en bedre status end familiemedlemmet, kan familiemedlemmet søge sin sag genoptaget i Flygtningenævnet med henblik på statusændring, jf. punkt 3.

3. Familiemedlemmet er meddelt opholdstilladelse, og hovedpersonen meddeles efterfølgende opholdstilladelse med en bedre status end familiemedlemmet, hvorpå familiemedlemmet klager over statusvalget til Flygtningenævnet eller søger sin sag genoptaget i Flygtningenævnet med henblik på statusændring.

   I disse sager vurderer Flygtningenævnet, om betingelserne for, at familiemedlemmet kan meddeles opholdstilladelse som konsekvens af hovedpersonens opholdstilladelse, er opfyldt, og familiemedlemmet derved kan opnå opholdstilladelse med en bedre status.

   Der kan som eksempel på sådanne sager henvises til den i Flygtningenævnets 30. beretning (2021), side 226 f., nævnte afgørelse Soma/2021/69.

4. Familiemedlemmet er meddelt afslag på asyl, og hovedpersonen meddeles efterfølgende asyl, hvorpå familiemedlemmet søger sagen genoptaget ved Flygtningenævnet.

   Såfremt sagen genoptages, vurderer Flygtningenævnet, om betingelserne for, at familiemedlemmet kan meddeles opholdstilladelse som konsekvens af hovedpersonens opholdstilladelse, er opfyldt.

   Der kan som eksempel på sådanne sager henvises til afgørelsen Afgh/2021/13, der kan findes på Flygtningenævnets hjemmeside www.fln.dk, hvor Flygtningenævnet oprindelig meddelte hovedpersonen og familiemedlemmerne afslag på asyl. Herefter anmodede hovedpersonen om genoptagelse af sin sag med henvisning til, at han var konverteret til kristendommen. Flygtningenævnet genoptog sagen og meddelte hovedpersonen opholdstilladelse efter

udlændingelovens § 7, stk. 1. Familiemedlemmerne anmodede efterfølgende om genoptagelse af deres asylsager. Flygtningenævnet genoptog sagerne og meddelte familiemedlemmerne opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, som konsekvens af hovedpersonens opholdstilladelse.

Kapitel 6

Ophør af opholdstilladelse

6.1 Mundtlige nævnssager i 2023

Flygtningenævnet modtog i 2023 30 sager fra Udlændingestyrelsen vedrørende inddragelse eller nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse. I 2023 traf Flygtningenævnet endvidere afgørelse i 59 sager, og den gennemsnitlige sagsbehandlingstid var i 2023 141 dage for sager vedrørende inddragelse eller nægtelse af forlængelse.

Størstedelen af de sager vedrørende inddragelse eller nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse, som Flygtningenævnet har behandlet på mundtligt nævn i beretningsåret, har vedrørt statsborgere fra Syrien, hvortil endvidere kan henvises til kapitel 13. Udlændingestyrelsen har i de pågældende sager vurderet, at forholdene i Damaskus, Rif-Damaskus eller Latakia har ændret sig således, at grundlaget for den meddelte opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 ikke længere er til stede. Der er tale om sager, hvor Udlændingestyrelsen i sin tid har meddelt de pågældende opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, eller stk. 3, under henvisning til de generelle forhold i Syrien.

For eksempler på Flygtningenævnets praksis vedrørende inddragelse eller nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse særligt for statsborgere fra Somalia og Syrien kan henvises til afsnit 6.1.1 og 6.1.2 i Flygtningenævnets formandskabs 30. beretning (2021).

Der henvises herudover til afsnit 6.2 for en nærmere beskrivelse af sager vedrørende inddragelse eller nægtelse af forlængelse af opholdstilladelser generelt, mens inddragelse på baggrund af svig eller på baggrund af ferie eller andet korterevarende ophold i hjemlandet, jf. henholdsvis udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 1 og nr. 4, er nærmere uddybet i afsnit 6.3 og 6.4.

Afsnit 6.5 indeholder en nærmere beskrivelse af sager vedrørende bortfald.

6.2 Inddragelse og nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse

6.2.1 Inddragelse af opholdstilladelse

Af udlændingelovens § 19 og § 19 a fremgår betingelserne for at inddrage en opholdstilladelse meddelt i medfør af udlændingelovens § 7 og § 8, stk. 1 og 2.

Det følger af udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, at en tidsbegrænset opholdstilladelse kan inddrages, når grundlaget for ansøgningen eller opholdstilladelsen var urigtigt eller ikke længere er til stede, herunder når udlændingen har opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 eller 8, og forholdene, der har begrundet opholdstilladelsen, har ændret sig på en sådan måde, at udlændingen ikke længere risikerer asylbegrundende forfølgelse. Det følger videre af § 19, stk. 1, nr. 1, 2. pkt., at der ved afgørelsen skal tages hensyn til grundlaget for opholdstilladelsen.

Af pkt. 2.5.2. i de almindelige bemærkninger til det lovforslag (lovforslag nr. 72 af 14. november 2014 om ændring af udlændingeloven (Midlertidig beskyttelsesstatus for visse udlændinge samt afvisning af realitetsbehandling af asylansøgninger, når ansøgeren har opnået beskyttelse i et andet EU-land m.v.)), hvorved § 19, stk. 1, nr. 1, pkt. ændredes, fremgår blandt andet følgende:

> ”I lyset af at der indføres en midlertidig beskyttelsesstatus i den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 7, stk. 3, foreslås det, at det præciseres i udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, at der ved en afgørelse om inddragelse efter bestemmelsen skal tages hensyn til grundlaget for opholdstilladelsen, herunder om opholdstilladelsen er meddelt efter § 7, stk. 1, 2 eller 3. På den måde tydeliggøres det, at der er væsentlig forskel på, hvilke betingelser der skal stilles for inddragelse alt afhængigt af, om der er tale om konventionsflygtninge, udlændinge med beskyttelsesstatus eller udlændinge med midlertidig beskyttelsesstatus.
>
> Konventionsflygtninge, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, er omfattet af flygtningekonventionen, og udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, skal for disse flygtninges vedkommende administreres i overensstemmelse med flygtningekonventionens artikel 1, litra C, om ophør af flygtningestatus.
>
> Det betyder, at inddragelsen af opholdstilladelse alene kan ske, hvis der er sket fundamentale, stabile og varige ændringer i hjemlandet.
>
> Udlændinge med beskyttelsesstatus, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2, og midlertidig beskyttelsesstatus efter den foreslåede bestemmelse i § 7, stk. 3, er derimod ikke omfattet af flygtningekonventionen, og der skal således ikke som betingelse for inddragelse stilles krav om, at der er sket fundamentale, stabile og varige ændringer i hjemlandet. Dette er også forudsat i forarbejderne til lov nr. 572 af 31. maj 2010 (lovforslag nr. 188 af 26. marts 2010), jf. punkt 7.3, uanset at Flygtningenævnet i visse tilfælde synes at have anlagt en anden praksis.
>
> For sådanne udlændinges vedkommende skal der foretages en vurdering af, om der på inddragelsestidspunktspunktet aktuelt fortsat er et krav på beskyttelse i Danmark i henhold til Danmarks internationale forpligtelser, herunder om en tilbagevenden til hjemlandet vil indebære overgreb i strid med EMRK’s artikel 3.
>
> I situationer, hvor spørgsmålet om inddragelse af opholdstilladelsen opstår som følge af en forbedring af de generelle forhold i hjemlandet, kan der efter omstændighederne træffes afgørelse om inddragelse, uanset at forholdene – trods forbedringerne – fortsat er alvorlige og må betegnes som skrøbelige og uforudsigelige. Inddragelse vil dog kræve, at ændringerne ikke må antages at være af helt midlertidig karakter.”

For så vidt angår konventionsflygtninge skal udlændingelovens § 19 administreres i overensstemmelse med flygtningekonventionens artikel 1 C. Det fremgår af flygtningekonventionens artikel 1 C, at flygtningekonventionen ikke skal finde anvendelse på en person, der omfattes af bestemmelserne i artikel 1 A, såfremt personen:

1. på ny frivilligt har søgt det lands beskyttelse, i hvilket han har statsborgerret; eller

2. efter at have mistet sin statsborgerret frivilligt har generhvervet denne; eller

3. har erhvervet en ny statsborgerret og nyder godt af det lands beskyttelse, i hvilket han er blevet statsborger; eller

4. frivilligt på ny har bosat sig i det land, som han har forladt, eller udenfor hvilket han er forblevet af frygt for forfølgelse; eller

5. ikke længere kan afslå at søge det lands beskyttelse, i hvilket han har statsborgerret, fordi de omstændigheder, ifølge hvilke han er blevet anerkendt som flygtning, er bortfaldet. Denne bestemmelse skal dog ikke finde anvendelse på en af denne artikels afsnit A (1) omfattet flygtning, som kan påberåbe sig tvingende grunde, der har deres oprindelse i tidligere forfølgelse, til at afslå at søge beskyttelse fra det land, i hvilket han har statsborgerret;

6. uden at være i besiddelse af nogen statsborgerret er i stand til at vende tilbage til det land, i hvilket han tidligere har haft fast bopæl, fordi de forhold, som førte til, at han er blevet anerkendt som flygtning, ikke længere er til stede. Denne bestemmelse skal dog ikke finde anvendelse på en af denne artikels afsnit A (1) omfattet flygtning, som kan påberåbe sig tvingende grunde, der har deres oprindelse i tidligere forfølgelse, til at afslå at vende tilbage til det land, i hvilket han tidligere havde fast bopæl.

Mens de første fire ophørsgrunde tager udgangspunkt i den enkelte flygtnings individuelle forhold, herunder erhvervelse af national beskyttelse, er det centrale i bestemmelserne i nr. (5) og nr. (6), at forholdene i det land, den pågældende flygtede fra, har ændret sig i en sådan grad, at flygtningen ikke længere kan påberåbe sig beskyttelse efter konventionen.

Det fremgår af UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus, punkt 116, at ophørsbestemmelserne er udtømmende opregnet og derfor bør fortolkes restriktivt, og at ingen andre grunde kan anføres analogt som årsag til at tilbagekalde flygtningestatus.

Ifølge håndbogens punkt 119 gælder følgende forudsætninger for inddragelse efter artikel 1 C (1):

a. frivillighed: flygtningen må handle af egen fri vilje,

b. hensigt: hensigten med flygtningens handling skal være atter at søge beskyttelse i det land, i hvilket han er statsborger,

c. på ny har søgt beskyttelse: flygtningen skal rent faktisk have opnået sådan beskyttelse.

Det mest almindelige tilfælde vil være, når flygtningen ønsker at vende tilbage til hjemlandet.

Det fremgår af punkt 121 blandt andet, at hvis en flygtning ansøger om og får et nationalitetspas eller får det fornyet, kan det i fraværet af bevis for det modsatte antages, at han har til hensigt at benytte sig af sit hjemlands beskyttelse. På den anden side kan det ikke anses som at søge beskyttelse på ny, såfremt man erhverver dokumenter fra de nationale myndigheder, som ikke-statsborgere ligeledes vil skulle ansøge om – såsom en fødsels- eller vielsesattest – eller andre lignende ydelser.

Opnåelse af indrejsetilladelse eller nationalitetspas med henblik på hjemrejse vil i fravær af bevis for det modsatte blive anset som grundlag for ophør af flygtningestatus, jf. punkt 122.

De tilfælde, hvor en flygtning besøger sit tidligere hjemland uden nationalitetspas, men for eksempel med et rejsedokument udstedt af opholdslandet, bør bedømmes individuelt. Der er forskel på at besøge en gammel eller syg forælder og jævnlige besøg i det pågældende land med det formål at holde ferie eller etablere forretningsmæssige forbindelser, jf. punkt 125.

Hvad angår inddragelse efter konventionens artikel 1 C (5) og (6), fremgår det af punkterne 135-139, at det er en betingelse, at der har fundet fundamentale forandringer sted i hjemlandet, som kan formodes at fjerne grundlaget for frygten for forfølgelse. At der sker en eventuel forbigående forandring i forholdene vedrørende den enkelte flygtnings frygt, der ikke indebærer en sådan grundlæggende ændring af omstændighederne, er ikke tilstrækkeligt til, at denne bestemmelse finder anvendelse.

Det fremgår af de almindelige bemærkninger til lovforslag nr. L 188 af 26. marts 2010, punkt 7.3, at der ved afgørelser om inddragelse af opholdstilladelser meddelt efter udlændingelovens § 7, stk. 1, skal tages stilling til, om der er sket så fundamentale, stabile og varige ændringer i hjemlandet, at opholdstilladelsen kan inddrages, hvis inddragelsen overvejes som følge af ændringer i de generelle forhold i hjemlandet.

Det andet led i bestemmelserne i artikel 1 C (5) og (6) indeholder en undtagelse til ophørsbestemmelserne i første led. Det omhandler den specielle situation, at en person

kan have været udsat for meget alvorlig forfølgelse i fortiden og derfor ikke ophører med at være flygtning, selv om der er sket grundlæggende forandringer i hans hjemland. Henvisningen til artikel 1 A (1) indikerer, at undtagelsen finder anvendelse på "statutflygtninge". Undtagelsen afspejler imidlertid et mere alment humanitært princip, som også kan anvendes på andre flygtninge end statutflygtninge. I tilfælde, hvor en person eller hans familie har lidt under grusomme former for forfølgelse, forventes tilbagevenden til hjemlandet sædvanligvis ikke. Selv et skift i landets regime medfører ikke nødvendigvis en fuldstændig holdningsændring i befolkningen eller – når henses til flygtningens tidligere oplevelser – en forandring i hans eget sind.

For en nærmere beskrivelse af indholdet i bestemmelserne i artikel 1 C (5) og (6), kan henvises til Flygtningenævnets formandskabs 20. beretning (2011), side 184 ff.

Udlændingelovens § 19 a, der trådte i kraft den 1. marts 2019, er affattet således:

> "§ **19 a**. Når en af betingelserne i § 19, stk. 1-5, er opfyldt, skal en opholdstilladelse efter § 7 og § 8, stk. 1 og 2, inddrages, medmindre dette vil være i strid med Danmark internationale forpligtelser. En opholdstilladelse efter § 9, stk. 1, eller § 9 c, stk. 1, som er meddelt som følge af en familiemæssig tilknytning til en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse efter § 7 eller 8, stk. 1 eller 2, skal inddrages, hvis en af betingelserne i § 19, stk. 1-5, jf. stk. 7 eller 8, er opfyldt, medmindre dette til være i strid med Danmarks internationale forpligtelser.
>
> *Stk. 2.* Ved afgørelse om inddragelse af øvrige opholdstilladelser finder § 26, stk. 1, anvendelse. Ved afgørelse om inddragelse af opholdstilladelse efter § 19, stk. 2, nr. 2 og 3, jf. § 10, stk. 5, finder § 26, stk. 2, anvendelse."

Af de almindelige bemærkninger til lovforslaget, lovforslag nr. L 140 af 15. januar 2019, afsnit 2.3.2, side 26, fremgår blandt andet:

> "Vurderingen af, om en inddragelse vil være særligt belastende for udlændingen, sker i dag ud fra hensyn opregnet i udlændingelovens § 26, stk. 1. Principperne i § 26 er udtryk for hensyn, som EMD tillægger vægt ved afgørelser i udvisningssager. I visse tilfælde bevarer en udlænding imidlertid efter praksis sin opholdstilladelse, uanset at en inddragelse eller nægtelse af forlængelse ikke ville være i strid med Danmarks internationale forpligtelser."

Endvidere fremgår det af bemærkningerne til lovforslagets enkelte bestemmelser, til § 1, nr. 6, blandt andet:

> "Den foreslåede bestemmelse indebærer, at inddragelse af opholdstilladelser til flygtninge og familiesammenførte til flygtninge kun undlades, hvis dette vil være i strid med Danmarks internationale bestemmelser. Den foreslåede bestemmelse ændrer således på den vurdering, som skal foretages

> over for flygtninge som familiesammenførte til flygtninge, når det skal vurderes om en opholdstilladelse kan inddrages som følge af, at grundlaget for opholdstilladelsen ikke længere er til stede.
>
> …
>
> Med dette forslag lægges der op til at indsætte en særlig regel om andet led i inddragelsesvurderingen for så vidt angår udlændinge meddelt opholdstilladelse efter § 7 og § 8, stk. 1 og 2, samt familiesammenførte til flygtninge. Denne gruppe skal således ikke længere vurderes efter § 26.
>
> …
>
> Formålet med denne del af lovforslaget er således at udvide muligheden for, at en opholdstilladelse kan inddrages, når betingelserne i § 19 er opfyldt. Fremover skal opholdstilladelse meddelt efter § 7 og 8, stk. 1 og 2, og opholdstilladelser for familiesammenførte til flygtninge således inddrages, medmindre det vil være i strid med Danmark internationale forpligtelser."

For en nærmere gennemgang af hensynene i udlændingelovens § 26, stk. 1, og indbyrdes vægtning af hensynene i bestemmelsen, herunder i overensstemmelse med praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, henvises til Flygtningenævnets formandskabs 27. beretning (2018), side 335 ff.

For så vidt angår Flygtningenævnets vurdering af overholdelse af Danmarks internationale forpligtelser i forbindelse med inddragelse af opholdstilladelser, henvises til afsnit 6.2.3 om Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8 samt notater vedrørende internationale forpligtelser, der er tilgængeligt på Flygtningenævnets hjemmeside.

Af udlændingelovens § 19, stk. 2, fremgår endvidere en række situationer, hvorved tidsbegrænsede eller tidsubegrænsede opholdstilladelser altid kan inddrages. Der kan således henvises til afsnit 6.3 og 6.4 for så vidt angår inddragelse af opholdstilladelser meddelt på baggrund af svig eller inddragelse som følge af ophold i hjemlandet. For så vidt angår Flygtningenævnets behandling af sager efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 2, vedrørende inddragelse som følge af kriminalitet, der ville udelukke udlændingen fra opholdstilladelse efter reglerne i udlændingelovens § 10, stk. 1, henvises til afsnit 7.3. Endeligt henvises til afsnit 7.5 vedrørende Flygtningenævnets behandling af sager efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 3, vedrørende inddragelse af opholdstilladelse som følge af kriminalitet begået i udlandet. Inddragelser i medfør heraf skal foretages i overensstemmelse med udlændingelovens § 19 a, og for så vidt angår § 19, stk. 2, nr. 2 og 3, i medfør af udlændingelovens § 19 a, stk. 3, jf. § 26, stk. 2.

6.2.2 Nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse

Opholdstilladelser meddelt i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1-3, og § 8, stk. 1 og 2, meddeles tidsbegrænset og med henblik på midlertidigt ophold.

Det følger af udlændingelovens § 11, stk. 2, 2. pkt., at Udlændingestyrelsen af egen drift træffer afgørelse om forlængelse af opholdstilladelse meddelt med henblik på midlertidigt ophold efter § 7 og § 8, stk. 1 og 2, hvis grundlaget fortsat er til stede.

Træffer Udlændingestyrelsen afgørelse om nægtelse af forlængelse af en opholdstilladelse, vil afgørelsen anses for påklaget til Flygtningenævnet, jf. udlændingelovens § 53 a, stk. 2, 3. pkt. Det kan eksempelvis ske, hvis Udlændingestyrelsen vurderer, at de generelle forhold i hjemlandet har ændret sig på en sådan måde, at man ikke længere har brug for beskyttelse.

Konventionsflygtninge, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, og § 8, stk. 1, er omfattet af flygtningekonventionen, og udlændingelovens § 11, stk. 2, skal for disse flygtninges vedkommende derfor administreres i overensstemmelse med flygtningekonventionens artikel 1 C om ophør af flygtningestatus. For en nærmere gennemgang af disse ophørsgrunde henvises til afsnit 6.2.1. Det fremgår heraf, at konventionen ikke beskytter en udlænding mod nægtelse af forlængelse af en opholdstilladelse, såfremt den pågældende udlænding er omfattet af en af de ovenstående ophørsgrunde.

Personer med beskyttelsesstatus, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2, og § 8, stk. 2, og personer med beskyttelsesstatus begrundet i en særlig alvorlig situation i hjemlandet præget af vilkårlig voldsudøvelse og overgreb på civile, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3, er ikke omfattet af flygtningekonventionen, og skal således alene vurderes i forhold til udlændingelovens § 11, stk. 2, 2. pkt.

Ved begge typer sager skal der foretages en vurdering af, om der på forlængelsestidspunktet aktuelt fortsat er et krav på beskyttelse i henhold til Danmarks internationale forpligtelser, herunder om en tilbagevenden til hjemlandet vil indebære et overgreb i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 3 (forbud mod tortur mv.).

Vedrørende denne vurdering fremgår det af bemærkningerne til lovforslag nr. L140 af 15. januar 2019 om ændring af udlændingeloven (Videre adgang til inddragelse af opholdstilladelser for flygtninge, loft over antallet af familiesammenføringer, skærpet straf for overtrædelse af indrejseforbud og overtrædelse af opholds-, underretnings- og meldepligt, ydelsesnedsættelse for forsørgere m.v.) blandt andet følgende:

> ”Beskyttelsen i artikel 3 gælder ikke kun mod overgreb foretaget inden for statens eget territorium. Det indebærer bl.a., at medlemsstaterne ikke kan udsende en person til et land, hvis der er en konkret og individuel risiko for, at vedkommende der bliver udsat for eller videresendt til behandling i strid med EMRK artikel 3.
>
> Der stilles ikke krav om fundamentale, stabile og varige ændringer i hjemlandet, men dog må ændringerne ikke være af helt midlertidig karakter, og nægtelse af forlængelse kan således efter omstændighederne ske, selv om de generelle forhold i hjemlandet fortsat er alvorlige, skrøbelige og uforudsigelige.
>
> Spørgsmålet om forlængelse af opholdstilladelsen skal fortsat afgøres under inddragelse af Danmarks internationale forpligtelser, herunder relevant praksis fra EMD. I tilfælde, hvor de generelle forhold i sig selv har begrundet beskyttelsen, skal der meddeles afslag på forlængelse, hvis situationen i det pågældende land eller område har udviklet sig på en sådan måde, at der ikke længere grund til at antage, at enhver vil være i reel risiko for at blive udsat for overgreb i strid med EMRK artikel 3 alene som følge den blotte tilstedeværelse i landet, og hvis EMRK artikel 8 ikke vil være til hinder herfor. Ved vurderingen i forhold til EMRK artikel 3 vil der bl.a. kunne lægges vægt på en ændring af den væbnede konflikt, der begrundede beskyttelsen, herunder militære eller geografiske ændringer eller et fald i antallet af civile ofre. Udviklingen i det pågældende land eller område vil kunne føre til afslag på forlængelse, selvom situationen fortsat er alvorlig, skrøbelig og uforudsigelig.”

Nægtelse af forlængelse af en opholdstilladelse meddelt efter udlændingelovens § 7, stk. 1, kan dog alene ske, hvis der er sket fundamentale, stabile og varige ændringer i hjemlandet, som kræves i medfør af ophørsgrunden i FN’s Flygtningekonventions artikel 1 C (5). At der sker en forbigående forandring i forholdene vedrørende den enkelte flygtnings frygt, der ikke indebærer en sådan grundlæggende ændring af omstændighederne, er ikke tilstrækkeligt til, at denne bestemmelse finder anvendelse.

En afgørelse om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse meddelt i medfør af udlændingelovens § 7 og § 8, stk. 1 og 2, med henblik på midlertidigt ophold, skal afgøres under inddragelse af Danmarks internationale forpligtelser, herunder relevant praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol. I praksis er EMRK med tilhørende tillægsprotokoller særlig relevant, ligesom FN’s Torturkonvention, FN’s konvention om borgerlige og politiske rettigheder, FN’s konvention om barnets rettigheder og FN’s konvention om afskaffelse af alle former for diskrimination imod kvinder også indeholder bestemmelser med relevans for området.

Hvis en flygtnings opholdstilladelse nægtes forlænget, vil der også blive indledt en inddragelsessag vedrørende dennes familiemedlemmer, som er meddelt opholdstilladelse under henvisning til flygtningen - dvs. efter § 9, stk. 1, eller § 9 c, stk. 1, om familiesammenføring - idet grundlaget for familiens opholdstilladelse ikke længere vil være til

stede. Dette er imidlertid ikke Flygtningenævnets kompetence, men hører under Udlændingestyrelsen og Udlændingenævnet.

6.2.3 Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8

Det følger af udlændingelovens § 19 a, at inddragelse af opholdstilladelser meddelt i henhold til §§ 7 og 8, stk. 1 og 2, kun undlades, hvis dette er i strid med Danmarks internationale forpligtelser.

Udlændingemyndighederne følger løbende med i praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol og andre relevante internationale organer og tilpasser sin praksis i overensstemmelse hermed.

Udlændingestyrelsen, Udlændingenævnet og Flygtningenævnet har, som forudsat i forarbejderne til lovændringen i 2019, i fællesskab udarbejdet et dynamisk notat over relevant praksis til brug for behandling af sager om inddragelse eller nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse. Notatet, *Beskyttelsen af udlændinges privat- og familieliv efter Den Europæiske Menneskerettighedskonvention og FN's konventioner*, er tilgængeligt på Flygtningenævnets hjemmeside. Notatet opdateres løbende i overensstemmelse med ny praksis på området.

Det følger af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8, stk. 1, at enhver har ret til respekt for sit privatliv og familieliv, sit hjem og sin korrespondance. Ingen offentlig myndighed kan gøre indgreb i udøvelsen af denne ret, medmindre det sker i overensstemmelse med loven og er nødvendigt i et demokratisk samfund af hensyn til den nationale sikkerhed, den offentlige tryghed eller landets økonomiske velfærd, for at forebygge uro eller forbrydelse, for at beskytte sundheden eller sædeligheden eller for at beskytte andres ret og frihed, jf. artikel 8, stk. 2.

Anvendelsesområdet for artikel 8 er defineret bredt. Af bemærkningerne til lovforslag nr. L140 af 15. januar 2019 om ændring af udlændingeloven (Videre adgang til inddragelse af opholdstilladelser for flygtninge, loft over antallet af familiesammenføringer, skærpet straf for overtrædelse af indrejseforbud og overtrædelse af opholds-, underretnings- og meldepligt, ydelsesnedsættelse for forsørgere m.v.) fremgår blandt andet følgende om privat- og familieliv:

> " Efter EMD's praksis skal begrebet privatliv forstås bredt, og det er således ikke muligt at give en udtømmende definition heraf. Retten til privatliv beskytter et individs ret til at etablere og udvikle personlige relationer til andre mennesker og til omverdenen og kan i visse tilfælde omfatte aspekter af et individs sociale identitet, jf. bl.a. Botta mod Italien, odm af 24. februar 1998, præmis 32, Van Kück mod Tyskland, dom af 12. juni 2003, præmis 69, og Maslov mod Østrig, præmis 63."

> ”Efter EMD’s praksis omfatter begrebet familieliv blandt andet forhold mellem samlevende ægtefæller, ligesom de facto forhold kan være omfattet. Forhold mellem et barn, der fødes af forældre, der udgør en de facto familie, er også omfattet, selvom forældrene ikke lever sammen, hvis de har et de facto familieliv, jf. Domstolens dom af 27. oktober 1994 i sagen Kroon m.fk. mod Holland, præmis 44. Ved vurderingen af, om et forhold kan siges at udgøre et familieliv, lægges der vægt på flere momenter, herunder om der er tale om samlevende par, varigheden af forholdet, om parterne ved at have fået børn eller på anden måde har udtrykt forpligtelse over for hinanden.
>
> Det følger endvidere af Domstolens praksis, at relationer mellem voksne børn og deres forældre, hvilket ikke kan siges at være en del af kernen af en familie, ikke i almindelighed er beskyttet af retten til respekt for familielivet efter EMRK artikel 8, medmindre der beviseligt er yderligere elementer af afhængighed, som involverer mere end de almindelige effektive bånd, jf. bl.a. Shevanova mod Letland, præmis 67. Hvis der er tale om unge voksne (dvs. personer over 18), som endnu ikke har stiftet deres egen familie, kan forholdet til deres forældre og andre tætte familiemedlemmer imidlertid udgøre familieliv i konventionens forstand, jf. bl.a. Maslov mod Østrig, præmis 62.”

I det omfang, der med en konkret afgørelse om inddragelse eller nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse foretages indgreb i udlændingens privat- og familieliv, skal staten påvise, at betingelserne for indgrebet er opfyldt, jf. artikel 8, stk. 2.

Udgangspunktet er, at staten ikke må foretage indgreb i individets ret til at udøve sit privat- og familieliv, jf. artikel 8, stk. 1. Artikel 8 er imidlertid ikke en absolut rettighed, og i artikel 8, stk. 2, oplistes de tre indgrebsbetingelser, der skal være opfyldt, for at staten kan foretage et indgreb i retten. Indgrebet skal således:

- være hjemlet i den nationale lovgivning (legalitetsprincippet),
- varetage et eller flere af de i stk. 2, nævnte formål (legitime formål), og
- være nødvendigt i et demokratisk samfund for at opnå det eller de pågældende formål (nødvendighedsprincippet, herunder proportionalitetsafvejningen).

Da undtagelsesbestemmelsen giver medlemsstaten ret til at foretage et indgreb i en konventionsrettighed, skal bestemmelsen fortolkes indskrænkende, ligesom oplistningen af de hensyn, som kan begrunde et sådant indgreb, er udtømmende og skal fortolkes indskrænkende.

I det omfang, der med en konkret afgørelse om inddragelse eller nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse foretages indgreb i udlændingens privat- og familieliv, skal staten påvise, at betingelserne for indgrebet er opfyldt, jf. artikel 8, stk. 2.

Det fremgår af artikel 8, stk. 2, at indgrebet skal være begrundet i et legitimt formål, jf. ovenfor. Formålene angivet i artikel 8, stk. 2, er udtømmende og skal fortolkes indskrænkende. Dog er disse hensyn så bredt formuleret, at de i praksis dækker de fleste tilfælde, hvor der kan være behov for et indgreb i individets rettigheder efter artikel 8. For en nærmere gennemgang af formålene henvises til notatet nævnt ovenfor vedrørende udlændinges privat- og familieliv.

Herudover skal et indgreb i udlændingens privat- og familieliv stå i rimeligt forhold til de formål, som indgrebet varetager. Proportionalitetsafvejningen i den tredje indgrebsbetingelse foretages på baggrund af en samlet og konkret vurdering af en række elementer. I proportionalitetsafvejningen indgår udlændingens tilknytning til opholdslandet, herunder varigheden af opholdstiden, alderen på indrejsetidspunktet, familieforhold i opholdslandet, herunder om udlændingen har ægtefælle/samlever og børn, samt øvrige tilknytningsfaktorer i form af arbejde, uddannelse etc. Det indgår også i vurderingen, om udlændingen har undladt at søge statsborgerskab, hvis udlændingen opfyldte betingelserne.

Endvidere indgår udlændingens tilknytning til sit oprindelsesland ud over det formelle statsborgerskab, herunder opvækst, f.eks. under de formative år, bopælstid før udrejsen til det aktuelle opholdsland, senere ophold og besøg i oprindelseslandet samt disses varighed og karakter, udlændingens værnepligtsforhold, om udlændingen taler sproget, er fortrolig med kulturen og eventuelt har fået en uddannelse, om der findes familiemedlemmer og i så fald den faktiske tilknytning til disse samt anden form for tilknytning til personer i oprindelseslandet.

Af bemærkningerne til lovforslag nr. L 140 af 15. januar 2019 fremgår blandt andet følgende om proportionalitetsafvejningen, herunder særligt om længden af det lovlige ophold, børns selvstændige tilknytning og hensynet til familiens enhed:

> ”For en udlænding, der er kommet til opholdslandet efter, at vedkommende er fyldt 18 år, må det antages, at et lovligt ophold i hvert fald de første 15 år i almindelighed ikke vil kunne føre til, at inddragelse eller nægtelse af forlængelse skal undlades, hvis udlændingen ikke har andre tilknytningsmomenter i form af f.eks. uddannelse og/eller beskæftigelse.
>
> For en udlænding, der er kommet til opholdslandet efter, at vedkommende er fyldt 18 år, må det antages, at et lovligt ophold i op til 8 år i almindelighed ikke vil kunne føre til, at inddragelse eller nægtelse af forlængelse skal undlades, selv om udlændingen har andre væsentlige tilknytningsmomenter i form af f.eks. uddannelse og/eller beskæftigelse.
>
> …

> I forhold til børns selvstændige tilknytning har EMD således i sagen Salija mod Schweiz vurderet, at to børn, der var 4-5 og 8-9 år gamle, og som gik i børnehave og skole, let kunne tilpasse sig hjemlandets sprog og kultur (var i en adaptable age), hvilket havde betydning for alvorligheden af de vanskeligheder, som barnet med sandsynlighed ville blive mødt med.
>
> På den baggrund vurderes det, at der, i al fald indtil barnet fylder 8 år, kan lægges yderligere vægt på, at barnet let vil kunne tilpasse sig hjemlandets sprog og kultur med den konsekvens, at barnet som udgangspunkt ikke kan anses for at have opnået en selvstændig tilknytning til Danmark, før barnet fylder 8 år. Det vil betyde, at den tilknytning, som barnet har opnået til Danmark i en situation, hvor barnet er under 8 år, ikke i udgangspunkt skal indgå i vurderingen af, om der kan ske inddragelse af opholdstilladelsen for barnet og medlemmerne af barnets familie.
>
> …
>
> Hvis barnet er fyldt 8 år, har det betydning for, om der skal foretages en vurdering af barnets selvstændige tilknytning, hvor stor en del af de formative år af barn- og ungdommen, som barnet har tilbragt i Danmark, hvor lang tid barnet har gået i skole i de formative år, og hvor længe barnet har opholdt sig i Danmark. […]
>
> Der vil som udgangspunkt skulle foreligge særlige omstændigheder, f.eks. handikap eller helbredstilstand, der gør sig gældende, før der er et hensyn til at tage til retten til respekt for familielivet mellem forældre og børn efter det tidspunkt, hvor barnet er fyldt 18 år."

Når Udlændingestyrelsen har truffet afgørelse om at inddrage eller nægte at forlænge en opholdstilladelse meddelt i medfør af udlændingelovens § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, kan det have betydning for klagerens eventuelle familiemedlemmer i Danmark. Såfremt klageren har familiemedlemmer, der er meddelt opholdstilladelse under henvisning til klageren – dvs. efter udlændingelovens §§ 9 og 9 c om familiesammenføring - vil der indledes en inddragelsessag af disses opholdstilladelser.

Som eksempler på Flygtningenævnets vurderinger i medfør af EMRKs artikel 8 i sager om inddragelse og nægtelse af forlængelse i beretningsåret kan henvises til afgørelserne nedenfor.

6.2.3.1 Forholdet mellem Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8 og udlændingelovens § 26, stk. 1

Før indførslen af lov nr. 174 af 27. februar 2019 hvor udlændingelovens § 19 a trådte i kraft, blev afgørelser om, hvorvidt en opholdstilladelse meddelt i henhold til udlændingelovens §§ 7 og 8, stk. 1 og 2, skulle inddrages eller nægtes forlænget, afgjort ud fra om det måtte antages, at virke særligt belastende for pågældende, på grund af hensynene anført i udlændingelovens § 26, stk. 1. Lovændringen medførte, at inddragelse eller nægtelse af forlængelse af opholdstilladelser meddelt i henhold til §§ 7 og 8, stk.

1 og 2, fremover kun undlades, hvis dette er i strid med Danmarks internationale forpligtelser.

I tilfælde hvor udlændingemyndighederne tidligere har vurderet, at en inddragelse eller nægtelse af forlængelse af en opholdstilladelse meddelt i medfør af udlændingelovens §§ 7 og 8, stk. 1 og 2, vil være særligt belastende, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1, og hvor der i den følgende tid ikke er sket "negative" ændringer i udlændingens personlige forhold i Danmark – herunder for eksempel udlændingens beskæftigelse- og integrationsmæssige forhold – vil det skulle tillægges betydeligt vægt i vurderingen af, hvorvidt en inddragelse eller nægtelse af forlængelse vil være i strid med Danmark internationale forpligtelser. Der kan henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 31. beretning (2022), side 293ff, nævnte afgørelse Soma/2022/44.

Som eksempel fra beretningsåret på en afgørelse vedrørende forholdet mellem den tidligere bestemmelse i udlændingelovens § 26 og EMRK's artikel 8:

Nævnet **omgjorde** i **januar 2023** Udlændingestyrelsens afgørelse i en sag om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse vedrørende en mandlig statsborger fra Somalia, således at vedkommende fortsat har opholdstilladelse jf. udlændingelovens 7, stk. 2. Indrejst i 2013. **Flygtningenævnet** udtalte blandt andet: "[…] Flygtningenævnet skal herefter vurdere, om en nægtelse af forlængelse af klagerens opholdstilladelse vil være i strid med EMRK artikel 8. Det fremgår af sagen, at Flygtningenævnet i afgørelsen [i vinteren 2018/19] fandt, at en inddragelse af klagerens opholdstilladelse kunne antages at virke særligt belastende for klageren, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1. Udlændingelovens § 26, stk. 1, finder ikke længere anvendelse, idet vurderingen af en nægtelse af forlængelse af en opholdstilladelse nu skal ske under hensyn til EMRK artikel 8. Flygtningenævnet finder, at en nægtelse af forlængelse af klagerens opholdstilladelse udgør et indgreb i hans ret til privatliv efter EMRK artikel 8, stk. 1, men ikke i hans familieliv, idet klageren ikke har stiftet familie. Nævnet kan tiltræde Udlændingestyrelsens vurdering, hvorefter inddragelsen af klagerens opholdstilladelse har hjemmel i lov og forfølger legitime formål som omhandlet i EMRK artikel 8, stk. 2. Spørgsmålet er herefter, om nægtelsen af forlængelse af klagerens opholdstilladelse er nødvendigt i et demokratisk samfund for at opnå de angivne legitime formål, jf. EMRK artikel 8, stk. 2. Ved vurderingen heraf skal der foretages en proportionalitetsafvejning af statens interesse i ikke at forlænge klagerens opholdstilladelse overfor intensiteten af det indgreb, som en nægtelse af forlængelse af klagerens opholdstilladelse vil indebære i hans ret til respekt for sit privatliv. Det taler imod at anse indgrebet for at være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, at klageren var [15-20] år, da han indrejste i Danmark i [vinteren 2012/13]. Han er født og opvokset i Somalia og taler og skriver somali. Han har fortsat sin mor i Somalia. Klageren er sund og rask. Klageren vil derfor ikke være uden

forudsætninger for at kunne begå sig i Somalia. Desuden har klageren ikke familiemæssig tilknytning til Danmark. Det taler for at anse indgrebet for at være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, at klageren har opholdt sig i Danmark i [8-11] år. Han taler flydende dansk og mødet i Flygtningenævnet blev gennemført uden, at der var en tolk til stede. Klageren har i Danmark gennemført [ungdomsuddannelse] og har haft arbejde i cirka [1-3] år. Han er i gang med uddannelsen som [...], som han forventer at afslutte i sommeren 2024. Han udfører frivilligt arbejde i [kommune]. Han har således tæt tilknytning til Danmark, hvorimod hans aktuelle tilknytning til Somalia er begrænset. Flygtningenævnet lægger endvidere vægt på, at der nu er forløbet [4-7] år siden Flygtningenævnet vurderede, at en inddragelse af klagerens opholdstilladelse ville være særligt indgribende for klageren, jf. udlændingelovens § 26, stk.1. I den periode er der ikke sket negative ændringer i klagerens personlige forhold, herunder navnlig for så vidt angår hans integrationsmæssige forhold. Tværtimod har klageren fortsat haft tilknytning til arbejdsmarkedet, og er nu påbegyndt en uddannelse i Danmark, ligesom han har fortsat sit frivillige arbejde. Efter en samlet afvejning af hensynene over for hinanden finder Flygtningenævnet, at det vil være i strid med EMRK artikel 8 at nægte at forlænge klagerens opholdstilladelse i Danmark. Flygtningenævnet ændrer derfor Flygtningenævnets afgørelse af [efteråret] 2022, således at klageren fortsat har opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2." Soma/2023/4

6.2.3.2 Tilknytning til Danmark og hjemlandet

Nævnet **omgjorde** i **februar 2023** Udlændingestyrelsens afgørelse i en sag om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Syrien, således at vedkommende fortsat har opholdstilladelse jf. udlændingelovens 7, stk. 2. **Flygtningenævnet** udtalte blandt andet: " […] Flygtningenævnet skal herefter vurdere, hvorvidt en nægtelse af forlængelse af klagerens opholdstilladelse vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8. Af EMRK artikel 8 fremgår, at enhver har ret til respekt for blandt andet sit privat- og familieliv. Ingen offentlig myndighed må gøre indgreb i udøvelsen af denne ret, medmindre det sker i overensstemmelse med loven og er nødvendigt i et demokratisk samfund af hensyn til den nationale sikkerhed, den offentlige tryghed eller landets økonomiske velfærd, for at forebygge uro eller forbrydelse, for at beskytte sundheden eller sædeligheden eller for at beskytte andres rettigheder og friheder, jf. artikel 8, stk. 2. Flygtningenævnet finder, at en nægtelse af forlængelse af klagerens opholdstilladelse er et indgreb i klagerens udøvelse af sin ret efter artikel 8, stk. 1, og at dette indgreb har hjemmel i udlændingelovens § 7, stk. 3, jf. § 11, stk. 2, 2. pkt. Flygtningenævnet finder videre, at lovgrundlaget for indgrebet er legitimt og varetager den offentlige interesse i at opretholde en effektiv immigrationskontrol. Flygtningenævnet bemærker derudover, at en håndhævelse af udlændingelovens § 7, stk. 3, og § 11, stk. 2, 2. pkt., der blandt andet er indført for at afstemme beskyttelsen med behovet,

udgør et anerkendelsesværdigt formål, og kan begrunde indgreb efter artikel 8, stk. 2. Det skal herefter vurderes, hvorvidt indgrebet i klagerens rettigheder er nødvendigt for at opnå det angivne legitime formål. Der skal i den forbindelse foretages en proportionalitetsafvejning af statens interesse i ikke at forlænge klagerens opholdstilladelse over for intensiteten af det indgreb, en nægtelse af forlængelse af klagerens opholdstilladelse vil indebære i klagerens ret til privat- og familieliv. Det følger af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis, at indgreb i udlændingens privat- og familieliv skal stå i rimeligt forhold til de formål, indgrebet skal varetage. Ved vurderingen af, om indgrebet af de grunde, der er anført i EMRK artikel 8, stk. 2, er nødvendigt, skal der altså foretages en vurdering af statens interesse i at foretage indgrebet over for intensiteten af indgrebet i klagerens ret til privat- og familieliv. Hvad angår respekt for familieliv skal Flygtningenævnet bemærke, at forholdet mellem voksne familierelationer som udgangspunkt ikke udgør "familieliv" i EMRK artikel 8's forstand, medmindre der foreligger elementer af afhængighed mellem de pågældende, der går videre end de normale følelsesmæssige bånd. Efter Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols (EMD) praksis stilles der dog ikke krav om sådanne yderligere elementer af afhængighed, når der er tale om unge voksne, som stadig bor sammen med deres forældre og ikke har stiftet selvstændig familie. Der kan herved henvises til bl.a. EMD's dom af 20. juni 2020 i sagen Azerkane mod Nederlandene (3138/16), præmis 64. For så vidt angår forholdet mellem klageren og klagers forældre finder Flygtningenævnet, at der ikke er tale om "familieliv" i EMRK artikel 8's forstand. Nævnet har herved lagt vægt på, at der - uanset at klageren oplyser at have et nært forhold til særligt sin far, og at hun hjælper forældrene økonomisk - ikke foreligger et sådant afhængighedsforhold mellem klageren og klagerens forældre, som rækker ud over familierelationen, at en nægtelse af forlængelse af opholdstilladelsen vil udgøre en krænkelse af EMRK artikel 8. Efter en samlet vurdering af de foreliggende oplysninger, herunder varigheden af klagerens ophold i Danmark (ca. 8½ år), klagerens alder, da hun henholdsvis udrejste af Syrien ([8-11] år) og kom til Danmark ([12-15] år), at klageren her opholdt sig i Danmark i flere af de formative år (2-3 år), klagerens tilknytning til arbejdsmarkedet, at hun har taget en [ungdomsuddannelse] og er i gang med en videregående uddannelse, klagerens herboende familie og omgangskreds samt, at hun ingen nær familie har i Syrien, at hun ikke har kontakt med eventuel anden familie i Syrien, og at hun ingen kender i Syrien, finder Flygtningenævnet, at det vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser at nægte at forlænge klagernes opholdstilladelse i Danmark, jf. herved navnlig Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8. Flygtningenævnet ændrer derfor Udlændingestyrelsens afgørelse af [efteråret 2022], således at klageren fortsat har opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2." Syri/2023/11

6.2.3.3 Helbredsmæssige forhold

Nævnet **stadfæstede** i **januar 2023** Udlændingestyrelsens afgørelse i en genoptaget sag om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2012. **Flygtningenævnet** udtalte blandt andet: […] Flygtningenævnet har [i foråret] 2022 stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse [fra efteråret] 2021. [I sommeren] 2022 har advokat [A] på vegne af klageren anmodet om, at sagen genoptages. I anmodningen om genoptagelse har advokaten blandt andet henvist til klagerens forværrede helbred og et øget plejebehov. [I vinteren 2022/2023] har Flygtningenævnet besluttet at genoptage sagen til behandling på nyt mundtligt nævnsmøde. Klageren blev [i vinteren 2013/2014] meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2, som følge af de generelle forhold i Syrien. Flygtningenævnet tiltræder af de grunde, der er anført af Udlændingestyrelsen, at de aktuelle forhold i Rif Damaskus ikke længere er af sådan en karakter, at enhver vil være i reel risiko for at blive udsat for overgreb omfattet af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3, alene som følge af den blotte tilstedeværelse i området. Dette gælder som udgangspunkt også for en enlig kvinde som klageren. På denne baggrund tiltræder Flygtningenævnet således, at der ikke er grundlag for at forlænge klagerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, som følge af de generelle forhold i Rif Damaskus. Flygtningenævnet skal herefter vurdere, hvorvidt en nægtelse af forlængelse af klagerens opholdstilladelse vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK) artikel 8. Af EMRK artikel 8 fremgår, at enhver har ret til respekt for blandt andet sit privat- og familieliv. Ingen offentlig myndighed må gøre indgreb i udøvelsen af denne ret, medmindre det sker i overensstemmelse med lov og er nødvendigt i et demokratisk samfund af hensyn til den nationale sikkerhed, den offentlige tryghed eller landets økonomiske velfærd, for at forebygge uro eller forbrydelse, for at beskytte sundheden eller sædeligheden eller for at beskytte andres rettigheder og friheder, jf. artikel 8, stk. 2. Klageren indrejste i Danmark [i foråret] 2012, og blev meddelt opholdstilladelse [i efteråret] 2013. Hun har således opholdt sig lovligt her i landet i mere end 9 år. Hun har [1-3 søskende] og [familiemedlem C] i Danmark, som hjælper hende ved sygdom og praktiske gøremål. Klageren har været tilmeldt uddannelse i Dansk 1, men har ikke afsluttet kurset. Klageren kan ikke tale eller forstå dansk. Hun modtager førtidspension, og har ingen fritidsinteresser og er ikke medlem af foreninger i Danmark. Hun lider af [et antal forskellige sygdomme]. Hun har i [2020] haft en [akut sygdom], og modtager [medicin]. Endvidere er klageren aktuelt under udredning for [en sygdom]. Hun er født og opvokset i [bydel], Damaskus, og har de seneste år inden sin udrejse [som voksen] boet i Rif Damaskus. Klageren har [1-3 børn], som er udrejst af Syrien. Hun har ikke længere kontakt til [børnene], som hun ikke ved hvor opholder sig. Det er under sagen oplyst, at [børnene] aktuelt er bosiddende i [land uden for Europa]. Hun har endvidere [et andet barn], som bor i [et land i Europa]. Hun har [1-3 søskende] og [familiemedlem

C], som bor i Danmark. Henset til varigheden af klagerens ophold i Danmark og hendes forhold i øvrigt, findes en afgørelse om at nægte at forlænge hendes opholdstilladelse at udgøre et indgreb i hendes ret til respekt for privatliv efter EMRK artikel 8. Hvad angår respekt for familieliv skal Flygtningenævnet bemærke, at forholdet mellem voksne familierelationer som udgangspunkt ikke udgør noget "familieliv" i EMRK artikel 8's forstand, med mindre der foreligger elementer af afhængighed mellem de pågældende, som ligger udover almindelige følelsesmæssige bånd. Flygtningenævnet finder ikke, at forholdet mellem klageren og hendes [1-3 søskende] og [familiemedlem C] i Danmark udgør et familieliv i EMRK artikel 8's forstand. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at klageren bor alene og i stort omfang klarer sig selv. Klageren har daglig kontakt, enten telefonisk eller i form af besøg med [sine søskende], hvoraf navnlig [søskende A] blandt andet hjælper hende med almindelige dagligdags gøremål, ligesom de minder hende om, at hun skal tage sin medicin. Flygtningenævnet finder ud fra disse oplysninger om hjælpens karakter ikke, at der foreligger et afhængighedsforhold mellem klageren og hendes herboende [søskende]. Forholdet mellem klageren og hendes [søskende] findes at udgøre en del af klagerens "privatliv" i EMRK artikel 8's forstand. Flygtningenævnet skal herefter vurdere, om indgrebet i klagerens privatliv opfylder betingelserne i EMRK artikel 8, stk. 2, hvilket vil sige, at indgrebet skal være i overensstemmelse med loven, forfølge et af de legitime hensyn nævnt i artikel 8, stk. 2, og er nødvendigt i et demokratisk samfund for at opnå det legitime formål (proportionalitet). Flygtningenævnet finder, at nægtelsen af at forlænge klagerens opholdstilladelse har hjemmel i udlændingelovens § 11, stk. 2, 2. pkt. Flygtningenævnet finder videre, at nægtelsen af at forlænge klagerens opholdstilladelse varetager det legitime hensyn til landets økonomiske velfærd med henblik på at afstemme beskyttelsen med behovet og opretholde en effektiv immigrationskontrol. Det skal herefter vurderes, hvorvidt indgrebet i klagerens rettigheder er nødvendigt for at opnå det angivne legitime formål. Det følger af Den Europæiske Menneskerettigheds Domstols praksis, at indgreb i en udlændings ret til respekt for privat- og familieliv skal stå i rimeligt forhold til det eller de legitime formål, som indgrebet skal varetage. Ved vurderingen af, om indgrebet af de grunde, der er anført i EMRK artikel 8, stk. 2, er nødvendigt, skal der foretages en proportionalitetsafvejning af statens interesse i ikke at forlænge klagerens opholdstilladelse over for intensiteten i det indgreb, som en nægtelse af forlængelse af klagerens opholdstilladelse vil indebære i klagerens ret til privat- og familieliv. Klageren er født og opvokset i Syrien indtil sin udrejse [som voksen]. Hun har i Syrien sin [ene forælder og søskende B]. Hun har kun i begrænset omfang kontakt til [søskende B]. Det følger af Den Europæiske Menneskerettigheds Domstols praksis, at klagerens helbredsmæssige forhold skal tillægges betydning i proportionalitetsafvejningen efter EMRK artikel 8, stk. 2, og at der i denne proportionalitetsafvejning kan lægges vægt på, at en eventuel hjemsendelse af klageren kan have en destabiliserende effekt på klagerens helbred. Det fremgår af en erklæring [fra sommeren] 2022 fra klagerens læge, at klageren i 2018

havde begyndende problemer med [symptom på sygdom]. Af en erklæring [fra sommeren] 2022 fra samme læge fremgår blandt andet, at lægen på baggrund af en [undersøgelse] af klageren har fået bekræftet sin tidligere mistanke om [sygdom], og at lægen på den baggrund har henvist klageren til [udredning for denne sygdom]. Det fremgår endvidere af erklæringen, at klageren igennem de seneste år har haft [symptomer på sygdom]. Klagerens pårørende har yderligere oplyst, at hun har [haft yderligere symptomer på sygdom]. Efter en samlet vurdering af det ovenfor anførte finder Flygtningenævnet efter en samlet afvejning af klagerens forhold, herunder de foreliggende lægelige oplysninger om klagerens helbredsmæssige forhold, at en nægtelse af at forlænge hendes opholdstilladelse ikke vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, idet indgrebet er proportionalt og ikke i strid med EMRK artikel 8. Klagerens opholdstilladelse kan på denne baggrund ikke forlænges. Der skal herefter foretages en vurdering af, hvorvidt klageren på grund af sine individuelle forhold kan meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller stk. 2. Med samme begrundelse, som er anført i Flygtningenævnets afgørelse af [foråret] 2022, finder Flygtningenævnet ikke, at klageren ved en tilbagevenden til Syrien vil være i risiko for individuel forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 eller stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse" Syri/2023/1.

6.2.3.4 Afhængighedsforhold til herboende familiemedlemmer

Som eksempel på afgørelser, hvor Flygtningenævnet vurderer afhængighedsforholdet til herboende familiemedlemmer, henvises til de i Flygtningenævnets formandskabs 31. beretning (2022), side 304ff, nævnte afgørelse Syri/2022/6, Syri/2022/188 og Soma/2022/27.

6.2.3.5 Barnets tarv

Som eksempel på afgørelser, hvor Flygtningenævnet vurderer barnets tarv, henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 31. beretning (2022), side 307ff, nævnte afgørelse Syri/2022/66 og Syri/2022/152.

6.3 Inddragelse af opholdstilladelser efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 1 (svig)

Det følger af udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 1, at en tidsbegrænset og en tidsubegrænset opholdstilladelse altid kan inddrages, når udlændingen har opnået tilladelsen ved svig.

I sager, hvor udlændingen er meddelt tidsbegrænset opholdstilladelse med mulighed for varigt ophold, kan der endvidere træffes afgørelse om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse, som følge af at udlændingen har opnået tilladelsen ved svig, jf. udlændingelovens § 11, stk. 2, 1. pkt., jf. § 19, stk. 2, nr. 1.

Ved afgørelse af, om en opholdstilladelse kan inddrages eller nægtes forlænges som følge af svig, skal det først vurderes, om udlændingen har opnået opholdstilladelsen ved svig. Det er udlændingemyndighederne, som har bevisbyrden herfor.

Såfremt det vurderes, at en opholdstilladelse er opnået ved svig, skal der som beskrevet i afsnit 6.2.1 dernæst foretages en vurdering af, hvorvidt inddragelsen eller nægtelse af forlængelsen er i overensstemmelse med Danmarks internationale forpligtelser, jf. udlændingeloven § 19 a. Forud for indførelsen af udlændingelovens § 19 a og ophævelsen af § 19, stk. 7, skulle der foretages en vurdering af, hvorvidt inddragelsen måtte antages at virke særligt belastende navnlig på baggrund af de i § 26, stk. 1 nævnte tilknytningsmomenter.

For en nærmere beskrivelse af hensynene i udlændingelovens § 26, stk. 1, henvises til Flygtningenævnets formandskabs 28. beretning (2018), side 335 ff.

I forbindelse med behandlingen af sager vedrørende inddragelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 1, indledt af Udlændingestyrelsen før ikrafttræden af lov nr. 174 af 27. februar 2019, foretages en proportionalitetsafvejning af den udviste svig i forhold til § 26-hensynene. For sager vedrørende inddragelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 1, indledt af Udlændingestyrelsen efter ikrafttræden af loven foretages en proportionalitetsafvejning af den udviste svig i forhold til de hensyn, som følger af Danmarks internationale forpligtelser, herunder EMRK artikel 8.

Efter Flygtningenævnets praksis er der ved opnåelse af en opholdstilladelse ved svig udvist en sådan egen skyld, at hensynet til udlændingen selv, herunder om inddragelsen må antages at virke særligt belastende, ikke tillægges samme vægt i afvejningen som i sager, hvor inddragelse efter § 19, stk. 1, nr. 1, overvejes på baggrund af ændringer i den pågældendes hjemland eller andre udefra kommende omstændigheder.

Flygtningenævnets koordinationsudvalg har på et møde den 13. oktober 2022 drøftet, hvorvidt og i hvilken grad den af forældrene udviste svig har en afsmittende virkning på vurderingen af børnenes tilknytning til Danmark, herunder hvorvidt børns forventninger om ophold i Danmark i en vis udstrækning kan identificeres med deres forældres eventuelle forventninger. Det fremgår af mødereferatet, som er tilgængeligt på Flygtningenævnets hjemmeside, at det fortsat er Flygtningenævnets praksis, at svig ikke har afsmittende effekt, og at der alene kan lægges vægt på den udviste svig i forhold til den person, der har begået svigen.

Flygtningenævnet har i beretningsåret truffet afgørelse i 49 personsager vedrørende inddragelse eller nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse på grund af svig. Som eksempel fra beretningsåret på en afgørelse vedrørende inddragelse eller nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse på grund af svig henvises til Afgh/2023/74. For en gennemgang af afgørelsen henvises til afsnit 14.4.

6.4 Inddragelse af opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 4. (Ferie mv. i hjemlandet)

Det følger af udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 4, at en tidsbegrænset og en tidsubegrænset opholdstilladelse altid kan inddrages, når en udlænding, der har opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, rejser på ferie eller andet korterevarende ophold til det land, hvor den myndighed, der har givet opholdstilladelsen, har fundet, at udlændingen risikerer forfølgelse omfattet af § 7 og forholdene, der har begrundet opholdstilladelsen, har ændret sig på en sådan måde, at udlændingen ikke længere risikerer forfølgelse, jf. § 7 og § 8, stk. 1 og 2.

En opholdstilladelse kan inddrages indtil 10 år efter det tidspunkt, hvor opholdstilladelsen er meddelt første gang. Dette gælder, uanset om opholdstilladelsen i en periode har været udløbet, bortfaldet eller inddraget. Har en udlænding haft opholdstilladelse i Danmark i 10 år eller derover, vil opholdstilladelsen således ikke kunne inddrages efter bestemmelsen. Dette gælder både, når opholdstilladelsen er tidsbegrænset, og når opholdstilladelsen er tidsubegrænset.

Det fremgår af bemærkningerne til lovforslag nr. L 188 af 26. marts 2010, almindelige bemærkninger, afsnit 7.2, at inddragelsen efter § 19, stk. 2, nr. 4, kan ske, uanset om der er tale om en ændring i de generelle forhold i hjemlandet, eller om der er tale om en ændring i den enkelte udlændings situation i hjemlandet.

Ved lov nr. 102 af 3. februar 2016 indsattes som § 19, stk. 3, en bestemmelse om, at det ved afgørelse om inddragelse af en opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 4, skal tillægges betydelig vægt, at udlændingen ved frivilligt at rejse til det land, hvor den myndighed, der har givet opholdstilladelsen, har fundet, at udlændingen risikerer forfølgelse omfattet af § 7, selv har skabt en formodning for, at de forhold, der har begrundet opholdstilladelsen, har ændret sig på en sådan måde, at udlændingen ikke længere risikerer forfølgelse, jf. § 7 og § 8, stk. 1 og 2.

Af bemærkningerne til bestemmelsen, jf. lovforslag nr. L 87 af 10. december 2015 om ændring af udlændingeloven (Udskydelse af retten til familiesammenføring for personer med midlertidig beskyttelsesstatus, skærpelse af reglerne om tidsubegrænset op-

holdstilladelse, skærpelse af reglerne om inddragelse af flygtninges opholdstilladelse m.v.), til § 1, nr. 56, fremgår blandt andet følgende:

> ”Ferierejser, forretningsrejser og lignende kortvarige ophold i det land, hvor vedkommende har angivet at være forfulgt eller i risiko for overgreb, må således i fraværet af bevis for det modsatte skulle anses som grundlag for at inddrage en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 4. Hermed indføres en bevisbyrderegel, hvorefter det er op til udlændingen at afkræfte formodningen for, at de forhold, der begrundede opholdstilladelsen, ikke længere er til stede.
>
> Formodningen for, at der skal ske inddragelse af en opholdstilladelse, kan afkræftes, hvis flygtningen i forbindelse med behandlingen af inddragelsessagen kan dokumentere, at der lå ganske særlige omstændigheder til grund for tilbagerejsen, f.eks. fordi et enkeltstående besøg var påkrævet på grund af dødsfald eller alvorlig sygdom hos et nærtstående familiemedlem.
>
> Udlændingemyndighederne skal ved vurderingen af baggrunden for rejsen til hjemlandet lægge vægt på, om flygtningen forud for udrejsen efter begrundet ansøgning har fået imødekommet en ansøgning om ophævelse af en udstedt rejsepåtegning i flygtningens konventionspas og fremmedpas, eller om flygtningen er udrejst af Danmark til hjemlandet uden forudgående kontakt til de danske udlændingemyndigheder eller på trods af et afslag på en ansøgning om ophævelse af en rejsepåtegning.
>
> Hvis udlændingen ikke kan godtgøre, at vedkommende har forsøgt at opnå de danske myndigheders godkendelse af en ansøgning om ophævelse af en udstedt rejsepåtegning, eller ikke på overbevisende måde kan redegøre for, hvorfor vedkommende er rejst til hjemlandet uden forudgående kontakt til de danske udlændingemyndigheder eller på trods af et afslag på en ansøgning om ophævelse af en rejsepåtegning, vil dette skulle tillægges processuel skadesvirkning i forbindelse med sagens afgørelse og således tale imod, at der lå ganske særlige omstændigheder til grund for tilbagerejsen.
>
> Endvidere skal en opholdstilladelse som udgangspunkt inddrages, hvis flygtningen i forbindelse med rejsen til hjemlandet har ansøgt om og fået udstedt eller fornyet et nationalitetspas, jf. UNHCR’s Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus, pkt. 122.
>
> Udlændingemyndighederne vil fortsat konkret skulle vurdere, om inddragelse af en opholdstilladelsen må antages at virke særligt belastende af de i udlændingelovens § 26, stk. 1, nævnte grunde.
>
> Udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 4, vil fortsat skulle administreres i overensstemmelse med Flygtningekonventionens regler om ophør af flygtningestatus og Danmarks internationale forpligtelser i øvrigt, herunder EMRK artikel 8 om retten til privatliv og familieliv.”

Ved siden af § 19, stk. 2, nr. 4, finder bestemmelsen i § 19, stk. 1, nr. 1, anvendelse, se afsnit 6.2, således at § 19, stk. 2, nr. 4, omfatter de tilfælde, hvor en udlænding med konventionsstatus eller beskyttelsesstatus rejser tilbage til hjemlandet for at opholde sig der i en kortere periode, mens bestemmelsen i § 19, stk. 1, nr. 1, finder anvendelse ved tilbagerejse til hjemlandet i øvrigt og også gælder i situationer, hvor udlændingen ikke har været tilbage i hjemlandet.

For så vidt angår konventionsflygtninge skal udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, og § 19, stk. 2, nr. 4, administreres i overensstemmelse med flygtningekonventionens artikel 1 C. For en nærmere gennemgang af disse ophørsgrunde, henvises til afsnit 6.2.1.

Ved afgørelsen af, om en opholdstilladelse kan inddrages på baggrund af udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 4, skal der som beskrevet i afsnit 6.2 foretages en vurdering af, hvorvidt inddragelsen er i overensstemmelse med Danmarks internationale forpligtelser, jf. udlændingelovens § 19 a.

Forud for indførelsen af udlændingelovens §19 a og ophævelsen af § 19, stk. 7, skulle der foretages en vurdering af, hvorvidt inddragelsen måtte antages at virke særligt belastende navnlig på baggrund af de i § 26, stk. 1, nævnte tilknytningsmomenter. For en nærmere beskrivelse heraf henvises til Flygtningenævnets formandskabs 28. beretning (2019), afsnit 6.4.

Flygtningenævnet har i beretningsåret truffet afgørelse i tre sager vedrørende inddragelse eller nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse på grund af rejser på ferie eller andet korterevarende ophold til det land, hvor den myndighed, der har givet opholdstilladelsen, har fundet at udlændingen risikerer forfølgelse omfattet af § 7 og forholdene, der har begrundet opholdstilladelsen, har ændret sig på en sådan måde, at udlændingen ikke længere risikerer sådan forfølgelse. Som eksempel fra beretningsåret på en afgørelse herom kan nævnes afgørelsen på side 325f i Flygtningnævnets Formandskabs 31. beretning.

6.5 Bortfald af opholdstilladelse

Efter udlændingelovens § 17, stk. 1, 1. pkt., bortfalder en opholdstilladelse, når en udlænding opgiver sin bopæl i Danmark.

Tilladelsen bortfalder endvidere, når udlændingen har opholdt sig uden for landet i mere end seks på hinanden følgende måneder, jf. § 17, stk. 1, 2. pkt. Har udlændingen en opholdstilladelse, der er givet med henblik på varigt ophold, og har udlændingen boet lovligt her i landet i mere end to år, eller er udlændingen meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse, bortfalder opholdstilladelsen dog først, når udlændingen har opholdt sig uden for landet i mere end 12 på hinanden følgende måneder, jf. § 17, stk. 1, 3. pkt. I de nævnte tidsrum medregnes ikke fravær på grund af værnepligt eller tjeneste, der træder i stedet herfor.

Ved lov nr. 174 af 27. februar 2019, som trådte i kraft den 1. marts 2019, bestemtes, at alle tidsbegrænsede opholdstilladelser efter §§ 7 og 8, stk. 1 og 2, med virkning fra 1. juli 2019 udstedes med henblik på midlertidigt ophold, hvilket indebærer, at disse per-

soner ikke vil være omfattet af § 17, stk. 1, 3. pkt., og at de pågældende udlændinge derfor kun må være udrejst i seks på hinanden følgende måneder, medmindre de er meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse. Af bemærkningerne til lovforslaget, jf. lovforslag nr. L 140, afsnit 2.3.1, fremgår, at det ved fastlæggelsen af, om man må være udrejst i seks eller 12 måneder, for personer, der før lovens ikrafttræden har fået udstedt en opholdstilladelse i medfør af § 7, stk. 1 og 2, og § 8, stk. 1 og 2, med mulighed for varigt ophold, således er afgørende, om udrejsen er sket før eller efter den 1. juli 2019.

Efter udlændingelovens § 17, stk. 2, kan det efter ansøgning bestemmes, at en opholdstilladelse, uanset om betingelserne for bortfald efter § 17, stk. 1, er opfyldt, ikke skal anses for bortfaldet.

Det følger af udlændingelovens § 17, stk. 3, at medmindre varigheden af udlændingens ophold og udlændingens tilknytning til Danmark eller andre særlige grunde taler derimod, anses en opholdstilladelse ikke for bortfaldet efter § 17, stk. 1, hvis udlændingens ophold uden for landet skyldes, at udlændingen som mindreårig er sendt på genopdragelsesrejse eller andet udlandsophold af negativ betydning for udlændingen.

Såfremt en opholdstilladelse er givet i medfør af udlændingelovens §§ 7 og 8, er det en betingelse for ophør af opholdstilladelsen efter § 17, stk. 1, at udlændingen frivilligt har taget bopæl i hjemlandet eller har opnået beskyttelse i et tredje land, jf. § 17, stk. 4.

Ifølge udlændingelovens § 17 a bortfalder en opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 og 8, uanset bestemmelsen i § 17, først, når en udlænding, der med henblik på at tage varigt ophold vender tilbage til hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil udlændingen har nær familiemæssig tilknytning, har opholdt sig uden for Danmark i mere end 12 på hinanden følgende måneder.

Den almindelige fortrydelsesfrist på 12 måneder efter § 17 a, stk. 1, er kombineret med en regel om, at udlændingen kan ansøge om, at opholdstilladelsen først skal anses for bortfaldet, efter yderligere 12 måneder efter den i stk. 1, nævnte fortrydelsesfrist, jf. udlændingelovens § 17 a, stk. 2, således at den almindelige fortrydelsesfrist efter stk. 1, udvides til yderligere 12 måneder. Ansøgning herom skal indgives inden udløbet af den almindelige fortrydelsesret på 12 måneder efter § 17 a, stk. 1, medmindre der foreligger helt særlige omstændigheder, jf. § 17 a, stk. 2, 2. pkt. Det fremgår af lovforarbejderne, jf. lovforslag nr. 174 af 29. marts 2017, afsnit 2.8.2, at der ved vurderingen af, om der foreligger sådanne helt særlige omstændigheder, der kan begrunde, at der kan ses bort fra en fristoverskridelse, blandt andet kan lægges vægt på længden af fristoverskridelsen, årsagen dertil samt hvilken betydning en forlængelse af den almindelige fortrydelsesret på 12 måneder vil have for den pågældende. Fortrydelsesretten efter § 17 a, stk.

1 og 2, finder kun anvendelse for udlændinge, der ikke benytter sig af adgangen til udbetaling af hjælp til repatriering efter repatrieringslovens § 14 a, jf. § 17 a, stk. 4, og kan kun benyttes én gang, jf. § 17 a, stk. 7.

I tilfælde, hvor en udlænding har opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7-8 og vender tilbage til sit hjemland eller tidligere opholdsland med henblik på at tage ophold dér, skal der både tages stilling til, om forholdet er omfattet af udlændingelovens § 17, herunder om udlændingens ophold uden for Danmark har været frivilligt, og om der er grundlag for dispensation, jf. § 17, stk. 2 og 4, og om forholdet er omfattet af udlændingelovens § 17 a.

Flygtningenævnets afgørelser om bortfald skal desuden i sager, hvor udlændingen opholder sig i Danmark, indeholde en afgørelse om, hvorvidt udlændingen kan udsendes, hvis denne ikke udrejser frivilligt, jf. udlændingelovens § 31, jf. § 32 a.

Flygtningenævnets bortfaldsafgørelser skal i øvrigt være i overensstemmelse med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8, der er omtalt i afsnit 6.2.3.

Som eksempel på afgørelser, hvor udlændingelovens § 17 a er behandlet, henvises til følgende:

Nævnet **stadfæstede** i **juni 2023** Udlændingestyrelsens afgørelse i en sag om bortfald af opholdstilladelse vedrørende et ægtepar fra Den Demokratiske Republik Congo. Sagen er sambehandlet med Demo/2023/7, Demo/2023/8 og Demo/2023/9. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klagerne er etnisk [etnicitet] og kristne fra [by] i [provins], Den Demokratiske Republik Congo (DR Congo). Det fremgår af sagen, at klagerne i [vinteren] 2011/2012 blev meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 8, stk. 2, og at de indrejste i Danmark i [vinteren] 2011/2012. Det fremgår af brev fra [foråret] 2019 fra DRC Dansk Flygtningehjælp, at klagerne i [foråret] 2019 udrejste til DR Congo med henblik på at tage permanent ophold i landet. I [vinteren] 2022/2023 besluttede Udlændingestyrelsen, at klagernes opholdstilladelse efter udlændingelovens § 8, stk. 2, var bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 1, jf. stk. 4, og § 17 a, stk. 1, nr. 1, og stk. 2, idet klagerne i [vinteren 2018/19] havde underskrevet en erklæring om frivilligt frafald af deres opholdstilladelser, da de ønskede at returnere til deres hjemland som led i repatriering, og da klagerne ikke inden udløbet af deres fortrydelsesfrist i [foråret] 2020 havde søgt om forlængelse af fristen. Klagerne har endvidere opholdt sig i deres hjemland i mere end på hinanden 12 følgende måneder. Flygtningenævnet tiltræder, at klagernes opholdstilladelse med henvisning til det ovenfor anførte og sagens oplysninger i øvrigt skal anses for at være bortfaldet. Spørgsmålet er herefter, om der skal ske dispensation for bortfald efter udlændingelovens § 17, stk. 2, således at klagerens opholds-

tilladelse alligevel ikke skal anses for bortfaldet. Flygtningenævnet bemærker, at afgørelsen heraf må bero på en skønsmæssigt præget vurdering af sagens samlede omstændigheder. Klagerne har herved navnlig gjort gældende, at de ved mail i [efteråret] 2019 kontaktede en medarbejder ved DRC Dansk Flygtningehjælp og i den forbindelse tilkendegav, at de ønskede at vende tilbage til Danmark, idet de havde fortrudt deres repatriering. Klagerne har endvidere gjort gældende, at den kvindelige ansøgers dårlige helbredssituation og status som særlig udsat under Covid 19-pandemien indebar, at hun ikke var i stand til at udrejse af DR Congo, og at den øvrige familie så sig nødsaget til at blive i landet for at pleje hende, ligesom klagerne i øvrigt har henvist til rejserestriktionerne under Covid 19-pandemien. Flygtningenævnet har ved vurderingen af det af klagerne anførte lagt vægt på oplysningerne om, at forholdene vedrørende afsendelsen og modtagelsen af den omhandlede mail til DRC Flygtningehjælp ikke har kunnet oplyses yderligere, og at klagerne under alle omstændigheder først henvendte sig til de danske myndigheder med ønsket om at fortryde deres repatriering mere end [2-3] år efter udløbet af fortrydelsesfristen. Flygtningenævnet har videre lagt vægt på, at der ikke er oplyst om konkrete forhold, der reelt har forhindret klagerne i at udrejse til Danmark inden fristens udløb, idet det bemærkes, at det oplyste om den kvindelige klagers helbredsmæssige forhold ikke kan anses for at have udgjort en sådan hindring. Som anført i Udlændingestyrelsens afgørelse skete udbruddet af Covid 19 i øvrigt først kort tid før udløbet af fortrydelsesfristen. Herefter, og da det, som klagerne i øvrigt har anført, heller ikke kan føre til en ændret vurdering, tiltræder Flygtningenævnet, at der ikke er grundlag for at bestemme, at klagernes opholdstilladelse ikke skal anses for at være bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 2. Klagerne har til støtte for, at deres opholdstilladelse ikke skal anses for at være bortfaldet, endvidere henvist til bestemmelserne i Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 3 og artikel 8. Flygtningenævnet lægger efter baggrundsoplysningerne til grund, at situationen i DR Congo i [provins], hvor klagerne aktuelt opholder sig, er af en sådan karakter, at enhver vil være i risiko for at blive udsat for overgreb i strid med EMRK artikel 3 alene som følge af den blotte tilstedeværelse i området. Flygtningenævnet finder dog samtidig, at i hvert fald i en sag som den foreliggende, hvor klagerne frivilligt og som led i repatriering er vendt tilbage til [provins] i DR Congo, hvor situationen, allerede da klagerne udrejste af Danmark i [foråret] 2019, var alvorlig og uforudsigelig (uden dog at have den aktuelle karakter), kan det anførte forhold – uanset at det må lægges til grund, at klagerne befinder sig en svær situation – ikke føre til, at klagernes opholdstilladelse ikke skal anses for at være bortfaldet. Det er i den forbindelse ligeledes tillagt vægt, at klagerne først henvendte sig til de danske myndigheder med et ønske om at fortryde deres repatriering mere end [3-5] år efter udrejsen til DR Congo. Det tilføjes, at klagerne vil kunne søge asyl efter de almindelige regler herom ved fornyet indrejse i Danmark, herunder med henvisning til de generelle forhold i det pågældende område i DR Congo, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3. Endvidere finder Flygtningenævnet af de

grunde, der er anført af Udlændingestyrelsen, at bortfaldet af klagernes opholdstilladelse heller ikke udgør et uforholdsmæssigt indgreb i klagernes ret til privat- og familieliv efter EMRK artikel 8. Det tiltrædes herunder, at klagernes forhold til deres voksne børn efter de foreliggende oplysninger ikke kan anses for at udgøre familieliv i artikel 8's forstand. Der er ligeledes lagt vægt på, at klagerne de sidste [3-5] år har opholdt sig i DR Congo med deres øvrige børn i det område, som de i sin tid udrejste fra. Da klagerne som nævnt opholder sig i DR Congo, er der ikke anledning til at tage stilling til udlændingelovens § 31. Flygtningenævnet stadfæster herefter Udlændingestyrelsens afgørelser." Demo/2023/6

Nævnet **stadfæstede** i **september 2023** Udlændingestyrelsens afgørelse i en sag om bortfald af opholdstilladelse vedrørende en mandlig statsborger fra Myanmar. Indrejst i vinteren 2004/2005. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren er etnisk [etnicitet] og [religiøst tilhørsforhold] fra [region A], Myanmar. Det fremgår af sagen, at klageren [i vinteren 2003/2004] blev meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 8, jf. § 7, stk. 1, og at han indrejste i Danmark [i vinteren 2004/2005]. Klageren underskrev [i foråret] 2019 en erklæring om frivilligt frafald af opholdstilladelse, idet han ønskede at returnere til sit hjemland, Myanmar. I et brev af [efteråret] 2019 har Dansk Flygtningehjælp orienteret Udlændingestyrelsen om, at klageren [i foråret] 2019 udrejste til Myanmar. Det fremgår af Det Centrale Personregister, at klageren [i foråret] 2019 udrejste til Myanmar. I en e-mail af [vinteren 2021/2022] til Udlændingestyrelsen, hvor han vedhæftede ansøgningsskema, indgav klageren ansøgning om, at opholdstilladelsen ikke skulle anses for bortfaldet. Han har efterfølgende rettet yderligere henvendelser til Udlændingestyrelsen. [I efteråret] 2022 besluttede Udlændingestyrelsen, at klagerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 8, jf. § 7, stk. 1, var bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 1, jf. stk. 4, og § 17 a, stk. 1, nr. 1, idet klageren var repatrieret til Myanmar. Udlændingestyrelsen lagde herved vægt på, at klageren havde opholdt sig i hjemlandet i mere end 12 på hinanden følgende måneder, og styrelsen vurderede, at der i klagerens sag ikke var forhold, der kunne begrunde, at klagerens opholdstilladelse alligevel ikke skulle anses for bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 2. Flygtningenævnet tiltræder af de grunde, der er anført af Udlændingestyrelsen, at klagerens opholdstilladelse i Danmark er bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 1, jf. stk. 4, og § 17 a, stk. 1, nr. 1. Spørgsmålet er herefter, om der foreligger omstændigheder, der kan føre til, at opholdstilladelsen ikke skal anses for bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 2. Klageren har henvist til, at levevilkårene og den politiske situation i Myanmar er farlig og svær, idet der blandt andet har været et militærkup i landet den 1. februar 2021, at klageren ikke har en fremtid i landet, og at det er vanskeligt for [klagerens 4-7-årige barn], da [barnet] ikke har kunnet gå i skole, efter at familien kom til Myanmar. I den forbindelse må det som anført af Udlændingestyrelsen indgå i vurderingen, at klageren først har rettet henvendelse til de danske myndigheder mere to og

et halvt år efter, at fristen for fortrydelse af repatrieringen udløb. Flygtningenævnet finder, at der ikke foreligger sådanne særlige forhold kan føre til, at klagerens opholdstilladelse ikke skal anses for bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 2. I den forbindelse bemærkes det, at klageren efter det oplyste ikke har været afskåret fra at kontakte de danske myndigheder på et tidligere tidspunkt og inden 12 måneders fristen. Det kan ikke føre til en ændret vurdering, at forholdene i Myanmar er blevet forværret. Det bemærkes herved yderligere, at klagerens ansøgning først er indgivet cirka 11 måneder efter militærkuppet, der fandt sted i Myanmar den 1. februar 2021. Flygtningenævnet finder ikke, at bortfaldet af opholdstilladelse udgør et indgreb i klagerens ret til familieliv, jf. Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8. Nævnet har herved lagt vægt på, at familien er udrejst samlet. Flygtningenævnet finder heller ikke, at bortfaldet af opholdstilladelsen udgør et uforholdsmæssigt indgreb i klagerens ret til privatliv, jf. Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8. Nævnet har i den forbindelse foretaget en proportionalitetsafvejning. I afvejningen har nævnet blandt andet lagt vægt på, at klageren er født og opvokset i Myanmar, at han er [i starten af 50´erne], at han kom til Danmark i 2005 [da klageren var i starten af 30´erne], at han har boet de overvejende år af sit liv i Myanmar, og at han efter det oplyste taler sproget. Han har haft arbejde i Danmark i i hvert fald mere end ti år hos [arbejdsplads A]. I 2017 har klageren bestået Prøve i Dansk 1. Han har ikke længere familie i Danmark, idet klageren og hans samlede familie [i foråret] 2019 valgte at udrejse til hjemlandet, Myanmar. Nævnet har endvidere lagt særlig vægt på, at klageren og hans familie frivilligt er repatrieret til Myanmar, og dermed har ophævet de personlige, sociale og økonomiske bånd til Danmark. Herefter, og da de forhold, der i øvrigt er anført af den beskikkede advokat, ikke kan føre til en anden vurdering, stadfæster Flygtningenævnet Udlændingestyrelsens afgørelse om, at klagerens opholdstilladelse er bortfaldet." Myan/2023/8

Der kan endvidere henvises til afgørelserne Irak/2022/14 og Soma/2022/13, som fremgår af afsnit 6.5 i formandskabets 31. beretning (2022).

Flygtningenævnet har i beretningsåret truffet afgørelse i 25 personsager vedrørende bortfald af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 17. Nævnet stadfæstede Udlændingestyrelsens afgørelse i 19 personsager, omgjorde tre sager og hjemviste tre sager til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen.

Nedenfor findes eksempler på praksis, der er inddelt under en række overskrifter, der knytter sig til omstændighederne omkring klagerens udrejse af og ophold uden for Danmark.

6.5.1 Klageren er udrejst af Danmark som mindreårig

Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol fandt i dommen Osman mod Danmark af 14. juni 2011 vedrørende en mindreårig, der havde opholdstilladelse som familiesammenført til en herboende udlænding, at de danske myndigheders afslag på dispensation fra bortfald af opholdstilladelse som følge af ophold udenfor Danmark i forbindelse med en genopdragelsesrejse, ikke var proportional i forhold til barnets rettigheder ifølge Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8. Domstolen henviste herved blandt andet til, at kun meget alvorlige grunde vil kunne berettige afvisning af dispensation fra bortfald af en opholdstilladelse, når barnet har haft sine formative år af sin opvækst i landet, når barnet taler sproget og har modtaget skoleundervisning i landet, og når barnet har hele sin nære familie i landet (præmis 65). Domstolen henviste videre til, at det som udgangspunkt tilkommer forældemyndighedens indehavere at træffe afgørelse om, hvor barnet skal bo, men at det ikke kunne begrunde, at myndighederne så helt bort fra barnets interesser, herunder barnets personlige ret til respekt for sit familieliv og privatliv (præmis 73).

De i dommen fastlagte kriterier finder tilsvarende anvendelse i sager vedrørende bortfald af opholdstilladelse meddelt i medfør af udlændingelovens § 7.

Ved lov nr. 915 af 21. juni 2022 om ændring af udlændingeloven (Ændring af reglerne om bortfald af opholdstilladelser ved genopdragelsesrejser m.v. og ændring af reglerne om adgang til familiesammenføring for personer med midlertidig beskyttelsesstatus), som trådte i kraft den 1. juli 2022, blev bestemmelsen i udlændingelovens § 17, stk. 2, vedrørende udlændinge udrejst som mindreårige ophævet, og der blev i stedet indsat et nyt § 17, stk. 3, hvoraf fremgår, at medmindre varigheden af udlændingens ophold og udlændingens tilknytning til Danmark eller andre særlige grunde afgørende taler derimod, anses en opholdstilladelse ikke for bortfaldet efter § 17, stk. 1, hvis udlændingens ophold uden for landet skyldes, at udlændingen som mindreårig er sendt på genopdragelsesrejse eller andet udlandsophold af negativ betydning for udlændingen.

Af bemærkningerne til lovforslaget L 185 af 28. april 2022, de almindelige bemærkninger, afsnit 3.1.3.2, fremgår blandt andet følgende:

> ”I vurderingen af, om udlændingen har været sendt på genopdragelsesrejse eller andet udlandsophold af negativ betydning for udlændingen, vil alle relevante oplysninger, herunder udlændingens egne oplysninger, skulle indgå, jf. også pkt. 2.3.3.2, og hvis der ikke er konkret grund til at betvivle oplysninger, der kommer udlændingen til gode, skal de lægges til grund.
>
> Er der grund til at tvivle på oplysningerne, f.eks. hvis udlændingens oplysninger er udbredt upræcise eller udlændingens forklaring usammenhængende, undvigende eller utroværdig, således at det må konstateres, at der er tale om omgåelse, vil det ikke skulle lægges til grund, at udlændingen har

> været på genopdragelsesrejse eller andet udlandsophold af negativ betydning for udlændingen. Der vil ved vurderingen af udlændingens egne oplysninger skulle tages højde for udlændingens alder og situation.
>
> Begrebet genopdragelsesrejse eller andet udlandsophold af negativ betydning for udlændingen vil skulle forstås på samme måde som hidtil, jf. ovenfor pkt. 2.1.1. Det foreslås dog, at der i bestemmelsen ikke længere henvises specifikt til uddannelse og integration, således at der i stedet skal tages udgangspunkt i, om udlandsopholdet har været af negativ betydning for udlændingen generelt set.
>
> Som det fremgår ovenfor, er det i bemærkningerne til lov nr. 567 af 18. juni 2012, jf. Folketingstidende 2011-12, A, L 150 som fremsat, side 9-10, anført, at længerevarende udlandsophold vil kunne have karakter af en genopdragelsesrejse eller have negativ betydning for skolegang og integration bl.a., hvis piger i forbindelse med konflikter om ære og skam sendes til hjemlandet for at indgå ægteskab efter forældrenes ønske, eller hvis barnet sendes til hjemlandet for i øvrigt at blive påvirket sprogligt og socialt på en måde, der er til skade for integrationen i Danmark.
>
> Det bemærkes, at religiøse vielser uden borgerlig gyldighed og andre ægtskabslignende forhold også vil være omfattet, ligesom den situation, hvor en dreng sendes til hjemlandet for at indgå i en religiøs vielse mv. efter forældrenes ønske, vil være omfattet. Det bemærkes i den forbindelse, at Udlændingestyrelsen har oplyst, at styrelsen ikke hidtil har set sådanne tilfælde ved behandlingen af sager om bortfald af opholdstilladelse i forbindelse med en genopdragelsesrejse mv.
>
> Det bemærkes endvidere, at også udlandsophold under forhold, der bringer den mindreårige udlændings sundhed eller udvikling i alvorlig fare, vil være omfattet."

Selvom det kan lægges til grund, at udlændingen har været sendt på genopdragelsesrejse eller andet udlandsophold af negativ betydning for udlændingen, vil der kunne være omstændigheder, der gør, at opholdstilladelsen alligevel bør anses for bortfaldet, og der vil skulle foretages en konkret og skønsmæssig vurdering, hvor alle relevante forhold vil skulle indgå og afvejes over for hinanden. Det fremgår således videre af lovbemærkningerne, at blandt andet udlændingens tidligere ophold og tilknytning til Danmark altid skal indgå i vurderingen, ligesom praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols fortolkning af særligt artikel 8 om retten til respekt for privat- og familieliv vil skulle indgå. Af de almindelige bemærkninger, afsnit 3.1.3.2, fremgår videre:

> "En mindreårig udlændings egne handlinger i forbindelse med en genopdragelsesrejse eller andet udlandsophold af negativ betydning for udlændingen set i forhold til udlændingens alder, modenhed og styrke til at modsætte sig sine forældres beslutning vil kunne indgå i myndighedernes vurdering af, om udlændingens opholdstilladelse skal anses for bortfaldet.
>
> Det vil dog kræve tungtvejende grunde at lade sådanne handlinger komme udlændingen til skade, og der vil altid skulle ske en samlet proportionalitetsvurdering, hvor alle sagens omstændigheder skal indgå, herunder udlændingens ret til privat- og familieliv.

> Hvis der ikke er konkret grund til at betvivle oplysninger om udlændingens bestræbelser på at komme tilbage til Danmark, skal de lægges til grund.
>
> Kan det lægges til grund, at udlændingen har været sendt på genopdragelsesrejse eller andet udlandsophold af negativ betydning for udlændingen, men taler varigheden af udlændingens tidligere ophold, udlændingens tilknytning til Danmark eller andre særlige grunde afgørende imod en bevarelse af opholdstilladelsen, vil der skulle træffes en afgørelse om bortfald af opholdstilladelsen."

Flygtningenævnet har i beretningsåret truffet afgørelse i én sag vedrørende klage over bortfald af opholdstilladelse for en udlænding, som var udrejst af Danmark som mindreårig.

Der kan endvidere henvises til afgørelsen Land/2022/3, som fremgår af afsnit 6.5.1 i formandskabets 31. beretning (2022).

6.5.2 Klageren har frivilligt taget ophold i hjemlandet

Som anført i afsnit 6.5 er det ligeledes et krav for bortfald af en opholdstilladelse, som er givet i medfør af udlændingelovens §§ 7 og 8, at udlændingen *frivilligt har taget bopæl i hjemlandet* eller har opnået beskyttelse i et tredjeland, jf. § 17, stk. 4.

Som eksempler på sager, hvor Flygtningenævnet har vurderet, om klageren frivilligt har taget ophold i hjemlandet og opholdstilladelsen er bortfaldet i medfør af § 17, kan der henvises til afgørelserne Soma/2022/13, Irak/2022/14, Land/2022/3, Irak/2022/9, Myan/2022/1, Irak/2022/6, Afgh/2022/20 og Irak/2022/27, som fremgår af afsnit 6.5, 6.5.1, 6.5.2, 6.5.3 og 6.5.5 i formandskabets 31. beretning (2022), samt følgende afgørelser:

Nævnet **stadfæstede** i **februar 2023** Udlændingestyrelsens afgørelse i en sag om bortfald af opholdstilladelse vedrørende en mandlig statsborger fra Bosnien-Hercegovina. Indrejst i 1993. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren er etnisk bosnier og muslim fra [by], Bosnien-Hercegovina. Det fremgår af sagen, at klageren indrejste i Danmark [i foråret] 1993, og at han [i efteråret] 1993 blev meddelt opholdstilladelse efter § 15 i lov nr. 933 af 28. november 1992 om midlertidig opholdstilladelse til personer fra det tidligere Jugoslavien. Klageren blev [i efteråret] 1995 meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Det fremgår af Det Centrale Personregister, at klageren [i vinteren 2010/2011] udrejste til Bosnien-Hercegovina. [I foråret 2021] besluttede Udlændingestyrelsen, at klagerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, var bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 1, idet klageren havde opgivet sin bopæl i Danmark, da han var udrejst til Bosnien-Hercegovina [i vinteren 2010/2011], og idet han havde opholdt sig i mere end 12 på hinanden følgende måneder uden for Danmark. Udlændingestyrelsen har lagt vægt på en afgørelse truffet af [kommune] [i foråret]

2019, hvoraf fremgår, at der har været et minimalt el- og vandforbrug i klagerens bolig siden 2011, at klageren ikke har været i kontakt med egen læge, sygehus eller andet inden for sundhedsvæsenet, og at klageren hver tredje måned har hævet alle pengene på klagerens bankkonto, og at der jævnligt blev afregnet udenlandsk gebyr for større valutahandler. Udlændingestyrelsen har lagt til grund, at klageren frivilligt har taget bopæl i sit hjemland, Bosnien, jf. udlændingelovens § 17, stk. 4. Endvidere fandt Udlændingestyrelsen, at der ikke var forhold efter dagældende udlændingelovs § 17, stk. 3, nu § 17, stk. 2, der kunne føre til, at klagerens opholdstilladelse ikke skal anses for bortfaldet. Videre fandt Udlændingestyrelsen, at bortfald af klagerens opholdstilladelse ikke var et uforholdsmæssigt indgreb i klagerens ret til privat- og familieliv, jf. Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8. Videre fandt Udlændingestyrelsen ikke, at klageren var omfattet af udlændingelovens § 17 a. Flygtningenævnet lægger efter de foreliggende oplysninger til grund, at klageren er udrejst til Bosnien-Herzegovina [i vinteren 2010/2011], og at han har opholdt sig uden for landet i mere end 12 på hinanden følgende måneder, jf. udlændingelovens § 17, stk. 1, 3. pkt., og at han frivilligt har taget bopæl i sit hjemland, Bosnien, jf. udlændingelovens § 17, stk. 4. Flygtningenævnet har herunder lagt vægt på, at klageren ikke har indgivet dokumentation eller oplysninger om, hvor han har opholdt sig siden [vinteren 2010/2011], og at der ikke i sagens materiale i øvrigt er dokumentation for, at klageren har haft ophold i Danmark siden [vinteren 2010/2011]. Flygtningenævnet bemærker i den forbindelse, at ansøgeren selv har pligt til at oplyse sin sag, jf. udlændingelovens § 40, stk. 1. Af de grunde, der er anført af Udlændingestyrelsen, tiltræder Flygtningenævnet, at der ikke er sådanne særlige forhold efter dagældende udlændingelovs § 17, stk. 3, nu § 17, stk. 2, der kan føre til, at klagerens opholdstilladelse ikke skal anses for bortfaldet. Flygtningenævnet er enig i Udlændingestyrelsens vurdering, hvorefter bortfald af klagerens opholdstilladelse ikke er et uforholdsmæssigt indgreb i klagerens ret til privat- og familieliv, jf. Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at klageren har haft lovligt ophold i Danmark siden 1993, at klageren ikke taler, læser eller skriver dansk, at han ikke har taget en uddannelse i Danmark og ikke har haft arbejde i Danmark og alene har modtaget overførelsesindkomst, og at han ikke har noget familie i Danmark. Endelig finder Flygtningenævnet ikke, at klageren er omfattet af udlændingelovens § 17 a. Flygtningenævnet henviser herved til Udlændingestyrelsens begrundelse. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse. Bosn/2023/1

Nævnet **stadfæstede** i **februar 2023** Udlændingestyrelsens afgørelse i en sag om bortfald af opholdstilladelse vedrørende en mandlig statsborger fra DR Congo. Indrejst i 1989. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Klageren er [religion] af trosretning fra [by], DR Congo. Det fremgår af sagen, at klageren indrejste i Danmark [i vinteren 1988/89], og at han [i efteråret] 1990 blev meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk.

2. Det fremgår af Det Centrale Personregister, at klageren [i sommeren] 2020 udrejste af Danmark. Klageren udrejste for at tage ophold i DR Congo, blandt andet fordi klagerens [barn], der var bosat i DR Congo, havde fået [en sygdom], fordi der var familieproblemer, og fordi klageren havde til hensigt at [arbejde] på [arbejdsplads] i hjemlandet. [I sommeren] 2022 besluttede Udlændingestyrelsen, at klagerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, var bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 1, og § 17, stk. 4, idet klageren har opholdt sig uden for Danmark i mere end 12 på hinanden følgende måneder, samt idet klageren frivilligt har taget bopæl i sit hjemland. Flygtningenævnet bemærker, at klageren udrejste af Danmark [i vinteren 2019/2020] og indrejste på ny [i sommeren] 2021. Klageren har således opholdt sig uden for Danmark i mere end 12 på hinanden følgende måneder. Det kan ikke lægges til grund, at klageren har været forhindret i at rejse tilbage til Danmark. Det må derimod lægges til grund, at klageren frivilligt har taget ophold i DR Congo. Flygtningenævnet har i denne forbindelse lagt særlig vægt på, at klageren ved sin samtale med Udlændingestyrelsen [i foråret] 2022 forklarede, jf. referatets side seks, at han valgte at udskyde sin tilbagerejse gentagne gange. Han har i den forbindelse bekræftet, at han frivilligt valgte at udskyde tilbagerejsen på grund af frygt for COVID-19. Flygtningenævnet finder herefter, at betingelserne for at anse klagerens opholdstilladelse for at være bortfaldet i medfør af udlændingelovens § 17, stk. 1, 2. pkt., er opfyldt. Endelig finder Flygtningenævnet ikke, at klageren er omfattet af udlændingelovens § 17 a. Flygtningenævnet henviser herved til Udlændingestyrelsens begrundelse. Spørgsmålet er herefter, om bortfald af klagerens opholdstilladelse vil indebære en krænkelse af klagerens rettigheder til privat- og familieliv i medfør af EMRK artikel 8. Klageren har haft lovligt ophold i Danmark i [30-40 år], og der er således ikke tvivl om, at bortfald af klagerens opholdstilladelse vil indebære et indgreb i hans rettigheder i medfør af EMRK artikel 8. Flygtningenævnet bemærker dog, at klageren kom til Danmark som [25-30 årig] og således har haft hele sin barndom og en væsentlig del af sin ungdom i sit oprindelsesland. Efter det oplyste har klageren [flere] voksne børn, hvoraf [nogle] er bosat i [europæisk land] og et i Danmark. Han har endvidere sin fraseparerede ægtefælle i Danmark. Efter det oplyste om klagerens relation til sit voksne [barn], er der ikke tale om et familieliv, der er beskyttet af EMRK artikel 8. For så vidt angår klagerens ret til privatliv, bemærker Flygtningenævnet, at klageren har opholdt sig i Danmark i [30-35 år], og at han har haft beskæftigelse i mindst [14-18 år] i Danmark, men at han ikke taler dansk i videre omfang. Han har samtidig bevaret en betydelig tilknytning til sit oprindelsesland. Han har således for Flygtningenævnet forklaret, at han i hvert fald har besøgt landet [5-8] gange. Han har endvidere [et mindreårigt barn] i DR Congo, og han har under sit seneste besøg haft ophold hos [barnet] og dennes mor, som han betegner som sin kæreste. Han har yderligere forklaret, at han er registreret med bopæl i en ejendom i [by], som tilhører hans familie, og som er arvet efter hans [familiemedlem]. Udover at være bopælsregistreret, har han fået udstedt nationalitetspas i sit oprindelsesland flere gange og senest i

2017. Klageren har endelig forklaret, at han har haft overvejelser om at [arbejde] på [arbejdsplads] i DR Congo. Efter en samlet vurdering og med særlig henvisning til klagerens fortsatte tætte kontakt til sit oprindelsesland, finder Flygtningenævnet ikke, at bortfald af klagerens opholdstilladelse i Danmark vil indebære et uproportionalt indgreb i klagerens rettigheder i medfør af EMRK artikel 8. Klageren har i 1990 fået opholdstilladelse i Danmark i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet må imidlertid lægge til grund, at klageren talrige gange har været tilbage i sit oprindelsesland. Han har for Flygtningenævnet forklaret, at han under disse tidligere ophold ikke har oplevet problemer. Det seneste ophold var som anført på mere end et år. Klageren har endvidere oplyst, at han overvejede at [blive politisk aktiv] i DR Congo. Endelig har klageren [to gange i sommeren] 2021 til de danske myndigheder meddelt, at han gerne ville rejse tilbage til DR Congo. Under disse omstændigheder finder Flygtningenævnet det ikke sandsynliggjort, at klageren, såfremt han på ny tager ophold i DR Congo, vil være i risiko for forfølgelse som omfattet af udlændingelovens § 7. Det kan ikke føre til et andet resultat, at klageren har forklaret, at han ved en enkelt lejlighed i foråret 2020, mere end et år før han rejste tilbage til Danmark, er blevet truet med en kniv på grund af politiske uoverensstemmelser. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Demo/2023/2

6.5.3 Klageren har opnået beskyttelse i et tredjeland

Som anført i afsnit 6.5 er det ligeledes et krav for bortfald af en opholdstilladelse, som er givet i medfør af udlændingelovens §§ 7 og 8, at udlændingen frivilligt har taget bopæl i hjemlandet eller *har opnået beskyttelse i et tredjeland*, jf. § 17, stk. 4.

Det fremgår ikke af bestemmelsens ordlyd, hvad det nærmere vil sige at have "opnået beskyttelse."

I Udlændingelovsudvalgets betænkning nr. 968/1982, kapitel 8, bemærkninger til lovudkastets enkelte bestemmelser, er det vedrørende udkastets § 13, stk. 3, nu § 17, stk. 4, blandt andet anført følgende:

> "Stk. 3 er en ny regel, som medfører, at en opholdstilladelse til en konventionsflygtning først ophører efter stk. 1, når udlændingen frivilligt har taget bopæl i hjemlandet eller opnået beskyttelse i et tredje land. En flygtning vil ofte være betænkelig ved at vende tilbage til hjemlandet eller tage bopæl i et tredje land, hvis følgen er, at den pågældendes opholdstilladelse her i landet bortfalder. Bestemmelsen tilsigter at mindske sådanne betænkeligheder. Det følger af mindretallets udkast til § 7, at B-flygtninge på dette punkt bør ligestilles med konventionsflygtninge. Bestemmelsen må også ses i sammenhæng med det såkaldte "første asyllandsprincip", som er beskrevet ovenfor ad § 7, idet flygtningen på grund af dette princip vil kunne have vanskeligt ved at opnå varig beskyttelse i et tredje land. […]"

Spørgsmålet om, hvorvidt en udlænding kan antages at have opnået beskyttelse i et tredjeland, må herefter vurderes ud fra samme kriterier som ved bedømmelsen af, om et andet land kan anses for første asylland. Hvad angår betingelsen efter udlændingelovens § 17, stk. 4, om at en opholdstilladelse efter §§ 7 og 8 først bortfalder, når der er "opnået beskyttelse" i et tredjeland, antages, at et legalt ophold i et tredjeland kan være udtryk for, at der er opnået de facto beskyttelse i det pågældende land med den virkning, at opholdstilladelsen i Danmark bortfalder, selvom der ikke formelt er opnået en varig opholdstilladelse i tredjelandet.

Som eksempler på sager, hvor klageren har taget ophold i et tredjeland, og hvor Flygtningenævnet har vurderet, hvorvidt klageren har opnået beskyttelse i det pågældende land, kan der henvises til de i Flygtningenævnets formandskabs 31. beretning (2022), side 344 ff., nævnte afgørelser Irak/2022/6 og Afgh/2022/20.

6.5.4 Klageren har under ophold i udlandet deltaget i væbnet konflikt m.v.

Ved lov nr. 176 af 24. februar 2015 blev der indsat en bestemmelse i udlændingelovens § 21 b, hvorefter en opholdstilladelse eller opholdsret bortfalder, hvis en udlænding opholder eller har opholdt sig uden for landet, og der er grund til at antage, at udlændingen under opholdet uden for landet deltager eller har deltaget i aktiviteter, hvor dette kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden, medmindre bortfald vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser.

I sager, hvor Udlændingestyrelsen har truffet afgørelse om, at en opholdstilladelse meddelt i medfør udlændingelovens §§ 7 og 8 er bortfaldet efter udlændingelovens § 21 b, stk. 1, kan afgørelsen påklages til Flygtningenævnet, jf. § 53 a, stk. 1, nr. 3. En klage har ikke opsættende virkning, hvis udlændingen på tidspunktet for klagen opholder sig i udlandet, jf. § 53 a, stk. 2, 6. pkt.

Lovændringen har til formål at sikre, at det kan få opholdsretlige konsekvenser for en herboende udlænding, hvis den pågældende udrejser for at deltage i en væbnet konflikt.

Et eksempel på aktiviteter, der i almindelighed må antages at kunne indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden, er ifølge lovforslaget blandt andet aktiv deltagelse i kamphandlinger. Også personer, der opholder sig i et konfliktområde uden at tage aktivt del i kamphandlinger, kan blive udsat for påvirkning og forråelse, der kan øge deres evne eller vilje til at begå strafbare forhold. Det kan eksempelvis være tilfældet for personer, som opholder sig i et konfliktområde og engagerer sig i aktiviteter, der støtter de kæm-

pende. Et andet eksempel er ophold i træningslejre hos yderligtgående politiske organisationer eller grupperinger, hvor deltagerne blandt andet trænes i militære færdigheder.

En opholdstilladelse eller opholdsret kan således bortfalde efter bestemmelsen, hvis en udlænding er udrejst og har taget ophold i et konfliktområde, uanset om der foreligger oplysninger, som peger på, at den pågældende deltager eller har deltaget aktivt i kamphandlinger. Det er dog en forudsætning, at der er grund til at antage, at den pågældende deltager eller har deltaget i aktiviteter, hvor dette kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden.

Ved vurderingen af, om mistankekravet er opfyldt ("grund til at antage") vil der ifølge de almindelige bemærkninger til lovforslaget, jf. lovforslag nr. L 99 af 17. december 2014, afsnit 3.2.1., kunne lægges vægt på de samme momenter, som indgår i den i lovforslaget foreslåede bestemmelse i pasloven om nægtelse af udstedelse af pas eller inddragelse af et allerede udstedt pas. Det vil således være afgørende, hvorvidt formålet med og karakteren af de aktiviteter, som der er grund til at antage, at udlændingen deltager eller har deltaget i under sit udlandsophold, i almindelighed må antages at påvirke den pågældende i en sådan grad, at det vil kunne indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden. Det er ikke et krav, at der er en konkret mistanke om, at den pågældende har til hensigt at begå et strafbart forhold i f.eks. Danmark eller at påvirke andre hertil.

Der vil ikke kunne træffes afgørelse om bortfald af en opholdstilladelse eller opholdsret i henhold til udlændingelovens § 21 b, hvis en sådan afgørelse vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, jf. udlændingelovens § 21 b, stk. 1, 1. pkt. in fine. Det forudsættes herved, at bestemmelsen i udlændingelovens § 21 b administreres i overensstemmelse med Danmarks internationale forpligtelser, herunder flygtningekonventionen og Den Europæiske Menneskerettighedskonvention.

Det følger af hjemrejselovens § 1, at såfremt udlændingen opholder sig i Danmark ved afgørelsen af, at den pågældendes opholdstilladelse eller opholdsret er bortfaldet i medfør af udlændingelovens § 21 b, stk. 1, skal udlændingen udrejse af landet. Udrejser udlændingen ikke frivilligt, bistår politiet, efter anmodning fra Hjemrejsestyrelsen, ved udsendelsen, jf. hjemrejselovens § 1, stk. 3.

I de tilfælde, hvor den pågældende opholder sig i Danmark og har haft opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 eller 8, stk. 1 og 2, vil en afgørelse om bortfald af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 21 b, stk. 1, indebære, at der skal tages stilling til,

om der kan ske udsendelse, eller om dette vil være i strid med refoulementsforbuddet i udlændingelovens § 31, jf. § 32 a.

Hvis en opholdstilladelse eller opholdsret er bortfaldet efter udlændingelovens § 21 b, stk. 1, fastsættes et indrejseforbud, hvorefter den pågældende ikke uden tilladelse på ny må indrejse og opholde sig på det i afgørelsen fastsatte område, jf. udlændingelovens § 32, stk. 1, nr. 5. Indrejseforbuddet meddeles som hovedregel for bestandig, jf. udlændingelovens § 32, stk. 4, nr. 9, medmindre et indrejseforbud for bestandig vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, jf. udlændingelovens § 32, stk. 5, nr. 3. Indrejseforbuddet regnes fra datoen for udrejsen eller udsendelsen af det område, som indrejseforbuddet vedrører. Såfremt udlændingen opholder sig i udlandet regnes datoen fra konstateringen af, at udlændingen opfylder betingelserne for at blive meddelt indrejseforbuddet, jf. udlændingelovens § 32, stk. 6.

En udlænding, der opholder sig i udlandet, når udlændingemyndighederne konstaterer, at den pågældendes opholdstilladelse eller opholdsret er bortfaldet, har som udgangspunkt ikke ret til at indrejse og på ny tage ophold i Danmark.

Efter ansøgning kan det bestemmes, at en opholdstilladelse eller opholdsret ikke skal anses for bortfaldet efter udlændingelovens § 21 b, stk. 1, hvis udlændingen kan godtgøre, at opholdet har eller har haft et anerkendelsesværdigt formål, jf. stk. 2. Meddelelse af dispensation fra bortfald forudsætter således, at udlændingen dokumenterer, at den pågældende under opholdet i udlandet ikke deltager eller har deltaget i aktiviteter, hvor dette kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden.

Udlændingestyrelsens afgørelser om afslag på en dispensation efter udlændingelovens § 21 b, stk. 2, kan indbringes for Flygtningenævnet, hvis udlændingen er meddelt opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2.

Indrejseforbuddet efter udlændingelovens § 32, stk. 1, nr. 5, bortfalder, hvis der efterfølgende med hjemmel i udlændingelovens § 21 b, stk. 2, træffes bestemmelse om dispensation.

Bestemmelsen i udlændingelovens § 21 b trådte i kraft den 1. marts 2015 og finder alene anvendelse, hvis de forhold, der begrunder bortfald af en opholdstilladelse, indtræder efter den 1. marts 2015, jf. § 4, stk. 1 og 3, i lov nr. 176 af 24. februar 2015 om ændring af lov om pas til danske statsborgere m.v., udlændingeloven og retsplejeloven.

Flygtningenævnet har i beretningsåret behandlet én sag vedrørende udlændingelovens § 21 b. Som eksempel på en afgørelse vedrørende udlændingelovens § 21 b henvises til Hjem/2016/1, som fremgår af afsnit 6.5.4 i formandskabets 25. beretning (2016).

6.5.5 Dispensation fra bortfald

Efter udlændingelovens § 17, stk. 2 (tidligere § 7, stk. 3, som blev til § 7, stk. 2, den 1. juli 2022 ved lov nr. 915 af 21. juni 2022), kan det efter ansøgning bestemmes, at en opholdstilladelse ikke skal anses for bortfaldet i de i stk. 1 nævnte tilfælde. Ansøgningen kan indgives såvel før som efter, at udlændingen er udrejst af landet. Terminologien "forhåndsdispensation" anvendes i de situationer, hvor en ansøgning om dispensation er indgivet forud for udrejsen af landet eller efter udlændingen er udrejst, men på et tidspunkt hvor bortfaldsgrundene endnu ikke er indtrådt.

I Udlændingelovsudvalgets betænkning nr. 968/1982, kapitel 8, bemærkninger til lovudkastets enkelte bestemmelser, er det vedrørende udkastets § 13, stk. 2, nu § 17, stk. 2, blandt andet anført følgende momenter, der kan indgå i vurderingen af, hvorvidt der skal gives dispensation fra bortfald:

> "I de situationer, hvor perioden på seks måneder vil være utilfredsstillende kort, […] vil der i almindelighed kunne dispenseres i medfør af bestemmelsen i stk. 2, hvori det bestemmes, at en tilladelse ikke skal anses for bortfaldet, hvis udlændingen har bevaret en væsentlig tilknytning til landet, eller når andre særlige grunde taler derfor. Denne regel har været anvendt i tilfælde, hvor det er godtgjort, at udlændingen har **haft til hensigt at vende tilbage til Danmark inden seks måneder**, men er blevet **forhindret i at rejse hertil på grund af sygdom eller visse andre uforudsete hindringer.** Man har endvidere anvendt den i tilfælde, hvor udlændingen **før udrejsen har henvendt sig til udlændingemyndighederne og ansøgt om bevarelse af opholdstilladelsen**, uanset at opholdet i udlandet forventes at ville vare mere end 6 måneder, f. eks. med henblik på uddannelse, midlertidig forflyttelse og andre midlertidige arbejdsforhold. Bestemmelsen muliggør også, at en **udlænding med væsentlig tilknytning her til landet vil kunne få en forlænget frist til at tage stilling til spørgsmålet om varig tilbagevenden** til hjemlandet eller bosættelse i et andet land."

Er *ansøgning om dispensation indgivet før udrejsen,* gives der som hovedregel dispensation fra bortfald, såfremt opholdet i udlandet tjener et velbegrundet formål som eksempelvis uddannelse, arbejde, au-pair ophold, udstationering for eller ansættelse ved en dansk myndighed, en herværende virksomhed, en forskningsinstitution eller en international, humanitær eller religiøs organisation eller pasning af nære familiemedlemmer, der er syge.

Er *ansøgning om dispensation indgivet efter udrejsen*, *når bortfaldsvirkningen er indtrådt*, vil der kunne gives dispensation, hvor det må anses for godtgjort, at udlændingen har haft til hensigt at vende tilbage til Danmark inden udløbet af fristen på seks hen-

holdsvis 12 måneder, men er blevet forhindret heri på grund af sygdom eller andre uforudsete hindringer. Endvidere vil der kunne gives dispensation under udlændingens ophold i udlandet, såfremt udlandsopholdet er påbegyndt som led i et velbegrundet formål, og dette formål har været eksisterende helt frem til det tidspunkt, hvor udlændingen igen ønsker at indrejse i Danmark.

I sager, hvor der først søges om dispensation efter udrejsen, vil der i sagens natur stilles øgede bevismæssige krav til udlændingen, idet det vil skulle dokumenteres, at et allerede eksisterende udlandsophold er påbegyndt som led i et velbegrundet formål, og at dette formål har været eksisterende helt frem til det tidspunkt, hvor udlændingen igen ønsker at indrejse og tage fast ophold i Danmark. Der vil i givet fald kunne være behov for at fremlægge kontrakter, lønsedler, dokumentation for udenlandsk studieaktivitet mv.

Som eksempel på en sag om dispensation fra bortfald, hvor det illustreres, hvordan de ovenfor beskrevne momenter indgår i Flygtningenævnets vurdering, kan nævnes følgende afgørelse:

Nævnet **omgjorde** i **maj 2023** Udlændingestyrelsens afgørelse i en sag vedrørende en mandlig klager, således at klagerens ansøgning om forhåndsdispensation fra bortfald fra den tidsbegrænsede opholdstilladelse blev imødekommet for den ansøgte periode. Indrejst 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Klageren er [etnicitet] og [religion] fra Syrien. Det fremgår af sagen, at klageren indrejste i Danmark [i efteråret] 2014, og at han [i efteråret] 2015 blev meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. [I vinteren 2022/2023] besluttede Udlændingestyrelsen, at klageren ikke kunne meddeles forhåndsdispensation fra bortfald af opholdstilladelse, idet klageren tidligere var blevet givet forhåndsdispensation fra bortfald af opholdstilladelse i perioden fra [vinteren 2015/2016] til [sommeren] 2019, og at Udlændingestyrelsen vurderede, at der ikke var særlige grunde til, at klageren kunne meddeles forhåndsdispensation fra bortfald af opholdstilladelse. Flygtningenævnet lægger til grund, at klagerens ophold i [land A] i perioden siden udrejsen [i efteråret] 2015 skyldes, at han er ved at gennemføre uddannelsen til […] på et universitet [i land A], og at hans opholdsgrundlag i [land A] er studievisa, der løbende fornys. Det lægges endvidere til grund, at klagerens studier er blevet forsinket, da han på et tidspunkt skiftede studieretning, ligesom han heller ikke har bestået alle eksaminer. Det kan heller ikke afvises, at Covid-19-situationen har haft negativ indflydelse på studierne. Klageren har til brug for sagen oplyst, at han nu forventer at afslutte den teoretiske del af sin uddannelse med udgangen af [sommeren] 2023, og at han herefter skal udføre [praktik] i et år. Efter en samlet vurdering af de ovennævnte forhold finder Flygtningenævnet, at klageren opfylder betingelserne for at blive meddelt forhåndsdispensation på bortfald af opholdstilladelse, jf. udlændingelo-

vens § 17, stk. 2. Nævnet har herved lagt vægt på, at formålet med den ansøgte forhåndsdispensation fortsat må anses for saglig, velbegrundet og tilstrækkelig dokumenteret, således som det også blev lagt til grund ved Udlændingestyrelsens afgørelse af [sommeren] 2016. Flygtningenævnet ændrer derfor Udlændingestyrelsens afgørelse, således at klagerens ansøgning om forhåndsdispensation for bortfald af den tidsbegrænsede opholdstilladelse imødekommes for perioden frem til [efteråret] 2023 i overensstemmelse med det ansøgte." Syri/2023/40

Meddeler udlændingemyndighederne dispensation fra bortfald af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 17, stk. 2, gives denne for den ansøgte periode, dog for en periode på højst fire år regnet fra udrejsedatoen og efter en konkret vurdering. Afgørelsen af, for hvilken periode der skal meddeles dispensation fra bortfald af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 17, stk. 2, beror således på en konkret og skønsmæssigt præget vurdering, hvori blandt indgår længden og karakteren af dispensationsårsagen samt udlændingens samlede ophold her i landet og udlændingens familiemæssige og anden tilknytning til Danmark.

I tilfælde, hvor der efter ansøgning gives dispensation for bortfaldsreglerne, bortfalder udlændingens opholdstilladelse ex lege, såfremt den pågældende ikke inden dispensationens udløb på ny indrejser og tager fast ophold i Danmark, medmindre der inden udløbet søges og opnås yderligere dispensation for bortfald.

Som eksempel på en sag, hvor klageren ikke blev meddelt dispensation fra bortfald, kan nævnes følgende afgørelse:

Nævnet **stadfæstede** i **juli 2023** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Somalia. Indrejst i 1997. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren er etnisk somali, tilhører hovedklanen [klan] og er [religion] fra [by A], Somalia. Det fremgår af sagen, at klageren indrejste i Danmark [i sommeren] 1997, og at hun [i vinteren 1997/1998] blev meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens dagældende § 7, stk. 2 (de facto status), som følge af borgerkrigen i Somalia. Det fremgår af Det Centrale Personregister, at klageren [i sommeren] 2017 udrejste til Somalia. Klageren udrejste til Somalia, idet hendes [familiemedlem] var syg. [I efteråret] 2022 besluttede Udlændingestyrelsen, at klagerens opholdstilladelse efter udlændingelovens dagældende § 7, stk. 2, var bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 1 og 4, § 17 a, stk. 1, nr. 1, og § 17 a, stk. 2, idet klageren havde opholdt sig uden for Danmark i mere end 12 på hinanden følgende måneder. Flygtningenævnet bemærker, at klageren udrejste af Danmark frivilligt [i sommeren] 2017 med henblik på at tage varigt ophold i Somalia. Det fremgår af sagen, at klageren forinden sin udrejse var grundigt vejledt af blandt andet DRC Dansk Flygtningehjælp om konsekvenserne af at repatriere, hvilket indebar, at

hendes asylbegrundede opholdstilladelse i Danmark ville bortfalde. Klageren har først rettet henvendelse til de danske myndigheder i [efteråret] 2022, mere end fire år efter, at fortrydelsesretten i forbindelse med repatrieringen udløb. Klageren har i det væsentlige henvist til, at hun rejste tilbage til Somalia for at tage sig at sin aldrende og syge [familiemedlem]. Klageren har oplyst, at [familiemedlemmet] er afgået ved døden i [efteråret] 2021 og at klageren herefter i [foråret] 2022 selv blev alvorligt syg. Efter at hun nu er blevet rask, ønsker hun at vende tilbage til Danmark, hvor [antal] af hendes voksne børn er bosat. Klageren har endvidere henvist til, at hun har alvorlige helbredsproblemer, og at disse i øvrigt har været medvirkende til at forsinke hendes henvendelse til de danske myndigheder. Flygtningenævnet finder ikke, at de anførte forhold kan føre til at klagerens opholdstilladelse ikke skal anses for bortfaldet. Flygtningenævnet kan i det hele tiltræde Udlændingestyrelsens afgørelse af [efteråret] 2022 og den heri anførte begrundelse. Flygtningenævnet finder ikke, at det af klagerens advokat i dennes indlæg af [sommeren] 2023 anførte kan føre til en tilsidesættelse af Udlændingestyrelsens afgørelse eller til, at der i øvrigt meddeles klageren dispensation. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Soma/2023/14.

Flygtningenævnets afgørelser i bortfaldssager skal i øvrigt være i overensstemmelse med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8, der er omtalt i afsnit 6.2.3.

Som eksempel på en sag, hvor klageren har indgivet ansøgning om forhåndsdispensation fra bortfald forud for udrejsen henvises til den i formandskabets 28. beretning (2019), side 450, nævnte afgørelse Iran/2019/174.

Kapitel 7

Udelukkelse fra opholdstilladelse på grund af kriminalitet

7.1 Betydningen af kriminelle forhold

Hvis en udlænding forud for sin indrejse i Danmark har begået kriminalitet, kan dette få betydning for vurderingen af, om den pågældende kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Det samme gælder, hvis en udlænding som følge af kriminalitet begået her i landet er blevet udvist ved dom og meddelt indrejseforbud. Spørgsmålene reguleres af flygtningekonventionens artikel 1 F og udlændingelovens § 10.

Kriminalitet begået efter, at den pågældende er blevet meddelt opholdstilladelse som flygtning, kan medføre udvisning ved dom efter udlændingelovens regler herom. Spørgsmålet om, hvorvidt en udsendelse af den pågældende til hjemlandet vil være i strid med udlændingelovens § 31, kan indbringes for asylmyndighederne i medfør af udlændingelovens § 49 a.

Endelig kan kriminalitet begået i udlandet medføre, at en meddelt opholdstilladelse inddrages, jf. udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 2 og 3.

7.2 Refoulementsforbuddet i udlændingelovens § 31 og tålt ophold her i landet

Det fremgår af udlændingelovens § 31, stk. 1, at en udlænding ikke må udsendes ("refouleres") til et land, hvor den pågældende risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, eller hvor udlændingen ikke er beskyttet mod videresendelse til et sådant land. Bestemmelsen er gældende for enhver udlænding, og forbuddet mod udsendelse er absolut. Ved anvendelsen af bestemmelsen skal blandt andet Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis på området efterleves.

Det bemærkes, at Flygtningenævnet i den forbindelse alene kan tage stilling til forhold af asylrelevant karakter, det vil sige spørgsmål om forfølgelse eller overgreb. Det falder således udenfor Flygtningenævnets kompetence at behandle spørgsmål om, hvorvidt der f.eks. på grund af helbredsmæssige forhold foreligger sådanne humanitære grunde, der indebærer, at udsendelse af en udlænding til hjemlandet vil udgøre en krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3, og at udlændingelovens §

31 derfor vil være til hinder for udsendelse. Denne kompetence henhører under Udlændinge- og Integrationsministeriet samt Udlændingestyrelsen og Udlændingenævnet.

For så vidt angår Flygtningenævnets behandling af sager, hvor der er henvist til helbredsmæssige forhold, kan der henvises til afsnit 4.6. Der kan endvidere henvises til afgørelsen Maure/2021/1, som kan findes på Flygtningenævnets hjemmeside www.fln.dk.

Det fremgår af udlændingelovens § 31, stk. 2, at en udlænding, der er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 (konventionsflygtninge), ikke må udsendes til et land, hvor den pågældende risikerer forfølgelse af de i flygtningekonventionens artikel 1 A nævnte grunde, eller hvor udlændingen ikke er beskyttet mod videresendelse til et sådant land. Dette gælder ikke, hvis udlændingen med rimelig grund må anses for en fare for statens sikkerhed, eller hvis udlændingen efter endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet, jf. dog stk. 1. Beskyttelsen efter udlændingelovens § 31, stk. 2, er således ikke – i modsætning til beskyttelsen efter § 31, stk. 1 – absolut.

Det følger af udlændingelovens § 32 a, at en afgørelse om afslag på asyl skal være ledsaget af en afgørelse om, hvorvidt udlændingen efter udlændingelovens § 31 kan udsendes, hvis vedkommende ikke udrejser frivilligt.

Forbuddet mod refoulement får betydning i de sager, hvor udlændingen isoleret set opfylder betingelserne for en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, men hvor den pågældende på grund af udelukkelsesgrundene i flygtningekonventionens artikel 1 F eller på grund af begået kriminalitet er udelukket fra at få opholdstilladelse eller mister opholdstilladelsen i forbindelse med udvisning. Dette indebærer, at udlændingen ikke har lovligt ophold og derfor skal udrejse, jf. hjemrejselovens § 1, stk. 1. Hvis udlændingen ikke udrejser frivilligt, kan myndighederne imidlertid i almindelighed ikke gennemtvinge udrejsen på grund af refoulementsforbuddet i udlændingelovens § 31, og resultatet bliver, at udlændingen forbliver her i landet på såkaldt tålt ophold.

De nærmere vilkår for det tålte ophold, herunder afgørelser om opholdssted og meldepligt, fastsættes af Udlændingestyrelsen og Hjemrejsestyrelsen.

Som eksempler på afgørelser, hvor Flygtningenævnet har fundet, at udlændingelovens § 31 var til hinder for udsendelse, kan der henvises til de i afsnit 7.7 nævnte afgørelser.

7.2.1 Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3

Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 er i Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis tillagt eksterritorial virkning, hvilket indebærer, at

udsendelse af en udlænding efter omstændighederne kan medføre, at den udsendende stat ifalder ansvar efter artikel 3. Bestemmelsen anses for krænket, hvis staten gennemfører en udsendelse til et land, hvor der er vægtige grunde til at antage, at udlændingen udsættes for en reel risiko for at blive underkastet en behandling, der er i strid med artikel 3. Hvis der foreligger en sådan risiko, følger det af artikel 3, at medlemsstaten har pligt til ikke at udsende udlændingen til denne stat.

Domstolen har fastslået, at beskyttelsen i henhold til artikel 3 er absolut og beskytter enhver, uanset kriminelle aktiviteter begået i udlandet eller værtslandet og uanset den eventuelle fare for den nationale sikkerhed, som den pågældendes tilstedeværelse måtte udgøre. Beskyttelsen i henhold til artikel 3 er således mere vidtgående end beskyttelsen i henhold til flygtningekonventionens artikel 33, se herom i afsnit 7.2.2 straks nedenfor.

I sagen Saadi mod Italien (application no. 37201/06) gav Menneskerettighedsdomstolen klageren medhold i sin klage. Domstolen fastslog, at da forbuddet mod tortur og umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf er absolut uden hensyn til en persons opførsel, er arten af den lovovertrædelse, som klageren angivelig har begået, irrelevant i relation til artikel 3 (præmis 127). En persons opførsel kan, uanset hvor uønsket eller farlig den er, ikke tages i betragtning ved vurderingen efter artikel 3, og beskyttelsen efter artikel 3 er således bredere end beskyttelsen efter artiklerne 32 og 33 i flygtningekonventionen (præmis 138). Domstolen afviste endvidere en påstand om, at der må kræves en højere grad af bevis for, at der foreligger en reel risiko for tortur ved tvangsmæssig udsendelse, når den pågældende findes at udgøre en alvorlig trussel mod samfundet, eftersom risikovurderingen er uafhængig heraf (præmis 139), samt at den fremsatte påstand er uforenelig med den absolutte karakter af beskyttelsen i henhold til artikel 3 (præmis 140). Dommen er nærmere omtalt i det af Flygtningenævnet og Udlændingestyrelsen udarbejdede notat om beskyttelse af asylansøgere i henhold til flygtningekonventionen og Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, som findes på nævnets hjemmeside www.fln.dk.

Domstolen gav tilsvarende klageren medhold i sagen A. mod Nederlandene (application no. 4900/06). Klageren, som var libysk statsborger, var erklæret uønsket i Nederlandene (exclusion order) under henvisning til, at han ifølge en rapport udarbejdet af den nederlandske sikkerhedstjeneste udgjorde en fare for statens sikkerhed. Domstolen fandt det ikke sandsynliggjort, at klageren var kommet i de libyske myndigheders søgelys som følge af sine påståede oppositionsaktiviteter forud for sin udrejse af Libyen (præmis 147). Om risikoen for at blive tilbageholdt i Libyen som følge af en straffesag i Nederlandene for mistanke om medlemskab af en islamisk ekstremistisk gruppe bemærkede Domstolen, at klageren var blevet frikendt for sigtelserne, men at retssagen imidlertid havde tiltrukket sig betydelig opmærksomhed i medierne, hvor også klage-

rens navn og nationalitet var blevet afsløret, ligesom den libyske repræsentation i Nederlandene var blevet orienteret om frihedsberøvelse af klageren med henblik på udsendelse (præmis 148). Domstolen bemærkede, at det fremgik af baggrundsmateriale vedrørende Libyen, at de libyske myndigheder har et godt indblik i libyske statsborgeres aktiviteter og kontakter i udlandet. På den baggrund og henset til den strenge indrejsekontrol ved indrejse i Libyen fandt Domstolen det tilstrækkeligt sandsynliggjort i relation til artikel 3, at klageren ville blive identificeret og tilbageholdt med henblik på afhøring efter sin ankomst til Libyen, hvilket indebar en reel risiko for at blive udsat for behandling i strid med artikel 3 af de libyske myndigheder (præmis 149). Domstolen fandt derfor, at udsendelse af klageren til Libyen ville være i strid med artikel 3. Dommen er nærmere omtalt i det ovennævnte notat om beskyttelse af asylansøgere i henhold til flygtningekonventionen og Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, som findes på nævnets hjemmeside www.fln.dk.

7.2.2 Flygtningekonventionens artikler 32 og 33

Efter flygtningekonventionens artikel 32, stk. 1, må en stat ikke udvise en flygtning, der lovligt befinder sig på statens område, undtagen af hensyn til den nationale sikkerhed eller den offentlige orden.

Efter flygtningekonventionens artikel 33, stk. 1, må ingen stat på nogen som helst måde udvise eller afvise ("refoulere") en flygtning ved grænserne til sådanne områder, hvor hans liv eller frihed ville være truet på grund af hans race, religion, nationalitet, hans tilhørsforhold til en særlig social gruppe eller hans politiske anskuelser.

Efter flygtningekonventionens artikel 33, stk. 2, kan beskyttelsen i stk. 1 ikke påberåbes af en flygtning, som med rimelig grund må anses for en fare for det lands sikkerhed, i hvilket han befinder sig, eller som efter en endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet i det pågældende land. Se som eksempler på Flygtningenævnets vurdering de i afsnit 7.7 nævnte afgørelser.

EU-Domstolen har i tre domme af 6. juli 2023 givet fortolkningsbidrag til forståelsen af "endelig dom for en særlig farlig forbrydelse" og "fare for samfundet" i det land, hvor den pågældende befinder sig. Der kan henvises til afsnit 7.2.3 straks nedenfor.

Refoulementsforbuddet i udlændingelovens § 31, stk. 1, er absolut og derved mere vidtgående end refoulementsforbuddet i flygtningekonventionens artikel 33, stk. 1. Det indebærer, at en udlænding, der isoleret set ville kunne udsendes efter flygtningekonventionens artikel 33, stk. 2, ikke vil kunne udsendes, hvis udsendelsen vil være i strid med artikel 3 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention.

7.2.3 Begreberne "særlig grov forbrydelse" og "fare for samfundet"

EU-Domstolen har den 6. juli 2023 i sagerne C-8/22, C-402/22 og C-663/21 afsagt dom i tre præjudicielle forelæggelser indgivet af forvaltningsdomstole i henholdsvis Belgien, Nederlandene og Østrig. De præjudicielle spørgsmål i sagerne vedrørte blandt andet fortolkningen af artikel 14, stk. 4. litra b, i kvalifikationsdirektivet (2011/95), herunder den vurdering medlemsstater skal foretage, når de skal tage stilling til, om en tredjelandsstatsborger efter endelig dom for en særlig grov forbrydelse udgør en fare for samfundet.

Indholdet i artikel 14, stk. 4. litra b, i direktivet svarer i det væsentlige til flygtningekonventionens artikel 33. stk. 2, (præmis 35 i C-8/22 og C-663/21). I dommen C-663/21 sammenfatter EU-Domstolen sine betragtninger fra C-8/22 og C-402/22. Domstolen udtalte i C-663/21 sammenfattende, at det følger af præmisserne 27-42 i C-8/22, at der i vurderingen af, om en tredjelandsstatsborger efter endelig dom for en særlig grov forbrydelse udgør en fare for samfundet, er tale om to særskilte betingelser, som begge skal være opfyldt (præmis 28).

Videre udtalte Domstolen i C-663/21 med henvisning til præmisserne 23-47 i C-402/22, at der ved vurderingen af, om en forbrydelse er ”en særlig grov forbrydelse” blandt andet kan lægges vægt på strafferammen, den idømte straf, forbrydelsens art, eventuelle skærpende eller formildende omstændigheder ved den begåede forbrydelse, hvorvidt den nævnte forbrydelse er begået forsætligt eller ej, arten og omfanget af forbrydelsens skadeforvoldelse samt proceduren, der anvendes til at straffe forbrydelsen (præmis 30). Domstolen udtalte i forlængelse heraf og med henvisning til præmis 39 i C-402/22, at ”en særlig grov forbrydelse” ikke kan udgøres af en kumulation af flere særskilte forbrydelser, hvoraf ingen i sig selv udgør en særlig grov forbrydelse (præmis 31).

Endelig udtalte Domstolen med henvisning til præmisserne 46-65 i C-8/22, at det for så vidt angår betingelsen om, at den pågældende skal udgøre en fare for samfundet, kræves, at den pågældende udgør en reel, umiddelbar og tilstrækkelig alvorlig fare for en grundlæggende samfundsinteresse i den medlemsstat, som vedkommende befinder sig i, og at det i forbindelse med vurderingen af, om denne fare foreligger, påhviler den kompetente myndighed at foretage en vurdering af alle de særlige omstændigheder i sagen (præmis 32). I forlængelse heraf udtalte Domstolen med henvisning til præmisserne 66-70 i C-8/22, at de nationale myndigheder ved farevurderingen skal foretage en proportionalitetsafvejning mellem på den ene side den fare, som den pågældende udgør for en grundlæggende samfundsinteresse, og på den anden side de rettigheder, som ifølge kvalifikationsdirektivet skal sikres personer med flygtningestatus (præmis 33).

EU-Domstolens praksis vedrørende kvalifikationsdirektivet er, som følge af Danmarks retsforbehold på retlige og indre anliggender, ikke bindende, men udgør et fortolkningsbidrag til Flygtningenævnets anvendelse af flygtningekonventionen.

7.2.4 Afgørelse om tilbagesendelse for udlændinge, der isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, jf. § 31, men som er udelukket fra at blive meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 10, stk. 1-2 og 4-6

EU-Domstolens dom af 6. juli 2023 i sagen C-663/21 indeholder en fortolkning af artikel 5 i udsendelsesdirektivet (2008/115/EF), der blandt andet omhandler medlemsstaternes pligt til ved gennemførelse af direktivet, herunder ved en afgørelse om tilbagesendelse, at respektere non-refoulement-princippet.

Domstolen udtalte, at artikel 5 i direktivet er til hinder for vedtagelse af en tilbagesendelsesafgørelse over for en tredjelandsstatsborger, når det er godtgjort, at udsendelse af tredjelandsstatsborgeren til det påtænkte tredjeland på ubestemt tid vil være i strid med refoulementsforbuddet (præmis 52).

Udlændinge- og Integrationsministeriet har primo december 2023 tilkendegivet over for Folketinget og Flygtningenævnet, at dommen efter ministeriets umiddelbare opfattelse indebærer, at der ikke kan fastsættes en udrejsefrist for udlændinge, som i medfør af udlændingelovens § 10, stk. 1-2 og 4-6, er udelukket fra at blive meddelt opholdstilladelse, og som ikke kan udsendes som følge af refoulementsforbuddet, jf. udlændingelovens § 31, det vil sige udlændinge, der er henvist til såkaldt tålt ophold. Ministeriet har endvidere oplyst, at ministeriet vil foretage en nærmere vurdering af konsekvenserne af dommen, herunder at man følger to verserende sager ved EU-Domstolen, der ligeledes vedrører fortolkningen af udsendelsesdirektivet, og som forventes at bidrage til en nærmere afklaring af den uklarhed i forhold til retspraksis, der er opstået efter EU-Domstolens fortolkning i den nævnte sag af forholdet mellem udstedelse af tilbagesendelsesafgørelser og refoulementsforbuddet.

Flygtningenævnets koordinationsudvalg besluttede derefter på et ekstraordinært møde den 18. december 2023 at udsætte udrejsefristen i allerede afgjorte sager, hvor ansøgeren efter udlændingelovens § 10, stk. 1-2 og 4-6, af nævnet er blevet udelukket fra at blive meddelt opholdstilladelse og ikke kan udsendes som følge af refoulementsforbuddet, jf. udlændingelovens § 31.

Der var i udvalget endvidere enighed om at fortsætte behandlingen af verserende sager, hvor problemstillingen kan blive aktualiseret. Koordinationsudvalget udtalte i forlængelse heraf, at såfremt det enkelte nævn måtte finde, at ansøgeren efter en konkret

vurdering ikke er omfattet af udlændingelovens § 7, jf. § 31, vil der kunne meddeles afslag på asyl, da sagen ikke er omfattet af anvendelsesområdet for dommen. Hvis nævnet måtte finde, at ansøgeren er omfattet af § 7, jf. § 31, og at der ikke er grundlag for at udelukke, kan der meddeles opholdstilladelse. Finder nævnet derimod, at ansøgeren skal udelukkes efter udlændingelovens § 10, stk. 1-2 og 4-6, bør nævnet udsætte afgørelsen af sagen på den nærmere afklaring af konsekvenserne af dommen.

Udlændinge, der er udelukket efter udlændingelovens § 10, stk. 3 (dømt for kriminalitet begået i Danmark), er for Danmarks vedkommende ikke omfattet af dommen, idet udsendelsesdirektivet ikke finder anvendelse på denne gruppe udlændinge, da Danmark ved implementeringen af direktivet har valgt at anvende undtagelsesbestemmelserne i direktivets artikel 2, stk. 2, litra a og b.

Ved udgangen af maj 2024 forelå Udlændinge- og Integrationsministeriets nærmere vurdering af konsekvenserne af EU-Domstolens dom i sagen C-663/21 endnu ikke.

7.3 Flygtningekonventionens artikel 1 F (udelukkelsesgrundene), jf. udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3

Efter flygtningekonventionens artikel 1 F finder konventionens bestemmelser ikke anvendelse på den, om hvem der er alvorlig grund til at antage, at vedkommende:

- har begået en forbrydelse mod freden, en krigsforbrydelse eller en forbrydelse mod menneskeheden, således som disse forbrydelser er defineret i de mellemfolkelige aftaler, som er indgået for at træffe forholdsregler herimod (litra a);

- har begået en alvorlig ikke-politisk forbrydelse uden for tilflugtslandet, inden han som flygtning fik adgang til dette (litra b);

- har gjort sig skyldig i handlinger, der er i strid med De Forenede Nationers mål og grundsætninger (litra c).

Bestemmelsen indebærer, at en udlænding, der isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, udelukkes fra at opnå beskyttelse efter denne bestemmelse.

Det følger af udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3, at en udlænding, der under henvisning til udelukkelsesgrundene i flygtningekonventionens artikel 1 F ikke kan meddeles asyl efter udlændingelovens § 7, stk. 1, heller ikke kan meddeles asyl efter udlændingelovens § 7, stk. 2 eller 3.

Hvis en asylansøger isoleret set opfylder betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, beror det herefter på en konkret vurdering, om den pågældende skal udelukkes fra opholdstilladelse som følge af en af ovennævnte udelukkelsesgrunde. Vurderingen heraf beror først og fremmest på asylansøgerens egen forklaring og fremlagte dokumentation, men også henvendelser fra hjemlandets myndigheder, oplysninger fra andre danske myndigheder, herunder National enhed for Særlig Kriminalitet (NSK), domstolene, henvendelser fra krigsforbrydertribunaler og tredjemands vidneudsagn kan indgå i disse overvejelser.

Der kan i den forbindelse henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 28. beretning (2019), side 562 f., nævnte afgørelse Iran/2019/63, hvor ansøgeren blev anholdt, idet han ifølge en international efterlysning var efterlyst for drab, røveri og ulovlig våbenbesiddelse i sit hjemland, og den i Flygtningenævnets formandskabs 20. beretning (2011), side 279 ff., nævnte afgørelse Tyrkiet/2011/2, hvor Udlændingestyrelsen via Justitsministeriet modtog oplysning om en dom afsagt i et andet europæisk land. I begge tilfælde gav oplysningerne anledning til en vurdering af, om de pågældende skulle udelukkes.

Som eksempel på en sag, hvor nævnet på baggrund af ansøgerens forklaring har fundet, at sagen burde hjemvises til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen med henblik på en vurdering i to instanser af spørgsmålet om udelukkelse, kan henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 19. beretning (2010), side 338 ff., nævnte afgørelse Libyen/2011/1, hvor Flygtningenævnet på et nævnsmøde i 2010 hjemviste sagen til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen, idet nævnet isoleret set fandt ansøgeren omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, men fandt, at oplysningerne i sagen gav anledning til overvejelser om anvendelsen af udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3, hvilket der ikke var taget stilling til i Udlændingestyrelsens afgørelse. Udlændingestyrelsen meddelte herefter ansøgeren afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 under henvisning til udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3, jf. flygtningekonventionens artikel 1 F (b). Flygtningenævnet stadfæstede i juni 2011 Udlændingestyrelsens afgørelse.

Der kan endvidere henvises til den i formandskabets 21. beretning (2012), side 301 f., nævnte afgørelse Afg/2012/23, hvor ansøgeren under sagens behandling havde oplyst at have haft en profileret stilling i Hezb-e Islami og omfattende aktiviteter i forbindelse hermed. Under behandlingen i nævnet i 2011 besluttede nævnet under henvisning hertil at hjemvise sagen til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen, idet Udlændingestyrelsen ikke havde forholdt sig til spørgsmålet om, hvorvidt ansøgeren måtte være omfattet af udelukkelsesgrundene. Efter fornyet behandling i Udlændingestyrelsen blev sagen behandlet på nævnsmøde i 2012, hvor nævnet fandt, at ansøgeren isoleret set var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, men at han var udelukket fra at få meddelt opholds-

tilladelse, jf. udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3, jf. flygtningekonventionens artikel 1 F (a).

Som eksempler på afgørelser, hvor Flygtningenævnet har taget stilling til, om ansøgeren skulle udelukkes i medfør af § 10, stk. 1, nr. 3, jf. flygtningekonventionens artikel 1 F (a), kan der henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 26. beretning (2017), side 414 f., nævnte afgørelse Syri/2017/25, den i formandskabets 24. beretning (2015), side 508 ff., nævnte afgørelse Syri/2015/99 samt den i formandskabets 22. beretning (2013), side 379 ff., nævnte afgørelse Afg/2013/33.

Anvendelsesområdet for bestemmelsen i flygtningekonventionens artikel 1 F (b) er gennemgået nærmere i Flygtningenævnets formandskabs 14. beretning (2005), afsnit 7.3.1 "Alvorlige ikke-politiske forbrydelser, jf. flygtningekonventionens artikel 1 F (b)". Som anført i 14. beretning, afsnit 7.3.1.1 "Alvorlig", fremgår det af UNHCR's Background Note on the Application of the Exclusion Clauses: Article 1 F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees af 4. september 2003, pkt. 38-40, at formålet med bestemmelsen ikke er at udelukke en person med behov for beskyttelse alene på grund af en mindre forbrydelse. Vurderingen af, hvornår en forbrydelse kan anses for at være alvorlig, skal vurderes efter internationale standarder, og i den forbindelse er følgende faktorer relevante:

- hvilken gerning er begået
- hvilken skade blev forvoldt ved den pågældende gerning
- efter hvilken procedure vil gerningen blive retsforfulgt
- hvilken straf vil den pågældende gerning kunne medføre
- ville gerningen efter de fleste retssystemer blive vurderet som alvorlig.

Der kan tillige henvises til UNHCR's Guidelines on International Protection: Application of the Exclusion Clauses: Article 1 F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees af 4. september 2003, pkt. 14.

Ministerkomitéen under Europarådet har i sin anbefaling, Rec(2005)6 of the Committee of Ministers to member states on exclusion from refugee status in the context of Article 1 F of the Convention relating to the Status of Refugees of 28 July 1951, af 23. marts 2005, pkt. 1.e., peget på de samme faktorer som relevante ved vurderingen af, om en ikke-politisk forbrydelse kan anses for "alvorlig" i artikel 1 F (b)'s forstand.

UNHCR har i Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus, pkt. 155, foretaget en afgrænsning, hvorefter en "alvorlig" forbrydelse må medføre dødsstraf eller udgøre en anden meget alvorlig strafbar handling, mens mindre lovover-

trædelser, som medfører en moderat straf, ikke er grundlag for udelukkelse i henhold til artikel 1 F (b).

UNHCR nævner i baggrundsnoten som eksempler på alvorlige forbrydelser drab, voldtægt, brandstiftelse og væbnet røveri. Andre forbrydelser vil ligeledes kunne betragtes som alvorlige, hvis der er brugt farlige våben, er sket alvorlig legemsskade eller der er bevis for alvorlig kriminel fortid.

Hvad angår den nedre afgrænsning nævner UNHCR i baggrundsnoten, at småkriminalitet, f.eks. småtyverier eller besiddelse af narkotika til eget forbrug, ikke kan karakteriseres som en alvorlig forbrydelse.

Som eksempler på nævnets praksis vedrørende udelukkelse i medfør af § 10, stk. 1, nr. 3, jf. flygtningekonventionens artikel 1 F (b), kan der henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 31. beretning (2022), side 359 ff., nævnte afgørelse Syri/2022/44, til den i Flygtningenævnets formandskabs 29. beretning (2020), side 352, nævnte afgørelse Erit/2020/6 og de i formandskabets 28. beretning (2019), side 562 ff., nævnte afgørelser Iran/2019/63 og Erit/2019/5.

UNHCR har gennemgået artikel 1 F's generelle anvendelsesområde i Statement on Article 1 F of the 1951 Convention issued in the context of the preliminary ruling references to the Court of Justice of the European Communities from the German Federal Administrative Court regarding the interpretation of Articles 12(2)(b) and (c) of the Qualification Directive af juli 2009. Spørgsmålet forelagt af den tyske forfatningsdomstol i den præjudicielle sag vedrørte betingelserne for at udelukke personer, som er medlemmer af eller støtter den væbnede kamp udført af terrororganisationer, efter kvalifikationsdirektivet.

Det fremgår af pkt. 2.2.1 Seriousness of the acts covered by Article 1 F, at "All the types of criminal acts leading to exclusion under Article 1F of the 1951 Convention involve a high degree of seriousness. This is obvious regarding Article 1F(a) and (c), which address acts of the most egregious nature such as "war crimes" or "crimes against humanity" or "acts contrary to the purposes and principles of the United Nations". In light of its context and the object and purpose of the exclusion grounds highlighted above, a "serious non political crime" covered by Article 1F(b) must also involve a high threshold of gravity. Consequently, the nature of an allegedly excludable act, the context in which it occurred and all relevant circumstances of the case should be taken into account to assess whether the act is serious enough to warrant exclusion within the meaning of Article 1F(b) and 1F(c)."

EU-Domstolen har den 31. januar 2017 afsagt dom i sagen C-573/14 angående en anmodning om en præjudiciel afgørelse indgivet af Conseil d'État (Belgien) vedrørende fortolkningen af artikel 12, stk. 2, litra c, og artikel 12, stk. 3, i Rådets direktiv 2004/83/EF af 29. april 2004 om fastsættelse af minimumsstandarder for anerkendelse af tredjelandsstatsborgere eller statsløse som flygtninge eller som personer, der af anden grund behøver international beskyttelse. Artikel 12, stk. 2, litra c, i direktiv 2004/83 svarer i det væsentlige til flygtningekonventionens artikel 1 F (c), hvorefter konventionen ikke finder anvendelse på en person, om hvem der er alvorlig grund til at antage, at han har gjort sig skyldig i handlinger, der er i strid med De Forenede Nationers (i det følgende FN) mål og grundsætninger. Domstolen udtalte blandt andet, at begrebet "handlinger, der er i strid med FN's mål og grundsætninger" i flygtningekonventionens artikel 1 F (c) og i artikel 12, stk. 2, litra c, i direktiv 2004/83 ikke kan fortolkes således, at det er begrænset til begåelse af terrorhandlinger som nærmere defineret i Sikkerhedsrådets resolutioner (præmis 48) eller – så meget desto mindre – som omhandlet i rammeafgørelsens artikel 1, stk. 1, og derfor heller ikke således, at det kræves, at der foreligger en straffedom for en sådan handling (præmis 49).

EU-Domstolen udtalte videre, at anvendelsen af udelukkelsesgrunden i artikel 12, stk. 2, litra c, i direktiv 2004/83 ikke kan begrænses til de egentlige gerningsmænd til terrorhandlinger, men at den også kan udstrækkes til at omfatte personer, der giver sig af med rekruttering, organisering og transport af samt tilvejebringelse af udstyr til personer, der tager til en anden stat end den stat, hvor de har bopæl eller er statsborgere, i den hensigt at begå, organisere eller forberede terrorhandlinger (præmis 69). Af bestemmelsens stk. 2, litra c, sammenholdt med stk. 3 fremgår endvidere, at udelukkelsen i stk. 2, litra c, også finder anvendelse på personer, der har anstiftet til handlinger, der er i strid med FN's mål og grundsætninger, eller som på anden måde har deltaget i sådanne handlinger. Anvendelsen af bestemmelserne sammenholdt med hinanden kræver ikke, at den omhandlede person har anstiftet til en terrorhandling eller på anden måde har deltaget i begåelsen af en sådan handling (præmis 70 sammenholdt med præmis 48). Deltagelse i en terroristgruppes aktiviteter kan således omfatte et bredt spektrum af adfærd af varierende grovhed. Under disse omstændigheder kan den kompetente myndighed i den berørte medlemsstat kun anvende artikel 12, stk. 2, litra c, efter i hvert enkelt tilfælde at have foretaget en vurdering af de nøjagtige faktiske omstændigheder, som den har kendskab til, med henblik på afgørelsen af, om der er tungtvejende grunde til at antage, at de handlinger, den pågældende har foretaget, er omfattet af udelukkelsesgrunden.

Domstolen udtalte endelig, at artikel 12, stk. 2, litra c, og artikel 12, stk. 3, i direktiv 2004/83 skal fortolkes således, at handlinger, der udgør deltagelse i en terroristgruppes aktiviteter, som dem, indstævnte i hovedsagen var blevet dømt for at have begået, kan

begrunde udelukkelse fra at blive anerkendt som flygtning, selv om det ikke er godtgjort, at den berørte person har begået, forsøgt at begå eller truet med at begå en terrorhandling som nærmere defineret i FN's Sikkerhedsråds resolutioner. Ved den individuelle vurdering af de faktiske omstændigheder med henblik på at afgøre, om der er tungtvejende grunde til at antage, at en person har gjort sig skyldig i handlinger, der er i strid med FN's mål og grundsætninger, eller har anstiftet eller på anden måde deltaget i sådanne handlinger, har den omstændighed, at denne person er blevet dømt ved retterne i en medlemsstat for deltagelse i en terroristgruppes aktiviteter, en særlig betydning, ligesom konstateringen af, at nævnte person var et ledende medlem af denne gruppe, uden at det er nødvendigt at godtgøre, at denne person selv har anstiftet eller på anden måde har deltaget i en terrorhandling.

For en mere udførlig gennemgang af dommen henvises til Flygtningenævnets formandskabs 25. beretning (2016), side 514 ff.

Som følge af det danske forbehold vedrørende EU-samarbejdet på området for retlige og indre anliggender er Danmark ikke bundet af Rådets vedtagelse af foranstaltninger vedrørende det overstatslige samarbejde vedrørende asyl, ligesom Danmark ikke er bundet af beslutninger og retsakter inden for dette område. EU-Domstolens afgørelse vedrørende fortolkningen af Rådets direktiv nr. 2004/83/EF af 29. april 2004 finder derfor ikke direkte anvendelse i Danmark. Flygtningenævnet inddrager imidlertid ved anvendelsen af flygtningekonventionen fortolkningsbidrag fra andre nationale og internationale organer på området, hvis retsopfattelse vil kunne indgå i grundlaget for Flygtningenævnets afgørelser. Der kan herved også henvises til afsnit 5.4.2 om EU-Domstolens dom i sagerne C-71/11 og C-99/11, som er indgået i grundlaget for en række af nævnets afgørelser vedrørende kristne konvertitter.

Det fremgår både af UNHCR's guidelines pkt. 24, baggrundsnoten pkt. 76-78 og af UNHCR's ovennævnte statement, at udelukkelsesgrundene skal anvendes på en måde, der er forenelig med de overliggende humanitære mål og hensigter med flygtningekonventionen, og at der således skal foretages en proportionalitetsafvejning mellem på den ene side forbrydelsens grovhed og på den anden side konsekvenserne af udelukkelse, herunder især graden af den frygtede forfølgelse.

Om anvendelsen af udelukkelsesgrundene, herunder udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3, jf. flygtningekonventionens artikel 1 F (b), i sager, hvor det kriminelle forhold er begået af børn under den kriminelle lavalder, og hvor der derfor gør sig nogle særlige forhold gældende, henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 21. beretning (2012), side 310 f., nævnte afgørelse Afg/2012/30 samt til formandskabets 20. beret-

ning (2011), side 282 ff., og de deri nævnte afgørelser Afg/2011/11, Afg/2011/95 og Afg/2011/46.

Det fremgår af UNHCR's håndbog pkt. 141, at forhold, som fører til udelukkelse efter blandt andet artikel 1 F, sædvanligvis vil fremkomme i løbet af den proces, hvorunder en persons flygtningestatus fastlægges. Det kan imidlertid også forekomme, at faktuelle oplysninger, som begrunder udelukkelse, først bliver kendt, efter at en person er blevet anerkendt som flygtning. I sådanne tilfælde vil udelukkelsesbestemmelsen normalt være grundlag for at ophæve den tidligere trufne afgørelse.

Der kan tillige henvises til UNHCR's guidelines pkt. 6 og baggrundsnote pkt. 13-16.

I overensstemmelse hermed fremgår det af udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 2, at en tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse altid kan inddrages, når der foreligger oplysninger om forhold, som efter reglerne i § 10, stk. 1, ville udelukke udlændingen fra opholdstilladelse.

I forbindelse med sager om inddragelse, hvor der foreligger oplysninger om forhold, som efter udlændingelovens § 10, stk. 1, ville udelukke udlændingen fra opholdstilladelse, skal opholdstilladelsen inddrages, medmindre dette med sikkerhed vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, jf. udlændingelovens § 26, stk. 2, jf. § 19 a, stk. 3.

Som eksempel på en sag vedrørende inddragelse efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 2, jf. § 10, stk. 1, kan der henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 20. beretning (2011), side 279 ff., nævnte afgørelse Tyrkiet/2011/2.

7.4 Anmeldelse og efterforskning af forbrydelser ved National enhed for Særlig Kriminalitet (NSK)

7.4.1 Anmeldelse af sager til NSK

National enhed for Særlig Kriminalitet (NSK) varetager opgaven vedrørende internationale straffesager, herunder navnlig sager om folkedrab, forbrydelser mod menneskeheden, krigsforbrydelser, terrorhandlinger og andre alvorlige forbrydelser begået i udlandet. Formålet med NSK's arbejde er at sikre, at disse forbrydere ikke finder fristed i Danmark, og at få forholdene undersøgt af politiet, således at forbryderne bliver retsforfulgt og straffet, hvis der er grundlag for det.

Efter udlændingelovens § 45 c kan udlændingemyndighederne uden udlændingens samtykke videregive oplysninger fra en sag efter udlændingeloven eller hjemrejseloven

til anklagemyndigheden med henblik på anklagemyndighedens beslutning om, hvorvidt tiltale skal rejses for forbrydelser begået i eller uden for Danmark.

I sager, hvor en asylansøger er anmeldt til NSK, og hvor Flygtningenævnet finder, at ansøgeren isoleret set må anses for omfattet af udlændingelovens § 7, vil de forhold, der ligger til grund for anmeldelsen, efter omstændighederne kunne medføre, at nævnet vil anse den pågældende for at være omfattet af udelukkelsesgrundene i udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3, jf. flygtningekonventionens artikel 1 F. En sådan udlænding vil derfor blive meddelt afslag på asyl og blive pålagt at udrejse. På grund af refoulementsforbuddet i udlændingelovens § 31 vil den pågældende imidlertid ofte ikke kunne udsendes tvangsmæssigt, og resultatet vil således, såfremt den pågældende ikke udrejser frivilligt, være et såkaldt tålt ophold.

7.4.2 Resultatet af NSK's efterforskning

Når NSK har afsluttet den strafferetlige efterforskning, får den anmeldende myndighed underretning om sagens udfald.

Har sagen været behandlet i Flygtningenævnet, er det nævnet, der – som den myndighed, der sidst har truffet afgørelse i den pågældende sag – tager stilling til, om resultatet af NSK's efterforskning giver anledning til at genoptage behandlingen af sagen.

Som eksempel på en afgørelse, hvor nævnet på baggrund af resultatet af Statsadvokaten for Særlig Økonomisk og International Kriminalitet (SØIK's) (nu NSK) efterforskning besluttede at genoptage og hjemvise en sag til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen, kan henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 23. beretning (2014), side 445 f., nævnte afgørelse Afg/2014/37.

For en nærmere redegørelse for Flygtningenævnets praksis i sager, hvori Statsadvokaten for Særlige Internationale Straffesager (SAIS) (senere SØIK, nu NSK) har afsluttet en strafferetlig efterforskning, henvises til formandskabets 15. beretning (2006), side 118 ff.

7.5 Kriminalitet begået i udlandet, jf. udlændingelovens § 10, stk. 2, nr. 1 og 2, og § 19, stk. 2, nr. 3

Hvis en udlænding – uden for anvendelsesområdet for flygtningekonventionens artikel 1 F – har begået kriminalitet i udlandet, kan dette få betydning for vurderingen af, hvorvidt den pågældende kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, jf. herved udlændingelovens § 10, stk. 2, nr. 1 og 2.

Det fremgår således af § 10, stk. 2, nr. 1 og 2, at en udlænding ikke, medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor, kan gives opholdstilladelse efter § 7, hvis udlændingen enten uden for landet er dømt for et forhold, som kunne medføre udvisning efter udlændingelovens §§ 22, 23 eller 24, såfremt pådømmelsen var sket her i landet, eller der er alvorlig grund til at antage, at udlændingen uden for landet har begået en lovovertrædelse, som kunne medføre udvisning efter disse bestemmelser.

Af bemærkningerne til bestemmelsen, jf. lovforslag nr. L 32 af 13. december 2001, side 18, fremgår:

> ”Der skal efter de foreslåede bestemmelser i § 10, stk. 2-4 – som efter den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 10, stk. 1 – ved afgørelsen af, hvorvidt der skal gives opholdstilladelse, tages højde for, om sådanne særlige forhold gør sig gældende, at der alligevel skal gives opholdstilladelse. Der kan i den forbindelse henvises til de særlige forhold, der er opregnet i udlændingelovens § 26.
>
> Der skal således foretages en afvejning mellem de i bestemmelsen nævnte forhold, som taler imod opholdstilladelse, og de grunde, som taler for, at ansøgningen om opholdstilladelse imødekommes.
>
> For så vidt angår de udlændinge, der isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 (udlændinge, der risikerer forfølgelse af de i flygtningekonventionen nævnte grunde), bemærkes, at afvejningen skal foretages i overensstemmelse med flygtningekonventionen.
>
> Efter flygtningekonventionens artikel 33, stk. 2, kan en flygtning, der er omfattet af konventionen, udsendes til hjemlandet, hvis den pågældende med rimelig grund må anses for en fare for det lands sikkerhed, i hvilket han befinder sig, eller som efter en endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet i det pågældende land.”

Udlændinge, der isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, vil således alene kunne udelukkes fra opholdstilladelse efter udlændingelovens § 10, stk. 2, nr. 1, da det efter flygtningekonventionen er en betingelse, at udlændingen skal være dømt for den pågældende forbrydelse. Det skal herudover indgå i vurderingen, om forbrydelsen er særlig farlig, samt om udlændingen fremadrettet må betragtes som en fare for samfundet.

Som eksempler på afgørelser, hvor Flygtningenævnet har taget stilling til udelukkelse efter udlændingelovens § 10, stk. 2, nr. 1 og 2, kan der henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 27. beretning (2018), side 512 ff., nævnte afgørelse Afgh/2018/148, den i formandskabets 26. beretning (2017), side 422 ff., nævnte afgørelse Afgh/2017/105, den i formandskabets 25. beretning (2016), side 525 f., nævnte afgørelse Syri/2016/57, den i formandskabets 24. beretning (2015), side 64 f., nævnte

afgørelse Ukra/2015/13 samt den i formandskabets 24. beretning (2015), side 518 f., nævnte afgørelse Iran/2015/27.

For så vidt angår anvendelsen af udelukkelsesgrunden i udlændingelovens § 10, stk. 2, nr. 2, i sager vedrørende kriminalitet begået af børn under den kriminelle lavalder, hvor der derfor gør sig nogle særlige forhold gældende, henvises til Flygtningenævnets formandskabs 20. beretning (2011), side 282 ff., og de heri nævnte afgørelser Afg/2011/11, Afg/2011/95 og Afg/2011/46 samt den i formandskabets 21. beretning (2012), side 310 f., nævnte afgørelse Afg/2012/30.

En opholdstilladelse kan i visse tilfælde inddrages, såfremt en udlænding har begået kriminalitet i udlandet efter at være meddelt opholdstilladelse i Danmark, jf. herved udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 3, jf. § 10, stk. 2, nr. 1 og 2. En opholdstilladelse kan i visse tilfælde endvidere inddrages, såfremt det efterfølgende konstateres, at der på tidspunktet for meddelelsen af opholdstilladelsen forelå omstændigheder, som ville have udelukket udlændingen fra opholdstilladelsen i medfør af udlændingelovens § 10, jf. udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 3, jf. § 10, stk. 2, nr. 1 og 2.

I forbindelse med sager om inddragelse, hvor der foreligger oplysninger om forhold, som efter reglerne i udlændingelovens § 10, stk. 2, nr. 1 og 2, ville udelukke udlændingen fra opholdstilladelse, skal opholdstilladelsen inddrages, medmindre dette med sikkerhed vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, jf. udlændingelovens § 26, stk. 2, jf. § 19 a, stk. 3.

Som eksempel på en sag vedrørende inddragelse efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 3, jf. § 10, stk. 2, nr. 1, kan der henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 30. beretning (2021), side 340 f., nævnte afgørelse Iran/2021/47.

7.6 Kriminalitet begået her i landet, jf. udlændingelovens § 10, stk. 3

Det fremgår af udlændingelovens § 49, stk. 1, at når en udlænding dømmes for strafbart forhold, afgøres det efter anklagemyndighedens påstand ved dommen, om den pågældende skal udvises i medfør af §§ 22-24 eller 25 c. Træffes der bestemmelse om udvisning, skal dommen indeholde bestemmelse om indrejseforbuddets varighed, jf. § 32, stk. 1-5.

Efter udlændingelovens § 26, stk. 1, skal der ved afgørelsen om udvisning efter §§ 25 a-25 c tages hensyn til, om udvisningen må antages at virke særlig belastende, navnlig på grund af de i § 26, stk. 1, nr. 1-6, nævnte hensyn. Efter § 26, stk. 2, skal en udlænding udvises efter §§ 22-24 og § 25, medmindre dette med sikkerhed vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, jf. dog § 26 b.

Hvis en udlænding udvises med indrejseforbud for kriminalitet begået her i landet, kan dette få betydning for vurderingen af, hvorvidt den pågældende kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, jf. herved udlændingelovens § 10, stk. 3.

Efter bestemmelsen kan en udlænding, som har indrejseforbud, jf. § 32, stk. 1, i forbindelse med udvisning efter §§ 22-24 eller § 25, ikke gives opholdstilladelse efter §§ 7 og 8, medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor.

Efter bemærkningerne til bestemmelsen skal der ved afgørelsen af, hvorvidt der skal gives opholdstilladelse, tages højde for, om sådanne særlige forhold gør sig gældende, at der alligevel skal gives opholdstilladelse. Der henvises i den forbindelse til de særlige forhold, der er opregnet i udlændingelovens § 26.

Der skal således foretages en afvejning mellem de i bestemmelsen nævnte forhold, som taler imod opholdstilladelse, og de grunde, som taler for, at ansøgningen om opholdstilladelse imødekommes.

For så vidt angår de udlændinge, der isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, bemærkes i lovbemærkningerne, at afvejningen skal foretages i overensstemmelse med flygtningekonventionen.

Efter flygtningekonventionens artikel 33, stk. 2, kan en flygtning, der er omfattet af konventionen, udsendes til hjemlandet, hvis den pågældende med rimelig grund må anses for en fare for det lands sikkerhed, i hvilket han befinder sig, eller som efter en endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet i det pågældende land.

Bemærkningerne til bestemmelsen i udlændingelovens § 10, stk. 3, foreskriver således, at formodningen er imod, at en udlænding, der er meddelt indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter udlændingelovens §§ 22-24 og § 25, kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 og 8. Flygtningenævnet foretager i det lys en proportionalitetsafvejning i relation til grovheden af den begåede forbrydelse i forhold til, hvorvidt der er særlige forhold, herunder hensynet til familiens enhed, der taler for at give klageren opholdstilladelse.

Flygtningenævnet vil i forbindelse med behandlingen af en asylsag normalt ikke afvente en dom i en verserende straffesag ved de danske domstole mod en asylansøger, der måtte være tiltalt for kriminalitet begået her i landet. Hvis udlændingen udvises, bortfalder en eventuel opholdstilladelse automatisk, jf. herved udlændingelovens § 26 c. Se nedenfor afsnit 7.7.

Som eksempel på en sag, hvor Flygtningenævnet har meddelt afslag på asyl under henvisning til proportionalitetsafvejningen efter udlændingelovens § 10, stk. 3, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **marts 2023** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2004. **Flygtningenævnet** udtalte: Ansøgeren er etnisk pashtuner og født sunnimuslim af trosretning. Ansøgeren har under sagen oplyst, at han har tilsluttet sig […], som er en særlig variant af islam. Ansøgeren er født i Afghanistan, men udrejste som [0-3]-årig sammen med sin mor og søskende til Pakistan. I [starten af 2000'erne] blev ansøgeren, som [4-7]-årig, sammen med sin mor og søskende familiesammenført med sin far i Danmark. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter, at han vil blive slået ihjel af Taliban som følge af sin fars tidligere konflikt med Taliban. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at […]. Ansøgeren har endvidere som asylmotiv henvist til, at han frygter forfølgelse fra Taliban, idet han praktiserer [en særlig variant af islam]. Ansøgeren har som asylmotiv endelig henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter, at Taliban vil anse ham som en vantro eller en fordærvet person (som er returneret fra Vesten), og som derfor skal straffes. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at han udrejste af Afghanistan som [0-3]-årig, at han har levet i Danmark, siden han var [4-7] år, at han taler flydende dansk, og at han har tilegnet sig en vestlig levestil og vestlige værdier. Han har ikke været tilbage i Afghanistan, hvor han er helt uden netværk, og han forstår ikke den afghanske kultur og levemåde. Ansøgeren kan hverken læse eller skrive pashto eller dari og har desuden svært ved at begå sig mundtligt på disse sprog. Ved en tilbagevenden til Afghanistan vil han med det samme, på grund af sit sprog og sin adfærd, tiltrække sig negativ opmærksomhed fra den almindelige befolkning og dermed også fra Taliban. Flygtningenævnet finder med hensyn til ansøgerens asylmotiv om, at han frygter Taliban som følge af hans fars konflikt med Taliban i 1990'erne, at det beror på ansøgerens egen formodning, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan vil være efterstræbt af Taliban som følge af ansøgerens fars […]. Ansøgeren har således ikke sandsynliggjort, at Taliban efter så mange år har nogen interesse for ansøgeren. Om de generelle forhold i Afghanistan fremgår det af baggrundsoplysningerne, at […]. Flygtningenævnet finder således ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at Taliban vil efterstræbe ansøgeren som følge af ansøgerens fars forhold tilbage i 1990'erne. Med hensyn til ansøgerens asylmotiv om, at han er i risiko for forfølgelse fra Taliban, idet han vil blive betragtet som "vestliggjort", herunder fordi han har tilegnet sig vestlig levevis og kultur, har tatoveringer, en vestlig tøjstil, praktiserer [en særlig variant af islam] og har begrænsede sprogkundskaber i dari og pashto, bemærker Flygtningenævnet indledningsvis, at forholdene for vestliggjorte og den risikovurdering, der skal foretages i den forbindelse

ved en tilbagevenden til Afghanistan, i baggrundsmaterialet blandt andet er beskrevet i pkt. 3.13 og pkt. 3.14 i EUAA, Country Guidance: Afghanistan, januar 2023. Flygtningenævnet bemærker i forlængelse heraf, at det blandt andet af ovenfor nævnte rapport fremgår: "The individual assessment of whether there is a reasonable degree of likelihood for the applicant to face persecution should take into account risk-impacting circumstances, such as: the behaviour adopted by the applicant, visibility of the applicant, area of origin and conservative environment, gender (the risk is higher for women), age (it may be difficult for children of certain age to (re-)adjust to Afghanistan's social restrictions), duration of stay in a western country, etc.". Af referatet fra Flygtningenævnets koordinationsudvalgsmøde den 8. december 2022 fremgår det blandt andet, at vedrørende spørgsmålet om "westenization" er der enighed om, at det relevante for asylvurderingen er, om ansøgeren efter en samlet vurdering har en sådan erfaring med livet i Afghanistan, at ansøgeren vil kunne genoptage sit liv der på en sådan måde, at den pågældende ikke påkalder sig Talibans opmærksomhed. Herom bemærkes, at ansøgeren udrejste af Afghanistan til Pakistan i 1998 som [0-3]-årig og indrejste i Danmark i [starten af 2000'erne] som [4-7]-årig. Han har haft hele sin skolegang samt sin ungdom i Danmark, hvor han har levet et ungdomsliv på danske præmisser. Han vil gerne uddanne sig til [håndværker]. Ansøgeren taler flydende dansk, og nævnsmødet er gennemført på dansk. Ansøgeren taler begrænset pashto og dari, herunder med sin mor, men kan ikke læse og skrive det. Han må anses for at have en meget begrænset tilknytning til Afghanistan, hvor han alene har boet frem til 1998, hvor han var omkring [0-3] år, ligesom han efter det oplyste ikke har familie eller øvrigt netværk i Afghanistan. Flygtningenævnet finder herefter efter en samlet vurdering, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ikke vil kunne etablere sig i Afghanistan uden at påkalde sig Talibans opmærksomhed, således at han ved en tilbagevenden til Afghanistan vil være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet skal herefter vurdere, om ansøgeren er udelukket fra at blive meddelt opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 10, stk. 3, 1. pkt. Det fremgår af udlændingelovens § 31, stk. 2, at en udlænding, der er omfattet af § 7, stk. 1, ikke må udsendes til et land, hvor den pågældende risikerer forfølgelse af de i Flygtningekonventionens artikel 1 A anførte grunde, eller hvor udlændingen ikke er beskyttet mod videresendelse til et sådant land. Da ansøgeren som nævnt isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, finder Flygtningenævnet, at udlændingelovens§ 31, stk. 2, jf. stk. 1, er til hinder for tvangsmæssig udsendelse af ansøgeren til Afghanistan. Det fremgår af udlændingelovens§ 10, stk. 3, 1. pkt., at en udlænding, som har indrejseforbud efter § 32, stk. 1, i forbindelse med udvisning efter bl.a. §§ 22-24, ikke kan gives opholdstilladelse efter § 7, medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor. Det følger af forarbejderne til § 10, stk. 3, jf. lov nr. L 32 af 13. december 2001, at afvejningen mellem de i bestemmelsen nævnte forhold, som taler imod opholdstilladelse, og de grunde, som taler for, at der meddeles opholdstilladelse, for så vidt angår udlændinge, der isoleret set er om-

fattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, skal foretages i overensstemmelse med Flygtningekonventionen. Efter Flygtningekonventionens artikel 33, stk. 2, kan en flygtning, der er omfattet af konventionen, udsendes til hjemlandet, hvis den pågældende med rimelig grund må anses for en fare for det lands sikkerhed, i hvilket han befinder sig, eller som efter en endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet i det pågældende land. Ansøgeren blev ved [landsrettens] ankedom [fra efteråret] 2020 straffet med fængsel i 3 år og udvist for bestandigt for overtrædelse af [bestemmelse i straffeloven og bestemmelser i våbenloven], for under særligt skærpende omstændigheder at have været i besiddelse af [våben], som var tilvirket således, at […]. Forud herfor er ansøgeren blevet straffet [et antal gange for overtrædelser af straffeloven og våbenlovgivningen]. Flygtningenævnet finder, at ansøgeren ved [landsrettens] dom [fra efteråret] 2020 er dømt for en særlig farlig forbrydelse i Flygtningekonventionens forstand henset til, at der er tale om almenfarlig kriminalitet af særlig grov beskaffenhed og karakter, samt til længden af den idømte fængselsstraf. Flygtningenævnet finder efter en samlet vurdering af den alvorlige karakter af den kriminalitet, som ansøgeren er dømt for, og ansøgerens personlige forhold, at ansøgeren tillige må anses for at udgøre en fare for samfundet, jf. Flygtningekonventionens artikel 33, stk. 2. Herved har nævnet blandt andet lagt vægt på, at ansøgeren i øvrigt er dømt for overtrædelse af våbenlovgivningen i gentagelsestilfælde og flere gange er dømt for personfarlig kriminalitet i form af […]. Der skal herefter foretages en proportionalitetsafvejning i relation til grovheden af den begåede forbrydelse i forhold til, om der er særlige forhold, herunder hensynet til familiens enhed, der taler for at give ansøgeren opholdstilladelse. Ansøgeren, der er [20-30] år, indrejste i Danmark i [starten af 2000'erne] som [4-7]-årig. Ansøgeren har en kæreste, han har haft i omkring et år, og har ingen børn. Han har familiemæssig tilknytning til Danmark i form af sine forældre, [søskende og yderligere familiemedlemmer] samt sin kæreste og dennes familie. Han taler dansk med sin far og sine søskende. Han taler pashto, dari og til dels dansk med sin mor. Ansøgeren har i sin fritid blandt andet gået til [sportsgren], hvor han i [en gang i 2000'erne] blev årets spiller i den lokale [klub]. Han har stadig kontakt til sine ungdomsvenner af dansk oprindelse. Han har under sin afsoning i 2016 taget folkeskolens afgangseksamen. Flygtningenævnet finder efter en samlet vurdering og afvejning, at der ikke foreligger sådanne særlige grunde, som taler for, at ansøgeren kan meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, jf. § 10, stk. 3, 1. pkt. Nævnet finder derfor, at ansøgeren er **udelukket** fra at opnå opholdstilladelse. Afgh/2023/16

Der kan endvidere henvises til afgørelsen Syri/2023/53, som kan findes på Flygtningenævnets hjemmeside www.fln.dk.

Der kan desuden henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 31. beretning (2022), side 369 f., nævnte afgørelse Stat/2022/9 og til den i Flygtningenævnets formandskabs 29. beretning (2020), side 360 f., nævnte afgørelse Stat/2020/60.

Som eksempel på en sag, hvori Flygtningenævnet har meddelt opholdstilladelse, selvom ansøgeren var udvist med indrejseforbud, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **december 2023** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsløs palæstinenser fra Syrien. Indrejst i 2015. Genoptaget sag. **Flygtningenævnet** udtalte: "Udlændingestyrelsen har [i sommeren] 2020 truffet afgørelse om, at ansøgeren isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, jf. flygtningekonventionens artikel 1 D, 2. pkt., men at han er udelukket fra at blive meddelt opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 10, stk. 3, 1. pkt. Flygtningenævnet har [i vinteren 2020/2021] stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse. Ansøgeren er statsløs palæstinenser og sunnimuslim fra Damaskus, Syrien. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Flygtningenævnet har lagt til grund, at ansøgeren fortsat isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, jf. flygtningekonventionens artikel 1 D, 2. pkt. Denne genoptagelsessag vedrører herefter alene spørgsmålet om, hvorvidt ansøgeren på nuværende tidspunkt fortsat er udelukket fra at blive meddelt opholdstilladelse som følge af bestemmelsen i udlændingelovens § 10, stk. 3, 1. pkt. Ansøgeren har til støtte for, at han ikke bør udelukkes fra at blive meddelt opholdstilladelse, navnlig gjort gældende, at han ved ankedommen ikke er dømt for en særlig farlig forbrydelse, at han ikke er til fare for det danske samfund, og at hensynet til familiens enhed i øvrigt taler for, at han meddeles opholdstilladelse. Ansøgeren har herunder henvist til, at han ikke er dømt for anden personfarlig kriminalitet, og at de [antal] andre personer, der blev dømt ved ankedommen, herunder de [antal] medgerningsmænd, ikke er blevet udelukket fra opholdstilladelse. Hertil kommer, at han er blevet gift og har fået et barn, og at det bør tillægges vægt, at han fortsat ikke kan udsendes til Syrien. Overordnet om vurderingen i sagen: Da ansøgeren som anført er udvist af Danmark med indrejseforbud i 6 år ved dom [fra vinteren 2018/2019] afsagt af [byret] som stadfæstet af [landsret] [i sommeren] 2019 og dom [fra vinteren 2021/2022] afsagt af [byret], er der truffet afgørelse efter udlændingelovens § 10, stk. 3, 1. pkt. Det fremgår af denne bestemmelse, at en udlænding, som har indrejseforbud efter § 32, stk. 1, i forbindelse med udvisning efter bl.a. §§ 22-24, ikke kan gives opholdstilladelse efter § 7, medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor. Det følger af forarbejderne til § 10, stk. 3, jf. lovforslag nr. L 32 af 13. december 2001, at afvejningen mellem de i udlændingelovens § 26, stk. 1, nævnte forhold, som taler imod opholdstilladelse, og de grunde, som taler for, at der meddeles opholdstilladelse, for så vidt angår udlændinge, der isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, skal foretages i overensstemmelse med flygtningekon-

ventionen. Efter flygtningekonventionens artikel 33, stk. 2, kan en flygtning, der er omfattet af konventionen, udsendes til hjemlandet, hvis den pågældende med rimelig grund må anses for en fare for det lands sikkerhed, i hvilket han befinder sig, eller som efter en endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet i det pågældende land. Udlændingelovens § 10, stk. 3, 1. pkt., sammenholdt med flygtningekonventionens artikel 33, stk. 2, indebærer, at der i en situation som den foreliggende skal foretages en treleddet vurdering ved bedømmelsen af, om en udlænding er udelukket fra at blive meddelt opholdstilladelse efter § 7, stk. 1. I første række skal der tages stilling til, om udlændingen kan anses for at være dømt for en særlig farlig forbrydelse. I givet fald skal der dernæst tages stilling til, om udlændingen må betragtes som en fare for samfundet i Danmark. Er det tilfældet, skal der foretages en proportionalitetsafvejning, hvor forbrydelsens grovhed mv. afvejes over for, om særlige forhold, herunder hensynet til familiens enhed, taler for at give udlændingen opholdstilladelse. Om ansøgeren er dømt for en særlig farlig forbrydelse: Ved bedømmelsen af, om en konkret forbrydelse kan betragtes som en særlig farlig forbrydelse, må der lægges vægt på bl.a. (1) forbrydelsens karakter, herunder den skade, som den forurettede faktisk er blevet påført, men også hvor potentiel farlig forbrydelsen har været; (2) forbrydelsens art, herunder om forbrydelsen ved pådømmelsen er henført under en kvalificeret strafbestemmelse, f.eks. grov vold; (3) straffen for forbrydelsen, herunder den konkret idømte straf, men også strafferammen samt (4) de nærmere omstændigheder, hvorunder forbrydelsen er begået, herunder om der har foreligget formildende eller skærpende omstændigheder. Det fremgår, at ansøgeren ved [landsrettens] ankedom [fra sommeren] 2019 blev dømt for overtrædelse af straffelovens § 245, stk. 1, idet han [i foråret] 2018 i forening med [antal] medgerningsmænd eksponerede [antal] forurettede for [gerningsbeskrivelse], idet det var ansøgeren, der førte [våbnet]. De forurettede har efter de lægelige oplysninger ikke været i livsfare, men det er anført, at [skadesbeskrivelse] kan forårsage læsioner af de underliggende organer og blodkar med deraf følgende risiko for påvirket åndedræts- og kredsløbsfunktion og dermed livsfare. Straffen, der er idømt som en tillægsstraf, er udmålt til fængsel i 10 måneder. Det er af retten lagt til grund, at den konkrete episode havde sin baggrund i et opgør mellem de pågældende, idet [gerningsbeskrivelse]. Efter navnlig arten og karakteren af volden finder Flygtningenævnet efter en samlet vurdering, at ansøgeren ved ankedommen må anses for at være dømt for en særlig farlig forbrydelse. Om ansøgeren må betragtes som en fare for samfundet: Spørgsmålet er herefter, om ansøgeren må betragtes som en fare for samfundet i Danmark. Der skal i den forbindelse foretages en fremadrettet farevurdering, som skal foretages på grundlag af de oplysninger, der foreligger på vurderingstidspunktet. Ved vurderingen af, om udlændingen må betragtes som en fare for samfundet i Danmark, må der således i almindelighed foretages en konkret helhelhedsvurdering, og i den forbindelse må der lægges vægt på navnlig (1) karakteren og grovheden af forbrydelsen, (2) de nærmere omstændigheder, hvorunder forbrydelsen

blev begået, (3) længden af den konkret idømte straf, idet en idømt straf af en længere varighed skaber en formodning for, at den pågældende udlænding udgør en fare for samfundet, (4) om udlændingen i øvrigt er dømt for forbrydelser i Danmark, (5) hvor lang tid siden den særligt farlige forbrydelse er blevet begået, og (6) udlændingens tidligere og aktuelle personlige og familiemæssige forhold, herunder oplysninger om, hvordan den pågældende har opført sig under afsoningen af fængselsstraffen samt under et eventuelt ophold på et udrejsecenter. EU-Domstolen har udtalt sig nærmere om den farevurdering, der skal foretages efter artikel 14, stk. 4, litra b, i Rådets direktiv nr. 2011/95/EU af 13. december 2011, i bl.a. dom af 6. juli 2023 i sag C-8/22, XXX mod Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides. Det er anført i denne doms præmis 63, at en konstatering af, at der foreligger en reel, umiddelbar og tilstrækkelig alvorlig fare, der berører en grundlæggende samfundsinteresse, i almindelighed forudsætter, at der er tale om en tendens hos den pågældende person, der tyder på, at vedkommende i fremtiden fortsat vil udvise den adfærd, som udgør en sådan fare, men at det også kan forekomme, at den tidligere adfærd i sig selv opfylder betingelserne for en fare for samfundet. Jo længere en afgørelse tidsmæssigt ligger fra den endelige dom for en særlig grov forbrydelse, desto mere påhviler det følgelig den kompetente myndighed at tage hensyn til bl.a. udviklingen efter begåelsen af en sådan forbrydelse med henblik på at afgøre, om der foreligger en reel og tilstrækkelig alvorlig fare på det tidspunkt, hvor den skal træffe afgørelse om en eventuel tilbagekaldelse af flygtningestatus, jf. præmis 64. Selv om Danmark på grund af retsforbeholdet ikke er bundet af direktivet, kan EU-Domstolens domme anvendes som fortolkningsbidrag, jf. nærmere herom Flygtningenævnets beretning for 2022, s. 363. Om farevurderingen i den konkrete sag kan det på ene side anføres, at ansøgeren er dømt for i forening med andre at have deltaget i et planlagt overfald [gerningsbeskrivelse, som] har medført skader og potentielt kunne have medført livsfare, at det var ansøgeren, der førte [våbnet], og at straffen er udmålt til fængsel i 10 måneder. På den anden side kan det anføres, at overfaldet var et gensidigt opgør inden for et bestemt miljø, at den ene af de [antal] forurettede selv blev dømt i sagen for at have påført ansøgeren [skadesbeskrivelse], at ansøgeren kun var [i starten af tyverne] på tidspunktet for episoden, at ansøgeren hverken før eller efter ankedommen er dømt for anden personfarlig kriminalitet, at episoden fandt sted i [foråret] 2018 og således for mere end 5 år siden, og at ansøgeren efter det oplyste har haft en problemfri afsoning i varetægtsfængsel. Der kan tillige peges på ansøgerens personlige forhold, herunder at han er blevet gift og har fået et barn samt har øvrig familie her i landet, og at han før den pådømte kriminalitet har haft tilknytning til arbejdsmarkedet som [stilling A] og [stilling B] og ejer af en virksomhed, der udførte denne type arbejde. På den anførte baggrund og efter ansøgerens forklaring i nævnsmødet finder Flygtningenævnet efter en konkret helhedsvurdering, at ansøgeren ikke kan betragtes som en fare for samfundet, og at der herefter i medfør af udlændingelovens § 10, stk. 3, 1. pkt., ikke er grundlag for at udelukke ansøgeren fra opholdstilladelse efter lovens §

7, stk. 1. Det forhold, at ansøgeren i [vinteren 2021/2022] er dømt for overtrædelse af opholds-, underretnings- og meldepligt efter hjemrejseloven, kan efter sagens omstændigheder ikke føre til en ændret vurdering. Konklusion: Flygtningenævnet meddeler ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Stat/2023/17

Der kan endvidere henvises til afgørelsen Myan/2023/7, som kan findes på Flygtningenævnets hjemmeside www.fln.dk.

Der kan derudover henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 31. beretning (2022), side 370 ff., nævnte afgørelse Iran/2022/51 og til den i Flygtningenævnets formandskabs 30. beretning (2021), side 343 f., nævnte afgørelse Stat/2021/26.

Det fremgår af udlændingelovens § 10, stk. 3, 2. pkt., at en udlænding, som har indrejseforbud, jf. § 32, stk. 1, i forbindelse med udvisning efter § 25 a, § 25 b eller § 25 c, eller som har indrejseforbud efter § 32, stk. 1, nr. 2, kan gives opholdstilladelse efter § 7 og § 8, stk. 1 eller 2, medmindre særlige grunde taler derimod. Der skal således foreligge særlige grunde, der taler imod, at der meddeles en udlænding, der er udvist efter disse bestemmelser, opholdstilladelse i medfør af udlændingeloven § 7.

Som eksempel på en sag, hvor Flygtningenævnet har meddelt opholdstilladelse, selvom ansøgeren var udvist efter udlændingelovens § 25 a med indrejseforbud, jf. dagældende § 32, stk. 1, kan der henvises til den i formandskabets 24. beretning (2015), side 525 f., nævnte afgørelse Rusl/2015/53.

7.7 Udlændingelovens § 49 a

Det følger af udlændingelovens § 26 c, at en afgørelse om udvisning medfører, at udlændingens ret til ophold bortfalder.

Efter udlændingelovens § 49 a skal Udlændingestyrelsen forud for Hjemrejsestyrelsens udsendelse af en udlænding, der har haft opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 eller 8, og som er udvist ved dom, træffe afgørelse om, hvorvidt udlændingen kan udsendes, jf. udlændingelovens § 31, medmindre udlændingen samtykker i udsendelsen. Reglerne i udlændingelovens § 31 er nærmere beskrevet i afsnit 7.2.

Det påhviler Hjemrejsestyrelsen af egen drift at iværksætte § 49 a-proceduren i god tid forud for prøveløsladelsen.

Udlændingestyrelsens afgørelse om, at udlændingelovens § 31 ikke er til hinder for en udsendelse, anses automatisk for påklaget til Flygtningenævnet, og klagen har opsættende virkning, jf. § 53 a, stk. 2.

Vurderingen af, om udsendelse kan ske, foretages i overensstemmelse med det absolutte refoulementsforbud i blandt andet Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 og Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis på området samt flygtningekonventionens artikel 33, jf. udlændingelovens § 31, stk. 1 og 2.

En afgørelse om, at udlændingen ikke kan udsendes, skal tillige indeholde en afgørelse om meddelelse eller nægtelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7.

Hvis udlændingen anses for omfattet af udlændingelovens § 7, skal der herefter foretages en vurdering i forhold til udlændingelovens § 10, stk. 3, se nærmere afsnit 7.6.

Som anført ovenfor i afsnit 7.6 skal en udlænding udvises efter udlændingelovens §§ 22-24 og § 25, medmindre dette med sikkerhed vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, jf. § 26, stk. 2.

Hvis der imidlertid er indtrådt væsentlige ændringer i udlændingens forhold, jf. § 26, og udvisningen efter § 49 ikke er iværksat, kan den pågældende begære spørgsmålet om udvisningens ophævelse indbragt for retten ved anklagemyndighedens foranstaltning, jf. udlændingelovens § 50, stk. 1. Hvis udvisning er sket ved dom, hvorved en udlænding efter reglerne i straffelovens §§ 68-70 er dømt til forvaring eller anbringelse, træffer retten i forbindelse med en afgørelse efter straffelovens § 72 om ændring af foranstaltningen, der indebærer udskrivning fra hospital eller forvaring, samtidig bestemmelse om ophævelse af udvisningen, hvis udlændingens helbredsmæssige tilstand afgørende taler imod, at udsendelse finder sted, jf. udlændingelovens § 50 a, stk. 1. Er en udvist udlænding efter straffelovens §§ 68-70 uden for de i § 50 a, stk. 1, nævnte tilfælde undergivet en strafferetlig retsfølge, der indebærer frihedsberøvelse, indbringer anklagemyndigheden i forbindelse med udskrivning fra hospital spørgsmålet om ophævelse af udvisningen for retten, der ophæver udvisningen, hvis udlændingens helbredsmæssige tilstand afgørende taler imod, at udsendelse finder sted, jf. § 50 a, stk. 2. Der henvises vedrørende udlændinge, som er omfattet af udlændingelovens § 50 a, nærmere til Flygtningenævnets formandskabs 19. beretning (2010), side 351 ff.

I sager, hvor der er rejst spørgsmål om eventuel ophævelse af udvisning efter §§ 50 eller 50 a, vil Flygtningenævnets behandling af spørgsmålet om, hvorvidt den pågældende kan udsendes, jf. § 31, jf. § 49 a, som udgangspunkt afvente rettens stillingtagen til, hvorvidt udvisningen opretholdes.

Se som eksempel en på sag, hvor Flygtningenævnet har behandlet spørgsmål om udsendelse, jf. udlændingelovens § 31, jf. § 49 a, uanset at anklagemyndigheden i medfør af § 50 a, stk. 2, havde indbragt spørgsmålet om ophævelse af udvisning for retten, den

i Flygtningenævnets formandskabs 26. beretning (2017), side 429 f., nævnte afgørelse Kosovo/2017/2.

Som eksempel på en sag, hvor nævnet efter en konkret vurdering valgte at behandle klagen vedrørende udlændingelovens § 31, jf. § 49 a, selvom byrettens kendelse om, at klagerens udvisning skulle opretholdes, jf. udlændingelovens § 50 a, stk. 2, var kæret til landsretten, henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 24. beretning (2015), side 532 ff., nævnte afgørelse Syri/2015/61.

Der kan endvidere henvises til to afgørelser i 2010, hvor klagerne var dømt til forvaring eller anbringelse efter reglerne i straffelovens §§ 68-70, og hvor nævnet efter en konkret vurdering valgte at behandle klagernes sager vedrørende udlændingelovens § 31, jf. § 49 a, selvom retten ikke i forbindelse med afgørelse efter straffelovens § 72 om ændring af foranstaltningen havde foretaget en vurdering efter udlændingelovens § 50 a, stk. 1, om ophævelse af udvisningen, og spørgsmålet herom derfor endnu ikke var afklaret, da nævnet skulle behandle sagerne. Se herfor de i formandskabets 19. beretning (2010), side 352 ff., nævnte afgørelser U/2010/1 og Iran/2010/34.

Se endvidere den i formandskabets 21. beretning (2012), side 327 f., nævnte sag, hvor landsretten – efter at Flygtningenævnet havde truffet afgørelse om stadfæstelse af Udlændingestyrelsens afgørelse om, at klageren kunne udsendes af Danmark, jf. udlændingelovens § 31, jf. § 49 a – ophævede bestemmelsen om udvisning i medfør af udlændingelovens § 50, stk. 1, jf. § 26.

Se endvidere den i formandskabets 23. beretning (2014), side 462 f., nævnte afgørelse Irak/2014/12, hvor nævnet hjemviste sagen, idet nævnet fandt, at behandlingen af spørgsmålet om, hvorvidt den pågældende kunne udsendes, jf. § 31, jf. § 49 a, måtte afvente rettens stillingtagen til, hvorvidt udvisningen skulle opretholdes.

En udlænding, som på tidspunktet for afgørelsen om udvisning har opholdstilladelse i Danmark på andet grundlag end efter udlændingelovens § 7, er ikke omfattet af prøvelsesadgangen efter § 49 a. Påberåber en sådan udlænding sig, at en udsendelse i henhold til udvisningsdommen vil være i strid med refoulementsforbuddet i udlændingelovens § 31, vil sagen herefter blive behandlet som en ansøgning om asyl, og Flygtningenævnet vil i den forbindelse foretage en vurdering af, hvorvidt udlændingelovens § 10, stk. 3, er til hinder for opholdstilladelse.

Såfremt en udlænding, der tidligere er meddelt afslag på asyl i Flygtningenævnet, udvises ved dom og i forbindelse med udsendelsen gør gældende, at dette vil være i strid

med udlændingelovens § 31, vil Flygtningenævnet behandle sagen som en anmodning om genoptagelse af asylsagen.

I beretningsperioden har Flygtningenævnet afgjort 60 sager vedrørende udlændingelovens § 49 a.

I 26 sager fandt nævnet, at udlændingelovens § 31 ikke var til hinder for udsendelse. Som eksempler herpå kan der henvises til afgørelserne Irak/2023/2 og Soma/2023/13, der kan findes på Flygtningenævnets hjemmeside www.fln.dk.

I 20 sager fandt nævnet, at udlændingelovens § 31 var til hinder for udsendelse, idet klageren isoleret set var omfattet af udlændingelovens § 7, men at klageren var udelukket fra at blive meddelt opholdstilladelse efter § 7, jf. udlændingelovens § 10, stk. 3. Se som eksempler herpå:

Nævnet **stadfæstede** i **juni 2023** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Klageren har haft opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3, og der skal herefter i medfør af udlændingelovens § 49 a træffes afgørelse om, hvorvidt udlændingelovens § 31 er til hinder for, at klageren kan udsendes til Syrien. Klageren er etnisk kurder og sunnimuslim af trosretning fra [by A] i [provins] i Syrien. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Klageren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Syrien frygter at blive indkaldt til militærtjeneste. Til støtte herfor har klageren oplyst, at han aldrig har modtaget en indkaldelse til militærtjeneste, men at han nu er kommet i den militærpligtige alder, hvorfor han vil blive indkaldt, såfremt han indrejser i Syrien. Klageren har videre oplyst, at han ikke ønsker at slå civile personer ihjel eller selv at blive slået ihjel. Klageren har som asylmotiv endvidere henvist til, at han ved en tilbagevenden til Syrien frygter at blive tvangsrekrutteret til enten Den Frie Syriske Hær, Kurdistans Arbejderparti eller ISIL, idet disse grupperinger opererer i klagerens hjemby. Flygtningenævnet finder i lighed med Udlændingestyrelsen, at klageren som mandlig syrisk statsborger i den militærpligtige alder, og som ikke ønsker at aftjene militærtjeneste, isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Det fremgår af udlændingelovens § 31, stk. 2, at en udlænding, der er omfattet af § 7, stk. 1, ikke må udsendes til et land, hvor den pågældende risikerer forfølgelse af de i flygtningekonventionen anførte grunde. Flygtningenævnet finder ligesom Udlændingestyrelsen, at udlændingelovens § 31 er til hinder for tvangsmæssig udsendelse af klageren til Syrien. I henhold til udlændingelovens § 49 a, 2. pkt., skal en afgørelse om, at en udlænding ikke kan udsendes, jf. § 31, tillige indeholde en afgørelse om meddelelse eller nægtelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Det fremgår af udlændingelovens § 10, stk. 3, 1. pkt., at en

udlænding, som har indrejseforbud efter § 32, stk. 1, i forbindelse med udvisning efter bl.a. §§ 22-24, ikke kan gives opholdstilladelse efter § 7, medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor. Afvejningen skal for så vidt angår udlændinge, der isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, og dermed af flygtningekonventionen, foretages i overensstemmelse med flygtningekonventionens artikel 33, stk. 2, hvorefter en flygtning, kan udsendes til hjemlandet, hvis den pågældende med rimelig grund må anses som en fare for det lands sikkerhed, i hvilket han befinder sig, eller som efter en endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet i det pågældende land. Der skal herefter foretages en proportionalitetsafvejning af grovheden af den begåede forbrydelse i forhold til, om der er særlige forhold, herunder hensynet til familiens enhed, der taler for at give klageren opholdstilladelse. Klageren blev ved [Landsrettens] dom af [vinteren 2021/2022] straffet med fængsel i 2 år og 6 måneder for voldtægt af en [12-14 årig] pige. Klageren blev tillige udvist med indrejseforbud for bestandig. Ved straffens fastsættelse lagde retten vægt på forholdets karakter, forurettedes unge alder og klagerens personlige forhold. Flygtningenævnet finder efter karakteren af den pådømte kriminalitet, at klageren er dømt for en særlig farlig forbrydelse i flygtningekonventionens forstand. Flygtningenævnet finder på den baggrund og henset til den aktuelle kriminalitets farlige karakter, at der er en formodning for, at klageren udgør en fare for samfundet. Denne formodning er ikke afkræftet ved oplysningerne om klagerens personlige forhold. Flygtningenævnet finder desuden, at en proportionalitetsafvejning, hvor forbrydelsens grovhed afvejes over for, om særlige forhold, herunder hensynet til familiens enhed, heller ikke taler for, at klageren meddeles opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, jf. § 10, stk. 3, 1. pkt. Flygtningenævnet har herved navnlig lagt vægt på, at kriminaliteten må tillægges betydelig vægt i proportionalitetsafvejningen henset til kriminalitetens grovhed, som er kommet til udtryk i længden af den idømte straf, og efter kriminalitetens personfarlige karakter og forurettedes unge alder. Flygtningenævnet har endvidere lagt vægt på, at klageren er ugift og ikke har børn. At klageren ikke er dømt for anden kriminalitet hverken før eller efter gerningstidspunktet, at han er blevet prøveløsladt efter at have afsonet 2/3 af straffen, at han har et gode relationer til [et familiemedlem] og andre familiemedlemmer, og at der foreligger positive udtalelser om ham fra blandt andet [organisation] og [center A], kan efter en samlet afvejning ikke føre til, at formodningen om, at klageren udgør en fare for samfundet, er afkræftet. Flygtningenævnet finder derfor, at klageren må betragtes som en fare for samfundet i Danmark, og at der ikke foreligger sådanne særlige grunde, som taler for, at klageren kan meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, jf. § 10, stk. 3, 1. pkt. Flygtningenævnet finder derfor, at klageren er udelukket fra opnå opholdstilladelse. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Syri/2023/51

Nævnet **stadfæstede** i **november 2023** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsboger fra Syrien. Indrejst 2012. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren har haft opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, men er ved [Landsrettens] ankedom [fra efteråret] 2022 udvist med indrejseforbud i seks år, og der skal herefter i medfør af udlændingelovens § 49 a træffes afgørelse om, hvorvidt udlændingelovens § 31 er til hinder for, at klageren kan udsendes. Udlændingestyrelsen har [i foråret] 2023 truffet afgørelse om, at klageren isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, men at han i medfør af udlændingelovens § 10, stk. 3, 1. pkt., er udelukket fra at blive meddelt opholdstilladelse. Klageren er etnisk [etnicitet] og muslim. Han er født og opvokset i [by A] i [provins A], Syrien. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer, men har oplyst, at han har deltaget i demonstrationer i Syrien og Danmark, der var rettet mod Bashar al-Assad. Klageren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Syrien frygter at blive indkaldt til militærtjeneste og derved blive tvunget til at slå andre ihjel eller risikere selv at blive slået ihjel. Klageren har videre henvist til, at han er eftersøgt af de syriske myndigheder som følge af, at han tidligere har unddraget sig militærtjeneste, hvorfor han frygter at blive fængslet, straffet eller slået ihjel, hvis han indrejser i Syrien. Klageren har endelig henvist til, at han frygter at blive rekrutteret af [gruppe A] ved en tilbagevenden, samt at han frygter den generelle sikkerhedssituation i Syrien. Flygtningenævnet lægger som Udlændingestyrelsen til grund, at klageren isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, da klageren er i den militærpligtige alder og derfor kan blive indkaldt til at aftjene militærtjeneste i Syrien. Flygtningenævnet skal herefter vurdere, om klageren er udelukket fra at blive meddelt opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 10, stk. 3, 1. pkt. Det fremgår af udlændingelovens § 31, stk. 1, at en udlænding ikke må udsendes til et land, hvor den pågældende risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, eller hvor udlændingen ikke er beskyttet mod videresendelse til et sådant land. Det fremgår videre af udlændingelovens § 31, stk. 2, at en udlænding, der er omfattet af § 7, stk. 1, ikke må udsendes til et land, hvor den pågældende risikerer forfølgelse af de i Flygtningekonventionens artikel 1 A anførte grunde, eller hvor udlændingen ikke er beskyttet mod videresendelse til et sådant land. Da klageren som nævnt isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, finder Flygtningenævnet ligesom Udlændingestyrelsen, at udlændingelovens § 31, stk. 2, jf. stk. 1, er til hinder for tvangsmæssig udsendelse af klageren til Syrien. Det fremgår af udlændingelovens § 10, stk. 3, 1. pkt., at en udlænding, som har indrejseforbud efter § 32, stk. 1, i forbindelse med udvisning efter bl.a. §§ 22-24, ikke kan gives opholdstilladelse efter § 7, medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor. Det følger af forarbejderne til § 10, stk. 3, jf. lov nr. L 32 af 13. december 2001, at afvejningen mellem de i bestemmelsen nævnte forhold, som taler imod opholdstilladelse, og de grunde, som taler for, at der meddeles opholdstilladelse, for så vidt angår udlændinge, der isoleret set er omfattet af udlændin-

gelovens § 7, stk. 1, skal foretages i overensstemmelse med Flygtningekonventionen. Efter Flygtningekonventionens artikel 33, stk. 2, kan en flygtning, der er omfattet af konventionen, udsendes til hjemlandet, hvis den pågældende med rimelig grund må anses som en fare for det lands sikkerhed, i hvilket han befinder sig, eller som efter en endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet i det pågældende land. Der skal foretages en fremadrettet farevurdering på grundlag af de oplysninger, der foreligger på vurderingstidspunktet. Ved vurderingen af, om klageren må betragtes som en fare for samfundet i Danmark, må der således i almindelighed foretages en konkret helhedsvurdering, og i den forbindelse må der lægges vægt på navnlig (1) karakteren og grovheden af forbrydelsen, (2) de nærmere omstændigheder, hvorunder forbrydelsen blev begået (3) længden af den konkret idømte straf, idet en idømt straf af en længere varighed skaber en formodning for, at den pågældende udlænding udgør en fare for samfundet (4) om udlændingen i øvrigt er dømt for forbrydelser i Danmark, (5) hvor lang tid siden den særligt farlige forbrydelse er blevet begået og (6) klagerens tidligere og aktuelle personlige og familiemæssige forhold, herunder oplysninger om, hvordan den pågældende har opført sig under afsoningen af fængselsstraffen samt under et eventuelt ophold på et udrejsecenter. Der skal herefter foretages en proportionalitetsafvejning i relation til grovheden af den begåede forbrydelse i forhold til, om der er særlige forhold, herunder hensynet til familiens enhed, der taler for at give klageren opholdstilladelse, dels i forhold til om klageren kan udelukkes fra beskyttelse i henhold til Flygtningekonventionen. Klageren er ved [byrettens] dom [fra foråret] 2022 idømt fængsel i 6 måneder og udvist af Danmark med indrejseforbud i 6 år. [Landsretten] stadfæstede dommen [i efteråret] 2022. Klageren blev fundet skyldig i sammen med [antal] medgerningsmænd at have begået vold af særlig rå, brutal eller farlig karakter ved at have tildelt den forurettede flere [slag], knytnæveslag og spark mod ansigtet og på kroppen, herunder mens den forurettede lå værgeløs på jorden, ligesom der blev [placeret en genstand] om den forurettedes [kropsdel], alt med behandlingskrævende skader til følge. Klageren og de medtiltalte blev endvidere fundet skyldige i at have forsøgt at tvinge den forurettede […], hvilket imidlertid mislykkedes, idet gerningsmændene blev afbrudt af et vidne. Endelig blev klageren fundet skyldig i sammen med de nævnte medgerningsmænd at have truet den forurettede med, at de ville slå ham ihjel. Retten lagde til grund, at gerningen var planlagt af klageren og medgerningsmændene, og at klageren sammen med en af medgerningsmændene i perioden op til overfaldet havde ledt efter forurettede. Endvidere blev det lagt til grund, at der var tale om mange og hårde slag og spark, herunder i ansigtet, der blev tildelt den forurettede, mens denne lå værgeløs på jorden/op ad […]. De nærmere skader og konsekvenserne heraf er gengivet i dommen efter forurettedes personundersøgelse [fra vinteren 2021/2022] fra [hospital], Institut for Retsmedicin, hvoraf fremgår bl.a.: ”[beskrivelse af skader, undersøgelser og behandlinger]” Klageren har siden forholdet blev begået [i vinteren 2021/2022] ifølge sine egne oplysninger været varetægtsfængslet/afsonet fra

[vinteren 2021/2022] til [foråret] 2022 og på ny fra [foråret] 2023 til [efteråret] 2023, jf. nedenfor. Flygtningenævnet finder, at der henset til grovheden af den af klageren begåede kriminalitet er tale om en forbrydelse af særlig farlig karakter i Flygtningekonventionens forstand. Flygtningenævnet finder endvidere, at klageren må anses for at udgøre en fare for samfundet, jf. Flygtningekonventionens artikel 33, stk. 2. Ud over grovheden af den begåede kriminalitet og omstændighederne i forbindelse hermed har Flygtningenævnet lagt vægt på, at overfaldet blev begået mod en for klageren ukendt person, som klageren ikke havde nogen udeståender med, der blev opsøgt, fordi han var i en relation til en af medgerningsmændenes [relationer]. Nævnet har endvidere lagt vægt på, at overfaldet blev begået af flere i forening og efter forudgående planlægning. Under disse omstændigheder findes det forhold, at klageren ikke tidligere er straffet, samt hans efterfølgende overvejelser og refleksioner ikke at kunne føre til et andet resultat. Klageren, der er [25-30] år, indrejste i Danmark [i efteråret] 2012. Han er født og opvokset i Syrien, hvorfra han udrejste som [15-20 årig]. Klageren blev islamisk viet i Danmark [i efteråret] 2022 med en kvinde, der [nationalitet], og som han nu har kendt i 3-4 år. De har ikke boet sammen og har ikke børn. Klageren har [antal søskende] i Danmark. Han har været i beskæftigelse i Danmark under store dele af sit ophold. Han taler udmærket dansk. Klageren har oplyst, at hans forældre for kort tid siden er udrejst af Syrien til [land], og at han derfor ikke længere har familie i hjemlandet. Klageren har haft omkring 9 års skolegang i Syrien. Han taler og skriver arabisk, ligesom han taler [etnisk gruppes sprog]. Klageren er [i sommeren] 2023 idømt 8 måneders fængsel for overtrædelse af [bestemmelser i hjemrejseloven] til dels straffelovens § 89, ved at have undladt at overholde en pålagt opholdspligt og ved at have opholdt sig uden for et pålagt indkvarteringssted. Straffen omfattede ikke reststraffen på [antal] dage fra prøveløsladelsen efter ankedommen [fra efteråret] 2022. Ved dommen blev klageren udvist på ny med indrejseforbud i 6 år. Klageren har oplyst, at dommen ikke er anket, og at han under den pågældende sag har været frihedsberøvet fra [foråret] 2023 til [efteråret] 2023. Flygtningenævnet finder efter en samlet vurdering og afvejning, at der ikke foreligger sådanne særlige grunde, som taler for, at klageren kan meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, jf. § 10, stk. 3, 1. pkt. Herefter og af de grunde, som Udlændingestyrelsen i øvrigt har anført, tiltræder Flygtningenævnet, at klageren er udelukket fra opnå opholdstilladelse. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Syri/2023/76

Der kan endvidere henvises til afgørelsen Syri/2023/63, der kan findes på Flygtningenævnets hjemmeside www.fln.dk.

Der kan derudover henvises til de i Flygtningenævnets formandskabs 31. beretning (2022), side 377 ff., nævnte afgørelser Syri/2022/116 og Syri/2022/190.

I fem sager fandt Flygtningenævnet, at udlændingelovens § 31 var til hinder for udsendelse, idet klageren isoleret set var omfattet af § 7, og at klageren, under henvisning til proportionalitetsafvejningen efter udlændingelovens § 10, stk. 3, ikke var udelukket fra at blive meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Som eksempel kan nævnes:

Nævnet meddelte i **november 2023** opholdstilladelse **(B-status)** til en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren har haft opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, og der skal herefter i medfør af udlændingelovens § 49 a træffes afgørelse om, hvorvidt udlændingelovens § 31 er til hinder for, at klageren kan udsendes til Iran. Klageren er etnisk perser fra [by A], Iran. Han er født shiamuslim, men har oplyst, at han ikke længere opfatter sig som muslim, og at han ikke følger en bestemt religion. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Klageren har som asylmotiv henvist til, at han forud for sin udrejse af Iran havde en seksuel relation med en jævnaldrende pige ved navn [A], som han havde mødt i forbindelse med en fest, som klageren holdt på sin bopæl. [A's] far fik kendskab til deres forhold, og udsatte derfor klageren for vold, hvorefter [A's] far kontaktede myndighederne, som førte klageren til en politistation. [A] blev undersøgt, og det blev konstateret, at de havde haft samleje. Den efterfølgende dag blev klageren stillet for en dommer ved Revolutionsdomstolen, hvor han blev idømt en straf på 70 piskeslag, som mod betaling fra klagerens familie blev reduceret til 25 piskeslag, hvilket blev effektueret samme dag. Klageren blev samtidig dømt til at indgå ægteskab med [A], fordi han havde haft samleje med hende uden for ægteskab, hvilket er i strid med sharialovgivningen. Umiddelbart efter domsafsigelsen blev klageren religiøst viet med [A] af en mullah, som registrerede deres ægteskab. Det blev skrevet ind i vielsesattesten, at klageren ville miste sin ene hånd og sin ene fod, hvis han undlod at opretholde ægteskabet. Klageren har videre oplyst, at [A's] far flere gange efter klagerens udrejse har opsøgt klagerens familie i Iran, og at [A's] far i den forbindelse har fremvist en arrestordre på klageren udstedt af myndighederne. Ydermere har klageren anført, at hans søster er blevet opsøgt af to ukendte personer, der truede hende med, at de ville kaste syre på hende, hvis ikke klageren vendte tilbage til Iran. Endelig er hans familie adskillige gange blevet opsøgt af personer fra efterretningstjenesten, hvilket de fortsat bliver. Ved en tilbagevenden til Iran frygter klageren at blive udsat for overgreb fra [A's] familie og de iranske myndigheder. Asylgrundlag. Flygtningenævnet vurderer, at klageren ved en tilbagevenden til Iran ikke er i risiko for forfølgelse på grund af sin race, religion, nationalitet, tilhørsforhold til en særlig social gruppe eller politiske anskuelser. Flygtningenævnet er derfor enig i Udlændingestyrelsens vurdering af, at klageren ikke er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet vurderer derimod, at klageren ved en tilbagevenden til Iran vil være i risiko for dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umen-

neskelig behandling eller straf. Nævnet lægger herved vægt på, at klageren ved en tilbagevenden til Iran er i risiko for at blive udsat for overgreb af de iranske myndigheder eller af hans ægtefælles familie, fordi han ikke har opretholdt det ægteskab, som han blev dømt til at indgå. Flygtningenævnet er derfor enig i Udlændingestyrelsens vurdering af, at klageren isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Udelukkelse. Klageren er ved dom afsagt i [foråret 2019] af [byret A] idømt en behandlingsdom for overtrædelse af straffelovens § 291, stk. 2, og § 119, stk. 1. Klageren blev samtidig udvist af Danmark med indrejseforbud gældende i 6 år, hvorved hans opholdstilladelse bortfaldt, jf. udlændingelovens § 26 c. Klageren er endvidere ved dom afsagt i [efteråret 2021] af [byret B] dømt for overtrædelse af straffelovens § 119, stk. 1. Dommen lød på, at det havde sit forblivende med foranstaltningen idømt ved [byret A]s dom i [foråret 2019]. Klageren blev endvidere udvist af Danmark efter udlændingelovens § 24, nr. 1, jf. § 22, nr. 6, og § 24, nr. 2, med indrejseforbud gældende i 6 år. Det følger af udlændingelovens § 31, stk. 1, at en udlænding ikke må udsendes til et land, hvor den pågældende risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, eller hvor udlændingen ikke er beskyttet mod at blive videresendt til et sådant land. Om særlige grunde taler for ikke at udelukke klageren fra at blive meddelt opholdstilladelse, følger det af bemærkningerne til udlændingelovens § 10, stk. 3, at det har formodningen imod sig, at en udlænding, der er meddelt indrejseforbud med udvisning efter blandt andet udlændingelovens §§ 22-24, kan meddeles opholdstilladelse efter § 7. Der skal ved vurderingen af, om klageren skal udelukkes fra beskyttelse, foretages en afvejning mellem de forhold, som taler imod opholdstilladelse, og de grunde, som taler for, at ansøgningen om opholdstilladelse imødekommes. Der skal således foretages en proportionalitetsafvejning mellem karakteren og grovheden af den begåede forbrydelse i forhold til, om der er særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, der taler for at meddele klageren opholdstilladelse. Til støtte for, at udelukkelse fra meddelelse af opholdstilladelse må antages at virke særligt belastende for klageren, kan der peges på, at klageren på nuværende tidspunkt har opholdt sig i Danmark i omkring 8 år, herunder haft lovligt ophold i ca. 4 år. Han forstår og taler dansk. På den anden side kan der peges på, at klageren ikke har familie i Danmark. Han er født og opvokset i Iran, hvor han har sin familie, herunder sine forældre, som han har kontakt til. Han har ikke været under uddannelse eller været i beskæftigelse i Danmark. Der foreligger således på den ene side kun i begrænset omfang omstændigheder, som taler for, at udelukkelse fra meddelelse af opholdstilladelse må anses for at virke særligt belastende for klageren. Der må imidlertid på den anden side ved vurderingen af karakteren og grovheden af den begåede forbrydelse lægges vægt på, at de forhold, som klageren er dømt for, er begået under klagerens ophold på en psykiatrisk institution, hvor han var under behandling for sin psykiske lidelse, at forholdene konkret bedømt ikke kan betragtes at være af nogen særlig grov karakter, og at det lægges til grund, at forholdene isoleret bedømt ville have medført en straf på fængsel i [1-

4] måneder, hvis klageren ikke var blevet idømt en behandlingsdom. Hertil kommer, at det ved vurderingen af karakteren og grovheden må tages i betragtning, at klageren på tidspunktet, hvor han begik de pågældende forhold, led af en alvorlig sindslidelse. Der henvises i den forbindelse til præmis 56 og 57 i Den Europæiske Menneskerettigheds Domstols dom i sagen Azzaqui mod Holland. På den anførte baggrund finder Flygtningenævnet efter en samlet afvejning, at der foreligger sådanne særlige grunde for ikke at udelukke klageren fra at blive meddelt opholdstilladelse. Konklusion. Flygtningenævnet meddeler derfor [klageren] opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2." Iran/2023/53

Der kan endvidere henvises til afgørelsen Stat/2023/16, der kan findes på Flygtningenævnets hjemmeside www.fln.dk.

Der kan derudover henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 31. beretning (2022), side 382 ff., nævnte afgørelse Syri/2022/157.

7.8 Udlændingelovens § 32 b og § 49 b

Udlændingelovens § 32 b indebærer, at en afgørelse om, at en udlænding, der er meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, ikke kan udsendes af landet, jf. udlændingelovens § 31, skal ændres, hvis det grundlag, som er angivet i afgørelsen, ikke længere er til stede. Det kan f.eks. være tilfældet, hvis der er sket et systemskifte i udlændingens hjemland, eller hvis udlændingens forhold har ændret sig på en sådan måde, at den pågældende ikke længere risikerer forfølgelse ved en tilbagevenden til hjemlandet.

Udlændingelovens § 32 b finder anvendelse i forhold til afgørelser efter udlændingelovens § 32 a og § 49 a.

Udlændingelovens § 49 b forpligter Udlændingestyrelsen til hvert halve år, eller når der i øvrigt er konkret anledning hertil, at undersøge, om der er grundlag for at træffe afgørelse efter udlændingelovens § 32 b.

Udlændingestyrelsen forpligtes således til mindst en gang hvert halve år at vurdere, om der er grundlag for at ændre en afgørelse om, at en udlænding, der er meddelt afslag på asyl, ikke kan udsendes på grund af refoulementsforbuddet i udlændingelovens § 31. Bestemmelsen gælder både i sager, hvor udlændingen har søgt asyl ved sin ankomst her til landet, jf. § 32 a, og i sager, hvor udlændingen er udvist ved dom og ikke meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, jf. udlændingelovens § 49 a.

Den første halvårlige periode regnes fra tidspunktet for Flygtningenævnets afgørelse om, at udlændingen ikke kan udsendes af landet, jf. udlændingelovens § 31.

Finder Udlændingestyrelsen, at der er grundlag for at ændre en afgørelse om, at en udlænding, der er meddelt afslag på asyl, ikke kan udsendes, jf. udlændingelovens § 31, træffer Udlændingestyrelsen afgørelse herom efter udlændingelovens § 32 b, jf. § 46, stk. 1. En sådan afgørelse anses automatisk for påklaget til Flygtningenævnet, og klagen har opsættende virkning, jf. udlændingelovens § 53 a, stk. 2, 3. og 5. pkt.

Som eksempler på sager, der af Flygtningenævnet er behandlet i medfør af udlændingelovens § 49 b, jf. 32 b, og hvor nævnet efter en samlet vurdering fandt, at klageren ikke ville blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 31 ved en tilbagevenden til hjemlandet, kan der henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 28. beretning (2019), side 588 ff., nævnte afgørelse Iran/2019/18, den i Flygtningenævnets formandskabs 27. beretning (2018), side 533 ff., nævnte afgørelse Afgh/2018/169 og den i Flygtningenævnets formandskabs 26. beretning (2017), side 440 f., nævnte afgørelse Irak/2017/139.

For eksempler på sager, hvor Flygtningenævnet har omgjort Udlændingestyrelsens afgørelse, idet udlændingelovens § 31, stk. 1, fortsat fandtes at være til hinder for udsendelse af klageren, kan der henvises til den i formandskabets 28. beretning (2019), side 590 ff., nævnte afgørelse Alge/2019/4 og den i formandskabets 24. beretning (2015), side 539 ff., nævnte afgørelse Afgh/2015/40.

7.9 Udelukkelse af udlændinge opført på FN's og EU's sanktionslister

Efter udlændingelovens § 10, stk. 5, kan en udlænding, som er omfattet af restriktive foranstaltninger i form af begrænsninger med hensyn til indrejse og gennemrejse besluttet af De Forenede Nationer eller Den Europæiske Union, jf. udlændingelovens § 32, stk. 1, nr. 3, ikke gives registreringsbevis eller opholdskort i medfør af EU-reglerne, jf. § 6, eller opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q, medmindre særlige grunde taler derfor.

Det fremgår af de almindelige bemærkninger til lovforslaget (lovforslag nr. L 174 af 25. marts 2009 om ændring af udlændingeloven (Skærpelse af udvisningsreglerne og reglerne om indrejseforbud, udelukkelse m.v. af udlændinge opført på FN's og EU's sanktionslister m.v.)), afsnit 3.1.1, at sanktionslisterne indeholder navne på konkrete personer, organisationer og enheder med tilknytning til terrorisme. De danske myndigheder skal overholde de forpligtelser, som følger af de internationale retsakter, som listerne er knyttet til, herunder blandt andet nægte personer, der er optaget på en sanktionsliste, indrejse. Personer, der konstateres opført på sanktionslisterne, vil som følge af

Danmarks internationale forpligtelser blive nægtet indrejse og ophold i Danmark. Der var forud for lovændringen ikke nogen udtrykkelig bestemmelse i udlændingeloven, der tog højde for denne situation.

Der kan i denne forbindelse henvises til den ovenfor under afsnit 7.3 nævnte dom fra EU-Domstolen i sagen C-573/14 om fortolkning af flygtningekonventionens artikel 1 F (c) og minimumsdirektivets artikel 12, stk. 2, litra c, og artikel 12, stk. 3, i relation til udelukkelse som følge af deltagelse i en terrororganisations aktiviteter.

Som eksempler på sager, hvor Flygtningenævnet har taget stilling til udelukkelse efter udlændingelovens § 10, stk. 5, kan der henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 30. beretning (2021), side 353 ff., nævnte afgørelse Tyrk/2021/10 og den i formandskabets 27. beretning (2018), side 538, nævnte afgørelse Syri/2018/30 samt de i formandskabets 26. beretning (2017), side 442 ff., nævnte afgørelser Syri/2017/23, Syri/2017/59, Syri/2017/39 og Syri/2017/49.

7.10 Høring af Flygtningenævnet i sager, hvor en udlænding er udvist efter udlændingelovens § 25, nr. 1

Det følger af reglerne i udlændingelovens kapitel 7 b, at i sager om udlændinge, der må anses for en fare for statens sikkerhed og som følge heraf er udvist, er kompetencen til at træffe afgørelse om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 eller 8, stk. 1 eller 2, udsendelse efter § 31 og efter § 32 b overflyttet fra udlændingemyndighederne til domstolene. Det følger videre, at Flygtningenævnet i den forbindelse skal afgive en udtalelse om de asylretlige forhold til brug for domstolenes afgørelse.

For en nærmere gennemgang af reglerne i kapitel 7 b henvises i øvrigt til Flygtningenævnets formandskabs 18. beretning (2009), side 260 ff.

Kapitel 8

Statsløse palæstinensere

8.1 Grundlaget for Flygtningenævnets afgørelser

Når Flygtningenævnet træffer afgørelse i sager vedrørende statsløse palæstinensere, skal der altid foretages en vurdering af, om den pågældende er omfattet af flygtningekonventionens artikel 1 D. Ved anvendelse af flygtningekonventionen inddrager Flygtningenævnet fortolkningsbidrag fra andre nationale og internationale organer på området, hvis retsopfattelse vil kunne indgå i grundlaget for Flygtningenævnets afgørelse, ligesom baggrundsoplysninger om de faktiske forhold indgår i grundlaget for afgørelsen.

8.1.1 Flygtningekonventionens artikel 1 D

Flygtningekonventionens artikel 1 D har følgende ordlyd:

> ”Denne konvention skal ikke finde anvendelse på personer, som for nærværende nyder beskyttelse eller bistand fra andre organer eller institutioner under De Forenede Nationer end De Forenede Nationers højkommissær for flygtninge.
>
> Såfremt af en eller anden grund denne beskyttelse eller bistand er bortfaldet, uden at disse personers forhold er blevet endeligt fastlagt i overensstemmelse med de derpå sigtende beslutninger, vedtagne af De Forenede Nationers plenarforsamling, skal disse personer uden videre være berettiget til at nyde de i denne konvention omhandlede fordele.”

For at artikel 1 D kan finde anvendelse, skal den statsløse palæstinenser nyde eller tidligere have nydt beskyttelse eller bistand fra UNRWA, jf. artikel 1 D, 1. pkt. EU-Domstolen har i Bolbol-dommen udtalt, at dette indebærer, at den pågældende rent faktisk har haft adgang til beskyttelse eller bistand fra UNRWA, herunder at vedkommende enten er registeret i UNRWA eller har modtaget hjælp fra UNRWA (sag C-31/09, Nawras Bolbol mod Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal, dom af 17. juni 2010, præmisserne 51-53).

For at udelukkelsen ophører efter artikel 1 D, 2. pkt., skal beskyttelsen eller bistanden fra UNRWA være bortfaldet. Dette er tilfældet, såfremt mindst et af nedenstående forhold gør sig gældende, jf. herved UNHCR’s Guidelines on International Protection no. 13, Applicability of Article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees to Palestinian Refugees, pkt. 22 (i) – (iv):

- UNRWAs mandat ophører
- UNRWA er ude af stand til yde beskyttelse eller bistand i det pågældende operationsområde
- Den pågældendes liv, fysiske integritet, sikkerhed eller frihed er truet, eller andre seriøse beskyttelsesrelaterede grunde gør sig gældende for den statsløse palæstinenser
- Praktiske, juridiske og/eller sikkerhedsmæssige barrierer afskærer den statsløse palæstinenser fra at (gen)indrejse i UNRWAs mandatområde og på ny modtage UNRWAs beskyttelse eller bistand

Fælles for ovenstående ophørsgrunde er, at de ud fra en objektiv vurdering skal være udtryk for omstændigheder, der ligger uden for den pågældendes kontrol, se herved EU-Domstolens afgørelser i El Kott-dommen præmisserne 58-59 og Alheto-dommen præmis 86 (sag C-364/11, Mostafa Abed El Karem El Kott m.fl. mod Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal, dom af 19. december 2012, og sag C-585/16, Serin Alheto mod Zamestnik-predsedatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite, dom af 25. juli 2018).

Flygtningenævnet foretager en vurdering af, om ansøgeren er omfattet af flygtningekonventionens artikel 1 D. Hvis den statsløse palæstinenser er omfattet af bestemmelsens 1. pkt., er den pågældende udelukket fra beskyttelse efter flygtningekonventionen. Udelukkelse fra beskyttelse efter artikel 1 D ophører, hvis vedkommende opfylder betingelserne i artikel 1 D, 2. pkt. I tilfælde af, at betingelserne i artikel 1 D, 2. pkt., er opfyldt, anses den pågældende automatisk for omfattet af flygtningekonventionen og vil blive meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, medmindre den pågældende af andre grunde er udelukket m.v.

Det fremgår af UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus, punkt 143, at:

> "Med hensyn til flygtninge fra Palæstina bemærkes, at UNRWA kun opererer i bestemte områder i Mellemøsten, og at det kun er dér, UNRWAs beskyttelse eller bistand ydes. Følgelig modtager en flygtning fra Palæstina, som befinder sig uden for dette område, ikke den nævnte bistand, og spørgsmålet om hans flygtningestatus bør vurderes i henhold til kriterierne i 1951-konventionen. Det vil normalt være tilstrækkeligt at fastslå, at de omstændigheder, som oprindeligt kvalificerede ham til at modtage UNRWAs beskyttelse og bistand, fortsat er gældende, og at han hverken er ophørt med at være flygtning i henhold til en af ophørsbestemmelserne eller udelukket fra konventionens anvendelse som følge af en af udelukkelsesbestemmelserne."

For så vidt angår statsløse palæstinensere fra lande uden for UNRWAs mandatområde har Flygtningenævnet i sin praksis foretaget en egentlig asylretlig vurdering i forhold til det land/de lande, hvori de pågældende har haft bopæl.

Efter Flygtningenævnets praksis vil en statsløs palæstinenser, der primært har opholdt sig uden for UNRWAs mandatområde, og som aldrig har nydt eller søgt UNRWAs beskyttelse eller bistand, som udgangspunkt ikke blive anset for omfattet af anvendelsesområdet for artikel 1 D, uagtet at den pågældende måtte være registreret i UNRWA. Der henvises herved til de i Flygtningenævnets formands 29. og 30. beretning (2020) og (2021) nævnte afgørelser på henholdsvis side 406 f. og side 371 ff.

I tilfælde af, at en statsløs palæstinenser ikke er omfattet af artikel 1 D, 1. pkt., foretages der en almindelig asylretlig vurdering, hvor den pågældende vurderes i forhold til det land, hvori vedkommende har haft fast bopæl, jf. UNHCR's Guidelines on International Protection no. 13, pkt. 10, samt EU-Domstolens afgørelse i Bolbol-sagen (præmis 54).

8.1.2 Fortolkningsbidrag vedrørende artikel 1 D

I grundlaget for Flygtningenævnets afgørelser indgår blandt andet UNHCR's guidelines on international protection No. 13: Applicability of Article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees to Palestinian Refugees samt praksis fra EU-Domstolen om fortolkning af artikel 12, stk. 1, litra a, i kvalifikationsdirektivet 2011/95/EU, som implementerer flygtningekonventionens artikel 1 D.

EU-Domstolens praksis på asylområdet er på grund af Danmarks forbehold vedrørende EU-samarbejdet på området for retlige og indre anliggender ikke retligt bindende for Flygtningenævnet. Nævnet betragter imidlertid praksis fra EU-Domstolen på områder, der er omfattet af det danske forbehold, men som vedrører fortolkningen af flygtningekonventionen, som et væsentligt fortolkningsbidrag til nævnets praksis.

EU-Domstolen har tidligere i fem præjudicielle forelæggelsessager afsagt dom om fortolkningen af kvalifikationsdirektivets artikel 12, stk. 1, litra a. Dommene er nærmere gennemgået i Flygtningenævnets formandskabs 27. beretning (2018), side 482 ff., Flygtningenævnets formandskabs 29. beretning (2020), side 374 ff., samt Flygtningenævnets formandskabs 30. beretning (2021), side 359 ff. Det drejer sig om sag C-31/09, Nawras Bolbol mod Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal, dom af 17. juni 2010, sag C-364/11, Mostafa Abed El Karem El Kott m.fl. mod Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal, dom af 19. december 2012, sag C-585/16, Serin Alheto mod Zamestnik-predsedatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite, dom af 25. juli 2018, sag

C-507/19, Bundesrepublik Deutschland mod XT, dom af 13. januar 2021, sag C-349/20, NB og AB mod Secretary of State for the Home Department, dom af 3. marts 2022.

EU-Domstolen har senest den 5. oktober 2023 i sag, C-294/22, Office francais de protection des réfugiés et apatrides (OFPRA) mod SW, afsagt dom om fortolkningen af kvalifikationsdirektivets artikel 12, stk. 1, litra a, på baggrund af en præjudiciel forelæggelse fra den øverste forvaltningsdomstol i Frankrig (Conseil d'État). Hovedsagen omhandlede en statsløs palæstinenser fra Libanon, SW. SW udrejste til Frankrig, hvor han indgav en ansøgning om asyl. Det var i sagen ubestridt, at SW var omfattet af artikel 12, stk. 1, litra a, 1. pkt., ligesom det var ubestridt, at SW led af en alvorlig genetisk sygdom. SW blev af OFPRA meddelt afslag på asyl. OFPRAs afgørelse om afslag på asyl blev efterfølgende annulleret af den nationale domstol i asylsager (Cour nationale de droit d'asile), og SW blev af den nationale domstol i asylretlige sager anerkendt som flygtning. Denne afgørelse ankede OFPRA til den øverste forvaltningsdomstol i Frankrig, og OFPRA gjorde under ankesagen for forvaltningsdomstolen gældende, at den nationale domstol for asylretlige sager fejlagtigt havde undladt at undersøge, om SW var tvunget til at forlade UNRWAs operationsområde som følge af trusler mod sin sikkerhed. Videre gjorde OFPRA gældende, at den nationale domstol for asylsager fejlagtigt havde fastslået, at UNRWAs manglende mulighed for at finansiere tertiære sundhedsydelser for statsløse palæstinensere medførte, at den effektive beskyttelse fra UNRWA var bortfaldet, hvilket betød, at SW havde krav på beskyttelse efter flygtningekonventionen. Endelig gjorde OFPRA gældende, at den nationale domstol for asylsager fejlagtigt havde fastslået, at UNRWA skulle anses for ikke at kunne opfylde sin opgave, selvom betaling for tertiær sundhedsbehandling – ifølge OFPRA – ikke er en del af denne opgave, og selvom det ikke var godtgjort, at SW ikke kunne modtage passende behandling i Libanon.

Ifølge afgørelsen fra den nationale domstol i asylretlige sager, hvorved SW blev anerkendt som konventionsflygtning, fandt den nationale domstol det godtgjort, at SW's overlevelse afhang af sundhedsbehandling, og at UNRWA var ude af stand til at yde denne nødvendige sundhedsbehandling og at sikre SW levevilkår, der er i overensstemmelse med organets opgave, i en sådan grad, at SW's personlige sikkerhed var i alvorlig risiko, og han var tvunget til at forlade Libanon.

På den baggrund forelagde Conseil d'État følgende præjudicielle spørgsmål for EU-Domstolen: Skal kvalifikationsdirektivets artikel 12, stk. 1, litra a, fortolkes således, at hvis en syg palæstinensisk flygtning forlader UNRWAs operationsområde, fordi han ikke kan modtage den nødvendige sundhedspleje og behandling, og fordi den manglende pleje og behandling indebærer en reel risiko for hans liv eller fysiske integritet, kan hans personlige sikkerhed anses for at være i alvorlig risiko, og han kan anses for

at befinde sig i en situation, hvor det ikke er muligt for UNRWA at sikre ham levevilkår, som er i overensstemmelse med UNRWA's opgave? Hvilke kriterier vil i bekræftende fald gøre det muligt at identificere sådan en situation, f.eks. vedrørende sygdommens alvor eller karakteren af den nødvendige sundhedsbehandling?

Den forelæggende ret anførte, at det fremgik af resolution nr. 74/83 fra FN's Generalforsamling af 13. december 2019 om hjælp til palæstinensiske flygtninge, at UNRWAs operationer skal udføres under hensyntagen til "palæstinensiske flygtninges velfærd, beskyttelse og menneskelige udvikling" og har til formål at yde "bistand for at opfylde grundlæggende behov i relation til sundhed, uddannelse og levevilkår". I henhold til flygtningekonventions artikel 1 D finder konventionen således ikke anvendelse, så længe den pågældende faktisk nyder den således definerede bistand eller beskyttelse fra UNRWA.

EU-Domstolen gentog indledningsvis og med henvisning til domstolens retspraksis på området, at UNRWAs beskyttelse eller bistand ikke alene er bortfaldet i tilfælde af, at organet nedlægges, men også i tilfælde af, at UNRWA er ude af stand til udføre sin opgave, og at en statsløs palæstinensers udrejse fra UNRWAs operationsområde, som er begrundet i forhold, der ligger uden for den pågældendes vilje, kan føre til en konstatering af, at beskyttelsen og bistanden er bortfaldet i henhold til 12, stk. 1, litra a, 2. pkt. Domstolen udtalte i forlængelse heraf, at en sådan fortolkning er i overensstemmelse med formålet i 2. pkt. i artikel 12, stk. 1, litra a, der blandt andet har til formål at sikre fortsat beskyttelse af palæstinensiske flygtninge gennem en effektiv beskyttelse eller bistand fra UNRWA, og ikke blot ved at sikre, at der eksisterer et organ, som har til opgave at yde denne beskyttelse eller bistand (præmisserne 35-37).

Videre gentog Domstolen med henvisning til retspraksis, at det ved afgørelsen af, om UNRWAs beskyttelse eller bistand er bortfaldet som følge af, at den pågældende har været tvunget til at forlade operationsområdet, ikke er nødvendigt at godtgøre, at UNRWA eller staten i det pågældende operationsområde har haft til hensigt at påføre ansøgeren skade eller at fratage den pågældende bistand ved handling eller undladelse. Det er tilstrækkeligt at godtgøre, at UNRWAs bistand eller beskyttelse af en eller anden grund faktisk er bortfaldet, med det resultat at UNRWA af objektive grunde eller af grunde, som er knyttet til ansøgerens individuelle situation, ikke længere er i stand til at sikre den pågældende levevilkår i overensstemmelse med organets opgave (præmis 38).

Hvad angår UNRWAs opgave i relation til sundhedsbehandling udtalte Domstolen, at det fremgår af FN-resolution 74/83, at UNRWA yder sundhedsmæssig bistand til statsløse palæstinensiske flygtninge, idet disse fortsat har behov for hjælp til at få opfyldt

basale sundhedsmæssige behov. Den sundhedsmæssige bistand til palæstinensiske flygtninge til opfyldelse af deres basale behov er derfor en del af UNRWAs opgave, hvilket indebærer, at hvis UNRWA – uanset af hvilken grund – viser sig ude stand til at sikre denne sundhedsmæssige bistand, bortfalder UNRWAs bistand som omhandlet i andet punktum i artikel 12, stk. 1, litra a, også (præmisserne 39-40).

UNRWAs opgave på sundhedsområdet er at levere sundhedsydelser og lægemidler til opfyldelse af de basale behov hos de personer, der anmoder om UNRWAs bistand, uanset hvori de nødvendige sundhedsydelser og lægemidler består, og UNRWAs opgave kan derfor ikke afhænge af organets operationelle kapacitet til at levere sådanne sundhedsydelser og lægemidler. En fortolkning, hvorefter omfanget af den "opgave", der påhviler UNRWA, begrænses til alene at omfatte de ydelser, der faktisk leveres af UNRWA, og udelukker ydelser, som – skønt dækket af mandatet – ikke er blevet ydet på grund af blandt andet budgetære begrænsninger, ville udsætte de berørte personer for en risiko for i praksis ikke at kunne opnå nogen effektiv international beskyttelse henset til dels UNRWAs begrænsninger og dels deres principielle udelukkelse fra flygtningestatus (præmisserne 41-42).

Videre udtalte Domstolen, at den omstændighed, at UNRWA ikke kan levere en specifik sundhedsydelse eller behandling, ikke i sig selv medfører, at UNRWAs beskyttelse eller bistand er bortfaldet. Det følger således af retspraksis, at det for at kunne fastslå, at beskyttelsen eller bistanden er bortfaldet, og at den pågældende derfor har været tvunget til at forlade operationsområdet, er nødvendigt, at den pågældendes personlige sikkerhed er i alvorlig risiko, og at UNRWA er ude af stand til at sikre den pågældende levevilkår i området i overensstemmelse med organets opgave. Den omstændighed, at sundhedsydelserne ydet af UNRWA er ringere end dem, som den pågældende ville kunne modtage efter meddelelse af flygtningestatus i en medlemsstat, er ikke tilstrækkeligt til at fastslå, at den pågældende er blevet tvunget til at forlade UNRWAs operationsområde (præmisserne 43-45). Derimod skal en statsløs palæstinenser anses for at være blevet tvunget til at forlade UNRWAs operationsområde i sager, hvor UNRWAs manglende mulighed for at levere den sundhedsydelse, der er nødvendig for den pågældendes helbredstilstand, indebærer en reel risiko for den pågældende for nært forestående død eller for at blive udsat for en alvorlig, hurtig og uoprettelig forværring af den pågældendes helbredstilstand eller en væsentlig nedsættelse af den pågældendes forventede levetid (præmis 46).

EU-Domstolen besvarede på denne baggrund de forelagte spørgsmål således, at UNRWAs beskyttelse eller bistand skal anses for at være bortfaldet, når UNRWA ikke er i stand til at sikre en statsløs palæstinenser adgang til de sundhedsydelser og den lægebehandling, uden hvilken den pågældende er udsat for en reel risiko for nært forestå-

ende død eller for at blive udsat for en alvorlig, hurtig og uoprettelig forværring af sin helbredstilstand eller en væsentlig nedsættelse af sin forventede levetid. Derudover fastslog Domstolen, at det tilkommer den nationale ret at efterprøve, om der foreligger en sådan risiko (præmis 48).

Flygtningenævnet genoptog og hjemviste i 2022 fem sager vedrørende statsløse palæstinensere fra UNRWAs mandatområde (fire sager vedrørende statsløse palæstinensere fra Libanon og en sag vedrørende en statsløs palæstinenser fra Gaza) til fornyet førsteinstansbehandling i Udlændingestyrelsen med henblik på nærmere oplysning om den for ansøgerne nødvendige sundhedsbehandling, om denne er omfattet af UNRWAs mandat, og i givet fald om UNRWA er i stand til at leve op til sit mandat i forhold til sundhedsbehandling.

Udlændingestyrelsen har i 2023 og primo 2024 i tre af sagerne meddelt ansøgerne opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, jf. flygtningekonventionens artikel 1 D. Opholdstilladelserne var begrundet i ansøgernes helbredstilstand og UNRWAs manglende ydelse af sundhedsbehandling. I en af sagerne har Udlændingestyrelsen på ny meddelt ansøgeren afslag på asyl og genfremsendt sagen til Flygtningenævnet. Ansøgeren i denne sag er statsløs palæstinenser fra Gaza og blev i februar 2024 med henvisning til de generelle forhold i Gaza meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, jf. flygtningekonventionens artikel 1 D. I den femte sag frafaldt ansøgeren sin ansøgning om asyl under Udlændingestyrelsens behandling af sagen. Om de aktuelle generelle forhold i Gaza m.v. se nedenfor afsnit 8.2.1.

8.1.3 Indhentelse af oplysninger om de faktiske forhold

I forbindelse med udlændingemyndighedernes behandling af konkrete sager vedrørende statsløse palæstinensere er der løbende opstået en række spørgsmål om faktuelle forhold, som søges afklaret gennem Udlændingestyrelsens fact finding-missioner til de omhandlede operationsområder. Fact finding-missionerne supplerer tilgængelige baggrundsoplysninger udgivet af en flerhed af kilder.

Udlændingestyrelsens rapporter udgivet i 2019-2022 er omtalt i de respektive årlige formandskabsberetninger.

I februar 2023 udgav Udlændingestyrelsen rapporten ”Lebanon – Access to Health Care Services for Palestinian Refugees”. Rapporten er baseret på oplysninger indhentet af Udlændingestyrelsen på en fact-finding mission til Libanon i efteråret 2022 og indeholder oplysninger om tilgængelighed af specifik medicin samt adgang til sundhedsydelser og behandlingstilbud for statsløse palæstinensere i Libanon, herunder oplysninger om UNRWAs rolle i den forbindelse.

8.2 Praksis fra UNRWAs mandatområde

UNRWAs mandatområde består af fem operationsområder (Gaza, Jordan, Libanon, Syrien og Vestbredden).

Flygtningenævnet har i beretningsperioden truffet afgørelse i 21 sager vedrørende statsløse palæstinensere fra UNRWAs mandatområde. I syv af sagerne har nævnet omgjort Udlændingestyrelsens afgørelse, mens nævnet i 14 sager har stadfæstet styrelsens afgørelse.

Nedenfor følger eksempler på praksis vedrørende operationsområderne.

8.2.1 Gaza

Flygtningenævnets koordinationsudvalg drøftede på et møde den 12. oktober 2023 sikkerhedssituationen i Gaza efter Hamas' terrorangreb på Israel den 7. oktober 2023. Udvalget besluttede på mødet at udsætte udrejsefristen for statsløse palæstinensere fra Gaza, der var i udsendelsesposition som følge af, at Flygtningenævnet havde stadfæstet en afgørelse truffet af Udlændingestyrelsen om afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 eller om inddragelse, nægtelse af forlængelse eller bortfald af samme. I forlængelse af mødet i koordinationsudvalget besluttede udvalget endvidere i lyset af den aktuelle sikkerhedsmæssige situation at berostille behandlingen af sager vedrørende statsløse palæstinensere fra Gaza. Beslutningen om udsættelse af udrejsefristen og berostillelse omfattede i alt fire sager.

Koordinationsudvalget drøftede på ny situationen i Gaza på et møde den 30. november 2023 og besluttede at fortsætte berostillelsen af behandlingen af sager og at opretholde udsættelsen af udrejsefristen.

På et møde den 9. februar 2024 drøftede Flygtningenævnets koordinationsudvalg på ny situationen i Gaza. Der var i udvalget enighed om, at der ikke længere var grundlag for at opretholde berostillelsen af behandlingen af sager vedrørende personer fra Gaza.

Der var endvidere enighed om, at de generelle forhold i Gaza på daværende tidspunkt var præget af en sådan ekstrem generel voldsudøvelse, at der bestod en reel risiko for overgreb i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 alene i kraft af en tilstedeværelse i området, og at der således var grundlag for at meddele opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3, til ansøgere fra Gaza.

Koordinationsudvalget bemærkede i den forbindelse, at statsløse palæstinensere fra Gaza, der har nydt beskyttelse eller bistand fra UNRWA, skulle meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, jf. flygtningekonventionens artikel 1 D, med

henvisning til, at de pågældende på grund af de generelle forhold i området ikke kunne henvises til at modtage beskyttelse og bistand fra UNRWA. Udvalget bemærkede endvidere, at sagerne kunne afgøres på formandskompetencen, medmindre der i sagerne var oplysninger, der konkret aktualiserede spørgsmål om udelukkelse, jf. udlændingelovens § 10.

Flygtningenævnet har ultimo februar 2024 behandlet i alt fire sager vedrørende statsløse palæstinensere fra Gaza. Sagerne er alle afgjort på formandskompetencen. I tre af sagerne er ansøgerne meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, jf. flygtningekonventionens artikel 1 D. I en sag er ansøgeren meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3, idet den pågældende ikke har nydt beskyttelse eller bistand fra UNRWA.

Forud for den 7. oktober 2023 havde Flygtningenævnet truffet afgørelse i en sag vedrørende en statsløs palæstinenser fra Gaza. Nævnet fandt, at ansøgeren var omfattet af artikel 1 D, 1. pkt., men at udelukkelsen fra beskyttelse efter flygtningekonventionen i den konkrete sag var ophørt efter 2. pkt. Ophøret af udelukkelsen var begrundet i personlige forhold hos ansøgeren. Afgørelsen omtales ikke nærmere af hensyn til risiko for identifikation af ansøgeren.

8.2.2 Jordan

Flygtningenævnet har i beretningsperioden truffet afgørelse i tre sambehandlede sager vedrørende statsløse palæstinensere fra Jordan.

I disse sager kunne nævnet ikke lægge den mandlige ansøgers forklaring om sine asylmotiver til grund og fandt, at ansøgerne kunne erhverve jordansk statsborgerskab, hvorfor nævnet stadfæstede Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på asyl. Afgørelsen omtales ikke nærmere af hensyn til risiko for identifikation af ansøgerne.

8.2.3 Libanon

Flygtningenævnet har i beretningsperioden truffet afgørelse i otte sager vedrørende statsløse palæstinensere fra Libanon.

Se som eksempel på afgørelser, hvor nævnet har fundet, at ansøgeren var omfattet af artikel 1 D, 1. pkt., men hvor udelukkelsen ikke var ophørt efter 2. pkt.:

Nævnet **stadfæstede** i **september 2023** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en statsløs palæstinenser fra Libanon. Indrejst i 2021. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk araber og muslim fra [by A], Libanon. Ansøgeren udrejste af Libanon til [land A] i [...] 2013 på et arbejdsvisum, og har opholdt sig i [land A] til [...] 2021.

Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Libanon frygter, at Hizbollah og en person ved navn [person A] vil afpresse ham for penge og slå ham ihjel. [Ansøgerens forklaring om asylmotivet udeladt her, red.] Flygtningenævnet bemærker, at nævnet ligesom Udlændingestyrelsen på baggrund af ansøgerens forklaring og sagens oplysninger i øvrigt kan lægge til grund, at ansøgeren er statsløs palæstinenser, og at han er registreret ved UNRWA i Libanon og har haft adgang til UNRWA-beskyttelse og bistand. Det er nævnets praksis vedrørende statsløse palæstinensere fra Libanon og den øvrige del af UNRWAs mandatområde, at en statsløs palæstinenser fra de pågældende områder, som har haft adgang til UNRWAs beskyttelse eller bistand, og som frivilligt har forladt området, er udelukket fra beskyttelse efter flygtningekonventionen, jf. artikel 1.D, 1. pkt. Har den pågældende derimod været tvunget til at forlade området eller tilsvarende været afskåret fra at vende tilbage, vil vedkommende automatisk være omfattet af flygtningekonventionen, jf. artikel 1 D, 2. pkt. Ansøgeren har fremlagt et registreringskort fra UNHCR i [land A], og Flygtningenævnet lægger derfor ansøgerens forklaring til grund om, at han har søgt asyl i [land A] som følge af begivenheder i Libanon i 2013, hvor der opstod en konflikt mellem Hizbollah og en sunnimuslimsk moske. Efter ansøgeren forklaring verserer asylansøgningen i [land A] fortsat. Flygtningenævnet kan imidlertid ikke lægge til grund, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Libanon risikerer asylbegrundende forfølgelse eller behandling som følge af begivenhederne i 2013. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren efter sin udrejse i 2013 har besøgt sine forældre i Libanon [to gange inden for de seneste 10 år], uden at han i den forbindelse har oplevet problemer med Hizbollah. Flygtningenævnet kan endvidere ikke lægge ansøgerens forklaring til grund om, at han efter sin ankomst til Danmark har fået oplyst af sine forældre, at han er eftersøgt af Hizbollah, idet ansøgeren har forklaret udbyggende herom, og idet forklaringen forekommer usandsynlig. Ansøgeren har således under mødet i Flygtningenævnet udbyggende forklaret, at personer tilknyttet Hizbollah flere gange før og efter ansøgerens udrejse i 2013 har kontaktet ansøgerens forældre og spurgt efter ansøgeren. Det forekommer ikke sandsynligt, at ansøgerens forældre skulle have skjult denne oplysning for ansøgeren, og ladet ansøgeren komme på besøg hos dem, hvis det var forbundet med en alvorlig risiko. Flygtningenævnet lægger ansøgerens forklaring til grund om, at der under ansøgerens ophold i [land A] opstod en uoverensstemmelse mellem ham og hans [familiemedlem B], og at hans [familiemedlem B] i den forbindelse har fremsat en falsk beskyldning mod ansøgeren om, at han er tilknyttet den [land B] efterretningstjeneste. Flygtningenævnet bemærker, at det beror på ansøgerens formodning, at hans [familiemedlem B], som bor i [land A], vil give ufordelagtige oplysninger om ansøgeren til Hizbollah eller andre i Libanon. Ansøgeren har derfor ikke sandsynliggjort, at han som følge af konflikten med sin [familiemedlem B] risikerer at blive udsat for asylbegrundende forfølgelse eller behandling i Libanon.

Flygtningenævnet finder således, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Libanon risikerer at befinde sig i en personlig usikkerhedssituation eller risikerer asylbegrundende forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 og 2. Herefter er der ikke grundlag for at antage, at ansøgeren ikke kan vende tilbage til Libanon og på ny opnå bistand fra UNRWA, og de generelle forhold i Libanon er ikke af en sådan karakter, at det vil være umuligt for UNRWA at sikre ansøgeren livsvilkår i overensstemmelse med organisationens opgavevaretagelse. På denne baggrund tiltræder Flygtningenævnet, at ansøgeren er omfattet af flygtningekonventionens artikel 1 D, 1. pkt., men at han ikke er omfattet af flygtningekonventionens artikel 1 D, 2. pkt., idet han ikke er afskåret fra at vende tilbage til Libanon, hvor han har adgang til UNRWAs beskyttelse og bistand. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Stat/2023/12

8.2.4 Syrien

Flygtningenævnet har i beretningsperioden truffet afgørelse i ni sager vedrørende statsløse palæstinensere fra Syrien. Herudover er en sag vedrørende en statsløs palæstinenser fra Syrien blevet hjemvist til Udlændingestyrelsen til yderligere sagsoplysning og fornyet førsteinstansbehandling.

I sagerne vedrørende i alt fire statsløse palæstinensere fra Syrien har nævnet forholdt sig generelt til UNRWAs mulighed for at yde beskyttelse eller bistand i overensstemmelse med sit mandat. Sagerne vedrørende tre af de omhandlede personer blev behandlet samlet.

Flygtningenævnet omgjorde i de nævnte prøvesager Udlændingestyrelsens afgørelser vedrørende UNRWAs beskyttelse og bistand og fandt, at ansøgerne var omfattet af flygtningekonventionens artikel 1 D, 1. pkt., samt at udelukkelsen var ophørt efter 2. pkt., idet nævnet fandt, at UNRWA fortsat måtte anses for at være ude af stand til at yde beskyttelse eller bistand i overensstemmelse med sit mandat.

Se som eksempel herpå nævnets afgørelse i samlesagen vedrørende tre personer:

Nævnet meddelte i **september 2023** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsløs palæstinenser fra Syrien samt hans to medfølgende børn. Indrejst i 2019. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk araber, sunnimuslim af trosretning og statsløs palæstinenser fra [en palæstinensisk flygtningelejr], [by], Syrien. [Ansøgerens forklaring om sine individuelle asylmotiver udeladt her, red.]. Ansøgerens advokat har endelig gjort gældende, at ansøgeren er omfattet af flygtningekonventionens artikel 1 D, 1. og 2. pkt., og derfor også skal meddeles asyl af denne grund. Advokaten har til støtte herfor navnlig henvist til, at Udlændingestyrelsen med sin afgørelse har foretaget en

praksisændring vedrørende statsløse palæstinensere i Syrien, som der ikke er dækning for i baggrundsoplysningerne. Flygtningenævnet lægger som Udlændingestyrelsen til grund, at ansøgeren er omfattet af flygtningekonventionens artikel 1 D, 1. pkt., og dermed som udgangspunkt er udelukket fra at opnå beskyttelse efter konventionen, idet ansøgeren tidligere har nydt beskyttelse og bistand fra UNRWA. Der er lagt vægt på, at ansøgeren er registreret hos UNRWA i Syrien og har modtaget støtte fra UNRWA, herunder mad og lægehjælp. Der skal efter flygtningekonventionens artikel 1 D, 2. pkt., herefter tages stilling til, om UNRWA's beskyttelse eller bistand må anses for at være bortfaldet, idet udelukkelsen fra beskyttelse efter flygtningekonventionen i så fald ophører, hvilket medfører, at den pågældende automatisk anses for omfattet af flygtningekonventionen og vil blive meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Ved den nærmere forståelse af, hvornår UNRWA's beskyttelse eller bistand kan anses for bortfaldet efter den nævnte bestemmelse, kan der henvises til EU-Domstolens praksis vedrørende fortolkningen af kvalifikationsdirektivets artikel 12, stk. 1, litra a, som implementerer flygtningekonventionens artikel 1 D, og som derfor også kan have betydning for fastlæggelsen af den danske retstilstand, selvom Danmark på grund af retsforbeholdet ikke er bundet af direktivet, jf. således Flygtningenævnets beretning for 2022, side 391. Det følger bl.a. af dom af 3. marts 2022 i sag C-349/20, N.B., A.B. mod Secretary of State for the Home Department, præmis 50, at artikel 12, stk. 1, litra a, 2. pkt., i direktivet finder anvendelse, når det på grundlag af en individuel vurdering af samtlige relevante forhold viser sig, at den pågældende statsløse af palæstinensisk oprindelse befinder sig i en situation, hvor vedkommendes personlige sikkerhed er i alvorlig fare, og at det er umuligt for UNRWA, hvis beskyttelse den berørte har påberåbt sig, at sikre den pågældende de levevilkår, som er i overensstemmelse med organets opgave, hvorved denne statsløse person på grund af omstændigheder, der ligger uden for vedkommendes kontrol, og som ikke er udtryk for vedkommendes vilje, således tvinges til at forlade UNRWAs operationsområde. I dette tilfælde skal den nævnte statsløse, medmindre den pågældende er omfattet af en af de øvrige udelukkelsesgrunde, som er anført i direktivet, og uden nødvendigvis at skulle godtgøre, at vedkommende har en velbegrundet frygt for forfølgelse som omhandlet i direktivets artikel 2, litra c, uden videre have ret til at blive omfattet af direktivets bestemmelser. Efter præmis 56 skal de myndigheder og retsinstanser, der skal træffe afgørelse om muligheden for uden videre at blive anerkendt som flygtning, ligeledes efterprøve, om det på nuværende tidspunkt er muligt at vende tilbage til UNRWAs operationsområde. Når den pågældende godtgør, at vedkommende er blevet tvunget til at forlade UNRWAs operationsområde af grunde, der ligger uden for vedkommendes kontrol, og som ikke er udtryk for vedkommendes vilje, tilkommer det medlemsstaten, såfremt denne finder, at den pågældende nu er i stand til at vende tilbage til dette område og opnå denne beskyttelse eller bistand dér, at godtgøre, at dette er tilfældet. Medlemsstaten skal således godtgøre, at omstændighederne har ændret sig i det pågældende operationsområde, jf. præmis 65

og 66. Flygtningenævnet skal indledningsvis vurdere, om der efter en konkret og individuel vurdering er grundlag for at antage, at ansøgeren ikke kan vende tilbage til Syrien med henblik på dér at opnå beskyttelse af UNRWA. [Flygtningenævnets vurdering, hvorefter ansøgerens individuelle asylmotiver ikke fandtes at kunne begrunde meddelelse af asyl, udeladt her, red.]. Det skal herefter vurderes, om de generelle forhold for UNRWA i Syrien kan føre til, at ansøgeren er omfattet af flygtningekonventionens artikel 1 D, 2. pkt. Udlændingestyrelsen har i den påklagede afgørelse i den forbindelse vurderet, at der ikke er nogen grunde til, at ansøgeren ikke kan vende tilbage til Syrien og igen opnå hjælp fra UNRWA. Styrelsen har som begrundelse for denne vurdering henvist til "tilgængelige baggrundsoplysninger", men alene fremhævet en rapport fra 2021 (Country of Origin Information (COI) Brief Report. Syria – Palestinians in Damascus and Rural Damascus governorates). Om adgangen til bistand fra UNRWA i Syrien er imidlertid heroverfor anført følgende i EUAA, Country guidance: Syria (februar 2023), side 104f: "Article 12(1)(a) QD [Article 1D Geneva Convention] analysis […] The provisions of Article 1D are reflected in Article 12(1)(a) QD, which applies to Palestinian refugees who have actually availed themselves of UNRWA protection or assistance. Where such protection or assistance has ceased for a reason beyond the applicant's control and independent of their volition, forcing them to leave the UNRWA area of operation or preventing them to re-avail themselves of such protection or assistance, the applicant should be granted refugee status automatically. In general, despite the occasional efforts of rebuilding lodgings in some of the Palestinian refugee camps, UNRWA protection or assistance is not available to Palestinian refugees in Syria at a level which would guarantee that the 'living conditions in that area will be commensurate with the mission entrusted to that agency'. An indication of this is also the large number of Palestinians who remain displaced, without being able to resettle in another of the refugee camps that operate in Syria. Moreover, there can be practical, legal and safety barriers as well as security threats preventing Palestinian refugees from accessing the UNRWA areas of operation in Syria, and thus from re-availing themselves of its protection or assistance. Based on this, it is found that the protection or assistance from UNRWA in all of Syria can be considered to have ceased in the meaning of Article 12(1)(a) QD. Therefore, Palestinians who had previously availed themselves of the protection or assistance of UNRWA in Syria are to be granted ipso facto refugee status." Denne analyse understøttes af andre nyere baggrundsoplysninger, herunder USDoS, Syria 2022 Human Rights Report, udgivet den 20. marts 2023, side 63f. Flygtningenævnet finder herefter, at det på baggrund af de foreliggende oplysninger ikke kan anses for godtgjort, at omstændighederne vedrørende UNWRAs muligheder for at løse sine opgaver i operationsområdet i Syrien og mulighederne for at opnå adgang til beskyttelse eller bistand fra UNWRA har ændret sig på en sådan måde, at der er grundlag for at lægge til grund, at ansøgeren vil kunne vende tilbage til Syrien og på ny opnå beskyttelse eller bistand fra UNWRA. Herefter finder Flygtningenævnet, at

ansøgeren må anses for omfattet af flygtningekonventionens artikel 1 D, 2. pkt., med henvisning til, at UNRWA stadig må anses for at være ude af stand til at yde beskyttelse eller bistand i operationsområdet i konventionens forstand. Ansøgeren er dermed omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler på denne baggrund ansøgeren og hans to medfølgende børn opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Stat/2023/10

Flygtningenævnet har i beretningsåret behandlet yderligere fem sager vedrørende statsløse palæstinensere fra Damaskusområdet. Tre af sagerne er behandlet forud for prøvesagerne, mens to af sagerne er behandlet efter prøvesagerne. I alle fem sager fandt nævnet, at klagerne isoleret set måtte anses for omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, jf. flygtningekonventionens artikel 1 D, 2. pkt. I to af sagerne fandt nævnet imidlertid, at klagerne var udelukket efter udlændingelovens § 10, stk. 3, på baggrund af kriminalitet, mens nævnet i tre sager fandt, at klagerne ikke var udelukket efter udlændingelovens § 10, stk. 3, idet klagerne fandtes ikke at udgøre en fare for samfundet.

8.2.5 Vestbredden

Flygtningenævnet har i beretningsperioden ikke truffet afgørelse i sager vedrørende statsløse palæstinensere fra Vestbredden.

8.3 Praksis fra lande uden for UNRWAs mandatområde

Statsløse palæstinensere fra lande uden for UNRWAs mandatområde omfattes som udgangspunkt ikke af artikel 1 D, idet UNRWAs beskyttelse og bistand ikke ydes uden for mandatområdet. Der skal derfor for så vidt angår ansøgere herfra foretages en egentlig asylretlig vurdering i forhold til det land/de lande, hvori de har haft bopæl. Dette gælder også, selvom de pågældende måtte have besøgt mandatområdet og i den forbindelse ikke har søgt eller nydt UNRWAs beskyttelse og bistand. Nævnet har tidligere forholdt sig til betydningen af, at ansøgerne har været registreret i UNRWA. Der kan herved henvises til afgørelserne nævnt i Flygtningenævnets formandskabs 29. beretning (2020), side 406ff., samt i formandskabets 30. beretning (2021), side 372ff.

Flygtningenævnet har i beretningsperioden ikke truffet afgørelse sager vedrørende statsløse palæstinensere fra lande uden for UNRWAs mandatområde.

Kapitel 9

Uledsagede mindreårige asylansøgere

9.1 Indledning

Uledsagede mindreårige asylansøgere skal opfylde de samme betingelser som andre asylansøgere for at få asyl, idet der dog ved vurderingen af, om de frygtede overgreb har en sådan alvor, at de falder inden for udlændingelovens § 7's anvendelsesområde, skal tages hensyn til, at der er tale om et barn. Der kan herved henvises nærmere til afsnit 4.2.2 og de her nævnte domme fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol. Endvidere skal myndighederne ved asylvurderingen være opmærksomme på særlige børnespecifikke asylgrunde som f.eks. kvindelig omskæring i visse lande.

For uledsagede mindreårige asylansøgere gælder i øvrigt nogle særlige forhold, f.eks. udpegning af en personlig repræsentant og en særlig hensyntagen ved vurderingen af deres forklaring, se nærmere nedenfor.

Flygtningenævnet har i 2023 afgjort tre spontansager, en genoptaget spontansag og to statusændringssager vedrørende uledsagede mindreårige asylansøgere. Heraf var to af ansøgerne afghanske statsborgere og to af ansøgerne syriske statsborgere.

I dette afsnit behandles de særlige forhold, som gør sig gældende ved behandlingen af sager vedrørende uledsagede mindreårige asylansøgere. Børn, der indrejser sammen med deres forældre, følger som udgangspunkt forældrenes sag, se nærmere afsnittene 11.1.2 og 5.8.

For alle børn gælder princippet om hensynet til barnets tarv. Børnekonventionens artikel 3 om barnets tarv har følgende ordlyd:

> "1. I alle foranstaltninger vedrørende børn, hvad enten disse udøves af offentlige eller private institutioner for socialt velfærd, domstole, forvaltningsmyndigheder eller lovgivende organer, skal barnets tarv komme i første række.
>
> 2. Deltagerstaterne påtager sig at sikre barnet den beskyttelse og omsorg, der er nødvendig for dettes trivsel under hensyntagen til de rettigheder og pligter, der gælder for barnets forældre, værge eller andre personer med juridisk ansvar for barnet, og skal med henblik herpå træffe alle passende lovgivningsmæssige og administrative forholdsregler.

> 3. Deltagerstaterne skal sikre, at institutioner, tjenester og organer med ansvar for omsorg for eller beskyttelse af børn skal være i overensstemmelse med de standarder, der er fastsat af kompetente myndigheder, særligt med hensyn til sikkerhed, sundhed, personalets antal og egnethed samt sagkyndigt tilsyn."

Flygtningenævnets kompetence er begrænset til at tage stilling til asylrelevante spørgsmål og – i sager, der behandles efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3 – om ansøgeren vil blive stillet i en reel nødssituation af de i bestemmelsen anførte grunde. Det falder således uden for nævnets kompetence at tage stilling til, om en udlænding, der ikke opfylder betingelserne i udlændingelovens § 7 eller § 9 c, stk. 3, kan gives opholdstilladelse af andre og mere humanitært prægede årsager. Kompetencen henhører i disse sager under Udlændingestyrelsen, Udlændingenævnet og Udlændinge- og Integrationsministeriet.

I sager vedrørende risiko for overgreb rettet mod børn indgår det i Flygtningenævnets vurdering af, om indgrebet eller overgrebet har en sådan alvor, at forholdet er omfattet af udlændingelovens § 7, at der er tale om et barn, se herved det nedenfor i afsnit 9.7 anførte om anvendelsesområdet for Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3.

Vurderingen af, om overholdelsen af FN's børnekonvention herudover tilsiger, at der skal meddeles opholdstilladelse efter andre bestemmelser i udlændingeloven, herunder mere humanitært prægede årsager, henhører som anført under Udlændingestyrelsen, Udlændingenævnet og Udlændinge- og Integrationsministeriet.

9.2 Definition

Ved en uledsaget mindreårig asylansøger forstås en person under 18 år, der indrejser i Danmark og indgiver ansøgning om asyl uden ledsagelse af sine forældre eller andre myndige personer, som kan anses for at være trådt i forældrenes sted.

Opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, som uledsaget mindreårig på grund af lav alder, manglende modenhed og manglende netværk kan kun gives eller forlænges, indtil udlændingen fylder 18 år, ligesom de øvrige særlige regler og sagsbehandlingsprocedurer, der omfatter uledsagede mindreårige asylansøgere, kun gælder, til de pågældende fylder 18 år.

9.3 Aldersvurdering

Det er Udlændingestyrelsen, der i første instans træffer afgørelse om aldersfastsættelsen. Aldersfastsættelsen foretages ud fra alle relevante oplysninger om ansøgerens alder, herunder en eventuel aldersundersøgelse, oplysninger afgivet af ansøgeren i

Danmark, eventuelle oplysninger afgivet af ansøgeren i andre lande, eventuelle oplysninger afgivet af familiemedlemmer m.v. I sager, hvor ansøgeren har været til aldersundersøgelse og er vurderet ældre end den oplyste alder, fastsætter Udlændingestyrelsen ansøgerens alder efter en konkret vurdering, hvorved der tages højde for usikkerheden i aldersundersøgelsen. Det betyder i praksis, at alderen som udgangspunkt fastsættes til den yngste alder i det mest sandsynlige aldersspænd, som er resultatet af aldersunderundersøgelsen. Hvis der er mindre end et års forskel på den af ansøgeren angivne alder og den laveste alder i det mest sandsynlige aldersspænd ifølge aldersundersøgelsen, fastsætter Udlændingestyrelsen alderen i overensstemmelse med ansøgerens egne oplysninger.

Udlændingestyrelsens afgørelser om aldersfastsættelse kan påklages til Flygtningenævnet. Afgørelsen om aldersfastsættelse træffes som altovervejende hovedregel af formanden eller en næstformand alene og på skriftligt grundlag, men sagerne kan i helt særlige tilfælde behandles ved et fuldt nævn i Flygtningenævnet.

Nævnet behandler imidlertid ikke en indgivet klage, såfremt klagerens asylsag er blevet afsluttet uden afgørelse. Dette kan være tilfældet, såfremt klageren har frafaldet sin asylansøgning, eller såfremt Udlændingestyrelsen eller Flygtningenævnet har afsluttet klagerens asylsag, fordi klageren er registreret udeblevet fra det asylcenter, som pågældende er tilknyttet, hvorved de danske myndigheder ikke længere er bekendt med klagerens opholdssted, idet klagen hermed anses for frafaldet.

Såfremt klageren genopdukker og tilkendegiver over for myndighederne, at han eller hun ønsker at fastholde sin asylansøgning og klage over aldersafgørelsen, genoptager Flygtningenævnet sagsbehandlingen. Flygtningenævnet anser klageren for genopdukket, når klageren er opdateret med en adresse i udlændingemyndighedernes indkvarteringssystem.

Flygtningenævnet har i beretningsåret truffet afgørelse i 36 sager om aldersfastsættelse, hvoraf to sager er behandlet ved et fuldt skriftligt nævn. Flygtningenævnet har i 31 sager stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse, mens nævnet i fire sager har omgjort Udlændingestyrelsens afgørelse. Herudover har Flygtningenævnet hjemvist en sag til fornyet førsteinstansbehandling i Udlændingestyrelsen.

FN's Børnekomité har udtalt sig om processen vedrørende aldersfastsættelse for uledsagede mindreårige asylansøgere i en række sager anlagt mod Spanien. Der henvises i det hele til Flygtningenævnets formandsskabs 28. beretning (2019), side 597 ff., der indeholder en nærmere beskrivelse heraf samt en beskrivelse af Flygtningenævnets formandskabs og koordinationsudvalgs drøftelser herom. Børnekomitéen har i flere se-

nere udtalelser gentaget sine betragtninger, og udvalgte udtalelser kan tillige findes i det af Flygtningenævnet i samarbejde med Udlændingestyrelsen udarbejdede notat om "FN's konvention om barnets rettigheder, herunder udtalelser fra CRC", som er tilgængeligt på Flygtningenævnets hjemmeside, www.fln.dk.

Se om betydningen af ansøgerens afvisning af at medvirke til foretagelse af en aldersundersøgelse den i formandskabets 22. beretning (2013), side 104, nævnte afgørelse Alge/2013/1.

Som eksempler på afgørelser, hvor Flygtningenævnet har stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse om aldersfastsættelse, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **december 2023** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en statsborger fra Syrien, hvorefter den pågældende var registreret med fødedato i foråret 2006. Indrejst i 2023. Klageren havde oplyst at være født den samme dato i foråret 2008. **Flygtningenævnet** udtalte: "Efter en gennemgang af sagen finder Flygtningenævnet ikke grundlag for at ændre Udlændingestyrelsens afgørelse [fra efteråret] 2023. Det følger af udlændingelovens § 40, stk. 1, at en udlænding skal meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til loven kan gives. Det påhviler således en udlænding, der ansøger om opholdstilladelse, at sandsynliggøre, at den identitet eller fødselsdato, som ønskes registreret, er korrekt. Det følger endvidere af udlændingelovens § 40 c, stk. 2, at politiet og Udlændingestyrelsen kan kræve, at en uledsaget udlænding, der oplyser at være under 18 år, medvirker til en lægelig undersøgelse med henblik på at fastslå udlændingens alder. En aldersvurdering bygger på objektive fund, men er undergivet en vis usikkerhed. Sandsynligheden for den ved vurderingen fundne alder må derfor tages i betragtning sammen med de i øvrigt foreliggende beviser ved den samlede bevisbedømmelse. Den mest sandsynlige alder vil i vurderingen ofte angives med et spænd på flere år. Det vil som udgangspunkt være den yngste alder, der lægges til grund, og fødselsdatoen fastsættes herefter som udgangspunkt som den af klageren oplyste fødselsdato og som fødselsår svarende til den yngste alder. Flygtningenævnet har ved afgørelsen lagt vægt på, at De på baggrund af den foretagne aldersundersøgelse på Retsmedicinsk Institut [i efteråret] 2023 mest sandsynligt må antages at have været 17-18 år på undersøgelsestidspunktet, og at Udlændingestyrelsen har vurderet, at De fremstår ældre end den alder, De selv har oplyst. Det bemærkes herved, at De ved den odontologiske undersøgelse er vurderet til at være 18 år, samt at De ved røntgenbillede af Deres hånd er vurderet til at være 17 år. Det forhold, at De har fremlagt dokumentation i form af en kopi af Deres fødselsattest udstedt [dato i efteråret] 2023, en kopi af Deres individuelle civilregistreringsattest udstedt samme dato, samt en kopi af Deres familiebog, hvori De på side [sidetal] er registreret med registreringsdatoen [dato i sommeren] 2023, samt Deres eksamensbevis for

bestået 6. klasse, hvoraf det fremgår, at De er født den [dato i foråret] 2008, kan ikke føre til en ændret vurdering. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at det af de foreliggende baggrundsoplysninger, herunder Landinfos temanotat *Syria: Identitetsdokumenter og pass* fra 9. september 2022, fremgår, at det siden borgerkrigens begyndelse i øget grad har været muligt at få udstedt falske dokumenter og ægte dokumenter med urigtige oplysninger, samt Ministerie van Buitenlandse Zakens *Country of origin information report Syria* fra maj 2022, hvoraf det fremgår, at dokumenter kan fremskaffes ved brug af bestikkelse, og at anvendelse af forfalskede dokumenter er udbredt i Syrien, herunder hvad angår identitetsdokumenter og dokumenter som fuldmagter, uddannelsesdokumenter og kørekort. På denne baggrund finder Flygtningenævnet, at den fremlagte dokumentation ikke kan tjene som dokumentation for Deres alder. Flygtningenævnet bemærker endvidere, at Deres fødselsattest og Deres individuelle civilregistreringsattest først er udstedt efter Deres indrejse i Danmark, og at De ligeledes først er blevet registreret i familiebogen efter Deres indrejse i Danmark. Deres forklaring om, at grunden til dette er, at Deres far ikke turde henvende sig til myndighederne før efter Deres udrejse, da dette ville være forbundet med fare for Dem, kan ikke føre til, at Deres oplysninger om, at De er født [dato i foråret] 2008, lægges til grund. På denne baggrund, og da De ikke har fremlagt anden dokumentation for eller på anden måde nærmere sandsynliggjort den af Dem oplyste alder, finder Flygtningenævnet ikke at kunne lægge Deres forklaring om, at De er født [dato i foråret] 2008, til grund. De vil derfor fremover være registreret med fødselsdato [dato i foråret] 2006." Syri/2023/87

Nævnet **stadfæstede** i **januar 2023** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en statsborger fra Afghanistan, hvorefter den pågældende var registreret med fødedato i begyndelsen af 2003. Indrejst i 2022. Klageren havde oplyst at være født den samme dato i begyndelsen af 2007. **Flygtningenævnet** udtalte: "Efter en gennemgang af sagen finder Flygtningenævnet ikke grundlag for at ændre Udlændingestyrelsens afgørelse [fra efteråret] 2022. Det følger af udlændingelovens § 40, stk. 1, at en udlænding skal meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til loven kan gives. Det påhviler således en udlænding, der ansøger om opholdstilladelse, at sandsynliggøre, at den identitet eller fødselsdato, som ønskes registreret, er korrekt. Det følger endvidere af udlændingelovens § 40 c, stk. 2, at politiet og Udlændingestyrelsen kan kræve, at en uledsaget udlænding, der oplyser at være under 18 år, medvirker til en lægelig undersøgelse med henblik på at fastslå udlændingens alder. En aldersvurdering bygger på objektive fund, men er undergivet en vis usikkerhed. Sandsynligheden for den ved vurderingen fundne alder må derfor tages i betragtning sammen med de i øvrigt foreliggende beviser ved den samlede bevisbedømmelse. Den mest sandsynlige alder vil i vurderingen ofte angives med et spænd på flere år. Det vil som udgangspunkt være den yngste alder, der lægges til grund, og fødselsdatoen fastsættes herefter som udgangspunkt som den af klageren oplyste fødselsdato og som fødselsår

svarende til den yngste alder. Flygtningenævnet har ved afgørelsen lagt vægt på, at De på baggrund af den foretagne aldersundersøgelse på Retsmedicinsk Institut [i efteråret] 2022 mest sandsynligt må antages at have været 19-20 år på undersøgelsestidspunktet, og at Udlændingestyrelsen har vurderet, at De fremstår ældre end den alder, De selv har oplyst. Det bemærkes herved, at De ved den odontologiske undersøgelse er vurderet til at være 20 år, samt at De ved røntgenbillede af Deres hånd er vurderet til at være 19 år eller derover. Det forhold, at De har fremlagt en række fotos af Deres e-tazkera og Deres fødselsattest, kan ikke føre til en ændret vurdering, idet de nævnte dokumenter ikke kan tillægges bevismæssig værdi. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at det af de foreliggende baggrundsoplysninger, herunder Landinfos temanotat "*Afghanistan: Tazkera, pass og andre ID-dokumenter*" fra 23. april 2020, fremgår, at afghanske ID-dokumenter udstedes på et usikkert informationsgrundlag. Blandt andet fremgår det, at "Dokumenter utstedt av rette myndighet kan inneholde både riktige og uriktige opplysninger, og det er enkelt å skaffe til veie ID-dokumenter med uriktige opplysninger utstedt av rett myndighet. Det er også et stort marked for forfalskede dokumenter i Afghanistan." I tillæg hertil fremgår det vedrørende e-taskeraer, at "Det er i utgangspunktet samme søknadsprosess og dokumentasjonskrav for utstedelse av e-tazkera som for papir-tazkera (se kapittel 2.1.2). En forskjell er at personen som søker om e-tazkera må fylle ut to søknadsskjema – et søknadsskjema med personlige opplysninger og det andre om familiemessige forhold". Af Deres sag vedrørende ansøgning om Schengenvisum til Italien ses en kopi af et afghansk nationalitetspas udstedt [dato i begyndelsen af] 2007. Af passet fremgår Deres navn samt fødedatoen [dato i begyndelsen af] 2007, og der er i passet isat et umiddelbart vellignende foto af Dem. Kopien af nationalitetspasset og oplysningerne heri kan dog ikke føre til en ændret aldersvurdering. Nævnet har i denne sammenhæng lagt vægt på, at det af Landinfos temanotat "*Afghanistan: Tazkera, pass og andre ID-dokumenter*" fra 23. april 2020 fremgår, at "Taskera er det sentrale underlagsdokumentet ved utstedelse av pass, både ved afghanske utenriksstasjoner og i Afghanistan. I og med at Landinfo vurderer notoriteten til taskeraer som lav, vil en slik vurdering nødvendigvis også gjelde for afghanske pass". Det forhold, at Taliban er kommet til magten efter Landinfos notat, kan ikke føre til en ændret vurdering. På denne baggrund, og da De ikke på anden måde nærmere har sandsynliggjort den af Dem oplyste alder, finder Flygtningenævnet ikke at kunne lægge Deres forklaring om, at De er født [dato i begyndelsen af] 2007 til grund. De vil derfor fortsat være registreret med fødselsdato [dato i begyndelsen af] 2003." Afgh/2023/78

Se heroverfor nedenstående afgørelse, hvor Flygtningenævnet traf afgørelse om at ændre den af Udlændingestyrelsen fastsatte alder:

Nævnet **omgjorde** i **februar 2023** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en statsborger fra Afghanistan, ifølge hvilken pågældende var registreret med fødedato i

sommeren 2004. Indrejst i 2021. Klageren havde oplyst at være født den samme dato i sommeren 2005. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Efter en gennemgang af sagen finder Flygtningenævnet grundlag for at ændre Udlændingestyrelsens afgørelse [fra slutningen af] 2022. Det følger af udlændingelovens § 40, stk. 1, at en udlænding skal meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til loven kan gives. Det påhviler således en udlænding, der ansøger om opholdstilladelse, at godtgøre, at den identitet eller fødselsdato, som ønskes registreret, er korrekt. Efter en gennemgang af sagen og ud fra en konkret og samlet vurdering har Flygtningenævnet besluttet at omgøre Udlændingestyrelsens afgørelse [fra slutningen af] 2022. Flygtningenævnet har lagt vægt på, at det af Landinfos temanotat ”*Afghanistan: Tazkera, pass og andre ID-dokumenter”* fra 23. april 2020 fremgår, at afghanske ID-dokumenter udstedes på et usikkert informationsgrundlag. Blandt andet fremgår det, at ”Dokumenter utstedt av rette myndighet kan inneholde både riktige og uriktige opplysninger, og det er enkelt å skaffe til veie ID-dokumenter med uriktige opplysninger utstedt av rett myndighet”, samt at ”opplysninger om alder kan være basert på skjønnet til den som har udstedt tazkeraen”. Endelig fremgår det af notatet, at ”Taskera er det sentrale underlagsdokumentet ved utstedelse av pass, både ved afghanske utenriksstasjoner og i Afghanistan. I og med at Landinfo vurderer notoriteten til taskeraer som lav, vil en slik vurdering nødvendigvis også gjelde for afghanske pass”. Som følge heraf kan nævnet ikke tillægge de fremlagte dokumenter bevismæssig værdi. Flygtningenævnet har ved afgørelsen tillagt det vægt, at De og Deres [familiemedlem] konsistent gennem hele sagsforløbet har oplyst, at de oplysninger, der fremgår af Deres nationalitetspas, ikke er korrekte, og at De rettelig er født [dato i sommeren] 2005. Flygtningenævnet finder således det rettest – ud fra Deres og Deres [familiemedlems] forklaring sammenholdt med de foreliggende baggrundsoplysninger – at lægge til grund, at De er født [dato i sommeren] 2005. De vil derfor fremover være registreret med fødselsdato [dato i sommeren] 2005.” Afgh/2023/79

Som yderligere eksempler på afgørelser, hvor Flygtningenævnet har ændret den af Udlændingestyrelsen fastsatte alder, kan nævnes:

Nævnet **omgjorde** i **juni 2023** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en statsborger fra Somalia, ifølge hvilken den pågældende var registreret med fødedato i sommeren 2002. Indrejst i 2022. Klageren havde oplyst at være født den samme dato i sommeren 2006. Sagen blev behandlet på skriftligt nævn. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Det følger af udlændingelovens § 40, stk. 1, at en udlænding skal meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til loven kan gives. Det påhviler således en udlænding, der ansøger om opholdstilladelse, at sandsynliggøre, at den identitet eller fødselsdato, som ønskes registreret, er korrekt. Det følger endvidere af udlændingelovens § 40 c, stk. 2, at politiet og Udlændingestyrelsen kan

kræve, at en uledsaget udlænding, der oplyser at være under 18 år, medvirker til en lægelig undersøgelse med henblik på at fastslå udlændingens alder. En aldersvurdering bygger på objektive fund, men er undergivet en vis usikkerhed. Sandsynligheden for den ved vurderingen fundne alder må derfor tages i betragtning sammen med de i øvrigt foreliggende beviser ved den samlede bevisbedømmelse. Den mest sandsynlige alder vil i vurderingen ofte angives med et spænd på flere år. Det vil som udgangspunkt være den yngste alder, der lægges til grund, og fødselsdatoen fastsættes herefter som udgangspunkt som den af klageren oplyste fødselsdato og som fødselsår svarende til den yngste alder. Retsmedicinsk Institut har på baggrund af aldersundersøgelsen samlet konkluderet, at klagerens alder mest sandsynligt må antages at være 19-21 år eller derover. Der er dog en vis, om end mindre, sandsynlighed for, at den nedre aldersgrænse kan være 17 år. Den ydre nedre aldersgrænse er angivet som 16 år. Udlændingestyrelsen har vurderet, at klageren fremstår ældre end den alder, [den pågældende] selv har oplyst, og at klageren på baggrund af den foretagne aldersundersøgelse på Retsmedicinsk Institut [i foråret] 2022 mest sandsynligt må antages at have været 19-21 år eller derover på undersøgelsestidspunktet. Klageren er ved den odontologiske undersøgelse vurderet til at være 21 år eller derover og på baggrund af røntgenbilledet af sin hånd vurderet til at være 19 år eller derover. Der foreligger ikke i sagen originale dokumenter fra hjemlandet eller andre steder, der på mere autoritativ måde kan danne grundlag for at fastslå, at klageren som hævdet er født i 2006. Af den i sagen foreliggende kopi af klagerens [EU-lands] asylansøgerkort fremgår, at klageren er født i 2006. Det må imidlertid lægges til grund, at den på kortet oplyste alder er baseret på klagerens egne oplysninger, idet [EU-landets] myndigheder har oplyst, at klageren ikke har deltaget i en aldersundersøgelse i [EU-landet] eller fremlagt originale identitetsdokumenter. Også oplysningerne i kopien af klagerens medlemskort fra [somalisk sammenslutning], der ligeledes angiver fødselsåret som 2006, beror efter det foreliggende alene på klagerens egne oplysninger. Klageren har således under samtalen med Udlændingestyrelsen [i foråret] 2022 forklaret, at [den pågældende] i forbindelse med udstedelsen af kortet i [et andet afrikansk land end hjemlandet] selv skulle oplyse sit navn, fødedato og fødested, ligesom [klageren] havde et vidne med. Heroverfor står imidlertid, at klageren over for myndigheder m.v. i såvel [det afrikanske land], [EU-landet] og Danmark konsistent har oplyst at [være] født i 2006. Der foreligger ikke oplysninger om, at klagerens oplyste alder er blevet betvivlet af [EU-landets] myndigheder. Det oplyste fødselsår understøttes endvidere af, at klagerens [familiemedlem] allerede i forbindelse med behandlingen af sin asylsag i [2010-2015] i forbindelse med samtaler i Udlændingestyrelsen den [dato i 2010-2015] og [dato i 2010-2015] har oplyst, at [klageren] er født i 2006. Uanset den meget betydelige forskel mellem det af klageren oplyste fødselsår og indholdet af aldersundersøgelsen fra Retsmedicinsk Institut finder Flygtningenævnet efter en konkret vurdering og under henvisning til princippet om "benefit of the doubt", at klageren har sandsynliggjort den af [den pågældende] oplyste alder. Flygtningenævnet har navn-

lig lagt vægt på oplysningerne afgivet af [klagerens familiemedlem] i [2010-2015], også selvom nævnet er opmærksom på, at disse oplysninger kan være fejlbehæftede. Karakteren og indholdet af lægeerklæringerne fra Somalia (dateret [dato i 2019]) og [det andet afrikanske land] (dateret [dato i 2020]), hvor der er divergenser vedrørende den undersøgtes køn og traumer, kan ikke føre til en ændret vurdering. Flygtningenævnet ændrer derfor Udlændingestyrelsens afgørelse, således at klageren registreres med fødselsdatoen [dato i sommeren] 2006." Soma/2023/26

Nævnet **omgjorde** i **oktober 2023** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en statsborger fra Syrien, ifølge hvilken den pågældende var registreret med fødedato i sommeren 2005. Indrejst i 2022. Klageren havde oplyst at være født den samme dato i sommeren 2006. Sagen blev behandlet på skriftligt nævn. **Flygtningenævnet** udtalte: "Det følger af udlændingelovens § 40, stk. 1, at en udlænding skal meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til loven kan gives. Det påhviler således en udlænding, der ansøger om opholdstilladelse, at godtgøre, at den identitet eller fødselsdato, som ønskes registreret, er korrekt. Det følger endvidere af udlændingelovens § 40 c, stk. 2, at politiet og Udlændingestyrelsen kan kræve, at en uledsaget udlænding, der oplyser at være under 18 år, medvirker til en lægelig undersøgelse med henblik på at fastslå udlændingens alder. En aldersvurdering bygger på objektive fund, men er undergivet en vis usikkerhed. Sandsynligheden for den ved vurderingen fundne alder må derfor tages i betragtning sammen med de i øvrigt foreliggende beviser ved den samlede bevisbedømmelse. Den mest sandsynlige alder vil i vurderingen ofte angives med et spænd på flere år. Det vil som udgangspunkt være den yngste alder, der lægges til grund, og fødselsdatoen fastsættes herefter som udgangspunkt som den af klageren oplyste fødselsdato og som fødselsår svarende til den yngste alder. Aldersundersøgelsen [fra foråret] 2023 fra Retsmedicinsk Institut konkluderer, at klagerens mest sandsynlige alder på undersøgelsestidspunktet er 18-19 år. Klageren har fremlagt dokumenter i form af kopi af en civilregistreringsattest og en kopi fra civilregisteret for arabisk-syriske statsborgere, hvoraf det i hvert fald af et af dokumenterne fremgår, at [den pågældende] er født [dato i sommeren] 2006. Klageren har under sagens behandling konsistent forklaret at [være] født på denne dato. Efter en samlet vurdering – og uanset at dokumenter udstedt af de syriske myndigheder efter de foreliggende baggrundsoplysninger alene kan tillægges meget begrænset vægt – finder Flygtningenævnet, at der ikke er grundlag for at ændre klagerens alder, således som Udlændingestyrelsen har gjort det i afgørelsen [fra sommeren] 2023. Flygtningenævnet ændrer derfor Udlændingestyrelsens afgørelse, således at klageren er registreret med fødselsdatoen [dato i sommeren] 2006 og dermed på nuværende [tidspunkt] er 17 år gammel." Syri/2023/88

I sager, hvor klageren ikke er bekendt med sin fødselsdato og på undersøgelsestidspunktet er vurderet til at være mindreårig, fastsættes klagerens fødselsdato som udgangspunkt til tidspunktet for aldersundersøgelsen. Flygtningenævnet lægger således den for klageren i overensstemmelse med den foretagne aldersundersøgelse mest gunstige fødselsdato til grund.

Det samme kan efter en konkret vurdering gøre sig gældende i sager, hvor Flygtningenævnet ikke ud fra klagerens forklaring har kunnet fastlægge, hvilken fødselsdato klageren har, herunder fordi klageren har forklaret divergerende herom. Som eksempel herpå kan henvises til den i Flygtningenævnets 30. beretning (2021), side 382 f., nævnte afgørelse Maro/2021/12.

Det anførte gør sig tilsvarende gældende i sager, hvor klageren på undersøgelsestidspunktet er vurderet til at være 18 år eller derover.

9.4 Ledsagevurdering

Det er Udlændingestyrelsen, der i første instans beslutter, om en mindreårig udlænding skal anses for uledsaget. Styrelsens afgørelse kan påklages til Flygtningenævnet.

Klager over Udlændingestyrelsens afgørelse om ledsagelse træffes som altovervejende hovedregel af formanden eller en næstformand alene og på skriftligt grundlag, men sagerne kan i helt særlige tilfælde behandles ved et fuldt nævn i Flygtningenævnet.

Flygtningenævnet har ikke i 2023 truffet afgørelse i sager vedrørende klage over Udlændingestyrelsens afgørelse om ledsagelse.

9.5 Modenhedsvurdering

Hvis Udlændingestyrelsen vurderer, at den uledsagede mindreårige asylansøger ikke er tilstrækkelig moden til at gennemgå en asylprocedure, kan Udlændingestyrelsen meddele den pågældende opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 1, uden at ansøgningen om asyl skal behandles, se nærmere afsnit 9.8.1.

Såfremt Udlændingestyrelsen anser den uledsagede mindreårige asylansøger som værende tilstrækkeligt moden til at gennemgå en asylprocedure, vil den pågældende skulle gennemgå en normal asylsagsbehandling, som dog er tilpasset efter, at der er tale om et barn. Såfremt den pågældende meddeles afslag på asyl i Udlændingestyrelsen, indbringes sagen for Flygtningenævnet, som tager stilling til vedkommendes proceshabilitet, herunder modenhed, i forbindelse med den mundtlige behandling af den pågældendes asylsag.

Flygtningenævnet foretager således i alle sager om uledsagede mindreårige asylansøgere en vurdering af, om ansøgeren på tidspunktet for nævnets behandling af sagen kan anses for at være tilstrækkelig moden til at gennemgå en asylsagsbehandling.

Finder nævnet, at den uledsagede mindreårige asylansøger ikke er tilstrækkeligt moden til at gennemgå en asylprocedure, og har den pågældende ikke ønsket at fastholde sin ansøgning om asyl og få asylsagen realitetsbehandlet, skal sagen hjemvises til Udlændingestyrelsen. Flygtningenævnet vil i disse tilfælde ikke foretage en realitetsbehandling af den pågældendes asylsag. Det forudsættes i lovbemærkningerne, jf. lovforslag nr. L 197 af 28. marts 2007, at Udlændingestyrelsen i så fald af egen drift meddeler den uledsagede mindreårige asylansøger opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 1, såfremt betingelserne herfor i øvrigt er opfyldt.

Uanset at Udlændingestyrelsen eller Flygtningenævnet måtte have vurderet, at en uledsaget mindreårig asylansøger er umoden, har den pågældende dog til enhver tid mulighed for at fastholde sin ansøgning om asyl og få asylsagen realitetsbehandlet. Dette gælder uanset barnets alder og uafhængigt af Udlændingestyrelsens og Flygtningenævnets modenhedsvurdering. Der har på nuværende tidspunkt ikke været foretaget realitetsbehandling af asylsager i Flygtningenævnet vedrørende uledsagede mindreårige asylansøgere, hvor nævnet har vurderet, at ansøgeren var umoden. Flygtningenævnet har i 2021 behandlet en sag vedrørende en uledsaget mindreårig, som Udlændingestyrelsen havde vurderet umoden. Nævnsbehandlingen af sagen var derfor tilrettelagt under iagttagelse af de særlige hensyn, som gør sig gældende i sådanne sager, se nærmere afsnit 9.6. Under Flygtningenævnets behandling af sagen vurderede Flygtningenævnet, at ansøgeren var moden.

Antallet af asylsager vedrørende umodne uledsagede mindreårige asylansøgere, som har skullet behandles på mundtligt nævn, har været meget begrænset. Behandlingen af disse sager tilrettelægges således, at man i videst muligt omfang tager højde for børnenes særlige sårbarhed og behov. Der henvises for en nærmere gennemgang af asylsagsbehandlingen under den særlige ordning til afsnit 9.6.

Som eksempler på sager, hvor Flygtningenævnet ikke har fundet ansøgeren moden nok til at gennemgå en asylprocedure, og hvor nævnet har truffet afgørelse om hjemvisning, kan der henvises til den i formandsskabets 28. beretning (2019), side 606, nævnte afgørelse Alge/2019/6, til den i formandskabets 26. beretning (2017), side 460, nævnte afgørelse Afgh/2017/60, til de i formandskabets 20. beretning (2011), side 81 ff., nævnte afgørelser samt til den i formandskabets 21. beretning (2012), side 82 ff., nævnte afgørelse Bos/2012/3, hvor nævnet i 2009 hjemviste sagen til Udlændingestyrelsen, idet

nævnet vurderede, at ansøgeren på daværende tidspunkt ikke var moden til at gennemgå en asylsagsbehandling.

Som eksempel på sager, hvor nævnet har fundet ansøgeren moden nok til at gennemgå en asylprocedure, henvises til den i afsnit 9.7 nævnte afgørelse.

I sager, der behandles i åbenbart grundløs-proceduren, kan DRC Dansk Flygtningehjælp udtale sig imod Udlændingestyrelsens indstilling, hvis DRC Dansk Flygtningehjælp mener, at barnet ikke er modent nok til at gennemgå en asylsagsbehandling. Hvis Udlændingestyrelsen fastholder modenhedsvurderingen og afslaget på asyl, indbringes sagen for Flygtningenævnet. Sagen vil efter formandens eller en af næstformændenes bestemmelse kunne behandles på et mundtligt nævnsmøde, hvor den uledsagede mindreårige er repræsenteret ved advokat og en personlig repræsentant. Vurderingen af barnets modenhed indgår i Flygtningenævnets vurdering af asylsagen.

Uanset om Flygtningenævnet finder barnet modent eller umodent, vil Flygtningenævnet tage hensyn til det enkelte barns modenhed, herunder ved tilrettelæggelsen af asylsagens behandling og ved bevisvurderingen i nævnet.

9.6 Asylsagens behandling

Børn betragtes som en særligt sårbar gruppe, og der gælder derfor nogle særlige retningslinjer for behandlingen af deres ansøgninger.

Alle uledsagede mindreårige asylansøgere vil af Familieretshuset få udpeget en personlig repræsentant, der skal varetage barnets interesser, jf. udlændingelovens § 56 a. Repræsentanten skal blandt andet yde støtte til barnet under asylsagens behandling og deltager således også ved nævnets behandling af sagen på mundtligt nævnsmøde. Ved repræsentantens forfald, eller hvis repræsentanten ikke dukker op til nævnsmødet, skal en bisidder indkaldes via Dansk Røde Kors. Hvis dette ikke kan lade sig gøre, udsætter nævnet sagen til behandling på et nyt nævnsmøde for at sikre, at den mindreårige har en repræsentant eller bisidder med til mødet.

Repræsentantens opgave før, under og efter nævnsmødet er at støtte barnet og påse, at mødet foregår med en skånsomhed, der er afpasset sagens karakter og den pågældendes alder, udvikling, baggrund og kultur. Repræsentanten skal også sikre, at barnet i videst muligt omfang forstår proceduren og de rettigheder, den pågældende har.

Repræsentantens opgaver ophører, når barnet fylder 18 år.

Flygtningenævnet har en særlig hasteprocedure, som anvendes blandt andet i sager vedrørende uledsagede mindreårige asylansøgere, se om øvrige hastesager afsnit 11.10. Hasteproceduren har som overordnet mål at sikre, at sagerne i alle sagsbehandlingsled behandles forlods med henblik på at få sagerne berammet og færdigbehandlet hurtigst muligt. Hvis en ansøger fylder 18 år, inden den pågældendes sag er behandlet i Flygtningenævnet, er sagen ikke længere i hasteproceduren.

Sagens behandling i Flygtningenævnet afpasses efter barnets alder og modenhed.

Meddeles der afslag på asyl i nævnet, skal Udlændingestyrelsen efterfølgende af egen drift tage stilling til, om barnet uden for de i § 7 nævnte tilfælde vil blive stillet i en reel nødsituation ved en tilbagevenden til hjemlandet og derfor skal meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 2, se herom afsnit 9.8.2 nedenfor. Nævnet fastsætter derfor ikke udrejsefrist i disse sager.

Flygtningenævnets koordinationsudvalg besluttede på et møde i oktober 2018 at tilrettelægge en ordning for asylsagsbehandlingen i sager vedrørende umodne uledsagede mindreårige asylansøgere, som tager hensyn til denne ansøgergruppes helt særlige behov, jf. herved blandt andet UNHCR's og FN's Børnekomités guidelines. Nævnet besluttede i den forbindelse at sammensætte et særligt nævn bestående af medlemmer med en særlig børnefaglig kompetence. Referatet af mødet i Flygtningenævnets koordinationsudvalg er tilgængeligt på Flygtningenævnets hjemmeside, www.fln.dk.

På baggrund af blandt andet en række forslag og videregivelse af erfaringer fra relevante danske og internationale myndigheder og organisationer fik Flygtningenævnet i samarbejde med Udlændingestyrelsen skræddersyet et kursus om interview af børn – og særligt mindre børn – i asylsager, som første gang blev afholdt i efteråret 2019.

Siden etableringen af ordningen har Flygtningenævnet oplevet en stigning i antallet af sager, hvor børn, der er her i landet med deres forældre, har afgivet forklaring for nævnet. Nævnet vurderede det på denne baggrund hensigtsmæssigt at øge antallet af personer, der indgår i ordningen og dermed også opnår de særlige børnefaglige kompetencer, hvorfor et lignende kursus blev afholdt i efteråret 2021 og igen i foråret 2023. Der henvises til formandsskabets 30. beretning (2021), side 386 f., for nærmere oplysninger om kurset.

Flygtningenævnet behandlede i 2021 en sag vedrørende en uledsaget mindreårig asylansøger under den særlige ordning. Ansøgeren var vurderet umoden af Udlændingestyrelsen, og sagen blev derfor behandlet efter anmodning fra den uledsagede mindreårige

asylansøgers repræsentant. Der henvises til formandsskabets 30. beretning (2021), side 387 f., for en beskrivelse af afviklingen af nævnsmødet under den særlige ordning.

I 2022 behandlede nævnet ingen sager vedrørende uledsagede asylansøgere under den særlige ordning, men gjorde brug af ordningen i forbindelse med en sag, som vedrørte en voksen ansøger og hendes to mindreårige medfølgende børn på 13 og 15 år, hvor den 15-årige ansøger ønskede at afgive forklaring. Der henvises for en nærmere beskrivelse af afviklingen af nævnsmødet til formandskabets 31. beretning (2022), side 419 f.

Flygtningenævnet har i beretningsåret behandlet en sag vedrørende en uledsaget mindreårig udlænding under den særlige ordning. Herudover er to sager om medfølgende børn og en sag vedrørende et barn, hvis forælder var meddelt opholdstilladelse i Danmark, blevet behandlet under den særlige ordning.

Til brug for nævnsbehandlingen under den særlige ordning er der afsat tre særlige mødelokaler. Det ene mødelokale fungerer som nævnslokale og er indrettet med lænestole til den mindreårige ansøger, dennes repræsentant eller bisidder, nævnsformanden, ansøgernes advokat og tolken. Lokalet er indrettet med et særligt fokus på den mindreårige ansøgers behov og med det formål at sikre tryghed for ansøgeren. Der er i lokalet installeret teknisk udstyr til videotransmission af den mindreårige ansøgers forklaring til det andet mødelokale, hvor nævnets to øvrige medlemmer, Udlændingestyrelsens repræsentant og nævnssekretæren befinder sig. Den mindreårige ansøger møder således som udgangspunkt ikke de to øvrige nævnsmedlemmer. Det tredje mødelokale fungerer som ventelokale for den mindreårige ansøger og dennes repræsentant eller bisidder, advokaten m.v. Ved afviklingen af nævnsmødet vil der i videst muligt omfang blive taget hensyn til det enkelte barns særlige behov.

Som eksempel kan nævnes afviklingen af nævnsmødet i en af sagerne med et medfølgende barn, som ønskede at afgive forklaring. På tidspunktet for nævnets behandling af sagen var det medfølgende barn 14 år, og det blev på baggrund af en samlet vurdering af sagens omstændigheder fundet hensigtsmæssigt at benytte den særlige ordning i forbindelse med den pågældendes afgivelse af forklaring.

Den mindreårige, der led af en udviklingsforstyrrelse, ønskede ikke, at bisidderen skulle være til stede i det lokale, hvor den mindreårige skulle afgive forklaring, idet den mindreårige havde svært ved at forholde sig til nye mennesker. Af hensyn til den mindreårige og efter aftale med den mindreåriges advokat og den mindreåriges forælder befandt bisidderen sig undtagelsesvis i det tilstødende lokale, hvortil den mindreåriges forklaring blev videotransmitteret.

Efter at den mindreårige ansøger havde afgivet forklaring, flyttede nævnet til et almindeligt nævnslokale, hvor den voksne ansøger afgav sin forklaring, og hvor resten af Flygtningenævnets behandling af sagen foregik. Efter endt votering blev afgørelsen forkyndt for den voksne ansøger, mens den mindreårige ansøger forblev i ventelokalet.

9.7 Bevisvurdering

I afsnit 11.2 er spørgsmålet om Flygtningenævnets bevisvurdering i asylsager nærmere gennemgået. Særligt for så vidt angår børn fremgår det af UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus, punkterne 213-219, at:

> "213. Der er ingen særlig bestemmelse i 1951-konventionen om mindreårige personers flygtningestatus. Definitionen på en flygtning gælder for alle individer, uanset alder. Når det er nødvendigt at fastlægge en mindreårigs flygtningestatus, kan der opstår problemer på grund af vanskeligheden ved at anvende kriteriet om »velbegrundet frygt« i den pågældendes sag. Hvis en mindreårig ledsages af en (eller begge) forældre eller et andet familiemedlem, der er ansvarlig for ham, og som anmoder om flygtningestatus, vil den mindreåriges status blive fastlagt i henhold til princippet om familiens enhed (pkt. 181-188).
>
> 214. I første omgang må spørgsmålet om, hvorvidt en mindreårig kan være berettiget til flygtningestatus, afgøres ud fra graden af hans mentale udvikling og modenhed. Når det gælder børn, vil det normalt være nødvendigt at benytte sig af eksperter med kendskab til børns mentalitet. Da børn – og, for den sags skyld, unge – savner selvstændig retsevne, bør der, hvis dette er hensigtsmæssigt, udpeges en værge, som har til opgave at fremme en beslutning i overensstemmelse med barnets tarv. I fravær af forældre eller særligt udpeget værge er det op til myndighederne at sikre, at den mindreåriges interesser tilgodeses fuldt ud i forbindelse med en ansøgning om flygtningestatus.
>
> 215. Hvis den mindreårige ikke længere er barn, men ung, vil det være enklere at fastlægge flygtningestatus, som det er tilfældet med voksne, om end dette igen vil afhænge af den aktuelle grad af den unges modenhed. I fravær af indikationer for det modsatte kan det antages, at en person på 16 år eller derover kan betragtes som tilstrækkelig moden til at nære velbegrundet frygt for forfølgelse. Det kan normalt antages, at mindreårige under 16 ikke er tilstrækkelig modne. De kan nære frygt og besidde en egen vilje, men disse faktorer kan muligvis ikke tillægges samme vægt som hos voksne.
>
> 216. Det bør imidlertid understreges, at disse kun er generelle retningslinjer, og at en mindreårigs modenhed normalt skal afgøres på baggrund af hans personlige, familiemæssige og kulturelle baggrund.
>
> 217. Hvis en mindreårig ikke har nået en sådan grad af modenhed, at det er muligt at fastslå, at han nærer velbegrundet frygt for forfølgelse på samme måde, som var det en voksen, kan det være nødvendigt at tillægge visse objektive faktorer større vægt. Hvis en uledsaget mindreårig befinder sig i følgeskab med en gruppe flygtninge, kan dette således – afhængig af omstændighederne tyde på, at den mindreårige ligeledes er flygtning.
>
> 218. De omstændigheder, forældrene og andre familiemedlemmer befinder sig i, herunder deres situation i den mindreåriges hjemland, vil skulle tages i betragtning. Hvis der er grund til at tro, at

> forældrene ønsker, at deres barn skal opholde sig uden for hjemlandet på grund af velbegrundet frygt for forfølgelse, kan barnet selv formodes at nære en sådan frygt.
>
> 219. Såfremt forældrenes vilje ikke kan fastslås, eller hvis deres vilje er uklar eller i konflikt med barnets vilje, må beslutningstageren på baggrund af alle de kendte omstændigheder og i samarbejde med de eksperter, som bistår ham, nå frem til en afgørelse om, hvorvidt den mindreåriges frygt er velbegrundet. Dette kan kræve en liberal anvendelse af princippet om at lade tvivlen komme ansøgeren til gode."

Som anført i afsnit 4.2.2 gælder det endvidere, at vurderingen af, hvorvidt et indgreb har den fornødne alvor til at falde inden for Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3's anvendelsesområde, ifølge Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol er relativ og kan afhænge af en flerhed af faktorer, herunder alder.

Dette er også afspejlet i Flygtningenævnets praksis, hvor nævnet også tager hensyn til den mindreåriges alder og udvikling og som udgangspunkt stiller mindre krav til ansøgernes bevisbyrde, såfremt der er tale om mindreårige ansøgere.

Som eksempel på afgørelser, hvor Flygtningenævnet har taget hensyn til ansøgerens unge alder på tidspunktet for de hændelser, der lå til grund for asylansøgningen, og hvor der blev stillet mindre krav til ansøgerens bevisbyrde, kan nævnes den i formandskabets 31. beretning (2022), side 421 ff., nævnte afgørelse Afgh/2022/76.

Der kan endvidere henvises til de i formandsskabets 28. beretning (2019), side 610 ff., i formandsskabets 29. beretning (2020), side 424 ff., og i formandsskabets 30. beretning (2021), side 390 f., nævnte afgørelser.

9.8 Udlændingelovens § 9 c, stk. 3

Det fremgår af udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 1 og 2, jf. lov nr. 1543 af 21. december 2010 om ændring af udlændingeloven og integrationsloven (Revision af reglerne om uledsagede mindreårige udlændinge m.v.), at opholdstilladelse efter disse bestemmelser alene kan gives til en uledsaget udlænding under 18 år. Det fremgår endvidere af bestemmelserne, at opholdstilladelsen ikke kan forlænges ud over udlændingens fyldte 18. år.

Af bemærkningerne til lovforslag nr. L 37 af 28. oktober 2010, de almindelige bemærkninger, afsnit 3.2.2, fremgår:

> "Opholdstilladelse på grund af lav alder eller manglende modenhed, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 1, gives uden forudgående asylsagsbehandling, jf. afsnit 2.3. Dermed er der ikke taget stilling til, om de pågældende børn vil risikere asylrelevant forfølgelse ved en tilbagevenden til

hjemlandet. Når de pågældende udlændinge fylder 18 år, vil deres opholdstilladelse udløbe, og de skal derfor som udgangspunkt udrejse. I disse sager vil Udlændingestyrelsen – som det allerede sker i dag i inddragelsessituationer – af egen drift skulle behandle udlændingens asylansøgning forud for en eventuel udsendelse. Dette skal ses i sammenhæng med, at der efter udlændingelovens § 31 gælder et absolut refoulementsforbud, og at et barn, der er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 1, uden forudgående asylsagsbehandling – ligesom et barn, der er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 (asyl) – er beskyttet mod udsendelse, hvis barnet derved risikerer asylrelevant forfølgelse.

Når Udlændingestyrelsen behandler ansøgninger om forlængelse af en opholdstilladelse givet efter § 9 c, stk. 3, nr. 1, vil Udlændingestyrelsen på ny – medmindre udlændingen ønsker at frafalde asylansøgningen – skulle vurdere, om udlændingen er blevet moden til at gennemgå en asylsagsbehandling. Hvis dette er tilfældet, behandles asylansøgningen. I modsat fald skal Udlændingestyrelsen vurdere spørgsmålet om modenhed på ny i forbindelse med en senere forlængelsesansøgning. Dermed sikres det, at der altid vil være taget stilling til asylspørgsmålet, før udsendelse kan komme på tale.

Udlændingestyrelsen skal så vidt muligt tilrettelægge tidspunktet for behandlingen af asylansøgningen, således at det sikres, at udlændingens asylsag – og tillige en eventuel sag om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 2 – vil være afsluttet, før den pågældende fylder 18 år.

Hvis en udlænding, der oprindeligt fik opholdstilladelse på grund af lav alder, efterfølgende bliver moden nok til at gennemgå asylsagsbehandlingen og i den forbindelse får afslag på asyl, skal Udlændingestyrelsen – som i øvrige sager, hvor uledsagede mindreårige meddeles afslag på asyl, jf. afsnit 2.3 – af egen drift vurdere, om betingelserne for opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 3, nr. 2 er til stede. Hvis barnet meddeles asyl, vil den pågældendes opholdstilladelse overgå til at være en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7.

Har en uledsaget mindreårig, der ikke er moden nok til at gennemgå en asylprocedure, familiemæssigt netværk i hjemlandet, eller er der i hjemlandet adgang til passende modtage- og omsorgsfaciliteter, opfylder den pågældende ikke betingelserne for opholdstilladelse efter den foreslåede bestemmelse i § 9 c, stk. 3, nr. 1. Da udsendelse ikke kan ske, jf. ovenfor, før der er taget stilling til udlændingens asylansøgning, vil udsendelse skulle afvente, at den pågældende bliver aldersmæssigt moden, hvorefter asylsagen vil blive taget under behandling. Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 1."

Ved lov nr. 188 af 27. februar 2017 om ændring af udlændingeloven (Overførsel af opgaver fra Udlændinge- og Integrationsministeriet til Flygtningenævnet og Udlændingenævnet m.v.) blev kompetencen til behandlingen af klager over Udlændingestyrelsens afgørelser om opholdstilladelse til uledsagede udlændinge under 18 år efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, overført fra Udlændinge- og Integrationsministeriet til Flygtningenævnet, jf. udlændingelovens § 53 a, stk. 1, nr. 7. Dette gælder også anmodninger om genoptagelse i sager om afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, hvor ministeriet tidligere har truffet afgørelse. Der kan herved henvises til bemærkningerne til lovforslag nr. L 108 af 15. december 2016 om ændring af udlændin-

geloven (Overførsel af opgaver fra Udlændinge- og Integrationsministeriet til Flygtningenævnet og Udlændingenævnet m.v.), § 3.

Ved lov nr. 821 af 9. juni 2020 om ændring af udlændingeloven, integrationsloven og forskellige andre love (Forenkling af regler, herunder om klageadgangen til Udlændingenævnet og indrejseforbud, indførelse af en bagatelgrænse for tilbagebetaling af gebyr, præcisering af adgangen og ændring af kompetencen til at forlænge en udrejsefrist, opfølgning på evaluering af Danmarks anvendelse af Schengenreglerne om bl.a. tilbagesendelse og præcisering af rækkevidden af indrejseforbud omfattet af udsendelsesdirektivet m.v.) blev kompetencen til behandlingen af klager over Udlændingestyrelsens afgørelser om nægtelse af forlængelse, inddragelse eller bortfald af opholdstilladelse meddelt efter § 9 c, stk. 3, ligeledes overført fra Udlændinge- og Integrationsministeriet til Flygtningenævnet, jf. udlændingelovens § 53 a, stk. 1, nr. 7. Der kan herved henvises til bemærkningerne til lovforslag nr. L 189 af 5. maj 2020 om ændring af udlændingeloven, integrationsloven og forskellige andre love, § 1, nr. 72.

Af lovforslagets almindelige bemærkninger, punkt 2.17.1.1., fremgår det om vurderingen af, om en opholdstilladelse meddelt efter § 9 c, stk. 3, kan nægtes forlænget, inddrages eller anses for bortfaldet:

> ”Er betingelserne for at få forlænget en opholdstilladelse meddelt efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, ikke længere opfyldt, vil tilladelsen blive nægtet forlænget eller inddraget.
>
> En opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, vil kunne inddrages, hvis grundlaget for ansøgningen eller opholdstilladelsen var urigtigt eller ikke længere er til stede, eller hvis tilladelsen f.eks. er opnået ved svig.
>
> En opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, kan bortfalde, hvis f.eks. en uledsaget mindreårig forlader Danmark for en længere periode eller opgiver sin bopæl i Danmark.”

Det fremgår af § 53, stk. 8, at sager vedrørende opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 3, behandles af formanden eller en næstformand alene, men i helt særlige tilfælde kan henvises til behandling i Flygtningenævnet efter udlændingelovens § 53, stk. 6.

Hvis den uledsagede mindreårige asylansøger under Flygtningenævnets behandling af sagen bliver registreret udeblevet fra det asylcenter, som den pågældende er tilknyttet, anses den pågældende som forsvundet med den virkning, at nævnet ikke kan behandle sagen. Det følger således af udlændingelovens § 40, stk. 12, at en ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 c fra en udlænding, der har søgt om asyl, ikke behandles, hvis den myndighed, der skal træffe afgørelsen, ikke er bekendt med udlændingens opholdssted.

Såfremt den pågældende genopdukker og tilkendegiver over for myndighederne, at han eller hun ønsker at fastholde sin klage, genoptager Flygtningenævnet sagsbehandlingen. Flygtningenævnet anser udlændingen for genopdukket, når han eller hun er opdateret med en adresse i udlændingemyndighedernes indkvarteringssystem. Det er således ikke tilstrækkeligt, at udlændingens advokat eller en anden partsrepræsentant oplyser til Flygtningenævnet, at vedkommende er bekendt med udlændingens opholdssted.

9.8.1 Opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 1

Det fremgår af udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 1, at der kan gives opholdstilladelse til en uledsaget udlænding under 18 år, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, hvis der efter det, som er oplyst om udlændingens personlige forhold, er særlige grunde til at antage, at udlændingen ikke bør gennemgå en asylsagsbehandling, og hvis der er grund til at antage, at udlændingen ved en tilbagevenden til hjemlandet eller det tidligere opholdsland vil være uden familiemæssigt netværk eller uden mulighed for ophold på et modtage- og omsorgscenter og dermed vil blive stillet i en reel nødsituation. Opholdstilladelsen kan ikke forlænges ud over udlændingens fyldte 18. år.

Herudover fremgår det af udlændingelovens § 40, stk. 1, 1. pkt., at det påhviler en udlænding at meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til udlændingeloven kan gives. Det er således som udgangspunkt den udlænding, der gør gældende, at den pågældende ikke har et familiemæssigt netværk i hjemlandet, der skal sandsynliggøre sin påstand. Flygtningenævnet vil dog i den forbindelse tage hensyn til udlændingens alder og udvikling.

Hvis Udlændingestyrelsen vurderer, at en uledsaget mindreårig asylansøger ikke er tilstrækkeligt moden til at gennemgå en asylprocedure, kan Udlændingestyrelsen meddele den pågældende opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 1, uden at ansøgningen om asyl skal behandles. Den pågældende har dog til enhver tid mulighed for at fastholde sin ansøgning om asyl og få asylsagen realitetsbehandlet. Dette gælder uanset barnets alder og uafhængigt af Udlændingestyrelsens modenhedsvurdering, og det gælder uanset, om den pågældende allerede er meddelt opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 3, nr. 1, se ovenfor afsnit 9.5.

Meddeler Udlændingestyrelsen den pågældende afslag på ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 1, kan afgørelsen påklages til Flygtningenævnet.

Flygtningenævnet har ikke i 2023 truffet afgørelse i sager vedrørende klage over Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens §

9 c, stk. 3, nr. 1, eller nægtelse af forlængelse, inddragelse eller bortfald af opholdstilladelse meddelt efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 1.

Som eksempler på sager vedrørende klage over Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 1, kan henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 26. beretning (2017), side 470 ff., nævnte afgørelse Afgh/2017/530 og den i formandskabets 27. beretning (2018), side 565 ff., nævnte afgørelse Afgh/2018/381. Der kan endvidere henvises til den i formandskabets 27. beretning (2018), side 552 ff., nævnte afgørelse Afgh/2018/378, som eksempel på sager, hvor nævnet ikke fandt grundlag for at ændre Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 1, idet klageren på tidspunktet for sagens behandling i Flygtningenævnet blev vurderet tilstrækkelig moden til at gennemgå en asylsagsbehandling.

9.8.2 Opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 2

Meddeles en uledsaget mindreårig asylansøger endeligt afslag på sin ansøgning om asyl efter udlændingelovens § 7, fastsætter Flygtningenævnet ikke en udrejsefrist for den pågældende, idet Udlændingestyrelsen ex officio vil tage stilling til, om den uledsagede mindreårige er omfattet af udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 2. Udlændingestyrelsen beskikker en advokat for den pågældende, medmindre barnet selv har antaget en advokat, eller ganske særlige grunde taler derimod, jf. udlændingelovens § 56 a, stk. 9, 1. pkt.

Ligesom i sager vedrørende ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 1, meddeles der opholdstilladelse efter nr. 2, hvis der er grund til at antage, at udlændingen ved en tilbagevenden til hjemlandet eller det tidligere opholdsland vil være uden familiemæssigt netværk eller uden mulighed for ophold på et modtage- og omsorgscenter og dermed vil blive stillet i en reel nødsituation. Opholdstilladelsen kan ikke forlænges ud over udlændingens fyldte 18. år.

Det påhviler ligeledes udlændingen at meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til udlændingeloven kan gives. Det er således som udgangspunkt den udlænding, der gør gældende, at den pågældende ikke har et familiemæssigt netværk i hjemlandet, der skal sandsynliggøre sin påstand. Flygtningenævnet vil dog i den forbindelse tage hensyn til udlændingens alder og udvikling.

Meddeler Udlændingestyrelsen den pågældende afslag på ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 2, kan afgørelsen påklages til Flygtningenævnet. Påklages et afslag på opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 3, nr. 2, inden 7 dage efter, at afgørelsen er meddelt den pågældende, tillægger Flygtningenævnet klagen op-

sættende virkning, således at udlændingen har ret til at opholde sig her i landet, indtil klagen er afgjort, jf. udlændingelovens § 33 b, stk. 1, nr. 2.

Flygtningenævnet har i beretningsåret truffet afgørelse i fire sager vedrørende klage over Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 2. I tre af sagerne har Flygtningenævnet stadfæstet afgørelserne fra Udlændingestyrelsen, mens nævnet i en sag ikke fandt grundlag for at ændre Udlændingestyrelsens afgørelse, idet klageren var fyldt 18 år på tidspunktet for Flygtningenævnets afgørelse, hvorfor klageren allerede af den grund ikke kunne meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 2.

Som eksempler på afgørelser, hvor Flygtningenævnet har stadfæstet Udlændingestyrelsen afgørelse, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **januar 2023** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en statsborger fra et afrikansk land. Indrejst i 2019. **Flygtningenævnet** udtalte: "Efter en gennemgang af sagen finder Flygtningenævnet ikke grundlag for at ændre Udlændingestyrelsens afgørelse [fra vinteren 2021/2022]. Det fremgår af udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 2, at der kan gives opholdstilladelse til en uledsaget udlænding under 18 år, der er meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, hvis der er grund til at antage, at udlændingen ved en tilbagevenden til hjemlandet eller det tidligere opholdsland vil være uden familiemæssigt netværk eller uden mulighed for ophold på et modtage- og omsorgscenter og dermed vil blive stillet i en reel nødsituation. Opholdstilladelsen kan ikke forlænges ud over udlændingens fyldte 18. år. Herudover fremgår det af udlændingelovens § 40, stk. 1, 1. pkt., at det påhviler en udlænding at meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til udlændingeloven kan gives. Det er således som udgangspunkt den udlænding, der gør gældende, at den pågældende ikke har et familiemæssigt netværk i hjemlandet, der skal sandsynliggøre sin påstand. Flygtningenævnet vil dog i den forbindelse tage hensyn til udlændingens alder og udvikling. Flygtningenævnet finder, at Deres klient ikke har dokumenteret eller sandsynliggjort, at [vedkommende] vil være uden familiemæssigt netværk i hjemlandet. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at Deres klient ved flere lejligheder har forklaret, at [Deres klients] far fortsat opholder sig i [by A]. Flygtningenævnet finder ikke at kunne lægge oplysningen om, at den person, som Deres klient kender som sin far, ikke er [Deres klients] far men [vedkommendes] [familiemedlem A], til grund. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at oplysningen er i modstrid med de oplysninger, som Deres klient tidligere har modtaget fra sin far og [sit familiemedlem B], at oplysningen har karakter af en udokumenteret påstand fra Deres klients [familiemedlem C], og at Deres klient, da [denne] fik oplysningen fra [familiemedlem C] i efteråret 2020, hvor Deres klient var [12-15] år gammel, blev for-

virret og ked af det, men at [Deres klient] ikke har konfronteret sin far med det ved sin efterfølgende telefoniske kontakt med ham. Flygtningenævnet finder på den baggrund at kunne lægge til grund, at Deres klients far udgør familiemæssigt netværk for Deres klient i hjemlandet. Flygtningenævnet har yderligere lagt vægt på, at Deres klient ved flere lejligheder har forklaret, at [Deres klients] [familiemedlem B] fortsat opholder sig i [by A], at [Deres klient] har haft en regelmæssig kontakt til [familiemedlem B og dennes nære familiemedlemmer] under sit ophold i Danmark, og at de er vidende om [at ansøgeren er LGBT+-person]. Deres klient har endvidere forklaret, at [Deres klient] savner dem, og at [Deres klient], hvis [denne] vender tilbage til [land A], vil bo hos [familiemedlem B]. Hvad angår det af Dem anførte i indlægget [fra vinteren 2021/2022] om, at Deres klient har oplyst, at [denne] anser det for tvivlsomt, om [familiemedlem B] vil kunne tage sig af [Deres klient], idet [familiemedlem B] har sine egne [familiemedlemmer] at tage sig af, skal Flygtningenævnet bemærke, at [familiemedlem B] har taget sig af Deres klient, siden [Deres klient] var [4-7] år gammel, og at Deres klient kalder [familiemedlem B] for [betegnelse for familiemedlem], og at det fremgår af Deres advokatindlæg til brug for behandlingen af Deres klients asylsag i Flygtningenævnet, at [Deres klient] til Dem [i efteråret 2021] har oplyst, at [denne] anså det for muligt at bo hos [familiemedlem B] ved en tilbagevenden til hjemlandet. Deres klient har ikke oplyst om ændrede forhold hos [familiemedlem B], som dokumenterer eller sandsynliggør, at [familiemedlem B] ikke fortsat vil kunne tage sig af [Deres klient]. Flygtningenævnet kan i den forbindelse henvise til bemærkningerne til lovforslag nr. L 37 af 28. oktober 2010 om ændring af udlændingeloven og integrationsloven (Revision af reglerne om uledsagede mindreårige udlændinge m.v.), bemærkninger til § 1, nr. 1, jf. de almindelige bemærkninger afsnit 2.3., hvoraf fremgår: "I vurderingen af, om der kan gives opholdstilladelse, indgår det, om barnet har familie eller andet socialt netværk i hjemlandet, eller om barnet vil blive stillet i en reel nødsituation ved en tilbagevenden dertil. Der meddeles normalt opholdstilladelse i de tilfælde, hvor barnets forældre er døde, eller hvor der foreligger sikre oplysninger om, at de ikke kan findes, f.eks. hvis der fremlægges en dødsattest eller er viden om, at der har været en naturkatastrofe i det område, hvor barnets pårørende har opholdt sig. Der gives normalt også opholdstilladelse, hvis der er sikre oplysninger om, at barnet er afskåret fra at komme i kontakt med sine forældre, f.eks. fordi de er fængslet, eller hvor der ikke findes et tilstrækkeligt familiemæssigt eller socialt netværk i hjemlandet eller det tidligere opholdsland. Også krigshandlinger eller lignende uroligheder i barnets hjemland eller det tidligere opholdsland kan begrunde, at der meddeles opholdstilladelse. Det vil gælde, hvor forholdene i hjemlandet som følge af krigshandlingerne eller urolighederne må anses for meget usikre, og hvor der vil være en væsentlig risiko for, at den pågældende bringes i en reel nødsituation ved en tilbagevenden. Det indgår tillige i vurderingen, om barnet, hvis dette har været uden kontakt med forældrene i længere tid, inden udrejsen har været undergivet offentlig forsorg, der vil kunne genetableres ved en tilbagevenden til

hjemlandet. Hvis en uledsaget mindreårig har anført, at den pågældende har forældre i hjemlandet eller anden familie – uanset om familiens præcise opholdssted på tidspunktet for ansøgningen er kendt – og der ikke er oplysninger i sagen om, at familien ikke kan findes, eller det ikke er sandsynliggjort eller dokumenteret, at familien ikke længere opholder sig i hjemlandet, vurderes det som udgangspunkt, at den pågældende ved en tilbagevenden har et familiemæssigt netværk. Det betyder, at den pågældende ikke vil blive stillet i en reel nødsituation eller vil blive bragt i en situation, der adskiller sig væsentligt fra situationen for andre personer på samme alder i hjemlandet ved en tilbagevenden. I sådanne tilfælde kan der ikke gives opholdstilladelse som uledsaget mindreårig. Ved vurderingen af, om barnet har et tilstrækkeligt netværk i hjemlandet, lægges der vægt på, om der er familiemedlemmer eller andre relationer, der objektivt set er i stand til at drage omsorg for barnet og udgøre et sikkert netværk. Det afgørende er evnen til at udgøre et netværk for barnet – og at det potentielle netværk ikke konkret er forhindret heri som følge af f.eks. et hospitalsophold – og ikke viljen til at udgøre et netværk for barnet." Flygtningenævnet kan på den baggrund efter en samlet vurdering ikke lægge til grund, at Deres klient ved en tilbagevenden til sit hjemland vil blive stillet i en reel nødsituation på grund af fraværet af familiemæssigt eller andet socialt netværk." Land/2023/3

Nævnet **stadfæstede** i **november 2023** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en statsborger fra et afrikansk land. Indrejst i 2022. **Flygtningenævnet** udtalte: "Efter en gennemgang af sagen finder Flygtningenævnet ikke grundlag for at ændre Udlændingestyrelsens afgørelse [fra foråret] 2023. Det fremgår af udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 2, at der kan gives opholdstilladelse til en uledsaget udlænding under 18 år, der er meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, hvis der er grund til at antage, at udlændingen ved en tilbagevenden til hjemlandet eller det tidligere opholdsland vil være uden familiemæssigt netværk eller uden mulighed for ophold på et modtage- og omsorgscenter og dermed vil blive stillet i en reel nødsituation. Opholdstilladelsen kan ikke forlænges ud over udlændingens fyldte 18. år. Herudover fremgår det af udlændingelovens § 40, stk. 1, 1. pkt., at det påhviler en udlænding at meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til udlændingeloven kan gives. Det er således som udgangspunkt den udlænding, der gør gældende, at den pågældende ikke har et familiemæssigt netværk i hjemlandet, der har bevisbyrden for sin påstand. Flygtningenævnet vil dog i den forbindelse tage hensyn til udlændingens alder og udvikling. Flygtningenævnet finder ikke, at Deres klient har dokumenteret eller sandsynliggjort, at [Deres klient] vil være uden familiemæssigt netværk i hjemlandet. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at Deres klient har oplyst, at [Deres klients] far opholder sig i [by A] i [land A]. Det af Deres klient oplyste om, at [Deres klients] mor er afgået ved døden efter [Deres klients] indrejse i Danmark, og at [Deres klient] ikke ønsker at have kontakt til sin far, kan ikke føre til en ændret

vurdering. Flygtningenævnet har herved blandt andet lagt vægt på, at Deres klient har oplyst, at [Deres klient] ikke selv har haft konflikter med sin mor eller far, men at [Deres klients] forældre havde problemer med hinanden, ligesom [Deres klient] har oplyst, at da [Deres klients] far flyttede til [by A] fra [by B], ville han gerne have Deres klient med, men at Deres klient selv ønskede at blive hos sin mor. Flygtningenævnet finder på den baggrund ikke, at der i den konkrete sag foreligger sikre oplysninger om, at Deres klient er afskåret fra at komme i kontakt med sin far. Flygtningenævnet henviser endvidere til bemærkningerne til lovforslag nr. L 37 af 28. oktober 2010 om ændring af udlændingeloven og integrationsloven (Revision af reglerne om uledsagede mindreårige udlændinge m.v.), bemærkninger til § 1, nr. 1, jf. de almindelige bemærkninger afsnit 2.3., hvori følgende er anført: "I vurderingen af, om der kan gives opholdstilladelse, indgår det, om barnet har familie eller andet socialt netværk i hjemlandet, eller om barnet vil blive stillet i en reel nødsituation ved en tilbagevenden dertil. Der meddeles normalt opholdstilladelse i de tilfælde, hvor barnets forældre er døde, eller hvor der foreligger sikre oplysninger om, at de ikke kan findes, f.eks. hvis der fremlægges en dødsattest eller er viden om, at der har været en naturkatastrofe i det område, hvor barnets pårørende har opholdt sig. Der gives normalt også opholdstilladelse, hvis der er sikre oplysninger om, at barnet er afskåret fra at komme i kontakt med sine forældre, f.eks. fordi de er fængslet, eller hvor der ikke findes et tilstrækkeligt familiemæssigt eller socialt netværk i hjemlandet eller det tidligere opholdsland. Også krigshandlinger eller lignende uroligheder i barnets hjemland eller det tidligere opholdsland kan begrunde, at der meddeles opholdstilladelse. Det vil gælde, hvor forholdene i hjemlandet som følge af krigshandlingerne eller urolighederne må anses for meget usikre, og hvor der vil være en væsentlig risiko for, at den pågældende bringes i en reel nødsituation ved en tilbagevenden. Det indgår tillige i vurderingen, om barnet, hvis dette har været uden kontakt med forældrene i længere tid, inden udrejsen har været undergivet offentlig forsorg, der vil kunne genetableres ved en tilbagevenden til hjemlandet. Hvis en uledsaget mindreårig har anført, at den pågældende har forældre i hjemlandet eller anden familie – uanset om familiens præcise opholdssted på tidspunktet for ansøgningen er kendt – og der ikke er oplysninger i sagen om, at familien ikke kan findes, eller det ikke er sandsynliggjort eller dokumenteret, at familien ikke længere opholder sig i hjemlandet, vurderes det som udgangspunkt, at den pågældende ved en tilbagevenden har et familiemæssigt netværk. Det betyder, at den pågældende ikke vil blive stillet i en reel nødsituation eller vil blive bragt i en situation, der adskiller sig væsentligt fra situationen for andre personer på samme alder i hjemlandet ved en tilbagevenden. I sådanne tilfælde kan der ikke gives opholdstilladelse som uledsaget mindreårig. Ved vurderingen af, om barnet har et tilstrækkeligt netværk i hjemlandet, lægges der vægt på, om der er familiemedlemmer eller andre relationer, der objektivt set er i stand til at drage omsorg for barnet og udgøre et sikkert netværk. Det afgørende er evnen til at udgøre et netværk for barnet – og at det potentielle netværk ikke konkret er forhindret

heri som følge af f.eks. et hospitalsophold – og ikke viljen til at udgøre et netværk for barnet." Flygtningenævnet lægger således til grund, at Deres klient har et familiemæssigt netværk i [land A], som objektivt set er i stand til at drage omsorg og udgøre et sikkert netværk for [Deres klient]. Det af Dem anførte om, at Deres klient over for Dem har oplyst, at [Deres klient] er blevet smidt ud af sin fars hjem, når der opstod konflikter mellem Deres klients forældre, og at Deres klients far ikke ønsker at have nogen relation til Deres klient, idet Deres klients far ikke ville lukke [Deres klient] ind i sit hjem, da [Deres klient] flere gange forsøgte at besøge sin far, kan heller ikke føre til en ændret vurdering. Det kan heller ikke føre til en ændret vurdering, at Deres klient ikke har og heller ikke ønsker at få kontakt til sin far. Flygtningenævnet bemærker hertil, at Deres klient ikke på et tidligere tidspunkt hverken under samtaler med Udlændingestyrelsen eller under samtalen med DRC Dansk Flygtningehjælp har oplyst, at Deres klients far ikke ønsker at have en relation til [Deres klient], hvorfor Flygtningenævnet ikke kan lægge Deres klients forklaring herom til grund. Yderligere bemærker nævnet, at der ikke er oplysninger om, at Deres klients far konkret er forhindret i at drage omsorg for Deres klient, og at det afgørende for, om et familiemedlem til en uledsaget mindreårig asylansøger kan drage omsorg for og udgøre et sikkert netværk for barnet, er, om denne har evnen hertil. Endelig bemærker nævnet, at det af Dem anførte om, at Deres klient ikke personligt kender til modtage- og omsorgscentre i [land A], og at de tilgængelige baggrundsoplysninger efterlader stor tvivl om, hvorvidt [land A] har faciliteter, som evner at opfylde de betingelser, førend en mindreårig kan henvises til et modtage- og omsorgscenter, heller ikke kan føre til en ændret vurdering. Ved vurderingen heraf har nævnet lagt vægt på, at det afgørende er, at Deres klient har sin far i hjemlandet, som objektivt set er i stand til at drage omsorg for og udgøre et sikkert netværk for Deres klient. Flygtningenævnet kan således efter en samlet vurdering ikke lægge til grund, at Deres klient ved en tilbagevenden til sit hjemland vil blive stillet i en reel nødsituation på grund af fraværet af familiemæssigt eller andet socialt netværk." Land/2023/4

Som eksempel på afgørelser, hvor Flygtningenævnet har omgjort Udlændingestyrelsens afgørelse, kan der henvises til den i Flygtningenævnets formandsskabs 31. beretning (2022), s. 427 ff., nævnte sag, Demo/2022/8, hvor Flygtningenævnet meddelte klageren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 2. Flygtningenævnet fandt, at klageren ved en tilbagevenden til hjemlandet ville være uden familiemæssigt netværk og uden mulighed for ophold på et modtage- og omsorgscenter og dermed bliver stillet i en reel nødsituation.

Flygtningenævnet har ikke i beretningsåret truffet afgørelse i sager vedrørende klage over nægtelse af forlængelse, inddragelse eller bortfald af opholdstilladelse meddelt efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 2.

Kapitel 10

Identitetsfastlæggelse

En udlænding skal efter udlændingelovens § 40, stk. 1, 1. pkt., meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, inddrages eller bortfalde, eller om udlændingen opholder sig eller arbejder lovligt her i landet. Udlændingen skal således også meddele de oplysninger, som er nødvendige i forbindelse med Udlændingestyrelsens afgørelse om identitetsfastlæggelse.

Det betyder, at en udlænding, som får opholdstilladelse i Danmark, registreres i Det Centrale Personregister (CPR) med den identitet, dvs. navn, fødselsdato, nationalitet, m.v., som den pågældende selv – eller dennes forældre, hvis den pågældende er mindreårig – oplyser i forbindelse med sin ansøgning om opholdstilladelse.

Hvis den pågældende på et senere tidspunkt ønsker at få rettet sine personlige oplysninger, der er registreret efter udlændingelovens § 40 e, skal den pågældende godtgøre, at de oplysninger, der er registreret, er forkerte. Dette omfatter blandt andet tilfælde, hvor udlændingen efterfølgende kan dokumentere, at den pågældende hedder noget andet end det, de danske myndigheder har registreret, og tilfælde hvor udlændingen efterfølgende kan dokumentere, at den pågældendes navn staves anderledes end det, de danske myndigheder har registreret.

Udgangspunktet er således, at den oprindeligt oplyste identitet fastholdes.

Det er Udlændingestyrelsen, der træffer afgørelse om identitetsfastsættelsen. For så vidt angår udlændinge, der har påberåbt sig at være omfattet af eller er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 eller 8 eller § 9 c, stk. 2 eller 3, kan styrelsens afgørelser påklages til Flygtningenævnet, jf. udlændingelovens § 53 a, stk. 1, nr. 8.

For så vidt angår udlændinge, der har påberåbt sig at være omfattet af §§ 7 eller 8 eller § 9 c, stk. 2 eller 3, vil spørgsmålet om nationalitet som oftest blive behandlet som en integreret del af sagen eller i forbindelse med behandlingen af en anmodning om genoptagelse af sagen. For så vidt angår personer, som er meddelt opholdstilladelse efter de nævnte bestemmelser, vil et ønske om at få rettet oplysningerne om nationalitet kunne give anledning til overvejelser om, hvorvidt grundlaget for den meddelte opholdstilladelse fortsat er til stede.

Se som eksempel på en sag, hvor spørgsmålet om identitet er behandlet som en del af asylsagen:

Nævnet **stadfæstede** i **maj 2023** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Somalia. Ansøgeren indrejste i 2001, efter at være blevet familiesammenført med [forælder A]. I 2019 søgte ansøgeren asyl efter at være blevet udvist ved dom. I 2022 søgte ansøgeren om at blive registreret som statsborger i Yemen. I 2022 meddelte Udlændingestyrelsen ansøgeren afslag på ansøgningen om at blive registreret som statsborger i Yemen. I 2023 meddelte Udlændingestyrelsen ansøgeren afslag på asyl. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren har for Flygtningenævnet oplyst, at han er født i [starten af 1990'erne] i [by], Yemen, hvor han boede, indtil han i 2001 kom til Danmark, efter at han og hans [søskende] var blevet familiesammenført med [forælder A]. Ansøgeren har videre oplyst, at [forælder A] er somalisk statsborger, mens [forælder B] er yemenitisk statsborger. Ansøgeren har aldrig været i Somalia. Han har til støtte for, at han tillige er yemenitisk statsborger navnlig henvist til en fremlagt erklæring, som fremstår udstedt af en domstol i Yemen [i foråret] 2022. Ansøgeren, der ikke har været politisk aktiv, har som asylmotiver i forhold til Somalia henvist til, at han frygter de somaliske myndigheder og befolkning, fordi han er [LGBT+-person]. Ansøgeren frygter endvidere at få problemer med højtstående personer på grund af sin [forælder A's] konflikter. Videre frygter han, at myndighederne og befolkningen, herunder medlemmer af Al-Shabaab, vil anse ham for vestliggjort, og at de vil straffe ham, fordi han lever på en vestlig måde. Han kan ikke tale somali og læser ikke koranen, ligesom han går klædt på en vestlig måde. Videre har han henvist til, at han ikke vil kunne klare sig i Somalia, hvor han ikke har familie eller andet netværk og ikke vil kunne få den medicin, som han har brug for. I forhold til Yemen har ansøgeren som asylmotiver henvist til, at han frygter myndighederne og befolkningen som følge af, at han er [LGBT+-person]. Han har endvidere henvist til de generelle forhold i Yemen, og at han her ikke vil kunne få den medicin, som han har brug for. Flygtningenævnet bemærker, at ansøgeren i væsentlig grad har afgivet divergerende og udbyggende forklaringer om sit statsborgerskab. Således oplyste ansøgeren oprindeligt, at han er statsborger i Somalia, hvilket han efterfølgende har fastholdt i forbindelse med oplysningssamtaler mv. At ansøgeren er statsborger i Somalia, er da også lagt til grund i ansøgerens straffedomme. Flygtningenævnet finder, at ansøgeren ikke med de af ham fremlagte dokumenter, har dokumenteret eller sandsynliggjort, at han er statsborger (også) i Yemen. Flygtningenævnet kan tiltræde de grunde, Udlændingestyrelsen har anført herom i afgørelsen af […] 2022 og i afgørelsen af […] 2023. Flygtningenævnet bemærker herved, at Udlændingestyrelsen må anses for at have foretaget nødvendige bestræbelser på at verificere oplysningerne i dokumenterne fremlagt af ansøgeren, idet der herunder er foretaget ægthedsvurdering. Flygtningenævnet finder derfor, at der ikke er grundlag for at hjemvise sagen til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen. Flygtningenævnet vurderer

herefter ansøgerens asylmotiver i forhold til en udsendelse til Somalia. Flygtningenævnet tiltræder, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Somalia vil risikere at blive udsat for asylbegrundende forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet kan således ikke lægge ansøgerens forklaring om sine asylmotiver til grund. Flygtningenævnet tiltræder Udlændingestyrelsens begrundelser for at tilsidesætte ansøgerens forklaring om [at han er LGBT+-person]. Flygtningenævnet bemærker, at ansøgerens forklaring om [at han er LGBT+-person] også for nævnet fremstår utroværdig og konstrueret. Af de grunde, som Udlændingestyrelsen har anført, har ansøgeren heller ikke sandsynliggjort, at han vil være i risiko for forfølgelse som følge af [forælder A's] forhold eller som følge af modsætningsforhold mellem ansøgeren og de somaliske myndigheder, private personer eller grupperinger, herunder Al-Shabaab. Det, ansøgeren har anført om vestliggørelse, herunder om sin levevis og afstandtagen fra islam, kan ikke føre Flygtningenævnet til en anden vurdering. Efter de foreliggende baggrundsoplysninger om de generelle forhold og sikkerhedssituationen i Somalia, herunder om tørke og den deraf følgende fødevaresituation, tiltræder Flygtningenævnet af de grunde, Udlændingestyrelsen har anført, at en udsendelse til Somalia ikke vil udgøre en krænkelse af EMRK artikel 3, heller ikke når henses til ansøgerens personlige – og helbredsmæssige – forhold. Flygtningenævnet **stadfæster** derfor Udlændingestyrelsens afgørelser af […] 2022 og […] 2023. " Soma/2023/1

Som eksempel på en sag, hvor en dokumentteknisk erklæring udarbejdet af Nationalt ID-Center er indgået i vurderingen af en ansøgers nationalitet, henvises til den i afsnit 11.2.4.3 nævnte afgørelse Erit/2023/1, der vedrører en eritreisk statsborger i besiddelse af et etiopisk nationalitetspas.

For så vidt angår spørgsmålet om fødselsdato kan politiet og Udlændingestyrelsen kræve, at en uledsaget udlænding, der oplyser at være under 18 år, medvirker til en lægelig undersøgelse med henblik på at fastslå udlændingens alder, jf. udlændingelovens § 40 c, stk. 2.

Aldersundersøgelser foretages af Retsmedicinsk Institut og bygger på objektive fund. Ved aldersundersøgelsen foretages en røntgenundersøgelse af den undersøgtes håndrodsknogle, en odontologisk undersøgelse samt en lægelig undersøgelse. Da håndrodsknoglerne er færdigdannede omkring 19-årsalderen for mænd og omkring 18-årsalderen for kvinder, kan der ikke på baggrund af røntgenundersøgelsen af håndrodsknoglen vurderes en knoglealder, der er ud over denne alder. Tanddannelsen afsluttes omkring 21-årsalderen for begge køn, hvorfor der ikke på baggrund af en odontologisk undersøgelse kan vurderes en tandalder over 21 år. En aldersundersøgelse vil på denne baggrund ikke kunne fastslå en alder, der er ældre end 21 år. Den mest sandsynlige alder

vil således blive angivet med et spænd på flere år. Det vil som udgangspunkt være den yngste alder, der lægges til grund i Flygtningenævnets afgørelse.

For så vidt angår en udlænding, der har gennemgået en aldersundersøgelse ved Retsmedicinsk Institut, hvorefter den pågældende ifølge den lavest mulige alder vurderes at være 19-21 år eller derover, og hvor Flygtningenævnet på baggrund heraf og de i sagen i øvrigt foreliggende oplysninger må lægge til grund, at klageren er voksen, vil klageren som udgangspunkt beholde den af den pågældende oplyste fødselsdato.

I sager, hvor klageren ikke er bekendt med sin fødselsdato og på undersøgelsestidspunktet er vurderet til at være mindreårig, fastsætter Flygtningenævnet klagerens fødselsdato til datoen for aldersundersøgelsen frem for datoen for klagerens indrejse i Danmark. Flygtningenævnet lægger således den for klageren i overensstemmelse med den foretagne aldersundersøgelse mest gunstige fødselsdato til grund. Det samme kan efter en konkret vurdering gøre sig gældende i sager, hvor Flygtningenævnet ikke ud fra klagerens forklaring har kunnet fastlægge, hvilken fødselsdato klageren har, herunder fordi klageren har forklaret divergerende herom, se nærmere herom i afsnit 9.3. Hvis klageren derimod er vurderet til at være 19-21 år eller derover og ikke er bekendt med sin fødselsdato, er der ikke noget hensyn, der taler for at ændre fødselsdatoen til datoen for aldersundersøgelsen, idet den fastsatte fødselsdato under alle omstændigheder vil være en teknisk fastsat dato, og idet klageren under alle omstændigheder vil være ældre end 18 år.

Som eksempel på sager, hvor klageren er vurderet til at være ældre end 18 år, henvises der til de i afsnit 9.3 nævnte afgørelser Afgh/2023/78 og Syri/2023/87.

Klager over identitetsfastlæggelse træffes som altovervejende hovedregel på formandskompetencen, men sagerne kan i helt særlige tilfælde behandles ved et fuldt nævn i Flygtningenævnet, jf. udlændingelovens § 53, stk. 9, og Flygtningenævnets forretningsordens § 51.

Flygtningenævnet har i beretningsåret truffet afgørelse i ni sager vedrørende klage over Udlændingestyrelsens afgørelse om identitetsfastlæggelse, hvoraf tre sager er behandlet på skriftligt nævn. Flygtningenævnet har i seks sager stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse, mens nævnet i tre sager har omgjort Udlændingestyrelsens afgørelse.

Som eksempel fra praksis, hvor også den ved § 2, nr. 1, i lov nr. 2604 af 28. december 2021 om ændring af lov om Det Centrale Personregister indførte adgang til at anføre Palæstina, Gaza, Vestbredden og Østjerusalem som fødselsregistreringssted, er omtalt, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **december 2023** Udlændingestyrelsens afgørelse om ikke at ændre fødeland på en kvindelig statsløs palæstinenser fra Israel. Indrejst i starten af 1990'erne. Direktoratet for Udlændinge registrerede ved indrejsen klageren som værende statsløs palæstinenser fra Det tidligere britiske mandatområde Palæstina. I foråret 2020 traf Udlændingestyrelsen afgørelse om at rette klagerens registrerede fødeland i styrelsens sagsbehandlingssystem til Israel. I foråret 2023 anmodede klageren Udlændingestyrelsen om at få ændret sit registrerede fødeland fra Israel til ukendt eller Palæstina. Senere i foråret 2023 traf Udlændingestyrelsen afgørelse om ikke at ændre klagerens fødeland. Afgørelsen blev påklaget til Flygtningenævnet. **Flygtningenævnet** udtalte blandt andet: "Efter udlændingelovens § 40 e foretager Udlændingestyrelsen og Styrelsen for International Rekruttering og Integration i egne sagsbehandlingssystemer den endelige registrering af navn, fødselsdato, fødselsland og statsborgerskabsforhold om udlændinge, der ikke er omfattet af § 1, og som meddeles opholdstilladelse efter bl.a. § 7. Som anført af Udlændingestyrelsen fremgår det af bilag 1, nr. 4, i lov om Det Centrale Personregister, jf. lovbekendtgørelse nr. 702 af 23. maj 2022, som ændret ved lov nr. 1010 af 23. juni 2023, at fødselsregistreringsstedet betegnes som det aktuelle navn for sogn, fødeland eller eventuel verdensdel, hvor de registrerede oplysninger findes. Videre fremgår det, at Palæstina, Gaza, Vestbredden og Østjerusalem kan anføres som fødselsregistreringssted i CPR, hvis fødselsregistreringsoplysningerne findes der. Adgangen til at anføre Palæstina, Gaza, Vestbredden og Østjerusalem blev indført ved § 2, nr. 1, i lov nr. 2604 af 28. december 2021. Af lovforslagets specielle bemærkninger til § 2 (lovforslag nr. 52 af 27. oktober 2021) fremgår bl.a.: "Med lovforslagets § 2 foreslås det, at der i bilag 1, nr. 4, efter 1. pkt., som nyt punktum indsættes: "Palæstina, Gaza, Vestbredden og Østjerusalem kan anføres som fødselsregistreringssted i CPR, hvis fødselsregistreringsoplysningerne findes der. Den foreslåede ændring af CPR-lovens bilag 1, nr. 4, vil medføre, at personer, der er født Palæstina, ved registrering i CPR i forbindelse med tildeling af personnummer, som udgangspunkt vil skulle registreres i CPR med Palæstina, Gaza, Vestbredden eller Østjerusalem som fødested. Palæstina, dvs. Gaza og Vestbredden inklusiv Østjerusalem, afgrænses af den våbenstilstandslinje, der blev trukket i 1949 i kølvandet på krigen i 1948 mellem Israel og en række arabiske lande. Definitionen af Palæstina i denne lov er uden præjudice for andre spørgsmål vedrørende afgrænsningen af Palæstina. Hvis der fremsættes anmodning om registrering af en anden betegnelse, kan den registrerende myndighed tilbyde i stedet at registrere en større geografisk enhed (verdensdel), der omfatter fødselsstedet, og for hvilken der findes en myndighedskode. Det svarer til den gældende ordning for registrering af fødested. Fødested for så vidt angår fødsler, der har fundet sted i udlandet, registreres i CPR af kommunen, når en person tildeles et personnummer i forbindelse med vedkommendes bopælsregistrering i CPR ved tilflytning fra udlandet. Fødested registreres herudover i CPR af de myndigheder, der har adgang til at tildele en person et såkaldt administrativt personnummer, f.eks. af Skattestyrelsen til brug for skattesags-

behandling eller af Udlændingestyrelsen og Styrelsen for International Rekruttering og Integration ved meddelelse af visse opholdstilladelser. Ved enhver myndigheds stillingtagen til registrering af fødested i CPR, skal myndigheden forud herfor vurdere, om det angivne fødested er tilstrækkeligt godtgjort, f.eks. ved fremvisning af fødselsattest eller pas. Samme forhold vil gøre sig gældende ved registrering af Palæstina, Gaza, Vestbredden og Østjerusalem." Som anført defineres Palæstina som Gaza og Vestbredden inklusiv Østjerusalem og afgrænses af den våbenstilstandslinje, der blev trukket i 1949 i kølvandet på krigen i 1948 mellem Israel og en række arabiske lande. [By], hvor klageren blev født, ligger ikke i disse områder. Da Israel, som anført af Udlændingestyrelsen, er den aktuelle betegnelse for det land, som [by] ligger i, følger det af det ovenfor anførte, at klageren skal være registreret med Israel som fødested. På den baggrund og i øvrigt af de grunde, der er anført af Udlændingestyrelsen, **stadfæster** Flygtningenævnet Udlændingestyrelsens afgørelse." Stat/2023/18

Kapitel 11

Sagsbehandlingen i Flygtningenævnet

11.1 Sagens behandling

Afslår Udlændingestyrelsen at give opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 til en udlænding, der opholder sig her i landet, træffer Udlændingestyrelsen afgørelse om nægtelse af forlængelse eller inddragelse af en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, eller træffer Udlændingestyrelsen efter § 32 b eller § 49 a afgørelse om, at udsendelse af en udlænding ikke vil være i strid med § 31, anses afgørelsen for at være indbragt for Flygtningenævnet. Udlændingestyrelsen fremsender herefter sagens akter til Flygtningenævnet med oplysninger om den påklagede afgørelse, en kort redegørelse for de omstændigheder, der påberåbes, samt sagens bevisligheder.

Flygtningenævnet drager i øvrigt selv omsorg for sagens oplysning og træffer bestemmelse om afhøring af udlændingen og vidner og om tilvejebringelse af andre bevismidler, jf. nærmere nedenfor.

Efter sagens modtagelse i Flygtningenævnet forestår sekretariatet den indledende sagsforberedelse, der skal sikre, at sagen er klar til nævnsbehandling. Såfremt der er behov for stillingtagen til og besvarelse af henvendelser fra ansøgeren, dennes advokat eller andre, vil denne opgave som udgangspunkt blive varetaget af sekretariatets medarbejdere. Mere vidtgående spørgsmål, f.eks. spørgsmål vedrørende foretagelse af torturundersøgelse eller ægthedsvurdering af dokumenter, vil normalt blive henvist til behandling af nævnet i forbindelse med nævnsmødet.

11.1.1 Advokatbeskikkelse og partsrepræsentanter

Det fremgår af udlændingelovens § 55, stk. 1, at Flygtningenævnet om fornødent kan beskikke en advokat for udlændingen, medmindre den pågældende selv har antaget en sådan. I praksis beskikker Flygtningenævnet en advokat for ansøgeren i alle sager, der behandles på mundtligt nævnsmøde.

I Dublinsager og § 29 b-sager, som behandles af formanden eller en næstformand alene, jf. udlændingelovens § 53, stk. 8, 1. pkt., beskikker Flygtningenævnet ikke en advokat for udlændingen, som har adgang til retshjælp fra DRC Dansk Flygtningehjælp.

Hvis sagen henvises til mundtlig behandling efter § 53, stk. 6, jf. nærmere nedenfor under afsnit 11.1.2, beskikkes som udgangspunkt en advokat for udlændingen.

Ansøgeren retter ofte selv henvendelse til en advokat, der herefter retter henvendelse til nævnet og anmoder om beskikkelse. Anmodningen vil almindeligvis blive imødekommet af nævnet. Nævnet kan dog i medfør af udlændingelovens § 55, stk. 2, nægte at beskikke den pågældende advokat, hvis det ud fra hensynet til sagens fremme ikke kan anses for forsvarligt, at den pågældende advokat beskikkes. Nævnet kan tilsvarende tilbagekalde beskikkelsen af en advokat under hensyn til sagens fremme. Den pågældende advokat vil blive orienteret forud for den påtænkte tilbagekaldelse og gives mulighed for at bibeholde beskikkelsen, såfremt den pågældende medvirker til sagens fremme, jf. forretningsordenens § 28, stk. 3.

Såfremt ansøgeren ikke selv vælger en advokat, beskikker nævnet en advokat ud fra nævnets liste over advokater, der modtager beskikkelse i asylsager. Det er i praksis Flygtningenævnets sekretariat, som foretager advokatbeskikkelsen, jf. forretningsordenens § 28, stk. 1, 2. pkt. Sekretariatet kan efter anmodning fra ansøgeren tilbagekalde beskikkelsen af en advokat og beskikke en anden advokat, jf. § 28, stk. 1, 3. pkt. Sekretariatet vælger advokater, der må antages at være fortrolige med at føre asylsager, ligesom sekretariatet tilstræber at tildele ansøgeren en advokat, der har kontor i nærheden af ansøgerens indkvarteringssted. Beskikkelsen er personlig.

Advokatens beskikkelse omfatter det arbejde, som advokaten udfører, mens vedkommende er beskikket i sagen. Beskikkelsen ophører, når nævnet har truffet afgørelse i sagen.

Nævnet forudsætter, at advokaten forud for nævnsmødet afholder et møde med ansøgeren under medvirken af en tolk, hvorunder advokaten sammen med ansøgeren har mulighed for at sætte sig ind i sagens akter og det foreliggende baggrundsmateriale samt for at drøfte sagens omstændigheder, ligesom advokaten bør fremsende et indlæg i sagen forud for nævnsmødet.

En ansøger kan ved behandlingen af en sag i Flygtningenævnet kun være repræsenteret af én partsrepræsentant ad gangen. Såfremt der er flere, der retter henvendelse i en sag, skal det således afklares, hvem der repræsenterer ansøgeren.

Der henvises nærmere herom til formandskabets 15. beretning (2006), afsnit 3.3.1, side 50-51.

11.1.2 Mundtlig behandling

Nævnets møder er som udgangspunkt mundtlige, jf. udlændingelovens § 56, stk. 2.

Mundtligt nævnsmøde anvendes således i spontan-, bortfalds-, inddragelses-, nægtelse af forlængelses- og udsendelsessager. Endvidere henvises klager over statusvalg i sager, hvor der er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3, men hvor udlændingen påberåber sig at være omfattet af § 7, stk. 1 eller 2, i vidt omfang til behandling på mundtligt nævn, se nærmere afsnit 4.2.4.

Hvis ansøgeren er alvorligt syg og ikke kan give møde for nævnet, eller hvis ansøgeren ikke ønsker at være til stede under nævnets behandling af sagen, kan nævnsmødet afholdes mundtligt uden ansøgerens tilstedeværelse, men med deltagelse af ansøgerens advokat og Udlændingestyrelsen.

Det samme gælder, hvis nævnet efter en konkret vurdering helt undtagelsesvis beslutter at gennemføre mødet uden ansøgerens tilstedeværelse af ordensmæssige årsager, se som eksempel herpå den i Flygtningenævnets formandskabs 23. beretning (2014), side 247 f., nævnte afgørelse Som/2014/34.

Flygtningenævnet vil i sager, hvor der er anledning hertil, vurdere ansøgerens proceshabilitet. Hvis Flygtningenævnet finder, at ansøgeren ikke er proceshabil, f.eks. fordi den pågældende er i en tilstand, hvor han eller hun ikke er i stand til at svare meningsfuldt på de stillede spørgsmål, vurderer nævnet, om tilstanden må antages at være midlertidig, og sagen derfor med fordel kan udsættes til behandling på et nyt nævnsmøde. Hvis nævnet vurderer, at tilstanden er af mere varig karakter, vil nævnet sikre, at sagen oplyses bedst muligt, f.eks. ved afhøring af eventuelle vidner, se nærmere afsnit 11.2.2, ligesom princippet om ”benefit of the doubt” finder anvendelse, se afsnit 11.2.1. For så vidt angår uledsagede mindreårige asylansøgere henvises til kapitel 9.

Som eksempel på sager, hvor nævnet har fundet anledning til at vurdere ansøgerens proceshabilitet, kan henvises til afgørelsen, der er nævnt i Flygtningenævnets formandsskabs 24. beretning (2015), side 181 f., Liby/2015/3.

Nævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, kan endvidere henvise en sag til behandling på skriftligt grundlag, jf. udlændingelovens § 56, stk. 4. Ved skriftlig behandling af sager træffer nævnet på et møde beslutning i sagen på grundlag af det skriftlige materiale, herunder indlæg fra asylansøgeren, dennes advokat og Udlændingestyrelsen, se Flygtningenævnets forretningsorden § 38 og nærmere nedenfor afsnit 11.1.3.

Som udgangspunkt behandles Dublinsager eller sager om afvisning af en asylansøgning, jf. udlændingelovens § 29 b, af formanden eller en næstformand alene, jf. udlændingelovens § 53, stk. 10, og forretningsordenens § 46, stk. 1, og § 47 stk. 1. I helt særlige tilfælde kan formanden eller en af næstformændene henvise den enkelte sag til skriftlig behandling på et nævnsmøde i Flygtningenævnet, jf. udlændingelovens § 53, stk. 6, ligesom formanden eller en af næstformændene kan henvise en sag, der behandles efter § 53, stk. 6, til mundtlig behandling på et nævnsmøde, hvis særlige forhold gør det påkrævet, se herved nærmere udlændingelovens § 53, stk. 10, 2. pkt., og 56, stk. 3, samt forretningsordenens § 46, stk. 2 og 3, og § 47, stk. 2 og 3.

Offentligheden har ikke adgang til Flygtningenævnets møder, jf. forretningsordenens § 33, stk. 1.

Dette er blandt andet begrundet i, at det er afgørende for sagens udfald, at ansøgeren har mulighed for frit og uddybende at forklare om sagens forhold, der vedrører personfølsomme oplysninger. Der kan endvidere være et behov for at beskytte ansøgeren og eventuelle tilbageværende familiemedlemmer i hjemlandet mod risikoen for videregivelse af oplysninger til hjemlandets myndigheder.

Til stede under mødet er ansøgeren, dennes advokat, nævnets tre medlemmer, en repræsentant for Udlændingestyrelsen, en tolk og en sekretær fra nævnssekretariatet. Er ansøgeren uledsaget mindreårig asylansøger, deltager endvidere den pågældendes repræsentant eller en bisidder fra Dansk Røde Kors, se nærmere kapitel 9.

Nævnet kan herudover træffe bestemmelse om, at udenforstående personer, herunder støttepersoner for eller familiemedlemmer til ansøgeren, ansatte i Udlændingestyrelsen under oplæring eller andre, når særlige grunde taler derfor, kan være til stede under nævnsmødet, jf. herved forretningsordenens § 34, stk. 2, 1. pkt.

Det følger blandt andet af Flygtningenævnets praksis, at advokater, der skal beskikkes i Flygtningenævnets sager, forud for beskikkelsen kan overvære enkelte møder i nævnet. Der er endvidere praksis for, at fremtidige nævnsmedlemmer, fremtidige repræsentanter for Udlændingestyrelsen, fremtidige nævnssekretærer samt advokatfuldmægtige i sidste kvartal af deres advokatuddannelse kan få mulighed for at overvære enkelte møder med henblik på at forberede pågældende til at møde i Flygtningenævnet fremover.

Flygtningenævnets møder ledes af formanden eller en næstformand, der er dommer. Mødet indledes med, at formanden sikrer sig ansøgerens identitet og redegør for mødets forløb, herunder at nævnsmedlemmerne forud for mødet har haft adgang til sagens

materiale. Formanden orienterer ligeledes om, at oplysningerne i sagen vil blive behandlet fortroligt, men at oplysningerne i ganske særlige situationer vil kunne videregives til efterretningstjenesterne eller anklagemyndigheden, og at oplysningerne vil kunne danne grundlag for anklagemyndighedens beslutning om, hvorvidt tiltale skal rejses for forbrydelser begået i eller udenfor Danmark. Herefter formuleres parternes påstande. Parterne kan under mødet ændre eller udvide deres påstande.

Ansøgeren får herefter mulighed for at afgive forklaring. Dette foregår ved, at den beskikkede advokat stiller spørgsmål til sin klient, hvorefter repræsentanten for Udlændingestyrelsen får lejlighed til at stille spørgsmål. Nævnet kan stille supplerende eller uddybende spørgsmål.

Efter forklaringen er afgivet, og eventuel yderligere bevisførelse har fundet sted, får først advokaten og herefter repræsentanten for Udlændingestyrelsen mulighed for at procedere sagen. Dette kan give anledning til replik og duplik. Til slut får ansøgeren mulighed for at udtale sig, hvorefter ansøgeren, advokaten, tolken og repræsentanten for Udlændingestyrelsen forlader nævnslokalet.

Der finder herefter en votering sted blandt nævnets medlemmer. Nævnets votering er fortrolig. Resultatet af voteringen indføres i en forhandlingsprotokol, og der udfærdiges en skriftlig beslutning. Nævnets afgørelse træffes ved stemmeflerhed.

I sager, hvor det er relevant, indgår i afgørelsen af asylspørgsmålet en vurdering af, om der er anledning til at bringe et internt flugtalternativ i anvendelse. Har et mindretal voteret for stadfæstelse af Udlændingestyrelsens afgørelse i forhold til ansøgerens hjemland, og finder et flertal, at ansøgeren isoleret set i forhold til den del af hjemlandet, vedkommende kommer fra, må anses for omfattet af udlændingelovens § 7, men at der skal træffes bestemmelse om, hvorvidt der foreligger et internt flugtalternativ i en anden del af hjemlandet, deltager mindretallet ikke i denne vurdering. Et votum for, at et internt flugtalternativ kan finde anvendelse, er et votum for stadfæstelse. Der træffes afgørelse ved stemmeflerhed.

Som udgangspunkt forkyndes afgørelsen for ansøgeren under nævnsmødet, og formanden giver samtidig en redegørelse for baggrunden for den trufne beslutning. Afgørelsen udleveres til ansøgeren, advokaten og repræsentanten for Udlændingestyrelsen.

I forbindelse med nævnsmøderne varetages sikkerheden af en vagt fra et privat firma. I konkrete tilfælde kan Flygtningenævnets sekretariat bestille bevogtning fra Københavns Politi.

Det er det enkelte nævn, der vurderer, om det er sikkerhedsmæssigt forsvarligt at forkynde på nævnsmødet.

Den 1. august 2020 overtog en nyoprettet styrelse, Hjemrejsestyrelsen, de opgaver på udsendelsesområdet, der ikke er forbundet med tvang og magtanvendelse, fra politiet. Flygtningenævnets sekretariat har fra den 1. august 2020 organisatorisk været en del af Hjemrejsestyrelsen.

Som led i rådgivningen af asylansøgere, der meddeles afslag på deres asylansøgning, er der etableret en ordning, hvor den første rådgivningssamtale afholdes umiddelbart i forlængelse af nævnsmødet, såfremt en asylansøger meddeles afslag på ansøgningen om asyl, og afgørelsen forkyndes for den pågældende. Hjemrejsestyrelsens medarbejdere har fået indrettet et kontor, der ligesom Udlændingestyrelsens repræsentanters kontor er placeret umiddelbart uden for indgangen til nævnslokalerne.

Udgangspunktet for Flygtningenævnets behandling af asylsager er, at hver asylansøger får behandlet og vurderet sin sag særskilt.

Efter udlændingelovens § 40, stk. 2, kan Flygtningenævnet, hvis hensynet til sagens oplysning taler herfor, beslutte, at to eller flere sager skal sambehandles.

I de tilfælde, hvor en ansøger f.eks. indrejser i Danmark sammen med sin ægtefælle eller andre familiemedlemmer, og hvor der er en formodning for, at deres asylmotiver er overlappende eller sammenfaldende, bliver sagerne efter nævnets praksis sambehandlet med henblik på, at sagerne er bedst muligt oplyst. At sagerne bliver sambehandlet, betyder i praksis, at sagerne berammes til samme tidspunkt, at der er mulighed for en fælles afhøring af ansøgerne, ligesom voteringen ofte vil ske samlet, dog uden at det nødvendigvis medfører samme udfald i sagerne. Nævnet bliver således bekendt med oplysningerne i både ansøgerens og ægtefællens/familiemedlemmets sag, inden der træffes afgørelse i sagerne.

Der kan også ske sambehandling af sager vedrørende fjernere slægtninge eller bekendte, der er indrejst sammen eller med kortere mellemrum og har overlappende eller sammenfaldende asylmotiver.

Hvis nævnet ved behandlingen af en sag, hvor der sker sambehandling, fordi ansøgerne er ægtefæller, er indrejst i Danmark samtidig og har samme asylmotiv, bliver bekendt med, at der er oplysninger vedrørende den ene ægtefælle, som den anden ægtefælle ikke må blive bekendt med, f.eks. oplysninger om seksuelle overgreb, vil der i praksis

blive taget hensyn til dette derved, at ægtefællerne bliver afhørt særskilt og får hver deres afgørelse.

Hvis nævnet ved behandlingen af en sag, hvor der sker sambehandling, bliver bekendt med, at der er opstået et modsætningsforhold mellem ansøgerne, vil nævnet foretage en vurdering af, om der fortsat skal ske sambehandling af sagerne, eller om modsætningsforholdet er af en sådan karakter, at sagerne bør behandles på forskellige nævnsmøder. Som eksempel på en sag, hvor nævnet har ophævet en sambehandling og hjemvist en sag vedrørende en kvindelig ansøger, der indrejste sammen med sine forældre og søskende, på grund af oplysninger om et muligt modsætningsforhold mellem ansøgeren og hendes forældre, kan nævnes sagen, der er omtalt i Flygtningenævnets formandskabs 27. beretning (2018), side 278 f.

Flygtningenævnet har i de senere år sambehandlet flere sager vedrørende større familier (familieprojekter), således at sagerne er behandlet af det samme nævn over to dage.

Som eksempler på sager, der er blevet sambehandlet, kan henvises til afgørelserne Iran/2022/10, Iran/2022/9, Iran/2022/8, Iran/2022/7, der er omtalt i formandskabets 31. beretning (2022), side 445 ff.

Som et eksempel fra praksis i beretningsåret kan henvises til afgørelsen Alba/2023/1, der er omtalt i afsnit 4.2.2.1.

Som eksempel på, at Flygtningenævnet har sambehandlet mindreårige børns spontanasylsager med sagerne vedrørende nægtelse af forlængelse af forældrenes opholdstilladelser efter udlændingelovens § 7 kan henvises til afgørelserne Soma/2020/97, Soma/2020/98 og Soma/2020/99, der er omtalt i formandskabets 29. beretning (2020), side 453 ff.

Som eksempel på, at sagen vedrørende en mindreårig asylansøger er blevet sambehandlet med sagen vedrørende hans storebroder, som blev betragtet som ledsager for den mindreårige lillebroder, kan henvises til den i formandskabets 22. beretning (2013), side 105 f, nævnte afgørelse Afgh/2013/45.

I sager, hvor et mindreårigt barn er indrejst sammen med sine forældre eller har forældre i Danmark, vil barnets deltagelse i det mundtlige nævnsmøde i nogle tilfælde kunne bidrage til sagens oplysning, ligesom barnet i nogle tilfælde vil have afgivet forklaring for Udlændingestyrelsen eller have et ønske om at afgive forklaring for nævnet. Såfremt børn med forældre i Danmark får mulighed for at afgive forklaring for nævnet,

vil der alene være tale om et tilbud, som primært skal sikre, at barnet gives mulighed for at blive hørt i overensstemmelse med Børnekonventionens artikel 12.

Sagerne vil primært være oplyst af den mindreåriges forældre, og det vil være yderst begrænset, hvad særligt yngre børn kan tilføre sagen af yderligere relevante oplysninger.

Såfremt et yngre barn (som udgangspunkt under 15 år, men afhænger også af barnets modenhed) får mulighed for at afgive forklaring for nævnet, vil det derfor i vidt omfang være barnet, der bestemmer, hvad samtalen på nævnsmødet skal dreje sig om, ligesom det som udgangspunkt kun er advokaten og ikke nævnet, der stiller spørgsmål til barnet.

Nævnet er i forbindelse med barnets forklaring opmærksom på, om barnet har et selvstændigt asylmotiv uafhængigt af forældrenes motiv, ligesom der kan være situationer, hvor det er barnet, og eventuelt kun barnet, der har oplevet den hændelse eller en af de hændelser, der førte til familiens flugt. Også i disse sager vil nævnet hele tiden overveje, hvad der er nødvendigt for sagens oplysning, og om der tilføres noget afgørende og nyt ved at stille uddybende eller nærgående spørgsmål eller ved at korrigere barnet i forhold til noget, det har sagt tidligere under forklaringen for nævnet eller i Udlændingestyrelsen. Nævnet vil derfor som udgangspunkt ikke fordre stor præcision i forhold til detaljer i faktum, som allerede er oplyst i sagen, f.eks. om begivenheders rækkefølge eller antal personer på bopælen. Nævnet vil således sikre, at barnet ikke bringes i en situation, hvor det kan kompromittere forældrenes forklaring. Barnets funktion i forbindelse med afgivelse af forklaring for nævnet vil således være at tale om sig selv og egne oplevelser, mens barnets forklaring ikke må benyttes til at påvise usandheder i forældrenes forklaringer.

Nævnet er ved medfølgende børns forklaring opmærksom på barnets alder og evne til at svare på spørgsmål, idet der ikke benyttes samme spørgeteknik som ved voksne asylansøgere. Nævnet er derfor opmærksom på indledningsvis at etablere en god kontakt til barnet, ligesom nævnet vil undgå at spørge ind til forhold, som er pinlige eller pinagtige. Der foreligger således ikke en situation som ved uledsagede mindreårige asylansøgere, hvor der ikke er andre personer end den mindreårige, som kan oplyse sagen, og sagerne med medfølgende børn vil primært være oplyst af forældrene.

Endeligt vil barnet alene deltage i nævnsmødet i nødvendigt omfang, og barnet vil derfor eksempelvis ikke overvære sine forældres forklaring for nævnet.

Som eksempler på sager, hvor medfølgende børn har afgivet forklaringer for nævnet, kan fra tidligere års praksis henvises til afgørelsen Syri/2021/160, der er omtalt i Flygtningenævnets formandskabs 30. beretning (2021), side 423f., og de i Flygtningenævnets formandskabs 29. beretning (2020), side 459 f., nævnte afgørelser Iran/2020/63 og Iran/2020/95.

Som eksempel på en sag, hvori nævnet fandt, at mindreårige medfølgende ansøgere burde have mulighed for at afgive forklaring, kan henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 28. beretning (2019), side 248 f., nævnte sag Syri/2019/48, hvor Flygtningenævnet hjemviste sagen til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen med henvisning til, at Udlændingestyrelsen burde have forsøgt at gennemføre en samtale med klagerens 16-årige barn, og muligvis med klagerens 12-årige barn.

11.1.3 Skriftlig behandling

Efter udlændingelovens § 56, stk. 3, behandles sager, der behandles efter § 53, stk. 8-15, på skriftligt grundlag. Efter § 56, stk. 4, kan Flygtningenævnets formand, eller den formanden bemyndiger hertil, henvise en sag, der behandles efter § 53, stk. 6, til behandling på skriftligt grundlag. Skriftlig behandling anvendes blandt andet i sager vedrørende nægtelse af udstedelse af dansk rejsedokument eller inddragelse af et sådant dokument, sager, der af Udlændingestyrelsen har været forsøgt behandlet i åbenbart grundløs-proceduren, jf. nærmere afsnit 4.10, Dublinsager, jf. kapitel 3, sager om afvisning af en asylansøgning under henvisning til, at udlændingen allerede har opnået beskyttelse i et andet Dublinland, jf. udlændingelovens § 29 b, jf. nærmere afsnit 5.3, sager om afslag på opholdstilladelse til uledsagede mindreårige efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, jf. nærmere i afsnit 9.8, sager om identitetsfastsættelse, jf. nærmere kapitel 10, sager om tilbagerejsetilladelse og laissez-passer til udlændinge, der har påberåbt sig at være omfattet af eller er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 §§ 7 eller 8 eller § 9 c, stk. 2 eller 3, samt sager om varigheden af en tidsbegrænset opholdstilladelse meddelt efter udlændingelovens § 7, stk. 1 og 2, og § 8. Endvidere behandles klager over statusvalg i sager, hvor der er meddelt opholdstilladelse efter § 7, stk. 2, eller stk. 3, men hvor udlændingen påberåber sig at være omfattet af § 7, stk. 1 eller stk. 2 (statusændringssager) som udgangspunkt på skriftligt grundlag, idet de dog i vidt omfang henvises til mundtlig behandling, se nærmere afsnit 4.2.4.

Vedrørende genoptagelsessager, der behandles på skriftligt grundlag, se nærmere afsnit 11.11.1.

I sager, som behandles på skriftligt grundlag, vil der blive beskikket en advokat for ansøgeren, og advokaten får frist til at fremkomme med sine bemærkninger til sagen.

Dette gælder dog ikke i statusændringssager, Dublinsager, 29 b-sager, eller sager om varigheden af en tidsbegrænset opholdstilladelse, sager om afslag på opholdstilladelse til uledsagede mindreårige efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, sager om identitetsfastsættelse eller sager om tilbagerejsetilladelse og laissez-passer, der behandles på formandskompetencen.

Hverken ansøgeren, dennes advokat eller Udlændingestyrelsen giver møde for nævnet i skriftlige sager. Sagen afgøres enten på et nævnsmøde, hvor nævnsmedlemmerne foretager mundtlig votering i sagen, eller af formanden eller en af næstformændene alene. Parterne får efter nævnets behandling af sagen skriftlig besked om nævnets afgørelse.

Endelig kan nævnet i en sag, der har været udsat, f.eks. i anledning af en høring, beslutte, at beslutning træffes på skriftligt grundlag ved afgivelse af skriftlige vota, og uden at nævnsmedlemmerne mødes på ny.

11.2 Bevisvurderingen

Det følger af udlændingelovens § 40, at en udlænding skal meddele de oplysninger, der er nødvendige til bedømmelse af, om den pågældende er omfattet af udlændingelovens § 7. Det påhviler således ansøgeren at sandsynliggøre, at betingelserne for at blive meddelt asyl er til stede. Under behandlingen af en asylsag bliver ansøgeren vejledt om sin oplysningspligt samt om vigtigheden af, at den pågældende fremkommer med alle oplysninger.

Flygtningenævnets bevisvurdering er fri og er således ikke bundet af særlige bevisregler. De oplysninger, der foreligger for Flygtningenævnet ved bedømmelsen af sagen, udgøres af ansøgerens egne forklaringer til henholdsvis politiet og Udlændingestyrelsen. Disse består blandt andet af eventuelle rapporter optaget af politiet i forbindelse med ansøgerens indrejse eller i forbindelse med, at ansøgeren har søgt om asyl, referat af oplysnings- og motivsamtalen med Udlændingestyrelsen, et familieskema, et asylskema udfyldt af ansøgeren selv på sit modersmål eller på et andet sprog, som ansøgeren behersker i tilfredsstillende grad, og referat af asylsamtalen og eventuelt yderligere samtaler, som ansøgeren har haft med Udlændingestyrelsen. Endvidere indgår oplysninger, der fremgår af et advokatindlæg.

Flygtningenævnets bevisbedømmelse sker på grundlag af en helhedsvurdering af ansøgerens forklaring og personlige fremtræden under nævnsmødet sammenholdt med sagens øvrige oplysninger, herunder nævnets baggrundsmateriale om ansøgerens hjemland. Nævnet har endvidere mulighed for at afhøre vidner.

11.2.1 Ansøgers forklaring

Ved bedømmelsen af sagen vil nævnet søge at fastlægge hvilke af sagens faktiske oplysninger, nævnet kan lægge til grund. Hvis ansøgerens forklaring fremstår som sammenhængende og konsistent, vil nævnet som udgangspunkt lægge denne til grund.

I tilfælde, hvor ansøgerens forklaring til sagen er præget af divergenser, skiftende forklaringer, udbygninger eller undladelser, vil nævnet søge at opklare årsagen hertil. I mange tilfælde vil ansøgerens forklaringer under sagens forløb udvikle en højere grad af detaljering og præcision. Dette kan have forskellige årsager, herunder eksempelvis sagens forløb samt ansøgerens individuelle forhold, hvilket nævnet vil lade indgå i vurderingen af ansøgerens troværdighed.

Har ansøgeren imidlertid afgivet divergerende forklaringer om centrale elementer i asylmotivet, kan dette medføre en svækkelse af ansøgerens troværdighed. Ved vurderingen heraf lægger nævnet blandt andet vægt på ansøgerens forklaring om årsagen til divergenserne. Flygtningenævnet vil i den forbindelse tage hensyn til ansøgerens individuelle forhold, herunder for eksempel kulturelle forskelle, alder og helbred. Der tages eksempelvis særlige hensyn til analfabeter, torturofre og personer, der har været udsat for seksuelle overgreb, ligesom nævnet ved behandling af asylsager, hvor en ansøger som asylmotiv har henvist til sin seksuelle orientering eller kønsidentitet, er opmærksom på, at ansøgeren efter omstændighederne kan være i en særlig sårbar situation, se nærmere afsnit 5.5.2.4. Endvidere vil det indgå i Flygtningenævnets vurdering, om divergenserne kan tilskrives tolkeproblemer. I den forbindelse vil det kunne tillægges vægt, om divergenserne vedrører enkelte ord, eller beskrivelser afgivet som led i en sammenhængende forklaring.

Det følger blandt andet af UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus, pkt. 206-219, at det i visse situationer på grund af ansøgerens alder eller mentale tilstand kan være nødvendigt at tillægge oplysninger vedrørende objektive forhold større vægt end de oplysninger, som ansøgeren har afgivet til sagen. Flygtningenævnet vil i sager, hvor der er anledning hertil, vurdere ansøgerens proceshabilitet og vil således som udgangspunkt stille mindre krav til bevisbyrden, såfremt der er tale om mindreårige ansøgere eller ansøgere med mental sygdom eller svækkelse. Endelig vil nævnet i tilfælde med troværdighedstvivl altid vurdere, i hvilket omfang princippet om "benefit of the doubt" skal finde anvendelse.

Som eksempel på, at Flygtningenævnet har foretaget en lempelig bevisvurdering som følge af ansøgerens handicap eller sygdom kan henvises til afgørelsen Rusl/2020/9, der er omtalt i formandskabets 29. beretning (2020), side 464 f. Fra beretningsårets praksis kan henvises til afgørelsen Iran/2023/27, der er omtalt i afsnit 5.4.2.1.

Flygtningenævnet er ikke bundet til at lægge ansøgerens forklaring om bestemte faktiske omstændigheder til grund i samme omfang, som Udlændingestyrelsen har gjort ved sagens behandling i 1. instans. Se som eksempel herpå afgørelsen, der er nævnt i Flygtningenævnets formandsskabs 25. beretning (2016), side 196 f. nævnte afgørelse Afgh/2016/198.

Der kan endvidere henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 22. beretning (2013), side 143 ff. nævnte afgørelse Syri/2013/23 samt den i formandskabets 17. beretning (2008), side 187 f., nævnte afgørelse Liby/2008/1.

Se endvidere som eksempel på afgørelser, hvor Udlændingestyrelsen efter nævnets hjemvisning af sagen havde foretaget en ændret vurdering af sagen på baggrund af nye oplysninger om blandt andet ansøgernes forklaringer, den i Flygtningenævnets formandskabs 23. beretning (2014), side 175 f., nævnte afgørelse Soma/2014/15.

Se i denne forbindelse endvidere afsnit 11.2.4.6 om reformatio in pejus.

For så vidt angår fastlæggelsen af ansøgerens identitet og herunder særligt den pågældendes nationalitet henvises til kapitel 10.

Flygtningenævnets behandling af sager vedrørende personer, der har været udsat for tortur, og uledsagede mindreårige asylansøgere er behandlet i henholdsvis afsnit 4.7 og i kapitel 9. Som eksempel på en afgørelse, hvor Flygtningenævnet har taget hensyn til, at ansøgeren har været udsat for tortur, kan henvises til afgørelsen Rusl/2022/7, der er omtalt i formandskabets 31. beretning (2022), side 166 f.

Som anført i afsnit 5.4 kan det efter omstændighederne være relevant at vurdere, hvorvidt ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet på baggrund af sine personlige forhold kan forventes at ville afstå fra at udføre bestemte handlinger, som associeres med ansøgerens oprindelige religion, og om en sådan undladelse fra ansøgerens side i givet fald vil påkalde sig negativ opmærksomhed hos hans omgivelser, som kan bringe den pågældende i risiko for at blive udsat for forfølgelse eller overgreb. Som eksempel på sager, hvor Flygtningenævnet har forholdt sig til konversion fra islam til kristendommen, selv om ansøgerne ikke har påberåbt sig dette som asylmotiv, kan henvises til afgørelsen Iran/2019/150, der er omtalt i Flygtningenævnets formandskabs 28. beretning (2019), side 214 f.

I sager om nægtelse af forlængelse og inddragelse af opholdstilladelser vil der typisk være gået nogle år mellem de forklaringer, som klagerne afgav i forbindelse med den oprindelige asylsagsbehandling, og de forklaringer, som klagerne afgiver i forbindelse

med behandlingen af sagerne om nægtelse af forlængelse eller inddragelse af opholdstilladelserne. Som eksempler på, at nævnet har taget hensyn hertil, kan henvises til afgørelsen Syri/2022/73, der er omtalt i formandskabets 31. beretning (2022), side 556 f., og afgørelsen Iran/2021/17, der er omtalt i formandskabets 30. beretning (2021), side 294 f. Der kan endvidere henvises til de afgørelser, der er omtalt i formandskabets 29. beretning (2020), side 465 f.

For så vidt angår bevisbyrden i sager om nægtelse af forlængelse og inddragelse af opholdstilladelser efter udlændingelovens § 7, kan henvises til afgørelsen Soma/2020/103, der er omtalt i formandskabets 29. beretning (2020), side 468 f.

Som eksempel på sager, hvor ansøgeren ikke ønsker at medvirke til sagens oplysning, kan henvises til afgørelsen Hjem/2021/12, der er omtalt i Flygtningenævnets formandskabs 30. beretning (2021), side 467 f.

Som eksempler på sager, hvor Flygtningenævnet fandt at måtte tilsidesætte ansøgerens forklaring på grund af manglende troværdighed, kan i øvrigt nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **maj 2023** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2020. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk […] fra [by 1], [provins], Iran. Han har oplyst, at han er født muslim og er konverteret til kristendommen i 2019. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han frygter at blive dømt til døden eller få en lang fængselsstraf, fordi han er frafaldet islam og konverteret til kristendommen. Han har til støtte herfor oplyst, at han i 2019 mødte en kristen [etnicitet] ved navn [A], der var kunde i ansøgerens [virksomhed]. De talte sammen om kristendommen, og ansøgeren begyndte at komme regelmæssigt i [A's] kirke sammen med fire andre konvertitter. Efter et stykke tid besluttede ansøgeren, at han skulle døbes i den kristne tro. Han blev døbt en søndag i [A's] huskirke af en præst. Da ansøgeren kom op af vandet, følte han sig som kristen. En søndag i perioden mellem [periode på to måneder i vinteren 2019/2020] ringede ansøgeren til [A], idet han var forsinket til deres ugentlige møde i huskirken. Ingen tog telefonen, og da ansøgeren nåede frem til huset og bankede på, var der ingen, der åbnede. Ansøgeren spurgte ejeren af et supermarked i nærheden, hvad der var sket. Ejeren fortalte, at to biler var dukket op, og at [A], hans far og de fire andre konvertitter var blevet anholdt. Ansøgeren ringede til en ven, som sagde, at ansøgeren ikke måtte tage hjem, da myndighederne kunne finde ham der. Ansøgeren ringede til sin ægtefælle og bad hende om at pakke en taske, hvorefter de mødtes. Ansøgeren opholdt sig hos en ven i [by 1] i tre dage, og under opholdet blev hans egen bopæl ransaget af tre myndighedspersoner, som fandt forskellige religiøse genstande. Efter de tre dage tog han videre til

[by 2], [by 3] og [by 4] og til sidst udrejste illegalt med hjælp fra en menneskesmugler. Efter ansøgerens udrejse har myndighederne opsøgt hans ægtefælle på bopælen tre gange, hvor hun har fået udleveret og fået forkyndt mødeindkaldelser til retten. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring til grund. Flygtningenævnet finder ligesom Udlændingestyrelsen, at ansøgerens forklaring og oplysninger om konversion er præget af divergenser på væsentlige punkter, og at forklaringen til dels er udbyggende. Flygtningenævnet kan tiltræde de grunde, som Udlændingestyrelsen har anført. Således har Flygtningenævnet lagt vægt på, at ansøgeren har forklaret divergerende om, hvor lang tid der gik, fra samtalerne med [A] om kristendom begyndte, til ansøgeren blev døbt, hvornår ansøgeren besluttede sig for at konvertere, hvem der foretog dåben af ansøgeren, og hvem de andre medlemmer af huskirken var, herunder er der forklaret forskelligt om, hvad disse medlemmer hed. Flygtningenævnet bemærker endvidere, at ansøgeren på den ene side har forklaret, at dåben havde stor betydning for ham, og på den anden side har ansøgeren ikke kunnet huske nærmere, hvornår han blev døbt. Flygtningenævnet finder endvidere, at ansøgerens forklaring om konvertering til kristendommen ikke i øvrigt fremstår overbevisende. Flygtningenævnet kan i det hele tiltræde de grunde, som Udlændingestyrelsen har anført. Således finder Flygtningenævnet, at ansøgeren ikke har kunnet forklare overbevisende eller i fornødent omfang uddybende og detaljeret om baggrunden for konverteringen og om betydningen heraf. Forklaringen om konversion til og praktisering af kristendommen fremstår overfladisk og tillært, og Flygtningenævnet finder, at den af ansøgeren beskrevne religiøsitet ikke kan anses for at være udtryk for en reel indre overbevisning. Med hensyn til ansøgerens troværdighed bemærker Flygtningenævnet endvidere, at de af ansøgeren fremlagte breve af [dato i vinteren 2019/2020], [dato i foråret] 2020 og [dato i sommeren] 2020 – der fremstår som indkaldelser fra en iransk domstol til retsmøde i anledning af blandt andet trosfrafald – har været genstand for en ægthedsvurdering og heri er fundet med meget stor sandsynlighed at være falske. Flygtningenævnet finder på den anførte baggrund, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han som følge af konversion til kristendommen risikerer asylbegrundende forfølgelse ved en tilbagevenden til Iran. Oplysningerne om ansøgerens kristenhed, der fremgår af ansøgerens profil på [socialt medie], kan under hensyn til de foreliggende baggrundsoplysninger om Iran ikke føre til et andet resultat. Nævnet har herved lagt vægt bl.a. baggrundsoplysningerne om de iranske myndigheders kendskab til og reaktion på, at iranere bruger konversion i forsøget på at opnå asyl, jf. bl.a. Udlændingestyrelsen og DRC Dansk flygtningehjælp, Fact-finding report. House Churches and Converts, februar 2018. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Iran/2023/19

Nævnet **stadfæstede** i **november 2023** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2021. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk perser fra [by A], Iran. Ansøgeren har oplyst, at han er født muslim, men er kon-

verteret til kristendommen. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Iran frygter forfølgelse som følge af en konflikt med sin [familiemedlem] og endvidere som følge af, at han er konverteret til kristendommen. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at han har en uafsluttet konflikt med sin [familiemedlem]. [Familiemedlemmet] arbejdede for [de iranske myndigheder], og hjalp i den forbindelse ansøgeren med at få arbejde som [stilling] for [de iranske myndigheder]. Det var fast procedure, at alle på [arbejdspladsen] skulle deltage i fællesbønnen ved middagstid, hvilket ansøgeren ikke overholdt. [Familiemedlemmet] konfronterede ansøgeren hermed, men ansøgeren tilkendegav, at han ikke kunne tvinges til at deltage. [Familiemedlemmet] mente, at ansøgeren, ved ikke at overholde fredagsbønnen, havde bragt skam over ham. Som følge heraf sørgede [familiemedlemmet] for, at ansøgeren blev opsagt i sin stilling i [ved de iranske myndigheder] og pressede endvidere ansøgeren til at lade sig skille fra sin ægtefælle. Dette førte til et skænderi mellem ansøgeren og [familiemedlemmet], der trak en pistol mod ansøgeren. [Familiemedlemmet] fremsatte endvidere trusler mod ansøgeren og indsamlede underskrifter fra folk, der tilkendegav, at ansøgeren havde krænket den åndelige leder, hvilket kunne medføre en henrettelsesdom. [1-5] måneder efter skænderiet blev ansøgeren tvunget til at underskrive skilsmissepapirerne, og [5-10] måneder efter skænderiet udrejste ansøgeren af Iran. Til støtte for sit asylmotiv vedrørende konvertering til kristendommen har ansøgeren oplyst, at siden han kom til Europa for over 20 år siden, har han interesseret sig for kristendommen. Han betragtede sig ikke som muslim ved sin udrejse fra Iran, fordi han ikke udførte sine bønner og indtog alkohol. I Europa blev han bekendt med, at mange iranske asylansøgere besøgte kirker, og besluttede sig for at prøve dette. Han fattede hurtig interesse for kristendommen, og i en periode på omkring to år deltog han i gudstjenesten i en protestantisk kirke hver søndag. Ansøgeren er blevet døbt for [5-10] år siden i en kirke i [et europæisk land]. Han fremsendte fotos af dåben til sin søn i Iran, der har vist dem til ansøgerens tidligere [familiemedlemmer]. Siden ansøgeren kom til Danmark i 2021, er han kommet fast i [kirke] en gang om ugen. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring til grund. For så vidt angår ansøgerens oprindelige asylmotiv udspringer dette efter hans forklaring af en konflikt med hans nu forhenværende [familiemedlem]. Som anført af Udlændingestyrelsen i afgørelsen af [foråret] 2023 er forklaringen om dette forhold præget af en række centrale divergenser i forhold til de oplysninger, der ved flere samtaler er meddelt [et europæisk lands] myndigheder. Det gælder både om [familiemedlemmets] stilling i [ved de iranske myndigheder], og karakteren af ansøgerens egen beskæftigelse. Ansøgeren var således ved asylsamtale [i vinteren 2022/2023] ikke i stand til at redegøre for om [familiemedlemmets] [stillingsbetegnelse] var af militær eller administrativ karakter. Ved fremmøde i Flygtningenævnet var ansøgeren ude af stand til at forklare nærmere herom. For så vidt angår ansøgerens egen beskæftigelse, herunder varigheden af

denne og karakteren af denne som selvstændig eller ansat har han endvidere forklaret divergerende herom som nærmere redegjort for i Udlændingestyrelsens førnævnte afgørelse. Endelig er der væsentlige divergenser vedrørende det skænderi, som ansøgeren har forklaret om, og hvor [familiemedlem] angiveligt skulle have trukket en pistol og truet ansøgeren med denne. Endvidere har ansøgeren [i efteråret] [2005-2010] til de danske myndigheder forklaret, at han efter sin første udrejse af Iran rejste tilbage til landet, muligt i [2000-2005], og opholdt sig der i flere år. [I vinteren 2011/2012] har ansøgeren til [et europæisk lands] myndigheder forklaret, at han efter, at han første gang var udrejst, rejste tilbage til Iran, og udrejste igen omkring årsskiftet [mellem 2005-2010]. I den forbindelse forklarede han detaljeret om sin udrejse, herunder at han anvendte sin [et andet familiemedlems] pas. Ved asylsamtale [i vinteren 2022/2023] har ansøgeren imidlertid benægtet, at han skulle have været tilbage i Iran efter sin oprindelige udrejse af landet. Denne oplysning har han ved fremmøde i Flygtningenævnet fastholdt, men har ikke nærmere kunnet forklare, hvorfor både danske og [et europæisk lands] myndigheder med flere års mellemrum har noteret disse oplysninger om hans tilbagerejse, hvilket svækker ansøgerens troværdighed i betydelig grad. Efter en samlet vurdering finder Flygtningenævnet herefter, at ansøgerens forklaring om, at han har en asylbegrundende konflikt med sin [familiemedlem] ikke kan lægges til grund. Flygtningenævnet bemærker i den forbindelse, at [et europæisk lands] myndigheder gentagne gange har afvist at meddele ansøgeren opholdstilladelse på samme grundlag, således blandt andet ved afgørelser af [efteråret] 2012 og [sommeren] 2019. Flygtningenævnet finder således, at ansøgerens forklaring om konflikten med dennes [familiemedlem] er fremkommet med henblik på at tilvejebringe et asylmotiv, og derfor må tilsidesættes som utroværdig. Det kan ikke føre til en anden vurdering, at ansøgerens advokat overfor Flygtningenævnet har gjort gældende, at de påviste divergenser kan henføres til, at der er tale om et forløb over mange år, da det vedrører centrale dele af ansøgerens asylmotiv. Vedrørende ansøgerens oplysninger om, at han er konverteret til kristendommen bemærker Flygtningenævnet, at han ved asylsamtale [i vinteren 2022/2023] oplyste, at han under sit ophold i [et europæisk land] var konverteret til kristendommen og i den forbindelse var blevet døbt cirka [5-10] år tidligere. Ved førnævnte samtale var ansøgeren i øvrigt ude af stand til at forklare nærmere om helt elementære kristne begreber, såsom de ti bud og kristne højtider, ligesom han oplyste, at han ikke indtil da havde fejret kristne højtider. Ved fremmøde i Flygtningenævnet har ansøgeren demonstreret et mere omfattende om end særdeles ujævnt og upræcist kendskab til kristendommen. Han har imidlertid været helt ude af stand til at redegøre nærmere for baggrunden for sin påståede konvertering bortset fra, at han har oplyst, at han får det bedre ved at deltage i gudstjenester og ved at være kristen, ligesom han har henvist til, at der angiveligt er "tvang i islam", og "frivillighed i kristendommen". Det bemærkes i øvrigt, at [et europæisk lands] myndigheder ved afgørelse af [sommeren] 2019 ligeledes har afvist at lægge oplysningerne om ansøgerens konvertering til grund. Flygtningenævnet

finder herefter, at det ikke kan lægges til grund, at ansøgeren er konverteret til kristendommen. Ansøgerens oplysninger om, at hans dåb og konvertering er meddelt til hans familie i Iran, herunder ved fremsendelse af fotos og opslag på sociale medier, kan ikke føre til en ændret vurdering. Nævnet har herved lagt vægt på bl.a. baggrundsoplysningerne om de iranske myndigheders kendskab til og reaktion på, at iranere bruger konversion i forsøget på at opnå asyl, jf. bl.a. Udlændingestyrelsen og Dansk Flygtningehjælp, Fact-finding report. House Churches and Converts, februar 2018. Det kan herefter ikke lægges til grund, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Iran vil være i risiko for asylbegrundende forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Iran/2023/54

Fra praksis i beretningsåret kan endvidere henvises til afgørelserne Irak/2023/8, der er omtalt i afsnit 4.1.3, og Ghana/2023/1, der er omtalt i afsnit 4.6.

Som eksempel på sager, hvor Flygtningenævnet ved vurderingen af troværdigheden af ansøgerens forklaring har lagt vægt på, at ansøgeren tidligere har afgivet urigtige forklaringer til de danske myndigheder, kan henvises til afgørelsen Irak/2022/12, der er omtalt i Flygtningenævnets formandsskabs 31. beretning, side 466 ff.

Som eksempler på sager, hvori ansøgerne har påberåbt sig konversion til kristendommen som asylmotiv, og hvori Flygtningenævnet har fundet, at ansøgernes generelle troværdighed har været svækket af, at nævnet har tilsidesat ansøgernes forklaringer om konflikter i hjemlandet, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **januar 2023** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig iransk statsborger. Indrejst i 2015. Genoptaget sag. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk kurder og tidligere yarsan fra [by 1], Iran. Ansøgeren har under nævnsmødet oplyst, at han nu bekender sig til kristendommen. Ansøgeren har oplyst, at han efter sin ankomst til Danmark siden [i vinteren 2015/2016] har været politisk aktiv og medlem af [partinavn]. Ansøgeren har som oprindeligt asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Iran frygter at blive udsat for tortur eller henrettet af myndighederne, idet myndighederne [i foråret] 2015 lukkede hans forretning, fordi han i forretningen afspillede CD´er med forbudt musik og opbevarede en forbudt hellig yarsan-bog. Videre har han anført, at han har været anholdt som følge af, at han [i foråret] 2015 uddelte løbesedler i forbindelse med [særlig dag]. Ansøgeren har oplyst, at det var ansøgerens ven, [A], der havde givet ham løbesedlerne. Næste morgen, da ansøgeren var på vej over til sin fætter, blev han stoppet af tre personer i en bil, som gav ham håndjern på og bind for øjnene. Herefter blev han kørt væk og ført ned i en kælder, hvor han blev afhørt og udsat for fysiske overgreb. Ansøgeren tilstod til sidst, at det var [A], der havde givet ham løbesedlerne. Efter ni dages tilbageholdelse blev

han ført for retten, hvor han blev løsladt mod kaution bestående i skødet på familiens bolig. Ansøgeren opholdt sig herefter i omkring to uger på sin bopæl, hvorefter han rejste hen til sin farbror i [by 2], indtil han [i sommeren] 2015 udrejste af Iran. Omkring 50 til 60 dage før sin samtale med Udlændingestyrelsen [i sommeren] 2016, blev ansøgeren ringet op af sin bror, som fortalte, at [A] var blevet anholdt. Efter ankomsten til Danmark er ansøgeren blevet politisk aktiv for partiet [partinavn]. Han blev medlem af partiet i [vinteren 2015/2016] og er ansvarlig for at udføre regimekritiske aktiviteter i Iran via sin ven [B], ligesom han har ansvar for en del af partiets økonomi og godkendelse af aktiviteter. Han har desuden deltaget i møder og blandt andet holdt taler, der er blevet filmet og er offentliggjort på internettet. Han har videre udtalt sig regimekritisk på sin åbne [socialt medie]-profil, ligesom han har udtalt sig kritisk om religion, idet han efter indrejsen i Danmark er blevet ikke-troende. Videre har ansøgeren som asylmotiv henvist til, at hans bror, [C], er blevet idømt en straf på tre års fængsel for blasfemi mod islam i form af besiddelse og distribution af ulovlige skrifter. Til støtte herfor har ansøgeren fremlagt udskrift af to domme vedrørende sin bror, hvoraf den ene er fra [domstol 1] og dateret [i vinteren 2019/2020], mens den anden er fra [domstol 2] dateret [sommeren] 2021. Ansøgeren har anført, at det var ansøgeren, der sendte det ulovlige materiale til sin bror, hvorfor ansøgeren er medskyldig i de handlinger, som hans bror er blevet dømt for. Han har herudover som asylmotiv henvist til, at ansøgerens fætter, [D], er blevet dræbt af de iranske myndigheder, og at ansøgerens bror, [E], har deltaget i en demonstration mod de iranske myndigheder i efteråret 2021. Ansøgeren har som asylmotiver også henvist til, at han fortsat frygter de iranske myndigheder som følge af hans medlemsskab af partiet [partinavn] og det forhold, at han har frafaldet sin tidligere yarsan tro. Ansøgeren har endelig under nævnsbehandlingen i Flygtningenævnet som yderligere asylmotiv henvist til, at han er konverteret til kristendommen. Indledningsvis bemærker nævnet, at ansøgerens asylsager tidligere er blevet behandlet af Flygtningenævnet, hvor nævnet har givet ansøgeren afslag på asyl, henholdsvis ved afgørelser af [efteråret] 2017 og [vinteren 2020/2021]. Herudover bemærker nævnet, at ansøgerens generelle troværdighed er svækket. Dels da ansøgeren under nævnsmødet [i vinteren 2020/202] har forklaret udbyggende og divergerende om sine asylmotiver, dels da ansøgeren i 2020 har anvendt materiale under asylsagen, der udgav sig for at være fra Retten i [by 1], der blev vurderet ikke at være autentisk. Også under nærværende nævnsmøde har ansøgeren forklaret udbyggende og divergerende om sine asylmotiver. Med hensyn til ansøgerens asylmotiv om, at han har en konflikt med de iranske myndigheder som følge af, at ansøgerens bror, [C], ved en [domstol 2] i Iran [i sommeren] 2021 har fået en fængselsdom på tre års fængsel for hån mod "[en højtstående leder]" og "[politisk aktivitet]" bemærker nævnet, at det fremstår påfaldende, at ansøgeren ikke under mødet i Flygtningenævnet [i vinteren 2020/2021] har oplyst, at hans bror var blevet anholdt i [efteråret] 2020, og at hans forældre var blevet opsøgt i den anledning, selv om han var bekendt hermed. Ansøgerens forklaring om, at han ikke

på tidspunktet for nævnsmødet kendte årsagen til anholdelsen, hvilket han først blev bekendt med [i vinteren 2020/2021], fremstår ikke sandsynlig og ikke troværdig. Selv om det må lægges til grund, at domsudskriften er ægte, og at ansøgerens bror er blevet dømt for de nævnte forhold, finder nævnet ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at ansøgeren som en afledt følge heraf skulle være, kommet i en asylbegrundende konflikt med de iranske myndigheder. Ansøgeren er ikke nævnt i dommen, og det er ikke sandsynliggjort, at anholdelsen og domfældelsen af broren har nogen sammenhæng med ansøgerens politiske aktiviteter. Med hensyn til ansøgerens asylmotiv om en konflikt med de iranske myndigheder som følge af ansøgerens brors, [E], angivelige deltagelse i en demonstration mod de iranske myndigheder i efteråret 2021, finder nævnet heller ikke, at ansøgeren afledt som følge af brorens forhold er kommet i en asylbegrundende konflikt med myndighederne. Det beror således på ansøgerens egen formodning, at han vil blive forfulgt i Iran som følge af hans brødres forhold. Med hensyn til ansøgerens asylmotiv om, at han frygter de iranske myndigheder, fordi ansøgerens fætter, [D], er blevet dræbt af de iranske myndigheder, bemærker nævnet, at nævnet ved sin afgørelse af [vinteren 2020/2021] allerede har taget stilling til dette forhold. Nævnet vurderede, at det forhold, at ansøgerens fætter skulle være blevet dræbt af de iranske myndigheder, ikke kan føre til et andet resultat, da fætteren ifølge ansøgerens forklaring blev standset af det iranske politi, fordi han ikke havde nummerplade på sin bil, og fordi han efterfølgende forsøgte at flygte fra politiet. Ansøgerens fremlæggelse af avisartikler vedrørende episoden under nævnsmødet kan ikke føre til et andet resultat. Med hensyn til ansøgerens asylmotiv om, at han frygter de iranske myndigheder som følge af hans medlemsskab af partiet [partinavn]og det forhold, at han har frafaldet sin tidligere yarsan tro, har nævnet ligeledes ved sin afgørelse af [vinteren 2020/2021] allerede taget stilling til disse forhold. Ansøgeren er ikke i forbindelse med nærværende nævnsmøde fremkommet med nye oplysninger, der kan føre til et andet resultat. Ansøgeren har under sin forklaring i Flygtningenævnet som supplerende asylmotiv gjort gældende, at han er konverteret til kristendommen. Interessen fik han i forbindelse med, at hans bror, [E], i [vinteren 2020/2021] var indlagt på intensiv hospital med [infektionssygdom], og i den forbindelse blev ansøgeren kontaktet af nogle iranske kristne, der tilbød at bede for hans bror. Ansøgerens advokat har på nævnsmødet fremlagt skrivelse af [sommeren] 2022 fra sognepræst [F], der oplyser, at ansøgeren er blevet døbt i [kirkenavn] Kirke [i sommeren] 2022 efter deltagelse og undervisning i kristne aktiviteter. Flygtningenævnet bemærker, at ansøgeren til oplysnings- og motivsamtalen [i vinteren 2016/2017] oplyste, at han var yarsan. Under en supplerende asylsamtale [i vinteren 2020/2021], oplyste ansøgeren, at han ikke havde været troende i to år, og at han tog afstand fra al religion. I forbindelse med sagens genbehandling i Flygtningenævnet [i vinteren 2020/2021] oplyste ansøgeren ligeledes, at han tog afstand fra religion. Under retsmødet ved Retten i [by 3] [i sommeren] 2021 oplyste ansøgeren derimod, at han i [efteråret] 2020 var konverteret til kristendommen, og at han af den grund var stoppet

med at tage [euforiserede stoffer]. Flygtningenævnet kan efter en samlet vurdering, herunder som følge af ansøgerens i forvejen nedsatte troværdighed, hans udbyggende forklaring og hans tidligere udsagn om religion, ikke lægge til grund, at ansøgerens konversion er udtryk for en reel indre overbevisning. Flygtningenævnet bemærker i den forbindelse, at ansøgeren ikke under nævnsbehandlingen har kunnet redegøre for, hvornår og hvordan, han er konverteret, ligesom han fremstår med et begrænset og sporadisk kendskab til kristendommen. Flygtningenævnet finder derfor ikke, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet som følge af konversion, vil risikere forfølgelse. Da ansøgeren således ikke har sandsynliggjort, at han er i en asylbegrundende situation omfattet af udlændingelovens § 7, stadfæster Flygtningenævnet på ny Udlændingestyrelsens afgørelse. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Iran/2023/4

Der kan endvidere henvises til de afgørelser, der er omtalt i Flygtningenævnets formandskabs 30. beretning (2021), side 435 ff.

Som eksempel på sager, hvor nævnet har lagt vægt på, at ansøgerne har afgivet forskellige forklaringer til udenlandske og danske myndigheder, kan henvises til:

Nævnet **stadfæstede** i **maj 2023** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Bangladesh. Indrejst i 2022. **Flygtningenævne**t udtalte: "Ansøgeren er etnisk [etnicitet] og sunnimuslim fra [by] Bangladesh. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til sit hjemland frygter regeringen, idet han frygter at få en dødsdom eller en livstidsdom, fordi han har været medlem af partiet [A]. Ansøgeren frygter endvidere at blive slået ihjel af sin [familiemedlemmer], idet ansøgerens familie har en jordkonflikt med dem. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at han har været medlem af gruppen [A], som er et nationalt parti, og som ikke længere er anerkendt som et parti. Ansøgerens navn fremgår af medlemslister og plakater. Ansøgeren blev medlem i [2005-2010] og deltog aktivt i 2013-2014. Ansøgeren deltog i demonstrationer og samlinger. Mange i ansøgerens lokalområde er medlemmer. Mange medlemmer af ansøgerens parti er blevet fængslet eller hængt, og det startede myndighederne med i 2018 eller 2019. Ansøgeren er bange for, at myndighederne har lagt sag an mod ham. Efter ansøgerens udrejse fra Bangladesh, formentligt i 2019, kom en person fra retten til ansøgerens hjem for at aflevere et stykke papir, hvoraf fremgik, at der var lagt sag an mod ansøgeren, og de sagde til ansøgerens [familiemedlem A], at de ledte efter ansøgeren. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv vedrørende jordkonflikten oplyst, at ansøgerens [familiemedlemmer] og ansøgerens [andre familiemedlemmer] besluttede at sælge ansøgerens [familiemedlem B] land, og efter ansøgeren var udrejst, overtog de ansøgerens [familiemedlem B] jord med magt. Ansøgerens [slægtninge] og ansøgeren har lagt sag an mod dem. Ansøgerens [familiemedlem B] er

blevet truet med, at ansøgeren vil blive slået ihjel. Ansøgeren har anmeldt truslerne til den lokale kredsformand, og ansøgerens familie forsøgte på et tidspunkt at flytte ind i huset igen med hjælp fra politiet og lokalbefolkningen, men de måtte flytte igen på grund af chikane fra ansøgerens [familiemedlemmer]. Flygtningenævnet kan ikke lægge til grund, at ansøgeren har en konflikt med myndighederne i Bangladesh som følge af ansøgerens politiske aktiviteter for partiet [A]. Flygtningenævnet har ligesom Udlændingestyrelsen i afgørelsen [fra foråret] 2023 vurderet, at forklaringen herom fremstår konstrueret til lejligheden, idet ansøgeren ikke har oplyst herom til [myndighederne i et europæisk land B] i forbindelse med sin ansøgning om asyl i [B]. Forklaringen er desuden først fremkommet, efter ansøgeren blev meddelt afslag på asyl i [B] [i sommeren] 2022 på andet grundlag. Ansøgerens forklaring om, at han forventede at skulle til en anden samtale inden [myndighederne i B] traf afgørelse i sagen, kan ikke føre til en anden vurdering, idet forklaringen fremstår konstrueret til lejligheden og ikke er underbygget af de indhentede akter fra [B's] myndigheder, hvoraf det fremgår, at han søgte asyl i [B] som følge af jordkonflikten og økonomiske problemer i sit hjemland. Flygtningenævnet kan ikke lægge til grund, at ansøgeren har en jordkonflikt med sin [familiemedlem] og dennes familie. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på de samme omstændigheder som Udlændingestyrelsen. Jordkonflikten vedrører således ansøgers [familiemedlem B] forhold, idet ansøgers [familiemedlem] og dennes familie overtog ansøgers [familiemedlem B] jord og ejendom, at ansøgers [familiemedlem B] med politiets bistand fik ejendommen tilbage og at konflikten er under behandling i retten, hvor der fortsat afventes en dom. Det kan ikke føre til en anden vurdering, at ansøgeren til sin samtale med Udlændingestyrelsen [i foråret] 2023 har forklaret, at han har været i telefonisk kontakt med sin [familiemedlem B], der har oplyst, at familien var nødsaget til at fraflytte ejendommen på grund af chikane fra ansøgers [familiemedlem] og dennes familie. Der er herved henset til, at ansøgeren til sin samtale med Udlændingestyrelsen [i foråret] 2023 har oplyst, at han ikke har været i kontakt med sin familie siden oplysnings-og motivsamtalen [i efteråret] 2022. Heller ikke det forhold, at ansøgeren efter sin udrejse har modtaget trusler fra sin [familiemedlem] og dennes familie, og at ansøgers [familiemedlem B] har modtaget trusler mod ansøgeren, kan føre til en anden vurdering, idet truslerne er anmeldt til myndighederne, og ansøgeren har anmeldt truslerne til den lokale kredsformand med henblik på at denne skulle indberette truslerne til politiet. Endelig er der henset til, at ansøgerens familie, som fortsat opholder sig i Bangladesh, ikke har været udsat for yderligere trusler. Det forhold, at ansøgerens [familiemedlem B] efter det oplyste nu er afgået ved døden kan ikke føre til en anden vurdering, idet bemærkes, at [familiemedlem B] døde som følge af en naturkatastrofe. Endelig kan Flygtningenævnet ikke lægge til grund, at der i forbindelse med samtalen med Udlændingestyrelsen [i foråret] 2023 har været tolkeproblemer. Der er herved henset til, at ansøgeren trods opfordring hertil ikke under samtalen har gjort opmærksom herpå, og idet det fremgår, at ansøgeren har bekræftet at have forstået alt,

hvad tolken har sagt. Efter en samlet vurdering af det fremkomne under sagen har ansøgeren herefter ikke sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Bangladesh risikerer forfølgelse på grund af en konflikt med myndighederne, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1 eller vil være i risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Bang/2023/2

Som eksempel på sager, hvor Flygtningenævnet har lagt ansøgernes forklaringer helt eller delvist til grund og meddelt opholdstilladelse, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **januar 2023** opholdstilladelse **(K-status)** ti**l** en kvindelig statsborger fra Iran. Indrejst i 2011. Genoptaget sag. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk [etnicitet] fra [by], Iran. Ansøgeren havde i den oprindelige asylsag oplyst, at hun var [muslim] af trosretning, men hun har efterfølgende oplyst, at hun er konverteret til kristendommen. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren henviste i forbindelse med sin oprindelige asylsag til, at hun ved en tilbagevenden til Iran frygtede at blive slået ihjel af sine brødre og endvidere frygtede overgreb fra myndighederne. Til støtte for sit asylmotiv henviste ansøgeren til, at hun af sin familie var blevet lovet bort til [et familiemedlem], men at hun i [2005-2010] mødte en mand, som hun igennem et år mødtes hemmeligt med om natten. Da forholdet blev opdaget, anmodede mandens familie straks om hendes hånd, hvilket ansøgerens familie afslog. Hun blev herefter slået af [sit familiemedlem] som følge af, at hun havde vanæret familiens ære. Han råbte, at han ville hente en kniv i køkkenet og slå hende ihjel. Det lykkedes hende at slippe væk, idet hun løb hen til [sit familiemedlem] i landsbyen, hvor hun gemte sig. Samme aften flygtede hun sammen med manden til [by], hvor de blev gift. Forholdet mellem ansøgeren og manden blev af hendes familie meldt til myndighederne. [I foråret] 2012 stadfæstede Flygtningenævnet Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på asyl. Det fremgår af Flygtningenævnets afgørelse, at nævnet ikke kunne lægge ansøgerens forklaring om hendes asylmotiv til grund, og at ansøgeren dermed ikke havde sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Iran ville være i risiko for forfølgelse eller overgreb som omhandlet af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller stk. 2. [I foråret] 2015 besluttede Flygtningenævnet at genoptage ansøgerens spontansag til behandling på nyt mundtligt nævn. Ansøgeren henviste som nyt asylmotiv til sine politiske aktiviteter i form af en DVD, der blev fremsendt af Rigspolitiet til Udlændingestyrelsen i forbindelse med ansøgerens udrejsekontrol [i vinteren] 2013. Ansøgeren henviste som yderligere asylmotiv til, at hun var konverteret til kristendommen. Til støtte for sit nye asylmotiv henviste ansøgeren til, at hun regelmæssigt har deltaget i kirkelige handlinger i perioden fra [vinteren] 2013 til [sommeren] 2013. Ansøgeren forklarede, at hun fik kendskab til kristendommen gennem en kristen kvinde i [dansk by], og at hun derefter tog med i kirken i [dansk by], hvor hun efter fire måneder begyndte at tro på Jesus

og fik undervisning i grundlæggende kristendom. Ansøgeren blev døbt [i sommeren] 2013 og begyndte at komme i [kirke] [i efteråret] 2013. Ansøgeren har også læst materiale om kristendommen, fået internetundervisning af en præst og har læst videre i biblen hver dag. [I sommeren] 2015 stadfæstede Flygtningenævnet Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på asyl. Det fremgår af Flygtningenævnets afgørelse, at nævnets flertal ikke kunne lægge ansøgerens forklaring om hendes asylmotiv til grund, herunder at hendes konversion ikke fandtes at være reel, og at ansøgeren dermed ikke havde sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Iran ville være i risiko for forfølgelse eller overgreb som omhandlet af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller stk. 2. [I efteråret] 2022 har Flygtningenævnet besluttet at genoptage ansøgerens spontansag til behandling på nyt mundtligt nævn. Ansøgeren har i genoptagelsessagen som asylmotiv fortsat henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Iran frygter at blive slået ihjel af sine [familiemedlemmer]. Til støtte for sit asylmotiv om sin frygt for sine [familiemedlemmer] har ansøgeren henvist til, at hun [i efteråret] 2021 har modtaget dødstrusler fra [sit familiemedlem] i Iran via [beskeder] og [socialt medie]. Ansøgeren har som nyt asylmotiv henvist til, at hun er blevet skilt fra sin tidligere ægtefælle, [A], og at hun nu lever sammen med en anden beboer på [udrejsecenter], [B], som hun ikke er gift med. Ansøgeren har som asylmotiv fortsat henvist til, at hun er konverteret til kristendommen. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv om konversion til kristendommen henvist til, at hun har været kristen i næsten ni år, at hun mærker troen inden i sig selv, og at hun beder til Gud. Flygtningenævnet bemærker vedrørende ansøgerens asylmotiv angående konversion til kristendommen, at det som udgangspunkt giver anledning til en vis usikkerhed om det religiøse motiv, at ansøgeren efter at være fremkommet med et andet asylmotiv, som hun har fået afslag på, begyndte at komme i kirken og fik interesse for kristendommen. Flygtningenævnet finder imidlertid, at ansøgeren under denne genoptagelsessag på en tilstrækkelig overbevisende måde har redegjort for, at hendes konversion til kristendommen er udtryk for en indre overbevisning. Flygtningenævnet finder således, at ansøgeren har sandsynliggjort, at hendes konversion til kristendommen er reel. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgerens forklaring om sin konversion fremstod overbevisende og som udtryk for længere overvejelse omkring sin indre overbevisning og herunder om kristendommens betydning for hende, selvom hendes forklaring ikke var så nuanceret, hvilket antages at hænge sammen med, at hun kun kan læse i begrænset omfang, og selvom hun i nogle år ikke har været så aktiv i kirkelig sammenhæng på grund af [personlige årsager]. Forklaringen om hendes konversion understøttes endvidere af de for nævnet fremlagte udtalelser. Ansøgeren har oplyst, at hun vil udleve sin kristne tro i Iran. Flygtningenævnet finder derfor, at det ikke kan udelukkes, at de iranske myndigheder og andre ved ansøgerens tilbagevenden til Iran vil blive bekendt med ansøgerens konversion. Efter oplysningerne i baggrundsmaterialet om forholdene for kristne konvertitter i Iran finder Flygtningenævnet, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Iran vil være i risiko for forfølgelse på grund af sin

konversion. Med hensyn til ansøgerens oprindelige asylmotiv og hendes frygt for ved en tilbagevenden til Iran at blive slået ihjel af sine [familiemedlemmer] og hendes frygt for overgreb fra de iranske myndigheder i den forbindelse kan ikke føre til asyl. Flygtningenævnet kan henholde sig til Flygtningenævnets afgørelse af [foråret] 2012. De af ansøgeren fremlagte [beskeder fra socialt medie] fra [efteråret] 2021, som hun har angivet er fra hendes [familiemedlem], kan ikke føre til en ændret vurdering. Det forhold, at hun har haft forhold til to mænd i Danmark og hendes livsstil i Danmark kan heller ikke føre til en anden vurdering. Flygtningenævnet henviser herunder til Landinfo Temanotat Iran Familie og ekteskap af 5. august 2022. Flygtningenævnet finder herefter, at ansøgeren som følge af sin konversion ved en tilbagevenden til Iran vil være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Iran/2023/3

Endvidere kan henvises til afgørelserne Afgh/2023/27, der er omtalt i afsnit 4.1.2, og Iran/2023/52, der er omtalt i afsnit 4.2.1.1.

Som eksempel på en spontansag, hvor Flygtningenævnet har lagt ansøgerens forklaring helt eller delvist til grund, men ikke fundet, at ansøgerne opfyldte betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, kan henvises til den i afsnit 4.2.2.1. omtalte afgørelse Alba/2023/1.

Der kan endvidere henvises til de afgørelser, der er omtalt i Flygtningenævnets formandskabs 30. beretning (2021), side 441 ff.

Som eksempel på sager, hvor Flygtningenævnet lagde vægt på, at ansøgerne ikke kunne give nogen overbevisende forklaring på divergenser, udbygninger, eller udeladelse af oplysninger, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **januar 2023** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak. Indrejst i 2000 og oprindeligt meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens daværende § 7, stk. 2 (de facto-status). Klageren blev i 2020 idømt fængsel i 6 år for overtrædelse af bl.a. [straffelovens bestemmelser vedr. narkotikakriminalitet] samt udvist af Danmark med indrejseforbud for bestandig. Klageren blev endvidere i 2021 idømt fængsel i [antal] dage for overtrædelse af [bestemmelser i lov om euforiserende stoffer, jf. bestemmelser i bekendtgørelse om euforiserende stoffer] samt udvist af Danmark med indrejseforbud i 6 år. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Klageren har haft opholdstilladelse efter udlændingelovens dagældende § 7, stk. 2 (de facto-status), og der skal herefter i medfør af udlændingelovens § 49 a træffes afgørelse om, hvorvidt udlændingelovens § 31 er til hinder for, at klageren kan udsendes til Irak. Klageren er etnisk [etnicitet] og s [muslim] fra [by A], Irak. Klageren har ikke været

medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Klageren har som asylmotiv henvist til, at han ikke kan vende tilbage til Irak, fordi han frygter at blive slået ihjel af familien til en mand ved navn [A], som klageren er dømt for at have slået ihjel. Klageren har til støtte herfor oplyst, at konflikten med [A's] familie opstod, idet han som [16-18]-årig blev forelsket i [A's] søster, [B]. Klageren ville gerne giftes med [B], hvilket [A] ikke ville tillade, hvorfor klageren og [A] endte i et knivslagsmål. [A] kom alvorligt til skade under slagsmålet, og han blev kørt på hospitalet, hvorefter han afgik ved døden. Klageren blev idømt 12 års fængsel for drabet på [A]. Klageren har endvidere oplyst, at [A's] familie efterfølgende har skudt på klagerens families bopæl, forsøgt at forgifte klageren i fængslet, samt mødt op i retten med geværer. Klageren blev løsladt fra fængslet som [20-25]-årig, da han og andre fanger blev benådet af [C]. Klageren har endelig oplyst, at han senest i 1996 modtog en trussel fra [A's] familie, da der kom et brev til klagerens families bopæl i [by A], hvor der stod, at de ikke tilgav klageren, og at de var lige bag ved ham. Flygtningenævnet tiltræder, at klagerens forklaring om en konflikt med en familie i Irak ikke kan lægges til grund. Flygtningenævnet finder således ligesom Udlændingestyrelsen, at klageren vedrørende centrale elementer i asylmotivet og om en række andre forhold har forklaret stærkt divergerende og udbyggende. Der kan i det hele henvises til de divergenser, som Udlændingestyrelsen har fremhævet i afgørelsen [i efteråret] 2022. Flygtningenævnet bemærker endvidere, at det ikke fremgår af den af klageren fremlagte afgørelse af [efteråret] 1990 fra [domstol], at klageren ved denne eller anden afgørelse er fundet skyldig i drab. Flygtningenævnet bemærker også, at det fremstår påfaldende, at klageren i forbindelse med partshøring om udsendelsesspørgsmålet [i sommeren] 2021 oplyste, at han ønskede at medvirke til sin udsendelse, og at han derefter – med den anførte begrundelse – først [i foråret] 2022 kontaktede Hjemrejsestyrelsen og oplyste, at han ikke ønskede at medvirke til sin udsendelse. Klageren har for Flygtningenævnet som en del af asylgrundlaget påberåbt sig tortur, idet dette er anført som forklaring på divergenser og udbyggende oplysninger. Klageren har således nedlagt en (mere subsidiær) påstand om, at sagen udsættes på gennemførelse af en lægelig torturundersøgelse. Flygtningenævnet er opmærksom på, at FN's Komité mod Tortur i sine "General Comment No 4" punkt 40-41 anbefaler, at sådanne undersøgelser iværksættes, uanset om den relevante myndighed finder det sandsynligt, at ansøgeren har været udsat for tortur eller ej. Det er imidlertid Flygtningenævnets praksis at tage stilling til behovet for sådanne undersøgelser på konkret grundlag og ikke ud fra en generel standard. Det fremgår af udlændingelovens § 54, stk. 1, at Flygtningenævnet drager omsorg for sagens oplysning og træffer bestemmelse om afhøring af udlændingen og vidner og om tilvejebringelse af andre bevismidler. Selv hvis det lægges til grund, at klageren har været udsat for tortur, finder Flygtningenævnet, at der ikke er grundlag for at antage, at de mange divergenser i klagerens forklaring kan tilskrives hukommelsesproblemer. Flygtningenævnet bemærker, at klageren i [årstal] bestod [en dansk prøve]. Flygtninge-

nævnet bemærker endvidere, at klageren under mødet i Flygtningenævnet har været i stand til at forklare detaljeret og sikkert om baggrunden for og tilblivelsen af de fotos, som skal være optaget under hans fængselsophold i Irak i 1990'erne. Flygtningenævnet finder under hensyn til sagens forløb og omstændigheder, herunder klagerens generelt utroværdige forklaring, at det ikke er nødvendigt at indhente yderligere oplysninger om den påberåbte tortur, før der træffes afgørelse i sagen. Klagerens anmodning herom er derfor ikke taget til følge. Flygtningenævnet har endvidere afvist klagerens anmodning om at føre sin ægtefælle som vidne under sagen. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at klagerens ægtefælle ikke kan anses at have direkte tilknytning til klagerens asylmotiv, men derimod må anses for navnlig at skulle underbygge klagerens generelle troværdighed. Flygtningenævnet finder på den anførte baggrund, at klageren ikke har sandsynliggjort at have et beskyttelsesbehov, som kan føre til opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, og det tiltrædes på denne baggrund, at udlændingelovens § 31 ikke er til hinder for, at klageren udsendes til Irak. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Irak/2023/1

Der kan endvidere henvises til afgørelserne, der er omtalt i Flygtningenævnets formandskabs 30.beretning (2021), side 448 ff.

Som eksempel på en sag, hvor ansøgerne har kunnet redegøre for divergenserne i forklaringerne kan henvises til afgørelsen Iran/2022/2, der er omtalt i Flygtningenævnets formandskabs 31. beretning (2022), side 475 ff.

Nævnet vurderer i tilfælde med troværdighedstvivl, i hvilket omfang princippet om at lade tvivlen komme ansøgeren til gode ("benefit of the doubt") skal finde anvendelse. Der kan i den forbindelse henvises til afgørelsen Afgh/2019/116, der er omtalt i Flygtningenævnets formandskabs 28. beretning (2019), side 304 f.

11.2.2 Vidneførsel

Efter udlændingelovens § 54, stk. 1, 2. pkt., træffer Flygtningenævnet bestemmelse om afhøring af udlændingen og vidner og om tilvejebringelse af andre bevismidler.

Det fremgår af Flygtningenævnets praksis, at i de sager, hvor Flygtningenævnet har tilladt ansøgeren at føre vidner, er der typisk tale om, at vidnerne har en direkte tilknytning til ansøgerens asylmotiv. Det vil således i almindelighed ikke være relevant at tillade vidneførsel i sager, hvor ansøgeren ønsker at føre vidner, der alene skal underbygge ansøgerens generelle troværdighed, uden at vidnerne i øvrigt har nogen direkte forbindelse til asylmotivet.

Som eksempel på sager, hvor Flygtningenævnet har taget stilling til vidneførsel, kan henvises til afgørelsen Irak/2021/20, der er omtalt i Flygtningenævnets formandskabs 30. beretning (2021), side 98, f., hvori ansøgerens søster afgav forklaring under nævnsmødet. Som eksempler på sager fra beretningsåret kan henvises til den i afsnit 4.2.4.1 nævnte afgørelse Syri/2023/59, hvor klagerens søn afgav forklaring under nævnsmødet, og den i afsnit 11.2.1 nævnte afgørelse Irak/2023/1, hvor nævnet ikke gav tilladelse til vidneførsel.

Nævnet har endeligt i sjældne tilfælde benyttet vidner i sager, hvor ansøgeren ikke selv har haft mulighed for at give møde eller på grund af psykisk sygdom, traumer eller lignende ikke har kunnet afgive en sikker forklaring, se som eksempler den i Flygtningenævnets formandskabs 23. beretning (2014) side 436 f., nævnte afgørelse Irak/2014/8, den i 21. beretning (2012), side 29 f., nævnte afgørelse Syri/2012/30, den i 19. beretning (2010), side 201 f., nævnte afgørelse Kosovo/2010/1 samt den i 17. beretning (2008), side 94, nævnte afgørelse Kosovo/2008/1.

11.2.3 Generelle baggrundsoplysninger

Udover at være ansvarlig for, at den enkelte asylsags konkrete omstændigheder er tilstrækkeligt oplyst, før der træffes afgørelse i sagen, er nævnet også ansvarlig for, at der foreligger tilstrækkelige baggrundsoplysninger, herunder om forholdene i asylansøgerens hjemland eller 1. asylland samt til brug for behandlingen af Dublinsager om forholdene for asylansøgere i de øvrige Dublinlande.

Flygtningenævnet er i besiddelse af en omfattende samling af generelt baggrundsmateriale om forholdene i de lande, hvorfra Danmark modtager asylansøgere. Materialet bliver løbende ajourført og suppleret, jf. nærmere herom nedenfor under afsnit 11.2.3.2.

Flygtningenævnet lægger stor vægt på, at baggrundsmaterialet er af høj kvalitet, og at materialet giver nævnet mulighed for at danne et korrekt og objektivt billede af forholdene i de enkelte lande.

For så vidt angår udvælgelse og anvendelse af baggrundsoplysninger har Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol flere gange i sager vedrørende spørgsmålet om, hvorvidt en klager ville risikere overgreb i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 ved en tilbagevenden til hjemlandet, udtalt, at den indklagede medlemsstat må godtgøre, at de nationale myndigheders vurdering af sagen er dækkende og tilstrækkeligt underbygget af baggrundsmateriale fra såvel nationale myndigheder som andre pålidelige og objektive kilder som f.eks. andre medlemsstater eller tredjelande, FN-organer og anerkendte NGO'er. Hvad angår den generelle situation i oprindelseslandet har Domstolen ofte lagt vægt på de oplysninger, der fremgår af

aktuelle rapporter fra uafhængige internationale menneskerettighedsorganisationer, herunder Amnesty International, eller regeringskilder, herunder US Department of State, se blandt andet sagen NA. mod UK, j.nr. 25904/07 af 6. august 2008, præmis 119. Ved vurderingen af, hvilken betydning der skal tillægges de oplysninger, som fremgår af baggrundsoplysningerne, skal der ifølge Domstolen tages hensyn til kilden, herunder særligt om den er uafhængig, pålidelig og objektiv, se sagen NA. mod UK, præmis 120.

Vedrørende brugen af baggrundsoplysninger i en konkret sag har Domstolen i sagen Saadi mod Italien, j.nr. 37201/6 af 28. februar 2008, udtalt, at forholdene i klagerens hjemland var beskrevet i rapporter fra Amnesty International og Human Rights Watch, og at konklusionerne i disse rapporter var understøttet af en rapport fra US Department of State. Henset til udgivernes autoritet og renommé, seriøsiteten af de undersøgelser på baggrund af hvilke rapporterne var udarbejdet, det forhold at rapporternes konklusioner på de omhandlede punkter var i overensstemmelse med hinanden, og i det væsentlige blev bekræftet af adskillige andre kilder, fandt Domstolen ikke grund til at betvivle deres pålidelighed, se præmis 143.

Vedrørende brugen af baggrundsoplysninger i sagen NA. mod UK udtalte Domstolen, at der i sagens natur må lægges større vægt på rapporter, som forholder sig til menneskerettighedssituationen i oprindelseslandet og direkte omhandler de forhold, der ligger til grund for den påståede krænkelse i den konkrete sag, end på rapporter udformet som generelle vurderinger. Dette gælder også oplysninger hidrørende fra UNHCR, hvorom Domstolen udtalte, at der efter Domstolens opfattelse måtte lægges betydelig vægt på oplysningerne i UNHCRs Position Paper om situationen i Sri Lanka. Domstolen var imidlertid enig med medlemsstaten i, at papiret nødvendigvis var bredt formuleret og indeholdt en generel oversigt over de varierende risici for hver af Sri Lankas etniske grupper. Domstolen fastslog på denne baggrund, at de synspunkter, der kom til udtryk i papiret, ikke i sig selv kunne være afgørende for hverken de nationale myndigheders eller Domstolens vurdering af risikoen for etniske tamiler, der vendte tilbage til Sri Lanka, se dommens præmisser 122 og 127.

11.2.3.1 Flygtningenævnets baggrundsmaterialesamling

Søgningen efter baggrundsmateriale foregår hovedsageligt på internettet. Baggrundsmaterialet udvælges ud fra en vurdering af kildernes objektivitet og generelle og konkrete indsigt vedrørende asylrelevante forhold, herunder forhold af politisk og menneskeretlig karakter, i andre lande. Materialet udvælges desuden ud fra en vurdering af rapporternes relevans og aktualitet. Med henblik på, at baggrundsmaterialet giver et repræsentativt og balanceret indtryk af forholdene i de enkelte lande, udvælges rapporter så vidt muligt både fra anerkendte organisationer og myndigheder.

Endvidere giver adgangen til internettet nævnet mulighed for at søge mere specifikke oplysninger indhentet i relation til særlige problemstillinger i de enkelte sager.

De ubegrænsede muligheder for at søge og hente uendelige mængder af baggrundsmateriale fra internettet indebærer imidlertid også, at der løbende pågår et stort sorteringsarbejde i nævnssekretariatet, hvor der foretages en kvalificeret og kritisk vurdering af såvel kilden som af den indholdsmæssige værdi af det tilgængelige materiale, før det indgår i samlingen af baggrundsmateriale.

Som nævnt indhentes Flygtningenævnets baggrundsmateriale fra forskellige myndigheder. I den forbindelse kan nævnes Udenrigsministeriet og Udlændingestyrelsens Landedokumentation. Herudover indhentes baggrundsmateriale fra forskellige organisationer, herunder DRC Dansk Flygtningehjælp, Amnesty International, Human Rights Watch, Freedom House og andre internationale menneskerettighedsorganisationer samt FN, herunder UNHCR. Hertil kommer endvidere det amerikanske udenrigsministeriums årlige rapporter (Country Report on Human Rights Practices om menneskerettighedssituationen i et stort antal lande og International Religious Freedom Report) samt rapporter fra British Home Office, Immigration and Refugee Board of Canada, norske Landinfo, Det svenske Utrikesdepartement, Europarådet og andre landes myndigheder i øvrigt. Endvidere indgår rapporter fra (European Union Agency for Asylum) i nævnets baggrundsmaterialesamling. I et vist omfang indgår tillige artikler fra identficerbare internationale nyhedsmedier.

Hovedparten af Flygtningenævnets baggrundsmateriale er tilgængeligt via nævnets hjemmeside. Baggrundsmaterialet omfatter aktuelt og relevant materiale vedrørende forholdene i det enkelte land. Der er for hvert land en bilagsliste med en kort gengivelse af indholdet i de enkelte dokumenter med et link til dokumentet. Det er desuden muligt at søge direkte i indholdet af dokumenterne efter specifikke oplysninger. Det er således enkelt for nævnets medlemmer, de mødende advokater og andre interesserede at fremfinde relevant baggrundsmateriale.

Det er det enkelte nævnsmedlem, som ud fra princippet om fri bevisbedømmelse vurderer baggrundsoplysningernes betydning i forhold til oplysningerne i den enkelte sag. Det er derfor ikke muligt generelt at beskrive, hvorledes baggrundsoplysningerne fra forskellige kilder bliver vurderet, herunder hvorvidt oplysninger fra en bestemt kilde tillægges større betydning end oplysninger fra andre kilder. Hvis flere af hinanden uafhængige kilder har afgivet samstemmende oplysninger, må dette dog antages at blive tillagt særlig vægt.

11.2.3.2 Opdatering af nævnets baggrundsmateriale

På nævnets hjemmeside offentliggøres baggrundsmateriale vedrørende de lande, som nævnet modtager flest asylansøgere fra. Oplysningerne i baggrundsmaterialet er en del af det faktiske grundlag, der indgår i nævnets vurdering af den enkelte asylsag.

Flygtningenævnets sekretariat sørger for, at Flygtningenævnets baggrundsmateriale løbende ajourføres, og at de relevante rapporter vedrørende de forskellige lande indgår i baggrundsmaterialet. Flygtningenævnet vil således normalt mindst tre gange årligt offentliggøre nyt baggrundsmateriale på Flygtningenævnets hjemmeside vedrørende de lande, som nævnet modtager flest asylansøgere fra.

Søgningen efter baggrundsmateriale foregår på den måde, at nævnssekretariatets sagsbehandlere er inddelt i en række landegrupper, der er ansvarlige for søgning af baggrundsmateriale for de enkelte lande i landegruppen. Derudover er de enkelte lande inddelt i gruppe I og gruppe II-lande. Gruppe I-lande er de lande, hvorfra nævnet behandler flest sager, eller som på grund af udviklingen i landet eller af andre grunde findes at skulle følges nærmere. Gruppe II-lande er lande, hvorfra der er få sager, og hvor der derfor ikke foretages en løbende opdatering af baggrundsmaterialet. Opdatering af baggrundsmaterialet vedrørende gruppe I-lande foretages løbende. Opdateringen af baggrundsmateriale vedrørende gruppe II-lande foretages konkret, det vil sige, når nævnet modtager en sag vedrørende en ansøger fra det pågældende land.

Flygtningenævnets sekretariat søger endvidere efter baggrundsmateriale, hvis der opstår et særligt behov herfor, hvilket typisk vil være tilfældet, hvis der opstår væsentlige ændringer i forholdene i et land. I tilfælde, hvor udviklingen i et land eller område sker hurtigt og dramatisk kan den løbende, aktuelle pressedækning også have betydning ved vurdering af et asylretligt beskyttelsesbehov.

Med henblik på at Flygtningenævnet kan træffe korrekte afgørelser på et veloplyst grundlag, skal relevant baggrundsmateriale være tilgængeligt for nævnet, Udlændingestyrelsen og den beskikkede advokat inden nævnsmødet.

Den beskikkede advokat bliver forud for hver enkelt sags behandling i nævnet orienteret om, at Flygtningenævnets bilagsfortegnelser og baggrundsmateriale vedrørende det pågældende land kan findes på og downloades fra nævnets hjemmeside.

I dagene op til hvert nævnsmøde kontrollerer nævnssekretæren, om der er optaget nyt baggrundsmateriale, som endnu ikke er offentliggjort på nævnets hjemmeside. Hvis der foreligger nyt ikke-offentliggjort materiale, udsendes dette materiale seks dage før

nævnsmødet. Hvis materialet er fremkommet umiddelbart før nævnsmødet, udleveres det på mødet.

11.2.4 Flygtningenævnets indhentelse af yderligere oplysninger

11.2.4.1 Høringer

Hvis nævnet finder, at der ikke foreligger tilstrækkelige oplysninger til at træffe afgørelse i en sag, udsætter nævnet sagens afgørelse med henblik på, typisk via Udenrigsministeriet, at indhente oplysninger til brug for sagen. Der kan være tale om oplysninger om såvel mere generelle forhold i det pågældende land som om oplysninger af helt konkret karakter af betydning for afgørelsen af den pågældende sag.

Behovet for at indhente yderligere oplysninger kan også opstå i forbindelse med anmodninger om genoptagelse af allerede afgjorte asylsager.

Når nævnet skal tage stilling til, om en sag bør udsættes på en konkret eller en generel høring, er den aktuelle kildesituation i det pågældende land et nødvendigt led i nævnets vurdering, idet høringer vedrørende visse lande på forhånd kan siges at være meget vanskelige eller ikke mulige at gennemføre.

Når nævnet har truffet beslutning om at iværksætte en høring, foretager nævnssekretariatet en nærmere vurdering af, hvorledes høringen skal formuleres og ekspederes, herunder hvorvidt det vil være formålstjenligt at udvide høringstemaet af hensyn til den videre behandling af andre sager. Forud for en generel høring kan nævnssekretariatet orientere Udlændingestyrelsens Landedokumentation om høringen med henblik på at undgå parallelhøringer. Af samme grund modtager nævnets sekretariat fra Udlændingestyrelsens Landedokumentation kopi af generelle høringer, som Udlændingestyrelsen foretager.

Hvis en høring har generel karakter og derved kan få betydning for vurderingen af andre tilsvarende sager, indgår nævnets eller Udlændingestyrelsens høringsbrev i det generelle baggrundsmateriale. Når Flygtningenævnets sekretariat seks dage før nævnsmøderne udsender eventuelle nye baggrundsoplysninger til nævnet, den beskikkede advokat og Udlændingestyrelsen, vedlægges således kopi af relevante verserende høringer. Advokaten får på den måde mulighed for at vurdere, om en verserende høring giver anledning til under nævnsmødet at nedlægge påstand om udsættelse af en sag på fremkomsten af svaret på en verserende høring.

En sådan høring kan indebære, at behandlingen af et større antal sager må stilles i bero.

Såfremt høringstemaet er af helt generel karakter, kan spørgsmålet om udformningen af høringen og betydningen heraf for andre sager endvidere drøftes i Flygtningenævnets koordinationsudvalg.

Det kan forekomme, at Flygtningenævnets koordinationsudvalg selv tager initiativ til, at der indhentes nye generelle oplysninger til brug for behandlingen af en større eller mindre gruppe af (ensartede) sager.

Også svar på helt konkrete høringer indeholder til tider oplysninger af generel karakter. I sådanne tilfælde vil høringssvaret i anonymiseret form indgå i nævnets generelle baggrundsmateriale.

Som eksempel fra Flygtningenævnets praksis på, at nævnet har forholdt sig til Udenrigsministeriets svar på en generel høring, kan henvises til afgørelsen Syri/2022/34, der er omtalt i Flygtningenævnets formandskabs 31. beretning (2022), side 482 f.

Som eksempel på en afgørelse, hvor nævnet har forholdt sig til et høringssvar indhentet til brug for behandlingen af den konkrete sag kan henvises til afgørelsen Syri/2022/42, der er omtalt i Flygtningenævnets formandskabs 31. beretning (2022), side 483 ff.

11.2.4.2 Ægthedsvurderinger

I mange konkrete sager fremlægges der dokumenter, typisk i form af tilsigelser, udskrift af dombøger, erklæringer om medlemskab af ulovlige politiske partier m.v., eller aviser med efterlysninger til støtte for asylansøgerens forklaring om forfølgelse i hjemlandet. Hvis sådanne dokumenter m.v. ikke umiddelbart kan lægges til grund eller afvises som konstruerede til lejligheden, foretager Flygtningenævnet en vurdering af, om der via Udenrigsministeriet skal søges indhentet en udtalelse om, hvorvidt dokumenterne kan anses for at være ægte.

Da foretagelsen af en ægthedsvurdering kan være både tids- og udgiftskrævende, vil nævnet alene iværksætte en høring af Udenrigsministeriet, såfremt resultatet heraf kan antages at have betydning for nævnets vurdering af sagen. Nævnet vil endvidere ved vurderingen af, om der skal iværksættes en høring, blandt andet kunne lægge vægt på ansøgerens generelle troværdighed i sagen og på baggrundsoplysningerne om muligheden for at fremskaffe falske dokumenter eller ægte dokumenter med usandt indhold i ansøgerens hjemland samt udbredelsen heraf.

Nævnet vil endvidere kunne lægge vægt på dokumenternes karakter, herunder om de fremstår som udstedt af myndigheder, politiske partier eller personer fra ansøgerens hjemområde. Således vil f.eks. en erklæring udstedt af en landsbyleder eller af en euro-

pæisk afdeling af et ulovligt politisk parti kunne være ægte i den forstand, at dokumentet reelt er udstedt af den pågældende person eller organisation, uden at dette dog nødvendigvis er udtryk for, at indholdet er sandt. I en sådan situation vil en ægthedsvurdering af dokumentet således ikke bidrage til oplysning af sagen.

Der henvises til Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols udtalelse i sagen M.K. mod Frankrig (Appl. 76100/13), beslutning af 1. september 2015, præmis 30, hvori klageren havde fremlagt adskillige erklæringer fra personer i sin omgangskreds, som bekræftede, at der var udtrykt trusler om hævn overfor klageren. Domstolen udtalte, at de nationale myndigheder som udgangspunkt er bedst egnet til at bedømme de beviser, der forelægges dem, men at de nationale myndigheder i den foreliggende sag havde været uenige med hensyn til hvilken bevisværdi, der skulle tillægges de pågældende dokumenter. Regeringen fandt erklæringernes bevisværdi tvivlsom henset til deres forfattere og mangel på præcision. Domstolen var enig med klageren i, at det er vanskeligt at opnå andre former for bevismateriale for sådanne trusler. Den kunne dog ikke se bort fra, at alle erklæringerne stammede fra personer, der stod klageren nær, det være sig familiemedlemmer eller venner, og tog derfor den tvivl, som både regeringen og de administrative myndigheder havde givet udtryk for, i betragtning.

Endvidere vil tidspunktet og omstændighederne for dokumentets fremkomst, og ansøgerens forklaringer herom, kunne tillægges betydning ved vurderingen af, om en høring bør iværksættes.

I visse tilfælde vil det ikke være muligt at foretage egentlige ægthedsvurderinger. Dette gælder lande, hvor Udenrigsministeriet ikke råder over kilder, der kan forelægges dokumenter med personfølsomme oplysninger. I sådanne sager kan der eventuelt i stedet foretages en generel høring om domstolsprocedurer, myndighedskompetence m.v.

Hvis Flygtningenævnet beslutter at iværksætte en høring, påser nævnet forud for afsendelsen til Udenrigsministeriet, at der foreligger fornødent samtykke fra den pågældende asylansøger til, at de omhandlede oplysninger kan indhentes via Udenrigsministeriet, eventuelt ved anvendelse af lokale kilder.

Da det i langt de fleste asylsager typisk er afgørende, at oplysninger om ansøgeren eller ansøgerens identitet ikke videregives til hjemlandets myndigheder, anfører Flygtningenævnet normalt i høringsskrivelserne følgende forbehold: ”Asylansøgerens identitet må ikke komme de stedlige myndigheder eller uvedkommende tredjemand til kundskab. Derimod vil pågældendes identitet om nødvendigt og i fortrolighed kunne videregives til den af ambassaden benyttede advokat eller tilsvarende kilde.”

Der er i samarbejde mellem Udenrigsministeriet og udlændingemyndighederne udarbejdet et sæt retningslinjer for foretagelse af ægthedsvurderinger i udlændingesager. Retningslinjerne indeholder blandt andet en gennemgang af de sagstyper, i hvilke der er behov for indhentelse af en ægthedsvurdering af udenlandske dokumenter, og af den arbejdsgang, der følges i forbindelse med foretagelse af ægthedsvurderingerne, herunder Udenrigsministeriets retningslinjer for udvælgelse af kilder.

Som eksempel på nævnets vurdering af fremlagte dokumenter kan henvises til afgørelsen Afgh/2020/22, der er omtalt i formandskabets 29. beretning (2020), side 502 f.

Se som eksempel på sager, hvor nævnet blandt andet lagde vægt på ansøgerens troværdighed og baggrundsoplysningerne om muligheden for at fremskaffe samt udbredelsen af falske dokumenter endvidere den i formandskabets 23. beretning (2014), side 200 f., nævnte afgørelse Bang/2014/7, hvor Flygtningenævnets flertal ikke kunne lægge ansøgerens forklaring om, at han var tiltalt for et drab, som han ikke havde begået, til grund. Flertallet fandt ikke anledning til at udsætte sagen på en ægthedsvurdering af de af ansøgeren fremlagte dokumenter, hvoraf det fremgik, at han var tiltalt i sagen, idet flertallet herved lagde vægt på, at det fremgår af baggrundsoplysningerne vedrørende Bangladesh, at det er let at skaffe falske dokumenter, og at disse florerer i vid udstrækning. Se endvidere den i 23. beretning (2014), side 415 ff., nævnte afgørelse Alba/2014/1, hvor nævnet fandt, at det ikke kunne føre til et andet resultat i en sag vedrørende et albansk ægtepar, at ansøgerne måtte formodes at kunne skaffe en erklæring fra en mægler, der havde mæglet i en blodfejdekonflikt, idet det fremgår af baggrundsmaterialet vedrørende Albanien, at breve fra blodhævnskomiteer med videre florerer i stor stil. Flygtningenævnet fandt derfor heller ikke anledning til at udsætte sagen på indhentelse af den pågældende erklæring.

Som eksempel på sager, hvor en af Udenrigsministeriets ægthedsvurdering er indgået som et element i nævnets vurdering af ansøgerens troværdighed, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **juni 2023** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst første gang i 2018. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk [etnicitet] og [muslim] med iransk statsborgerskab. Ansøgeren har boet i [et andet mellemøstligt land] frem til [2005-2010] og herefter i Iran frem til sin legale udrejse i [2005-2010]. Han har været medlem af [Organisation A] i fire til fem måneder i år 2000, hvor han har fungeret som [beskrivelse af funktion]. Ansøgeren har henvist til, at han ved indrejse i Iran i [2005-2010] blev tilbageholdt i [antal dage] dage af de iranske myndigheder som følge af, at han blev fundet i besiddelse af et FN ID-kort. I [2005-2010] blev ansøgeren tilbageholdt et par dage i forbindelse med en udrejse af Iran, idet han blev fundet i besiddelse af et falsk irakisk pas. Begge gange er ansøgeren

løsladt mod kaution. Ansøgeren købte i [2010-2015] en forfalsket militærbog med henblik på at få udstedt et iransk nationalitetspas. Ansøgeren har endvidere henvist til, at hans [familiemedlem A], [navn], har været fængslet i lange perioder siden [i perioden 2010 -2015] og fortsat er det, og at ansøgerens [familiemedlem B] har oplyst, at [navn] kan have fortalt myndighederne, at det [politiske] materiale, der er fundet på hans computer, tilhører ansøgeren. Ansøgeren har oplyst, at han udrejste legalt fra Iran til [andet europæisk land] i [2010-2015], hvortil han var blevet familiesammenført. Ansøgeren blev senere udvist af [andet europæisk land] med indrejseforbud i [i et andet år], og han udrejste frivilligt af [andet europæisk land] til Iran den [efteråret] 2017. Ansøgeren rejste fra Iran til Irak dagen efter, i hvilken forbindelse han fremviste og fik stemplet sit nationalitetspas, og derfra videre gennem flere lande til [i et andet år]. Efterfølgende har ansøgeren fra Iran modtaget to indkaldelser og en retskendelse fra 2018, hvorved han in absentia er idømt [antal] års fængsel og [antal] piskeslag. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han på baggrund af ovenstående frygter at blive fængslet og tortureret af de iranske myndigheder. Derudover har ansøgeren henvist til, at han frygter, at de iranske myndigheder finder ud af, at han har arbejdet for [Organisation A], idet de er i besiddelse af hans [Organisation A] medlemskort. Ansøgeren har desuden været medlem af [Organisation B] og er nu medlem af [Organisation C], der ligeledes er [politisk forhold], hvor han i [vinter 2022/2023] har deltaget i et politisk møde, og at hans navn fremgår af referatet for mødet, der er tilgængeligt på internettet. I forbindelse med sagens behandling i Flygtningenævnet har ansøgeren yderligere henvist til, at han frygter at rejse tilbage til Iran, fordi han har deltaget i en demonstration i Danmark og udtrykt kritiske holdninger til det iranske styre på sin [socialt medie]. Ansøgeren har såvel under sin asylsag i Danmark som i [et andet europæisk land] henvist til en fremlagt retskendelse fra Iran dateret den [foråret] 2018, ifølge hvilken ansøgeren skulle være idømt [antal] års fængsel og [antal] piskeslag, samt to indkaldelser til retsmøder. Som anført af Udlændingestyrelsen fremgår det af Udenrigsministeriets notat af [sommer] 2021, at en uafhængig kilde har vurderet, at dokumenterne ikke er ægte. Ifølge notatet har kilden lagt vægt på flere forhold, herunder at det iranske Justitsministeriums logo ikke har den samme størrelse som i andre høringsindkaldelser, at datoen for forkyndelsen og kvitteringen for aflevering af forkyndelsen ikke er udfyldt, at arkivnumrene i de tre sager er forskellige til trods for, at det drejer sig om samme sag, og at retskendelsen ikke er dateret samme dag som retsmødet, hvilket ellers altid er tilfældet i Iran. Hertil kommer en række øvrige mindre fejl, der ikke kan beskrives som ubetydelige, herunder at den straf, der idømmes, ikke er indeholdt i strafferammen for den paragraf, der henvises til, og at der refereres til ugedage, hvilket ikke er sædvanligt. Ansøgeren har forklaret, at han er idømt den angivne straf på baggrund af tre konkrete lovovertrædelser begået henholdsvis i [2005-2010], hvor han købte et falsk iransk pas, i [2010-2015], hvor han udeblev fra et retsmøde, og i [2010-2015], hvor han købte en forfalsket militærbog, så han kunne få udstedt iransk nationalitetspas. Hertil kommer, at ansøgeren

udrejste af Iran i [2005-2010], hvor han blev anholdt og frihedsberøvet i [antal dage], fordi han var i besiddelse af et FN ID-kort. Flygtningenævnet tiltræder, at de fremlagte dokumenter ikke kan anses for værende ægte, og Flygtningenævnet tilsidesætter derfor den del af ansøgerens forklaring om sit asylmotiv, der knytter sig hertil, som værende utroværdig. I lyset heraf findes ansøgerens generelle troværdighed at være svækket. I den forbindelse bemærker Flygtningenævnet yderligere, at ansøgeren ansøgte om og fik nationalitetspas udstedt på den iranske ambassade i [et andet europæisk land], og at han herefter indrejste frivilligt og legalt i Iran i [2015-2020], uden at han i den forbindelse blev tilbageholdt, samt at han kort tid derefter udrejste legalt til Irak. Flygtningenævnet finder endvidere, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han er i et asylbegrundende modsætningsforhold til de iranske myndigheder som følge af, at hans [familiemedlem A] måtte være fængslet. Det bemærkes i den forbindelse, at [familiemedlem A] ifølge ansøgeren har været fængslet i lange perioder siden [2010-2015] og også var det, da ansøgeren indrejste i Iran i [2015-2020], samt at det beror på ansøgerens formodning, at [familiemedlem A] har oplyst, at [politisk] materiale på hans computer tilhører ansøgeren. Flygtningenævnet finder endeligt, at ansøgeren heller ikke har sandsynliggjort, at han befinder sig i et asylbegrundende modsætningsforhold til de iranske myndigheder som følge af de politiske aktiviteter, han har udført i Danmark. Flygtningenævnet har i den forbindelse lagt vægt på aktiviteternes underordnede karakter og begrænsede eksponering. Herefter og af de grunde, Udlændingestyrelsen i øvrigt har anført, stadfæster Flygtningenævnet afgørelsen." Iran/2023/24

Se som eksempel på sager, hvor dokumenter har været forelagt for UNHCR, kan henvises til den i formandskabets 23. beretning (2014), side 126 f., nævnte afgørelse Bang/2014/2.

11.2.4.3 Dokumenttekniske erklæringer

Hvis Flygtningenævnet har brug for en mere teknisk vurdering af et dokuments ægthed, kan nævnet anmode Nationalt ID-center, der er en uafhængig enhed, der organisatorisk hører under Hjemrejsestyrelsen, om at foretage en teknisk vurdering af dokumentet, herunder af identitetskort, for at få fastslået, om dokumentet er ægte.

Som eksempel på en afgørelse, hvor en dokumentteknisk erklæring udarbejdet af Nationalt ID-center er indgået i vurderingen af ansøgerens troværdighed, kan henvises til afgørelsen Iran/2020/67, der er omtalt i formandskabets 29. beretning (2020), side 505 ff. Fra nævnets praksis i beretningsåret kan nævnes:

Nævnet meddelte i **januar 2023** opholdstilladelse **(K-status)** til en mandlig statsborger fra Eritrea. Indrejst i 2016. Genoptaget sag**. Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk [etnicitet] og katolik af trosretning. Ansøgeren har ikke været medlem af politi-

ske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren henviste i forbindelse med sin oprindelige asylsag til, at han er statsborger i Eritrea, og at han ved tilbagevenden til Eritrea frygtede for at skulle aftjene militærtjeneste. Til støtte for sit asylmotiv som statsborger i Eritrea henviste ansøgeren til, at han er født i byen [K] i Eritrea af eritreiske forældre. Efter ansøgerens fødsel rejste ansøgerens far til [andet afrikansk land end Eritrea], hvor han boede sammen med sin anden ægtefælle. Ansøgerens mor tog ansøgeren med til [andet afrikansk land end Eritrea], da ansøgeren var [4-7] år gammel. Ansøgerens mor tog til [land L], hvor hun senere døde, da ansøgeren var [8-11] år gammel. Ansøgerens far udrejste til [land M], da ansøgeren var [8-11] år, hvorefter ansøgeren boede hos sin fars anden ægtefælle frem til sin udrejse af [andet afrikansk land end Eritrea]. Ansøgeren udrejste fra [andet afrikansk land end Eritrea] på et visum til [land M] [i sommeren] 2016, da han skulle til [land M] for at [udøve aktivitet] sammen med [sit sportshold]. Ansøgeren oplyste, at han ikke længere har nogen biologisk familie i [andet afrikansk land end Eritrea]. Han oplyste desuden, at [andet afrikansk land end Eritrea] ikke er hans land, og at han udrejste på et [andet afrikansk lands pas], som han har fået udstedt på falsk grundlag. Ansøgeren frygter derfor for, at hvis han bliver sendt tilbage til [andet afrikansk land end Eritrea], vil han blive fængslet og sendt tilbage til Eritrea. [I sommeren] 2017 stadfæstede Flygtningenævnet Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på asyl efter udlændingeloven § 7, stk. 1 og 2, idet nævnet lagde til grund, at ansøgeren var statsborger [i et andet afrikansk land end Eritrea] i overensstemmelse med sit pas [udstedt af myndighederne i dette land]. Nævnet lagde ved sin afgørelse vægt på, at ansøgerens forklaring om, at han er eritreisk statsborger fremstår utroværdig på væsentlige punkter. Nævnet lagde også vægt på, at ansøgeren efter sin forklaring havde fået udstedt et ægte [andet afrikansk lands pas] af [dette lands] myndigheder. Dette var underbygget af, at ansøgeren [i sommeren] 2016 af [land M's] myndigheder havde fået udstedt visum på grundlag af sit [pas fra andet afrikansk land]. Flygtningenævnet lagde også vægt på, at ansøgerens forklaring om, at hans [pas fra et andet afrikansk land] var udstedt på grundlag af en forfalsket fødselsattest, fremstod utroværdig. Endelig lagde nævnet vægt på, at pas i [andet afrikansk land end Eritrea] bliver udstedt på grundlag af oplysningerne i [dokument], som svarer til en fødselsattest, og at det fremgår af [baggrundsrapport vedrørende andet afrikansk land], at [andet afrikansk land end Eritreas] efterretnings- og sikkerhedstjeneste konsulteres for at tjekke [dokumentets] oplysninger i forbindelse med udstedelse af pas. Flygtningenævnet lagde derfor til grund, at [myndighederne fra et andet afrikansk land] ville have afvist pasudstedelse på grundlag af et falsk [dokument]. [I foråret] 2020 besluttede Flygtningenævnet at genoptage og hjemvise ansøgerens spontansag. Ansøgeren henviste som asylmotiv forsat til, at han er statsborger i Eritrea. Til støtte for sit asylmotiv som statsborger i Eritrea henviste ansøgeren til kopi af et bilag på engelsk, der skulle være udstedt af den eritreiske ambassade i [by N] [i foråret] 2019, hvor ambassaden bekræfter, at ansøgeren "according to the civil register

og The State of Eritrea is an Eritrean citizen". Ansøgeren henviste desuden til en kopi af sin fødselsattest fra Eritrea. Nationalt ID-center, Dokumentteknisk laboratorium, undersøgte de fremlagte dokumenter. Ved erklæring af [foråret] 2020 oplyste centeret, at der ingen grund er til at antage at dokumentet er uægte. [I efteråret] 2021 stadfæstede Flygtningenævnet Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på asyl. Det fremgår af Flygtningenævnets afgørelse, at nævnet lagde vægt på, at ansøgeren på mødet forklarede sig usikkert i forhold til sin ret detaljerede forklaring til Flygtningenævnet [i sommeren] 2017. Flygtningenævnet lagde desuden vægt på, at ansøgeren alene fremlagde kopier af de dokumenter, der angiver at være udstedt af eritreiske myndigheder, og at ægtheden af dokumenterne derfor ikke var reelt mulige at efterprøve. Flygtningenævnet vurderede derfor, at ansøgerens forklaring om, at han er fra Eritrea, er utroværdig. Flygtningenævnet henholdt sig således til Flygtningenævnets afgørelse [sommeren] 2017, hvor nævnet stadfæstede Udlændingestyrelsens afslag på asyl i henhold til udlændingelovens § 7, stk. 1 og stk. 2, idet nævnet lagde til grund, at ansøgeren var statsborger i [andet afrikansk land end Eritrea] i overensstemmelse med sit pas [fra andet afrikansk land end Eritrea]. Da de generelle forhold i [andet afrikansk land end Eritrea] ikke kunne medføre asyl, og da ansøgeren havde oplyst, at han ikke havde konflikter med myndighederne eller andre i [andet afrikansk land end Eritrea], stadfæstedes Udlændingestyrelsens afgørelse af [foråret] 2021. [I efteråret] 2022 har Flygtningenævnet besluttet at genoptage sagen til behandling på nyt mundtligt nævnsmøde. Ansøgeren har i genoptagelsessagen som asylmotiv fortsat henvist til, at han er statsborger i Eritrea, og at han ved tilbagevenden til Eritrea risikerer at skulle aftjene nationaltjeneste, hvilket han ikke ønsker. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv som statsborger i Eritrea henvist til, at han har fremskaffet sin originale fødselsattest fra Eritrea. Ansøgeren har desuden henvist til, at nægtelse af nationaltjeneste i Eritrea indebærer risiko for forfølgelse af grunde omfattet af flygtningekonventionen. Ansøgeren har som nyt asylmotiv henvist til, at han ved tilbagevenden til [andet afrikansk land end Eritrea] frygter for de generelle forhold i landet. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv om frygt for de generelle forhold i [andet afrikansk land end Eritrea] henvist til, at forholdene i [andet afrikansk land end Eritrea] på nuværende tidspunkt er af en sådan beskaffenhed, at han ved tilbagevenden dertil risikerer at blive underkastet dødsstraf, tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. På baggrund af den af ansøgeren fremlagte fødselsattest, der fremstår original, og som er blevet ægthedsvurderet af Nationalt ID-Center, der blandt andet har anført, at der ingen grund er til at antage, at dokumentet er uægte, sammenholdt med de af ansøgeren fremlagte dåbsattester fra Eritrea vedr. ansøgeren og hans far, den fremlagte kopi af hans fars id-kort fra Eritrea og den fremlagte kopi af erklæring fra Embassy of the State of Eritrea i [by N] af [foråret] 2018, hvori ambassaden bekræfter, at ansøgeren er eritreisk statsborger, sammenholdt med ansøgerens forklaring for Flygtningenævnet, herunder om sin familie i Eritrea, finder Flygtningenævnet efter en samlet vurdering, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han er

eritreisk statsborger. Det fremgår af baggrundsoplysningerne, herunder EASO's rapport "Eritrea National service, exit, and return – Country of Origin Information Report" fra september 2019 og Udlændingestyrelsens og Dansk Flygtningehjælps fælles rapport: "Eritrea – National Service, exit and entry", fra januar 2020, at alle eritreere mellem 18 og 40 år skal i nationaltjeneste i 18 måneder. Det fremgår endvidere blandt andet, at eritreiske statsborgere, der vender tilbage, og som ikke har aftjent nationaltjeneste, vil være i reel risiko for at blive tvunget til at udføre nationaltjeneste og straffet for unddragelse og ulovlig udrejse. Ansøgeren var [4-7] år, da han med sin mor udrejste af Eritrea til [andet afrikansk land end Eritrea], hvor han boede hos sin stedmor, og han har ikke aftjent nationaltjeneste i Eritrea. På den baggrund og efter de øvrige baggrundsoplysninger vedrørende Eritrea, herunder EASOs seneste rapport af 19. april 2021: "Latest developments on political situation and national service between 1 January 2020 and 31 January 2021" og på baggrund af det ovenfor anførte om ansøgerens statsborgerskab, finder Flygtningenævnet, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Eritrea vil være i en reel risiko for at skulle aftjene militærtjeneste. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1". Erit/2023/1

11.2.4.4 Sprogtest

Hvis en asylansøgers oplysninger om sin identitet og nationalitet ikke findes at kunne lægges til grund, kan det forekomme, at ansøgeren bliver anmodet om at deltage i en sprogtest. Et sproganalyseinstitut vil i den forbindelse vurdere, om ansøgeren må antages at komme fra det angivne land m.v. på baggrund af det talte sprog, og ansøgerens kendskab til sprog og nationale forhold i øvrigt. Såfremt ansøgeren vurderes ikke at have sin sproglige baggrund i det angivne land, vil analyseinstituttet om muligt angive, hvor ansøgeren så må formodes at komme fra.

Som eksempel på, at nævnet mere generelt har forholdt sig til betydningen af en sprogundersøgelse kan nævnes de i Flygtningenævnets formandskabs 31. beretning (2022), side 489 ff. omtalte afgørelser Soma/2022/24 og Soma/2022/25.

11.2.4.5 Anerkendelse som flygtning af UNHCR forud for indrejse i Danmark

Flygtningenævnet har behandlet enkelte sager, hvor UNHCR forud for ansøgerens indrejse i Danmark har anerkendt eller registreret den pågældende som flygtning, eventuelt på prima facie-basis.

Flygtningenævnet er ikke bundet af, at UNHCR efter organisationens mandat har anerkendt den pågældende som flygtning. Det påhviler således de danske myndigheder selvstændigt at vurdere, om ansøgeren på tidspunktet for myndighedernes behandling

af sagen opfylder betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. UNHCR's anerkendelse vil dog indgå som et moment i Flygtningenævnets samlede asylvurdering.

Som eksempel på en sag, hvor Flygtningenævnet har forholdt sig til en forudgående UNHCR-anerkendelse kan henvises til afgørelsen Irak/2017/48, der er omtalt i formandsskabets 26. beretning (2017), side 204 ff.

11.2.4.6 Reformatio in pejus

Som anført ovenfor under afsnit 11.2, er Flygtningenævnets bevisvurdering fri og således ikke bundet af særlige bevisregler, ligesom Flygtningenævnet ikke er bundet til at lægge ansøgerens forklaring om bestemte faktiske omstændigheder til grund i samme omfang, som Udlændingestyrelsen har gjort ved sagens behandling i 1. instans.

Som eksempler på spontane asylsager, hvor Flygtningenævnet i modsætning til Udlændingestyrelsen ikke kunne lægge ansøgerens forklaring til grund og derfor meddelte ansøgeren afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 med en anden begrundelse end Udlændingestyrelsen, kan henvises til afgørelserne Syri/2013/23, der er omtalt i Flygtningenævnets formandskabs 22. beretning (2013), side 142 ff., og Afgh/2016/198, der er omtalt i formandskabets 25. beretning (2016), side 196 f.

I overensstemmelse med almindelige forvaltningsretlige regler finder princippet om forbud mod reformatio in pejus anvendelse i forhold til Flygtningenævnets prøvelse af Udlændingestyrelsens afgørelser. Det betyder, at Flygtningenævnet som udgangspunkt ikke kan fravige Udlændingestyrelsens afgørelser til skade for ansøgeren. I sager, hvor Udlændingestyrelsen har anset ansøgeren for omfattet af udlændingelovens § 7, men meddelt afslag på opholdstilladelse, eksempelvis fordi et andet land kan tjene som ansøgerens første asylland, jf. udlændingelovens § 7, stk. 4, eller fordi ansøgeren er udelukket fra at blive meddelt opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 10, vil nævnet som udgangspunkt være bundet af Udlændingestyrelsens afgørelser i forhold til spørgsmålet om, hvorvidt ansøgeren er omfattet af udlændingelovens § 7. Såfremt det konkrete nævn ikke finder, at der er grundlag for at meddele afslag på opholdstilladelse med henvisning til, at et andet land kan tjene som ansøgerens første asylland, eller ikke finder, at ansøgeren skal udelukkes fra opholdstilladelse, vil nævnet derfor meddele ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7.

Af nævnets praksis fremgår det imidlertid, at det i visse tilfælde bør overvejes, om princippet om forbud mod reformatio in pejus er til hinder for at træffe en afgørelse, der er til ugunst for ansøgeren. Dette gælder særligt i de tilfælde, hvor det oprindelige asylgrundlag er blevet tilvejebragt på grundlag af ansøgerens urigtige oplysninger til myn-

dighederne. Dette skal også ses i sammenhæng med, at oplysningen af asylsagen i høj grad bygger på ansøgerens oplysninger, jf. udlændingelovens § 40. Flygtningenævnet er således ikke bundet til at lægge ansøgerens forklaring om bestemte faktiske omstændigheder til grund i samme omfang, som Udlændingestyrelsen har gjort ved sagens behandling i 1. instans. Se herom endvidere Flygtningenævnets 22. beretning (2013), s. 142 ff.

Som eksempel på sager, hvor Flygtningenævnet har taget stilling til, om forbuddet mod reformatio in pejus var til hinder for, at Udlændingestyrelsen i forbindelse med den fornyede behandling af en hjemvist sag foretog en fornyet vurdering af ansøgerens asylmotiv i forhold til hjemlandet, kan henvises til de afgørelser, der er omtalt i Flygtningenævnets formandskabs 31. beretning (2022), side 491 f.

Flygtningenævnet har i et fåtal af sager truffet afgørelse om at ændre Udlændingestyrelsens afgørelser, hvorefter ansøgeren var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller stk. 2, men udelukket fra opholdstilladelse efter udlændingelovens § 10, på en sådan måde, at ansøgeren ikke kunne anses for omfattet af udlændingelovens § 7 og derfor kunne udsendes tvangsmæssigt til sit hjemland.

Som eksempel på en nylig afgørelse i en udsendelsessag, hvor Udlændingestyrelsen lagde klagerens forklaring til grund og derfor anså klageren for omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, men udelukket fra at kunne opnå opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 10, stk. 3, og hvor nævnet tilsidesatte klagerens forklaringer og som følge heraf traf afgørelse om, at den pågældende ikke var omfattet af udlændingelovens § 7 og kunne udsendes tvangsmæssigt til sit hjemland, kan nævnes:

Nævnet ændrede i **februar 2024** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i [starten af 1990'erne] og oprindeligt meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 8, jf. § 7, stk. 1. Klageren blev i 2020 idømt fængsel i 5 år for overtrædelse af straffelovens § 191, samt andre bestemmelser i straffeloven, bestemmelser i lov om euforiserende stoffer og bestemmelser i bekendtgørelse om euforiserende, samt udvist af Danmark med indrejseforbud for bestandigt. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren har ikke givet møde i forbindelse med sagens behandling på møde i Flygtningenævnets. Sagen er fremmet i medfør af § 37, stk. 1, i Flygtningenævnets forretningsorden. Klageren er ved [landsret] ankedom af [efteråret] 2020 udvist af Danmark med indrejseforbud for bestandig. Klageren har haft opholdstilladelse efter udlændingelovens § 8, jf. § 7, stk. 1, og der skal herefter i medfør af udlændingelovens § 49 a træffes afgørelse om, hvorvidt udlændingelovens § 31 er til hinder for, at klageren kan udsendes til Iran. Klageren er etnisk [etnicitet] fra [by A], Iran. Klageren har senest oplyst at have været medlem af [politisk parti] fra han var [12-18 år] og frem til

[starten af 1990'erne]. Klageren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Iran frygter at blive henrettet af de iranske myndigheder, idet han har været medlem af [politisk parti A] og deltaget i [4-7] angreb mod iranske kaserner i perioden mellem [starten af 1980'erne] og [slutningen af 1980'erne]. Klageren har til støtte for dette asylmotiv oplyst, at han blev medlem af [politisk parti A], da han var omkring [12-18 år]. Klageren var menigt medlem af [politisk parti A], og han indsamlede informationer og definerede områder for partiet. Da klageren var [16-18 år], blev han anholdt og fængslet af de iranske myndigheder på grund af sine politiske aktiviteter. Han var fængslet i omkring [0-3] år, før de iranske myndigheder vurderede, at han fortrød sine handlinger og løslod ham mod kaution. Efter løsladelsen tog klageren til grænseområdet mellem Iran og [mellemøstligt land], hvor han opholdt sig frem til sin udrejse af Iran. Klageren begyndte at kæmpe for [politisk parti A] og var finskytte under [4-7] angreb mod iranske kaserner i [område] i [region]-regionen i Iran. Angrebene foregik i perioden [i 1980erne], og alt personel og materiel på kasernerne blev henholdsvis dræbt og ødelagt. Klageren har som asylmotiv endvidere henvist til, at han ved en tilbagevenden til Iran frygter at blive henrettet af de iranske myndigheder, fordi han er konverteret til kristendommen. Klageren har til støtte for dette asylmotiv oplyst, at han konverterede til kristendommen under sit ophold i [europæisk land] i [starten af 1990'erne]. Dengang blev klageren døbt ind i [forgrening af kristendommen A], men han er under afsoning i 2020 blevet døbt af fængselspræsten, hvorved han blev medlem af [forgrening af kristendommen B]. Klageren har bekendt sig til kristendommen siden [starten af 1990'erne], og da han kom til Danmark, arbejdede han i en frikirke. I frikirken blev ansøgeren interesseret i [forgrening af kristendommen B], og han ønskede at gå i en kristen skole, men det lykkedes ikke, idet klageren blev anholdt. Klageren har i fængslet læst biblen 71 gange på 40 måneder, og han har konverteret [10-15] personer fra islam til kristendommen. I fængslet læste klageren i biblen syv timer om dagen. Udlændingestyrelsen har for Flygtningenævnet nedlagt påstand om hjemvisning. Styrelsen har henvist til, at der i forbindelse med Flygtningenævnets behandling af sagen er fremkommet væsentlige nye oplysninger om klagerens kontakt med de iranske myndigheder, jf. Nationalt ID-centers høringssvar [fra vinteren 2023/2024]. Klageren blev i [starten af 1990'erne] meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 8, jf. § 7, stk. 1. Opholdstilladelsen blev meddelt på grundlag af klagerens oplysninger til UNHCR om bl.a., at han i [starten af 1990'erne] sammen med sin familie, som var aktive [politisk bevægelse], blev fængslet, at [familiemedlem A, B og C] blev henrettet fire måneder senere, og at klageren derefter flyttede til [by B], hvor han var hjalp [militær bevægelse] og [politisk parti B]. I [midten af 1980'erne] blev klageren igen fængslet af myndighederne, og i [slutningen af 1980'erne] blev han atter fængslet og tillige tortureret af myndighederne. Ved den påklagede afgørelse fra [efteråret] 2023 har Udlændingestyrelsen fundet, at klageren isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, idet styrelsen har lagt klagerens forklaring under § 31-samtalen den [vinteren 2022/2023]

om, at klageren har været medlem af [politisk parti A] og været fængslet, til grund. Udlændingestyrelsen har derfor fundet, at udlændingelovens § 31 er til hinder for udsendelse af klageren, men at klageren er udelukket fra at blive meddelt opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3, jf. flygtningekonventionens artikel 1F (b), samt udlændingelovens § 10, stk. 3, 1. pkt. Flygtningenævnet finder, at der foreligger nye oplysninger for nævnet, men at disse ikke giver grundlag for at hjemvise sagen til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen. Flygtningenævnet bemærker, at nævnet ikke er bundet af Udlændingestyrelsens vurdering i afgørelsen [fra efteråret] 2023, hvorefter styrelsen har lagt ansøgerens forklaring om et af sine asylmotiver - medlemskab af [politisk parti A] og fængsling som følge heraf - til grund. Ansøgeren har efter Udlændingestyrelsens afgørelse ikke krav på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, og det forhold, at styrelsens afslag efter udlændingelovens § 53 a, stk. 2, anses for påklaget til Flygtningenævnet, indebærer ikke, at nævnet er afskåret fra at foretage en selvstændig vurdering af de oplysninger, som klageren er fremkommet med under asylsagen. Dette gælder også i den foreliggende situation, hvor klageren ikke har givet møde i forbindelse med sagens behandling på møde i Flygtningenævnet. Flygtningenævnet har ved sagens behandling taget hensyn til oplysningerne om klagerens mentale helbred. Flygtningenævnet kan ikke lægge nogen af klagerens asylmotiver til grund, idet nævnet finder, at klagerens oplysninger indeholder en lang række og meget væsentlige divergenser, og at klageren derfor fremstår med meget begrænset troværdighed. I forbindelse med § 31-samtalen [fra vinteren 2022/2023] har klageren således – ganske i modstrid med det oprindeligt oplyste – forklaret, at [familiemedlem A, B og C] ikke har været fængslet og heller ikke er blevet henrettet i [starten af 1980'erne] af de iranske myndigheder, at hans [familiemedlem B] døde af naturlige årsager omkring [slutningen af 2010'erne], og at ingen af hans familiemedlemmer har været politisk aktive. Endvidere har klageren nu som et helt nyt asylmotiv anført, at han har været medlem af [politisk parti A] og været fængslet i Iran som følge heraf. Det nye asylmotiv, herunder hans oplysninger om deltagelse i [4-7] angreb på iranske kaserner, fremstår udbyggende og påfaldende henset til det af klageren oprindeligt anførte asylmotiv. Hertil kommer, at det efter de oplysninger, der er fremkommet for Flygtningenævnet, må lægges til grund, at klageren er indrejst i Danmark under falsk identitet. Klageren ansøgte i [midten af 2010'erne] Udlændingestyrelsen om ændring af sin fødedato og sit navn, og han fremlagde i den forbindelse en kopi af to iranske identitetsdokumenter, hvoraf fremgår, at klageren har andet navn og fødedato end tidligere oplyst. Efter Nationalt ID-centers høringssvar vedrørende udstedelse af de to iranske identifikationsdokumenter må det antages, at klageren har fået udstedt iranske identifikationsdokumenter efter sin udrejse af Iran. På den anførte baggrund har klageren således ikke sandsynliggjort, at han som følge af politiske aktiviteter risikerer forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7 ved en tilbagevenden til Iran. Efter en samlet vurdering af de foreliggende oplysninger finder Flygtningenævnet, at klageren heller ikke har

sandsynliggjort, at hans konversion er reel, herunder således at det kan antages, at han har et religiøst betinget ønske om at foretage kristne handlinger ved en tilbagevenden til Iran. Konversionen må anses at være sket i et forsøg på at skabe sig et asylmotiv og uden at have baggrund i en reel religiøs overbevisning hos klageren. Flygtningenævnet har ved vurderingen navnlig lagt vægt på, at klagerens generelle troværdighed er meget begrænset, idet nævnet har tilsidesat ansøgerens oplysninger om politiske aktiviteter for og tilhørsforhold til [politisk parti A] i Iran. Herudover fremstår klagerens oplysninger om sin konversion, herunder omstændighederne i forbindelse dermed, som ganske overfladiske. Flygtningenævnet bemærker i denne forbindelse, at det fremstår særdeles påfaldende, at klageren er konverteret to gange, og at det i begge tilfælde er sket på tidspunkter, hvor klageren har været i udsendelsesposition. Klagerens oplysninger om konversion til og praktisering af kristendommen fremstår som nævnt ganske overfladiske, og Flygtningenævnet finder, at den af klageren beskrevne kristenhed og praksis ikke kan anses for at være udtryk for en reel indre overbevisning. Flygtningenævnet finder sammenfattende, at klageren ikke har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Iran vil være i risiko for forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7. Da klageren således ikke er omfattet af udlændingelovens § 7, er udlændingelovens § 31 ikke til hinder for udsendelse af ham. Flygtningenævnet ændrer på denne baggrund Udlændingestyrelsens afgørelse, således at klageren kan udsendes til Iran." Iran/2024/7

Som eksempler på afgørelser fra tidligere års praksis kan henvises til afgørelserne Ghana/2006/1, der er omtalt i Flygtningenævnets formandskabs 15. beretning (2006), side 120 f., og Liby/2008/1, der er omtalt i formandskabets 17. beretning, side 187 f.

11.3 Flygtningenævnets afgørelse

Forud for nævnsmødet udarbejder Flygtningenævnets sekretariat en sammenfatning af oplysningerne i sagen, som består dels af en kort oversigt over sagsforløbet, herunder datoen for Udlændingestyrelsens afgørelse, indrejseforholdene, herunder tidspunktet, og ansøgningstidspunktet, og om ansøgeren har tilknytning til Danmark f.eks. i form af herboende familiemedlemmer og andre for sagen relevante oplysninger, dels et resumé af eventuelle rapporter optaget af politiet i forbindelse med, at ansøgeren har ansøgt om asyl, herunder Rigspolitiets asylregistreringsrapport, såfremt rapporterne indeholder oplysninger af relevans for asylsagen, samt resumé af oplysningerne i asylansøgningsskemaet, såfremt ansøgeren har udfyldt skema. Resultatet af eventuelle høringssvar og sprogtest m.v. indgår også. Endvidere vedhæftes alle referater fra ansøgerens samtaler med Udlændingestyrelsen i deres helhed. I Dublin-sager og sager om afvisning af asylansøgninger, jf. udlændingelovens § 29 b, der behandles på nævnsmøder, vedhæftes tillige DRC Dansk Flygtningehjælps skriftlige indlæg. Sammenfatningen, herunder

Udlændingestyrelsens samtalereferater, indgår som en beskrivelse af sagens faktiske omstændigheder i nævnets beslutning i sagen.

Flygtningenævnets afgørelser skal begrundes, jf. udlændingelovens § 56, stk. 7, og forvaltningslovens §§ 22 og 24.

Udover en beskrivelse af sagens faktiske omstændigheder og en gengivelse af ansøgerens forklaring under nævnsmødet, indeholder Flygtningenævnets afgørelse således nævnets beslutning, hvori indgår dels en stillingtagen til, i hvilket omfang ansøgerens forklaring kan lægges til grund, dels nævnets vurdering af, om ansøgeren herefter opfylder betingelserne for at få asyl, og de hovedhensyn, nævnet ved vurderingen heraf har lagt vægt på. Der kan endvidere være anledning til i begrundelsen særskilt at tage stilling til partsanbringender og betydningen af baggrundsoplysninger.

11.4 Aktindsigt og offentlighed

Mulighederne for aktindsigt i asylsager reguleres dels af forvaltningslovens og offentlighedslovens almindelige regler herom og dels af udlændingelovens § 55, stk. 3 og 4. Udlændingelovens § 55, stk. 3 og 4, er specialregler, der regulerer ansøgerens og den beskikkede advokats ret til aktindsigt i forbindelse med sagens behandling i nævnet. Reglerne gælder ved siden af de almindelige regler om aktindsigt i forvaltningsloven og offentlighedsloven.

Af udlændingelovens § 55, stk. 3, følger, at udlændingen og dennes advokat skal have adgang til at gøre sig bekendt med det materiale, der indgår i sagen, og til at udtale sig herom. Ved udlændingelovens § 55, stk. 4, begrænses adgangen til aktindsigt, hvis hensynet til statens sikkerhed eller hensynet til tredjemand undtagelsesvis gør dette påkrævet. Ansøgeren og dennes beskikkede advokat har således som udgangspunkt ret til aktindsigt i alt materiale, der indgår i den enkelte sag.

Offentlighedslovens regler om aktindsigt i lovens kapitler 2 og 4 vedrører aktindsigt for andre end sagens parter, f.eks. privatpersoner, journalister og forskere. Ved anmodning om aktindsigt i en asylsag efter offentlighedslovens regler vil undtagelsesbestemmelsen i lovens § 30, nr. 1, vedrørende personfølsomme oplysninger som udgangspunkt være opfyldt. Det antages således i praksis, at alene oplysningen om, at en bestemt person har ansøgt om asyl, udgør oplysninger om enkeltpersoners private forhold. En anmodning om aktindsigt vil således normalt ikke kunne imødekommes, medmindre der foreligger samtykke.

Det forekommer, at Flygtningenævnet modtager henvendelser fra advokater, der til brug for en konkret sag anmoder om aktindsigt i andre sager, eksempelvis under hen-

visning til, at den eller de pågældende sager har et faktum, der har lighed med den konkrete sag. Såfremt advokaten ikke kan antages at være partsrepræsentant i sagerne, afgøres sådanne spørgsmål efter reglerne i offentlighedsloven. I praksis vil sådanne situationer ofte løses ved, at der indhentes samtykke til aktindsigt fra parterne i de pågældende sager. Flygtningenævnet vil herefter meddele aktindsigt i de pågældende sager, medmindre oplysningerne i sagen skal undtages fra aktindsigt af hensyn til andre private eller offentlige interesser.

I forhold til nyere sager vil der endvidere være adgang til Flygtningenævnets afgørelser på nævnets hjemmeside www.fln.dk, hvor nævnet siden medio maj 2015 har offentliggjort præmisserne i alle afgørelser i anonymiseret form, dog således at afgørelser, der på grund af deres helt særlige karakter ikke vil kunne anonymiseres meningsfuldt, ikke bliver offentliggjort.

Flygtningenævnet modtager af og til henvendelser fra journalister eller forskere, der anmoder om aktindsigt i en ubestemt flerhed af sager, f.eks. i alle afgørelser truffet vedrørende en bestemt nationalitet. I det omfang, anmodningen ikke kan besvares (alene) på baggrund af de på hjemmesiden offentliggjorte afgørelser, vil nævnet i disse tilfælde foretage en vurdering af, om identifikationskravet i offentlighedslovens § 9 er opfyldt. Det følger af bestemmelsens stk. 1, at en anmodning om aktindsigt efter §§ 7 og 8 skal indeholde de oplysninger, som er nødvendige for, at den sag eller de dokumenter, der ønskes aktindsigt i, kan identificeres, og angive det tema, sagen eller dokumentet vedrører. Det følger af bestemmelsens stk. 2, nr. 1, at behandlingen af en anmodning om aktindsigt efter § 7, uanset at betingelserne i stk. 1 er opfyldt, kan afslås i det omfang behandlingen af anmodningen vil nødvendiggøre et uforholdsmæssigt ressourceforbrug. Idet oplysninger i asylsager efter deres karakter må anses som omfattet af tavshedspligten for offentlige ansatte, jf. forvaltningslovens § 27, vil der dog som udgangspunkt blive meddelt afslag på aktindsigt, medmindre der foreligger samtykke fra parterne i de enkelte sager.

11.5 Udsendelse

Det følger af udlændingelovens § 32 a, at en afgørelse om afslag på asyl, og afgørelser om bortfald, nægtelse af forlængelse eller inddragelse af en opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, skal være ledsaget af en afgørelse om, hvorvidt udlændingen efter udlændingelovens § 31 kan udsendes tvangsmæssigt, hvis udlændingen ikke udrejser frivilligt.

Hvis en ansøger har statsborgerskab i flere lande, foretager Flygtningenævnet en asylretlig vurdering i forhold til begge de lande, hvor ansøgeren har statsborgerskab, lige-

som nævnet i forhold til begge lande vurderer, hvorvidt ansøgeren efter udlændingelovens § 31 kan udsendes tvangsmæssigt.

Hvad angår udsendelse af en ansøger, som er blevet meddelt afslag på asyl under henvisning til, at han eller hun allerede har opnået beskyttelse i et andet land eller har en nær tilknytning til et andet land, jf. udlændingelovens § 7, stk. 5, om første asylland, henvises til afsnit 5.2.

Hvis ansøgeren ikke ønsker at oplyse om sin nationalitet, hvis der er tvivl herom, eller hvis ansøgerens oplysninger herom må forkastes som utroværdige, og hvis nævnet vurderer, at ansøgeren ikke opfylder betingelserne for at blive meddelt asyl, kan nævnet træffe afgørelse om, at ansøgeren kan udsendes tvangsmæssigt til "hjemlandet".

Som eksempel herpå kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **august 2023** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mand med ukendt statsborgerskab. Indrejst i 2022. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren har oplyst, at han er etnisk [etnicitet] og ikke religiøs fra [by], Senegal. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han frygter sin afdøde [familiemedlems] familiemedlemmer, der tidligere har udsat ham for vold. Han har til støtte herfor oplyst, at han er opvokset hos sin [familiemedlem]. Da hun døde, begyndte hendes familiemedlemmer at udsætte ham for vold, når han modsatte sig at arbejde på en mark. Han flyttede hjem til to personer, som boede i nabolaget. En dag besluttede de to personer at udrejse af landet og tog ansøgeren med. Han har derudover som asylmotiv henvist til, at han ikke kan klare sig i sit hjemland, da han ikke har familiemedlemmer, der kan tage sig af ham. Flygtningenævnet kan ikke lægge nogen del af ansøgerens forklaring til grund. Efter udlændingelovens § 40, stk. 1, påhviler det en asylansøger at meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelsen af, om en opholdstilladelse i henhold til loven kan gives. Det følger heraf, at en udlænding, der søger om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, må sandsynliggøre den identitet og det asylgrundlag, som denne påberåber sig. Flygtningenævnet finder ikke, at der er holdepunkter for at antage, at [myndighederne i fire andre europæiske lande] i forbindelse med optagelse af fingeraftryk skulle have forvekslet ansøgerens fingeraftryk med en anden person. Flygtningenævnet lægger derfor til grund, at det er ansøgeren, der har fået foretaget fingeraftryk i de nævnte lande, og at det er ham, der i den forbindelse søgte om asyl i [tre andre europæiske lande]. For så vidt angår ansøgerens oplysninger om ansøgerens identitet finder Flygtningenævnet, at ansøgerens generelle troværdighed er svækket i væsentlig grad af, at ansøgeren i forbindelse med tidligere ansøgninger om asyl i [tre andre europæiske lande] har oplyst, at han er

statsborger i [andet afrikansk land end Senegal], ligesom han har oplyst forskellige navne og fødselsdatoer til myndighederne i landene. Disse navne og fødselsdata er endvidere forskellige i forhold til det navn og fødselsdato, som han nu har oplyst til de danske myndigheder. Hertil kommer, at ansøgeren til de danske myndigheder oplyste at være født den [dato i sommeren] 2005, men at der blev foretaget en aldersundersøgelse af ansøgeren på Retsmedicinsk Institut den [dato i første kvartal af] 2022, hvorefter Flygtningenævnet den [dato i andet kvartal af] 2022 stadfæstede Udlændingestyrelsens afgørelse om, at registrere ansøgeren med en fødselsdato til [dato i sommeren] 2002. Ansøgeren har under mødet i Flygtningenævnet heller ikke på en troværdig måde kunnet redegøre nærmere for sin identitet, herunder om den by, hvor han angiveligt er opvokset i Senegal, og hvor han oplyser, at han har gået i skole i 7 ½ år. Da Flygtningenævnet således ikke kan lægge ansøgerens forklaring om sin identitet til grund, og da ansøgerens statsborgerskab således er ukendt, kan Flygtningenævnet ikke lægge til grund, at ansøgeren ved en tilbagevenden til sit hjemland har nogen asylbegrundende konflikter, som han begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Hjem/2023/1

Der kan endvidere henvises til afgørelsen Hjem/2021/2, der er omtalt i Flygtningenævnets formandskabs 30. beretning (2021), side 467 f.

Som eksempel på, at tvivlen med hensyn til ansøgerens nationalitet stod mellem to lande, og hvor nævnet traf afgørelse om, at ansøgeren kunne udsendes til enten det ene land eller det andet land, kan henvises til afgørelsen Maro/2018/19, der er omtalt i formandskabets 27. beretning (2018), side 262.

Se endvidere den i Flygtningenævnets formandskabs 23. beretning (2014), side 216f, nævnte afgørelse Bang/Myan/2014/1.

Der henvises vedrørende den asylretlige vurdering af statsløse personer og personer med muligt statsborgerskab i flere lande til afsnit 4.9.

For så vidt angår sager, hvor en asylansøger har indvendinger imod den identitet og nationalitet, som den pågældende er registreret under, henvises til kapitel 10 om identitetsfastsættelse.

Endelig vil nævnet i visse tilfælde vurdere ansøgeren i forhold til en del af et land, som udgør et selvstyrende område, og hvor forholdene adskiller sig væsentligt fra forholdene i andre dele af landet, selvom det pågældende område ikke folkeretligt er anerkendt som en selvstændig stat. Som eksempel kan nævnes nævnets praksis vedrørende somaliske statsborgere fra det nordlige Somalia, hvor forholdene, også på tidspunktet

for Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols afgørelse af 28. juni 2011 i sagen Sufi og Elmi mod UK, vurderedes relativt sikre i modsætning til de daværende forhold i det sydlige og centrale Somalia. Afgørelsen er omtalt nærmere ovenfor i afsnit 4.4.

I sådanne sager kan nævnet træffe afgørelse om, at en ansøger kan udsendes til en bestemt del af et land. Som eksempel herpå kan henvises til den i Flygtningenævnets formandskabets 22. beretning (2013), side 412 f, nævnte afgørelse SSoma/2013/3.

Tilsvarende vil en del af et land kunne tjene som første asylland, jf. udlændingelovens § 7, stk. 5, hvor det lægges til grund, at ansøgeren i forhold til sit hjemland vil være omfattet af § 7, stk. 1-3, men vil kunne indrejse og tage ophold i en del af et andet land, som udgør et selvstyrende område. Der kan som eksempel henvises til Flygtningenævnets tidligere praksis vedrørende en gruppe iranske kurdere, som var født eller opvokset i flygtningelejre i Irak, og som havde opholdt sig i det nordlige Irak (KRI) forud for udrejsen til Danmark. Flygtningenævnet lagde til grund, at ansøgerne isoleret set var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, i forhold til Iran, men at de som udgangspunkt ville kunne indrejse og tage ophold i KRI som et første asylland. Flygtningenævnet lagde i den forbindelse blandt andet vægt på, at KRI består af tre provinser og udgør et større sammenhængende område, som på tidspunktet for nævnets afgørelser i flere år på flere områder havde været administreret autonomt og uafhængigt af de øvrige provinser i Irak. Se nærmere formandskabets 20. beretning (2011), side 201 ff. Se endvidere formandskabets 22. beretning (2013), side 277 f, om den efterfølgende meddelelse om, at det ikke ansås for muligt at kunne gennemføre udsendelser af iranske kurdere til Irak.

Det er Hjemrejsestyrelsen, der forestår det videre arbejde med ansøgerens udrejse. Hjemrejsestyrelsen bistår ansøgeren med udrejse, såfremt denne ønsker at udrejse frivilligt, og såfremt ansøgeren modsætter sig udrejsen, varetager Hjemrejsestyrelsen også den tvangsmæssige udsendelse af ansøgeren. Politiet bistår om nødvendigt Hjemrejsestyrelsen hermed jf. hjemrejselovens § 1, stk. 3.

11.5.1 Hjemrejseloven

Ved lov nr. 982 af 26. maj 2021 om hjemrejse for udlændinge uden lovlig ophold (hjemrejseloven), som trådte i kraft 1. juni 2021, blev reguleringen af udlændinges forhold fra det tidspunkt, de har modtaget en endelig afgørelse om, at de ikke skal opholde sig i Danmark, og til de vender tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland, samlet i én lov.

Af hjemrejselovens § 1, stk. 1, fremgår, at en udlænding, der efter reglerne i udlændingelovens kapitel 1 og 3-5 a ikke har ret til at opholde sig her i landet, har pligt til at

udrejse. Hjemrejsestyrelsen foretager kontrollen med, om en udlænding er udrejst, jf. hjemrejselovens § 1, stk. 2. En udlænding, der har pligt til at udrejse som følge af, at udlændingen ikke har ret til at opholde sig her i landet, udrejser om nødvendigt med bistand fra Hjemrejsestyrelsen. Politiet bistår om nødvendigt Hjemrejsestyrelsen, jf. hjemrejselovens § 1, stk. 3.

Hjemrejselovens § 1 svarer til den daværende udlændingelovs § 30, som blev ophævet i forbindelse med vedtagelsen af hjemrejseloven. Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til hjemrejselovens § 1 (lovforslag nr. 203 af 26. marts 2021).

11.5.2 Udrejsefrister

En afgørelse eller beslutning, som fastslår, at en udlænding ikke har ret til at opholde sig her i landet, skal indeholde en frist for udrejse, jf. udlændingelovens § 33, stk. 1. Udrejsefristens længde fastsættes i overensstemmelse med udlændingelovens § 33, stk. 2.

Ved lov nr. 821 af 9. juni 2020 om ændring af udlændingeloven, integrationsloven og forskellige andre love, som trådte i kraft den 15. juni 2020, blev Flygtningenævnet blandt andet også tillagt kompetence til i visse tilfælde at meddele en udlænding et indrejseforbud samt kompetence til at forlænge en af nævnet meddelt udrejsefrist. Se herom afsnit 11.5.2.1. vedrørende indrejseforbud og afsnit 11.5.2.3 vedrørende forlængelse af udrejsefrister.

I sager behandlet af Flygtningenævnet fastsættes en udrejsefrist som udgangspunkt til enten syv dage, femten dage, en måned eller straks. I særlige tilfælde kan nævnet endvidere undlade at fastsætte en udrejsefrist.

Udrejsefristen fastsættes til syv dage i de tilfælde, hvor en udlænding ikke er omfattet af andre særlige udrejsefrister, jf. udlændingelovens § 33, stk. 2, 3. pkt. Dette vil eksempelvis være tilfældet i sager, hvor Flygtningenævnet behandler en klage over Udlændingestyrelsens afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 (spontansager).

Hvis Flygtningenævnet stadfæster en afgørelse om, at en opholdstilladelse er bortfaldet efter udlændingelovens §§ 17 eller 17 a bortfalder opholdstilladelsen (ex lege). Nævnet har tidligere i sager om bortfald af opholdstilladelse pålagt klageren at udrejse straks med henvisning til den dagældende udlændingelovs § 30, stk. 1. Ved lov nr. 821 af 9. juni 2020 om ændring af udlændingeloven mv. blev udlændingelovens § 33, stk. 1, 1. pkt. ændret således, at der også i sager om bortfald af en opholdstilladelse skal fastsættes en udrejsefrist efter udlændingelovens § 33, stk. 1. Udrejsefristen vil i de sager ligeledes skulle fastsættes til syv dage, jf. udlændingelovens § 33, stk. 2, 3. pkt.

I sager om nægtelse af forlængelse eller inddragelse af en opholdstilladelse meddelt efter udlændingelovens § 7, fastsættes udrejsefristen til en måned fra nævnets afgørelse, jf. udlændingelovens § 33, stk. 2, 1. pkt. Dette gælder dog ikke i sager, hvor opholdstilladelsen er opnået ved svig, idet der i disse sager foreligger et påtrængende tilfælde, hvor udrejsefristen skal fastsættes til straks, jf. § 33, stk. 2, 4. og 5. pkt.

I spontansager, hvor ansøgerens sag sambehandles med et familiemedlems sag om inddragelse eller nægtelse af forlængelse, fraviges udgangspunktet om en udrejsefrist på syv dage. I disse tilfælde fastsættes udrejsefristen i stedet til en måned, såfremt ansøgerens familiemedlem er blevet meddelt en udrejsefrist på en måned fra nævnets afgørelse i sin sag om inddragelse eller nægtelse af forlængelse.

Hvis ansøgeren er gravid, og terminstidspunktet dokumenteres som værende mindre end to måneder fra datoen for nævnsmødet, fastsættes udrejsefristen til to måneder efter terminstidspunktet. Hvis fødslen indtræder på et senere tidspunkt end terminsdatoen, udsættes udrejsefristen efter anmodning til to måneder efter det faktiske fødselstidspunkt. Der henvises i øvrigt til afsnit 11.5.2.3 vedrørende muligheden for forlængelse af en udrejsefrist.

I påtrængende tilfælde fastsættes udrejsefristen altid til straks, jf. udlændingelovens § 33, stk. 2, 4. pkt. Påtrængende tilfælde foreligger efter udlændingelovens § 33, stk. 2, 5. pkt., navnlig, når udlændingen er til fare for statens sikkerhed eller en alvorlig trussel mod den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed, når udlændingen har begået et strafbart forhold, når der er tale om svig eller en åbenbart grundløs ansøgning, eller når der er risiko for, at udlændingen vil forsvinde eller unddrage sig udsendelse.

Af bemærkningerne til bestemmelsen i § 33, stk. 2, i lov nr. 248 af 30. marts 2011 om ændringer af udlændingeloven, jf. lovforslag nr. 107 af 12. januar 2011, fremgår blandt andet:

> ”Udover i sager, hvor en udlænding udvises efter § 25, vil udrejsefristen skulle fastsættes til straks på grund af statens sikkerhed m.v. i sager, hvor udlændingen er udelukket fra opholdstilladelse efter udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 1 og 2, hvor udlændinge er udelukket fra opholdstilladelse efter udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3, samt i sager hvor der sker inddragelse efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 2, jf. § 10, stk. 1, nr. 1, 2 og 3.
>
> Udrejsefristen vil endvidere skulle fastsættes til straks i sager, hvor Flygtningenævnet efter udlændingelovens § 49 a vurderer, at § 31 er til hinder for udsendelse af en udlænding, som har haft opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og som er udvist ved dom, jf. § 49, stk. 1, og hvor nævnet meddeler udlændingen afslag på opholdstilladelse efter § 7.

I sager efter § 49 a, hvor nævnet vurderer, at § 31 ikke er til hinder for udsendelse af udlændingen, tages der ikke stilling til en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, og der skal derfor ikke fastsættes en udrejsefrist efter udlændingelovens § 33, stk. 1. I stedet skal nævnet meddele udlændingen, at det påhviler den pågældende at udrejse af landet straks, jf. udlændingelovens § 30, stk. 1.

Det bemærkes, at sager efter § 49 a er undtaget fra direktiv 2008/115/EF.

Udrejsefristen fastsættes som hovedregel til straks, hvis udlændingen har begået et strafbart forhold i Danmark.

…

Udrejsefristen fastsættes herudover til straks, når der er tale om svig. Svig kan f.eks. foreligge, når det viser sig, at udlændingen har fået sin ansøgning om opholdstilladelse behandlet under en falsk identitet.

Udrejsefristen skal også fastsættes til straks, når der er risiko for, at udlændingen vil forsvinde. En sådan risiko vil navnlig kunne foreligge i følgende tilfælde:

– hvis udlændingen ikke har overholdt pålagte forpligtelser, jf. § 34, til sikring af, at den pågældende ikke forsvinder under sagens behandling, f.eks. deponering af pas, anden rejselegitimation og billet, sikkerhedsstillelse, pålæg om at tage ophold et bestemt sted samt regelmæssig meldepligt,

– hvis udlændingen under et tidligere ophold her i landet har unddraget sig tvangsmæssig udsendelse,

– hvis tredjelandsstatsborgeren tydeligt over for udlændingemyndighederne eller politiet har givet udtryk for ikke at ville følge en afgørelse om tilbagesendelse,

– hvis tredjelandsstatsborgeren i forbindelse med indrejse i landet har benyttet sig af falske identitetspapirer,

– hvis der er tale om en asylansøger, og den pågældende har søgt asyl i flere andre lande før indgivelse af ansøgning i Danmark eller under opholdet som asylansøger i Danmark har forsøgt at indrejse og søge asyl i et andet land,

– hvis tredjelandsstatsborgeren under opholdet er blevet udvist administrativt efter § 25 b eller § 25 a, stk. 2 og sagens omstændigheder, herunder evt. længden af det ulovlige ophold, bestyrker vurderingen af, at der er risiko for forsvinden,

– hvis der er truffet afgørelse efter § 27 b om fuldbyrdelse af afgørelser om udsendelse truffet af myndigheder i andre EU- eller Schengenlande, eller

– hvis tredjelandsstatsborgeren er indrejst i strid med et indrejseforbud.

Hvis det ikke på baggrund af de ovennævnte kriterier eller af andre grunde kan konstateres, at der er risiko for, at udlændingen vil forsvinde, skal udrejsefristen fastsættes til 7 dage."

Hvis ansøgeren er udvist ved dom, fastsættes udrejsefristen til straks, jf. udlændingelovens § 33, stk. 5. Hvis en udlænding, der er udvist ved dom og på tidspunktet for udlændingemyndighedernes afgørelse afsoner en fængselsstraf eller en anden idømt strafferetlig sanktion, fastsætter Flygtningenævnet ikke en udrejsefrist, men henviser til, at udlændingen skal udrejse i overensstemmelse med den udrejsefrist, som fastsættes af Hjemrejsestyrelsen. Der kan være tale om asylansøgere, der er udvist ved dom for kriminalitet begået under deres processuelle ophold her i landet som asylansøgere, udlændinge, der søger asyl efter at have mistet deres opholdstilladelse efter andre bestemmelser i udlændingeloven efter at være blevet udvist ved dom, eller der kan være tale om udlændinge, som har haft opholdstilladelse her i landet efter udlændingelovens § 7, men som er udvist ved dom, og hvor nævnet har stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse efter udlændingelovens § 49 a om, at udsendelsen ikke vil være i strid med udlændingelovens§ 31.

Hvis ansøgeren på tidspunktet for nævnets afgørelse er løsladt efter afsoning af fængselsstraf eller udskrevet efter anden strafferetlig sanktion, fastsætter Flygtningenævnet udrejsefristen til straks, jf. udlændingelovens § 33, stk. 2, 5. pkt., eller stk. 5. Det samme gælder, hvis ansøgeren på tidspunktet for nævnets afgørelse udstår en fængselsstraf eller anden strafferetlig sanktion, men ikke er udvist ved dom, eller hvis ansøgeren er frihedsberøvet på andet grundlag, f.eks. i medfør af hjemrejselovens regler.

Finder Flygtningenævnet, at refoulementsforbuddet i udlændingelovens § 31 er til hinder for at udsende en ansøger, og vurderer nævnet herefter, at ansøgeren isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, men som følge af kriminalitet begået forud for sin indrejse i Danmark eller under sit ophold her i landet er udelukket fra at blive meddelt opholdstilladelse, fastsætter nævnet udrejsefristen til straks, jf. udlændingelovens § 33, stk. 2, 5. pkt., eller stk. 5. For en nærmere omtale af refoulementsforbuddet i udlændingelovens § 31 og tålt ophold her i landet, henvises til afsnit 7.2.

I sager efter udlændingelovens § 49 a, hvor nævnet vurderer, at § 31 ikke er til hinder for udsendelse af udlændingen, tages der ikke stilling til en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, og der skal derfor ikke fastsættes en udrejsefrist efter udlændingelovens § 33, stk. 1. I stedet meddeler nævnet udlændingen, at det påhviler den pågældende at udrejse af landet straks, jf. hjemrejselovens § 1, stk. 1, jf. herved de ovenfor citerede lovbemærkninger til udlændingelovens § 33, stk. 2.

Flygtningenævnet fastsætter ikke en udrejsefrist, hvis en ansøger har et andet opholdsgrundlag, eller hvis en ansøger har en verserende sag ved udlændingemyndighederne, og den myndighed, der behandler sagen, har meddelt ansøgeren, at denne lovligt kan opholde sig i Danmark under sagens behandling. Flygtningenævnet fastsætter heller

ikke en udrejsefrist, hvis Udlændingestyrelsen anmoder om, at der ikke fastsættes udrejsefrist, idet Udlændingestyrelsen af egen drift vil undersøge, om der kan meddeles opholdstilladelse på andet grundlag, eller hvis der er tale om en udlænding, som har været udsat for menneskehandel, jf. udlændingelovens § 33, stk. 7 og stk. 8.

I sager, hvor et fællesbarn indrejser med sin ene forælder, som søger om asyl, og hvor den anden forælder opholder sig her i landet med en gyldig opholdstilladelse, vil barnet som udgangspunkt være omfattet af den senest indrejste forælders asylsag. Hvis den senest indrejste forælder meddeles afslag på asyl, omfatter denne beslutning således også barnet. Såfremt barnet ikke er meddelt opholdstilladelse på andet grundlag, vil udrejsebeslutningen, ligeledes omfatte barnet. Spørgsmålet om, hvorvidt barnet kan meddeles familiesammenføring efter udlændingelovens § 9 med sin herboende forælder, henhører under Udlændingestyrelsen og Udlændingenævnet. Der kan dog forekomme helt særlige situationer, hvor hensynet til Danmarks internationale forpligtelser, herunder reglerne for EU-statsborgers ret til ophold i Danmark, kan medføre, at der ikke skal fastsættes en udrejsebestemmelse for barnet.

Fødes barnet her i landet, vil det ligeledes som udgangspunkt være omfattet af den senest indrejste forælders asylsag. Der gælder imidlertid for børn født her i landet af udenlandske forældre, hvor mindst én af forældrene har opholdstilladelse i Danmark, intet krav om indsendelse af en egentlig ansøgning om familiesammenføring med en herboende forælder. Hvis forældrene fremsender en kopi af barnets fødselsattest til Udlændingestyrelsen, kan styrelsen herefter give barnet opholdstilladelse (børnebrev), således at barnet kan blive registreret af kommunen som værende bosiddende i Danmark. Hvis forældrene ikke er gift, og det alene er faderen, der har opholdstilladelse i Danmark, skal der tillige fremsendes en kopi af en omsorgs- og ansvarserklæring underskrevet af faderen. Såfremt der ved nævnets behandling af asylsagen vedrørende den senest indrejste forælder er sket fremsendelse af fødselsattesten med henblik på at opnå børnebrev, fastsætter nævnet derfor ikke en udrejsefrist for barnet i tilfælde af, at der meddeles afslag på asyl. Er fødselsattesten endnu ikke fremsendt til Udlændingestyrelsen, vil barnet være omfattet af udrejsefristen vedrørende forælderen.

Der henvises i øvrigt til det i afsnit 5.8 om konsekvensstatus anførte.

I asylsager, der indbringes for Flygtningenævnet, er det Flygtningenævnet, der fastsætter udrejsefristen. Senest på mødet i nævnet nedlægger Udlændingestyrelsen påstand om, hvilken udrejsefrist der bør fastsættes.

Hvis Udlændingestyrelsen fraviger udgangspunktet om en udrejsefrist på syv dage eller en måned og nedlægger påstand om, at udrejsefristen fastsættes til straks, fremkommer

Udlændingestyrelsen tillige med oplysninger eller dokumentation, som begrunder påstanden.

Hvis Flygtningenævnet stadfæster Udlændingestyrelsens afgørelse, skal nævnet i forbindelse med voteringen foretage en selvstændig vurdering af, hvilken udrejsefrist der skal fastsættes, og træffe afgørelse herom.

I genoptagelsessager m.v., hvor Flygtningenævnet beslutter at udsætte udrejsefristen, vil nævnet fastsætte en ny udrejsefrist, hvis der meddeles afslag på genoptagelse. Såfremt sagen genoptages, og Flygtningenævnet på ny stadfæster Udlændingestyrelsens afgørelse, vil nævnet tillige fastsætte en ny udrejsefrist. Fristen fastsættes efter de regler i udlændingelovens § 33, stk. 2, som der er redegjort for ovenfor. I de tilfælde, hvor nævnet meddeler afslag på genoptagelse uden at have udsat udrejsefristen under sagens behandling, henholder nævnet sig som udgangspunkt til den udrejsefrist, som nævnet har fastsat i sin oprindelige beslutning.

I sager, hvor Udlændingestyrelsen anmoder om, at der ikke fastsættes en udrejsefrist, idet Udlændingestyrelsen af egen drift vil undersøge, om der kan meddeles opholdstilladelse på andet grundlag, er det en forudsætning for, at nævnet kan undlade at fastsætte en udrejsefrist, at Udlændingestyrelsen har hjemmel til enten at meddele processuelt ophold under sagens behandling, at tillægge en ansøgning om opholdstilladelse på andet grundlag opsættende virkning eller at udsætte udrejsefristen ex officio, og at styrelsen har udnyttet denne hjemmel eller tilkendegiver at ville udnytte hjemmelen.

For at nævnet kan lægge vægt på en tilkendegivelse fra Udlændingestyrelsen under nævnsmødet om, at der ikke skal fastsættes en udrejsefrist, idet ansøgeren har indgivet en ansøgning om opholdstilladelse på andet grundlag, og ansøgeren under Udlændingestyrelsens behandling af ansøgningen har ret til at opholde sig i Danmark, forudsættes det, at tilkendegivelsen fra Udlændingestyrelsens repræsentant har karakter af et bindende tilsagn om, at styrelsen vil meddele ansøgeren, at denne har ret til at opholde sig i landet under sagens behandling. Såfremt en ansøgning om opholdstilladelse på andet grundlag endnu ikke er indgivet, er nævnet forpligtet til at fastsætte en udrejsefrist, jf. udlændingelovens § 33, stk. 1, uanset om ansøgerens advokat tilkendegiver, at en sådan ansøgning snarest vil blive indgivet, og Udlændingestyrelsens repræsentant tilkendegiver, at Udlændingestyrelsen i givet fald vil meddele ansøgeren tilladelse til at opholde sig i landet under sagens behandling.

I sager, hvor Udlændingestyrelsen ex officio vil tage stilling til, om der kan meddeles opholdstilladelse på andet grundlag, er en anmodning fra Udlændingestyrelsen om, at der ikke en fastsættes udrejsefrist, tilstrækkeligt. I sager vedrørende uledsagede min-

dreårige asylansøgere vil Udlændingestyrelsen således, såfremt nævnet stadfæster afgørelsen om afslag på asyl, af egen drift tage stilling til, om ansøgeren kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 2, fordi det må antages, at den pågældende vil blive stillet i en reel nødsituation ved en tilbagevenden til hjemlandet.

11.5.2.1 Indrejseforbud

Såfremt Flygtningenævnet pålægger en udlænding at udrejse af landet straks, jf. udlændingelovens § 33, stk. 2, fastsætter nævnet samtidig et indrejseforbud, hvorefter den pågældende ikke uden tilladelse på ny må indrejse og opholde sig på det i afgørelsen fastsatte område, jf. udlændingelovens 32, stk. 1, nr. 2. Det er uden betydning for nævnets pligt til at meddele indrejseforbud i sager, hvor nævnet pålægger udlændingen at udrejse straks, om udlændingen tidligere er meddelt indrejseforbud af andre myndigheder eller domstolene.

En afgørelse om, at en udlænding skal udrejse straks, jf. udlændingelovens § 33, stk. 2, vil således medføre, at den pågældende som udgangspunkt systematisk også bliver pålagt et indrejseforbud.

En udlænding, hvis opholdstilladelse er bortfaldet efter udlændingelovens § 21 b, stk. 1, vil ligeledes blive pålagt et indrejseforbud, jf. § 32, stk. 1, nr. 5.

En udlænding, der ikke udrejser i overensstemmelse med en fastsat udrejsefrist, vil ligeledes skulle meddeles et indrejseforbud, jf. § 32, stk. 1, nr. 2. Såfremt Flygtningenævnet i forbindelse med klagesagsbehandlingen i en konkret sag konstaterer, at en udlænding ikke er udrejst i overensstemmelse med en fastsat udrejsefrist, vil nævnet dog henvise spørgsmålet om fastsættelse af indrejseforbud til Udlændingestyrelsen.

For så vidt angår udlændinge, som er omfattet af EU-reglerne, fastsættes der alene et indrejseforbud, såfremt udlændingen er udvist af hensyn til den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed, jf. § 32, stk. 2.

Efter udlændingelovens § 32, stk. 3, kan Flygtningenævnet endvidere i særlige tilfælde, herunder af hensyn til familiens enhed, undlade at fastsætte et indrejseforbud for en udlænding omfattet af § 32, stk. 1, nr. 2.

Reguleringen af et indrejseforbuds længde fremgår af udlændingelovens § 32, stk. 4. Det fremgår således af § 32, stk. 4, nr. 1, at indrejseforbud meddeles for en periode på 2 år, hvis udlændingen blandt andet er meddelt et indrejseforbud efter stk. 1, nr. 2, jf. dog nr. 3.

Bestemmelsen har den betydning, at Flygtningenævnet i sager, hvor nævnet pålægger en udlænding at udrejse straks i medfør af udlændingelovens § 33, stk. 2, 4. pkt., jf. 5. pkt., også vil meddele et indrejseforbud gældende i 2 år, medmindre indrejseforbuddet kan henføres under § 32, stk. 4, nr. 3.

Det fremgår således af § 32, stk. 4, nr. 3, at et indrejseforbud meddeles for en periode på 5 år, hvis udlændingen udvises efter § 25, nr. 2, når udlændingen anses for en alvorlig trussel mod den offentlige sundhed, eller hvis udlændingen er tredjelandsstatsborger og er meddelt et indrejseforbud efter stk. 1, nr. 2, eller i forbindelse med udvisning efter § 25 a, stk. 2, eller § 25 b, og er indrejst i strid med et indrejseforbud, der tidligere er meddelt efter stk. 1, nr. 2, eller i forbindelse med udvisning efter § 25 a, stk. 2, eller § 25 b, eller i strid med et indrejseforbud meddelt af en anden medlemsstat og opdateret i SIS.

En udlænding kan således af Flygtningenævnet blive meddelt et indrejseforbud i en periode på 5 år, hvis udlændingen er tredjelandsstatsborger og er meddelt et indrejseforbud efter stk. 1, nr. 2, og er indrejst i strid med et indrejseforbud, der tidligere er meddelt efter stk. 1, nr. 2, eller i strid med et indrejseforbud meddelt af en anden medlemsstat og opdateret i SIS.

11.5.2.2 Indberetninger til Schengen-informationssystem (SIS)

Fra den 8. marts 2023 har Flygtningenævnet anmodet Hjemrejsestyrelsen om på nævnets vegne at indberette alle såkaldte tilbagesendelsesafgørelser til Schengen-Informationssystemet (SIS II).

Denne praksis er en følge af Tilbagesendelsesforordningen, vedtaget af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1860 af 28. november 2018 om brug af Schengeninformationssystemet i forbindelse med tilbagesendelse af tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold. Tilbagesendelsesforordningen trådte i kraft den 7. marts 2023 i henhold til BEK nr. 203 af 27/02/2023, BEK nr. 204 af 27/02/2023 og BEK nr. 206 af 27/02/2023, der ligeledes trådte i kraft den 7. marts 2023. Yderligere to supplerende forordninger er vedtaget på området, herunder Retshåndhævelsesforordningen (2018/1862) og Grænseforvaltningsforordningen (2018/1861).

Det følger af de nævnte retsakter, at alle udlændinge, der er genstand for en tilbagesendelsesafgørelse straks skal indberettes i SIS II-registeret, jf. udlændingelovens § 58 g, stk. 3.

En tilbagesendelsesafgørelse defineres i tilbagesendelsesforordningens artikel 2, stk. 1, litra 3 ved to kumulative betingelser, som skal være opfyldt for, at der kan foretages en indberetning i SIS II-registeret:

1. En administrativ eller retslig afgørelse eller retsakt, der fastslår eller erklærer, at en tredjelandsstatsborgers ophold er ulovligt, og

2. pålægger eller fastslår en forpligtelse for den pågældende til at vende tilbage, under overholdelse af direktiv 2008/115/EF.

I sager, hvor Flygtningenævnet stadfæster Udlændingestyrelsens afgørelser om afslag på opholdstilladelser efter udlændingelovens § 7, herunder i udsendelsessager, nægtelse af forlængelse eller inddragelse af opholdstilladelser efter udlændingelovens § 7, samt bortfald af opholdstilladelser efter udlændingelovens § 7, og samtidig fastsætter en udrejsefrist, anmoder Flygtningenævnets sekretariat som følge heraf Hjemrejsestyrelsen om at foretage en indberetning i SIS II-registeret.

Tilbagesendelsesforordningen indeholder endvidere bestemmelser om justering eller sletning af indberetninger i SIS II registret eksempelvis i tilfælde af, at en tidligere fastsat udrejsefrist udsættes, eller at der meddeles opholdstilladelse, eksempelvis efter udlændingelovens § 7, til en udlænding, der er indberettet i SIS II registret.

11.5.2.3 Forlængelse af en udrejsefrist, jf. udlændingelovens § 33, stk. 4

Ved lov nr. 821 af 9. juni 2020 om ændring af udlændingeloven mv. blev udlændingelovens § 33, stk. 4 indført. Bestemmelsen giver mulighed for, at en udlænding, som har fået fastsat en udrejsefrist som følge af, at denne har fået afslag på asyl, eller har fået inddraget eller nægtet forlænget sin opholdstilladelse, eller hvis udlændingens opholdstilladelse er bortfaldet, mens denne opholder sig her i landet, kan anmode om at få forlænget sin udrejsefrist. Ved samme lov blev udlændingelovens § 46, stk. 9, indført, hvorved Flygtningenævnet blev tillagt kompetence til at træffe afgørelse om forlængelse af en udrejsefrist efter udlændingelovens § 33, stk. 4, såfremt Flygtningenævnet har truffet den afgørelse, som udrejsefristen knytter sig til. Det fremgår endvidere af udlændingelovens § 46, stk. 9, at Hjemrejsestyrelsen kan træffe afgørelse om forlængelse af fastsættelse af udrejsefrister, der er fastsat af Flygtningenævnet, såfremt forlængelsen sker som følge af indgåelse af en hjemrejsekontrakt eller Hjemrejsestyrelsens afgørelse herom i medfør af hjemrejselovens § 5, stk. 2 eller stk. 3.

Flygtningenævnet behandler anmodninger om forlængelse af en udrejsefrist, som modtages i forbindelse med afholdelse af nævnsmødet, og anmodninger som modtages efter nævnsmødet. Anmodninger, som er modtaget efter nævnsmødet, behandles som ud-

gangspunkt af formanden eller næstformanden alene, jf. udlændingelovens § 53, stk. 15. Flygtningenævnet vil også af egen drift kunne tage stilling til spørgsmålet om forlængelse af udrejsefristen allerede på det tidspunkt, hvor afgørelsen efter udlændingelovens § 33, stk. 1, træffes, såfremt nævnet efter en individuel vurdering af sagens omstændigheder finder det relevant.

Efter udlændingelovens § 33, stk. 4, kan en udrejsefrist forlænges, hvis særlige grunde taler herfor, herunder opholdets varighed, hensynet til skolesøgende børn eller anden familiemæssig og social tilknytning.

Af forarbejderne (lovforslag nr. L 189 af 5. maj 2020) fremgår blandt andet følgende af bemærkningerne til bestemmelsen (lovforslagets § 1, nr. 34):

> ”Baggrunden for bestemmelsen er desuden, at en forlængelse af udrejsefristen vil kunne medvirke til, at en udlænding, der har haft et længerevarende lovligt ophold i Danmark, og som har fået inddraget eller nægtet forlænget sin opholdstilladelse, får mulighed for at afvikle sine forhold i landet. Dette vil kunne medvirke til en mere overskuelig udrejse og til, at flere udlændinge dermed vælger at udrejse frivilligt, ligesom det vil give disse udlændinge mulighed for eventuelt at søge repatriering under udrejsefristen.”

Endvidere fremgår det, at:

> ”Afgørelse om forlængelse af en udrejsefrist træffes på baggrund af en konkret vurdering af sagens samlede omstændigheder. Ved vurderingen kan bl.a. indgå, om udlændingens samlede tilknytning her til landet skal føre til forlængelse af udrejsefristen, herunder om den pågældende skal afvikle eksempelvis boligforhold, bankforretninger, institutionspladser og afhænde bohave eller om den pågældende har et mindreårigt barn, der har en forestående afsluttende eksamen. Det forventes, at bestemmelsen vil have et snævert anvendelsesområde for så vidt angår forlængelse af udrejsefristen af hensyn til udlændingens samlede tilknytning her til landet.”

Opregningen i bestemmelsen og bemærkningerne er ikke udtømmende, og bestemmelsen vil derfor tillige kunne finde anvendelse, hvis andre særlige grunde gør sig gældende. Afgørelsen af, om en udrejsefrist skal forlænges, skal således altid træffes på baggrund af en samlet, konkret og individuel vurdering i den enkelte sag, og et påberåbt forhold kan derfor være relevant i forhold til forlængelse af en udrejsefrist, også selvom det ikke direkte vedrører afvikling af forhold i Danmark.

Det fremgår endvidere af forarbejderne til bestemmelsen, at en udrejsefrist kan forlænges, såfremt en udlænding, som har fået inddraget eller nægtet forlænget sin opholdstilladelse, har søgt om repatriering.

Flygtningenævnet vil som udgangspunkt ikke forlænge en udrejsefrist i det tilfælde, hvor en ansøger anmoder om at få forlænget sin udrejsefrist, som følge af, at den pågældende har en verserende sag i en anden udlændingemyndighed. Kompetencen til at træffe afgørelse om, hvorvidt ansøgeren må opholde sig i Danmark under behandlingen af denne sag, vil i disse tilfælde henhøre under den udlændingemyndighed, der behandler sagen, og ikke Flygtningenævnet.

Som eksempler på sager, hvor Flygtningenævnet på formandskompetencen har taget stilling til anmodninger om forlængelse af udrejsefristen, kan henvises til de afgørelser, der er refereret i Flygtningenævnets formandskabs 30. beretning (2021), side 478.

11.5.3 Betingelser for tvangsmæssig udsendelse

I sager, hvor ansøgeren ikke kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, eller en sådan opholdstilladelse er bortfaldet, men hvor udlændingelovens § 31 er til hinder for, at ansøgeren kan udsendes tvangsmæssigt, vil der fortsat skulle fastsættes en udrejsefrist. Nævnet vil imidlertid i udsendelsesbeslutningen anføre, at såfremt ansøgeren ikke udrejser frivilligt, vil den pågældende ikke kunne udsendes tvangsmæssigt til sit hjemland eller til et land, hvor pågældende ikke er beskyttet mod videresendelse til sit hjemland, jf. udlændingelovens § 32 a, jf. § 31. Der er her tale om refoulementsforbuddet i udlændingelovens § 31, se nærmere i afsnit 7.2.

Se endvidere afsnit 11.11.1 om situationer, hvor nævnet på baggrund af nye væsentlige oplysninger træffer beslutning om berostillelse af tvangsmæssige udsendelser, jf. princippet i udlændingelovens § 31.

Såfremt nævnets afgørelse vedrører et ægtepar, hvor ægtefællerne har forskellig nationalitet, tager nævnet ved afgørelsen ex officio stilling til spørgsmålet om, hvorvidt ægtefællerne kan udsendes samlet. Såfremt der er tale om ægtefæller af forskellig nationalitet, der var gift ved indrejsen i Danmark, og som under opholdet i Danmark har opretholdt samlivet, indføjer nævnet i udsendelsesbestemmelsen en bemærkning om, at det er en betingelse for tvangsmæssig udsendelse til et af disse lande, at der forud for den tvangsmæssige udsendelse har været etableret mulighed for, at begge ægtefæller kan udrejse til et af disse lande, hvortil begge ægtefæller har opnået eller kan opnå indrejsetilladelse, og at ægtefællerne ikke har ønsket at benytte sig af denne mulighed.

Såfremt ægteskabet er indgået under opholdet i Danmark, tager nævnet ikke forbehold om samlet udsendelse.

For samlevende par, hvor samlivet har bestået i en længere periode forud for indrejsen i Danmark, gælder samme regler som for ægtefæller.

Viser det sig efterfølgende, at en samlet udsendelse ikke er mulig, og der ikke er tale om asylbegrundende udsendelseshindringer, vil dette ikke føre til en ændret vurdering af, om ansøgerne er omfattet af udlændingelovens § 7, men vil eventuelt kunne medføre opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 2.

Efter nævnets praksis udelukker den særlige udsendelsesbeslutning ikke, at der er en vis tidsmæssig forskydning mellem ægtefællernes udsendelse. Det kan for eksempel være tilfældet, hvor den ene ægtefælle ifølge hjemlandets lovgivning skal være indrejst for at kunne indgive en ansøgning om indrejsetilladelse til den anden ægtefælle, der først derefter kan gives tilladelse til at indrejse.

Hvad angår fællesbørn af ægtefæller eller samlevende af forskellig nationalitet, er det som udgangspunkt børnenes statsborgerskab, der afgør, til hvilket land børnene kan udsendes sammen med den af forældrene, som ligeledes er statsborger i det pågældende land.

Som eksempler på afgørelser, hvor nævnet har taget stilling til spørgsmålet om tvangsmæssig udsendelse af ægtefæller af forskellig nationalitet, kan henvises til den afgørelse, der er nævnt i Flygtningenævnets formandskabs 25. beretning (2016), side 238 ff. Arme/2016/1.

Som eksempler på afgørelser, hvor en af ægtefællerne har flere nationaliteter, kan henvises til afgørelserne Geor/2019/7 og Rusl/2019/4, der er omtalt i Flygtningenævnets formandskabs 28. beretning (2019), side 330 f.

I sager vedrørende ægtefæller af forskellig nationalitet, hvor en af ægtefællerne af Udlændingestyrelsen eller Flygtningenævnet er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, og hvor nævnet stadfæster Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende den anden ægtefælle, fastsætter nævnet en udrejsefrist for den ægtefælle, der ikke opfylder betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, i overensstemmelse med reglerne i udlændingelovens § 33, stk. 1 og 2, ligesom nævnet træffer afgørelse om, at den pågældende kan udsendes tvangsmæssigt til sit hjemland, jf. udlændingelovens § 32 a. Det falder således uden for Flygtningenævnets kompetence at tage stilling til, hvorvidt en udsendelse af ægtefællen, der ikke opfylder betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, er forenelig med Danmarks internationale forpligtelser, herunder artikel 8 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention. Fra nævnets praksis henvises til afgørelsen Irak/2017/260, der er omtalt i formandsskabets 26. beretning (2018), side 221 ff.

11.6 Udeblivelse

Det følger af udlændingelovens § 56, stk. 2, at udlændingen har ret til mundtligt at forelægge sin sag for nævnet. Ansøgeren har således ikke pligt til at give personligt møde i nævnet, og ansøgeren kan tilkendegive, at han eller hun ikke ønsker dette. Hvis ansøgeren er alvorligt syg og ikke kan give møde for nævnet, eller hvis ansøgeren ikke ønsker at være til stede under nævnets behandling af sagen, kan nævnsmødet således afholdes mundtligt uden ansøgerens tilstedeværelse, men med deltagelse af ansøgerens advokat og Udlændingestyrelsen. Det samme gælder, hvis nævnet efter en konkret vurdering helt undtagelsesvis beslutter at gennemføre mødet uden ansøgerens tilstedeværelse af ordensmæssige årsager, se som eksempel herpå den i Flygtningenævnets formandskabs 23. beretning (2014), side 247 f., nævnte afgørelse Soma/2014/34.

Såfremt ansøgeren udebliver fra nævnsmødet uden en forudgående meddelelse om at have lovligt forfald, vil Flygtningenævnet søge afklaret, hvorvidt det kan lægges til grund, at ansøgeren har modtaget indkaldelsen. Hvis det må lægges til grund, at ansøgeren er behørigt indkaldt, gennemføres sagen på det foreliggende grundlag, jf. Flygtningenævnets forretningsorden § 36, stk. 1. Den beskikkede advokat og Udlændingestyrelsen får herefter lejlighed til at procedere sagen. Såfremt nævnet ikke finder, at sagen skal udsættes af andre grunde, vil nævnet herefter træffe afgørelse i sagen.

Hvis ansøgeren efterfølgende kan dokumentere at have haft lovligt forfald, eller hvis det efterfølgende konstateres, at ansøgeren ikke bærer ansvaret for, at indkaldelsen ikke er kommet til den pågældendes kundskab, genoptager nævnet sagen til fornyet mundtlig behandling, jf. forretningsordenens §§ 36, stk. 1 og 2, og 37, stk. 3.

Som eksempler på, hvornår ansøgeren må antages at have haft lovligt forfald, kan nævnes ansøgerens egen eller ansøgerens mindreårige barns sygdom, såfremt denne kan dokumenteres ved en lægeerklæring eller en erklæring fra centersygeplejersken, eller dokumenterede ekstraordinære transportproblemer.

Endvidere har nævnet anset et ophold på krisecenter for lovligt forfald, se den i Flygtningenævnets formandskabs 21. beretning (2012), side 146, nævnte afgørelse Stat/2012/6.

Som eksempel på, at en spontansag er gennemført på det foreliggende grundlag med den beskikkede advokats medvirken, selvom ansøgeren er udeblevet fra nævnsmødet, kan henvises til afgørelsen Maro/2019/3, der er omtalt i Flygtningenævnets formandskabs 28. beretning (2019), side 334 f. Fra beretningsårets praksis kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **november 2023** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Pakistan. Indrejst i 2022. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Flygtningenævnet har efter de foreliggende oplysninger fundet, at ansøgeren må anses for at være behørigt indkaldt til nævnsmødet, og at ansøgeren ikke anses for at have lovligt forfald. Flygtningenævnet har derfor besluttet at fremme sagen på det foreliggende grundlag, jf. forretningsordenens § 36, stk. 1. Ansøgeren er etnisk [etnicitet] og sunnimuslim fra [landsby], [by], Pakistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han frygter at blive slået ihjel af sine [familiemedlemmer]. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at han i Pakistan havde et forhold til en kristen kvinde i et år. […]. En dag kom ansøgerens ene [familiemedlem] ind på et værelse, og så at ansøgeren holdt kvinden i hånden. Denne hændelse medførte, at ansøgeren [familiemedlem] kaldte resten af familien ind i rummet, herunder de andre [familiemedlemmer] samt deres [familiemedlem]. Ansøgerens [familiemedlem] sendte kvinden hjem, hvorefter [familiemedlemmerne] slog og sparkede ansøgeren, og en af dem hentede en kniv. Det lykkedes ansøgeren at flygte hen til [sit familiemedlem], imens [et familiemedlem] forsøgte at berolige [familiemedlemmerne]. Efter ansøgerens flugt fortalte ansøgerens [familiemedlemmer] deres [familiemedlem], at ansøgeren ikke kunne gifte sig med en kristen kvinde. Ansøgerens [familiemedlem] fik besked på, at hun skulle forsøge at tale ansøgeren til fornuft. Efter omkring to til tre dage opdagede [familiemedlemmerne] ansøgerens opholdssted, og de meddelte ansøgeren, at han skulle komme tilbage til bopælen. Ansøgeren tog tilbage, men blev igen overfaldet af sine [familiemedlemmer], og da de igen tog en kniv frem, flygtede han. Ansøgeren tog bussen til [by A], og boede de første to dage hos den kristne kvindes [familiemedlem], men han flyttede herefter på hotel, idet ansøgerens [familiemedlemmer] blev bekendt med ansøgerens opholdssted. Efter at [familiemedlemmerne] blev bekendt med ansøgerens opholdssted, tog de flyet til [by A] og tog kontakt til politiet i jagten på ansøgeren, hvorefter de opsøgte den kristne kvindes [familiemedlem]. På daværende tidspunkt var ansøgeren dog allerede på hotellet. Under sit hotelophold tog ansøgeren kontakt til en agent, der hjalp ansøgeren med at rejse ud af Pakistan efter omkring ti til tolv dage. Ansøgeren har videre som støtte for sit asylmotiv oplyst, at ansøgerens [familiemedlem] har fortalt ansøgerens [familiemedlemmer], at han i [europæisk land] er blevet gift med en kristen kvinde, og hun har fortalt, at ansøgerens [familiemedlemmer] vil slå ham ihjel, hvis han vender tilbage til Pakistan. Ansøgeren har endelig til støtte for sit asylmotiv oplyst, at ansøgerens [familiemedlemmer] er meget troende muslimer, og de finder det ydmygende, at ansøgeren har giftet sig med en kristen kvinde. Flygtningenævnet finder, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Pakistan risikerer at blive udsat for asylbegrundende forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7. Ansøgeren har som anført ikke givet møde i forbindelse med sagens behandling i Flygtningenævnet, og nævnet har derfor ikke haft mulighed for at

efterprøve ansøgerens forklaring om sit asylmotiv og vurdere troværdigheden heraf. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring til Udlændingestyrelsen om sit asylmotiv til grund. Flygtningenævnet finder af de grunde, som Udlændingestyrelsen har anført, at hans forklaring ikke fremstår troværdig og sandsynlig. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Paki/2023/4

Se som eksempel på en inddragelsessag, som nævnet har behandlet uden klagerens medvirken, fordi klageren ikke er mødt op til nævnsmødet, afgørelsen Soma/2019/12, der er omtalt i Flygtningenævnets formandskabs 28. beretning (2019), side 335 ff.

Se som eksempler på sager, som er blevet behandlet i nævnet uden ansøgerens medvirken, og hvor nævnet efterfølgende har taget stilling til, om sagen kunne genoptages til fornyet mundtlig behandling, jf. Flygtningenævnets forretningsordens § 36, stk. 1 og 2, formandskabets 22. beretning (2013), side 200 f., nævnte afgørelser.

11.7 Sager afsluttet uden en afgørelse

11.7.1 Udeblevne

En asylansøger registreres som udeblevet i indkvarteringssystemet, hvis den pågældende ikke opholder sig på det asylcenter, som vedkommende er tilknyttet, eller hvis ansøgeren i forbindelse med en flytning til et andet asylcenter ikke ankommer til det nye center.

Såfremt en ansøger er registreret som udeblevet, retter Flygtningenævnet henvendelse til Hjemrejsestyrelsen og det asylcenter, som ansøgeren er tilknyttet, og forespørger om kendskab til ansøgerens opholdssted. Hvis Hjemrejsestyrelsen og det asylcenter, som vedkommende er tilknyttet, ikke kender ansøgerens opholdssted, afslutter Flygtningenævnet sagsbehandlingen og sender sagens akter tilbage til Udlændingestyrelsen.

Såfremt ansøgeren senere retter henvendelse til myndighederne og ønsker at fastholde sin ansøgning om asyl, genoptager Flygtningenævnet sagsbehandlingen. Hvis ansøgeren oplyser, at den pågældende i den mellemliggende periode har opholdt sig i sit hjemland, og Flygtningenævnet kan lægge denne oplysning til grund, betragtes sagen som en ny asylsag, og sagen sendes tilbage til Udlændingestyrelsen med henblik på behandling i første instans. Hvis Flygtningenævnet derimod ikke kan lægge ansøgerens forklaring om ophold i hjemlandet til grund, genoptages sagsbehandlingen i Flygtningenævnet.

Ved klagerens udeblivelse i sager om klager over nægtelse af forlængelse eller inddragelse af opholdstilladelser efter udlændingelovens § 7, hvor klageren har opholdt sig i Danmark under Udlændingestyrelsens behandling af sagen, vil Flygtningenævnets se-

kretariat altid foretage et tjek af pågældende i CPR-registeret med henblik på at få afklaret, hvor klageren opholder sig, og om den pågældende ønsker at fastholde sin klage over Udlændingestyrelsens afgørelse. Det samme gælder i sager om bortfald af opholdstilladelser efter udlændingelovens § 7, hvor klageren har opholdt sig i Danmark under Udlændingestyrelsens behandling af sagen.

Hvis klageren står som udrejst i registeret, men der er et aktivt CPR-nummer, vil Flygtningenævnets sekretariat herefter sende et brev til klagerens pågældendes e-boks med frist, hvor der spørges, om pågældende fastholder sin klage. Såfremt klageren tilkendegiver, at den pågældende ønsker at fastholde sin klage, behandles sagen og berammes til behandling på nævnsmøde. Hvis brevet ikke besvares eller klageren tilkendegiver, at den pågældende ikke ønsker at klage, lukkes sagen, og der fremsendes et lukkebrev til pågældendes e-boks, og Udlændingestyrelsen orienteres. Såfremt der er beskikket en advokat for vedkommende, sendes brevet i stedet til advokaten, hvor denne anmodes om besvarelse af, hvorvidt klagen fastholdes.

Såfremt klageren efterfølgende kontakter Flygtningenævnet, genåbnes sagen uanset klagerens opholdssted. Sagen genåbnes endvidere, såfremt nævnet på anden vis bliver bekendt med, at klageren opholder sig i Danmark eller er interesseret i at få behandlet sin sag.

Hvis pågældende senere indrejser og ønsker sin sag behandlet, henvises den pågældende til at søge om genoptagelse af sagen.

Hvis klagerens CPR-nummer ved tjekket i CPR-registeret står som inaktivt på baggrund af udrejse, afsluttes sagen uden afgørelse, henset til at det ikke er muligt at komme i kontakt med klageren. Såfremt der er beskikket en advokat for vedkommende, sendes der dog i stedet et brev med en frist til advokaten, hvor denne anmodes om besvarelse af, hvorvidt klagen fastholdes.

Sagen genåbnes efterfølgende, såfremt klageren retter henvendelse til Flygtningenævnet.

11.7.2 Frafald

Frafald af en klage over Udlændingestyrelsens afslag på asyl kan ske ved, at asylansøgeren skriftligt erklærer, at den pågældende ønsker at frafalde sin ansøgning om asyl. Modtager Flygtningenævnet en sådan erklæring, afsluttes sagsbehandlingen. Flygtningenævnet vil tillige afslutte sagsbehandlingen, såfremt nævnet modtager underretning om, at ansøgeren under den tænkepause efter Udlændingestyrelsens afgørelser, som blev indført med hjemrejselovens vedtagelse, har tilkendegivet, at den pågældende

ønsker at frafalde sin asylansøgning med henblik på at få hjemrejsestøtte. Hjemrejseloven er omtalt af afsnit 11.5.1. Såfremt ansøgeren udrejser, inden sagen er afgjort i Flygtningenævnet, betragter nævnet dette som et frafald af asylansøgningen.

11.7.3 Hjemvisning

Hjemvisning indebærer, at det pålægges førsteinstansen at træffe fornyet afgørelse i sagen. Hjemvisning kan f.eks. ske, hvor der efter afgørelsen i Udlændingestyrelsen er fremkommet nye oplysninger af væsentlig betydning for sagen, og hvor der bør sikres mulighed for en to-instansbedømmelse ligeledes af de nye oplysninger.

Der kan f.eks. være tale om ændrede oplysninger vedrørende ansøgerens nationalitet, væsentligt ændrede oplysninger om forholdene i ansøgerens hjemland eller ændringer i retsgrundlaget, som vurderes at have væsentlig betydning for sagens udfald. Hjemvisning kan f.eks. komme på tale i sager, hvor der ved afgørelsen skal tages stilling til evt. udelukkelse af ansøger, såfremt hans forklaring lægges til grund, men hvor Udlændingestyrelsen har fundet ansøgerens forklaring utroværdig og derfor ikke har forholdt sig til spørgsmålet om udelukkelse.

Det er ikke ualmindeligt, at der i forbindelse med Flygtningenævnets behandling af sager, bliver fremlagt oplysninger, som ikke er indgået i grundlaget for Udlændingestyrelsens behandling af sagen, ligesom det regelmæssigt sker, at ansøgeren for nævnet påberåber sig et asylmotiv, som den pågældende ikke har påberåbt sig under Udlændingestyrelsens behandling af sagen. Fremkomsten af nye oplysninger og nye asylmotiver under nævnets behandling af sagen kan imidlertid ikke i sig selv begrunde hjemvisning, medmindre sådanne nye oplysninger, herunder om et nyt asylmotiv, forrykker det materielle grundlag for Udlændingestyrelsens afgørelse i et sådant omfang, at hensynet til iagttagelse af to-instansprincippet tilsiger, at sagen behandles af Udlændingestyrelsen på ny.

Flygtningenævnet hjemviste i 2022 flere sager vedrørende mandlige russiske statsborgere, der som asylmotiv henviste til, at de frygtede at blive tvangshvervet til krigen i Ukraine. Som eksempler herpå kan nævnes de afgørelser, der er omtalt i formandskabets 31. beretning (2022), side 510 f.

Som eksempler på sager, hvor nævnet har taget stilling til, om fremkomsten af nye oplysninger efter Udlændingestyrelsens afgørelse kunne give grundlag for en hjemvisning af sagen til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen, kan nævnes afgørelsen Iran/2024/7, hvori Udlændingestyrelsen forud for nævnsmødet havde nedlagt påstand om hjemvisning af sagen med henvisning til, at der var fremkommet væsentlige nye oplysninger om klagerens kontakt med de iranske myndigheder, jf. et høringssvar fra

Nationalt ID-center. I præmisserne for nævnets afgørelse udtalte nævnet, at der forelå nye oplysninger for nævnet, men at disse ikke gav grundlag for at hjemvise sagen til Udlændingestyrelsen. Afgørelsen er nærmere omtalt i afsnit 11.2.4.6.

Som eksempler fra praksis i beretningsåret kan i øvrigt nævnes:

Nævnet **hjemviste** i **januar 2023** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Myanmar. Genoptaget sag. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren har i forbindelse med sin anmodning om genoptagelse henvist til yderligere asylmotiver som følge af den ændrede situation i Myanmar efter kuppet i februar 2021. Ansøgeren har således blandt andet henvist til, at hendes familie deltager i modstanden mod militærregimet, herunder at hendes [familiemedlem A] kæmper for [gruppering A], og at hendes [familiemedlem B] er involveret i at finansiere [gruppering A]. Hun har videre henvist til, at hendes [familiemedlem C], der har fået asyl i Danmark, er modstander af regimet, og at hun også af denne grund frygter at blive sendt tilbage til Myanmar. Hun har også henvist til, at hun i Danmark har lavet kritiske opslag på [et socialt medie] mod regimet. Endelig har hun henvist til de generelle forhold i Myanmar. Der er ikke tidligere taget stilling til disse forhold, og ansøgeren er ikke af Udlændingestyrelsen blev interviewet herom. Ansøgerens advokat og Udlændingestyrelsen har, efter spørgsmålet om hjemvisning blev drøftet på nævnsmødet, tilkendegivet, at sagen bør hjemvises. Flygtningenævnet finder herefter, at sagen skal hjemvises til Udlændingestyrelsen, således at Udlændingestyrelsen kan træffe en afgørelse i første instans i forhold de nye asylmotiver." Myan/2023/1

Nævnet **hjemviste** i **maj 2023** Udlændingestyrelsen afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak. Indrejst i 2015. Genoptaget sag. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk [etnicitet] og [muslim] fra [by A], Irak. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren henviste som asylmotiv oprindelig til, at han ved en tilbagevenden til Irak frygtede at blive slået ihjel af repræsentanter fra [militsgruppe] eller andre terrorgrupper som følge af sit virke [som offentlig ansat]. Ansøgeren oplyste hertil, at [militsgruppen] slog hans [familiemedlem] ihjel [i sommeren] 2015 og efterlod et trusselsbrev, hvoraf det fremgik, at de påtog sig ansvaret for drabet på [familiemedlem], og at de ville dræbe ansøgeren næste gang. Forud for ansøgerens [familiemedlems] død havde ansøgeren også selv modtaget et trusselsbrev. Ansøgeren henviste endvidere til, at han frygtede at blive strafforfulgt som følge af, at han var deserteret fra sin tjeneste [som offentlig ansat]. Endelig henviste ansøgeren til den generelle sikkerhedssituation. Ansøgeren har under genoptagelsessagen gjort de samme asylmotiver gældende og har yderligere henvist til, at han fortsat frygter at blive strafforfulgt som følge af sin desertering, men også fordi han ikke har afleveret [sine udstyr] i den forbin-

delse. Til støtte herfor har ansøgeren oplyst, at han er efterstræbt af de irakiske myndigheder. Han har rettet henvendelse til en advokat i Irak for at få denne til at undersøge hans situation i Irak. Den pågældende advokat har bl.a. oplyst til ansøgeren, at der ligger en arrestordre på ham hos politiet og den […] sikkerhedstjeneste, [navn], samt ved alle checkpoints og internationale grænser, herunder i lufthavnen. Ansøgeren har endvidere fremlagt et dokument, hvoraf det fremgår, at han er sigtet efter den irakiske straffelovs § 315. Ansøgeren har ydermere henvist til, at han fortsat frygter [militsgruppe] og andre terrorgrupper, og at den aktuelle sikkerhedssituation i [region i Irak], herunder [by B], gør, at han ikke kan henvises til at tage ophold der. Ansøgeren har i forbindelse med genoptagelsessagen som anført gentaget asylmotiverne om risiko for asylrelevant forfølgelse fra henholdsvis [militsgruppe] (og andre terrorgrupper) samt de irakiske myndigheder. Han har i den forbindelse navnlig fremlagt en række nye faktiske oplysninger af væsentlig betydning for vurderingen af det sidstnævnte asylmotiv om forfølgelse fra de irakiske myndigheder. Ansøgeren har således for Flygtningenævnet fremlagt [antal] arrestordrer og [antal] ransagningsrapporter fra [årstal] vedrørende hans person, som efter form og indhold fremtræder som officielle dokumenter. Det er oplyst, at disse dokumenter har været i ansøgerens tidligere advokats besiddelse, men ved en fejl ikke er fremlagt på et tidligere tidspunkt i asylproceduren. Ansøgeren har endvidere fremlagt en skrivelse fra [årstal], der ligeledes efter form og indhold fremtræder som et officielt dokument, hvoraf det fremgår bl.a., at ansøgeren er sigtet eller dømt efter den irakiske straffelovs § 315 og i tilfælde af anholdelse skal henvises til en irakisk domstol for afsoning af dom. Ansøgeren har om disse dokumenter forklaret bl.a., at de skal ses i sammenhæng med, at han i forbindelse med deserteringen fra [sin stilling i det offentlige] ikke afleverede sit [udstyr] og øvrige udstyr til myndighederne. Dokumenterne er oversat ved Flygtningenævnets foranstaltning, men de er ikke ægthedsvurderet. Der er ligeledes fremlagt en længere korrespondance mellem ansøgeren og en irakisk advokat, hvoraf det fremgår, at der er udstedt en landsdækkende arrestordre på ansøgeren, og at han risikerer en straf på mellem 5 og 15 års fængsel ved indrejse i Irak. Ansøgeren har endelig afgivet forklaring om forløbet af sin fremstilling for en irakisk delegation i [årstal]. Flygtningenævnet bemærker herefter, at de anførte nye oplysninger, herunder dokumenter, hverken er indgået i Udlændingestyrelsens sagsbehandling og afgørelse eller i grundlaget for Flygtningenævnets efterfølgende afgørelse ved en mundtlig nævnsbehandling, at det på det foreliggende grundlag ikke kan afgøres, om de fremlagte dokumenter er autentiske og således kan lægges til grund efter deres indhold, at der ikke foreligger for nævnet tilgængelige baggrundsoplysninger om den forventelige straf for overtrædelse af bl.a. den irakiske straffelovs § 315 i en sag som den foreliggende, og at sagens asylmotiver og ansøgerens forklaringer herom senest har været genstand for en samlet vurdering, herunder i lyset af de aktuelle baggrundsoplysninger, [i foråret] 2018 og således for mere end 5 år siden. På denne baggrund finder Flygtningenævnet efter en konkret helhedsvurdering, at hensynet til at

træffe en materiel rigtig afgørelse og at sikre muligheden for en reel to-instansbedømmelse af det samlede prøvelsesgrundlag tilsiger, at sagen – uanset det hidtidige og meget langvarige sagsforløb – hjemvises til Udlændingestyrelsen med henblik på en samlet vurdering i første instans af de nye og allerede foreliggende oplysninger vedrørende asylmotiverne om risiko for forfølgelse fra henholdsvis [militsgruppe] og de irakiske myndigheder i lyset af de aktuelle baggrundsoplysninger." Irak/2023/9

Som eksempel på, at nævnet har hjemvist sager til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen med henblik på, at mindreårige børn af ansøgere kunne få lejlighed til at afgive forklaring om deres selvstændige asylmotiv kan henvises til afgørelsen Afgh/2018/325, der er omtalt i formandskabets 27. beretning (2018), side 278 f.

Der kan endvidere henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 21. beretning (2012), side 161, nævnte byretsdom af 4. oktober 2012 i en sag anlagt mod Flygtningenævnet i anledning af nævnets afgørelse i en konkret asylsag, se herved den i Flygtningenævnets formandskabs 20. beretning (2011), afsnit 3.9.3, side 156 ff. nævnte afgørelse Afg/2011/12.

Flygtningenævnet har i de senere år hjemvist flere sager om inddragelse og nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse vedrørende somaliske statsborgere som følge af, at klagernes mindreårige børn før nævnsmødet har indgivet ansøgning om asyl. Som eksempel herpå kan henvises til afgørelsen Soma/2020/70, der er omtalt i formandskabets 29. beretning (2020), side 528 f.

Om hjemvisning af sager, hvori det kan blive aktuelt at meddele en ansøger opholdstilladelse efter reglerne om konsekvensstatus, henvises til afsnit 5.8.

Nævnet har undtagelsesvis hjemvist en sag til fornyet førsteinstansbehandling i Udlændingestyrelsen med henblik på yderligere sagsoplysning. Som eksempler herpå kan nævnes:

Nævnet **hjemviste** i **juni 2023** Udlændingestyrelsens afgørelse i en sag om statusændring vedrørende et ægtepar fra Syrien. Indrejst i 2017. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klagerne har henholdsvis den [to forskellige datoer i vinteren 2022/2023] klaget til Flygtningenævnet over Udlændingestyrelsens afgørelse med påstand om opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Klagerne havde, inden deres opholdstilladelser [i efteråret] 2022 blev forlænget i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3, fremsendt nye oplysninger til Udlændingestyrelsen om nye Sur Place asylmotiver. Udlændingestyrelsen har oplyst, at det beror på en beklagelig fejl, at disse nye oplysninger ikke indgik i forlængelsesafgørelserne, og Udlændingestyrelsen har på den baggrund

anmodet om, at sagerne hjemvises til Udlændingestyrelsen. Klagerne har protesteret. Flygtningenævnet finder, at de oplysninger, som Udlændingestyrelsen ikke tidligere har forholdt sig til, har en sådan karakter, at sagen – også under hensyn til to instansprincippet og til det forsigtighedsprincip, der gælder ved den konkrete og individuelle vurdering i forbindelse med behandlingen af sager om personer fra Syrien – bør undergives en nærmere bedømmelse og undersøgelse i første instans, således at de nye oplysninger inddrages i afgørelsesgrundlaget før der træffes endelig afgørelse om statusvalg. Flygtningenævnet hjemviser derfor sagerne til yderligere sagsoplysning og behandling i Udlændingestyrelsen." Syri/2023/45

Nævnet **hjemviste** i **august 2023** Udlændingestyrelsens afgørelse i en sag om bortfald vedrørende en kvindelig statsborger fra Bosnien-Hercegovina. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren er etnisk bosnisk og muslim fra [by], Bosnien-Hercegovina. Det fremgår af sagen, at klageren indrejste i Danmark [i vinteren 1992/1993], og at hun [i foråret] 1993 blev meddelt opholdstilladelse efter § 1 i lov nr. 933 af 18. november 1992 om midlertidig opholdstilladelse til visse personer fra det tidligere Jugoslavien. [I sommeren] 1995 blev klageren meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Det fremgår af Det Centrale Personregister, at klageren [i efteråret] 2012 udrejste til Bosnien-Hercegovina. Klageren udrejste for at vende tilbage til sit hjemland sammen med sin ægtefælle. Klageren indrejste i Danmark [i vinteren 2021/2022]og indgav ansøgning om dispensation fra bortfald af opholdstilladelse [i vinteren 2022/2023]. [I foråret] 2022 besluttede Udlændingestyrelsen, at klagerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, var bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 1, jf. stk. 4, og § 17 a, stk. 1, nr. 1, og § 17 a, stk. 2. Som begrundelse herfor henviste styrelsen til, at klageren efter at have underskrevet en erklæring om frivilligt frafald af sin opholdstilladelse er returneret til sit hjemland som led i repatriering og efter en forlængelse af fortrydelsesfristen med 12 måneder har opholdt sig i hjemlandet i mere end 24 på hinanden følgende måneder. Fristen for at fortryde repatrieringen udløb herefter [efteråret] 2014. Endvidere fandt styrelsen ikke grundlag for at meddele dispensation fra bortfaldet af opholdstilladelsen efter udlændingelovens 17, stk. 3. Flygtningenævnet bemærker, at afgørelser om bortfald af opholdstilladelse skal være i overensstemmelse med Danmarks internationale forpligtelser, herunder navnlig EMRK artikel 8. En vurdering heraf er ikke indeholdt i Udlændingestyrelsens afgørelse. Flygtningenævnet bemærker endvidere, at det følger af udlændingelovens § 32 a, at en afgørelse om bortfald af opholdstilladelse tillige skal indeholde en afgørelse om, hvorvidt udlændingen kan udsendes, hvis denne ikke udrejser frivilligt, jf. udlændingelovens § 31. Udlændingestyrelsen har ikke truffet afgørelse herom i forbindelse med den materielle afgørelse i bortfaldssagen. Det tilføjes, at forhold af betydning for de ovennævnte vurderinger er indeholdt i klagerens ansøgning om dispensation fra bortfald af opholdstilladelse indgivet [i vinteren 2022/2023], men disse forhold er efter det oplyste ikke nærmere belyst og som

nævnt heller ikke inddraget i forbindelse med Udlændingestyrelsens afgørelse af sagen. Der henvises herom blandt andet til Flygtningenævnets beretning for 2022, side 329 og 352. Flygtningenævnet finder endvidere, at der i forbindelse med nævnets behandling af sagen ved de fremsendte advokatindlæg med bilag og klagerens uddybende forklaring for nævnet er fremkommet en række nye faktiske oplysninger af væsentlig betydning for sagen, som ikke er indgået i Udlændingestyrelsens behandling og afgørelse af sagen, herunder navnlig om klagerens og hendes afdøde ægtefælles helbredsmæssige forhold under opholdet i Bosnien-Hercegovina i perioden 2012-2021, om klagerens modsætningsforhold til og mulige konflikt med personer fra det serbiske flertal i samme periode, om klagerens aktuelle tilknytning til henholdsvis Danmark og Bosnien-Hercegovina og om klagerens personlige forhold i øvrigt. På denne baggrund finder Flygtningenævnet efter en samlet vurdering, at hensynet til at træffe en materiel rigtig afgørelse og at sikre muligheden for en to-instansbedømmelse af det samlede prøvelsesgrundlag tilsiger, at sagen – uanset det hidtidige og meget langvarige sagsforløb – hjemvises til Udlændingestyrelsen med henblik på en fornyet vurdering i første instans, hvilket klageren og repræsentanten for Udlændingestyrelsen efter drøftelse og sagens omstændigheder i øvrigt ikke har udtalt sig imod." Bosn/2023/2

Se i øvrigt de i Flygtningenævnets formandskabs 23. beretning (2014), side 241 og 242 nævnte afgørelser Rusl/2014/15 og Afgh/2014/43.

11.7.4 Udsættelse

I visse tilfælde resulterer nævnsbehandlingen i en beslutning om udsættelse med henblik på indhentelse af yderligere generelle eller konkrete oplysninger til sagen.

Efter indhentelse af de ønskede oplysninger vil disse blive sendt i kontradiktion hos Udlændingestyrelsen og den beskikkede advokat.

Sagen vil herefter som udgangspunkt blive færdigbehandlet uden afholdelse af et nyt nævnsmøde enten ved drøftelse mellem nævnsmedlemmerne eller ved skriftlig votering, jf. forretningsordenens § 43. Det indkomne materiale samt advokatens og Udlændingestyrelsens eventuelle bemærkninger hertil udsendes til nævnets medlemmer, der skriftligt afgiver votum i sagen. Hvis der er uenighed blandt nævnsmedlemmerne, sendes sagen ud til en ny voteringsrunde med kopi af de enkelte nævnsmedlemmers vota. Der udfærdiges herefter en beslutning på baggrund af de afgivne vota.

11.8 Ad hoc-beskikkelse og substitution af nævnsmedlemmer i konkrete sager

11.8.1 Ad hoc-beskikkelse af tidligere nævnsmedlemmer

Efter udlændingelovens § 53, stk. 17, 1. pkt., og Flygtningenævnets forretningsordens § 8, stk. 2, kan Flygtningenævnets formand ad hoc-beskikke et medlem, der er udtrådt af nævnet, til at votere i en sag, som den pågældende tidligere har deltaget i behandlingen af.

Ad hoc-beskikkelse af tidligere nævnsmedlemmer bliver aktuelt i sager, som i forbindelse med nævnsbehandlingen udsættes på indhentelse af yderligere oplysninger, og hvori et eller flere af medlemmerne, der deltog i det oprindelige nævnsmøde, er udtrådt af nævnet på tidspunktet, hvor nævnet skal træffe afgørelse i sagen. For så vidt angår sagsbehandlingen i sager, der bliver udsat i forbindelse med nævnsbehandlingen, henvises til afsnit 11.7.4.

Ad hoc-beskikkelse af tidligere nævnsmedlemmer bliver endvidere aktuelt i sager, som er blevet begæret genoptaget, hvor formanden har resolveret, at sagen skal sendes i skriftlig votering blandt nævnets medlemmer, og hvor ét eller flere af medlemmerne, der deltog i nævnsbehandlingen af sagen, er udtrådt af nævnet. Om nævnets behandling af sager, der bliver begæret genoptaget, kan henvises til afsnit 11.11.1.

11.8.2 Substitution af tidligere nævnsmedlemmer, der ikke kan ad hoc-beskikkes

11.8.2.1 Retsgrundlaget

Efter udlændingelovens § 53, stk. 17, 2. pkt., kan Flygtningenævnets formand i tilfælde, hvor et medlem af nævnet, der tidligere har deltaget i behandlingen af en sag, har forfald, udpege eller ad hoc-beskikke et enkelt medlem, der træder i det pågældende medlems sted under sagens fortsatte behandling.

Det fremgår ligeledes af Flygtningenævnets forretningsordens § 8, stk. 3, at formanden eller den, som formanden bemyndiger hertil, kan ad hoc-beskikke et andet medlem, der træder i det pågældende medlems sted under sagens fortsatte behandling (substitution).

Sager, hvor retssikkerhedsmæssige hensyn taler herfor, herunder sager, hvori der er troværdighedsproblemer, eller hvor asylansøgerens personlige fremmøde i nævnet er af betydning for afgørelsen af sagen, behandles på et nyt mundtligt nævnsmøde. Der kan som eksempel herpå henvises til den i formandskabets 21. beretning (2012), side 94 f., nævnte afgørelse Ugan/2012/2.

Den nuværende § 53, stk. 17, i udlændingeloven blev indført (som § 53, stk. 12) ved lov nr. 324 af 18. maj 2005 om blandt andet præcisering af Flygtningenævnets virksomhed.

I forarbejderne til den dagældende udlændingelovs § 53, stk. 12, jf. lovforslag nr. L 78 af 23. februar 2005, side 33 anføres følgende:

> ”Efter den foreslåede bestemmelse i stk. 12 kan nævnets formand ad hoc-beskikke fratrådte medlemmer til at votere i en konkret sag. Endvidere kan formanden, når et medlem har forfald, i særlige tilfælde udpege eller ad hoc-beskikke et andet medlem, der træder i det pågældende medlems sted under sagens fortsatte behandling.
>
> Undertiden munder Flygtningenævnets behandling af en sag ud i en beslutning om at udsætte sagen med henblik på indhentelse af yderligere konkrete eller generelle oplysninger til sagen. I sådanne tilfælde afgøres sagen på et senere tidspunkt af de medlemmer, der deltog i behandlingen af sagen i forbindelse med sagens udsættelse.
>
> Endvidere forekommer det ofte, at sager, der er afgjort af nævnet, begæres genoptaget, f.eks. under henvisning til nye oplysninger eller dokumenter. Spørgsmål om, hvorvidt en sag skal genoptages, afgøres i nogle sager ved votering blandt de medlemmer, der deltog i den oprindelige behandling af sagen. Genoptages sagen, kan afgørelsen i den genoptagne sag enten træffes ved votering blandt de medlemmer, der deltog i den oprindelige behandling af sagen, eller ved at sagen behandles af et nyt nævn.
>
> Udsættes en sag i længere tid, eller fremkommer en genoptagelsesbegæring længere tid efter nævnets oprindelige afgørelse i sagen, kan det forekomme, at et eller flere af de medlemmer, der deltog i den oprindelige behandling af sagen, er udtrådt af nævnet på det tidspunkt, hvor sagen skal færdigbehandles, eller hvor der skal tages stilling til en genoptagelsesbegæring. For at sikre en hurtig og smidig behandling af sådanne sager, foreslås det, at nævnets formand i disse situationer kan ad hoc-beskikke fratrådte nævnsmedlemmer.
>
> Såfremt et fratrådt medlem af forskellige grunde imidlertid ikke ser sig i stand til at deltage i afgørelsen af sagen og ikke kan gives eller nægter at efterkomme et tjenstligt pålæg om at deltage i behandlingen af sagen, eller såfremt det pågældende fratrådte medlem er blevet inhabil eller alvorligt syg, vil det fratrådte medlem kunne erstattes af et andet medlem fra samme myndighed eller organisation, således at nævnet har den samme sammensætning som fastsat i den foreslåede bestemmelse i § 53, stk. 6. Substitution vil som hidtil kun blive anvendt helt undtagelsesvis og kun i tilfælde, hvor det – f.eks. under henvisning til sagens karakter – ikke vil være forbundet med retssikkerhedsmæssige betænkeligheder at lade et medlem erstatte af et andet. Skønner formanden, at der består retssikkerhedsmæssige betænkeligheder, vil sagen blive forelagt på ny for et nyt nævn.
>
> Substitution vil ikke blive anvendt i sager, hvor sagens udfald afhænger af vurderingen af ansøgerens troværdighed, eller i sager, hvor asylansøgerens personlige fremmøde i nævnet er af betydning for afgørelsen af sagen. I sådanne tilfælde vil sagen af retssikkerhedsmæssige hensyn blive behandlet på et nyt nævn.

> For så vidt angår udsatte sager vil substitution kun blive anvendt i sager, der er udsat på generelle asylretlige vurderinger eller indhentelse af generelle baggrundsoplysninger, som alle nævnsmedlemmer har samme baggrund og mulighed for at deltage i afgørelsen af.
>
> For så vidt angår genoptagelsessager vil substitution kun blive anvendt i sager, hvor afgørelsen kan træffes ud fra en vurdering af genoptagelsesanmodningen sammenholdt med den oprindelige afgørelse i sagen, som alle medlemmer har mulighed for at foretage. Det vil f.eks. være tilfældet i sager, som er begæret genoptaget under henvisning til et nyt dokument, som ved en ægthedsvurdering har vist sig at være falsk.
>
> Det bemærkes, at et nævnsmedlem – også i tilfælde hvor den pågældende har deltaget i den oprindelige behandling af sagen – i alle tilfælde vil have mulighed for at votere for, at en sag skal foretages på nyt nævn, hvis medlemmet ikke finder det forsvarligt, at der træffes afgørelse på det foreliggende grundlag. Er der flertal herfor blandt nævnets medlemmer, vil sagen blive foretaget på nyt nævn, ligesom formanden i alle tilfælde vil kunne beslutte, at sagen skal foretages på nyt nævn."

Ved brev af 25. oktober 2007 har Flygtningenævnets formand delegeret kompetencen til at afgøre, hvorvidt der i de konkrete sager kan ske substitution af tidligere nævnsmedlemmer, til de næstformænd, der har været formænd for de nævn, der har behandlet de konkrete sager, hvori spørgsmålet om substitution måtte blive aktuelt. I de sager, hvor det er formanden for det konkrete nævn, der har behandlet sagen, der har forfald, er det fortsat Flygtningenævnets formand, der afgør, om der kan ske substitution af den pågældende.

11.8.2.2 Anvendelse af substitution i genoptagelsessager

Spørgsmålet om substitution af fratrådte nævnsmedlemmer, der ikke kan ad hocbeskikkes, bliver jævnligt aktuelt i genoptagelsessager.

Nedenfor beskrives nogle typiske situationer, som kan opstå i sager, hvor det bliver aktuelt at overveje substitution af et fratrådt nævnsmedlem, som ikke kan ad hoc-beskikkes.

A. Sager, hvori der ikke har været troværdighedsproblemer under den oprindelige asylsagsbehandling, og hvor der fortsat ikke er troværdighedsproblemer. I disse sager kan der foretages substitution under forudsætning af, at ansøgerens fremmøde ikke kan antages at være af betydning for nævnets afgørelse.

B. Sager, hvori der har været troværdighedsproblemer under den oprindelige asylsagsbehandling, men hvor der ikke er fremkommet nye oplysninger i relation til ansøgerens troværdighed i genoptagelsesanmodningen i forhold til de oplysninger, der forelå på tidspunktet for den oprindelige afgørelse. I denne type sager kan substitution foretages efter en konkret vurdering af de

nye oplysningers sammenhæng med de oplysninger, der forelå på tidspunktet for den oprindelige afgørelse.

C. Sager, hvori der har været troværdighedsproblemer under den oprindelige asylsagsbehandling, og hvor der i forbindelse med genoptagelsesanmodningen er kommet nye oplysninger, som har relation til ansøgerens oprindelige asylmotiv. I disse sager vurderes retssikkerhedsmæssige hensyn som udgangspunkt at tale imod substitution, idet vurderingen af genoptagelsesanmodningen normalt tillige vil forudsætte en vurdering af ansøgerens oprindelige forklaring.

D. Sager, hvori der har været troværdighedsproblemer i forbindelse med den oprindelige asylsagsbehandling i nævnet, men hvor der i genoptagelsesanmodningen henvises til helt nye forhold, som ikke har relation til det oprindelige asylmotiv, og som ikke forudsætter en vurdering af ansøgerens troværdighed, eksempelvis generelt forværrede forhold i ansøgerens hjemland. I disse tilfælde har et andet medlem som udgangspunkt samme muligheder for at foretage vurderingen af genoptagelsessagen i forhold til den oprindelige afgørelse i asylsagen som det fratrådte medlem, og der kan derfor som udgangspunkt foretages substitution.

E. Sager, hvor mere end et nævnsmedlem har forfald. I disse sager kan der under henvisning til ordlyden af den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 53, stk. 17, 2. pkt., sammenholdt med forarbejderne til den tidligere bestemmelse herom, ikke ske substitution.

11.8.3 Flygtningenævnets forretningsordens § 8, stk. 4

Efter Flygtningenævnets forretningsordens § 8, stk. 4, kan formanden i øvrigt bemyndige én eller om nødvendig flere af næstformændene til fast eller ad hoc at træde i en næstformands sted, såfremt denne er forhindret. Flygtningenævnets forretningsordens § 8, stk. 4, anvendes blandt andet i tilfælde, hvor der er behov for en hurtig resolution, f.eks. i genoptagelsessager, hvor ansøgeren står foran en snarlig udsendelse, og hvor den næstformand, som har været formand for det nævn, der har truffet afgørelse i sagen, er forhindret, eksempelvis på grund af sygdom eller ferie.

11.9 Tolkning

Flygtningenævnet anvender som hovedregel tolke, der er opført på Rigspolitiets liste over godkendte tolke. Flygtningenævnet har tidligere honoreret tolke i overensstemmelse med Justitsministeriets cirkulæreskrivelse om vejledende retningslinjer for honorering af tolke inden for Justitsministeriets område, herunder de i retningslinjerne

fastsatte takster. Siden marts 2023 har Flygtningenævnet honoreret tolke i overensstemmelse med retningslinjer fastsat af Flygtningenævnet, Hjemrejsestyrelsen og Udlændingestyrelsen i fællesskab. Retningslinjerne for honorering af tolke er beskrevet på Flygtningenævnets hjemmeside, https://fln.dk/da/Information_til/Tolke/Honorering.

Flygtningenævnet benytter tolke fra en tolkeliste udarbejdet af Rigspolitiet.

Under nævnsmødet foregår tolkningen som udgangspunkt til og fra ansøgerens modersmål, medmindre ansøgeren har ønsket, at tolkningen foregår på et andet sprog, eller det ikke er muligt at fremskaffe en tolk, der taler ansøgerens modersmål. Såfremt det ikke er muligt at fremskaffe en tolk, der taler ansøgerens modersmål, vælger Flygtningenævnet en tolk, der behersker et andet sprog, som ansøgeren taler tilfredsstillende. Ved vurderingen heraf lægger Flygtningenævnet vægt på ansøgerens øvrige sprogkundskaber, ansøgerens tilkendegivelser vedrørende sprogvalg, ansøgerens eventuelle tilkendegivelser i forbindelse med tolkningen tidligere i sagens forløb samt eventuelle tilkendegivelser fra ansøgerens advokat. Flygtningenævnet tager som udgangspunkt hensyn til ansøgerens tilkendegivelser vedrørende valg af tolk, såfremt disse er begrundet i sprogkundskaber, men derimod ikke hvis de for eksempel vedrører tolkens etniske eller religiøse tilhørsforhold. Såfremt ansøger har været udsat for eksempelvis seksuelle overgreb, vil nævnet endvidere så vidt muligt imødekomme et ønske om en mandlig eller kvindelig tolk.

Se som eksempel på sager, hvor det ikke var muligt at fremskaffe en tolk, der talte ansøgerens dialekt, den i Flygtningenævnets formandskabs 23. beretning (2014), side 247 f. nævnte afgørelse Soma/2014/34.

Se som eksempel på sager, hvor ansøger ikke ønskede at afgive forklaring i nævnet under henvisning til tolkens nationalitet, den i formandskabets 21. beretning (2012), side 321 f. nævnte afgørelse Afgh/2012/76.

Flygtningenævnet honorerer endvidere tolkning, der er udført hos advokat i forbindelse med dennes forberedende møde med ansøgeren. Tolkning hos advokat er i beretningsåret blevet honoreret i lighed med tolkning, der finder sted på et nævnsmøde, efter principperne i Justitsministeriets cirkulæreskrivelse. Som nævnt ovenfor er retningslinjerne for honorering af tolke ændret i 2023. Den nugældende ordning er beskrevet på Flygtningenævnets hjemmeside, https://fln.dk/da/Information_til/Tolke/Honorering.

Flygtningenævnet honorerer alene tolkning hos advokat uden for normal arbejdstid til forhøjet takst, såfremt Flygtningenævnets sekretariat forudgående har givet tilsagn

herom. Hvis et sådant forudgående tilsagn ikke foreligger, kan Flygtningenævnet alene honorere tolken efter normal takst.

Flygtningenævnet honorerer alene transporttid og kilometergodtgørelse til tolke fra en anden landsdel end den, hvor tolkningen udføres, såfremt advokaten forudgående har indhentet tilladelse hertil fra Flygtningenævnets sekretariat. Flygtningenævnets sekretariat vil normalt kun give tilladelse hertil, hvis det eksempelvis ikke er muligt at skaffe en tolk fra lokalområdet, der behersker det pågældende sprog. Højesteret havde lejlighed til at tage stilling til dette spørgsmål i en sag anlagt af to tolke mod Flygtningenævnet, jf. Højesterets dom af 15. august 2007 (UfR 2007.2785H), hvor Højesteret stadfæstede Østre Landsrets dom af 16. juni 2006. For en nærmere gennemgang af dommen, hvorved Flygtningenævnet fik medhold, henvises til Flygtningenævnets formandskabs 16. beretning (2007), afsnit 3.9.1.

Ved anmodning om honorering af skriftlige oversættelser foretaget på foranledning af advokaten uden forhåndsgodkendelse fra Flygtningenævnets sekretariat foretager nævnet en vurdering af, hvorvidt den foretagne oversættelse i det konkrete tilfælde må anses for relevant for sagens behandling. Kun i det omfang dette måtte være tilfældet, vil nævnet efterkomme anmodningen om honorering.

Som eksempel på en sag, hvor nævnet har forholdt sig til et anbringende fra ansøgeren om, at der under sagens behandling i Udlændingestyrelsen havde været tolkeproblemer af en sådan karakter, at det havde haft betydning for styrelsens afgørelse, kan henvises til de i Flygtningenævnets formandskabs 29. beretning (2020) afsnit 11.2.1 omtalte afgørelser BMyan/2020/3 og Irak/2020/27.

11.10 Hastesager

Flygtningenævnet har en særlig hasteprocedure, som anvendes i sager vedrørende uledsagede mindreårige asylansøgere, se nærmere kapitel 9, og sager, hvor Udlændingestyrelsen, DRC Dansk Flygtningehjælp eller Dansk Røde Kors har anmodet om hastebehandling, eksempelvis på grund af ansøgerens helbredsmæssige tilstand.

Flygtningenævnet hastebehandler ligeledes sager vedrørende asylansøgere, som er indberettet som sigtede eller dømt for kriminalitet, medmindre det oplyses, at de pågældende afsoner længerevarende fængselsstraffe og ikke kan forventes løsladt foreløbig, samt personer, der af Dansk Røde Kors er indberettet på grund af adfærd, som forstyrrer asylcentrets ro og orden. Endvidere hastebehandles sager vedrørende frihedsberøvede asylansøgere, eksempelvis personer, der er frihedsberøvet i henhold til hjemrejselovens § 14 med henblik på at sikre ansøgerens tilstedeværelse, indtil en eventuel be-

stemmelse om udvisning kan fuldbyrdes, eller sager, der i henhold til udlændingelovens § 49 a er indbragt for Flygtningenævnet.

Hasteproceduren har som overordnet mål at sikre, at sagerne i alle sagsbehandlingsled behandles forlods med henblik på at få sagerne berammet og færdigbehandlet hurtigst muligt.

Vedrørende behandling af sager vedrørende asylansøgere, som er sigtet eller tiltalt for kriminalitet, men endnu ikke dømt, henvises til kapitel 7, afsnit 7.6.

11.11 Prøvelse af Flygtningenævnets afgørelser

11.11.1 Genoptagelse

Efter at Flygtningenævnet har truffet afgørelse i en sag, kan ansøgeren anmode nævnet om at genoptage behandlingen af sagen.

Det følger af udlændingelovens § 40 stk. 12, at nævnet ikke kan behandle en genoptagelsesanmodning, hvis nævnet ikke er bekendt med udlændingens opholdssted. Den pågældende skal over for myndighederne give sig til kende på en sådan måde, at myndighederne er bekendt med den pågældendes opholdssted, og den pågældende står til rådighed for myndighedernes behandling af sagen. I praksis anses dette for opfyldt, når den pågældende er opdateret med en adresse i Udlændingestyrelsens indkvarteringssystem. Det er således ikke tilstrækkeligt, at udlændingens advokat eller en anden partsrepræsentant oplyser til Flygtningenævnet, at vedkommende er bekendt med udlændingens opholdssted.

Hvis Flygtningenævnet stadfæster en afgørelse om afslag på en ansøgning om opholdstilladelse eller udlændingelovens § 7, nægter at forlænge, inddrage eller lader en sådan opholdstilladelse bortfalde, skal afgørelsen indeholde en frist for udrejse, jf. udlændingelovens § 33, stk. 1. Udrejsefristens længde fastsættes i overensstemmelse med udlændingelovens § 33, stk. 2, se nærmere afsnit 11.5.2. En anmodning om genoptagelse har som udgangspunkt ikke opsættende virkning og udsætter således heller ikke den fastsatte udrejsefrist. Der kan dog tillægges opsættende virkning, hvis særlige grunde taler derfor jf. udlændingelovens § 33 b, stk. 2, 1. pkt. jf. § 53 a, stk. 2, 4. pkt.

Udlændingelovens §§ 33 a (processuelt ophold) og 33 b (opsættende virkning) blev indført ved lov nr. 821 af 9. juni 2020 om ændring af udlændingeloven og forskellige andre love, som trådte i kraft den 15. juni 2020, og bestemmelserne erstattede udlændingelovens § 33, stk. 7.

Af udlændingelovens § 33 a, stk. 2, fremgår det videre, at en udlænding kan meddeles processuelt ophold under behandling af en anmodning om genoptagelse af en afgørelse efter udlændingelovens § 7, når anmodningen er indgivet inden udrejsefristens udløb. Det fremgår videre at udlændingelovens § 33 a, stk. 3, nr. 1, at når ganske særlige grunde taler derfor, kan en udlænding meddeles processuelt ophold under behandlingen af en anmodning og genoptagelse af en afgørelse efter udlændingelovens § 7, når anmodningen er indgivet efter udrejsefristens udløb.

En udsættelse af udrejsefristen efter modtagelse af en genoptagelsesanmodning vil således i langt de fleste tilfælde kræve, at ganske særlige grunde taler derfor. Dette kan være tilfældet, hvis en ansøger f.eks. fremsender et dokument, som nævnet efter en konkret vurdering finder anledning til at lade ægthedsvurdere.

Det fremgår af udlændingelovens § 53, stk. 12 og 14, og forretningsordenens § 45, at formanden for det konkrete nævn har mulighed for at træffe afgørelse i sagen, når der ikke er grundlag for at antage, at nævnet vil ændre sin afgørelse, eller hvor betingelserne for at opnå asyl åbenbart er opfyldt.

Som eksempel på sager, hvor betingelserne for at opnå asyl åbenbart var opfyldt, og hvor sagerne derfor blev genoptaget og afgjort på formandskompetencen, kan henvises til de i Flygtningenævnets formandskabs 22. beretning (2013), side 277 f., nævnte sager vedrørende iranske statsborgere, som ved nævnets oprindelige afgørelser var blevet henvist til at tage ophold i det nordlige Irak som første asylland. Der kan endvidere henvises til afgørelsen Iran/2018/156, der er omtalt i Flygtningenævnets formandskabs 27. beretning (2018), side 304 f.

Formanden kan endvidere på formandskompetencen beslutte at genoptage en sag og hjemvise den til Udlændingestyrelsen.

Endelig kan formanden træffe bestemmelse om, at det nævn, der tidligere har afgjort sagen, tager stilling til genoptagelsesspørgsmålet enten ved et møde eller ved skriftlig votering, at sagen genoptages og behandles på et nyt nævnsmøde af det nævn, der tidligere har afgjort sagen, med deltagelse af sagens parter, eller at sagen genoptages og behandles på et nyt nævnsmøde af et nyt nævn, jf. forretningsordenens § 53, stk. 2.

Genoptagelse til behandling på et nyt nævnsmøde af det nævn, der tidligere har afgjort sagen, kan ske i sager, hvor en ansøger er fremkommet med nye, væsentlige oplysninger af betydning for sagens afgørelse, og det vurderes, at ansøgeren ved personligt fremmøde bør få lejlighed til at forklare herom.

Genoptagelse til behandling på et nyt nævnsmøde af et nyt nævn kan komme på tale i sager, hvor ansøgeren er udeblevet fra det oprindelige nævnsmøde, men efterfølgende godtgør at have haft lovligt forfald, jf. forretningsordenens § 36, stk. 1. Der kan også være tale om, at et medlem af det tidligere nævn har forfald, og det i den konkrete sag anses for retssikkerhedsmæssigt betænkeligt at lade det pågældende medlem substituere af et andet medlem fra samme myndighed eller organisation. Se nærmere om substitution og ad hoc-beskikkelse i afsnit 11.8.

For så vidt angår sager, der oprindeligt er afgjort af et femmandsnævn, og som ikke kan afgøres på formandskompetencen, er anført følgende i forarbejderne til lov nr. 1561 af 13. december 2016 om ændring af Flygtningenævnets sammensætning, jf. lovforslag nr. 11, fremsat den 5. oktober 2016, side 12:

> ”Endvidere vil dette gælde for afsluttede sager, der efter den 1. januar 2017 søges genoptaget eller genoptages til fornyet behandling. Træffer formanden for det enkelte nævn bestemmelse om, at spørgsmålet om genoptagelse skal forelægges det nævn, der har afgjort sagen, ved et møde, eventuelt et telefonmøde, eller ved skriftlig votering, jf. Flygtningenævnets forretningsordens (bekendtgørelse nr. 1651 af 27. december 2013 om forretningsorden for Flygtningenævnet) § 48, stk. 2, nr. 1, eller at sagen genoptages og behandles på et nævnsmøde af det nævn, der har afgjort sagen, jf. Flygtningenævnets forretningsordens § 48, stk. 2, nr. 2, skal det oprindelige nævn uden medlemmerne indstillet af Dansk Flygtningehjælp og udenrigsministeren træffe afgørelse i sagen.”

Såfremt spørgsmålet om genoptagelse skal afgøres af hele det oprindelige nævn, og et af nævnets medlemmer har forfald, er der efter udlændingelovens § 53, stk. 17, hjemmel til, at et medlem, der har forfald, i visse tilfælde kan erstattes med et medlem fra samme myndighed eller organisation. Se nærmere herom i afsnit 11.8 om substitution og ad hoc-beskikkelse.

Såfremt der findes grundlag for at genoptage en sag, udsættes udrejsefristen under genoptagelsessagens behandling. Flygtningenævnet vil samtidig beskikke en advokat for ansøgeren.

Efter almindelige forvaltningsretlige principper påhviler det nævnet af egen drift at genoptage behandlingen af sager, hvor afviste asylansøgere er i udsendelsesposition, såfremt der fremkommer nye væsentlige oplysninger – eksempelvis om ændrede magtforhold i ansøgernes hjemlande - der forrykker nævnets beslutningsgrundlag i de pågældende sager. I forbindelse med nævnets overvejelser herom kan det være nødvendigt at indhente yderligere oplysninger med henblik på stillingtagen til genoptagelsesspørgsmålet.

Nævnet har således i sin praksis antaget, at nævnet i disse tilfælde har kompetence til at træffe beslutning om, at tvangsmæssige udsendelser skal sættes i bero, indtil de yderligere oplysninger foreligger, jf. herved princippet i udlændingelovens § 31, som indeholder et forbud mod udsendelse til et land, hvor den pågældende risikerer forfølgelse, eller hvor den pågældende ikke er beskyttet mod videresendelse til et sådant land. Nævnet har videre kompetence til at meddele processuelt ophold under genoptagelsessagen, jf. udlændingelovens § 33 a, stk. 2 og stk. 3, nr. 1.

I sager om inddragelse og nægtelse af forlængelse af opholdstilladelser eller efter udlændingelovens § 7 og § 8 skal nævnet – udover at vurdere de aktuelle forhold i udlændingens hjemland – vurdere, om det vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser – herunder EMRK artikel 8 – at inddrage eller nægte at forlænge opholdstilladelsen. I de sager, som ikke er omfattet af den ved lov nr. 1711 af 27. februar 2019 om ændring af udlændingeloven, integrationsloven, repatrieringsloven og forskellige andre love indførte § 19 a, skal nævnet vurdere, om en inddragelse eller nægtelse af en forlængelse af opholdstilladelse og efterfølgende udsendelse af udlændingen vil være særligt belastende for udlændingen, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1. Behandlingen af sager om inddragelse og nægtelse af forlængelse er nærmere beskrevet i kapitel 6.

I nogle af disse sager, hvor Flygtningenævnet har truffet afgørelse om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, har udlændingen efterfølgende anmodet om genoptagelse med henvisning til, at den pågældendes helbredstilstand er blevet forværret, eller at der er indtrådt andre væsentlige ændringer i udlændingens personlige forhold efter Flygtningenævnets afgørelse.

Afgørende for vurderingen af, om der i sådanne tilfælde skal ske genoptagelse, er, om de nye oplysninger forelå på tidspunktet for nævnets afgørelse, men ikke var nævnet bekendt, eller om der er tale om efterfølgende indtrådte omstændigheder. Oplysninger om faktiske forhold, som forelå på tidspunktet for nævnets afgørelse, men som ikke var nævnet bekendt på afgørelsestidspunktet, vil i overensstemmelse med almindelige forvaltningsretlige retsgrundsætninger føre til en genoptagelse af sagen, såfremt oplysningerne er af så væsentlig betydning for sagen, at der er en vis sandsynlighed for, at sagen ville have fået et andet udfald, hvis de rent faktisk havde foreligget i forbindelse med nævnets oprindelige afgørelse af sagen. Oplysninger om omstændigheder, som først er indtrådt efter nævnets afgørelse, f.eks. etablering af familie eller forværring af udlændingens helbredstilstand, vil derimod ikke føre til en genoptagelse, uanset at oplysningerne ville have ført til et andet resultat i forbindelse med vurderingen efter blandt andet udlændingelovens § 26, stk. 1 eller EMRK artikel 8, såfremt de havde foreligget på tidspunktet for nævnets afgørelse. I disse sager må udlændingen i stedet henvises til at søge opholdstilladelse efter andre bestemmelser i udlændingeloven.

Flygtningenævnet modtager undertiden anmodning om genoptagelse af en sag, hvor ansøgeren ikke længere er i landet.

Flygtningenævnet anser som udgangspunkt en asylsag for afsluttet, når ansøgeren udrejser eller udsendes af Danmark. Hvis ansøgeren indrejser i Danmark på ny og ansøger om asyl, vil nævnet behandle sagen som en ny ansøgning om asyl eller som en anmodning om genoptagelse af den oprindelige asylsag, alt efter om det lægges til grund, at ansøgeren har været i sit hjemland eller ej.

Hvis omstændighederne helt undtagelsesvis giver anledning til det, vil Flygtningenævnet – uanset om ansøgeren fortsat opholder sig i sit hjemland – kunne genoptage behandlingen af en sag vedrørende en udrejst eller udsendt asylansøger. Nævnet vil ved vurderingen heraf blandt andet lægge vægt på, om de nye oplysninger med en vis sikkerhed viser eller i hvert fald antageliggør, at ansøgeren har været udsat for asylbegrundende overgreb, og at overgrebene har sammenhæng med det oprindelige asylmotiv.

I kapitel 15 er der nærmere statistiske oplysninger vedrørende genoptagelsessager.

11.11.2 Domstolsprøvelse

11.11.2.1 Lovgrundlaget

Som anført ovenfor i afsnit 1.3 er Flygtningenævnets afgørelser endelige, jf. udlændingelovens § 56, stk. 8, og domstolsprøvelse af nævnets afgørelser er ifølge domstolspraksis begrænset til mangler ved afgørelsesgrundlaget, sagsbehandlingsfejl og ulovlig skønsudøvelse.

Det betyder, at domstolene er afskåret fra at afprøve nævnets materielle afgørelser, herunder bevisvurderingen.

Ved dom af 16. juni 1997 (UfR 1997.1157H) tog Højesteret første gang stilling til rækkevidden af endelighedsbestemmelsen i udlændingeloven. Dommen og forarbejderne til endelighedsbestemmelsen er nærmere omtalt i formandskabets 6. beretning (1997), side 16.

Spørgsmålet om endelighedsbestemmelsens rækkevidde har flere gange efterfølgende været indbragt for domstolene. Der henvises blandt andet til Højesterets domme af 29. april 1999 (UfR.1999.243H), 26. januar 2001 (UfR 2001.861H), 28. november 2001 (UfR.2002.406H), 29. august 2003 (UfR 2003. 2405H), og 2. december 2003 (UfR 2004.727H).

Ved lov nr. 365 af 6. juni 2002 blev Flygtningenævnets sammensætning ændret. Lovændringen indeholdt ingen ændring i endelighedsbestemmelsen i udlændingelovens § 56, stk. 8, men af bemærkningerne til lovforslaget, jf. herved lovforslag nr. 152 af 28. februar 2002, pkt. 5.1., fremgår blandt andet følgende vedrørende bestemmelsens anvendelsesområde:

> ”Flygtningenævnet er kendetegnet ved at være et uafhængigt og domstolslignende organ. Nævnet er således uafhængigt af den politiske proces og kan ikke modtage direktiver fra regering eller folketing. Flygtningenævnets afgørelser er endelige, jf. udlændingelovens § 56, stk. 8. Dette er senest blevet fastslået ved Højesterets dom af 26. januar 2001 (UfR 2001.86H), hvor Højesteret udtalte, at ”domstolsprøvelse af Flygtningenævnets afgørelser er begrænset til en prøvelse af retsspørgsmål, herunder mangler ved afgørelsesgrundlaget, sagsbehandlingsfejl og ulovlig skønsudøvelse. Foreligger der ikke omstændigheder som nævnt, er der ikke grundlag for at fravige endelighedsbestemmelsen i udlændingelovens § 56, stk. 7 (nu § 56, stk. 8).
>
> …
>
> Formanden og næstformændene skal som hidtil være dommere, jf. udlændingelovens § 53, stk. 7. Herved sikres de almindelige retsgarantier, ligesom Flygtningenævnets uafhængighed understreges.
>
> …
>
> Flygtningenævnet opretholder herved sin status som sagkyndigt nævn af domstolslignende karakter, hvis afgørelser er endelige, jf. ovenfor.”

Lov nr. 572 af 18. juni 2012, hvorved nævnets sammensætning blev ændret, således at nævnet nu er sammensat på samme måde som før lovændringen i 2002, indeholder ingen ændringer i endelighedsbestemmelsen.

11.11.2.2 Domspraksis

Domstolene har i flere sager taget stilling til rækkevidden af endelighedsbestemmelsen i udlændingelovens § 56, stk. 8.

For en gennemgang af de nyere domme, hvori Højesteret har taget stilling til rækkevidden af bestemmelsen, henvises til formandskabets 16. beretning (2007), side 81. Der kan endvidere henvises til Højesterets domme af 12. juni 2008 i sagerne UFR 2008.2177, 2178, 2179 og 2180. Endelig kan henvises til de i formandskabets 21. beretning (2012) nævnte to domme fra Københavns Byret. I den ene sag blev Flygtningenævnet frifundet, mens den anden sag blev afvist i overensstemmelse med Flygtningenævnets påstand herom.

11.11.3 Folketingets Ombudsmand

Efter udlændingelovens § 58 a omfatter Folketingets Ombudsmands virksomhed ikke Flygtningenævnet. Folketingets Ombudsmand kan dog ifølge § 17 i lov om Folketingets Ombudsmand af egen drift optage en sag til undersøgelse. Denne bestemmelse medfører således, at ombudsmanden på eget initiativ kan iværksætte undersøgelser af konkrete sager.

I 2015 har Folketingets Ombudsmand i de sager, der har været søgt indbragt for Ombudsmanden, afvist at behandle sagen under henvisning til, at hans virksomhed ikke omfatter Flygtningenævnets virksomhed. Folketingets Ombudsmand har ikke i 2023 af egen drift iværksat undersøgelser af sager eller forhold, der har med Flygtningenævnet at gøre.

Kapitel 12

Sager indbragt for internationale organer

12.1 Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol

12.1.1 Den Europæiske Menneskerettighedskonvention

Europarådet vedtog i 1950 Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, der trådte i kraft i 1953. Konventionen er senere blevet suppleret med i alt 16 ændrings- og tillægsprotokoller. Danmark har ikke ratificeret protokol nr. 12 (generelt forbud mod diskrimination) og protokol nr. 16 (rådgivende udtalelser om principielle spørgsmål). Det følger af konventionens artikel 19, at der for at sikre opfyldelsen af konventionens forpligtelser skal oprettes en Menneskerettighedsdomstol. I 1959 begyndte Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol sit arbejde.

Domstolen består af 46 dommere, en fra hver signaturstat. Domstolens opbygning følger af konventionens artikel 26. Heraf fremgår, at Domstolen sidder i enkeltdommerformation, komitéer på tre dommere, kamre på syv dommere og et storkammer på 17 dommere.

Medlemsstater samt enkeltpersoner, grupper og ikke statslige organisationer kan anlægge sager ved Domstolen for brud på en i konventionen indeholdt rettighed eller forpligtelse, jf. artiklerne 33 og 34. Der gælder visse kriterier for, at en sag antages til realitetsbehandling, jf. artikel 35. Således skal alle nationale retsmidler være udtømt, sagen skal anlægges senest fire måneder efter, at den endelige nationale afgørelse er truffet, den part, der anlægger sagen, må ikke være anonym, og Domstolen eller andre internationale organer må ikke tidligere have taget stilling til det samme materielle indhold. Hertil kommer, at Domstolen skal afvise en sag anlagt af en enkeltperson eller gruppe efter artikel 34, hvis Domstolen finder, at klagen er uforenelig med konventionens bestemmelser, er åbenbart ugrundet, eller er misbrug af den individuelle klageadgang. Domstolen skal endvidere afvise en klage, hvis den finder, at klageren ikke har haft væsentlig ulempe, medmindre respekten for menneskerettigheder gør det påkrævet at behandle klagen.

Domstolen modtager et meget stort antal klager. Domstolen modtog således i 2023 omkring 34.650 klager. Tallet dækker over ”allocated applications”, som er de klager, som bliver fordelt til en juridisk enhed, bestående af enten en enkelt dommer, komitéer

eller kamre. Hovedparten af de registrerede klager er indbragt af enkeltpersoner eller grupper af enkeltpersoner.

Det følger af Domstolens procesreglement regel 54, stk. 2, litra b, at Domstolen som udgangspunkt kun orienterer signaturstaten om en indgivet klage, hvis den beslutter at anmode staten om skriftlige bemærkninger ("observations") til klagen, herunder om klagen kan antages til realitetsbehandling ("admissibility") og om klagens indhold ("merits"). Almindeligvis kan undersøgelse af klagens antagelse til realitetsbehandling finde sted samtidig med stillingtagen til dens indhold, jf. konventionens artikel 29, stk. 1, og Domstolens procesreglement regel 54 A. Signaturstaten kan imidlertid blive informeret om klagen på et tidligere stadium, hvis Domstolen mangler faktuelle oplysninger, dokumenter eller andet relevant materiale, som klageren ikke kan skaffe, jf. procesreglementet regel 54, stk. 2, litra a, eller hvis Domstolen træffer beslutning om at anvende foreløbige foranstaltninger, jf. procesreglementet regel 39, se nærmere nedenfor. Hvis en klage imidlertid slettes eller afvises af en komité, jf. konventionens artikel 28, bliver signaturstaten normalt ikke informeret om klagen.

I relation til beskyttelsen af flygtninge og asylansøgere er navnlig konventionens artikler 3 og 8 relevante. I henhold til konventionens artikel 3 må ingen underkastes tortur og ej heller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Konventionens artikel 8 beskytter retten til respekt for privatliv og familieliv.

Der kan i forhold til spørgsmålet om udtømmelse af nationale retsmidler i forbindelse med indbringelse af klager over Flygtningenævnets afgørelser i sager om inddragelse af opholdstilladelse for EMD henvises til justitsministerens besvarelse af spørgsmål nr. 41 fra Folketingets Udvalg for Udlændinge- og Integrationspolitik vedrørende forslag til lov om ændring af udlændingeloven (Midlertidig beskyttelsesstatus for visse udlændinge samt afvisning af realitetsbehandling af asylansøgninger, når ansøgeren har opnået beskyttelse i et andet EU-land m.v.) (L 72) af 2. december 2014. Det fremgår heraf blandt andet:

"Danmark er forpligtet til at overholde Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK) og de tillægsprotokoller til konventionen, som Danmark har tiltrådt. Hvis en udlænding er af den opfattelse, at en afgørelse om inddragelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, er i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, vil vedkommende derfor kunne klage til Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, hvis betingelserne for at klage i øvrigt er opfyldt. Det er i den forbindelse bl.a. en betingelse, at alle nationale retsmidler er udtømt.

Da Flygtningenævnets afgørelser som nævnt er endelige, vil de nationale retsmidler i praksis være udtømt, når Flygtningenævnet har truffet afgørelse. En afgørelse fra Flygtningenævnet om inddragelse af en opholdstilladelse vil derfor kunne indbringes direkte for Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, hvis de øvrige klagebetingelser er opfyldt."

Flygtningenævnet havde i beretningsperioden ingen verserende sager for Domstolen.

12.1.2 Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols anvendelse af foreløbige foranstaltninger, jf. Domstolens procesreglement regel 39

Det følger af regel 39 i Domstolens procesreglement, at det kammer, der behandler en klage, kan komme med tilkendegivelser om foreløbige foranstaltninger ("interim measures"), som Domstolen vurderer, at der bør træffes af hensyn til parterne eller en hensigtsmæssig behandling af klagesagen.

Den 28. marts 2024 offentliggjorde Domstolen en ny version af procesreglementet, som inkluderede ændringer af regel 39. Regel 39 har nu følgende ordlyd:

> "1. The Court may, in exceptional circumstances, whether at the request of a party or of any other person concerned, or of its own motion, indicate to the parties any interim measure which it considers should be adopted. Such measures, applicable in cases of imminent risk of irreparable harm to a Convention right, which, on account of its nature, would not be susceptible to reparation, restoration or adequate compensation, may be adopted where necessary in the interests of the parties or the proper conduct of the proceedings.
>
> 2. The Court's power to decide on requests for interim measures shall be exercised by duty judges appointed pursuant to paragraph 5 of this Rule or, where appropriate, the President of the Section, the Chamber, the President of the Grand Chamber, the Grand Chamber or the President of the Court.
>
> 3. Where it is considered appropriate, immediate notice of the measure adopted in a particular case may be given to the Committee of Ministers.
>
> 4. A duty judge appointed pursuant to paragraph 5 of this Rule or, where appropriate, the President of the Section, the Chamber, the President of the Grand Chamber, the Grand Chamber or the President of the Court may request information from the parties on any matter connected with the implementation of any interim measure indicated.
>
> 5. The President of the Court shall appoint Vice-Presidents of Sections as duty judges to decide on requests for interim measures."

Det fremgår af den reviderede version af Domstolens Practice Direction vedrørende regel 39, offentliggjort den 28. marts 2024, at ændringen af regel 39 skete "with a view

to further clarifying the circumstances in which interim measures may be indicated and the threshold to be reached in relation to their request and application. The amendment also sought to align the text of the Rule with the Court's well-established case-law and practice in relation to interim measures".

I praksis opstår spørgsmålet om foreløbige foranstaltninger navnlig i sager om udvisning, udsendelse eller udlevering af udlændinge, og anmodninger om anvendelsen af regel 39 vedrører som oftest retten til liv, jf. konventionens artikel 2, retten til ikke at blive udsat for tortur eller umenneskelig behandling, jf. konventionens artikel 3, og undtagelsesvis retten til respekt for privat- og familieliv, jf. konventionens artikel 8.

Domstolen har udtalt, at i sager, hvor det med rimelighed er blevet gjort gældende, at der er en risiko for uoprettelig skade, hvad angår klagerens adgang til at nyde beskyttelse efter en af konventionens kernebestemmelser, er formålet med foreløbige foranstaltninger at opretholde status quo, indtil Domstolen har taget stilling til foranstaltningens berettigelse. Foreløbige foranstaltninger skal således sikre den fortsatte tilstedeværelse af den genstand, der er emnet for anmodningen. Derved letter foreløbige foranstaltninger den effektive udøvelse af retten til at indgive individuel klage efter konventionens artikel 34 ved at sikre sagens genstand, når denne vurderes at være i risiko for at lide uoprettelig skade som følge af den ansvarlige stats handlinger eller undladelser. Domstolen har videre udtalt, at foreløbige foranstaltninger tjener afgørende til at undgå uafvendelige situationer, som ville forhindre Domstolen i at undersøge sagen korrekt og – hvor den fandt det rigtigt – at sikre klageren den praktiske og effektive udnyttelse af de påberåbte konventionsrettigheder. Tilkendegivelser om midlertidige foranstaltninger tjener således ikke kun til, at der kan gennemføres en effektiv undersøgelse af klagen, men også til at sikre, at konventionens beskyttelse af klageren er effektiv, se Mamatkulov og Askarov mod Tyrkiet, præmisserne 108 og 125, og Aoulmi mod Frankrig, præmisserne 103 og 107-108.

Domstolens anvendelse af regel 39 har således karakter af et foreløbigt processuelt retsmiddel. Der er med anvendelse af bestemmelsen ikke taget stilling til, om der i den konkrete sag foreligger en krænkelse af konventionen. Fra Domstolens praksis vedrørende konventionens artikel 3 er der flere eksempler på anvendelse af regel 39 i sager vedrørende udenlandske statsborgere, hvor Domstolen efterfølgende har udtalt, at en udsendelse ikke ville udgøre en krænkelse af konventionen, se blandt andet de i Flygtningenævnets formandskabs 19. beretning (2010), side 220 ff. omtalte afgørelser i fem sager anlagt af srilankanske statsborgere mod Danmark, samt F.H. mod Sverige, dom af 20. januar 2009, der er nærmere omtalt i Flygtningenævnets formandskabs 17. beretning (2008), side 221. I sagen M.S.S. mod Belgien og Grækenland (application no. 30696/09) af 21. januar 2011 udtalte Domstolen i præmis 355:

"The Court next rejects the Government's argument that the Court itself had not considered it necessary to indicate an interim measure under Rule 39 of the Rules of Court to suspend the applicant's transfer. It reiterates that in cases such as this, where the applicant's expulsion is imminent at the time when the matter is brought to the Court's attention, it must take an urgent decision. The measure indicated will be a protective measure which on no account prejudges the examination of the application under Article 34 of the Convention. At this stage, when an interim measure is indicated, it is not for the Court to analyse the case in depth – and indeed it will often not have all the information it needs to do so […]."

Domstolen har i visse tilfælde anvendt regel 39 på et større antal sager vedrørende klagere af samme nationalitet og/eller etnicitet, som indbringes for Domstolen. Der kan herved blandt andet henvises til sagen N.A. mod UK (application no. 25904/07), se præmisserne 21-22. Domstolen har i 2022 og 2023 meddelt interim measures i et større antal sager vedrørende asylansøgere i Belgien med henblik på at sikre de pågældende indkvartering i modtagefaciliteter eller andre passende steder.

Det fremgår af dommen F.H. mod Sverige af 20. januar 2009, at Domstolen anvendte regel 39 i en situation, hvor der var afsagt dom om, at der ikke som påstået af klageren var sket et brud på konventionens artikler 2 og 3, men hvor dommen endnu ikke var endelig, jf. konventionens artikel 44, stk. 2. Domstolen anvendte i dette tilfælde regel 39 efter dommens afsigelse for at sikre en eventuelt fortsat effektiv behandling af sagen, således at klageren ikke blev udsendt, inden dommen blev endelig. Sagen er nærmere omtalt i Flygtningenævnets formandskabs 17. beretning (2008), side 221.

I sager, hvor der er klaget over Flygtningenævnets afgørelser, er anmodninger fra Domstolen om anvendelse af regel 39 hidtil blevet efterkommet.

12.2 FN's menneskerettighedsorganer

Danmark har tiltrådt en række FN-konventioner om menneskerettigheder. I forhold til seks af disse konventioner har Danmark også accepteret en individuel klageadgang, hvorefter enkeltpersoner eller grupper af enkeltpersoner kan klage direkte til FN, hvis de mener, at den danske stat har krænket deres rettigheder efter en af de omhandlede konventioner.

Danmark har således accepteret individuel klageadgang i forhold til FN's konvention om borgerlige og politiske rettigheder med tilhørende protokoller, FN's konvention om afskaffelse af alle former for racediskrimination, FN's konvention om tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, FN's konvention om afskaffelse af alle former for diskrimination imod kvinder, FN's konvention om barnets

rettigheder og FN's konvention om rettigheder for personer med handicap. For hver af de nævnte konventioner er der nedsat en særlig klagekomité. Afhængigt af, hvilken konvention klagen vedrører, behandles klager over Danmark af FN's Menneskerettighedskomité, FN's Racediskriminationskomité, FN's Torturkomité, FN's Kvindekomité, FN's Børnekomité eller FN's Handicapkomité.

Der gælder efter tillægsprotokoller til konventionerne visse kriterier for at antage en sag til realitetsbehandling. Således skal sagens fakta falde inden for komitéens kompetence, og klageren må ikke være anonym. Alle relevante nationale retsmidler skal være udtømt, og sagen må ikke være under samtidig behandling i realiteten for et andet internationalt organ.

Klagekomitéernes udtalelser er ikke folkeretligt bindende, og komitéerne kan ikke tilsidesætte eller ændre afgørelser, som er truffet af danske myndigheder. En klager er derfor forpligtet til at følge en afgørelse truffet af de danske myndigheder, indtil de danske myndigheder måtte ændre afgørelsen.

Når en klage over Danmark indbringes for en af klagekomitéerne, kan den pågældende komité imidlertid anmode Danmark om, at de danske myndigheder undlader at fuldbyrde en afgørelse i en national sag, indtil komitéen har færdigbehandlet klagesagen – en såkaldt anmodning om foreløbige foranstaltninger ("interim measures").

Hvis en klage over Danmark f.eks. indbringes for FN's Menneskerettighedskomité af en afvist asylansøger, vil komitéen kunne anmode de danske myndigheder om at undlade at fuldbyrde en beslutning om udsendelse af den pågældende klager, mens klagesagen behandles ved komitéen. Det følger af regel nr. 94 i komitéens procedureregler, at komitéen kan gøre dette, hvis komitéen vurderer, at udsendelse af klageren vil kunne tilføje denne uoprettelig skade ("irreparable consequenses"). Tilsvarende følger af procesreglerne for hver af de øvrige nævnte klagekomitéer.

I praksis har Flygtningenævnet hidtil efterkommet anmodninger fra FN's komitéer om foreløbige foranstaltninger, dog har Flygtningenævnet i en enkelt sag for Torturkomitéen efterfølgende efter en konkret vurdering besluttet at ophæve udsættelsen af udrejsefristen, hvilket Torturkomitéen har kritiseret i sin udtalelse i sagen i 2020, se nærmere Flygtningenævnets formandskabs 29. beretning (2020), side 551 ff., om sagen F.K. mod Danmark.

I 2023 er der i to sager udtalt kritik af Flygtningenævnets afgørelser (Menneskerettighedskomitéen i en sag og Børnekomitéen i en sag).

Hvis en komité har udtrykt kritik af en af Flygtningenævnets afgørelser, har det hidtil været Flygtningenævnets praksis at genoptage sagen og gennemgå den på ny, som udgangspunkt ved behandling på et nyt mundtligt nævnsmøde. I det nye nævns behandling af sagen indgår komitéens udtalelse naturligvis som et væsentligt element – udover sagens akter og baggrundsmateriale, herunder nytilkommet baggrundsmateriale, vedrørende det pågældende land. Det er muligt, at Flygtningenævnet efter denne fornyede vurdering af sagen finder, at ansøgeren fortsat ikke opfylder betingelserne for at blive meddelt asyl. Dette er imidlertid ikke udtryk for, at nævnet ikke lægger vægt på eller tager hensyn til komitéens udtalelser, men derimod for, at nævnet ikke er enig med komitéen i den konkrete vurdering. I modsætning til komitéerne møder Flygtningenævnet ansøgeren personligt og har lejlighed til at høre den pågældende selv forklare og til at stille uddybende spørgsmål. Flygtningenævnet kan således danne sig et førstehåndsindtryk. Med det faktum in mente, at en stor del af de sager, Flygtningenævnet behandler, vedrører troværdigheden af ansøgerens forklaring, er dette forhold af stor betydning, hvilket også er anerkendt af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, som ved flere lejligheder har udtalt sig om troværdighedsvurderingen i asylsager. Der kan herved henvises til sagen R.C. mod Sverige, dom af 9. marts 2010 (application no. 41827/07), præmis 52, i hvilken Domstolen udtalte:

"The Court observes, from the outset, that there is a dispute between the parties as to the facts of this case and that the Government have questioned the applicant's credibility and pointed to certain inconsistencies in his story. The Court acknowledges that it is often difficult to establish, precisely, the pertinent facts in cases such as the present one. It accepts that, as a general principle, the national authorities are best placed to assess not just the facts but, more particularly, the credibility of witnesses since it is they who have had an opportunity to see, hear and assess the demeanour of the individual concerned. […]"

Se endvidere M.E. mod Sverige, dom af 26. juni 2014 (application no. 71398/12), præmis 78, hvori Domstolen udtalte:

"The Court first acknowledges that it is often difficult to establish, precisely, the pertinent facts in cases such as the present one and it accepts that, as a general principle, the national authorities are best placed to assess the credibility of the applicant if they have had an opportunity to see, hear and assess the demeanour of the individual concerned (see, R.C. v. Sweden, no. 41827/07, § 52, 9 March 2010). […]"

Hvis en komité udtrykker kritik i en sag, hvor ansøgeren på tidspunktet for modtagelsen af komitéens udtalelse er forsvundet, genoptages sagen ikke, jf. principperne i udlændingelovens § 40, stk. 12.

Der henvises til den nærmere gennemgang af sagerne, hvori Menneskerettighedskomitéen og Børnekomitéen har udtalt kritik af Flygtningenævnets afgørelser, nedenfor.

12.3 FN's Torturkomité

12.3.1 FN's konvention mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf

Danmark har ratificeret FN's konvention af 10. december 1984 mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Konventionen trådte i kraft den 26. juni 1987 for Danmarks vedkommende.

Ved konventionen blev FN's Torturkomité oprettet i 1984, og den påbegyndte sit arbejde i 1988. Komitéen er nedsat med hjemmel i torturkonventionens kapitel 2 og har til formål at arbejde for bekæmpelse af tortur som defineret i konventionens artikel 1. Komitéen består af ti eksperter, som mødes to gange årligt. Medlemmerne vælges af de stater, der har tiltrådt torturkonventionen. De deltagende stater skal afgive beretninger til komitéen om de foranstaltninger, de træffer for at gennemføre deres forpligtelser ifølge konventionen.

Komitéen har til opgave at gennemgå og vurdere indberetningerne fra deltagerlandene, jf. artikel 19. Komitéen har mulighed for at rette henvendelse til og eventuelt tage på besøg i et land, hvis komitéen kommer i besiddelse af informationer om, at der i det pågældende land foregår systematiske menneskerettighedskrænkelser. For så vidt angår deltagerstater, der har ratificeret torturkonventionens artikel 22, behandler komitéen tillige individuelle klager, jf. artikel 22. Danmark har afgivet en erklæring om anerkendelse af FN's Torturkomités kompetence til at modtage og behandle mellemstatslige og individuelle klagesager.

I relation til beskyttelsen af flygtninge og asylansøgere er det især konventionens artikel 3, der er relevant.

Bestemmelsen er affattet således:

> "1. Ingen deltagende stat må udvise, tilbagelevere ("refoulere") eller udlevere en person til en anden stat, hvor der er vægtige grunde til at antage, at personen vil være i fare for at blive underkastet tortur.
>
> 2. Med henblik på at vurdere, om der foreligger sådanne grunde, skal de kompetente myndigheder tage alle de relevante omstændigheder i betragtning, herunder om der i den pågældende stat er et fast mønster af alvorlige, åbenbare eller massive krænkelser af menneskerettighederne."

Det følger af komitéens procesregler, regel 114, at komitéen kan anmode staterne om opsættende virkning med hensyn til udsendelse af klageren under komitéens behandling af sagen.

Bevisbyrden for, at en udsendelse vil være i strid med artikel 3, påhviler i første omgang klageren. Der skal foreligge vægtige grunde til at antage, at der vil være en reel risiko for, at klageren vil blive udsat for en behandling i strid med artikel 3 i det land, hvortil tvangsudsendelsen vil ske. Der stilles hermed et krav om, at klageren fremlægger underbyggede oplysninger, hvorefter risikoen for, at den pågældende vil blive udsat for overgreb, er forudseelig, aktuel, personlig og reel. Der skal i den forbindelse foreligge en reel risiko for mishandling af en vis grovhed.

Komitéens General Comment No. 4 af 4. september 2018 indeholder beskrivelser af komitéens egen fortolkning og forståelse af specifikke bestemmelser i torturkonventionen og udgør således et fortolkningsbidrag til blandt andet artikel 3.

I 2023 har FN's Torturkomité ikke afgivet udtalelser i sager, hvori der er klaget over en afgørelse truffet af Flygtningenævnet.

Der er ikke indbragt nye sager for komitéen i 2023.

Der verserede herefter pr. 31. december 2023 seks sager ved FN's Torturkomité, hvor der er blevet klaget over afgørelser truffet af Flygtningenævnet.

Komitéen er i fem af de verserende sager blevet anmodet om at lukke sagerne. I en af sagerne har komitéen tidligere udtalt kritik, hvorefter Flygtningenævnet har genoptaget og stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse på ny. Klagernes advokat oplyste i 2019, at klagerne havde forladt Danmark. I en anden af sagerne har komitéen udtalt kritik, hvorefter Flygtningenævnet har genoptaget sagen og fastholdt afgørelsen. I den tredje sag skyldes anmodningen, at Flygtningenævnet i 2021 har genoptaget klagerens sag og meddelt ham opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. I den fjerde sag har Flygtningenævnet i 2022 genoptaget klagerens sag og meddelt ham opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. I den femte sag har Flygtningenævnet genoptaget klagerens sag og i 2023 meddelt klageren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens 7, stk. 1.

12.4 FN's Menneskerettighedskomité

12.4.1 FN's konvention om borgerlige og politiske rettigheder

Danmark ratificerede i 1972 FN's internationale konvention af 16. december 1966 om borgerlige og politiske rettigheder samt den første valgfrie tillægsprotokol til konven-

tionen af samme dato. Konventionen og den valgfrie tillægsprotokol trådte i kraft den 23. marts 1976.

Ved konventionen blev FN's Menneskerettighedskomité oprettet. Komitéen er tillagt kompetence til at påse, at medlemsstaterne efterlever deres forpligtelser i henhold til konventionen. Komitéen består af 18 medlemmer. De deltagende stater skal afgive beretninger til komitéen om de foranstaltninger, de træffer for at gennemføre deres forpligtelser ifølge konventionen.

Komitéen gennemgår rapporterne sammen med den pågældende stat. Dette har karakter af en form for eksamination, hvor repræsentanter for staten besvarer spørgsmål fra komitéens medlemmer. På baggrund af disse drøftelser udarbejder komitéen nogle afsluttende bemærkninger og anbefalinger til staten.

Danmark har ikke taget noget forbehold i forbindelse med konventionen og anerkender Menneskerettighedskomitéens kompetence til at modtage og behandle individuelle klagesager efter artikel 1 i den valgfrie tillægsprotokol.

I relation til beskyttelsen af flygtninge og asylansøgere er blandt andet konventionens artikel 7 relevant. Bestemmelsen indeholder et forbud mod tortur, grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf.

Bestemmelsen er affattet således:

> "Ingen må underkastes tortur eller grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. I særdeleshed må ingen uden sit frit afgivne samtykke underkastes medicinske eller videnskabelige eksperimenter."

Det følger af komitéens Rules of procedure, regel 94, at komitéen kan anmode staterne om opsættende virkning med hensyn til udsendelse af klageren under komitéens behandling af sagen, hvilket Flygtningenævnet hidtil har fulgt, hvis der anmodes herom.

I 2023 har FN's Menneskerettighedskomité afgivet udtalelse i fire sager, hvori der er klaget over afgørelser truffet af Flygtningenævnet. Komitéen har i en sag udtalt kritik af Flygtningenævnets behandling, mens komitéen har anset tre sager for uantagelige ("inadmissible"). Der henvises for så vidt angår disse fire sager til gennemgangen i afsnit 12.4.2. Sagen, hvori der er udtalt kritik, anses endnu ikke for lukket ved komitéen, mens de tre sager, der anses for uantagelige, er lukket ved komitéen.

Komitéen har i 2023 herudover lukket syv sager, der var indbragt for komitéen i perioden 2014 til 2022.

To af sagerne er lukket, idet komitéen ikke kan få kontakt til klagerne, fire af sagerne er lukket, idet klagerne er meddelt opholdstilladelse i Danmark, og en af sagerne er lukket, idet komitéen ikke kan få kontakt til den ene klager, og den anden klager er meddelt opholdstilladelse i Danmark.

I fire af disse sager samt i alle de tre sager, som komitéen anså for uantagelige, havde komitéen oprindelig anmodet om, at klagerne ikke blev udsendt, mens sagen verserede ved komitéen. Klagernes udrejsefrister har derfor været udsat under komitéens behandling af sagerne. I de sager, hvor klagerne på tidspunktet for komitéens underretning om at lukke sagerne eller udtalelse om, at sagerne anses for uantagelige, ikke havde opnået et andet opholdsgrundlag, har Flygtningenævnet fastsat en ny udrejsefrist.

Der er indbragt tre nye sager for Menneskerettighedskomitéen i løbet af 2023.

Der verserede herefter pr. 31. december 2023 35 sager ved FN's Menneskerettighedskomité, hvor der er blevet klaget over afgørelser truffet af Flygtningenævnet. I størstedelen af sagerne har komitéen samtidig anmodet om opsættende virkning med hensyn til udsendelse af klageren under komitéens behandling af klagen. Et antal af de indbragte klager vedrører sager, hvori klageren på et sent tidspunkt som et nyt asylmotiv har gjort gældende at være konverteret fra islam til kristendommen under opholdet i Danmark, men hvor Flygtningenævnet ikke har kunnet lægge til grund, at konversionen er reel. Der henvises nærmere til afsnit 5.4 om sur place. Herudover vedrører et antal af de indbragte klager sager, hvori nævnet har henvist klageren til at tage ophold i enten Bulgarien, Italien eller Grækenland som første asylland. Der henvises nærmere til afsnittene 5.2 og 5.3 om første asylland og udlændingelovens § 29 b. Endelig vedrører et antal af de indbragte klager sager, hvor klagerne som asylmotiv har henvist til konflikter med al-Shabaab i Somalia eller Taliban i Afghanistan. De øvrige sager vedrører forskellige andre asylmotiver.

Komitéen er i 17 af de 35 verserende sager blevet anmodet om at lukke sagerne. I en af sagerne skyldes anmodningen, at klagen er frafaldet, mens anmodningen i en sag skyldes, at klagerens sag er blevet genoptaget, og klageren er blevet meddelt opholdstilladelse under komitéens behandling af sagen. I en sag skyldes anmodningen, at klagerne er blevet meddelt opholdstilladelse efter reglerne om familiesammenføring. I tre af sagerne skyldes anmodningerne, at klagerne er forsvundet og er skønnet udrejst. I 11 af sagerne har komitéen udtalt kritik af Flygtningenævnets afgørelser forud for 2019, og anmodningerne i de ti af sagerne skyldes, at Flygtningenævnet efterfølgende har be-

handlet sagerne på ny og har genoptaget og stadfæstet fem af sagerne, mens der i fem sager er meddelt afslag på genoptagelse, idet de pågældende klagere er skønnet udrejst, selvom deres udrejsefrist var udsat efter anmodning fra komitéen. I den sidste sag er klageren udrejst, før den genoptagede sag blev afgjort.

Endelig regnes de tre sager, hvori komitéen i 2021 og i 2023 har udtalt kritik, fortsat som verserende sager.

12.4.2 FN's Menneskerettighedskomités udtalelser i 2023 i sager mod Danmark

I beretningsperioden har FN's Menneskerettighedskomité udtalt sig i fire sager, hvori der var klaget over afgørelser truffet af Flygtningenævnet. I en sag har komitéen udtalt kritik af Flygtningenævnets behandling af sagen, mens komitéen har afvist tre sager som uantagelige (inadmissible).

12.4.2.1 Sag hvor komitéen har udtalt kritik

12.4.2.1.1 E.E. mod Danmark, communication no. 2858/2016 (Albanien)

Sagen vedrørte en kvindelig statsborger fra Albanien, der som asylmotiv havde henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Albanien frygtede sin tidligere ægtefælle, som hun var blevet tvangsgift med i et andet land mod betaling til et af hendes mandlige familiemedlemmer, ligesom hun frygtede den tidligere ægtefælles familie. Klageren var under sit ophold hos den tidligere ægtefælle i det andet land blandt andet blevet udsat for fysiske overgreb fra den tidligere ægtefælles og dennes familiemedlemmers side. Herudover frygtede klageren æresdrab fra et andet af sine mandlige familiemedlemmer.

Flygtningenævnet stadfæstede i januar 2016 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på asyl. Sagen blev behandlet i åbenbart grundløs-proceduren, og Flygtningenævnet behandlede derfor sagen på skriftligt grundlag på formandskompetencen jf. dagældende udlændingelovs §§ 53, stk. 8 og 56, stk. 3.

Flygtningenævnet fandt, at forholdene ikke var af en sådan karakter eller intensitet, at klageren kunne meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Nævnet fandt, at der var tale om kriminelle forhold, som klageren måtte henvises til at søge de albanske myndigheders beskyttelse mod, og at myndighederne i Albanien havde udvist vilje og evne til at beskytte klageren mod den tidligere ægtefælle og dennes familie. Nævnet lagde herved vægt på, at klageren havde anmeldt overgrebene fra den tidligere ægtefælle og dennes familie til politiet, og at der verserede en straffesag i Albanien. Derudover udtalte Flygtningenævnet, at oplysningerne om, at klagerens mandlige familiemedlem ville efterstræbe hende og slå hende ihjel, alene beroede på rygter.

I marts 2016 anmodede klageren om genoptagelse af sin asylsag. Flygtningenævnet genoptog i april 2016 sagen til fornyet behandling.

Flygtningenævnet stadfæstede på ny i september 2016 med tilsvarende begrundelse Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på asyl. Sagen blev behandlet på skriftligt grundlag på formandskompetencen.

Af komitéens udtalelse af 16. marts 2023 fremgår blandt andet:

"8.2 The Committee notes the author's claim that her removal to Albania would expose her to treatment contrary to articles 6 and 7 of the Covenant. It notes that the author's allegations are based on her fear of being killed by her uncle, who had previously attacked her, as he considers she has dishonoured her family by escaping from her husband. The Committee notes the author's claim that she was subjected to trafficking in persons and that she risks being exposed to the same treatment if she were to be returned to Albania. It notes her claims that the Albanian authorities are unable to provide her with adequate protection due to the lack of acknowledgement of the problem of trafficking and corruption within the legal system. The Committee also notes that the State party's authorities accepted the factual circumstances presented by the author, but that they did not consider them of such a nature or severity as to justify granting the author asylum. It notes that the State party considered the incidents relied upon as criminal offences and that the Albanian authorities had shown the willingness and ability to protect the author against her former spouse and uncle. It takes note of the State party's argument that the author's communication merely reflects her disagreement with the Refugee Appeals Board's assessment of her case, without pointing to irregularities in the decision-making process, and thus using the Committee as an appellate body for the reassessment of the factual circumstances of her case.

8.3 The Committee recalls paragraph 12 of its general comment No. 31 (2004), in which it refers to the obligation of States parties not to extradite, deport, expel or otherwise remove a person from their territory, where there are substantial grounds for believing that there is a real risk of irreparable harm, such as that contemplated by articles 6 and 7 of the Covenant. The Committee has indicated in its jurisprudence that the risk must be personal and that the threshold for providing substantial grounds to establish that a real risk of irreparable harm exists is high. The Committee also recalls its jurisprudence determining that considerable weight should be given to the assessment conducted by the State party and that it is generally for the organs of the States parties to the Covenant to review and evaluate facts and evidence in order to determine whether such risk exists, unless it is found that the evaluation was clearly arbitrary or amounted to a denial of justice.

8.4 In the present case, the Committee observes that the author's case was reviewed by the Danish Immigration Service and by the Refugee Appeals Board on two occasions, during a procedure in which she was provided with the assistance of legal counsel and the opportunity to submit her views in writing. It notes that, during that procedure, the domestic authorities assessed the evidence submitted by the author and the country information for Albania. Furthermore, the Committee notes that the author has not raised in her claims any procedural irregularities regarding the procedures before the Danish Immigration Service or the Refugee Appeals Board.

8.5 The question before the Committee is whether the domestic authorities have properly assessed whether the author would face a real risk of irreparable harm if returned to Albania, as contemplated by articles 6 and 7. In this regard, the Committee notes that both the Danish Immigration Service and the Refugee Appeals Board accepted the facts presented by the author in support of her asylum application but disputed that she faced a real risk of persecution and that the Albanian authorities would be unable or unwilling to offer her protection. It observes that the author reported the abuses suffered in Serbia to the police upon her return to Albania and that she was subsequently heard on these incidents in court in Tirana. The Committee also observes that the author's uncle had already been tried and incarcerated for a previous knife attack against her, which almost severed her carotid artery, but that he was allegedly released following the payment of a bribe. While noting the State party's arguments that reports indicate the legislative and policy steps taken by Albania to protect women victims of family violence and gender-based violence and progress in reducing corruption in law enforcement, the Committee also notes that the State party did not give adequate weight to information regarding the existing gap between law and practice. In that regard, the Committee has expressed concern about the persistence of the phenomenon of blood feud-related crimes, the inadequate implementation of the law, ineffective police investigation into such cases and a limited number of convictions. The Committee also notes the information about the lack of a sufficient number of shelters for victims of domestic violence and trafficking in persons. On the author's allegation concerning the prevalence of corruption in the judiciary in Albania, the Committee considers that the State party did not accord enough weight to the information provided by the author in this respect and the ways in which this had affected her attempts to denounce her uncle and had relied mainly on general country information.

8.6 With respect to the author's claim that she risked being retrafficked upon her return to Albania, the Committee notes that the Danish Immigration Service had conducted an overall assessment of the information provided by the author to determine whether she was a victim of trafficking in persons, which took into account the incidents experienced by the author in Albania and while travelling to Denmark. It notes that the Danish

Centre against Trafficking in persons had assessed that the author was a victim of trafficking in persons and had repeatedly requested the Danish Immigration Service to reopen the author's case. Despite the repeated requests of the Danish Centre against Human Trafficking, the Committee notes that the Danish Immigration Service rejected them and did not change its assessment. Although the Committee notes that State party found that the author had not been subjected to trafficking in persons, the Committee considers that the State party did not demonstrate that it had undertaken a thorough assessment regarding the author's risk of retrafficking upon her return to Albania in the light of her personal circumstances and the available concerning country information.

8.7 In the light of the above, the Committee considers that the State party, when assessing the risk faced by the author, failed to adequately take into account the totality of the available information and its cumulative effect, according to which the author would be at real risk of irreparable harm if removed to Albania. In such circumstances, it considers that the assessment of the author's claims by the State party was arbitrary and that the author's removal to Albania would violate articles 6 and 7 of the Covenant.

9. The Committee, acting under article 5 (4) of the Optional Protocol, is of the view that the author's removal to Albania would be a violation by the State party of her rights under articles 6 and 7 of the Covenant.

10. In accordance with article 2 (1) of the Covenant, which establishes that States parties undertake to respect and to ensure to all individuals within their territory and subject to their jurisdiction the rights recognized in the Covenant, the State party is under an obligation to review the author's claims, taking into account the State party's obligations under the Covenant and the present Views. The State party is also requested to refrain from expelling the author to Albania while her request is under reconsideration.

11. Bearing in mind that, by becoming a party to the Optional Protocol, the State party has recognized the competence of the Committee to determine whether there has been a violation of the Covenant and that, pursuant to article 2 of the Covenant, the State party has undertaken to ensure to all individuals within its territory and subject to its jurisdiction the rights recognized in the Covenant and to provide an effective and enforceable remedy when it has been determined that a violation has occurred, the Committee wishes to receive from the State party, within 180 days, information about the measures taken to give effect to the Committee's Views. In addition, it requests the State party to publish the present Views."

Flygtningenævnet besluttede efter modtagelse af udtalelsen at genoptage sagen til behandling på et mundtligt nævnsmøde.

I august 2023 stadfæstede Flygtningenævnet på ny Udlændingestyrelsens afgørelse. Flygtningenævnet udtalte blandt andet, at nævnet kunne lægge klagerens forklaring om sit asylmotiv om at være handlet til grund, herunder at klageren af et familiemedlem blev handlet til en mand bosat i et andet land, som hun blev gift med, og at klageren af sin ægtefælle og hans familie blev udsat for fysiske overgreb, ligesom hun skulle arbejde dels i marken, dels med at udføre huslige pligter. Udlændingestyrelsen traf i sommeren 2023 afgørelse om, at klageren var menneskehandlet. Flygtningenævnet lagde til grund, at oplysningerne om, at klagerens mandlige familiemedlem ville opsøge hende for at dræbe hende, beroede på rygter, og udtalte, at klageren for Flygtningenævnet havde forklaret udbyggende om dette asylmotiv og at denne forklaring var divergerende på centrale punkter. Nævnet udtalte videre, at klageren tillige havde forklaret divergerende om sin alder og om omstændighederne i forbindelse med, at hendes anmeldelse af menneskehandlen til politiet blev afvist. Flygtningenævnet fandt herefter, at klageren ikke havde sandsynliggjort, at hendes mandlige familiemedlem eller andre fra familien efterstræbte hende og ville slå hende ihjel, og at hun som følge heraf var i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet udtalte videre, at nævnet ikke kunne afvise, at klageren havde en konflikt med sin tidligere ægtefælle og dennes familie. Nævnet fandt, at der var tale om en privatretlig konflikt af kriminel karakter, og udtalte, at spørgsmålet således var, om klageren ville kunne opnå tilstrækkelig beskyttelse hos de albanske myndigheder i forhold til denne konflikt. Nævnet lagde til grund, at klageren efter hjemkomsten til Albanien i 2014 havde opsøgt det lokale politi og anmeldt overgrebene, og at myndighederne i Albanien behandlede anmeldelsen, men at sagen blev opgivet som følge af manglende beviser. Nævnet lagde således til grund, at myndighederne i Albanien havde udvist vilje og evne til at hjælpe klageren. Under henvisning til baggrundsoplysningerne fandt Flygtningenævnet, at klageren ikke havde sandsynliggjort, at hun ikke ville kunne opnå den fornødne myndighedsbeskyttelse ved en tilbagevenden til Albanien. Flygtningenævnet fandt således efter en samlet vurdering, at ansøgeren ikke havde sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Albanien risikerede forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller ville være i reel risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæstede derfor på ny Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på asyl.

Flygtningenævnets oprindelige afgørelser og udtalelse fra komitéen er offentliggjort på nævnets hjemmeside den 31. maj 2023. Flygtningenævnets seneste afgørelse er offentliggjort på nævnets hjemmeside den 4. september 2023.

12.4.2.2 Sager som komitéen har afvist som uantagelige (inadmissible)

Komitéen har i beretningsåret afvist tre sager som uantagelige. To af sagerne vedrørte kristne pakistanske statsborgere, der ikke omtales nærmere af hensyn til risiko for identifikation af klagerne.

12.4.2.2.1 Z. og C. mod Danmark, communication no. 2795/2016 (Marokko)

Sagen vedrørte en kvindelig statsborger fra Marokko samt hendes medfølgende mindreårige barn. Klageren havde som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Marokko frygtede sin familie, idet hendes bror havde truet hende på livet som følge af, at hun havde fået et barn uden for ægteskab. Hun frygtede endvidere, at hun ikke ville være i stand til at forsørge sit barn, og at der ville blive set ned på hende. Flygtningenævnet fandt ikke at kunne lægge klagerens forklaring om asylmotivet til grund, idet hendes forklaring fremstod utroværdig. Flygtningenævnet fandt desuden at den konflikt, som klageren havde påberåbt sig, var en privatretlig konflikt, som hun måtte henvises til at søge de marokkanske myndigheders beskyttelse imod. Komitéen afviste klagen som inadmissible.

Flygtningenævnets oprindelige afgørelse og udtalelsen fra komitéen er offentliggjort på nævnets hjemmeside den 4. maj 2023.

12.5 FN's komité vedrørende afskaffelse af diskrimination imod kvinder

12.5.1 FN's konvention om afskaffelse af alle former for diskrimination imod kvinder

Konventionen om afskaffelse af alle former for diskrimination imod kvinder blev vedtaget i 1979 af FN's Generalforsamling og trådte i kraft den 3. september 1981. Danmark ratificerede konventionen den 21. april 1983.

Konventionen definerer, hvad der udgør diskrimination af kvinder i konventionens forstand, samt opstiller en agenda for de nationale tiltag, der findes påkrævede for at forhindre, at en sådan diskrimination finder sted. Det fremgår af konventionens artikel 1, at udtrykket "diskrimination mod kvinder" betyder enhver kønsbestemt sondring, udelukkelse eller indskrænkning, hvis virkning eller formål er at svække eller tilsidesætte princippet om, at kvinder på lige fod med mænd uanset ægteskabelig stilling skal have anerkendt, kunne nyde eller udøve menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder på politiske, økonomiske, sociale, kulturelle, borgerlige og alle andre områder.

FN's komité vedrørende afskaffelse af diskrimination imod kvinder (Kvindekomitéen) blev oprettet i 1982 i henhold til konventionens artikel 17 og består af 23 medlemmer,

som mødes to gange årligt. Medlemmerne vælges af de stater, der har tiltrådt konventionen. Komitéen overvåger medlemsstaternes implementering af nationale tiltag, som modvirker diskrimination af kvinder, samt udviklingen af forholdene for kvinder. De deltagende stater skal afgive beretninger til komitéen om de foranstaltninger, de træffer for at gennemføre deres forpligtelser ifølge konventionen.

Den 22. december 2000 ratificerede Danmark den valgfrie tillægsprotokol til konventionen om afskaffelse af diskrimination mod kvinder. Danmark har ved ratificeringen anerkendt komitéens kompetence til at behandle klager over medlemsstater for krænkelse af de i konventionen givne rettigheder fra enkeltpersoner eller grupper af enkeltpersoner, der er undergivet den enkelte stats jurisdiktion – den såkaldte individuelle klageadgang, jf. tillægsprotokollens artikel 1 og 2.

Kvindekomitéen har i juli 2013 i en sag mod Danmark vedrørende en klage over en afgørelse truffet af Flygtningenævnet vedrørende konventionens eksterritoriale virkning udtalt:

"[…] the Committee recalls that, under article 2 (d) of the Convention, States parties undertake to refrain from engaging in any act or practice of discrimination against women and to ensure that public authorities and institutions shall act in conformity with this obligation. This positive duty encompasses the obligation of States parties to protect women from being exposed to a real, personal and foreseeable risk of serious forms of gender-based violence, irrespective of whether such consequences would take place outside the territorial boundaries of the sending State party: if a State party takes a decision relating to a person within its jurisdiction, and the necessary and foreseeable consequence is that that person's rights under the Convention will be violated in another jurisdiction, the State party itself may be in violation of the Convention. For example, a State party would itself be in violation of the Convention if it sent back a person to another State in circumstances in which it was foreseeable that serious gender-based violence would occur. The foreseeability of the consequence would mean that there was a present violation by the State party, even though the consequence would not occur until later. What amounts to serious forms of gender-based violence will depend on the circumstances of each case and would need to be determined by the Committee on a case-by-case basis at the merits stage, provided that the author had made a prima fade case before the Committee by sufficiently substantiating such allegations."

Der henvises herved til sagen M.N.N. mod Danmark (communication no. 33/2011), som er nærmere omtalt i Flygtningenævnets formandskabs 22. beretning (2013), afsnit 4.2.3.1, side 230 f.

Det følger af komitéens Rules of procedure, regel 63, at komitéen kan anmode staterne om opsættende virkning med hensyn til udsendelse af klageren under komitéens behandling af sagen, hvilket Flygtningenævnet hidtil har fulgt, hvis der anmodes herom.

Der er ikke indbragt nye sager for komitéen i 2023.

Komitéen har i beretningsåret lukket en sag som følge af, at komitéen ikke havde modtaget klagerens bemærkninger til regeringens processkrift.

Der verserede herefter ved udgangen af 2023 fem sager ved FN's Kvindekomité, hvor der er blevet klaget over afgørelser truffet af Flygtningenævnet.

I tre af de fem sager er komitéen blevet anmodet om at lukke sagen, i den ene sag fordi Flygtningenævnet i 2019 har meddelt klagerne opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, i den anden sag fordi Flygtningenævnet i 2021 har genoptaget sagen og meddelt klageren opholdstilladelse efter § 7, stk. 2, og i den tredje sag fordi Udlændingestyrelsen ultimo 2023 har meddelt klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1.

I en fjerde af de fem sager har komitéen i 2019 udtalt kritik af Flygtningenævnets behandling af sagen, hvorefter Flygtningenævnet besluttede at genoptage sagen til behandling på et nyt mundtligt nævnsmøde. Flygtningenævnet traf ved den fornyede behandling i marts 2020 afgørelse om at fastholde sin tidligere afgørelse. Der henvises for så vidt angår Flygtningenævnets oprindelige afgørelse fra januar 2014, Kvindekomitéens udtalelse fra 2019 og nævnets behandling af sagen på nyt mundtligt nævn i marts 2020 til Flygtningenævnets formandskabs 28. beretning (2019), s. 660 ff.

12.6 FN's komité om barnets rettigheder

12.6.1 FN's konvention om barnets rettigheder

Konventionen om barnets rettigheder blev vedtaget i 1989 af FN's Generalforsamling og trådte i kraft den 2. september 1991. Danmark ratificerede konventionen den 5. juli 1991, og den trådte i kraft den 18. august 1991.

Konventionen fastslår i artikel 3, at barnets tarv skal komme i første række i alle foranstaltninger vedrørende børn, hvad enten disse udøves af offentlige eller private institutioner for social velfærd, domstole, forvaltningsmyndigheder eller lovgivende organer.

FN's komité om barnets rettigheder (Børnekomitéen) blev oprettet i 1991 i henhold til konventionens artikel 43 og består af 18 medlemmer, som sædvanligvis mødes tre gange årligt. Medlemmerne vælges af de stater, der har tiltrådt konventionen. Komitéen

overvåger medlemsstaternes implementering af nationale tiltag, der realiserer konventionens forpligtelser. De deltagende stater skal afgive beretninger til komitéen om de foranstaltninger, de træffer for at gennemføre deres forpligtelser ifølge konventionen.

Den 27. august 2002 ratificerede Danmark den valgfri tillægsprotokol af 25. maj 2000 til FN-konventionen om barnets rettigheder vedrørende inddragelse af børn i væbnede konflikter, og den trådte i kraft den 27. september 2002.

Den 24. juli 2003 ratificerede Danmark den valgfri tillægsprotokol af 25. maj 2000 til FN-konventionen om barnets rettigheder vedrørende salg af børn, børneprostitution og børnepornografi, og den trådte i kraft den 24. august 2003.

Senest har Danmark den 7. oktober 2015 ratificeret den valgfri tillægsprotokol af 19. december 2011 om en procedure for henvendelser til konventionen af 20. november 1989 om barnets rettigheder, og den trådte i kraft den 7. januar 2016. Danmark har ved ratificeringen anerkendt komitéens kompetence til at behandle klager over medlemsstater for krænkelse af de i konventionen givne rettigheder fra enkeltpersoner eller grupper af enkeltpersoner, der er undergivet den enkelte stats jurisdiktion – den såkaldte individuelle klageadgang, jf. tillægsprotokollens artikler 1 og 5.

Det følger af den valgfri tillægsprotokol af 19. december 2011, artikel 6, at komitéen kan anmode staterne om opsættende virkning med hensyn til udsendelse af klageren under komitéens behandling af sagen, hvilket Flygtningenævnet hidtil har fulgt, hvis der anmodes herom.

I 2023 har FN's Børnekomité afgivet udtalelse i en sag, hvori der er klaget over en afgørelse truffet af Flygtningenævnet. Komitéen har i sagen udtalt kritik af Flygtningenævnets behandling. Der henvises til gennemgangen i afsnit 12.6.2 nedenfor. Sagen anses endnu ikke for lukket ved komitéen.

Herudover har komitéen i 2023 lukket en sag efter anmodning fra regeringen, idet Flygtningenævnet i 2021 havde meddelt klagerne opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Der henvises til Flygtningenævnets formandskabs 30. beretning (2021), side 527.

Der er i løbet af 2023 ikke indbragt nye sager for komitéen.

Der verserede herefter ved udgangen af 2023 syv sager ved komitéen, hvori der er klaget over afgørelser truffet af Flygtningenævnet.

I to af de syv sager er komitéen blevet anmodet om at lukke sagen, i den ene sag fordi Flygtningenævnet i 2023 har meddelt klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, og i den anden sag fordi Flygtningenævnet i 2023 har meddelt klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2.

I en af de syv sager blev komitéen i 2020 anmodet om at berostille sagen, idet Flygtningenævnet under komitéens behandling har genoptaget og hjemvist sagen til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen. Udlændingestyrelsen har i 2021 på ny meddelt klageren afslag på asyl. I foråret 2022 har Flygtningenævnet stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse. Regeringen anmodede komitéen om fortsat berostillelse, idet klageren havde en verserende sag efter familiesammenføringsreglerne i Udlændingenævnet. Flygtningenævnet er i begyndelsen af 2024 blevet orienteret om, at Udlændingenævnet i slutningen af 2023 har meddelt klageren afslag på opholdstilladelse i medfør af familiesammenføringsreglerne. Komitéen er blevet orienteret herom og har i den anledning genoptaget behandlingen af sagen.

12.6.2 FN's Børnekomités udtalelse i 2023 i sagen S.H.K. mod Danmark, communication no. 140/2021 (Somalia)

I beretningsperioden har FN's Børnekomité udtalt sig i en sag, hvori der var klaget over en afgørelse truffet af Flygtningenævnet. Komitéen har i sagen udtalt kritik af Flygtningenævnets behandling.

Sagen vedrørte en mindreårig kvindelig statsborger fra Somalia født i Danmark i 2019.

Klagerens mor indrejste i Danmark i 2014 og blev samme år meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. Moren havde i sin spontane asylsag henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Somalia frygtede at blive slået ihjel af al-Shabaab, idet hun havde modsat sig tvangsægteskab med et medlem af al-Shabaab.

I 2015 blev klagerens far og fire søskende familiesammenført til moren. I 2017 traf Udlændingestyrelsen afgørelse om ikke at forlænge morens opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 11, stk. 2, jf. § 19, stk. 1, nr. 1, og § 19, stk. 7, 1. pkt., jf. § 26, stk. 1. Samme dag traf Udlændingestyrelsen afgørelse om ikke at forlænge farens og klagerens fire søskendes opholdstilladelse efter familiesammenføringsreglerne.

Udlændingestyrelsens afgørelse om at nægte at forlænge morens opholdstilladelse blev påklaget til Flygtningenævnet. Under sagens behandling i Flygtningenævnet henviste moren til sit oprindelige asylmotiv, og at hun nu tillige frygtede, at hendes ældste datter ved en udsendelse til Somalia ville være i risiko for at blive udsat for tvangsmæssig omskæring.

Ligeledes i 2017 indgav klagerens far og fire søskende ansøgning om asyl, og Flygtningenævnet hjemviste efter anmodning fra Udlændingestyrelsen morens sag til fornyet førsteinstansbehandling i Udlændingestyrelsen med henblik på sambehandling af familiens sager. Udlændingestyrelsen traf senere i 2017 på ny afgørelse om ikke at forlænge morens opholdstilladelse, og i 2017 meddelte Udlændingestyrelsen faren og klagerens fire søskende afslag på asyl. Både afgørelsen om nægtelse af forlængelse af morens opholdstilladelse og afgørelserne vedrørende klagerens far og søskende om afslag på asyl blev stadfæstet af Flygtningenævnet i 2019.

I 2019 indgav klagerens forældre på vegne af klageren ansøgning om asyl under henvisning til, at klageren ved en udsendelse til Somalia ville være i risiko for at blive udsat for tvangsmæssig omskæring. I den forbindelse anførte forældrene blandt andet, at det var lykkedes klagerens mormor og morens søskende at omskære klagerens storesøster, og at morens familie var tilhængere af omskæring, fordi omskæring er dybt forankret i den somaliske kultur, samt at familien var af den opfattelse, at omskæring gjorde livet nemmere for piger. Klagerens far anførte endvidere, at han ikke kunne modsætte sig omskæring, idet han ikke kunne beslutte noget, som stred mod kulturen i Somalia, og at han ville risikere at blive afskåret fra store dele af samfundet, såfremt han nægtede at lade ansøgeren omskære, og klagerens mor anførte, at hun ikke kunne modsætte sig sin mors vilje, idet det følger af kulturen i Somalia, at de ældste i familien bestemmer. Forældrene henviste videre til, at klageren som følge af sin opvækst i Danmark var blevet vestliggjort. Udlændingestyrelsen meddelte i efteråret 2019 klageren afslag på asyl.

I 2021 stadfæstede Flygtningenævnets flertal Udlændingestyrelsens afgørelse med den begrundelse, at klagerens forældre var imod omskæring og måtte anses for ressourcestærke personer, der ville være i stand til at modsætte sig et eventuelt kulturelt krav om omskæring. Flertallet lagde herved blandt andet vægt på, at moren i forbindelse med en skriftligt partshøring og en partshøringssamtale i 2017 til Udlændingestyrelsen vedrørende omskæring af den ældste datter havde oplyst, at hun mente, at hun og ægtefællen kunne modsætte sig presset, da hun selv havde fået en fri opdragelse og var blevet støttet at sine forældre, og at hun ikke under nævnsmødet i 2019 havde været i stand til at uddybe, hvorfor hun dér frygtede, at den ældste datter ville blive tvangsomskåret. Flertallet lagde endvidere vægt på, at både faren og moren i forbindelse med nævnsmødet i 2019 havde oplyst, at de var imod omskæring, og at de ville modsætte sig et krav herom. Flertallet bemærkede desuden, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering, at klagerens storesøster var blevet udsat for tvangsmæssig omskæring som fireårig, da hun opholdt sig i Somalia hos sin mormor, mens forældrene opholdt sig uden for Somalia. I den forbindelse lagde flertallet vægt på, at forældrene på det tids-

punkt opholdt sig uden for Somalia og dermed ikke havde mulighed for at beskytte storesøsteren.

For FN's Børnekomité gjorde klagerens forældre gældende, at en udsendeles af klageren til Somalia ville være i strid med FN's børnekonventions artikel 3 om pligten til at lade hensynet til barnets tarv komme i første række og artikel 19 om pligten til at etablere forholdsregler til beskyttelse af barnet. Klagerens forældre gjorde herved gældende, at udsendelse til Somalia ville udsætte klageren for risiko for tvangsmæssig omskæring.

Af komitéens udtalelse af 16. maj 2023 fremgår blandt andet:

"7.5 In the present case, the Committee takes note of the authors' allegations that they would be unable to protect S.H.K. from being subjected to female genital mutilation in a country where 90 to 98 per cent of women have been subjected to that practice despite it being prohibited by law, as the law is not enforced (see paras. 3.2 and 3.3 above). The authors have also argued that returning from a western country makes S.H.K. particularly vulnerable on account of the extra attention paid since she is expected not to have undergone the procedure abroad (see paras. 3.4 and 5.4 above). The authors particularly allege that M.F.A. herself was subjected to female genital mutilation and, although they are against the practice, their oldest daughter was submitted to it by her maternal grandmother, without their knowledge and consent (see paras. 2.3, 3.1 and 5.5).

7.6 The Committee takes note of the State party's argument that, according to several reports, a mother can protect her daughter from being subjected to female genital mutilation in Somalia if she is able to resist family or community pressure (see para. 4.6 above). The Committee also takes note of the State party's argument that, following regional jurisprudence, the crucial part of the assessment in cases concerning female genital mutilation is whether the family is in a position to ensure that their child is not subjected to the practice (see para. 4.6 above). The State party also argues that the review and evaluation of facts and evidence in order to determine whether a risk of a serious violation of the Convention exists upon return is generally left to domestic authorities, unless it is found that such evaluation was clearly arbitrary or amounted to a denial of justice (see para. 4.3 above). In this sense, it adds that the Refugee Appeals Board thoroughly assesses the purported risk of S.H.K.'s return, duly considering her best interests, and that the authors have failed to identify any irregularity in the decision-making process or any risk factors that have not been properly taken into account (see paras. 4.3 and 4.8 above). The Committee takes note of the State party's argument that the authors' credibility was weakened, which was the basis upon which the Board made its decision regarding the purported fear of genital mutilation (see para. 4.5

above). The Committee also takes note of the State party's argument that, given that although their daughter was circumcised without their consent, this took place while neither of the authors were in Somalia and were therefore unable to protect her, which would not be the case with S.H.K. (see para. 4.7 above).

7.7 The Committee recalls that the best interests of the child should be a primary consideration in decisions concerning the deportation of a child and that such decisions should ensure — within a procedure with proper safeguards — that the child will be safe and provided with proper care and enjoyment of rights. In the present case, the Committee notes the arguments and information submitted to it, including the assessment of the authors' assumed ability to resist social pressure based on their expressed opposition to the practice and on reports about the situation of female genital mutilation in Somalia. However, the Committee observes that:

(a) The Refugee Appeals Board's assessment was limited to the fact that the authors are against circumcision and that they will be able to resist the pressure of the surrounding environment to circumcise S.H.K., but without properly assessing or justifying why and how they could resist such pressure, without evaluating the specific and personal context to which the authors and S.H.K. would be returned to, and without taking the best interests of the child into account. However, the Committee recalls its consistent jurisprudence on non-refoulement cases to Somalia on the basis of an alleged risk of female genital mutilation according to which the rights of the child under article 19 of the Convention cannot be made solely dependent on the mother's - or, in this case, the parents'- ability to resist family and social pressure, especially in light of the reported context, and that the State parties should take measures to protect children from all forms of physical or mental violence, injury or abuse in all circumstances. The Committee takes note of the State party's argument that it is relying on its interpretation of regional jurisprudence on other similar cases (see para 4.6 above). However, the Committee recalls that this interpretation cannot exempt the State party from complying with its obligations under the Convention; neither can this interpretation justify non-compliance with the Committee's Views under the Optional Protocol. The Committee also considers that there does not appear to be any contradiction between the referenced regional jurisprudence and its prior Views, particularly given that they relate to different States - known to have different contexts than that of Somalia -, and that while the Committee acknowledges that the parents' capacity to protect the child might be crucial, it asserts that it is not in itself sufficient without a complete analysis of the specific, individual, context.

(b) The Refugee Appeals Board based its decision on the authors' weakened credibility regarding the purported fear of genital mutilation after making an overall assessment of

their different statements, in particular during their own asylum applications (see para. 4.5 above). However, the Committee recalls that "determining the best interests of the children requires that their situation be assessed separately, notwithstanding the reasons for which their parents made their asylum application". Particularly, the Committee observes that the Refuge Appeals Board did not conduct further inquiries as to the specific context of S.H.K.'s older sister's forced circumcision and how that could have affected the assessment of the individual risk.

(c) The evaluation of the risk that a child may be subjected to an irreversible harmful practice such as female genital mutilation in the country to which he or she is being deported should be carried out following the principle of precaution and, where reasonable doubts exist that the receiving State cannot protect the child against such practices, State parties should refrain from deporting the child. The Committee observes that the State party has not demonstrated that this standard was met.

7.8 The Committee therefore concludes that the State party failed to consider the best interests of the child when assessing S.H.K.'s alleged risk of being subjected to female genital mutilation if deported to Somalia and to take proper safeguards to ensure the child's well-being upon return. The Committee therefore concludes that the return of S.H.K. to Somalia would amount to a violation of articles 3 and 19 of the Convention.

7.9 The Committee, acting under article 10 (5) of the Optional Protocol to the Convention on the Rights of the Child on a communications procedure, is of the view that the facts before it disclose a violation of articles 3 and 19 of the Convention.

8. The State party is under an obligation to refrain from deporting S.H.K. and the authors to Somalia. The State party is also under an obligation to take all steps necessary to prevent similar violations from occurring in the future. In this regard, the State party is requested, in particular, to ensure that asylum proceeding affecting children include a best interests analysis and that, where a risk of a serious violation is invoked as a ground for non-refoulement, the specific circumstances in which the children would be returned are duly taken into account.

9. Pursuant to article 11 of the Optional Protocol on a communications procedure, the Committee wishes to receive from the State party within 180 days, information about the measures taken to give effect to the Committee's Views. The State party is also requested to include information about any such measures in its reports to the Committee under article 44 of the Convention. Finally, the State party is requested to publish the present Views and to have them widely disseminated in the official language of the State party."

Flygtningenævnet besluttede efter modtagelsen af udtalelsen at genoptage familiens sager til behandling på et nyt mundtligt nævnsmøde.

I Flygtningenævnets afgørelse fra august 2023 udtalte nævnet blandt andet, at det fremgik af de nyere baggrundsoplysninger, herunder Udlændingestyrelsens rapport Somalia – Female Genital Mutilation (FGM), udgivet i februar 2021, EUAA's Country Guidance: Somalia (June 2022) og UNICEF's publikation Towards ending harmful practices in Africa (June 2022), at 98-99 % af pigerne i Somalia omskæres. Flygtningenævnet lagde til grund, at klagerens storesøster var blevet omskåret. Flygtningenævnet bemærkede herefter, at klagerens mor ikke havde gået i skole, men under nævnsmødet fremtrådte i et vist omfang ressourcestærk, mens klagerens far, der havde gået i skole i 8-10 år, under nævnsmødet var syg og forlod dette og ikke fremtrådte ressourcestærk. Nævnet udtalte videre, at klagerens forældre under sagen konsistent havde forklaret at være imod omskæring, men havde forklaret divergerende om, hvorvidt de ved en tilbagevenden til Somalia mente sig i stand til at modsætte sig presset fra familie og omgivelser mod, at klageren blev udsat for tvangsmæssig omskæring. Efter en samlet vurdering fandt nævnet, at det var sandsynliggjort, at der var en betydelig risiko for, at klageren ved en tilbagevenden til Somalia ville blive udsat for tvangsmæssig omskæring. Klageren opfyldte derfor betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddelte samtidig klagerens forældre og fire søskende opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, som en konsekvens af familieforholdet.

Flygtningenævnets oprindelige afgørelse og udtalelsen fra komitéen er offentliggjort på nævnets hjemmeside den 30. juni 2023. Flygtningenævnets seneste afgørelse er offentliggjort på nævnets hjemmeside den 11. august 2023.

12.7 FN's komité om rettigheder for personer med handicap

12.7.1 FN's konvention om rettigheder for personer med handicap

Konventionen om rettigheder for personer med handicap blev vedtaget den 13. december 2006 af FN's Generalforsamling og trådte i kraft den 3. maj 2008. Danmark ratificerede konventionen den 24. juli 2009, og den trådte i kraft den 23. august 2009.

Det fremgår af konventionens artikel 1, at konventionen har til formål at beskytte og sikre, at personer med handicap har lige adgang til at gøre brug af de universelle menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, samt at fremme respekten og værdigheden hos personer med handicap.

FN's Komité om rettigheder for personer med handicap (Handicapkomitéen) blev oprettet i 2008 i henhold til konventionens artikel 34 og består af 18 medlemmer, som

sædvanligvis mødes to gange årligt. Medlemmerne vælges af de deltagende stater for en fireårig periode. Komitéen overvåger, at medlemsstaterne efterlever deres forpligtelser i henhold til konventionen, herunder implementeringen af nationale tiltag, som modvirker diskrimination mod personer med handicap.

De deltagende stater skal afgive beretninger til komitéen hvert fjerde år om de foranstaltninger, de træffer for at gennemføre deres forpligtelser ifølge konventionen. Komitéen gennemgår rapporterne sammen med den pågældende stat. Dette har karakter af en form for eksamination, hvor repræsentanter for staten besvarer spørgsmål fra komitéens medlemmer. På baggrund af disse drøftelser udarbejder komitéen nogle afsluttende bemærkninger og anbefalinger til staten.

Den 23. september 2014 ratificerede Danmark den valgfrie tillægsprotokol til konventionen om rettigheder for personer med handicap af 13. december 2006. Danmark har ved ratificeringen anerkendt komitéens kompetence til at behandle klager over medlemsstater for krænkelse af de i konventionen givne rettigheder fra enkeltpersoner eller grupper af enkeltpersoner, der er undergivet den enkelte stats jurisdiktion – den såkaldte individuelle klageadgang, jf. tillægsprotokollens artikel 1.

I relation til beskyttelsen af flygtninge og asylansøgere er blandt andet konventionens artikel 15 relevant. Bestemmelsen indeholder et forbud mod tortur og grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf.

Bestemmelsen er affattet således:

> *"Frihed for tortur eller grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf*
> 1. Ingen må underkastes tortur eller grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. I særdeleshed må ingen uden sit frit afgivne samtykke underkastes medicinske eller videnskabelige eksperimenter.
>
> 2. Deltagerstaterne skal træffe alle effektive lovgivningsmæssige, administrative, retlige eller andre forebyggende foranstaltninger til at sikre, at personer med handicap på lige fod med andre ikke underkastes tortur eller grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf."

Det følger af artikel 4 i den valgfrie tillægsprotokol og af komitéens Rules of procedure, regel 64, at komitéen kan anmode staterne om opsættende virkning med hensyn til udsendelse af klageren under komitéens behandling af sagen, hvilket Flygtningenævnet har fulgt i den foreløbig eneste sag for Handicapkomitéen.

Der verserede således ved udgangen af 2023 en sag ved komitéen indbragt i beretningsåret, hvori der er klaget over en afgørelse truffet af Flygtningenævnet.

Kapitel 13

Syrien

13.1 Indledning

I september 2013 besluttede Flygtningenævnet at anse dele af Syrien for omfattet af sådanne kamphandlinger og generaliseret vold mod civilbefolkningen, at der var grundlag for at meddele opholdstilladelse til asylansøgere fra de pågældende områder alene med henvisning til de generelle forhold. Beslutningen blev truffet med henvisning til baggrundsoplysningerne om forholdene i landet sammenholdt med principperne i Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom af 28. juni 2011 i sagen Sufi og Elmi mod UK. Der kan henvises til Flygtningenævnets formandskabs 22. beretning (2013), side 420 ff.

Asylansøgere fra de pågældende områder i Syrien, der ikke har risikeret individuel forfølgelse eller overgreb, er herefter meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2 – senere § 7, stk. 3 – med henvisning til de generelle forhold, forudsat der ikke har været grundlag for at udelukke dem fra beskyttelse.

I februar 2019 udtalte Flygtningenævnet blandt andet, at antallet af kamphandlinger og civile tab i Syrien er begrænset geografisk, og at antallet er reduceret markant i forhold til tidligere, og at det er op til Udlændingestyrelsen i 1. instans konkret at vurdere, om der fortsat er grundlag for at meddele opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3, med henvisning til de generelle forhold.

Udlændingestyrelsen har herefter i en række sager fundet, at forholdene i Damaskus og senere i Rif Damaskus ikke længere er af en sådan karakter, at der er grundlag for at meddele opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3. Dette har medført, at Udlændingestyrelsen i en række spontane asylsager har meddelt afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3, til syriske statsborgere fra Damaskus og Rif Damaskus, ligesom Udlændingestyrelsen har truffet afgørelse om at nægte at forlænge eller inddrage opholdstilladelser til syriske statsborgere fra Damaskus og Rif Damaskus, der har haft midlertidig beskyttelsesstatus i Danmark på grund af de generelle forhold efter udlændingelovens § 7, stk. 3.

I juni 2019 behandlede Flygtningenævnet de første sager, hvor Udlændingestyrelsen havde truffet afgørelse om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelser til syriske

statsborgere fra Damaskus-området, der havde haft midlertidig beskyttelsesstatus i Danmark efter udlændingelovens § 7, stk. 3. I februar 2021 behandlede Flygtningenævnet de første sager, hvor Udlændingestyrelsen havde meddelt afslag på asyl efter udlændingelovens § 7 til syriske statsborgere fra Rif Damaskus samt truffet afgørelse om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelser til syriske statsborgere fra Rif Damaskus, der havde haft midlertidig beskyttelsesstatus i Danmark efter udlændingelovens § 7, stk. 3, på grund af de generelle forhold. I juni 2019 og februar 2021 udtalte Flygtningenævnet, at de generelle forhold i Damaskus og Rif Damaskus i Syrien ikke længere var af en sådan karakter, at enhver ville være i risiko for at blive udsat for overgreb i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 alene som følge af den blotte tilstedeværelse i området. Se nærmere om nævnets vurdering af de generelle forhold i Damaskus og Rif Damaskus i Flygtningenævnets formandskabs 30. beretning (2021) afsnit 13.2.

Flygtningenævnet har i beretningsåret behandlet flere sager vedrørende syriske statsborgere. Der er tale om sager vedrørende spontan asyl, hvor Udlændingestyrelsen har vurderet, at der hverken har været grundlag for at meddele opholdstilladelse på grund af ansøgerens individuelle forhold eller på grund af de generelle forhold, og sager hvor Udlændingestyrelsen har nægtet af forlænge eller har inddraget en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3. Betingelserne for at inddrage og nægte at forlænge en opholdstilladelse fremgår af udlændingelovens § 19 og § 19 a og er nærmere gennemgået i afsnit 6.2. Flygtningenævnet har i flere sager om inddragelse eller nægtelse af forlængelse vurderet, at der var grundlag for at ændre klagerens opholdstilladelse meddelt efter udlændingelovens § 7, stk. 2, eller § 7, stk. 3, på baggrund af de generelle forhold, og i stedet meddelt klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller stk. 2, på baggrund af klagerens individuelle forhold. Eksempler på afgørelser, hvor Flygtningenævnet har ændret klagerens opholdstilladelse kan læses nedenfor i afsnit 13.3. Endelig har Flygtningenævnet behandlet et antal sager, hvor syriske statsborgere, der af Udlændingestyrelsen var meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, eller § 7, stk. 3, på baggrund af de generelle forhold i Syrien, har påberåbt sig at være omfattet af § 7, stk. 1, eller § 7, stk. 2, med henvisning til individuelle forhold (statusændringssager). For en nærmere gennemgang af Flygtningenævnets behandling af statusændringssager, kan henvises til afsnit 4.2.4.

I 2023 behandlede Flygtningenævnet tre sager vedrørende syriske statsborgere fra Latakia i Syrien. Udlændingestyrelsen havde i to af sagerne truffet afgørelse om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse til personer, der var blevet meddelt midlertidig beskyttelsesstatus efter udlændingelovens § 7, stk. 3 på grund af de generelle forhold i Latakia. I den tredje sag havde Udlændingestyrelsen truffet afgørelse om afslag i en spontan asylsag. Flygtningenævnet tiltrådte i alle tre sager Udlændingestyrelsens vur-

dering af, at den generelle situation i Latakia ikke er af en sådan karakter, at enhver vil være i risiko for at blive udsat for overgreb i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 alene som følge af den blotte tilstedeværelse, og derfor ikke kan begrunde en fortsat opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3. Nævnet fandt imidlertid i de to sager om nægtelse af forlængelse, at der efter en konkret vurdering var grundlag for at meddele klagerne opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 (konventionsstatus). Nævnet omgjorde på denne baggrund Udlændingestyrelsens afgørelser. I spontansagen fandt nævnet ikke grundlag for at meddele opholdstilladelse på baggrund af individuelle forhold, og nævnet stadfæstede derfor Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på asyl. For en nærmere gennemgang af Flygtningenævnets behandling af afgørelserne kan der henvises til Syri/2023/23 og Syri/2023/24, der kan findes på nævnets hjemmeside www.fln.dk.

13.2 Forsigtighedsprincippet i Syrien-sager

Flygtningenævnets koordinationsudvalg drøftede på et møde i december 2019 udfaldet af de første prøvesager vedrørende syriske statsborgere fra Damaskus fra juni 2019 og udtalte i den forbindelse, at det forsigtighedsprincip, der kom til udtryk i nævnets praksis fra prøvesagerne i juni 2019 og siden, fortsat skal finde anvendelse ved behandlingen af sager med syriske statsborgere.

Udvalget har på flere møder siden udtalt, at der fortsat er grund til at anvende forsigtighedsprincippet, der er formuleret således:

> *"De syriske myndigheders vurdering af, hvilke borgere der udgør en sikkerhedstrussel, er præget af vilkårlighed og uforudsigelighed, hvorfor der kan være god grund til at udvise forsigtighed ved bedømmelsen og lade en eventuel rimelig begrundet tvivl komme en ansøger/klager til gode."*

Koordinationsudvalget har endvidere udtalt, at indrejserisikoen i Syrien er en integreret del af risikovurderingen i hver enkelt sag, og at der efter omstændighederne kan være anledning til eksplicit at forholde sig hertil.

Flygtningenævnets koordinationsudvalg drøftede i 2022 dom af 14. september 2021 afsagt af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol i sagen M.D. and Others v. Russia, appl.nos. 71321/17 m.fl., der blev endelig den 14. december 2021, samt dom af 29. marts 2022 afsagt af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol i sagen A.J. and Others v. Russia appl.nos. 12120/20 m.fl.

Sagen M.D. and Others v. Russia gav koordinationsudvalget anledning til at drøfte, hvorvidt alene det forhold, at man er *returnee* til Syrien, indebærer, at man risikerer overgreb omfattet af artikel 3 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention ved en

tilbagevenden til landet. Koordinationsudvalget udtalte, at dommen ikke gav anledning til at revurdere nævnets hidtidige praksis, som den kommer til udtryk i beretningsåret, ligesom udvalget fandt, at der ikke er grundlag for at antage, at der med dommen er taget stilling til, at *enhver* tvangsmæssig udsendelse til alle dele af Syrien vil udgøre en krænkelse af artikel 3 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention. Det forhold, at man er returnee til Syrien, kan således ikke i sig selv begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller § 7, stk. 2. Med udgangspunkt i det anførte i dommen om risikoen ved at indrejse i Syrien (dommens præmis 110) fandt koordinationsudvalget imidlertid anledning til at fremhæve og gentage vigtigheden af forsigtighedsprincippet, der anvendes ved behandlingen af sager vedrørende personer fra Syrien.

Vedrørende sagen A.J. and Others v. Russia udtalte udvalget, at dommen bør læses i forlængelse af dommen M.D. and Others v. Russia og dermed ikke giver anledning til at ændre nævnets praksis.

For nærmere gennemgang af dommene og udvalgets drøftelser herom kan henvises til referat af møde i koordinationsudvalget den 28. oktober 2021 og referat af møde i koordinationsudvalget den 25. august 2022, der kan findes på nævnets hjemmeside www.fln.dk.

13.2.1 Praksis om forsigtighedsprincippet i Syrien-sager

Som eksempel på en sag, hvor Flygtningenævnet har anvendt forsigtighedsprincippet kan nævnes:

Nævnet **omgjorde** i **maj 2023** Udlændingestyrelsens afgørelse i en sag om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Syrien, således at vedkommende har opholdstilladelse jf. udlændingelovens § 7, stk. 1 (**K-status**). Klageren indrejste i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Klageren er etnisk araber ([oprindelse]) og sunnimuslim af trosretning fra Rif Damaskus, Syrien. Klageren har oplyst at være bestyrelsesmedlem af [forening], og hun har deltaget i demonstrationer i Danmark. Udlændingestyrelsen meddelte [i efteråret] 2014 klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Under den oprindelige asylsag henviste klageren som asylmotiv til, at hun ved en tilbagevenden til Syrien frygtede de generelle forhold i landet. Klageren henviste videre til, at hun frygtede, at hendes børn vil blive involveret i krigen. Udlændingestyrelsen har [i vinteren 2022/2023] truffet afgørelse om at nægte at forlænge klagerens opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. Udlændingestyrelsen har vurderet, at grundlaget for opholdstilladelsen ikke længere er til stede. Klageren har som asylmotiv i forbindelse med sagen om nægtelse af forlængelse henvist til, at hun frygter at blive tilbageholdt og udsat for overgreb af de syriske myndigheder, idet hun har hjulpet syriske flygtninge i Danmark med at integrere sig. Kla-

geren har videre henvist til, at hun er efterstræbt af de syriske myndigheder, idet hun har deltaget i demonstrationer i Danmark og i 2023 er blevet interviewet af [tv-kanal]. Flygtningenævnet tiltræder af de grunde, der er anført af Udlændingestyrelsen og efter de foreliggende baggrundsoplysninger og i overensstemmelse med Flygtningenævnets praksis, at de aktuelle forhold i Damaskus og Rif Damaskus ikke længere er af en sådan karakter, at enhver vil være i reel risiko for at blive udsat for overgreb omfattet af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 alene som følge af den blotte tilstedeværelse i Rif Damaskus. På den anførte baggrund tiltræder Flygtningenævnet således, at der ikke længere er grundlag for opholdstilladelse som følge af de generelle forhold i Damaskus. Flygtningenævnet skal herefter tage stilling til, om klageren har sandsynliggjort, at hun på grund af sine individuelle forhold vil være i risiko for forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller stk. 2. Flygtningenævnet bemærker herved, at det fortsat er nævnets praksis i behandlingen af sager, der angår syriske statsborgere, at anvende forsigtighedsprincippet. Dette princip kan formuleres således: "De syriske myndigheders vurdering af, hvilke borgere der udgør en sikkerhedstrussel, er præget af vilkårlighed og uforudsigelighed, hvorfor der kan være god grund til at udvise forsigtighed ved bedømmelsen og lade en eventuel rimelig begrundet tvivl komme en ansøger/klager til gode." Flygtningenævnet kan lægge klagerens forklaring om sine aktiviteter i Danmark til grund. Flygtningenævnet lægger således til grund, at klageren, allerede mens hun var i Syrien, ytrede sig på [socialt medie] om krigen i Syrien. Under klagerens ophold i Danmark har klageren i hele perioden været særdeles aktiv med frivilligt arbejde. I 2016 var hun således medstifter af [forening], hvis bestyrelse hun fortsat er medlem af, nu som [rolle]. Denne forening er umiddelbart ikke politisk, men er en del af [netværk], som består af en række foreninger, hvoraf flere åbent er i opposition til det syriske regime. Klager har også i det meste af sin tid i Danmark deltaget i demonstrationer, herunder hvert år demonstrationen [i foråret] på [placering] mod det syriske styre. I forbindelse med demonstrationen [i foråret] 2022 blev klageren inviteret til at træde frem, hvorefter hun talte til de forsamlede. Klageren udtalte sig i den forbindelse kritisk om Bashar al Assads lederskab. I [foråret] 2023 er klageren blevet interviewet af [tv-kanal], der må anses for at være kritisk over for det syriske regime. I interviewet og et andet indslag, hvor klageren optræder, fremsætter klageren nogle særdeles regimekritiske udsagn, ligesom interviewet indgår i en sammenhæng, som er kritisk over for det syriske styre. Disse indslag er på [socialt medie], [socialt medie] og [socialt medie] vist i alt cirka to millioner gange, og har afført tusindvis af kommentarer. Efter indholdet og omfanget af eksponeringen sammenholdt med klagerens øvrige aktiviteter lægger Flygtningenævnet til grund, at klageren har kritiseret det syriske regime på en sådan måde og i et sådant omfang, at hun for de syriske myndigheder fremstår som modstander af det syriske styre. Flygtningenævnet finder efter en samlet vurdering, at klageren har sandsynliggjort, at hun er således eksponeret og profileret, at hun ved en tilbagevenden til Syrien – hvor myndighedernes

vurdering af, hvilke borgere der udgør en sikkerhedstrussel, som anført er præget af vilkårlighed og uforudsigelighed – vil være i risiko for forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet ændrer derfor Udlændingestyrelsens afgørelse af [vinteren 2022/2023], således at klageren meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Syri/2023/41.

Der henvises endvidere til den i afsnit 4.2.4.1 nævnte afgørelse Syri/2023/89 og den i afsnit 13.3.2 nævnte afgørelse Syri/2023/25.

Der kan desuden henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 31. beretning (2022) side 556 f., nævnte afgørelse Syri/2022/73.

13.3 Praksis vedrørende syriske statsborgere, som henviser til individuelle forhold

Flygtningenævnet har i en række sager vurderet, at syriske statsborgere opfylder betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, på baggrund af de pågældendes individuelle forhold. Nævnet har ikke meddelt opholdstilladelse til syriske statsborgere efter udlændingelovens § 7, stk. 2, på baggrund af individuelle forhold.

13.3.1 Praksis vedrørende syriske statsborgere, som henviser til sur place aktiviteter

I beretningsåret har Flygtningenævnet behandlet en række sager, hvor den pågældende som asylmotiv har henvist til politiske aktiviteter i Danmark. I de fleste af sagerne har der været tale om syriske statsborgere, som under deres ophold i Danmark, har ytret sig kritisk om de syriske myndigheder på sociale medier og/eller i interviews i danske eller internationale medier. Nævnet har i sagerne vurderet de pågældendes risiko ved tilbagevenden til Syrien i lyset af omfanget af eksponeringen sammenholdt med eventuelle kumulative forhold og forsigtighedsprincippet.

For nærmere gennemgang af Flygtningenævnets generelle behandling af sager med sur place aktiviteter henvises til afsnit 5.4.

Som eksempel på sager i beretningsåret, hvor pågældende som asylmotiv blandt andet har henvist til politiske aktiviteter i Danmark, kan nævnes:

Nævnet **omgjorde** i **februar 2023** Udlændingestyrelsens afgørelse i en sag om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse vedrørende en mandlig statsborger fra Syrien, således at vedkommende blev meddelt opholdstilladelse jf. udlændingelovens § 7, stk. 1 (**K-status**). Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren er etnisk araber og

sunnimuslim fra [by A], Rif Damaskus, Syrien. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Udlændingestyrelsen meddelte den [vinteren 2014/2015] klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Under den oprindelige asylsag henviste klageren som asylmotiv til, at han ved en tilbagevenden til Syrien frygtede de generelle forhold. Han henviste endvidere til, at han frygtede for sit liv, idet folk fra [by A] Rif Damaskus ikke var velanset hos regimet, idet byen og området var besat af Den Frie Syriske Hær. Udlændingestyrelsen har den [efteråret 2021] truffet afgørelse om at nægte at forlænge klagerens opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 11, stk. 2, 2. pkt. Udlændingestyrelsen har vurderet, at grundlaget for opholdstilladelsen ikke længere er til stede. Klageren har som asylmotiv i forbindelse med sagen om nægtelse af forlængelse henvist til, at han har været tilbageholdt af de syriske myndigheder to gange, idet de havde kendskab til, at han havde hjulpet sårede i [by A]. Klageren har videre henvist til, at han er blevet beskyldt for at have støttet den interne og eksterne opposition i Syrien. Klageren har henvist til, at han ved en tilbagevenden til Syrien frygter at blive sigtet og beskyldt for gerninger, som han ikke har gjort, samt at han frygter de syriske myndigheder, fordi hans søn har unddraget sig militærtjeneste. Endelig har klageren henvist til, at han vil være i et risiko for forfølgelse (sur place-motiv), idet han og hans døtre har ytret sig imod de syriske myndigheder, hvilket kan være blevet eksponeret i medierne i sådan et omfang, at han ved tilbagevenden vil være i et modsætningsforhold til myndighederne. Efter det der er fremkommet under nævnsmødet, lægger Flygtningenævnet som tidligere nævn til grund, at klageren ikke har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Syrien vil være i risiko for individuel forfølgelse, straf eller risiko for overgreb som følge af de asylmotiver, han anførte for Flygtningenævnet under mødet den [foråret 2022] i relation til egne aktiviteter i Syrien forud for udrejsen. Udlændingestyrelsen har den [vinteren 2022/2023] meddelt klagerens søn opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1 som følge af, at han er i den militærpligtige alder og ikke ønsker at aftjene værnepligt i Syrien. Samtidig har Udlændingestyrelsen samme dato meddelt klagerens døtre opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, da de har sandsynliggjort, at de ved en tilbagevenden til Syrien vil være i risiko for overgreb eller forfølgelse af de syriske myndigheder som følge af offentlig kritik af det syriske styre. Klageren har i [foråret] 2022 deltaget i et interview med [medie], hvor han fremstår med navn og billede, og hvor han udtaler kritik især af den danske udlændingepolitik men også i mindre grad af det syriske styre. Interviewet, der er forevist nævnet, ligger på [et socialt medie], og er vist [tusinder] gange og er tillige kommenteret. Samtidig har klagerens tre børn udtalt sig kritisk om det syriske styre i [efteråret] 2022 i et interview med [medie], hvor de alle fremstår med navn og billede, således som det er oplyst i børnenes sager i Udlændingestyrelsen, hvor interviewet er oversat. Endelig har klageren efter egne oplysninger udtalt sig kritisk om det syriske styre i et direkte interview med [medie]. Klageren og børnenes interview med [medie] er ikke

længere tilgængelige på [internetside]. Klageren har efter egne oplysninger en profil på [socialt medie], hvor han har liket kritiske opslag om det syriske styre. På baggrund af en samlet vurdering af det ovenfor anførte vedrørende klageren og hans børn, herunder baggrunden for at børnene er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 samt under henvisning til det forsigtighedsprincip, som skal anvendes ved vurderingen af asylansøgere fra Syrien, finder Flygtningenævnet, at klager har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Syrien vil være i risiko for overgreb eller forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på baggrundsoplysningerne, herunder oplysninger om de syriske myndigheders monitorering af syriske statsborgere i udlandet. Flygtningenævnet ændrer derfor Flygtningenævnet beslutning af den [foråret 2022], således at klageren meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1." Syri/2023/15

Nævnet **ændrede** i **december 2023** Udlændingestyrelsens afgørelse i en sag om statusændring vedrørende en kvindelig statsborger fra Syrien, således at vedkommende blev meddelt opholdstilladelse jf. udlændingelovens § 7, stk. 1 (**K-status**). Sagen er sambehandlet med Syri/2023/80. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: Klageren er etnisk araber og sunnimuslim fra [landsby A], Damaskus, Syrien. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer. Klageren har deltaget i en demonstration i Danmark i 2020 mod den danske praksis vedrørende inddragelse og nægtelse af forlængelse af opholdstilladelser til syriske statsborgere, samt deltaget i flere af organisationen [organisation]'s aktiviteter. Det fremgår af sagen, at klageren indrejste i Danmark [i efteråret] 2014, og at hun [i foråret] 2015 blev meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. Klageren har [i foråret] 2023 klaget til Flygtningenævnet over Udlændingestyrelsens afgørelse med påstand om opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Klageren har til støtte herfor oplyst, at hun ved en tilbagevenden til Syrien frygter de syriske myndigheder. Klageren har herom oplyst, at situationen i dag er langt farligere i forhold til at komme i myndighedernes søgelys end under krigen, idet myndighederne interesserer sig for, hvad folk har lavet, også i eksil. Myndighederne indsamler efterretninger og overvåger syrere såvel i Syrien som i udlandet. Klageren har yderligere oplyst, at hun er eksponeret som kritiker af det syriske regime. Klageren har herom oplyst, at hun og hendes søn er stået frem i eget navn og har udtalt sig kritisk over for det syriske styre på sociale medier og medierne i øvrigt, herunder et arabisksproget, der er kendt for at være i opposition til det syriske styre, og at de syriske myndigheder har kendskab til dette. Klageren frygter derfor at blive udsat for overgreb, idet myndighederne vil betragte dem som forrædere. Klageren har til støtte herfor endvidere oplyst, at hun og hendes familie kommer fra [landsby A], som i årevis var under Den Frie Syriske Hærs kontrol, og at de har flere familiemedlemmer, som støttede Den Frie Syriske Hær, der er blevet evakueret til [by A] i 2017. Klageren og hendes ægtefælle har derudover sønner, som har unddraget sig

militærtjeneste. Klageren har endelig oplyst, at hendes ægtefælle er udeblevet fra sit arbejde efter en meddelt ferie som offentligt ansat, og at deres søn i 2011 var anholdt i Syrien grundet deltagelse i demonstrationer og blev alene løsladt mod betaling af bestikkelse. Flygtningenævnet bemærker, at klageren [i foråret] 2022 har medvirket i et interview i [udenlandsk medie]. Klageren identificeres ved fulde navn og som tidligere bosat i [landsby A]. I artiklen kritiserer klageren styret i Syrien for at føre en politik, der må betragtes som en hævn over for [landsby A's] indbyggere og for at ville sikre, at de forstår, at der ikke er noget at vende tilbage til. Hun udtaler endvidere, at hendes ældste søn blev tortureret i forbindelse med de tidligere protester i [landsby A], og at nogle af hendes slægtninge blev fordrevet fra [landsby A] af det syriske militær i 2017. Afslutningsvis i artiklen udtaler hun blandt andet: "[regimekritisk udtalelse]". Ved klagerens medvirken i denne artikel og efter karakteren af hendes udtalelser finder Flygtningenævnet, at hun herefter må anses for at være således profileret som modstander og kritiker af regeringen i Syrien, at hun ved en tilbagevenden til Syrien vil risikere konkret og individuelt begrundet forfølgelse. Der er herved også taget hensyn til det forsigtighedsprincip, der efter Flygtningenævnets praksis er gældende ved behandlingen af sager om syriske statsborgere. Flygtningenævnet ændrer herefter Udlændingestyrelsens afgørelser af [vinteren 2019/2020] og [efteråret] 2022, således at der meddeles klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Syri/2023/81

Der henvises endvidere til nærværende afsnit nævnte afgørelse Syri/2023/41.

Der kan desuden henvises til de i Flygtningenævnets formandskabs 31. beretning (2022), s. 559 ff., nævnte afgørelser Syri/2022/33 og Syri/2022/78.

13.3.2 Praksis vedrørende syriske statsborgere, som henviser til militære forhold

Der meddeles som udgangspunkt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, til mandlige syriske statsborgere mellem 18 og 42 år, der som asylmotiv har henvist til, at de ikke ønsker at aftjene værnepligt eller er deserteret fra de syriske militære styrker. Dette har været fast praksis, siden Flygtningenævnet i april 2013 modtog et høringssvar fra Udenrigsministeriet om desertering og værnepligtsunddragelse i Syrien. For den nærmere beskrivelse heraf henvises der til Flygtningenævnets formandskabs 22. beretning (2013), side 423 f.

Flygtningenævnet tog i 2021 stilling til spørgsmålet om, hvorvidt unge syriske mænd, der er eneste søn i deres familie, er undtaget fra at aftjene militærtjeneste i Syrien. Vedrørende Flygtningenævnets behandling af disse sager henvises der til den i Flygtningenævnets formandskabs 30. beretning (2021), s. 547 ff., nævnte afgørelse Syri/2021/152.

I flere sager som Flygtningenævnet har behandlet, har syriske statsborgere påberåbt sig som asylmotiv, at de er familiemedlemmer til værnepligtsunddragere eller desertører. Flygtningenævnets koordinationsudvalg udtalte i december 2021 følgende:

> *"Oplysninger i det generelle baggrundsmateriale er således ikke af en sådan karakter, at dette i sig selv og uden en nærmere konkret og individuel vurdering af det pågældende familiemedlems risiko kan danne grundlag for en stillingtagen til, om der skal meddeles opholdstilladelse."*

I sager hvor syriske statsborgere som asylmotiv henviser til, at de er familiemedlemmer til værnepligtsunddragere eller desertører, indgår dette således som en af de risikofaktorer, der efter en konkret vurdering og sammenholdt med eventuelle kumulative forhold og forsigtighedsprincippet kan føre til et beskyttelsesbehov.

I 2023 har Flygtningenævnet behandlet flere sager med familiemedlemmer til værnepligtsunddragere eller desertører. Som eksempel på, hvor dette forhold indgik i den kumulative vurdering kan nævnes:

Nævnet **omgjorde** i **marts 2023** Udlændingestyrelsens afgørelse i en sag om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Syrien, således at den pågældende blev meddelt opholdstilladelse jf. udlændingelovens § 7, stk. 1. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: Klageren er etnisk kurder og tidligere muslim fra Rif Damaskus. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Udlændingestyrelsen meddelte [i vinteren 2013/2014] klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2 [på baggrund af de generelle forhold]. Under den oprindelige asylsag henviste klageren som asylmotiv til, at hun ved en tilbagevenden til Syrien frygtede myndighederne, idet hendes tidligere ægtefælle havde hjulpet udenlandske journalister med at formidle nyheder fra Syrien, samt at hun havde deltaget i demonstrationer. Udlændingestyrelsen har [i foråret] 2022 truffet afgørelse om at nægte at forlænge klagerens opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 11, stk. 2, 2. pkt. Udlændingestyrelsen har vurderet, at grundlaget for opholdstilladelsen ikke længere er til stede. Klageren har i forbindelse med sagen om nægtelse af forlængelse fortsat henvist til sit oprindelige asylmotiv og har yderligere gjort gældende, at hun frygter de syriske myndigheder, idet hun er ateist, og at hun i øvrigt ved en tilbagevenden til Syrien vil være en enlig kvinde uden netværk. Flygtningenævnet lægger som Udlændingestyrelsen til grund, at klageren skal vurderes i forhold til Rif Damaskus, hvor hun har boet i 7 år forud for udrejsen af Syrien i 2013. Flygtningenævnet tiltræder af de grunde, der er anført af Udlændingestyrelsen, og efter de foreliggende baggrundsoplysninger, at de aktuelle forhold i Rif Damaskus ikke længere er af en sådan karakter, at enhver vil være i reel risiko for at blive udsat for overgreb omfattet af Den Europæiske Menneskerettigheds-

konventions (EMRK) artikel 3 alene som følge af den blotte tilstedeværelse i Rif Damaskus. Flygtningenævnet tiltræder således, at der er grundlag for at inddrage klagerens opholdstilladelse som følge af forbedringen af de generelle forhold i Rif Damaskus, og at der således ikke fortsat kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, på baggrund af generelle forhold. Flygtningenævnet skal herefter vurdere, hvorvidt en nægtelse af forlængelse af klagerens opholdstilladelse vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, herunder EMRK artikel 8. [Flygtningenævnets redegørelse vedrørende indholdet af EMRK artikel 8 er udeladt]. Der skal herefter foretages en vurdering af, om klageren opfylder betingelserne for at kunne meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2, på baggrund af sine individuelle forhold. Flygtningenævnet kan lægge klagerens forklaring om sit asylmotiv vedrørende sin tidligere ægtefælles forhold til grund, herunder at ægtefællen har ydet bistand til udenlandske journalister, at han som følge heraf blev anholdt af de syriske myndigheder, og at myndighederne efterfølgende opsøgte klageren på hendes og brorens bopæl. Nævnet finder således, at denne forklaring fremtræder troværdig og konsistent. Det forhold, at klageren i forbindelse med inddragelsessagen på visse mindre betydende punkter har forklaret udbyggende om dette asylmotiv, kan ikke føre til en ændret vurdering. Det bemærkes herved, at det fremgår af tilladelsesresolutionen fra 2014, at Udlændingestyrelsen også vurderede, at klagerens forklaring om ægtefællens forhold fremstod troværdig, idet styrelsen dog valgte at meddele asyl på grundlag af udlændingelovens § 7, stk. 2 (generelle forhold). Flygtningenævnet har videre lagt til grund, at klageren udrejste illegalt af Syrien, at hendes [antal] brødre er udrejst af Syrien for at unddrage sig militærtjeneste, og at hun har deltaget i enkelte fredelige demonstrationer i Syrien i 2011. Flygtningenævnet finder, at der ligeledes skal lægges vægt på, at klageren er kurder, og at hun ved indrejse til Syrien vil være en enlig kvinde, der vil fremstå som fraskilt, og i øvrigt være uden netværk i Rif Damaskus, jf. om disse risikoprofiler EASO, Country Guidance: Syria, februar 2023, pkt. 4.10.2 og 4.11. Nævnet er enig med Udlændingestyrelsen i, at det efter baggrundsoplysningerne må tillægges mindre vægt, at klageren opfatter sig selv om ateist. På denne baggrund og under hensyn til betydningen af kumulative forhold og det forsigtighedsprincip, der skal anvendes ved den konkrete og individuelle vurdering af sager om personer fra Syrien, finder Flygtningenævnet efter en samlet vurdering af sagens omstændigheder, at det må anses for sandsynliggjort, at klageren risikerer asylrelevant forfølgelse ved en tilbagevenden til Syrien, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet ændrer derfor Udlændingestyrelsens afgørelse af [foråret] 2022 og meddeler klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Syri/2023/25

Der kan endvidere henvises til de i Flygtningenævnets formandskabs 31. beretning (2022), s. 562 ff., nævnte afgørelser Syri/2022/19, Syri/2022/21 og Syri/2022/131.

13.3.3 Praksis vedrørende offentligt ansatte, der har forladt deres stilling uden tilladelse

Flygtningenævnet iværksatte den 13. august 2021 en høring af Udenrigsministeriet om uddybende oplysninger om forholdene for syriske statsborgere, der har forladt deres stilling som offentligt ansat i Syrien uden tilladelse, herunder nærmere oplysninger om muligheden for at opnå amnesti. Udenrigsministeriet fremkom med høringssvaret den 9. december 2021. Flygtningenævnet tog stilling til spørgsmålet i lyset af Udenrigsministeriets høringssvar i forbindelse med afgørelsen af en konkret sag i april 2022. For nævnets præmisser i den pågældende afgørelse henvises der til Flygtningenævnets formandskabs 31. beretning (2022), s. 568 f., Syri/2022/52.

Nævnet har i beretningsåret 2023 behandlet syv sager vedrørende tidligere offentligt ansatte syriske statsborgere, der har forladt deres stillinger uden tilladelse. I seks af sagerne blev pågældende meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1.

Som eksempler på nævnets afgørelser i disse sager kan nævnes:

Nævnet **ændrede** i **januar 2023** Udlændingestyrelsens afgørelse i en sag om statusændring vedrørende en kvindelig statsborger fra Syrien, således at vedkommende blev meddelt opholdstilladelse jf. udlændingelovens § 7, stk. 1 (**K-status**). Sagen er sambehandlet med Syri/2023/6. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Klageren er etnisk araber og har oplyst, at hun er kristen, fra [by A], Syrien. Klageren har været medlem af Baath-partiet. Det fremgår af sagen, at klageren indrejste i Danmark [i sommeren] 2015 som familiesammenført. Hun indgav ansøgning om asyl [i vinteren 2020/2021] og blev [i sommeren] 2022 meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. Klageren har [i sommeren] 2022 klaget til Flygtningenævnet over Udlændingestyrelsens afgørelse med påstand om opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Klageren har som asylmotiv henvist til, at hun frygter at blive slået ihjel af familiemedlemmer og lokalbefolkningen, fordi hun er konverteret til kristendommen. Hun har til støtte herfor oplyst, at hun fik interesse for kristendommen i [begyndelsen af 2000’erne], hvor hun fik en kristen veninde på universitetet. I perioden mellem [periode på tre år i 2000’erne] besøgte hun tre gange en kirke i Syrien. Tre måneder efter hun kom til Danmark, begyndte hun at gå i kirke og blev den [dato i] 2019 døbt. Hendes familiemedlemmer og hendes ægtefælles familie i Syrien blev i begyndelsen af 2020 bekendt med konversionen og har truet med at slå hende ihjel, hvis hun kommer tilbage til Syrien. Hun har også modtaget trusler på [socialt medie] på grund af konversionen og hendes opslag herom. Hun har også som asylmotiv henvist til, at hun frygter at blive straffet af myndighederne som følge af, at hun har forladt sin offentlige stilling. Hun har til støtte herfor oplyst, at hun blev færdig på universitetet i 2009/2010 og herefter arbejdede som offentligt ansat [underviser] indtil udrejsen i

2015, hvor hun udrejste legalt til [andet land], fordi hun havde fået familiesammenføring med sin ægtefælle i Danmark. Efter udrejsen er klagerens [nært familiemedlem A] og [nært familiemedlem B] blevet opsøgt af personer fra undervisningsministeriet, som har spurgt efter klageren. Hun har videre som asylmotiv henvist, at hun frygter at blive straffet af de syriske myndigheder, fordi hun forlod Syrien, mens hun var tilknyttet Baath-partiet. Hun har til støtte herfor oplyst, at hun meldte sig ind i partiet for at forbedre sine arbejdsmuligheder, efter hun var blevet skilt fra sin første ægtefælle. Hun har endvidere som asylmotiv henvist til, at hun frygter at blive slået ihjel af myndighederne, fordi hun har udført regimekritiske aktiviteter. Hun har til støtte herfor oplyst, at hun i perioden fra 2010 til 2013 deltog i en række demonstrationer i Syrien og hjalp internt fordrevne personer gennem [en sammenslutning af personer]. I 2013 modtog hun for sin hjælp til de internt fordrevne personer en mundtlig advarsel fra en person, der arbejdede på rådhuset. Hun blev også i 2013 tilbageholdt efter en demonstration og afhørt af sikkerhedstjenesten i seks timer. I perioden fra 2016 til 2021 har hun i Danmark deltaget i demonstrationer mod det syriske regime, og hun har holdt tale ved demonstrationerne. Hun har også fremsat regimekritiske ytringer [på socialt medie] og er i den forbindelse blevet truet på [det samme sociale medie]. Klageren har derudover som asylmotiv henvist til, at hun frygter at blive afhørt af de syriske myndigheder, fordi hendes tidligere ægtefælle, som opholder sig i Syrien, og hendes [nære familiemedlem C], som opholder sig i [europæisk land], er en del af Den Frie Syriske Hær. Endelig har hun som asylmotiv henvist til, at hun frygter at blive afhørt af de syriske myndigheder, fordi hendes ægtefælles bror er deserteret fra den syriske hær. Flygtningenævnet kan til dels lægge klagerens forklaring til grund. Flygtningenævnet finder af de grunde, der er anført i Udlændingestyrelsens afgørelse, at klageren ikke har sandsynliggjort asylbegrundende forhold for så vidt angår hendes oplysninger om konvertering til kristendommen, at hun forlod Syrien, mens hun var tilknyttet Baath-partiet, at hun har udført regimekritiske aktiviteter eller på grund af hendes families aktiviteter, herunder hendes [nære familiemedlem D's] militærunddragelse. Udlændingestyrelsen har lagt til grund, at klageren på tidspunktet for udrejsen af Syrien var offentligt ansat underviser i Syrien, og at hun ikke opsagde sin stilling eller fik tilladelse til at forlade sin stilling som offentligt ansat [underviser] inden udrejsen af Syrien. Dette lægger Flygtningenævnet også til grund. Det fremgår af Flygtningenævnets tidligere baggrundsoplysninger, at det kun var offentligt ansatte i højere stillinger eller profilerede personer, der risikerede retsforfølgelse, hvis de havde forladt deres stilling uden tilladelse. Nyere baggrundsoplysninger tyder imidlertid på, at ansættelsesniveauet ikke har en betydning herfor. Det fremgår blandt andet af et høringssvar fra Udenrigsministeriet af 12. marts 2021, at myndighederne retsforfølger personer, der har forladt en offentlig stilling, uanset hvilken stilling den pågældende har haft. Det fremgår dog af et høringssvar fra Udenrigsministeriet af 9. december 2021, at der udstedes amnesti for offentligt ansatte, der har forladt deres stilling før den 22. marts 2020, men det fremgår ikke, om amnestireglerne

i praksis bliver overholdt, ligesom høringssvaret alene er baseret på en enkelt ekstern kilde, der ikke er nærmere omtalt. Det fremgår herudover af Udlændingestyrelsens rapport Syria – Treatment upon return fra maj 2022, at der sker arbitrær arrestation og tilbageholdelse også af personer, der er omfattet af amnestilove og –dekreter. Af rapporten fremgår videre, at der ikke er noget klart mønster i behandlingen af personer, der vender tilbage til Syrien, og at dette til dels beror på den enkelte ansvarlige medarbejders beslutning på indrejsestedet eller i sikkerhedstjenesten. Flygtningenævnet finder herefter og under hensyn til, at der fortsat skal udvises forsigtighed ved bedømmelsen i asylsager vedrørende Syrien, at der er usikkerhed om, i hvilket omfang amnestireglerne vedrørende ansatte, der har forladt en offentlig stilling, uanset hvilken stilling den pågældende har haft, i praksis bliver respekteret af de syriske myndigheder. Efter en samlet vurdering finder Flygtningenævnet herefter, at det må lægges til grund, at klageren ved en tilbagevenden til Syrien vil være i risiko for konkret og individuelt begrundet forfølgelse som omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet omgør herefter Udlændingestyrelsen afgørelse, således, at klageren meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1." Syri/2023/7

Nævnet **ændrede** i **april 2023** Udlændingestyrelsens afgørelse i en sag om statusændring vedrørende en kvindelig statsborger fra Syrien, således at vedkommende blev meddelt opholdstilladelse jf. udlændingelovens § 7, stk. 1 (**K-status**). Indrejst i 2014/2015. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren er etnisk araber og sunnimuslim fra [by A], Syrien. Klageren har i Danmark deltaget i to demonstrationer mod de syriske myndigheder og er medlem af [forening A], hvilket hun har været i et år og fire måneder, samt af [forening B], hvilket hun har været i seks måneder. Det fremgår af sagen, at klageren indrejste i Danmark [i vinteren 2014/2015]. Klageren blev [i foråret] 2015 meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3 af Udlændingestyrelsen. [I foråret] 2015 klagede klageren til Flygtningenævnet over Udlændingestyrelsens afgørelse. [I foråret] 2015 anmodede Udlændingestyrelsen Flygtningenævnet om at få hjemvist klagerens sag til fornyet behandling i førsteinstans. [I foråret] 2015 traf Flygtningenævnet afgørelse om at hjemvise sagen til fornyet førsteinstansbehandling i overensstemmelse med Udlændingestyrelsens anmodning herom. [I sommeren] 2015 meddelte Udlændingestyrelsen klageren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. [Forening A] har på vegne af klageren [i efteråret] 2022 klaget til Flygtningenævnet over Udlændingestyrelsens afgørelse med påstand om opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Klageren har til støtte herfor oplyst, at hun har været [underviser] på [uddannelsesinstitution A] i [by A], at hun har forladt sin stilling uden tilladelse fra de syriske myndigheder, og at hun på denne baggrund frygter at blive udsat for overgreb af de syriske myndigheder. Klageren har herom oplyst, at hun er uddannet [universitetsuddannelse], og at hun siden [1990'erne] har været fastansat som [undervisningsstilling] på [uddannelsesinstitution A] i [by A]. I [starten af

2010'erne] fik klageren konstateret [sygdom] og blev sygemeldt. I nogle måneder modtog hun løn under sygdom, og efterfølgende havde hun sygeorlov uden løn. Hun skulle omkring hver anden måned kontakte sin arbejdsleder på [uddannelsesinstitution A] og oplyse om status på sin helbredssituation samt aflevere lægeerklæringer, når arbejdspladsen bad om det. Klageren fik udstedt en attest fra sin arbejdsplads, som hun skulle bruge for at søge om visum til udlandet med henblik på sundhedsbehandling. Hun fik endvidere en skriftlig tilladelse fra sin arbejdsplads for at kunne udrejse af landet med henblik på behandling, som blev stemplet af pas- og immigrationskontoret i [by A]. Hun fik tilladelse til at udrejse i [starten af 2010'erne] og udrejste i [starten af 2010'erne]. Tilladelsen var tidsbegrænset til tre måneder. Klageren tog retur til Syrien inden for fristen, og søgte herefter på ny om at få tilladelse til at udrejse. Hun fik på ny en tidsbegrænset tilladelse med gyldighed i tre måneder, og udrejste i [2014]. Klageren har til støtte herfor videre oplyst, at hun ved tilbagevenden til Syrien frygter en familie ved navn [A], som hun har et modsætningsforhold til. Klageren har herom oplyst, at […]. Klageren har til støtte herfor endelig oplyst, at hun frygter repressalier fra de syriske myndigheder på baggrund af hendes politiske aktiviteter i Danmark. Klageren har herom oplyst, at hun i Danmark har deltaget i to demonstrationer vedrørende forholdene i Syrien. Klageren var almindelig deltager i den første demonstration og medarrangør af den anden demonstration. Hun er endvidere medlem af [forening B] og [forening A]. Endelig er klageren aktiv på sociale medier. Klageren har endelig oplyst, at hun er enlig sunnimuslimsk kvinde fra [by A] og frygter forfølgelse som følge heraf. Flygtningenævnet kan lægge klagerens forklaring til grund. Flygtningenævnet lægger således blandt andet til grund, at klageren forud for sin udrejse af Syrien var ansat som underviser på [uddannelsesinstitution A] i [by A], at hun i [2014] fik tilladelse til at udrejse af Syrien i forbindelse med behandling af sin sygdom, at tilladelsen var tidsbegrænset til tre måneder, og at hun ikke vendte tilbage til Syrien og sin stilling på [uddannelsesinstitutionen]. Det fremgår af Flygtningenævnets tidligere baggrundsoplysninger, at det kun var offentligt ansatte i højere stillinger eller profilerede personer, der risikerede retsforfølgelse, hvis de havde forladt deres stilling uden tilladelse. Nyere baggrundsoplysninger tyder imidlertid på, at ansættelsesniveauet ikke har en betydning herfor. Det fremgår blandt andet af et høringssvar fra Udenrigsministeriet af 12. marts 2021, at myndighederne retsforfølger personer, der har forladt en offentlig stilling, uanset hvilken stilling den pågældende har haft. Det fremgår dog af et høringssvar fra Udenrigsministeriet af 9. december 2021, at der udstedes amnesti for offentligt ansatte, der har forladt deres stilling før den 22. marts 2020, men det fremgår ikke, om amnestireglerne i praksis bliver overholdt, ligesom høringssvaret alene er baseret på en enkelt ekstern kilde, der ikke er nærmere omtalt. Det fremgår herudover af Udlændingestyrelsens rapport Syria – Treatment upon return fra maj 2022, at der sker arbitrær arrestation og tilbageholdelse også af personer, der er omfattet af amnestilove og –dekreter. Af rapporten fremgår videre, at der ikke er noget klart mønster i behandlingen af personer,

der vender tilbage til Syrien, og at dette til dels beror på den enkelte ansvarlige medarbejders beslutning på indrejsestedet eller i sikkerhedstjenesten. Flygtningenævnet finder herefter og under hensyn til, at der fortsat skal udvises forsigtighed ved bedømmelsen i asylsager vedrørende Syrien, at der er usikkerhed om, i hvilket omfang amnestireglerne vedrørende ansatte, der har forladt en offentlig stilling, uanset hvilken stilling den pågældende har haft, i praksis bliver respekteret af de syriske myndigheder. Flygtningenævnet finder herefter, at klageren henset til sin stilling og omstændighederne ved sin udrejse samt manglende tilbagevenden til Syrien og sin stilling på [uddannelsesinstitution A] ved en tilbagevenden til Syrien vil være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet omgør herefter Udlændingestyrelsens afgørelse, således at klageren meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1." Syri/2023/30

Der kan endvidere henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 31. beretning (2022), s. 569 f. nævnte afgørelse Syri/2022/106. Det bemærkes i den forbindelse, at afgørelsen Syri/2022/185 nævnt på s. 571 f. i samme beretning, efterfølgende er blevet genoptaget, og at klageren i april 2024 er blevet meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Der henvises til afgørelsen Syri/2024/14, der kan findes på Flygtningenævnets hjemmeside www.fln.dk.

Kapitel 14

Afghanistan

14.1 Indledning

Som følge af Talibans magtovertagelse i Afghanistan i medio august 2021 drøftede Flygtningenævnets koordinationsudvalg ved et ekstraordinært møde i august 2021 sikkerhedssituationen i Afghanistan og besluttede at berostille behandlingen af de sager vedrørende afghanske statsborgere, hvor forholdene i Afghanistan havde betydning for nævnets afgørelse, herunder asylsager, sager om inddragelse og nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, udsendelsessager efter udlændingelovens § 49 a og visse sager om bortfald af opholdstilladelse.

På et møde i Flygtningenævnets koordinationsudvalg i december 2021 fandt udvalget, at der, uanset at situationen i Afghanistan fortsat var ganske alvorlig og præget af usikkerhed, nu forelå baggrundsoplysninger af en sådan karakter og et sådant omfang, at der var grundlag for at genoptage sagsbehandlingen af de berostillede sager.

Herefter har Flygtningenævnet behandlet sager vedrørende afghanske statsborgere efter nævnets sædvanlige procedure.

Som eksempel på nævnets generelle praksis vedrørende Afghanistan i beretningsåret kan nævnes:

Nævnet meddelte i **maj 2023** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i oktober 2021. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk tadjik og sunnimuslim fra [by A] beliggende i [provins B] i Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter en mand ved navn [C]. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at [C] og hans mænd gentagne gange har opsøgt familiens bopæl, idet de ledte efter ansøgerens far. Da ansøgerens mor ikke ville oplyse, hvor han befandt sig, slog de både hende og ansøgeren og truede med at slå dem ihjel. Ansøgeren har videre oplyst, at [C] var modstander af folk, der havde arbejdet for den tidligere regering, og ansøgerens far havde arbejdet for sikkerhedstjenesten. Ansøgeren formoder, at det var derfor, at [C] ledte efter ham. Udover at

familien blev opsøgt af [C] på deres bopæl, oplevede ansøgeren også, at personer holdt øje med ham. Ansøgeren måtte ikke gå ud for sin mor, og han holdt op med at gå i skole. Ansøgeren har som asylmotiv yderligere henvist til, at han frygter Taliban og de generelle forhold i Afghanistan. Ansøgeren har i forbindelse med sagens behandling for Flygtningenævnet ligeledes henvist til, at han er i risiko for asylrelevant forfølgelse på grund af sin familiemæssige baggrund i øvrigt, at det er flere år siden, at han udrejste fra Afghanistan, at han har [et handicap], og at handicappede ofte er stigmatiserede i Afghanistan. Flygtningenævnets flertal har efter ansøgerens forklaring og det materiale, der er fremlagt til støtte herfor, lagt til grund, at ansøgerens far har arbejdet for den tidligere afghanske regering i en chefstilling i sikkerhedsstyrkerne. Det fremgår af det foreliggende baggrundsmateriale, herunder EUAA, Country Guidance: Afghanistan (januar 2023), side 54f, at der efter Talibans magtovertagelse – uanset meddelelsen af en generel amnesti – har været talrige eksempler på, at medlemmer af Taliban har begået overgreb mod personer, der har været ansat i sikkerhedsstyrkerne under den tidligere afghanske regering. Der har efter baggrundsoplysningerne også været tilfælde, hvor der er begået overgreb mod familiemedlemmer i forbindelse med, at medlemmer af Taliban har eftersøgt tidligere ansatte i sikkerhedsstyrkerne. Herefter og efter ansøgerens i hovedsagen konsistente forklaring herom har Flygtningenævnets flertal ligeledes lagt til grund, at ansøgeren og hans mor har været udsat for vold og dødstrusler i forbindelse med, at en person benævnt [C] og en række medfølgende personer har eftersøgt faren i anledning af dennes tidligere ansættelse i sikkerhedsstyrkerne, og at der er tale om gentagne opsøgninger på familiens bopæl over en periode på en måned. Det forhold, at ansøgeren til dels har haft svært ved at huske detaljerne i dele af dette asylmotiv, kan efter bl.a. oplysningerne om ansøgerens alder og psykiske tilstand ikke føre til en ændret vurdering. Flygtningenævnet finder det dog mindre sandsynligt, at ansøgerens naboer kunne forhindre [C] og hans mænd i at borttage ham, hans søster og mor, og nævnet lægger derfor ikke denne del af forklaringen til grund. Under de anførte omstændigheder og da det nu er oplyst, at [C] har sluttet sig til Taliban, hvilket efter oplysningerne herom lægges til grund, finder Flygtningenævnets flertal, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan vil være i risiko for asylrelevant forfølgelse fra Taliban. Det er herunder tillagt vægt, at i hvert fald ansøgerens [familiemedlem D], der deler efternavn med ansøgeren, efter det fremlagte må anses for profileret som en modstander af Taliban. Flygtningenævnet ændrer derfor Udlændingestyrelsens afgørelse, således at ansøgeren meddeles opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 7, stk. 1." Afgh/2023/27

Nævnet meddelte i **september 2023** opholdstilladelse (**B-status**) til en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2021. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren

er etnisk pashtun og sunnimuslim fra [by A], Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han frygter sin fasters mand, idet han har brudt sit løfte om at gifte sig med sin kusine, og i stedet har giftet sig med sin nuværende ægtefælle. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at han siden barndommen har været forlovet med sin kusine. Forlovelsen var aftalt mellem hans far og fasterens mand. Ansøgeren har videre oplyst, at han i [efteråret] 2018 mødte sin nuværende ægtefælle til [familiemedlems] forlovelsesfest. De udvekslede kontaktoplysninger og holdt kontakt med hinanden. De blev efterfølgende religiøst viet i [foråret] 2019 i [by B] i Afghanistan. Ansøgeren har endvidere oplyst, at hans far og fasterens mand indkaldte de ældre til et møde (jirga), da de fandt ud af, at ansøgeren var blevet gift med sin ægtefælle. På mødet blev det besluttet, at ansøgeren skulle lade sig skille fra sin nuværende ægtefælle og blive gift med sin kusine. De ældre mænd havde fortalt ansøgeren, at så længe han ikke respekterede beslutningen om at lade sig skille, ville fasterens mand have ret til at straffe ansøgeren som han ville. Fasterens mand havde gentagne gange sagt, at ansøgeren havde krænket hans ære, og hvis ikke han blev skilt fra sin ægtefælle og gift med sin kusine, ville han slå ham ihjel. Flygtningenævnet kan lægge ansøgerens forklaring til grund for så vidt angår hans forklaring om, at han er efterstræbt af sin fasters mand og dennes familie, fordi han har krænket familiens ære ved at gifte sig med en anden kvinde end sin kusine, som han var forlovet med. Det lægges i samme forbindelse til grund, at ansøgerens fasters mand har truet med at slå ham ihjel, hvis han ikke efterkom den afgørelse, der var blevet truffet på jirga mødet. Nævnet lægger til grund, at ansøgeren siden sin barndom har været forlovet med sin kusine, hvilket har været arrangeret af hans far og hans fasters mand. Nævnet lægger efter ansøgerens forklaring videre til grund, at han til [familiemedlems] forlovelsesfest i [efteråret] 2018 mødte sin senere ægtefælle, som boede i Danmark. De udvekslede kontaktoplysninger, og havde herefter kontakt til hinanden i et halvt års tid, hvorefter de i [foråret] 2019 blev religiøst viet i [by B]. Nævnet lægger endvidere til grund, at ansøgeren holdt vielsen hemmelig for sin familie på grund af den æreskrænkelse, som vielsen indebar for hans forhold til navnlig sin fasters mand og dennes familie, hvorfor der ikke deltog personer fra hans familie i vielsesarrangement. Ansøgerens forklaring om disse forhold stemmer overens med baggrundsoplysninger om de sociale og kulturelle normer i Afghanistan, og ansøgeren har under sin asylsamtale og under nævnsmødet i det væsentlige forklaret overensstemmende og overbevisende om omstændighederne i forbindelse med denne vielse. Der er i den forbindelse blevet forevist en række billeder fra vielsesarrangementet i [by B], hvorunder ansøgeren på troværdig måde har udpeget adskillige af de personer, som deltog i vielsesceremonien. Flygtningenævnet kan således lægge til grund, at ansøgeren har en æresrelateret konflikt med sin fasters mand og hans familie i Afghani-

stan, fordi han har giftet sig med en anden kvinde end sin kusine, som han var forlovet med. Nævnet finder ikke, at ansøgeren gennem sine forklaringer og de i sagen i øvrigt foreliggende oplysninger har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan er i et sådan modsætningsforhold til Taliban, at han er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Nævnet finder derimod, at ansøgeren har sandsynliggjort, at det ved hans tilbagevenden til Afghanistan, ikke med den fornødne sikkerhed kan afvises, at han vil være i risiko for at blive udsat for overgreb fra sin fasters mand og dennes familie, og at han ikke vil kunne opnå myndighedernes beskyttelse herimod. Ansøgeren meddeles derfor opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2." Afgh/2023/64

14.2 Forholdene for kvinder og piger i Afghanistan

Flygtningenævnet har siden Talibans magtovertagelse fulgt udviklingen i Afghanistan nøje, herunder hvad angår forholdene for kvinder og piger.

På et ekstraordinært møde den 30. januar 2023 drøftede Flygtningenævnets koordinationsudvalg forholdene for kvinder og piger i Afghanistan. Som følge af baggrundsoplysningerne om de fortsat forværrede forhold for kvinder og piger i Afghanistan, herunder DRC Dansk Flygtningehjælps rapport "Afghanistan Conference - The Human Rights Situation after August 2021", udgivet den 30. december 2022, Human Rights Watch "World Report 2023 – Afghanistan", udgivet den 12. januar 2023 og EUAA's, "Country Guidance: Afghanistan", udgivet den 23. januar 2023, besluttede udvalget at kvinder og piger fra Afghanistan fremover som udgangspunkt skal meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, alene på grund af deres køn under de aktuelle forhold.

I februar 2023 blev der truffet afgørelse i en række sager vedrørende kvinder og piger fra Afghanistan, hvor de pågældende blev meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, alene på grund af deres køn. Den første afgørelse blev truffet af et fuldt nævn, hvorefter et antal sager blev afgjort på formandskompetencen alene.

Som eksempel på en afgørelse truffet på mundtligt nævn efter praksisændringen i januar 2023 kan nævnes:

Nævnet meddelte i **februar 2023** opholdstilladelse (**K-status**) til en kvindelig afghansk statsborger samt et medfølgende barn fra Afghanistan. Indrejst i 2018. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er [etnicitet] og shiamuslim fra [by], Afghanistan. Ansøgeren har boet i Iran, siden hun var [4-7-år]. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øv-

rigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som oprindeligt asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter at blive slået ihjel af sin ægtefælle [A] eller hans familie. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at hun i Iran indgik i et ægteskab med [A], fordi hendes familie var fattig. [A] udsatte ansøgeren for verbale, fysiske og seksuelle overgreb, og hans første ægtefælle og dennes døtre udsatte ligeledes ansøgeren for fysiske overgreb. Ansøgeren har videre oplyst, at hun indledte et forhold til en anden mand, [B], mens hun var gift med [A], og at [A's] første ægtefælle og dennes døtre fandt ud af det, da de fandt ansøgerens telefon, som indeholdt billeder af ansøgeren sammen med [B]. Ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter ansøgeren [A's familiemedlemmer], der er bosat i landet, og hun har anført, at [A] også jævnligt opholder sig i Afghanistan i længere perioder, hvor han ejer jord. Yderligere har ansøgeren henvist til, at straffen for utroskab i Afghanistan er dødsstraf ved stening. Endelig har ansøgeren i forbindelse med genoptagelsessagen anført, at hun i Danmark har fået et barn uden for ægteskab, at hun ikke er blevet skilt fra [A], og at hun ved en tilbagevenden til Afghanistan risikerer en umenneskelig hård straf for utroskab. Udlændingestyrelsen har ved nævnsmødet nedlagt påstand om, at ansøgeren og hendes datter meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, hvorfor Flygtningenævnet ikke har fundet anledning til, at ansøgeren skulle afgive forklaring for nævnet. Flygtningenævnet bemærker, at situationen i Afghanistan har udviklet sig betydeligt siden Talibans magtovertagelse i medio august 2021, herunder hvad angår forholdene for kvinder og piger. Flygtningenævnet kan i den sammenhæng henvise til DRC Dansk Flygtningehjælps rapport "Afghanistan Conference - The Human Rights Situation after August 2021", udgivet den 30. december 2022, hvoraf fremgår, at menneskerettighedssituationen er blevet væsentligt forværret siden august 2021, og at kvinders rettigheder er blevet indskrænket betydeligt, herunder hvad angår deres adgang til det offentlige liv. Yderligere kan der henvises til Human Rights Watch World Report 2023 – Afghanistan, udgivet den 12. januar 2023, hvoraf fremgår: "Since taking power, the Taliban have imposed a growing list of rules and policies that comprehensively prevent women and girls from exercising their fundamental rights, including to expression, movement, work, and education affecting virtually all their rights, including to life, livelihood, shelter, health care, food, and water." Endelig fremgår det af en rapport fra European Union Agency for Asylum (EUAA), Country Guidance: Afghanistan, udgivet den 24. januar 2023, at situationen for kvinder og piger i Afghanistan er af en sådan karakter, at den udgør forfølgelse: "Risk analysis: The accumulation of various measures introduced by the Taliban, which affect the rights and freedoms of women and girls in Afghanistan, amounts to persecution. Such measures affect their access to healthcare, work, freedom of movement, freedom of expression, girls' right to education, among others. Some women and girls in Afghanistan may also face other forms of ill-treatment amount-

ing to persecution (e.g. forced marriage, such as child marriage, honour-based violence). For women and girls in Afghanistan, well-founded fear of persecution would in general be substantiated." På et ekstraordinært møde i Flygtningenævnets koordinationsudvalg den 30. januar 2023 besluttede udvalget på baggrund af de seneste baggrundsoplysninger vedrørende Afghanistan at ændre den hidtidige praksis, således at kvinder og piger fra Afghanistan fremover som udgangspunkt meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet har ikke i den foreliggende sag fundet grundlag for at fravige dette udgangspunkt. I lyset af de foreliggende baggrundsoplysninger om situationen for kvinder og piger i Afghanistan, og efter en vurdering af den konkrete sag, finder Flygtningenævnet således, at ansøgeren og hendes mindreårige datter [C] skal meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1." Afgh/2023/10

I sager, hvor der foreligger tvivl vedrørende en kvindelig ansøgers identitet, statsborgerskabsforhold eller lignende, og hvor det på baggrund heraf vil være betænkeligt at meddele den pågældende opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, på formandskompetencen, vil sagen efter en konkret vurdering kunne blive henvist til behandling på fuldt mundtligt nævn.

Som eksempel på en afgørelse, der som følge af ovenstående er blevet behandlet af et fuldt mundtligt nævn, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **oktober 2023** opholdstilladelse (**K-status**) til en kvindelig statsborger samt to medfølgende børn fra Afghanistan. Indrejst i 2015. Genoptaget sag. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk tajik og shiamuslim fra [landsby], Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv i forbindelse med den oprindelige asylsag henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter, at hendes afdøde ægtefælles [familiemedlem] [A] vil slå hende ihjel, fordi hun har nægtet at indgå ægteskab med ham. Hun har videre henvist til, at hun frygter de afghanske myndigheder, fordi hun er bange for, at de vil støtte [A]. I forbindelse med genoptagelsessagen har ansøgeren henvist til, at hun som enlig kvinde ved en tilbagevenden til Afghanistan vil blive bragt i en reel nødsituation, og at hendes herboende ægtefælle ikke vil være stand til følge med hende til Afghanistan som følge af sine [fysiske udfordringer]. Hun har videre henvist til, at hun som kvinde tilhører en særlig social gruppe, samt til situationen i Afghanistan siden magtskiftet i august 2021. Flygtningenævnet kan fortsat ikke lægge ansøgerens forklaring i relation til det oprindelige asylmotiv til grund, da ansøgeren har forklaret divergerende og utroværdigt om flere punkter i dette asylmotiv. Ansøgeren har ligeledes afgivet divergerende oplysninger om centrale for-

hold i visumansøgningen i forhold til asylsagen, og hun har [afgivet falske oplysninger] ved indrejsen i Danmark. Flygtningenævnet henviser herom til den tidligere afgørelse fra Flygtningenævnet [fra foråret] 2018. Flygtningenævnet lægger imidlertid - uanset ansøgerens divergerende forklaringer – til grund, at der ikke er tvivl om ansøgerens navn og nationalitet. Således lægger Flygtningenævnet til grund, at ansøgeren hedder [navn], og at hun er afghansk statsborger. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren gennem hele sagen har forklaret, at hun er fra Afghanistan. I relation til baggrundsoplysninger om forholdene for kvinder og piger i Afghanistan bemærker Flygtningenævnet, at situationen har udviklet sig betydeligt siden Talibans magtovertagelse i medio august 2021, herunder hvad angår forholdene for kvinder og piger. Flygtningenævnet kan i den sammenhæng henvise til DRC Dansk Flygtningehjælps rapport "Afghanistan Conference - The Human Rights Situation after August 2021", udgivet den 30. december 2022, hvoraf fremgår, at menneskerettighedssituationen er blevet væsentligt forværret siden august 2021, og at kvinders rettigheder er blevet indskrænket betydeligt, herunder hvad angår deres adgang til det offentlige liv. Yderligere kan der henvises til Human Rights Watch World Report 2023 – Afghanistan, udgivet den 12. januar 2023, hvoraf fremgår: "Since taking power, the Taliban have imposed a growing list of rules and policies that comprehensively prevent women and girls from exercising their fundamental rights, including to expression, movement, work, and education affecting virtually all their rights, including to life, livelihood, shelter, health care, food, and water." Endelig fremgår det af en rapport fra European Union Agency for Asylum (EUAA), Country Guidance: Afghanistan, udgivet den 24. januar 2023, at situationen for kvinder og piger i Afghanistan er af en sådan karakter, at den udgør forfølgelse: "Risk analysis: The accumulation of various measures introduced by the Taliban, which affect the rights and freedoms of women and girls in Afghanistan, amounts to persecution. Such measures affect their access to healthcare, work, freedom of movement, freedom of expression, girls' right to education, among others. Some women and girls in Afghanistan may also face other forms of ill-treatment amounting to persecution (e.g. forced marriage, such as child marriage, honour-based violence). For women and girls in Afghanistan, well-founded fear of persecution would in general be substantiated." Der kan endvidere henvises til Human Right Council's "Situation of women and girls in Afghanistan. Report of the Special Rapporteur on the situation of human rights in Afghanistan and the Working Group on discrimination against women and girls", udgivet den 20. juni 2023, samt UN General Assembly's og UN Security Council's rapport "The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security; Report of the Secretary-General", udgivet den 20. juni 2023, som understøtter ovennævnte billede af situationen for kvinder og piger i Afghanistan. Efter de foreliggende baggrundsoplysninger om situationen for kvinder og piger i Afghanistan,

og efter en samlet vurdering af oplysningerne om ansøgeren, finder Flygtningenævnet, at ansøgeren er omfattet af Flygtningenævnets praksis, hvorefter kvinder og piger fra Afghanistan som udgangspunkt meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. På den bagrund meddeles ansøgeren og hendes mindreårige børn [navn] [fødedato] og [navn] [fødedato], der er omfattet af afgørelsen, opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1." Afgh/2023/65

For en nærmere beskrivelse af inddragelse af det kønsmæssige aspekt ved vurderingen af forfølgelsesrisikoen, herunder kvinder som særlig social gruppe i henhold til FN's Flygtningekonvention, se kapitel 5, afsnit 5.5.2.1.

Som følge af, at kvindelige afghanske statsborgere meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, på baggrund af deres køn, er også en række mandlige ægtefæller, samlevere og mindreårige sønner til afghanske kvinder blevet meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, som konsekvens af den kvindelige ansøgers opholdstilladelse. På samme måde kan voksne sønner eller andre mandlige familiemedlemmer i særlige tilfælde være berettigede til konsekvensstatus.

For en nærmere beskrivelse af anvendelsen af konsekvensstatus kan der henvises til kapitel 5, afsnit 5.8.

14.3 Evakuerede afghanere

I forbindelse med Talibans magtovertagelse i august 2021 evakuerede de danske myndigheder et større antal afghanske statsborgere, herunder personer med opholdsgrundlag i Danmark, daværende og tidligere repræsentationsansatte på den danske ambassade i Kabul, tolke, samt lokalt ansatte i internationale organisationer og ansatte hos NGO'er og andre danske samarbejdspartnere i Afghanistan, samt deres familiemedlemmer.

I forbindelse med evakueringen vedtog Folketinget en særlov, der gav visse evakuerede afghanske statsborgere mulighed for midlertidig opholdstilladelse.

Flere af disse personer har efterfølgende indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7.

Under Flygtningenævnets behandling af sager vedrørende evakuerede afghanere er evakueringen indgået i vurderingen af de pågældendes beskyttelsesbehov. Som eksempler på sager fra beretningsåret, hvor Flygtningenævnet har taget stilling til betydningen af at været blevet evakueret, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **maj 2023** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2021. **Flygtningenævnet** udtalte blandt andet: "Ansøgeren er [etnicitet] og [religion] fra [by A], Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter Taliban, idet ansøgeren er blevet evakueret til Danmark, og ansøgerens [familiemedlem] har arbejdet som [arbejdsfunktion] for de internationale styrker. Ansøgeren frygter videre lokalbefolkningen i [by B], idet de inden magtovertagelsen betragtede ansøgeren og dennes familie som vantro. Ansøgeren frygter endvidere forfølgelse og tvangsrekruttering til Taliban, idet han er [etnicitet]. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv henvist til, at hans [familiemedlem] har arbejdet som [arbejdsfunktion] for de internationale styrker, og [oplysninger om ansøgerens relation til familiemedlemmet]. Taliban vil som resultat heraf tro, at ansøgeren er en spion. Flygtningenævnet bemærker, at ansøgeren for Flygtningenævnet er fremstået troværdig, og hans forklaring må anses for at være konsistent og fastholdt. Det kan lægges til grund, at ansøgeren i [sommeren 2021] blev evakueret fra Kabul af de danske myndigheder. Han blev evakueret sammen med [familiemedlem], [navn], som i [periode] har fungeret som [arbejdsfunktion] for de internationale styrker i Afghanistan. Det har vist sig, at ansøgeren ikke opfylder betingelserne for opholdstilladelse efter særloven, og […]. Der er imidlertid intet grundlag for at antage, at ansøgeren har opnået at blive evakueret ved svigagtig forhold eller lignende. Ansøgerens [familiemedlem], [navn], er på grundlag af sit arbejde som [arbejdsfunktion] blevet meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, jf. Udlændingestyrelsens afgørelse [af vinteren 2021/22]. Flygtningenævnet finder, at ansøgeren som følge af sin [familiemedlems] [arbejdsfunktion] og evakueringen sammen med [familiemedlemmet] samt den omstændighed, at ansøgeren er [etnicitet] og [religion], har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan vil påkalde sig ikke uvæsentlig opmærksomhed fra Taliban, og at han i den situation risikerer at blive udsat for asylbegrundende forfølgelse. Flygtningenævnet lægger herved vægt på baggrundsoplysningerne om hvad familiemedlemmer til personer, der har fungeret som [familiemedlemmets arbejdsfunktion] for fremmede styrker, risikerer, jf. herved blandt andet EUAA's rapport "Country Guidance: Afghanistan", afsnit 3.3. om "Persons affiliated with foreign forces" af januar 2023. Flygtningenævnet meddeler på den anførte baggrund ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Afgh/2023/25

Flygtningenævnet har i beretningsåret behandlet flere sager vedrørende afghanske statsborgere, der er blevet evakueret som følge af deres egen eller deres familiemedlemmers ansættelse på den danske ambassade i Kabul. Flygtningenævnet har i den forbindelse hjemvist to sager til Udlændingestyrelsen med henblik på styrelsens iværksættelse af en høring af Udenrigsministeriet vedrørende proceduren ved ansættelse på

den danske ambassade i Afghanistan, herunder lokale sikkerhedsundersøgelser og dokumentation af sagsgange.

Efterfølgende har Flygtningenævnet truffet afgørelse i sagen Afgh/2023/70 vedrørende en afghansk statsborger, der frem til magtovertagelsen havde været ansat på den danske ambassade i Kabul. Indledningsvis fastslog nævnet, at det forhold, at de danske myndigheder havde evakueret ansøgeren på grund af dennes ansættelse på ambassaden, og at den pågældende efterfølgende var blevet meddelt opholdstilladelse efter særloven, ikke i sig selv kunne føre til, at pågældende blev meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7. Under henvisning til oplysningerne i det høringssvar, der var indhentet fra Udenrigsministeriet, fandt nævnet dog, at der var betydelig risiko for, at Taliban var bekendt med ansøgerens ansættelse på den danske ambassade i Kabul. På baggrund heraf, og sammenholdt med omstændigheder vedrørende ansøgerens familiemedlemmers ansættelsesforhold, fandt nævnet, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Afghanistan vil være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1.

14.4 Vestliggørelse

I sager vedrørende afghanske statsborgere kan spørgsmålet om vestliggørelse (westernization) indgå som en af de risikofaktorer, der kan føre til et beskyttelsesbehov. Der skal altid foretages en konkret vurdering af graden af vestliggørelse og om denne kan føre til, at der skal meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. I Flygtningenævnets praksis lægges der blandt andet vægt på ansøgerens alder ved indrejsen i Danmark, ansøgerens sprogfærdigheder, længden af opholdet i Danmark, samt hvorvidt ansøgeren har haft den væsentligste del af sin opvækst og skolegang i Danmark.

Som eksempler på sager fra beretningsåret, hvor Flygtningenævnet har taget stilling til spørgsmålet om vestliggørelse, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **juni 2023** opholdstilladelse **(K-status)** til en mandlig statsborger fra Afghanistan. Ansøgeren er mindreårig. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er [etnicitet] og muslim fra [by], Afghanistan. Han har forud for sin indrejse i Danmark opholdt sig i Iran i en årrække. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv principalt henvist til, at han risikerer asylbegrundende forfølgelse i Afghanistan fra Taliban i forbindelse med, at han som følge af sit lange ophold i Danmark vil blive anset som vestliggjort. Endvidere har ansøgeren henvist til, at han risikerer at blive tvangsrekrutteret til Taliban. Subsidiært har ansøgeren henvist til, at han i Afghanistan risikerer at blive udsat for overgreb i strid med artikel 3 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention. Flygtningenævnet finder fortsat, at ansø-

geren er tilstrækkelig moden til at få sin asylsag behandlet. Flygtningenævnet har lagt vægt på, at ansøgeren er [15-17] år, fremtræder moden og er i stand til at svare forståeligt på de stillede spørgsmål. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring til grund. Flygtningenævnet bemærker indledningsvist, at efter de foreliggende baggrundsoplysninger er de generelle forhold i Afghanistan ikke af en sådan karakter, at enhver vil være i en reel risiko for at blive udsat for asylbegrundende forfølgelse eller overgreb eller i øvrigt omfattet af artikel 3 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention som følge af sin blotte tilstedeværelse i Afghanistan. Flygtningenævnet lægger ligesom under Flygtningenævnets behandling af sagen [i foråret] 2022 til grund, at ansøgeren er [etnicitet] og ikke har haft konflikter med hverken privatpersoner, Taliban eller andre grupperinger. Med hensyn til forholdene for såkaldte vestliggjorte og den risikovurdering, der skal foretages i forbindelse med en tilbagevenden til Afghanistan, er dette i baggrundsoplysningerne blandt andet beskrevet i EUAA, Country Guidance: Afghanistan, januar 2023. Flygtningenævnet bemærker i forlængelse heraf, at det afgørende for asylvurderingen i sager med spørgsmål om såkaldt vestliggørelse er, om ansøgeren efter en samlet vurdering har en sådan erfaring med livet i Afghanistan, at ansøgeren vil kunne genoptage sit liv i landet på en sådan måde, at den pågældende ikke påkalder sig Talibans opmærksomhed. Ansøgeren udrejste fra Afghanistan til Iran med sin familie, da han var [4-7] år. Han gik i skole i Iran frem til [klassetrin i grundskolen]. Ansøgeren forlod Iran sammen med sin [forælder A] i 2014. Han blev væk fra sin [forælder A] på rejsen og indrejste i Danmark i 2015 som [8-11-årig] som uledsaget mindreårig. Ansøgerens [forælder B] og to af ansøgerens [antal] søskende bor i [by] i Iran. En af hans søskende bor i [et europæisk land], og en anden af hans søskende ved han ikke, hvor opholder sig. Han taler med sin [forælder B] ca. tre gange om ugen på dari/farsi. Ansøgeren har angiveligt farbrødre, morbrødre og bedsteforældre i Afghanistan, men han har fortsat ikke kontakt med dem. Ansøgeren har gået i skole fra [klassetrin i grundskolen] i Danmark. Han går nu i [9-10]. klasse på en [skole]. Ansøgeren har således haft en betydelig del af sin skolegang i Danmark. Han har siden 2016 boet hos sin [plejeforælder], hvor han indgår som en del af familien. […] Ansøgerens [plejeforælder] har ansøgt om at adoptere ansøgeren. Ansøgeren har levet sit ungdomsliv i Danmark på danske præmisser. Han går til [sportsgren] i en forening, hvilket han har gjort siden 2016. Han vil gerne på [ungdomsuddannelse] og vil senere gerne uddanne sig til [profession]. Han taler flydende dansk. Han har mange venner fra folkeskolen og […]. Han hygger sig med sine venner og drikker ind i mellem alkohol. Han har haft et fritidsarbejde på en [arbejdsplads], […], og han har i ferier arbejdet [på virksomhed]. Herefter og sammenholdt med ansøgerens forklaring for Flygtningenævnet, der er foregået på dansk, og efter ansøgerens fremtræden på nævnsmødet, lægger nævnet til grund, at ansøgeren har tilegnet sig en sådan vestlig livsstil, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan vil påkalde sig tydelig opmærksomhed fra Taliban, og at ansøgeren derved vil være i risiko for forfølgelse, herunder også i lyset af

Talibans magtovertagelse i Afghanistan. Ansøgeren har derfor sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan vil være i risiko for forfølgelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Afgh/2023/29

Nævnet **stadfæstede** i **november 2023** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2001. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er [etnicitet] og […]muslim fra [by A] i Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han frygter at blive slået ihjel af Taliban på grund af de generelle forhold i Afghanistan, og fordi han under sine ophold i Afghanistan i perioden 2014 til 2021 har udtalt sig negativt om Taliban. Ansøgeren har som asylmotiv videre henvist til, at han frygter repressalier fra ukendte personer, der har truet ham gennem telefon og fremsendt trusler gennem en [social medie]-gruppe, hvor han er medlem, og hvor medlemmerne i gruppen skriver om Afghanistan. Ansøgeren har endvidere som asylmotiv henvist til, at hans [familiemedlem A] og [familiemedlemmer B] er blevet chikaneret af ukendte personer i Afghanistan, og at de er blevet slået af Taliban. Endelig har ansøgeren under nævnsmødet som yderligere asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan vil påkalde sig Talibans opmærksomhed med risiko for at blive udsat for forfølgelse og overgreb. Han har i den forbindelse henvist til, at han har boet i Danmark i mere end 20 år, hvor han har tillagt sig en vestlig livsstil. Flygtningenævnet finder ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han har en alvorlig konflikt med Taliban eller andre parter i Afghanistan, som kan begrunde asyl efter udlændingelovens § 7. Det er nævnets opfattelse, at det beror på ansøgerens egen formodning, at Taliban vil dræbe eller forfølge ham, fordi han under sine rejser til Afghanistan i 2014-2021 har udtalt sig kritisk om Taliban over for familie og bekendte, som han antog havde samme opfattelse af Taliban som han selv. Det er således ikke sandsynliggjort, at ansøgeren herved har profileret sig overfor Taliban på en sådan måde, at han vil være i risiko for asylbegrundende forfølgelse. Flygtningenævnet kan ikke lægge vægt på ansøgerens oplysninger om, at han i perioden fra [sommeren]/[efteråret] 2021 til [foråret] 2022 har modtaget flere telefoniske trusler, som alle har været fra personer, som ansøgeren ikke kender. Det fremgår i den forbindelse, at ansøgeren har forklaret forskelligt om, hvornår han modtog truslerne. Han har således til sin [samtale] [i foråret] 2023 oplyst, at han modtog truslerne såvel før som efter Talibans magtovertagelse i Afghanistan, mens han til sin [samtale] [i sommeren] 2023 har oplyst, at han først har modtaget disse trusler efter Talibans magtovertagelse. Det kan som anført i Udlændingestyrelsens afgørelse ikke føre til en anden vurdering, at ansøgeren har forklaret om disse uoverensstemmende oplysninger, at han jævnligt modtog opkald fra alle mulige, hvorfor han ikke tog de første opkald alvorligt, idet der lægges vægt på, at ansøgeren flere gange til asylsamtalen blev nærmere udspurgt om,

hvornår han modtog den første trussel, hvortil han oplyste, at han modtog den første trussel på et tidspunkt efter Talibans magtovertagelse. Flygtningenævnet lægger også vægt på ansøgerens oplysning om, at de [1-3] opkald, som han modtog, mens han var medlem af en [social medie]-gruppe, var fra personer, som han ikke kendte, og at han ikke siden har modtaget yderligere trusler fra nogen siden [starten af foråret] eller [senere i foråret] 2022. Flygtningenævnet lægger videre vægt på, at ansøgeren har boet hos blandt andre sine [familiemedlemmer C] i Afghanistan under hans [4-7] rejser til landet i perioden 2014-2021, og at han ikke er blevet opsøgt på bopælen eller oplevet personlige konflikter med myndigheder, grupperinger eller private personer i Afghanistan. Nævnet har i den sammenhæng også lagt vægt på ansøgerens oplysninger om, at han ikke på noget tidspunkt har oplevet episoder med konkrete konflikter med Taliban i Afghanistan, og at han ikke på noget tidspunkt har mødt personer fra Taliban eller tilhængere af Taliban, idet det bemærkes, at Taliban også var til stede i Afghanistan på tidspunkterne for ansøgerens ophold i landet i perioden 2014-2021. Det forhold, at ansøgerens [familiemedlem A] og [familiemedlemmer B] i Afghanistan efter ansøgerens oplysninger har været udsat for chikane, fordi hans [familiemedlem A] bor alene i Afghanistan uden ansøgeren, kan ikke føre til en ændret vurdering. Den omstændighed, at ansøgerens [familiemedlem A] har fundet et dokument fra angiveligt [offentligt myndighed] foran sin hoveddør, kan ikke føre til en ændret vurdering, henset til ansøgerens oplysninger om, at hverken han eller hans [familiemedlem A] ved, hvem der har afleveret dokumentet, og at hverken ansøgeren og hans [familiemedlemmer C] har oplevet konflikter eller opsøgninger som følge af, at han ikke har mødt op hos de nævnte [personer], selv om dokumentet afgiveligt er blevet afleveret i [sommeren] eller [efteråret] 2021. Endelig lægger Flygtningenævnet vægt på, at ansøgeren først ansøgte om asyl i [foråret] 2022, selv om han [1-3] måneder efter sin seneste udrejse af Afghanistan angiveligt begyndte at modtage trusler. Med hensyn til spørgsmålet om vestliggørelse tager nævnet på den ene side i betragtning, at ansøgeren har boet i Danmark i mere end 20 år. Han kan uden problemer tale dansk, og nævnsmødet er foregået uden medvirken af tolk. Han har arbejde i Danmark, og begge hans [familiemedlemmer C] bor nu igen i Danmark, hvor de er blevet danske statsborgere. Ansøgeren har gennem sin opvækst i Danmark på mange måder tillagt sig en vestlig livsstil, som i hvert fald som udgangspunkt vil kunne påkalde sig opmærksomhed ved en tilbagevenden til Afghanistan. Der må heroverfor imidlertid henses til, at ansøgeren er opvokset i en afghansk familie, hvorfor han ikke er uden forudsætninger for at kunne begå sig i Afghanistan. Han er født og opvokset i Afghanistan, hvorfra han udrejste som [15-18] årig. Han kan således tale sproget, og har i perioden 2014-2021 været på [4-7] rejser til Afghanistan. Hertil kommer i særdeleshed, at han i 2016 blev gift i Afghanistan, hvor han har sin [familiemedlem A] og [familiemedlemmer B]. Ansøgeren findes således at have en stærk tilknytning til Afghanistan, hvor han også har andre slægtninge og venner. På denne baggrund, og henset til at ansøgeren har kunnet rejse og i perioder opholde sig i Afgha-

nistan uden problemer, herunder med Taliban eller andre i Afghanistan, har ansøgeren ikke sandsynliggjort, at den omstændighed, at han har boet i Danmark i en årrække, vil give ham asylbegrundende konflikter ved en tilbagevenden til Afghanistan. Flygtningenævnet finder derfor samlet, at ansøgeren ikke kan få asyl i Danmark efter udlændingelovens § 7." Afgh/2023/67

Nævnet **omgjorde** i **december 2023** Udlændingestyrelsens afgørelse i en genoptaget sag om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan, således at vedkommende fortsat har opholdstilladelse jf. udlændingelovens § 7, stk. 1. Indrejst i sommeren 2016. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren er [etnicitet] og […]muslim fra [landsbyen A], [distrikt B], [provinsen C], Afghanistan. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Udlændingestyrelsen meddelte [i foråret] 2017 klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Under den oprindelige asylsag henviste klageren som asylmotiv til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygtede at blive slået ihjel af Taliban, idet Taliban havde myrdet hans far og efterfølgende bortførte ham og forsøgte at gøre ham til selvmordsbomber. Det fremgår af Udlændingestyrelsens afgørelse, at klageren fik meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, idet Udlændingestyrelsen lagde klagerens forklaring om sit asylmotiv til grund og på den baggrund vurderede, at klageren ved en tilbagevenden til Afghanistan ville være i risiko for konkret og individuel risiko for forfølgelse. Udlændingestyrelsen har [i foråret] 2021 truffet afgørelse om at nægte at forlænge klagerens opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 11, stk. 2, 2. pkt., jf. § 19, stk. 2, nr. 1. Udlændingestyrelsen har vurderet, at klageren har opnået sin opholdstilladelse ved svig. Udlændingestyrelsen har i den forbindelse lagt vægt på, at klageren i forbindelse med forlængelsessamtalen [i vinteren 2020/21] har oplyst, at hans far er i live, at hverken han eller hans far har været tilbageholdt af Taliban, at denne forklaring er opdigtet, at han rettelig forlod Afghanistan, idet han havde ringe muligheder for uddannelse eller arbejde, og at han derfor har afgivet usande oplysninger om sit asylmotiv. Flygtningenævnet har [i efteråret] 2023 besluttet at genoptage sagen. Klageren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan risikerer at blive udsat for forfølgelse og overgreb fra Taliban, da de vil betragte klageren som udefrakommende og "westernized", som følge af, at han indrejste i Danmark som [15-18-årig]. Flygtningenævnet kan fortsat ikke lægge ansøgers forklaring om sit asylmotiv til grund, idet klageren har opnået sin opholdstilladelse ved svig, hvorfor der ikke på denne baggrund er grundlag for at forlænge klagerens opholdstilladelse. Der er herved henset til de samme omstændigheder som anført i Flygtningenævnets afgørelse af [sommeren] 2022. Med hensyn til klagerens Sur Place asylmotiv om at være i risiko for forfølgelse fra Taliban, idet han vil blive betragtet som "vestliggjort" bemærker Flygtningenævnet, at forholdene for vestliggjorte og den risikovurdering, der i den forbindelse skal foretages ved

en tilbagevenden til Afghanistan, er beskrevet i Flygtningenævnets baggrundsmateriale, herunder EUAA, Country Guidance, Afghanistan fra januar 2023. Heraf fremgår af pkt. 3.13 og pkt. 3.14 blandt andet: "… Individuals perceived as "Westernized" due, for example, to their activities, behaviour, appearance and expressed opinions, which may be seen as non-Afghan or non-Muslim. It may also include those who return to Afghanistan after having spent time in Western countries. … The individual assessment of whether there is a reasonable degree of likelihood for the applicant to face persecution should take into account risk-impacting circumstances, such as: the behaviour adopted by the applicant, visibility of the applicant, area of origin and conservative environment, gender (the risk is higher for women), age (it may be difficult for children of certain age to (re-) adjust to Afghanistan´s social restrictions), duration of stay in a western country, etc. …" Af baggrundsoplysningerne fremgår endvidere, at det afgørende for spørgsmålet om vestliggørelse i lyset af Talibans magtovertagelse er, om klageren efter en samlet vurdering har en sådan erfaring med livet i Afghanistan, at klageren vil kunne genoptage sit liv i landet på en sådan måde, at han ikke påkalder sig Talibans opmærksomhed. I den forbindelse bemærkes, at klageren indrejste i Danmark i 2016 som uledsaget mindreårig, da han var [15-18 år]. Han har været under uddannelse i størstedelen af den tid, som han har opholdt sig i Danmark og har i denne periode haft fritidsjobs. Han har levet et ungdomsliv i Danmark på danske præmisser. Han taler næsten fejlfrit dansk. Nævnsmødet er afviklet på dansk uden brug af tolk. Klageren har på nævnsmødet redegjort for sin holdning til og tilegnelse af danske og vestlige værdier i bred forstand. Han har ingen familie i Danmark, men har en kæreste, som han er blevet forlovet med, og som han har været sammen med i [2-4] år. På denne baggrund lægger Flygtningenævnet til grund, at klageren har tilegnet sig en vestlig livsstil. Han taler sproget pashto men med dansk accent. Da klageren i Afghanistan ikke har familie eller andet netværk, der vil kunne støtte og hjælpe ham ved en tilbagevenden, finder Flygtningenævnet efter en samlet vurdering, at klageren ikke vil kunne genoptage sit liv i Afghanistan på en sådan måde, at han ikke påkalder sig Talibans opmærksomhed. På denne baggrund finder Flygtningenævnet efter en samlet vurdering af sagens omstændigheder, at klageren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan vil være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler derfor klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1." Afgh/2023/74

14.5 Betydningen af visse helbredsmæssige forhold

I sager vedrørende afghanske statsborgere indgår spørgsmålet om visse helbredsmæssige forhold som en af de risikofaktorer, der efter en konkret kumulativ vurdering kan føre til et beskyttelsesbehov.

Som eksempler på sager fra beretningsåret, hvor Flygtningenævnet har taget stilling til dette, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **februar 2023** opholdstilladelse **(K-status)** til en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2016. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk [etnicitet] og [trosretning] fra landsbyen [landsby], der er beliggende i distriktet [distrikt] i [provins] i Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv i forbindelse med den oprindelige asylsag henvist til, at han frygter at blive dræbt af Taliban, fordi han har leveret forsyninger til to af de afghanske myndigheders kontrolposter i nærheden af hans landsby. Ansøgeren har endvidere henvist til, at han ikke kan overleve i Afghanistan på grund af sit fysiske handicap som følge af en [hændelse]. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at han sammen med sine [familiemedlemmer] leverede [forsyninger] til grænsepolitiets sikkerhedsposter. Ansøgerens [familiemedlem] var [funktion] i landsbyen, og det var hans idé, at ansøgeren og hans [familiemedlemmer] skulle hjælpe med at levere [forsyninger] til kontrolposterne. Nogle måneder før ansøgerens udrejse modtog ansøgerens familie et trusselsbrev og ansøgerens [familiemedlem] et trusselsopkald fra Taliban, der krævede, at familien standsede dens aktiviteter for myndighederne. Efterfølgende angreb Taliban familiens bopæl. Ansøgeren og hans [familiemedlemmer] sov udenfor på [sted], da Taliban trængte ind i huset, hvor ansøgerens familie lå og sov. Ansøgeren hørte skyderi og skrig fra kvinder og børn. Han og hans [familiemedlemmer] skjulte sig i stalden og flygtede ud af en bagdør. De blev senere afhentet af [familiemedlem], der tog dem med til sin bopæl. Umiddelbart herefter blev de kørt videre mod [by], hvortil de ankom den næste dag, og hvorfra de flygtede ud af landet. Flygtningenævnet har [i efteråret] 2019 stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse [fra sommeren] 2018. [I vinteren 2020/2021] har ansøgeren anmodet om, at sagen genoptages. I anmodningen har ansøgeren henvist til sin forværrede helbredstilstand, og at han ikke vil kunne modtage den nødvendige sundhedsbehandling i Afghanistan. [I vinteren 2022/2023] har Flygtningenævnet besluttet at genoptage sagen til behandling på nyt mundtligt nævnsmøde. Ansøgeren har i forbindelse med genoptagelsessagen som asylmotiv henvist til, at han fortsat frygter at blive dræbt af Taliban ved en tilbagevenden til Afghanistan, fordi han leverede [forsyninger] til de afghanske myndigheder. Ansøgeren har endvidere fortsat henvist til sit fysiske handicap. Ansøgeren har herom oplyst, at han ingen familie eller netværk har i Afghanistan, der kan tage sig af ham. Han er blevet opereret mange gange, senest [i efteråret] 2022 hvor han fik foretaget en [operation]. Ansøgeren [har et synligt handicap]. Flygtningenævnet fandt ved sin afgørelse [fra efteråret] 2019 ikke at kunne lægge ansøgerens forklaring om sit asylmotiv til grund. Flygtningenævnet fandt blandt andet, at ansøgerens forklaring på en række centrale punkter fremstod utroværdig, herunder i forhold de forklaringer, som ansøgerens [familiemedlemmer], [A] og [B], havde afgi-

vet. Flygtningenævnet fandt endvidere ikke grundlag for at meddele ansøgeren opholdstilladelse under henvisning til hans handicap. Flygtningenævnet tiltræder den vurdering af forklaringerne, som blev lagt til grund i den tidligere afgørelse. Efter ansøgerens forklaring lægger Flygtningenævnet til grund, at flere af ansøgerens mandlige familiemedlemmer har arbejdet for de afghanske myndigheder, før Taliban overtog magten i landet, og at de var i opposition til Taliban. Det fremgår således ikke blot af ansøgerens forklaring, men også af hans [familiemedlemmers], at ansøgerens far arbejdede for de afghanske myndigheder på en [arbejdsplads], og at ansøgerens [familiemedlem] var [funktion] og dermed leder af [myndighed] og bindeled til myndighederne i landsbyen, samt at to af ansøgerens [familiemedlemmer] og en [familiemedlem] var i militæret. Ansøgeren er handicappet og har i [efteråret] 2022 fået [en operation]. Ifølge de foreliggende baggrundsoplysninger lægger Flygtningenævnet til grund, at ansøgerens [synlige handicap] ikke i sig selv indebærer, at han er i risiko for asylbegrundende overgreb eller forfølgelse som følge heraf. Det fremgår imidlertid af EUAA´s rapport fra januar 2023, at sådanne forhold må indgå i den samlede vurdering af ansøgerens situation. Henset til det ovenfor anførte om ansøgerens familiemæssige baggrund og hans handicap sammenholdt med, at Flygtningenævnet ikke finder at kunne udelukke, at ansøgeren ikke længere har familie eller bekendte i Afghanistan, finder Flygtningenævnet efter en samlet vurdering, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han er i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, hvis han vender tilbage til Afghanistan. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Afgh/2023/12

Nævnet meddelte i **juni 2023** opholdstilladelse **(K-status)** til en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2016. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er [etnicitet A] og […]muslim fra [by A], [provins A], Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren henviste som asylmotiv oprindeligt til, at han frygtede Taliban, en gruppe, Panjshiri, som er imod alle [etnicitet A], og den generelle usikkerhed som [etnicitet A] i Afghanistan. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at hans far, som var [stilling] under [etnicitet A's] leder, blev slået ihjel af Taliban, da ansøgeren var [4-7] år gammel. Ansøgeren, hans mor og søskende flyttede herefter til [by B], hvor de boede frem til ansøgerens udrejse. Ansøgeren har under genoptagelsessagen som asylmotiv endvidere henvist til, at han som følge af magtskiftet i Afghanistan og den nuværende situation i landet, vil være i risiko for forfølgelse, idet han vil blive betragtet som vestliggjort. Ansøgeren har videre henvist til, at han som følge af en ulykke er blevet fysisk handicappet og har pådraget sig kognitive udfordringer. Ansøgeren er afghansk statsborger og [etnicitet] og […]muslim. Flygtningenævnet bemærker, at ansøgeren allerede af den grund har en risikoprofil som beskrevet i baggrundsoplysningerne, jf. EUAA's rapport fra januar 2023. I overensstemmelse med Flygtningenævnets tidligere

afgørelser lægger Flygtningenævnet efter ansøgerens forklaring til grund, at ansøgerens far var [stilling] i [parti], og at han blev slået ihjel i forbindelse med kamp mod Taliban, da ansøgeren var [4-7] år gammel, hvorefter hans mor flygtede til Kabul sammen med ansøgeren og hans søskende. Der må på denne baggrund og under hensyn til, at ansøgeren flygtede fra Afghanistan i 2016, anses at foreligge et modsætningsforhold mellem ansøgerens familie, herunder ansøgeren, og Taliban. Ansøgeren er som følge af [hændelse] i [årstal] blevet fysisk handicappet, og det kan efter de lægelige oplysninger i sagen endvidere lægges til grund, at ansøgeren som følge af ulykken har pådraget sig ikke ubetydelige kognitive vanskeligheder. Flygtningenævnet bemærker, at ansøgerens helbredsmæssige forhold skal indgå i den samlede vurdering af ansøgerens situation, jf. EUAA's rapport fra januar 2023. På den anførte baggrund finder Flygtningenævnet efter en samlet vurdering - hvori også er indgået graden af ansøgerens vestliggørelse som følge af hans langvarige ophold i Danmark - at ansøgeren vil være i risiko for forfølgelse ved en tilbagevenden til Afghanistan, herunder også i lyset af Talibans magtovertagelse. Ansøgeren har herefter sandsynliggjort at han har behov for international beskyttelse i Danmark som nævnt i udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Afgh/2023/31

For en beskrivelse af den generelle betydning af helbredsmæssige forhold henvises til kapitel 4, afsnit 4.6.

14.6 Brugen af internt flugtalternativ (IFA) i Afghanistan

På et møde i Flygtningenævnets koordinationsudvalg i april 2022 drøftede udvalget nævnets behandling af sager vedrørende statsborgere fra Afghanistan. Vedrørende internt flugtalternativ (IFA) bemærkede udvalgets medlemmer, at de aktuelle forhold i Afghanistan måtte antages generelt at indebære, at ansøgere ikke kan henvises til internt flugtalternativ (IFA) i Afghanistan.

For nærmere beskrivelse af internt flugtalternativ (IFA) henvises til kapitel 5, afsnit 5.1.

Som eksempel på en afgørelse, hvor Flygtningenævnet har taget stilling til internt flugtalternativ i Afghanistan, se den i Flygtningenævnets formandskabs 31. beretning (2022), side 584 ff., nævnte afgørelse Afgh/2022/9, hvor Flygtningenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne henvises til et internt flugtalternativ i Afghanistan.-

14.7 Statusændringssager

Som følge af Talibans magtovertagelse har Flygtningenævnet i 2022 og 2023 modtaget et øget antal anmodninger om statusændring fra afghanske statsborgere. Anmodningerne har vedrørt sager, hvor klagerne oprindeligt er meddelt opholdstilladelse efter

udlændingelovens § 7, stk. 2, og hvor klagerne ønsker at blive meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, som følge af de ændrede forhold i Afghanistan.

Som eksempel herpå kan nævnes:

Nævnet **omgjorde** i **marts 2023** Udlændingestyrelsens afgørelse i en sag om statusændring vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan, og ændrede pågældendes opholdstilladelse til opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Indrejst i 2016. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren er etnisk pashtun og sunnimuslim af trosretning fra distriktet [distrikt], landsbyen [landsby], [by], Afghanistan. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Det fremgår af sagen, at klageren indrejste i Danmark [i foråret] 2016, og at han [i vinteren 2016/2017] blev meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. DRC Dansk Flygtningehjælp har på vegne af klageren [i sommeren] 2022 klaget til Flygtningenævnet over Udlændingestyrelsens afgørelse med påstand om opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. DRC Dansk Flygtningehjælp har på vegne af klageren til støtte herfor anført blandt andet, at situationen i Afghanistan siden Udlændingestyrelsens afgørelse har ændret sig betydeligt, idet Taliban i august 2021 overtog magten i landet. DRC Dansk Flygtningehjælp har videre anført, at det fremgår af Udlændingestyrelsens afgørelse af [vinteren 2016/2017], at klageren har forklaret, at hans far arbejdede for [en organisation], som samarbejdede med myndighederne i Afghanistan, at klagerens far blev dræbt på vej hjem fra arbejdet, at klagerens familie formoder, at det var Taliban, som slog ham ihjel, og at Taliban efterfølgende opsøgte klagerens bopæl og krævede klagerens [familiemedlem] eller klageren selv udleveret. Flygtningenævnet skal bemærke, at det af Udlændingestyrelsens afgørelse af [vinteren 2016/2017] fremgår, at styrelsen meddelte klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, og i den forbindelse anførte, at "det ikke kan afvises, at du ved en tilbagevenden til din hjemegn i Afghanistan vil være i risiko for overgreb som følge af din konflikt med Taliban". Flygtningenævnet finder, at situationen i Afghanistan efter Udlændingestyrelsens afgørelse [i vinteren 2016/2017] har udviklet sig betydeligt, idet Taliban siden medio august 2021 har overtaget magten i Afghanistan. Flygtningenævnet kan blandt andet henvise til Udlændingestyrelsens notat "Afghanistan, recent developments in the security situation, impact on civilians and targeted individuals" udgivet i september 2021 og Landinfos temanotat om Afghanistan, "Talibans maktovertakelse", udgivet den 2. september 2021. Da Udlændingestyrelsen i sin afgørelse [i vinteren 2016/2017] meddelte klageren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2 på baggrund af klagerens konflikt med Taliban, og henset til Talibans nylige magtovertagelse, ændrer nævnet derfor Udlæn-

dingestyrelsens afgørelse af [vinteren 2016/2017], således at klageren meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1." Afgh/2023/45

I lyset af koordinationsudvalgets beslutning fra januar 2023 om at kvinder og piger fra Afghanistan under de aktuelle forhold fremover som udgangspunkt skal meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, alene på grund af deres køn, vil der også forekomme tilfælde, hvor en kvinde eller pige med opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, som led i en anmodning om statusændring vil kunne blive meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1.

Som eksempel herpå kan nævnes:

Nævnet **omgjorde** i **maj 2023** Udlændingestyrelsens afgørelse i en sag om statusændring vedrørende en kvindelig statsborger samt tre børn fra Afghanistan, og ændrede pågældendes opholdstilladelse til opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Indrejst i 2012. Sagen blev behandlet på formandskompetencen. **Flygtningenævnet** udtalte: Udlændingestyrelsen meddelte [i slutningen af 2013] Dem, samt Deres tre medfølgende mindreårige børn, [A] født [dato og år], [B] født [dato og år] og [C] født [dato og år], opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. [I foråret] 2023 har De klaget til Flygtningenævnet over Udlændingestyrelsens afgørelse med påstand om opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. De har i klagen henvist til, at De ønsker politisk asyl. Flygtningenævnet har besluttet at behandle sagen ved nævnsformanden alene, jf. udlændingelovens § 56, stk. 1, jf. § 53, stk. 12. Flygtningenævnet bemærker indledningsvis, at situationen i Afghanistan har udviklet sig betydeligt siden Talibans magtovertagelse i medio august 2021, herunder hvad angår forholdene for kvinder og piger. Flygtningenævnet kan i den sammenhæng henvise til DRC Dansk Flygtningehjælps rapport "Afghanistan Conference - The Human Rights Situation after August 2021", udgivet den 30. december 2022, hvoraf fremgår, at menneskerettighedssituationen er blevet væsentligt forværret siden august 2021, og at kvinders rettigheder er blevet indskrænket betydeligt, herunder hvad angår deres adgang til det offentlige liv. Yderligere kan der henvises til Human Rights Watch World Report 2023 – Afghanistan, udgivet den 12. januar 2023, hvoraf fremgår: "Since taking power, the Taliban have imposed a growing list of rules and policies that comprehensively prevent women and girls from exercising their fundamental rights, including to expression, movement, work, and education affecting virtually all their rights, including to life, livelihood, shelter, health care, food, and water." Endelig fremgår det af en rapport fra European Union Agency for Asylum (EUAA), Country Guidance: Afghanistan, udgivet den 24. januar 2023, at situationen for kvinder og piger i Afghanistan er af en sådan karakter, at den udgør forfølgelse: "Risk analysis: The accumulation of various measures introduced by the Taliban, which affect the rights and freedoms of women and

girls in Afghanistan, amounts to persecution. Such measures affect their access to healthcare, work, freedom of movement, freedom of expression, girls' right to education, among others. Some women and girls in Afghanistan may also face other forms of ill-treatment amounting to persecution (e.g. forced marriage, such as child marriage, honour-based violence). For women and girls in Afghanistan, well-founded fear of persecution would in general be substantiated." På et ekstraordinært møde i Flygtningenævnets koordinationsudvalg den 30. januar 2023 besluttede udvalget på baggrund af de seneste baggrundsoplysninger vedrørende Afghanistan at ændre den hidtidige praksis, således at kvinder og piger fra Afghanistan fremover som udgangspunkt meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet har ikke i den foreliggende sag fundet grundlag for at fravige dette udgangspunkt. I lyset af de foreliggende baggrundsoplysninger om situationen for kvinder og piger i Afghanistan, og efter en vurdering af den konkrete sag, finder Flygtningenævnet således, at De og Deres tre mindreårige børn, [A, B og C] skal meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1." Afgh/2023/23

For en nærmere beskrivelse af statusændringssager kan der henvises til kapitel 4, afsnit 4.2.4.

Kapitel 15

Statistik

15.1 Flygtningenævnets afgørelser i 2023

Flygtningenævnet har i 2023 truffet afgørelse i 941 personsager.

Nævnet træffer afgørelse i forskellige sagstyper, for eksempel spontansager, statusændringssager, udsendelsessager, inddragelses- og nægtelse af forlængelsessager samt bortfaldssager.

Tabel 1 nedenfor viser antal afgjorte sager i Flygtningenævnet i perioden fra 2019 til 2023 opgjort i personsager fordelt på disse sagstyper.

Tabel 1. Nævnets afgørelser fordelt på sagstyper

	2019	2020	2021	2022	2023
Spontansager	1.395	804	548	504	416
Statusændringssager	50	133	100	127	82
Udsendelsessager	59	66	58	55	60
Inddragelses- og nægtelse af forlængelsessager	417	100	337	252	59
Bortfaldssager	30	20	30	19	25
I alt	**1.951**	**1.123**	**1.073**	**957**	**642**

Note: Tallene omfatter tilladelser, stadfæstelser og hjemvisninger, herunder i genoptagede sager. Dertil kommer personsager afsluttet uden afgørelse (sager hvor ansøgeren/klageren har frafaldet sin klage over Udlændingestyrelsens afgørelse, er udrejst eller registreret som forsvundet).

Hertil kommer et antal sager vedrørende Dublinforordningen, afvisning i medfør af udlændingelovens § 29 b, mindreårige asylansøgere, identitetsklager mv. For yderligere herom henvises til afsnittene 15.10-15.13.

15.2 Sagernes behandlingsform

Flygtningenævnet har i 2023 afholdt 287 nævnsmøder. Hertil kommer et antal sager, som er afgjort på formandskompetencen.

Tabel 2 nedenfor viser nævnets afgørelser i 2023 opgjort i personsager fordelt på behandlingsform.

Tabel 2. Nævnets afgørelser fordelt på behandlingsform

	Mundtligt nævnsmøde	Skriftligt nævnsmøde	Skriftlig votering	Formands-kompetence[1]	I alt
Spontansager	293	1	7	115	416
Statusændringssager	50	5	0	27	82
Udsendelsessager	53	1	0	6	60
Inddragelses- og nægtelse af forlængelsessager	38	1	5	15	59
Bortfaldssager	5	17	1	2	25
I alt	**439**	**25**	**13**	**165**	**642**

Note: Tallene omfatter tilladelser, stadfæstelser og hjemvisninger, herunder i genoptagede sager. Dertil kommer personsager afsluttet uden afgørelse. 1) Omfatter et antal sager hjemvist på sekretariatskompetencen.

Som det fremgår af tabellen, blev hovedparten af sagerne behandlet på mundtligt nævnsmøde. Det bemærkes herved, at størstedelen af sagerne var spontansager, der som udgangspunkt behandles og afgøres på mundtligt nævnsmøde. Også udsendelsessager samt inddragelses- og nægtelse af forlængelsessager behandles og afgøres som udgangspunkt på mundtligt nævnsmøde, mens det på baggrund af en indledende screening vurderes, hvorvidt en statusændringssag skal behandles og afgøres på mundtligt nævnsmøde, skriftligt nævnsmøde eller formandskompetencen. Bortfaldssager behandles og afgøres som udgangspunkt på mundtligt nævnsmøde, såfremt klageren befinder sig i Danmark, og på skriftligt nævnsmøde, hvis klageren befinder sig i udlandet.

Der berammes normalt to sager pr. nævnsmøde, men da nogle sager udsættes med henblik på yderligere undersøgelser, herunder ægthedsvurdering af fremlagte dokumenter, lægeundersøgelse eller indhentelse af konkrete eller generelle baggrundsoplysninger via Udenrigsministeriet, afsluttes der færre sager, end der berammes. En del af de udsatte sager afgøres efterfølgende ved skriftlig votering. Endvidere må nogle sager omberammes på grund af sygdom eller på grund af tolkeproblemer.

15.3 Spontansager

Størstedelen af de sager, Flygtningenævnet behandler, er spontansager.

Nævnet har i 2023 behandlet spontansager vedrørende ansøgere af 50 forskellige nationaliteter samt et antal sager vedrørende statsløse palæstinensere og andre statsløse. Dertil kommer én spontansag vedrørende en ansøger af ukendt nationalitet.

Nævnet har stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse i 39 % af spontansagerne og omgjort 35 %. Derudover har nævnet hjemvist 26 % af sagerne.

Tabel 3 nedenfor er en oversigt opgjort i henholdsvis personer og procent over udfald i spontansager for de ti største nationaliteter. De øvrige nationaliteter, nævnet har afgjort sager om, er samlet under øvrige lande.

Tabel 3. Nationalitetsfordeling og udfald af nævnets afgørelser i spontansager

Lande	Personer i alt	Afslag efter § 7		Tilladelse efter § 7, stk. 1		Tilladelse efter § 7, stk. 2		Tilladelse efter §7. stk. 3		Hjemvisning	
		Pers.	%	Pers.	%	Pers.	%	Pers.	%	Pers.	%
Iran	114	29	25	49	43	0	0	0	0	36	32
Afghanistan	79	10	13	59	75	1	1	0	0	9	11
Statsløs palæstinenser	22	8	36	6	27	0	0	0	0	8	36
Irak	20	11	55	0	0	0	0	0	0	9	45
Somalia	17	6	35	11	65	0	0	0	0	0	0
Rusland	17	3	18	0	0	0	0	0	0	14	82
Myanmar	15	1	7	4	27	0	0	0	0	10	67
DR Congo	11	6	55	1	9	0	0	0	0	4	36
Syrien	10	4	40	4	40	0	0	0	0	2	20
Uganda	7	3	43	3	43	0	0	0	0	1	14
Øvrige lande	104	81	78	4	4	2	2	0	0	17	16
I alt	**416**	**162**	**39**	**141**	**34**	**3**	**1**	**0**	**0**	**110**	**26**

Note: Tallene i tabellen omfatter genoptagede sager. Dertil kommer personsager afsluttet uden afgørelse.

I januar 2023 besluttede Flygtningenævnets koordinationsudvalg på baggrund af oplysninger om de ændrede forhold i Afghanistan siden Talibans magtovertagelse i august 2021 at ændre praksis for afghanske kvinder og piger, således at disse fremover skulle meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 (asyl), alene på baggrund af deres køn. Situationen i Afghanistan og nævnets praksisændring førte blandt andet til, at nævnet i beretningsåret genoptog behandlingen af et antal spontansager vedrørende afghanske statsborgere, herunder kvindelige afghanske statsborgere, der tidligere var meddelt afslag på asyl, med henblik på vurdering af, om der var grundlag for at meddele de pågældende asyl i lyset af de nye baggrundsoplysninger om forholdene i landet.

For en nærmere omtale af Flygtningenævnets praksis i sager vedrørende afghanske statsborgere, herunder om baggrunden for praksisændringen i sager vedrørende afghanske kvinder og piger, henvises der til kapitel 14.

For yderligere oplysninger om nævnets behandling af genoptagelsesanmodninger henvises der til afsnit 15.14.

15.4 Stadfæstelses-, omgørelses- og hjemvisningsprocenter i spontansager

Tabel 4 nedenfor er en oversigt over stadfæstelses-, omgørelses- og hjemvisningsprocenten for spontansager i perioden fra 2019 til 2023.

Tabel 4. Nævnets stadfæstelses-, omgørelses- og hjemvisningsprocenter

Spontansager	2019	2020	2021	2022	2023
– Stadfæstelse	79 %	76 %	66 %	56 %	39 %
– Omgørelse	15 %	18 %	24 %	26 %	35 %
– Hjemvisning	6 %	6 %	10 %	18 %	26 %

Note: Tallene i tabellen omfatter genoptagede sager. Dertil kommer personsager afsluttet uden afgørelse.

15.5 Sagsbehandlingstider og antal verserende sager for så vidt angår spontansager

Den gennemsnitlige sagsbehandlingstid for alle spontansager afgjort i 2023 var 98 dage. Der er dermed tale om en væsentligt kortere sagsbehandlingstid end i 2021 og 2022, hvor sagsbehandlingstiden var henholdsvis 187 og 168 dage.

I resultatkontrakten for Flygtningenævnet var der i beretningsåret en målsætning om en gennemsnitlig sagsbehandlingstid på 120 dage for 95 % af spontansagerne. Den gennemsnitlige sagsbehandlingstid for 95 % af sagerne var i beretningsåret 78 dage.

I resultatkontrakten for Flygtningenævnet er der i 2024 en målsætning om en gennemsnitlig sagsbehandlingstid på 110 dage for 95 % af sagerne.

Primo 2023 var antallet af verserende spontansager 110, mens der ultimo 2023 var 103 verserende spontansager.

15.6 Statusændringssager

Flygtningenævnet har i 2023 behandlet statusændringssager vedrørende klagere af fire forskellige nationaliteter.

Nævnet har stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse i 12 % af statusændringssagerne og omgjort 74 %. Derudover har nævnet hjemvist 13 % af sagerne.

Tabel 5 nedenfor er en oversigt opgjort i henholdsvis personer og procent over udfald i statusændringssager.

Tabel 5. Nationalitetsfordeling og udfald af nævnets afgørelser i statusændringssager

	Personer i alt	Stadfæstelse		Tilladelse efter § 7, stk. 1		Tilladelse efter § 7, stk. 2		Hjemvisning	
Lande		Pers.	%	Pers.	%	Pers.	%	Pers.	%
Syrien	58	10	17	37	64	0	0	11	19
Afghanistan	17	0	0	17	100	0	0	0	0
Eritrea	6	0	0	6	100	0	0	0	0
Somalia	1	0	0	1	100	0	0	0	0
I alt	**82**	**10**	**12**	**61**	**74**	**0**	**0**	**11**	**13**

Note: Tallene i tabellen omfatter genoptagede sager. Dertil kommer personsager afsluttet uden afgørelse.

De ændrede forhold i Afghanistan som følge af Talibans magtovertagelse samt nævnets praksisændring, jf. ovenfor under afsnit 15.3, gav i sagens natur endvidere anledning til, at nævnet i beretningsåret modtog et antal anmodninger om statusændring fra afghanske statsborgere, herunder kvindelige afghanske statsborgere, der tidligere var meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, og som følge af de ændrede forhold i landet ønskede at blive meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.

Der henvises til kapitel 14 for nærmere oplysninger om nævnets praksis i sager vedrørende afghanske statsborgere.

15.7 Udsendelsessager

Flygtningenævnet har i 2023 behandlet sager vedrørende kriminelle udlændinge, såkaldte udsendelsessager, vedrørende klagere af 16 forskellige nationaliteter samt et antal sager vedrørende statsløse palæstinensere og andre statsløse.

Nævnet har stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse i 80 % af udsendelsessagerne og omgjort 8 %. Derudover har nævnet hjemvist 12 % af sagerne.

Tabel 6 nedenfor viser udfaldet af nævnets afgørelser opgjort i personer og procent i udsendelsessager for de fem største nationaliteter. De øvrige nationaliteter, nævnet har afgjort sager om, er samlet under øvrige lande.

Tabel 6. Nationalitetsfordeling og udfald af nævnets afgørelser i udsendelsessager

Lande	Personer i alt	Stadfæstelse		Omgørelse		Hjemvisning	
		Pers.	%	Pers.	%	Pers.	%
Syrien	12	11	92	1	8	0	0
Afghanistan	10	7	70	0	0	3	30
Statsløse palæstinenser	7	4	57	1	14	2	29
Iran	7	3	43	3	43	1	14
Irak	5	5	100	0	0	0	0
Øvrige lande	19	18	95	0	0	1	5
I alt	**60**	**48**	**80**	**5**	**8**	**7**	**12**

Note: Tallene i tabellen omfatter genoptagede sager. Dertil kommer personsager afsluttet uden afgørelse.

15.8 Sager om inddragelse og nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse

Flygtningenævnet har i 2023 behandlet inddragelses- og nægtelse af forlængelsessager vedrørende klagere af seks forskellige nationaliteter samt én sag vedrørende en statsløs palæstinenser og én sag vedrørende en anden statsløs.

Nævnet har stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse i 15 % af inddragelses- og nægtelse af forlængelsessagerne og omgjort 68 %. Derudover har nævnet hjemvist 17 % af sagerne.

Tabel 7 nedenfor er en oversigt opgjort i henholdsvis personer og procent over udfald i inddragelses- og nægtelse af forlængelsessager for de fem største nationaliteter. De øvrige nationaliteter, nævnet har afgjort sager om, er samlet under øvrige lande.

Tabel 7. Nationalitetsfordeling og udfald af nævnets afgørelser i inddragelses- og nægtelse af forlængelsessager

Lande	Per-soner i alt	Stadfæstelse		Tilladelse efter § 7, stk. 1		Tilladelse efter § 7, stk. 2		Tilladelse efter § 7, stk. 3		Hjemvisning	
		Pers.	%	Pers.	%	Pers.	%	Pers.	%	Pers.	%
Syrien	36	5	14	20	56	6	17	0	0	5	14
Afghanistan	8	2	25	3	38	1	13	0	0	2	25
Somalia	6	0	0	0	0	5	83	0	0	1	17
Rusland	3	0	0	0	0	3	100	0	0	0	0
Irak	2	1	50	0	0	1	50	0	0	0	0
Øvrige lande	4	1	25	0	0	1	25	0	0	2	50
I alt	**59**	**9**	**15**	**23**	**39**	**17**	**29**	**0**	**0**	**10**	**17**

Note: Tallene i tabellen omfatter genoptagede sager. Dertil kommer personsager afsluttet uden afgørelse.

15.9 Bortfaldssager

Flygtningenævnet har i 2023 behandlet bortfaldssager vedrørende klagere af ni forskellige nationaliteter.

Nævnet har stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse i 76 % af bortfaldssagerne og omgjort 12 %. Derudover har nævnet hjemvist 12 % af sagerne.

Tabel 8 nedenfor viser udfaldet af nævnets afgørelser opgjort i personer og procent i bortfaldssager for de fem største nationaliteter. De øvrige nationaliteter, nævnet har afgjort sager om, er samlet under øvrige lande.

Tabel 8. Nationalitetsfordeling og udfald af nævnets afgørelser i bortfaldssager

Lande	Personer i alt	Stadfæstelse		Omgørelse		Hjemvisning	
		Pers.	%	Pers.	%	Pers.	%
DR Congo	7	7	100	0	0	0	0
Syrien	6	4	67	1	17	1	17
Sudan	5	5	100	0	0	0	0
Bosnien-Hercegovina	2	1	50	0	0	1	50
Libanon	1	0	0	1	100	0	0
Øvrige lande	4	2	50	1	25	1	25
I alt	**25**	**19**	**76**	**3**	**12**	**3**	**12**

Note: Tallene i tabellen omfatter genoptagede sager. Dertil kommer personsager afsluttet uden afgørelse.

15.10 Dublinsager

Flygtningenævnet har i 2023 truffet afgørelse i 210 personsager vedrørende overførsel til et andet land efter Dublinforordningen. Godt en fjerdedel af de 210 sager blev behandlet på skriftligt eller mundtligt nævnsmøde.

Nævnet har stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse i 85 % af Dublinsagerne og omgjort 8 %. Derudover har nævnet hjemvist 7 % af sagerne.

Den gennemsnitlige sagsbehandlingstid for 80 % af sagerne udgjorde i 2023 23 hverdage. For alle sager var den gennemsnitlige sagsbehandlingstid 47 hverdage.

Tabel 9 nedenfor viser udfaldet af nævnets afgørelser opgjort i henholdsvis personer og procent over udfald i Dublinsager for de ti største modtagerlande. De øvrige modtagerlande, Flygtningenævnet har afgjort sager om, er samlet under øvrige lande.

Tabel 9. De ti største modtagerlande i Dublinsager

Modtagerlande	Personer i alt	Stadfæstelse		Omgørelse		Hjemvisning	
		Pers.	%	Pers.	%	Pers.	%
Tyskland	44	42	95	2	5	0	0
Kroatien	33	30	91	1	3	2	6
Polen	22	16	73	2	9	4	18
Italien	22	9	41	5	23	8	36
Sverige	22	22	100	0	0	0	0
Frankrig	13	13	100	0	0	0	0
Spanien	12	12	100	0	0	0	0
Østrig	11	11	100	0	0	0	0
Nederlandene	9	9	100	0	0	0	0
Belgien	8	5	63	3	38	0	0
Øvrige lande	14	10	71	3	21	1	7
I alt	**210**	**179**	**85**	**16**	**8**	**15**	**7**

Note: Tallene i tabellen omfatter genoptagede sager. Dertil kommer personsager afsluttet uden afgørelse.

15.11 § 29 b-sager

Flygtningenævnet har i 2023 truffet afgørelse i 33 personsager, hvor Udlændingestyrelsen havde afvist en ansøgning om asyl med henvisning til, at udlændingen allerede havde opnået beskyttelse i et andet land omfattet af Dublinforordningen.

Nævnet har stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse i 76 % af § 29 b-sagerne og omgjort 24 %.

15.12 Sager vedrørende uledsagede mindreårige asylansøgere

15.12.1 Aldersklagesager

Flygtningenævnet har i 2023 truffet afgørelse i 36 personsager vedrørende klage over Udlændingestyrelsens aldersfastsættelse.

Nævnet har stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse om aldersfastsættelse i 86 % af sagerne og omgjort 11 %. Derudover har Flygtningenævnet hjemvist 3 % af sagerne.

15.12.2 Opholdstilladelse til uledsagede mindreårige asylansøgere

Flygtningenævnet har i 2023 ikke truffet afgørelse vedrørende klage over Udlændingestyrelsens afslag på opholdstilladelse til umodne, uledsagede mindreårige asylansøgere efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 1.

Nævnet har i 2023 truffet afgørelse i fire sager vedrørende klage over Udlændingestyrelsens afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 2, til uledsagede mindreårige asylansøgere, der er meddelt endeligt afslag på asyl.

Nævnet har stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse i alle fire sager.

15.12.3 Ledsagesager

Flygtningenævnet har i 2023 ikke truffet afgørelse i sager vedrørende klage over Udlændingestyrelsens ledsagevurdering.

15.13 Andre sager

15.13.1 Identitetsklager

Flygtningenævnet har i 2023 truffet afgørelse i ti personsager vedrørende klage over Udlændingestyrelsens afgørelse om identitetsfastlæggelse (ændring af navn, fødedato, nationalitet og fødested) vedrørende udlændinge, der har påberåbt sig at være omfattet af eller meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens §§ 7 eller 8 eller § 9 c, stk. 2 eller 3.

Nævnet har stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse i 70 % af sagerne og omgjort 30 %.

15.13.2 Klage over varigheden af en tidsbegrænset opholdstilladelse

Flygtningenævnet har i 2023 ikke truffet afgørelse vedrørende klage over varigheden af en tidsbegrænset opholdstilladelse.

15.13.3 Klage over afslag på tilbagerejsetilladelse

Flygtningenævnet har i 2023 truffet afgørelse i fem personsager vedrørende klage over afslag på tilbagerejsetilladelse.

Nævnet har stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse i alle fem sager.

15.13.4 Klage over nægtelse af udstedelse af dansk rejsedokument for flygtninge

Flygtningenævnet har i 2023 truffet én afgørelse vedrørende klage over nægtelse af udstedelse af rejsedokument til flygtninge.

Nævnet har stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse i sagen.

15.14 Genoptagelsesanmodninger

Efter at Flygtningenævnet har truffet afgørelse i en sag, kan ansøgeren anmode nævnet om at genoptage nævnets behandling af sagen.

Efter nævnets praksis, som bygger på almindelige forvaltningsretlige principper, kan genoptagelse ske, når der fremkommer nye, væsentlige oplysninger, der, såfremt de havde foreligget på tidspunktet for nævnets oprindelige afslag, med en vis sandsynlighed ville have ført til en anden afgørelse.

Flygtningenævnet har i 2023 taget stilling til spørgsmålet om genoptagelse i 347 sager. Af de 347 sager blev 241 sager genoptaget til fornyet realitetsbehandling. Hovedparten af de 241 sager blev genoptaget med henblik på behandling på et nyt nævnsmøde, mens et mindre antal sager blev genoptaget med henblik på hjemvisning til fornyet første instansbehandling i Udlændingestyrelsen. Derudover har nævnet i beretningsåret genoptaget og efterfølgende meddelt opholdstilladelse på formandskompetencen i et antal sager vedrørende kvindelige afghanske statsborgere som følge af nævnets praksisændring fra januar 2023, jf. afsnit 15.3. De genoptagede sager vedrører primært ansøgere fra Iran, Afghanistan og Syrien. Nævnet meddelte afslag på genoptagelse i 90 sager. I 16 sager afviste nævnet at behandle genoptagelsesanmodningen, fordi nævnet ikke var bekendt med udlændingens opholdssted.

For nærmere oplysninger om nævnets procedurer og vurderinger i forbindelse med genoptagelse kan der henvises til afsnit 11.11.1.

Bilag 1

Uddrag af flygtningekonventionen af 28. juli 1951 om flygtninges retsstilling. (Udenrigsministeriets bekendtgørelse nr. 55 af 24. november 1954, Lovtidende C)

Kapitel I

Almindelige bestemmelser

Artikel 1

Bestemmelse af udtrykket flygtning«

A. For nærværende konventions formål skal udtrykket »flygtning« finde anvendelse på enhver person, der:

(1) i henhold til aftalerne af 12. maj 1926 og 30. juni 1928, konventionerne af 28. oktober 1933 og 10. februar 1938, protokollen af 14. september 1939 eller den Internationale Flygtningeorganisations statutter er blevet betragtet som flygtning;

de af den Internationale Flygtningeorganisation i dennes virksomhedsperiode trufne afgørelser om, at en person ikke kan anerkendes som flygtning, skal ikke være til hinder for, at den pågældende, når han opfylder de i dette afsnit under stk. 2 anførte betingelser, anerkendes som flygtning;

(2) på grund af begivenheder, indtrådt inden den 1. januar 1951, og som følge af velbegrundet frygt for forfølgelse på grund af sin race, religion, nationalitet, sit tilhørsforhold til en særlig social gruppe eller sine politiske anskuelser befinder sig udenfor det land, i hvilket han har statsborgerret, og som ikke er i stand til – eller på grund af sådan frygt, ikke ønsker – at søge dette lands beskyttelse; eller som ikke har nogen statsborgerret, og på grund af sådanne begivenheder befinder sig udenfor det land, hvor han tidligere havde fast bopæl, og ikke er i stand til – eller på grund af sådan frygt ikke ønsker – at vende tilbage dertil.

Med hensyn til en person, der har statsborgerret i mere end eet land, skal udtrykket »det land, i hvilket han har statsborgerret« betyde hvert af de lande, i hvilke han har statsborgerret. En person skal således ikke betragtes som værende uden beskyttelse fra det land, i hvilket han har statsborgerret, såfremt han uden gyldig grund, der udspringer af velbegrundet frygt, har undladt at søge beskyttelse fra et af de lande, i hvilke han har statsborgerret.

B. (1) For denne konventions formål skal ordene »begivenheder, indtrådt inden den 1. januar 1951« i artikel 1, afsnit A, betyde enten

(a) »begivenheder, indtrådt i Europa inden den 1. januar 1951«; eller

(b) »begivenheder, indtrådt i Europa eller andetsteds inden den 1. januar 1951«,

og hver kontraherende stat skal samtidig med sin underskrift, ratifikation eller tiltrædelse afgive en erklæring, hvori det tilkendegives, hvilkes af disse betydninger den anvender med hensyn til sine forpligtelser i henhold til denne konvention.

(2) Enhver kontraherende stat, som har valgt den under (a) anførte formulering, kan nårsomhelst udvide sine forpligtelser ved en til De Forenede Nationers generalsekretær stilet meddelelse om, at den vælger den under (b) anførte formulering.

C. Denne konvention skal ikke længere finde anvendelse på en person, der omfattes af bestemmelserne i afsnit A, såfremt han:

(1) pånу frivilligt har søgt det lands beskyttelse, i hvilket han har statsborgerret;

eller

(2) efter at have mistet sin statsborgerret frivilligt har generhvervet denne;

eller

(3) har erhvervet en ny statsborgerret og nyder godt af det lands beskyttelse, i hvilket han er blevet statsborger;

eller

(4) frivilligt pånу har bosat sig i det land, som han har forladt eller udenfor hvilket han er forblevet af frygt for forfølgelse;

eller

(5) ikke længere kan afslå at søge det lands beskyttelse, i hvilket han har statsborgerret, fordi de omstændigheder, ifølge hvilke han er blevet anerkendt som flygtning, er bortfaldet,

denne bestemmelse skal dog ikke finde anvendelse på en af denne artikels afsnit A (1) omfattet flygtning, som kan påberåbe sig tvingende grunde, der har deres oprindelse i tidligere forfølgelse, til at afslå at søge beskyttelse fra det land, i hvilket han har statsborgerret;

(6) uden at være i besiddelse af nogen statsborgerret er i stand til at vende tilbage til det land, i hvilket han tidligere har haft fast bopæl, fordi de forhold, som førte til, at han er blevet anerkendt som flygtning, ikke længere er til stede,

denne bestemmelse skal dog ikke finde anvendelse på en af denne artikels afsnit A (1) omfattet flygtning, som kan påberåbe sig tvingende grunde, der har deres oprindelse i tidligere forfølgelse, til at afslå at vende tilbage til det land, i hvilket han tidligere havde fast bopæl.

D. Denne konvention skal ikke finde anvendelse på personer, som for nærværende nyder beskyttelse eller bistand fra andre organer eller institutioner under De Forenede Nationer end De Forenede Nationers højkommissær for flygtninge.

Såfremt af en eller anden grund denne beskyttelse eller bistand er bortfaldet, uden at disse personers forhold er blevet endeligt fastlagt i overensstemmelse med de derpå sigtende beslutninger, vedtagne af De Forenede Nationers plenarforsamling, skal disse personer uden videre være berettiget til at nyde de i denne konvention omhandlede fordele.

E. Denne konvention skal ikke finde anvendelse på den, som af de kompetente myndigheder i det land, i hvilket han har bosat sig, anerkendes som havende de rettigheder og pligter, der er knyttet til besiddelse af statsborgerret i det pågældende land.

F. Denne konventions bestemmelser skal ikke finde anvendelse på den, om hvem der er alvorlig grund til at antage, at han:

(a) har begået en forbrydelse mod freden, en krigsforbrydelse eller en forbrydelse mod menneskeheden, således som disse forbrydelser er defineret i de mellemfolkelige aftaler, som er indgået for at træffe forholdsregler herimod;

(b) har begået en alvorlig ikkepolitisk forbrydelse udenfor tilflugtslandet, inden han som flygtning fik adgang til dette;

(c) har gjort sig skyldig i handlinger, der er i strid med De Forenede Nationers mål og grundsætninger.

Artikel 31

Flygtninge, som ulovligt opholder sig i tilflugtslandet

1. Flygtninge, som kommer direkte fra et område, hvor deres liv eller frihed truedes i den i artikel 1 anførte betydning, og uden tilladelse indrejser til eller befinder sig indenfor de kontraherende staters område, skal ikke i disse stater kunne straffes for ulovlig indrejse eller ophold, forudsat at de uopholdeligt henvender sig til myndighederne og godtgør, at de har haft rimelig grund til deres ulovlige indrejse eller tilstedeværelse.

2. De kontraherende stater skal ikke pålægge sådanne flygtninge andre begrænsninger i deres bevægelsesfrihed end dem, der er nødvendige, og sådanne begrænsninger skal alene anvendes, indtil flygtningenes forhold i landet er blevet ordnet, eller indtil de opnår adgang til et andet land. De kontraherende stater skal indrømme sådanne flygtninge en rimelig frist og alle nødvendige lettelser for at opnå adgang til et andet land.

Artikel 32

Udvisning

1. De kontraherende stater må ikke udvise en flygtning, der lovligt befinder sig på deres område, undtagen af hensyn til den nationale sikkerhed eller den offentlige orden.

2. En sådan flygtning må alene udvises på grundlag af en afgørelse, truffet i overensstemmelse med gældende lov. Medmindre tvingende hensyn til statens egen sikkerhed tilsiger andet, skal der gives flygtningen adgang til at fremlægge bevisligheder for at rense sig og til dette formål at appellere til og lade give møde for vedkommende myndighed eller en eller flere af vedkommende myndighed særligt udpegede personer.

3. De kontraherende stater skal indrømme en sådan flygtning en rimelig frist til at søge lovlig adgang til et andet land. De kontraherende stater forbeholder sig retten til i denne tid at anvende sådanne interne foranstaltninger, som de måtte finde nødvendige.

Artikel 33

Forbud mod udvisning eller afvisning

1. Ingen kontraherende stat må på nogensomhelst måde udvise eller afvise en flygtning ved grænserne til sådanne områder, hvor hans liv eller frihed ville være truet på grund af hans race, religion, nationalitet, hans tilhørsforhold til en særlig social gruppe eller hans politiske anskuelser.

2. Nærværende bestemmelse kan dog ikke påberåbes af en flygtning, som med rimelig grund må anses for en fare for det lands sikkerhed, i hvilket han befinder sig, eller som efter en endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet i det pågældende land.

Bilag 2

Uddrag af protokol af 31. januar 1967 vedrørende flygtninges retsstilling

Artikel I

Almindelig bestemmelse

1. De i denne protokol deltagende stater forpligter sig til at anvende konventionens artikler 2-34 inklusive på de nedenfor definerede flygtninge.

2. I denne protokol skal betegnelsen »flygtning« – undtagen ved anvendelsen af denne artikels stk. 3 – forstås som enhver person, der omfattes af definitionen i konventionens artikel 1, som om ordene »som følge af begivenheder indtrådt før den 1. januar 1951 og« samt ordene »som følge af sådanne begivenheder« var udeladt i artikel 1 A (2).

3. Denne protokol skal af de deltagende stater anvendes uden geografisk begrænsning, idet dog deklarationer afgivet af stater, der allerede deltager i konventionen, i henhold til dennes artikel 1 B (1) (a) også skal være gældende i forhold til denne protokol, medmindre de er udvidet i henhold til konventionens artikel 1 B (2).

Bilag 3

Uddrag af andre særligt relevante konventioner

Uddrag af Den Europæiske Menneskerettighedskonvention

Artikel 3

Ingen må underkastes tortur og ej heller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf.

Artikel 8

1. Enhver har ret til respekt for sit privatliv og familieliv, sit hjem og sin korrespondance.

2. Ingen offentlig myndighed må gøre indgreb i udøvelsen af denne ret, medmindre det sker i overensstemmelse med loven og er nødvendigt i et demokratisk samfund af hensyn til den nationale sikkerhed, den offentlige tryghed eller landets økonomiske velfærd, for at forebygge uro eller forbrydelse, for at beskytte sundheden eller sædeligheden eller for at beskytte andres rettigheder og friheder.

Uddrag af 6. tillægsprotokol

Artikel 1

Dødsstraffen skal afskaffes. Ingen må idømmes en sådan straf eller henrettes.

Uddrag af FN's konvention af 10. december 1984 mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf

Artikel 3

1. Ingen deltagende stat må udvise, tilbagelevere (»refoulere«) eller udlevere en person til en anden stat, hvor der er vægtige grunde for at antage, at han vil være i fare for at blive underkastet tortur.

2. Med henblik på at vurdere, om der foreligger sådanne grunde, skal de kompetente myndigheder tage alle de relevante omstændigheder i betragtning, herunder om der i den pågældende stat er et fast mønster af alvorlige, åbenbare eller massive krænkelser af menneskerettighederne.

Uddrag af den internationale konvention af 16. december 1966 om civile og politiske rettigheder

Artikel 7

Ingen må underkastes tortur eller grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. I særdeleshed må ingen uden sit frit afgivne samtykke underkastes medicinske eller videnskabelige eksperimenter.

Uddrag af FN's konvention af 18. december 1979 om afskaffelse af alle former for diskrimination mod kvinder

Artikel 1

I denne konvention betyder udtrykket »diskrimination imod kvinder« enhver kønsbestemt sondring, udelukkelse eller indskrænkning, hvis virkning eller formål er at svække eller tilsidesætte princippet om, at kvinder på lige fod med mænd uanset ægteskabelig stilling skal have anerkendt, kunne nyde eller udøve menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder på politiske, økonomiske, sociale, kulturelle, borgerlige og alle andre områder.

Artikel 2

De deltagende stater fordømmer alle former for diskrimination imod kvinder, er enige om med alle passende midler og ufortøvet at føre en politik, der går ud på at afskaffe diskrimination imod kvinder, og påtager sig med dette formål for øje

…

c) at tilvejebringe retslig beskyttelse af kvinders rettigheder på lige fod med mænd og gennem kompetente nationale domstole og andre offentlige institutioner at sikre, at kvinder effektivt beskyttes imod enhver diskriminerende handling;

d) at afstå fra at tage del i nogen handling eller praksis, der er diskriminerende imod kvinder, og at sikre, at offentlige myndigheder og institutioner handler i overensstemmelse med denne forpligtelse;

…

Uddrag af Kvindekomitéens General Recommendation no. 19 (Eleventh session, 1992)

Pkt. 6

6. The Convention in article 1 defines discrimination against women. The definition of discrimination includes gender-based violence, that is, violence that is directed against a woman because she is a woman or that affects women disproportionately. It includes acts that inflict physical, mental or sexual harm or suffering, threats of such acts, coercion and other deprivations of liberty. Gender-based violence may breach specific provisions of the Convention, regardless of whether those provisions expressly mention violence.

Pkt. 7

7. Gender-based violence, which impairs or nullifies the enjoyment by women of human rights and fundamental freedoms under general international law or under human rights conventions, is discrimination within the meaning of article 1 of the Convention. These rights and freedoms include:

(a) The right to life;
(b) The right not to be subject to torture or to cruel, inhuman or degrading treatment or punishment;
(c) The right to equal protection according to humanitarian norms in time of international or internal armed conflict;
(d) The right to liberty and security of person;
(e) The right to equal protection under the law;
(f) The right to equality in the family;

(g) The right to the highest standard attainable of physical and mental health;
(h) The right to just and favourable conditions of work.

Uddrag af FN's konvention af 20. november 1989 om barnets rettigheder

Artikel 3

1. I alle foranstaltninger vedrørende børn, hvad enten disse udøves af offentlige eller private institutioner for socialt velfærd, domstole, forvaltningsmyndigheder eller lovgivende organer, skal barnets tarv komme i første række.

2. Deltagerstaterne påtager sig at sikre barnet den beskyttelse og omsorg, der er nødvendig for dettes trivsel under hensyntagen til de rettigheder og pligter, der gælder for barnets forældre, værge eller andre personer med juridisk ansvar for barnet, og skal med henblik herpå træffe alle passende lovgivningsmæssige og administrative forholdsregler.

3. Deltagerstaterne skal sikre, at institutioner, tjenester og organer med ansvar for omsorg for eller beskyttelse af børn skal være i overensstemmelse med de standarder, der er fastsat af kompetente myndigheder, særligt med hensyn til sikkerhed, sundhed, personalets antal og egnethed samt sagkyndigt tilsyn

Artikel 12

1. Deltagerstaterne skal sikre et barn, der er i stand til at udforme sine egne synspunkter, retten til frit at udtrykke disse synspunkter i alle forhold, der vedrører barnet; barnets synspunkter skal tillægges passende vægt i overensstemmelse med dets alder og modenhed.

2. Med henblik herpå skal barnet især gives mulighed for at udtale sig i enhver behandling ved dømmende myndighed eller forvaltningsmyndighed af sager, der vedrører barnet, enten direkte eller gennem en repræsentant eller et passende organ i overensstemmelse med de i national ret foreskrevne fremgangsmåder.

Artikel 22

1. Deltagerstaterne skal tage passende forholdsregler til at sikre, at et barn, som søger flygtningestatus, eller som anses som flygtning i overensstemmelse med gældende international eller national ret og praksis, uanset om det kommer alene eller er ledsaget af sine forældre eller af en anden person, får passende beskyttelse og humanitær bistand og nyder de rettigheder, som er angivet i denne konvention og i andre internationale instrumenter vedrørende menneskerettigheder eller humanitære forhold, hvori den pågældende stat deltager.

2. Med dette for øje skal deltagerstaterne i det omfang, de anser det for passende, samarbejde om enhver bestræbelse udfoldet af De Forenede Nationer og andre ansvarlige mellemstatslige organisationer eller private organisationer, der samarbejder med De Forenede Nationer, med henblik på at beskytte og bistå et sådant barn og på at spore forældrene eller andre medlemmer af familien til ethvert barn, der er flygtning, med det formål at opnå de oplysninger, der er nødvendige for at barnet skal kunne genforenes med sin familie. Såfremt ingen af forældrene eller andre familiemedlemmer kan findes, skal barnet nyde samme beskyttelse som ethvert andet barn, der permanent eller midlertidigt er afskåret fra sine familiemæssige omgivelser uanset årsagen, i overensstemmelse med denne konvention.

Artikel 37

Deltagerstaterne skal sikre, at:

(a) intet barn gøres til genstand for tortur eller anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Hverken dødsstraf eller fængsel på livstid uden mulighed for løsladelse skal kunne idømmes for forbrydelser begået af personer under 18 år;

(b) intet barn ulovligt eller vilkårligt berøves sin frihed. Anholdelse, tilbageholdelse eller fængsling af et barn skal følge lovens forskrifter og må kun bruges som en sidste udvej og for det kortest mulige passende tidsrum;

(c) ethvert barn, der er berøvet friheden, behandles menneskeligt og med respekt for menneskets naturlige værdighed og på en måde, der tager hensyn til deres aldersmæssige behov. Især skal ethvert barn, der er berøvet friheden, holdes adskilt fra voksne, medmindre en sådan adskillelse ikke anses at tjene barnets tarv, og skal have ret til at opretholde kontakt med sin familie gennem brevveksling og besøg, bortset fra under særlige omstændigheder;

(d) ethvert barn, der er berøvet sin frihed, har ret til hurtig juridisk og anden passende bistand samt ret til at få lovligheden af sin frihedsberøvelse prøvet ved en domstol eller anden kompetent, uafhængig og upartisk myndighed og til hurtig afgørelse af enhver sådan sag.

Uddrag af Børnekomitéens General Comment No. 6 (Thirty-ninth session, 2005)

Pkt. 27

27. Furthermore, in fulfilling obligations under the Convention, States shall not return a child to a country where there are substantial grounds for believing that there is a real risk of irreparable harm to the child, such as, but by no means limited to, those contemplated under articles 6 and 37 of the Convention, either in the country to which removal is to be effected or in any country to which the child may subsequently be removed. Such non-refoulement obligations apply irrespective of whether serious violations of those rights guaranteed under the Convention originate from non-State actors or whether such violations are directly intended or are the indirect consequence of action or inaction. The assessment of the risk of such serious violations should be conducted in an age and gender-sensitive manner and should, for example, take into account the particularly serious consequences for children of the insufficient provision of food or health services.

Bilag 4

Uddrag af Bekendtgørelse af udlændingeloven, Lovbekendtgørelse nr. 1079 af 10. august 2023

Kapitel 1

Udlændinges indrejse og ophold

...

§ 5. Udlændinge, der ikke efter §§ 1-3 a og 4 b har ret til at opholde sig her i landet, må kun opholde sig her i landet, hvis de har opholdstilladelse.

Stk. 2. Udlændinge- og integrationsministeren kan fastsætte regler om, at børn under 18 år, der har fast ophold hos forældremyndighedens indehaver, er fritaget for opholdstilladelse.

...

§ 7. Efter ansøgning gives der opholdstilladelse med henblik på midlertidigt ophold til en udlænding, hvis udlændingen er omfattet af flygtningekonventionen af 28. juli 1951.

Stk. 2. Efter ansøgning gives der opholdstilladelse med henblik på midlertidigt ophold til en udlænding, hvis udlændingen ved en tilbagevenden til sit hjemland risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. En ansøgning som nævnt i 1. pkt. anses også som en ansøgning om opholdstilladelse med henblik på midlertidigt ophold efter stk. 1.

Stk. 3. I tilfælde omfattet af stk. 2, hvor risikoen for dødsstraf eller for at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf har baggrund i en særlig alvorlig situation i hjemlandet præget af vilkårlig voldsudøvelse og overgreb på civile, gives der efter ansøgning opholdstilladelse med henblik på midlertidigt ophold. En ansøgning som nævnt i 1. pkt. anses også som en ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 og 2.

Stk. 4. Stk. 1-3 finder tilsvarende anvendelse på en udlænding, der afsoner en fængselsstraf eller dom til forvaring i henhold til regler fastsat i medfør af § 1 a, stk. 2, i lov om fuldbyrdelse af straf m.v. eller er anbragt i henhold til regler fastsat i medfør af hjemrejselovens § 1 a, stk. 4.

Stk. 5. Opholdstilladelse efter stk. 1-3 kan nægtes, hvis udlændingen allerede har opnået beskyttelse i et andet land, eller hvis udlændingen har nær tilknytning til et andet land, hvor udlændingen må antages at kunne opnå beskyttelse. Afgørelse efter 1. pkt. kan træffes, uanset om udlændingen er omfattet af stk. 1-3.

§ 8. Efter ansøgning gives der opholdstilladelse med henblik på midlertidigt ophold til udlændinge, der kommer hertil som led i en aftale med De Forenede Nationers Højkommissær for Flygtninge eller lignende international aftale, og som er omfattet af flygtningekonventionen af 28. juli 1951, jf. § 7, stk. 1.

Stk. 2. Ud over de i stk. 1 nævnte tilfælde gives der efter ansøgning opholdstilladelse med henblik på midlertidigt ophold til udlændinge, der kommer hertil som led i en aftale som nævnt i stk. 1, og som ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller anden umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, jf. § 7, stk. 2.

Stk. 3. Ud over de i stk. 1 og 2 nævnte tilfælde gives der efter ansøgning opholdstilladelse til udlændinge, der kommer hertil som led i en aftale som nævnt i stk. 1, og som må antages at ville opfylde grundprincipperne for at opnå opholdstilladelse efter en af udlændingelovens bestemmelser, såfremt de var indrejst i Danmark som asylansøgere.

Stk. 4. Ved udvælgelsen af udlændinge, der meddeles opholdstilladelse efter stk. 1-3, skal der, medmindre særlige grunde taler derimod, lægges vægt på udlændingenes mulighed for at slå rod i Danmark og få glæde af opholdstilladelsen, herunder deres sproglige forudsætninger, uddannelsesforhold, arbejdserfaring, familieforhold, netværk, alder og motivation. Der skal dog endvidere lægges vægt på hensynet til folkesundheden, medmindre helt særlige grunde taler derimod.

Stk. 5. Opholdstilladelse efter stk. 1-3 skal, medmindre særlige grunde taler derimod, betinges af, at udlændingen medvirker til en særlig sundhedsundersøgelse og giver samtykke til, at helbredsoplysningerne videregives til Udlændingestyrelsen og til kommunalbestyrelsen for den kommune, hvortil udlændingen visiteres, samt underskriver en erklæring vedrørende vilkår for genbosætning i Danmark.

Stk. 6. Udlændinge- og integrationsministeren bestemmer antal og den overordnede fordeling af de udlændinge, der skal gives opholdstilladelse efter stk. 1-3.

...

§ 9 b. Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, der uden for de i § 7, stk. 1 og 2, nævnte tilfælde befinder sig i en sådan situation, at væsentlige hensyn af humanitær karakter afgørende taler for at imødekomme ansøgningen.

Stk. 2. Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 kan kun indgives af udlændinge, der opholder sig her i landet, eller der afsoner en fængselsstraf eller dom til forvaring i henhold til regler fastsat i medfør af § 1 a, stk. 2, i lov om fuldbyrdelse af straf m.v. eller er anbragt i henhold til regler fastsat i medfør af hjemrejselovens § 1 a, stk. 4, og som er registrerede som asylansøgere efter § 48 e, stk. 2. Ved behandlingen af en ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 kan Udlændinge- og Integrationsministeriet uden ansøgerens samtykke indhente de akter, der er indgået i sagen om opholdstilladelse til ansøgeren efter § 7, fra Udlændingestyrelsen eller Flygtningenævnet samt indhente helbredsoplysninger om ansøgeren fra indkvarteringsoperatøren og Udlændingestyrelsen.

Stk. 3. Helbredsbetinget opholdstilladelse efter stk. 1 er betinget af, at udlændingen fremlægger nødvendig dokumentation for sine helbredsforhold.

§ 9 c. Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, hvis ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed og, hvis udlændingen er under 18 år, hensynet til barnets tarv, taler derfor. Medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed og, hvis udlændingen er under 18 år, hensynet til barnets tarv, taler derimod, betinges opholdstilladelse efter 1. pkt. som følge af en familiemæssig tilknytning til en herboende person af, at de i § 9, stk. 2-23, 33 og 34, nævnte betingelser er opfyldt. Bestemmelserne i § 9, stk. 25-32 og 35-41, finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 2. Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, der er meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, hvis

1) udsendelse af udlændingen, jf. hjemrejselovens § 1, ikke har været mulig i mindst 18 måneder,
2) udlændingen har medvirket ved udsendelsesbestræbelserne i sammenhængende 18 måneder, og
3) udsendelse efter de foreliggende oplysninger for tiden må anses for udsigtsløs.

Stk. 3. Der kan gives opholdstilladelse til:

1) En uledsaget udlænding under 18 år, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, hvis der efter det, som er oplyst om udlændingens personlige forhold, er særlige grunde til at antage, at udlændingen ikke bør gennemgå en asylsagsbehandling, og hvis der er grund til at antage, at udlændingen ved en tilbagevenden til hjemlandet eller det tidligere opholdsland vil være uden familiemæssigt netværk eller uden mulighed for ophold på et modtage- og omsorgscenter og dermed vil blive stillet i en reel nødsituation. Opholdstilladelsen kan ikke forlænges ud over udlændingens fyldte 18. år.
2) En uledsaget udlænding under 18 år, der er meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, hvis der er grund til at antage, at udlændingen ved en tilbagevenden til hjemlandet eller det tidligere opholdsland vil være uden familiemæssigt netværk eller uden mulighed for ophold på et modtage- og omsorgscenter og dermed vil blive stillet i en reel nødsituation. Opholdstilladelsen kan ikke forlænges ud over udlændingens fyldte 18. år.

[…]

…

§ 10. En udlænding kan ikke gives opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q, hvis

1) udlændingen må anses for en fare for statens sikkerhed,
2) udlændingen må anses for en alvorlig trussel mod den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed eller
3) udlændingen anses for omfattet af artikel 1 F i flygtningekonventionen af 28. juli 1951.

Stk. 2. En udlænding kan uden for de i stk. 1 nævnte tilfælde ikke, medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor, gives opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q, hvis

1) udlændingen uden for landet er dømt for et forhold, som kunne medføre udvisning efter §§ 22, 23 eller 24, såfremt pådømmelsen var sket her i landet,
2) der er alvorlig grund til at antage, at udlændingen uden for landet har begået en lovovertrædelse, som kunne medføre udvisning efter §§ 22, 23 eller 24,
3) der i øvrigt foreligger omstændigheder, som kunne medføre udvisning efter reglerne i kapitel 4,
4) udlændingen ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, og er indberettet til SIS som uønsket i medfør af SIS-forordningen, eller
5) udlændingen på grund af smitsom sygdom eller alvorligere sjælelig forstyrrelse må antages at ville frembyde fare eller væsentlige ulemper for sine omgivelser.

Stk. 3. En udlænding, som har indrejseforbud, jf. § 32, stk. 1, i forbindelse med udvisning efter §§ 22-24 eller § 25, eller som har et indrejseforbud, jf. § 32, stk. 1, nr. 5, i forbindelse med bortfald efter § 21 b, stk. 1, kan ikke gives opholdstilladelse efter §§ 7 og 8, medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor. En udlænding, som har indrejseforbud, jf. § 32, stk. 1, i forbindelse med udvisning efter § 25 a, § 25 b eller § 25 c, eller som har indrejseforbud efter § 32, stk. 1, nr. 2, kan gives opholdstilladelse efter § 7 og § 8, stk. 1 eller 2, medmindre særlige grunde taler derimod.

Stk. 4. En udlænding, som har indrejseforbud, jf. § 32, stk. 1, nr. 1 og 5, kan ikke gives opholdstilladelse efter § 8, stk. 3, og §§ 9-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q, medmindre ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor, dog tidligst 2 år efter udrejsen. Kravet om, at der skal være forløbet 2 år fra udrejsen, gælder dog ikke for en udlænding, som ikke er statsborger i et af de lande, der er nævnt i § 2, stk. 1 (tredjelandsstatsborger), og som er udvist efter § 25 b eller er meddelt indrejseforbud efter § 32, stk. 1, nr. 2.

Stk. 5. En udlænding, som er omfattet af restriktive foranstaltninger i form af begrænsninger med hensyn til indrejse og gennemrejse besluttet af De Forenede Nationer eller Den Europæiske Union, jf. § 32, stk. 1, nr. 3, kan ikke gives registreringsbevis eller opholdskort i medfør af EU-reglerne, jf. § 6, eller opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q, medmindre særlige grunde taler derfor.

Stk. 6. En udlænding, som er optaget på den liste, der er nævnt i § 29 c, stk. 1, kan ikke gives opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q, medmindre særlige grunde taler derfor.

§ 11. Opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q meddeles med mulighed for varigt ophold eller med henblik på midlertidigt ophold her i landet. Opholdstilladelsen kan tidsbegrænses.

Stk. 2. En tidsbegrænset opholdstilladelse meddelt med mulighed for varigt ophold forlænges efter ansøgning, medmindre der er grundlag for at inddrage opholdstilladelsen efter § 19. Udlændingestyrelsen træffer af egen drift afgørelse om forlængelse af en opholdstilladelse meddelt med henblik på midlertidigt ophold efter § 7 og § 8, stk. 1 og 2, hvis grundlaget fortsat er til stede. […]

[…]

Stk. 11. Kommunalbestyrelsen kan uden samtykke fra en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse efter §§ 7-9, 9 b-9 f eller 9 q, afgive en udtalelse til Udlændingestyrelsen om forhold vedrørende den pågældende, som kommunalbestyrelsen skønner vil være af betydning for afgørelse af en sag om forlængelse af opholdstilladelsen. […]

[…]

…

§ 12. Udlændinge- og integrationsministeren fastsætter nærmere regler om opholdstilladelser efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n, 9 p og 9 q, herunder om adgangen til opholdstilladelse, om tilladelsernes varighed og om de betingelser, der kan fastsættes for opholdet.

…

Kapitel 3

Bortfald og inddragelse af opholdstilladelser og arbejdstilladelser

§ 17. En opholdstilladelse bortfalder, når udlændingen opgiver sin bopæl i Danmark. Tilladelsen bortfalder endvidere, når udlændingen har opholdt sig uden for landet i mere end 6 på hinanden følgende måneder. Er udlændingen meddelt opholdstilladelse med mulighed for varigt ophold, og har udlændingen lovligt boet mere end 2 år her i landet, eller er udlændingen meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse, bortfalder opholdstilladelsen dog først, når udlændingen har opholdt sig uden for landet i mere end 12 på hinanden følgende måneder. I de nævnte tidsrum medregnes ikke fravær på grund af værnepligt eller tjeneste, der træder i stedet herfor.

Stk. 2. Det kan dog efter ansøgning bestemmes, at en opholdstilladelse ikke skal anses for bortfaldet i de i stk. 1 nævnte tilfælde.

Stk. 3. Medmindre varigheden af udlændingens ophold og udlændingens tilknytning til Danmark eller andre særlige grunde afgørende taler derimod, anses en opholdstilladelse ikke for bortfaldet efter stk. 1, hvis udlændingens ophold uden for landet skyldes, at udlændingen som mindreårig er sendt på genopdragelsesrejse eller andet udlandsophold af negativ betydning for udlændingen.

Stk. 4. En opholdstilladelse, der er givet i medfør af §§ 7-8, ophører først efter stk. 1, når udlændingen frivilligt har taget bopæl i hjemlandet eller har opnået beskyttelse i et tredje land.

[…]

§ 17 a. Uanset bestemmelsen i § 17 bortfalder en opholdstilladelse først, jf. dog stk. 4, når en udlænding, der med henblik på at tage varigt ophold vender tilbage til hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil udlændingen har nær familiemæssig tilknytning, har opholdt sig uden for landet i mere end 12 på hinanden følgende måneder og har opholdstilladelse efter

1) §§ 7 eller 8,

2) § 9 b,
3) § 9 c, stk. 1, i umiddelbar forlængelse af en opholdstilladelse efter § 9 b,
4) § 9 c, når tilladelsen er meddelt en udlænding, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7,
5) § 9 e, når tilladelsen er meddelt tidsubegrænset,
6) § 9 eller § 9 c, stk. 1, som følge af en familiemæssig tilknytning til en person omfattet af nr. 1-5, jf. dog stk. 3, eller
7) et andet grundlag end nævnt i nr. 1-6, hvis det bestemmes efter ansøgning.

Stk. 2. Det kan efter ansøgning bestemmes, at opholdstilladelsen for en udlænding omfattet af stk. 1 først skal anses for bortfaldet, efter en periode på op til 12 måneder efter den i stk. 1 nævnte periode, jf. dog stk. 4. Ansøgning efter 1. pkt., som indgives efter den periode, der er nævnt i stk. 1, afvises, medmindre der foreligger helt særlige omstændigheder.

[…]

Stk. 4. Stk. 1 og stk. 2, 1. pkt., finder kun anvendelse for udlændinge, der ikke benytter sig af adgangen til udbetaling af hjælp til repatriering efter repatrieringslovens § 14 a.

[…]

Stk. 7. En udlænding kan kun én gang bevare sin opholdstilladelse i henhold til stk. 1-6.

…

18 a. En opholdstilladelse bortfalder, når en udlænding erhverver dansk indfødsret.

Stk. 2. En udlænding, hvis danske indfødsret er blevet frakendt ved dom efter § 8 A i lov om dansk indfødsret, kan generhverve den opholdstilladelse, der er bortfaldet efter stk. 1.

Stk. 3. Generhvervelse efter stk. 2 er betinget af, at der ikke ville være grundlag for at inddrage den opholdstilladelse, der er bortfaldet efter stk. 1, jf. § 19.

§ 19. En tidsbegrænset opholdstilladelse kan inddrages:
1) Når grundlaget for ansøgningen eller opholdstilladelsen var urigtigt eller ikke længere er til stede, herunder når udlændingen har opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8, og forholdene, der har begrundet opholdstilladelsen, har ændret sig på en sådan måde, at udlændingen ikke længere risikerer forfølgelse, jf. §§ 7 og 8. Ved afgørelse efter 1. pkt. skal der tages hensyn til grundlaget for opholdstilladelsen.
[…]

Stk. 2. En tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse kan altid inddrages,
1) når udlændingen har opnået opholdstilladelsen ved svig,
2) når der foreligger oplysninger om forhold, som efter reglerne i § 10, stk. 1, ville udelukke udlændingen fra opholdstilladelse,
3) når der foreligger oplysninger om forhold, som efter reglerne i § 10, stk. 2, nr. 1 og 2, og stk. 5, ville udelukke udlændingen fra opholdstilladelse, eller
4) når en udlænding, der har opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, rejser på ferie eller andet korterevarende ophold til det land, hvor den myndighed, der har givet opholdstilladelsen, har fundet at udlændingen risikerer forfølgelse omfattet af § 7 og forholdene, der har begrundet opholdstilladelsen, har ændret sig på en sådan måde, at udlændingen ikke længere risikerer sådan forfølgelse, jf. § 7 og § 8, stk. 1 og 2.

Stk. 3. En opholdstilladelse kan inddrages efter stk. 2, nr. 4, indtil 10 år efter det tidspunkt, hvor opholdstilladelsen er meddelt første gang. Ved afgørelse om inddragelse af en opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 4, skal det tillægges betydelig vægt, at udlændingen ved frivilligt at rejse til det land, hvor den myndighed, der har givet opholdstilladelsen, har fundet, at udlændingen risikerer forfølgelse omfattet af § 7, selv har skabt en formodning om, at de forhold, der har begrundet opholdstilladelsen, har ændret sig på en sådan måde, at udlændingen ikke længere risikerer forfølgelse, jf. § 7 og § 8, stk. 1 og 2.

Stk. 4. En tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse kan altid inddrages, hvis en udlænding, der ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, er indberettet til SIS som uønsket i medfør af SIS-forordningen på baggrund af omstændigheder, der her i landet kunne medføre udvisning efter kapitel 4. Det samme gælder, hvis udlændingen er indberettet til SIS som uønsket, fordi den pågældende er omfattet af restriktive foranstaltninger i form af begrænsninger med hensyn til indrejse og gennemrejse besluttet af De Forenede Nationer eller Den Europæiske Union. Inddragelse efter 1. og 2. pkt. sker efter konsultation i medfør af SIS-forordningens regler herom med myndighederne i et andet Schengenland.

Stk. 5. En tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse kan inddrages, såfremt en administrativ myndighed i et andet Schengenland eller i et land, der er tilknyttet Den Europæiske Union, på baggrund af omstændigheder, der her i landet kunne medføre udvisning efter §§ 22-24, § 25, § 25 a, stk. 1 eller stk. 2, nr. 3, eller § 25 c, har truffet endelig afgørelse om udsendelse af en udlænding, der ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union. Er afgørelsen om udsendelse truffet på baggrund af et strafbart forhold, kan opholdstilladelsen alene inddrages, hvis udlændingen er dømt for en lovovertrædelse, der i det pågældende land kan medføre en straf af mindst 1 års fængsel. Stk. 3, 2. pkt., finder

tilsvarende anvendelse. Der kan ikke træffes afgørelse om inddragelse efter 1. pkt., hvis udlændingen er familiemedlem til en statsborger i et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, som har gjort brug af sin ret til fri bevægelighed, jf. § 2, stk. 4.

[…]

Stk. 9. Kommunalbestyrelsen kan uden samtykke fra en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse efter §§ 7-9, 9 b-9 f eller 9 q, afgive en udtalelse til Udlændingestyrelsen om forhold vedrørende den pågældende, som kommunalbestyrelsen skønner vil være af betydning for afgørelse af en sag efter stk. 1 eller 2. […]

[…]

Stk. 11. Ved afgørelser om inddragelse af opholdstilladelse efter stk. 4, der er begrundet i, at udlændingen er indberettet til SIS som uønsket, fordi den pågældende er omfattet af restriktive foranstaltninger i form af begrænsninger med hensyn til indrejse og gennemrejse besluttet af De Forenede Nationer eller Den Europæiske Union, finder bestemmelsen i § 26, stk. 2, tilsvarende anvendelse.

§ 19 a. Når en af betingelserne i § 19, stk. 1-5, er opfyldt, skal en opholdstilladelse efter § 7 og § 8, stk. 1 og 2, inddrages, medmindre dette vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser. En opholdstilladelse efter § 9, stk. 1, eller § 9 c, stk. 1, som er meddelt som følge af en familiemæssig tilknytning til en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, skal inddrages, hvis en af betingelserne i § 19, stk. 1-5, jf. stk. 7 eller 8, er opfyldt, medmindre dette vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser.

Stk. 2. Ved afgørelse om inddragelse af øvrige opholdstilladelser finder § 26, stk. 1, anvendelse, jf. dog § 19 b.

Stk. 3. Ved afgørelse om inddragelse af opholdstilladelse efter § 19, stk. 2, nr. 2 og 3, finder § 26, stk. 2, anvendelse.

…

§ 20. Er der i medfør af §§ 7 eller 8 givet opholdstilladelse til en udlænding, der er kommet hertil som led i en omfattende indstrømning af flygtninge, kan tilladelsen inddrages, såfremt tredjeland har erklæret sig villigt til at modtage og yde den pågældende beskyttelse eller de omstændigheder, der begrundede opholdstilladelsen, klart er bortfaldet.

…

Kapitel 3 a

Bortfald af opholdstilladelse og opholdsret af hensyn til statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller den offentlige orden

§ 21 b. En opholdstilladelse eller opholdsret bortfalder, hvis en udlænding opholder eller har opholdt sig uden for landet og der er grund til at antage, at udlændingen under opholdet uden for landet deltager eller har deltaget i aktiviteter, hvor dette kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden, medmindre bortfald vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser. For udlændinge, som er omfattet af EU-reglerne, kan bortfald af opholdsret kun ske i overensstemmelse med de principper, der efter EU-reglerne gælder for begrænsning af retten til fri bevægelighed.

Stk. 2. Det kan efter ansøgning bestemmes, at en opholdstilladelse eller opholdsret ikke skal anses for bortfaldet efter stk. 1, hvis udlændingen godtgør, at opholdet har eller har haft et anerkendelsesværdigt formål.

Stk. 3. Foreligger der oplysninger om, at en udlænding kan have til hensigt i udlandet at deltage i aktiviteter, hvor dette kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden, vejleder Udlændingestyrelsen udlændingen om reglerne om bortfald efter stk. 1.

Stk. 4. Hvis det trods rimelige bestræbelser herpå ikke er muligt på andre måder at meddele bortfaldet til udlændingen, optages bortfald af opholdstilladelse eller opholdsret som meddelelse i Statstidende.

Kapitel 4

Udvisning

§ 22. En udlænding, som har haft lovligt ophold her i landet i mere end de sidste 9 år, og en udlænding med opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, som har haft lovligt ophold her i landet i mere end de sidste 8 år, kan udvises, hvis

1) udlændingen idømmes ubetinget straf af mindst 3 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed,

2) udlændingen for flere strafbare forhold idømmes ubetinget straf af mindst 1 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed,
3) udlændingen idømmes ubetinget straf af mindst 1 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed, og tidligere her i landet er idømt ubetinget fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter,
4) udlændingen efter lov om euforiserende stoffer eller straffelovens § 191 eller § 290, når udbyttet er opnået ved overtrædelse af lov om euforiserende stoffer eller straffelovens § 191, idømmes ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter,
5) udlændingen efter § 59, stk. 8, eller straffelovens § 125 a idømmes ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter,
6) udlændingen efter bestemmelser i straffelovens kapitel 12 og 13 eller efter straffelovens § 119, stk. 1 og 2 og stk. 4, 2. pkt., jf. 1. pkt., § 119 b, § 123, § 136, § 180, § 181, § 183, stk. 1 og 2, § 183 a, § 184, stk. 1, § 186, stk. 1, § 187, stk. 1, § 193, stk. 1, § 208, stk. 1, § 210, stk. 1 og 3, jf. stk. 1, § 215, § 216, § 222, § 225, jf. §§ 216 og 222, § 226, § 235, § 237, § 241, 2. pkt., §§ 243-246, § 249, 2. pkt., § 250, § 252, stk. 1 og 2, § 253, stk. 2, § 260 a, § 261, stk. 2, § 262 a, § 276, jf. § 286, § 276 a, jf. § 286, §§ 278-283, jf. § 286, § 279, jf. § 285, hvis forholdet angår socialt bedrageri, § 288, § 289, § 289 a, § 290, stk. 2, § 291, stk. 1, jf. stk. 4, eller § 291, stk. 2, idømmes ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter,
7) udlændingen efter straffelovens §§ 260 eller 266 under henvisning til, at den pågældende har tvunget nogen til at indgå ægteskab, til at indgå i en religiøs vielse uden borgerlig gyldighed eller til at indgå i et andet ægteskabslignende forhold mod eget ønske eller har fastholdt nogen ved tvang i et sådant ægteskab eller forhold, idømmes ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter, eller
8) udlændingen efter straffelovens § 192 a, § 10, stk. 1, jf. §§ 1 og 2, i lov om våben og eksplosivstoffer, § 59, stk. 4, jf. § 18, stk. 1, i bekendtgørelse nr. 1444 af 1. december 2016 om våben og ammunition m.v., eller § 7, jf. §§ 1 og 2, i lov om knive og blankvåben m.v., idømmes ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter.

§ 23. En udlænding, som har haft lovligt ophold her i landet i mere end de sidste 5 år, kan udvises
1) af de grunde, der er nævnt i § 22,
2) hvis udlændingen idømmes ubetinget straf af mindst 1 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed,
3) hvis udlændingen for flere strafbare forhold idømmes ubetinget straf af mindst 6 måneders fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed, eller
4) hvis udlændingen idømmes ubetinget straf af mindst 6 måneders fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed, og tidligere her i landet er idømt ubetinget fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter.

§ 24. Andre udlændinge kan udvises
1) af de grunde, der er nævnt i §§ 22 eller 23, eller
2) hvis udlændingen idømmes betinget eller ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter.

§ 24 a. Ved afgørelse om udvisning ved dom skal der lægges vægt på, om udvisning må anses for særlig påkrævet på grund af
1) grovheden af den begåede kriminalitet,
2) længden af den idømte frihedsstraf,
3) den fare, skade eller krænkelse, der var forbundet med den begåede kriminalitet,
4) tidligere domme for strafbart forhold,
5) at udlændingen er tildelt en advarsel efter § 24 b,
6) at kriminaliteten er begået af flere i forening, eller
7) at kriminaliteten er særligt planlagt eller led i omfattende kriminalitet.

§ 24 b. Er der i medfør af § 26, stk. 2, ikke grundlag for at udvise en udlænding efter §§ 22-24, tildeles udlændingen en advarsel om, at hvis den pågældende begår nyt strafbart forhold, vil der ved en afgørelse om udvisning ved dom på det tidspunkt skulle lægges vægt på, om udvisning må anses for særlig påkrævet, fordi den pågældende ikke tidligere er udvist af den grund, at dette med sikkerhed ville være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, jf. § 26, stk. 2.

Stk. 2. Tildeles en udlænding en advarsel efter stk. 1, skal retten i forbindelse med dommens afsigelse vejlede udlændingen om betydningen heraf.

§ 25. En udlænding kan udvises, hvis
1) udlændingen må anses for en fare for statens sikkerhed, eller
2) udlændingen må anses for en alvorlig trussel mod den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed.

§ 25 a. En udlænding, som ikke har haft lovligt ophold her i landet i længere tid end de sidste 6 måneder, kan endvidere udvises, hvis
1) udlændingen uden for de i §§ 22-24 nævnte tilfælde er dømt for overtrædelse af § 42 a, stk. 7, 5. pkt., jf. § 60, stk. 1, hjemrejselovens § 23, stk. 1, jf. § 13, stk. 3, straffelovens §§ 119, 119 b, 243, 244, 266, 276-283 eller 290, toldlovens § 73, stk. 2, jf. stk. 1, nr. 1, lov om våben og eksplosivstoffer eller lov om knive og blankvåben m.v., eller udlændingen over for politiet har erkendt overtrædelsen eller er pågrebet under eller i umiddelbar tilknytning til udøvelsen af det strafbare forhold, eller
2) udlændingen er dømt for ulovlig besiddelse af euforiserende stoffer, eller udlændingen over for politiet har erkendt ulovlig besiddelse eller brug af euforiserende stoffer, eller der i øvrigt foreligger en særlig bestyrket mistanke.

Stk. 2. Efter indrejsen kan en udlænding, som ikke har haft lovligt ophold her i landet i længere tid end de sidste 6 måneder, desuden udvises, hvis:
1) Der efter det, som er oplyst om udlændingens forhold, er grund til at antage, at udlændingen vil tage ophold eller arbejde her i landet uden fornøden tilladelse. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog ikke udvises af denne grund.
2) Udlændingen ikke har de nødvendige midler til sit underhold både med hensyn til hele det påtænkte ophold i Schengenlandene og til enten hjemrejsen eller gennemrejsen til et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, og hvor den pågældende er sikret indrejse, og ikke er i stand til på lovlig vis at erhverve disse midler. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog ikke udvises af denne grund.
3) Andre hensyn til den offentlige orden, forholdet til fremmede magter, sikkerheds- eller sundhedsmæssige grunde eller hensynet til Schengenlandenes offentlige orden tilsiger, at udlændingen ikke bør have ophold her i landet. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog ikke udvises på grund af hensynet til Schengenlandenes offentlige orden eller forholdet til fremmede magter.
4) Udlændingen er fritaget for visum, jf. § 3, eller er meddelt visum, jf. §§ 4-4 b, og frafalder en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, som behandles efter § 53 b, eller hvis ansøgningen om asyl, der behandles efter § 53 b, bortfalder efter § 40, stk. 10. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog ikke udvises af denne grund.

§ 25 b. En udlænding kan udvises, hvis udlændingen opholder sig her i landet uden fornøden tilladelse.

...

§ 26. Ved afgørelsen om udvisning efter §§ 25 a-25 c skal der tages hensyn til, om udvisningen må antages at virke særlig belastende, navnlig på grund af
1) udlændingens tilknytning til det danske samfund,
2) udlændingens alder, helbredstilstand og andre personlige forhold,
3) udlændingens tilknytning til herboende personer,
4) udvisningens konsekvenser for udlændingens herboende nære familiemedlemmer, herunder i relation til hensynet til familiens enhed,
5) udlændingens manglende eller ringe tilknytning til hjemlandet eller andre lande, hvor udlændingen kan ventes at tage ophold, og
6) risikoen for, at udlændingen uden for de i § 7, stk. 1 og 2, eller § 8, stk. 1 og 2, nævnte tilfælde vil lide overlast i hjemlandet eller andre lande, hvor udlændingen kan ventes at tage ophold.

Stk. 2. En udlænding skal udvises efter §§ 22-24 og 25, medmindre dette med sikkerhed vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, jf. dog § 26 b.

§ 26 a. Ved afgørelsen om udvisning skal der tages særligt hensyn til, om de omstændigheder, som kan begrunde udvisning, er en følge af, at udlændingen har været udsat for menneskehandel, og om dette forhold taler imod udvisning.

§ 26 b. For udlændinge, som er omfattet af EU-reglerne, kan udvisning kun ske i overensstemmelse med de principper, der efter EU-reglerne gælder for begrænsning af retten til fri bevægelighed.

§ 26 c. En afgørelse om udvisning medfører, at udlændingens ret til ophold bortfalder.

§ 27. De i § 9 q, stk. 8, § 11, stk. 3, nr. 1, og stk. 5, § 17, stk. 1, 3. pkt., §§ 22, 23 og 25 a nævnte tidsrum regnes fra tidspunktet for udlændingens tilmelding til folkeregisteret eller, hvis ansøgningen om opholdstilladelse er indgivet her i landet, fra tidspunktet for ansøgningens indgivelse eller fra tidspunktet, hvor betingelserne for opholdstilladelsen er opfyldt, hvis dette tidspunkt ligger efter ansøgningstidspunktet.

Stk. 2. For så vidt angår udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse efter § 7, stk. 1-3, regnes de i stk. 1 nævnte tidsrum fra tidspunktet for den første meddelelse af opholdstilladelsen.

Stk. 3. Beregningen af de i stk. 1 nævnte tidsrum afbrydes, når en meddelt opholdstilladelse udløber, bortfalder eller inddrages af Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for International Rekruttering og Integration. Forlænges opholdstilladelsen, anses opholdstilladelsen ikke for bortfaldet, eller omgøres afgørelsen om inddragelse, regnes de i stk. 1 nævnte tidsrum fra de tidspunkter, der er angivet i stk. 1 og 2, i forhold til den tidligere meddelte opholdstilladelse.

Stk. 4. Ophold med en opholdstilladelse, der er opnået ved svig, anses ikke for lovligt ophold.

Stk. 5. Den tid, hvori en udlænding har været varetægtsfængslet forud for en senere domfældelse eller har udstået frihedsstraf eller været undergivet anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført ubetinget frihedsstraf, medregnes ikke i de i stk. 1 nævnte tidsrum.

...

Kapitel 5 a

Overførsel m.v. efter reglerne i Dublinforordningen

§ 29 a. En udlænding kan afvises eller overføres til en anden medlemsstat efter reglerne i Dublinforordningen eller efter en overenskomst eller et hertil svarende arrangement, som Danmark har indgået med et eller flere lande i tilslutning til Dublinforordningen.

Stk. 2. Ved Dublinforordningen forstås i denne lov Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 604/2013 af 26. juni 2013 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet af en tredjelandsstatsborger eller en statsløs i en af medlemsstaterne, med senere ændringer.

Kapitel 5 b

Afvisning af visse ansøgninger om opholdstilladelse efter § 7

§ 29 b. En ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 kan afvises, hvis udlændingen allerede har opnået beskyttelse i et land som omhandlet i § 29 a, stk. 1.

...

Kapitel 6

Regler om indrejseforbud, udrejsefrist, processuelt ophold, opsættende virkning og frihedsberøvelse

...

§ 31. En udlænding må ikke udsendes til et land, hvor den pågældende risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, eller hvor udlændingen ikke er beskyttet mod videresendelse til et sådant land.

Stk. 2. En udlænding, der er omfattet af § 7, stk. 1, må ikke udsendes til et land, hvor den pågældende risikerer forfølgelse af de i flygtningekonventionen af 28. juli 1951, artikel 1 A, nævnte grunde, eller hvor udlændingen ikke er beskyttet mod videresendelse til et sådant land. Dette gælder ikke, hvis udlændingen med rimelig grund må anses for en fare for statens sikkerhed, eller hvis udlændingen efter endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet, jf. dog stk. 1.

Indrejseforbud

§ 32. Der fastsættes et indrejseforbud, hvorefter den pågældende udlænding ikke uden tilladelse på ny må indrejse og opholde sig på det i afgørelsen fastsatte område, jf. dog stk. 2 og 3, i følgende tilfælde:
1) Udlændingen er udvist.
2) Udlændingen er pålagt at udrejse af landet straks eller udrejser ikke i overensstemmelse med udrejsefristen efter § 33, stk. 2.
3) Udlændingen er omfattet af restriktive foranstaltninger i form af begrænsninger med hensyn til indrejse og gennemrejse besluttet af De Forenede Nationer eller Den Europæiske Union.
4) Udlændingen er optaget på den liste, der er nævnt i § 29 c, stk. 1.
5) Udlændingens opholdstilladelse eller opholdsret er bortfaldet efter § 21 b, stk. 1.
6) Der er truffet afgørelse om, at udlændingen ikke har medvirket til sin udrejse i medfør af hjemrejselovens § 3, stk. 2.

Stk. 2. Der fastsættes alene indrejseforbud for en udlænding, som er omfattet af EU-reglerne, hvis den pågældende er udvist af hensyn til den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed.

Stk. 3. Der kan i særlige tilfælde, herunder af hensyn til familiens enhed, undlades fastsat et indrejseforbud, hvis udlændingen udvises efter § 25 a, stk. 2, eller § 25 b, eller hvis udlændingen er omfattet af stk. 1, nr. 2 eller 6.

Stk. 4. Indrejseforbud meddeles, jf. dog stk. 5, med følgende varighed:
1) En periode på 2 år, hvis udlændingen udvises efter § 25 a eller § 25 b, eller udlændingen er meddelt et indrejseforbud efter stk. 1, nr. 2 eller 6, jf. dog nr. 3.
2) En periode på 4 år, hvis udlændingen udvises efter § 22, § 23 eller § 24 og idømmes en betinget fængselsstraf eller idømmes en ubetinget fængselsstraf af indtil 3 måneders varighed eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter eller varighed, jf. dog nr. 5, eller hvis udlændingen udvises efter § 25 c.
3) En periode på 5 år, hvis udlændingen udvises efter § 25, nr. 2, når udlændingen anses for en alvorlig trussel mod den offentlige sundhed, eller hvis udlændingen er tredjelandsstatsborger og er meddelt et indrejseforbud efter stk. 1, nr. 2 eller 6, eller i forbindelse med udvisning efter § 25 a, stk. 2, eller § 25 b, og er indrejst i strid med et indrejseforbud, der tidligere er meddelt efter stk. 1, nr. 2, eller i forbindelse med udvisning efter § 25 a, stk. 2, eller § 25 b, eller i strid med et indrejseforbud meddelt af en anden medlemsstat og opdateret i SIS.
4) En periode på 6 år, hvis udlændingen udvises efter § 22, § 23 eller § 24 og idømmes en ubetinget fængselsstraf af mere end 3 måneder og indtil 1 års varighed eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed.
5) En periode på mindst 6 år, hvis udlændingen udvises efter § 22, nr. 4-8, § 23, nr. 1, jf. § 22, nr. 4-8, eller § 24, nr. 1, jf. § 22, nr. 4-8, eller hvis udlændingen er udvist ved dom og ikke har haft lovligt ophold her i landet i længere tid end de sidste 6 måneder.
6) En periode på 12 år, hvis udlændingen udvises efter § 22, § 23 eller § 24 og idømmes en ubetinget fængselsstraf af mere end 1 års og indtil 1 år og 6 måneders varighed eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed.
7) For bestandig, hvis udlændingen udvises efter § 22, § 23 eller § 24 og idømmes en ubetinget fængselsstraf af mere end 1 år og 6 måneders varighed eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed.
8) For bestandig, hvis udlændingen udvises efter § 25, nr. 1, eller efter § 25, nr. 2, når udlændingen anses for en alvorlig trussel mod den offentlige orden eller sikkerhed.
9) For bestandig, hvis indrejseforbuddet er meddelt efter stk. 1, nr. 5.
10) For så længe udlændingen er omfattet af de restriktive foranstaltninger, der er nævnt i stk. 1, nr. 3, eller er optaget på den liste, der er nævnt i stk. 1, nr. 4.

Stk. 5. Der kan meddeles et indrejseforbud af kortere varighed i følgende tilfælde:
1) Udlændingen udvises efter § 22, § 23 eller § 24, og et indrejseforbud af den varighed, der er nævnt i stk. 4, vil indebære, at udvisning med sikkerhed vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser.
2) Udlændingen er meddelt et indrejseforbud efter stk. 1, nr. 2 eller 6, eller i forbindelse med udvisning efter § 25 a, stk. 2, § 25 b eller § 25, nr. 2, når udlændingen anses for en alvorlig trussel mod den offentlige sundhed, og ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiemæssige og sociale tilknytninger, taler for, at der meddeles et indrejseforbud af kortere varighed end anført i stk. 4, nr. 1 og 3.
3) Et indrejseforbud for bestandig efter stk. 4, nr. 8 eller 9, vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser.

Stk. 6. Et indrejseforbud regnes fra datoen for udrejsen eller udsendelsen af det område, som indrejseforbuddet vedrører, jf. dog 4. og 5. pkt. Indrejseforbud efter stk. 1, nr. 3 og 4, regnes fra den dato, hvor udlændingen opfylder betingelserne for at blive meddelt indrejseforbud efter bestemmelserne. Indrejseforbud efter stk. 1, nr. 5, regnes fra datoen for konstateringen af,

at udlændingen opfylder betingelserne for at blive meddelt indrejseforbud, hvis udlændingen opholder sig uden for Danmark. Er udlændingen i henhold til regler fastsat i medfør af § 1 a, stk. 2, i lov om fuldbyrdelse af straf m.v. indsat til fuldbyrdelse af en fængselsstraf eller forvaring eller anbragt i henhold til regler fastsat i medfør af hjemrejselovens § 1 a, stk. 4, i Kosovo, regnes indrejseforbuddet fra datoen for udrejsen eller udsendelsen derfra. Er udlændingen tilbageført her til landet, regnes indrejseforbuddet dog fra datoen for den efterfølgende udrejse af Danmark.

Stk. 7. Et indrejseforbud, der er meddelt en udlænding, som er omfattet af EU-reglerne, ophæves efter ansøgning, hvis den pågældendes personlige adfærd ikke længere kan anses for at udgøre en reel, umiddelbar og tilstrækkelig alvorlig trussel imod den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed. I vurderingen inddrages enhver ændring af de forhold, der begrundede udstedelsen af indrejseforbuddet. Der skal tages stilling til en ansøgning om ophævelse af indrejseforbuddet inden 6 måneder fra ansøgningens indgivelse. Uden for de tilfælde, der er nævnt i 1. pkt., kan et indrejseforbud efter stk. 1, nr. 2 eller 6, eller i forbindelse med udvisning efter § 25 a, stk. 2, eller § 25 b, ophæves, hvis ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor. Herudover kan et indrejseforbud efter stk. 1, nr. 2, ophæves, hvis udlændingen har forladt landet i overensstemmelse med en fastsat udrejsefrist.

Stk. 8. Et indrejseforbud bortfalder i følgende tilfælde:

1) Når den pågældende under de i § 10, stk. 3-6, nævnte betingelser meddeles opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q.

2) Når den pågældende, efter at der er foretaget en vurdering svarende til den i stk. 7, 1. og 2. pkt., nævnte vurdering, får udstedt et registreringsbevis eller opholdskort, jf. § 6.

3) Når den pågældende ophører med at være omfattet af de restriktive foranstaltninger som nævnt i stk. 1, nr. 3.

4) Når den pågældende ophører med at være optaget på listen som nævnt i § 29 c, stk. 1.

Stk. 9. Et indrejseforbud, der er meddelt i medfør af stk. 1, nr. 2 eller 6, kan forkortes, hvis en udlænding medvirker til udrejsen, jf. hjemrejselovens § 3, stk. 3. Indrejseforbuddet kan ikke forkortes til mindre end halvdelen af det allerede meddelte.

Stk. 10. Et indrejseforbud, der er meddelt i medfør af stk. 1, nr. 1, eller stk. 2, kan forkortes i forbindelse med en afgørelse efter §§ 50-50 b, hvis varigheden af det meddelte indrejseforbud, jf. stk. 4, indebærer, at opretholdelse af udvisningen med sikkerhed vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser.

§ 32 a. Afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 og afgørelser om bortfald, nægtelse af forlængelse eller inddragelse af en opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, skal tillige indeholde afgørelse om, hvorvidt udlændingen kan udsendes, hvis denne ikke udrejser frivilligt, jf. § 31.

§ 32 b. En afgørelse om, at en udlænding, der er meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, ikke kan udsendes af landet, jf. § 31, skal ændres, hvis det grundlag, som er angivet i afgørelsen, ikke længere er til stede.

Fastsættelse af udrejsefrist

§ 33. En afgørelse eller beslutning, hvorved det meddeles en udlænding, at vedkommende i medfør af reglerne i kapitel 1 og 3-4 a ikke har ret til at opholde sig i landet, skal indeholde en frist for udrejse. En afgørelse eller beslutning efter 1. pkt. skal meddeles skriftligt og indeholde oplysninger om reglerne i § 33 b. Efter anmodning gives udlændingen en skriftlig eller mundtlig oversættelse af de vigtigste elementer i afgørelsen eller beslutningen på et sprog, vedkommende forstår eller med rimelighed kan formodes at forstå.

Stk. 2. I afgørelser, der er omfattet af stk. 1, 1. pkt., fastsættes udrejsefristen til 1 måned, hvis udlændingen er statsborger i et andet nordisk land og har haft bopæl her i landet, hvis udlændingen er omfattet af de regler, der er nævnt i § 2, stk. 4, (EU-reglerne), eller hvis udlændingen hidtil har haft opholdstilladelse. I afgørelser om afslag på ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 b og § 9 c, stk. 3, nr. 2, fastsættes udrejsefristen til 15 dage. For andre udlændinge fastsættes udrejsefristen til 7 dage. I påtrængende tilfælde fastsættes udrejsefristen altid til straks. Påtrængende tilfælde foreligger navnlig, når udlændingen er til fare for statens sikkerhed eller en alvorlig trussel mod den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed, når udlændingen har begået et strafbart forhold, når der er tale om svig eller en åbenbart grundløs ansøgning, eller når der er risiko for, at udlændingen vil forsvinde eller unddrage sig udsendelse. Risiko for, at udlændingen vil forsvinde eller unddrage sig udsendelse, foreligger, når udlændingen ikke har medvirket under eller har lagt hindringer i vejen for sagens behandling, eller når der i øvrigt på baggrund af oplysningerne om udlændingen og opholdets varighed og karakter er grund til at antage, at udlændingen vil forsvinde eller unddrage sig udsendelse. Det kan ikke anses for et påtrængende tilfælde, at der er risiko for, at udlændingen vil forsvinde, hvis udlændingen er statsborger i et af de lande, der er nævnt i § 2, stk. 1.

Stk. 3. Stadfæstes en afgørelse, der er tillagt opsættende virkning efter § 33 b eller § 53 a, stk. 2, 4. pkt., eller frafaldes en sådan klage, fastsættes der en ny frist for udrejse efter reglerne i stk. 2. For en udlænding, som er meddelt afslag på opholdstilladelse efter § 7, og som inden 14 dage fra tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse oplyser, at vedkommende ikke ønsker afgørelsen behandlet efter § 53 a, stk. 2, 4. pkt., fastsættes en frist for udrejse efter reglerne i stk. 2.

Stk. 4. En udrejsefrist efter stk. 2 kan fastsættes til et senere tidspunkt eller forlænges, hvis særlige grunde, herunder opholdets varighed, hensynet til skolesøgende børn eller anden familiemæssig og social tilknytning, taler herfor. Afgørelsen skal meddeles skriftligt.

Stk. 5. Er udvisning sket ved dom, fastsættes udrejsefristen til straks, jf. dog stk. 8. Udrejsefristen regnes fra tidspunktet for løsladelse eller udskrivning fra hospital eller forvaring. Er dommen betinget, eller er udvisning sket ved dom til ambulant behandling med mulighed for frihedsberøvelse, regnes fristen fra tidspunktet for endelig dom i sagen eller, hvis den pågældende ikke har været til stede ved domsafsigelsen, fra dommens forkyndelse.

Stk. 6. Er udlændingen i henhold til regler fastsat i medfør af § 1 a, stk. 2, i lov om fuldbyrdelse af straf m.v. indsat til fuldbyrdelse af en fængselsstraf eller forvaring eller anbragt i henhold til regler fastsat i medfør af hjemrejselovens § 1 a, stk. 4, i Kosovo, vedrører udrejsefristen, jf. stk. 1, 1. pkt., og stk. 5, udrejse derfra. Er udlændingen under fuldbyrdelsen af fængselsstraffen eller forvaringen tilbageført her til landet med henblik på at udrejse, vedrører udrejsefristen dog udrejse af Danmark.

Stk. 7. Har en udlænding været udsat for menneskehandel, fastsætter Udlændingestyrelsen efter anmodning udrejsefristen til 30 dage, medmindre særlige grunde taler derimod. Udrejsefristen kan efter anmodning fastsættes til et senere tidspunkt eller forlænges, hvis særlige grunde taler derfor, eller hvis udlændingen samarbejder om en forberedt hjemsendelse. Udrejsefristen kan højst udgøre 120 dage.

Stk. 8. Stk. 7 finder tilsvarende anvendelse for en udlænding, der har været udsat for menneskehandel og er udvist ved dom.

Processuelt ophold

§ 33 a. En udlænding har ret til at blive her i landet under behandlingen af en ansøgning om opholdstilladelse efter §§ 7 eller 9 d eller en ansøgning om opholdstilladelse, som tillades indgivet her i landet efter § 9, stk. 24, § 9 a, stk. 5 eller 6, § 9 c, stk. 6, § 9 f, stk. 9, § 9 i, stk. 4, § 9 j, stk. 2, § 9 k, stk. 2, § 9 l, stk. 2, § 9 m, stk. 3, § 9 n, stk. 2, § 9 p, stk. 2, eller § 9 q, stk. 11.

Stk. 2. En udlænding kan meddeles ret til at blive her i landet under behandlingen af en anmodning om genoptagelse af en afgørelse efter § 7, når anmodningen er indgivet inden udrejsefristens udløb.

Stk. 3. Når ganske særlige grunde taler derfor, kan en udlænding meddeles ret til at blive her i landet under behandlingen af følgende sager:

1) Anmodning om genoptagelse af en afgørelse efter § 7, når anmodningen er indgivet efter udrejsefristens udløb.
2) Ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 b.
3) Ansøgning om opholdstilladelse efter §§ 9-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q til en udlænding med indrejseforbud, jf. § 10, stk. 4.
4) Anmodning om genoptagelse af en afgørelse efter §§ 9-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q.

Stk. 4. Stk. 1-3 finder tilsvarende anvendelse for en udlænding, der afsoner en fængselsstraf eller dom til forvaring i henhold til regler fastsat i medfør af § 1 a, stk. 2, i lov om fuldbyrdelse af straf m.v. eller er anbragt i henhold til regler fastsat i medfør af hjemrejselovens § 1 a, stk. 4.

Opsættende virkning

§ 33 b. Der tillægges opsættende virkning i følgende tilfælde:

1) Ved afgørelser som nævnt i § 33, stk. 1, der påklages, inden 7 dage efter at afgørelsen er meddelt udlændingen, hvis den pågældende enten er omfattet af EU-reglerne, jf. dog stk. 2, 2. pkt., er statsborger i et andet nordisk land og har haft bopæl her i landet eller hidtil har haft opholdstilladelse med mulighed for varigt ophold her i landet. Opsættende virkning kan dog nægtes, hvis ganske særlige grunde taler derfor.
2) Ved afgørelser om afslag på opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 3, nr. 2, eller om nægtelse af forlængelse, inddragelse eller bortfald af en opholdstilladelse meddelt efter § 9 c, stk. 3, nr. 2, der påklages, inden 7 dage efter at afgørelsen er meddelt den pågældende.
3) Ved afgørelser om afslag på opholdstilladelse efter § 9 e eller om inddragelse af en opholdstilladelse efter § 9 e, der påklages, inden 7 dage efter at afgørelsen er meddelt udlændingen, hvis den pågældende er omfattet af persongruppen angivet i § 9 e.
4) Ved ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse, som tillades indgivet her i landet efter § 9, stk. 24, § 9 a, stk. 7, § 9 c, stk. 6, § 9 f, stk. 9, § 9 i, stk. 5, § 9 j, stk. 3, § 9 k, stk. 3, § 9 l, stk. 3, § 9 m, stk. 4, § 9 n, stk. 3, § 9 p, stk. 3, eller § 9 q, stk. 12.
5) Ved ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse efter § 9 b, der er indgivet rettidigt.

Stk. 2. Klage over en afgørelse, der ikke er omfattet af stk. 1 eller § 53 a, stk. 2, 5. pkt., kan kun tillægges opsættende virkning, hvis særlige grunde taler derfor. Det samme gælder klage over en afgørelse om udvisning efter §§ 25 a eller 25 b af en udlænding, som er omfattet af EU-reglerne, men som forud for udvisningen alene har opholdt sig midlertidigt her i landet, jf.

§ 2, stk. 1 eller 2. Tilsvarende gælder ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse efter § 9 b, der ikke er indgivet rettidigt.

...

Kapitel 7

Kontrollen med udlændinges indrejse, ophold og udrejse m.v.

...

§ 40. En udlænding skal meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, inddrages eller bortfalde, eller om udlændingen opholder sig eller arbejder lovligt her i landet. Udlændingen skal efter tilsigelse give personligt møde og på begæring stille sit pas eller sin rejselegitimation til rådighed ved behandlingen af ansøgninger i henhold til loven. Udlændingen skal oplyses om, at de oplysninger, der er nævnt i 1. og 2. pkt., kan videregives til efterretningstjenesterne og anklagemyndigheden efter reglerne i kapitel 7 a. Andre personer, som skønnes at kunne bidrage med oplysninger til brug for sagens behandling, kan pålægges at meddele de i 1. pkt. nævnte oplysninger.

Stk. 2. Udlændingestyrelsen og Flygtningenævnet kan, hvis hensynet til sagens oplysning taler herfor, i sager om opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8, i sager efter §§ 17, 17 a, 18, 18 a eller 21 b om bortfald af en opholdstilladelse, der er meddelt efter §§ 7 eller 8, og i sager efter § 19 om inddragelse af en opholdstilladelse, der er meddelt efter §§ 7 eller 8, efter en konkret vurdering beslutte at inddrage oplysninger fra andre sager om opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8, andre sager efter §§ 17, 17 a, 18, 18 a og 21 b om bortfald af en opholdstilladelse, der er meddelt efter §§ 7 eller 8, eller andre sager efter § 19 om inddragelse af en opholdstilladelse, der er meddelt efter §§ 7 eller 8. Udlændingestyrelsen og Flygtningenævnet kan endvidere, hvis hensynet til sagens oplysning taler herfor, beslutte, at to eller flere sager som nævnt i 1. pkt. skal behandles sammen.

Stk. 3. Den, der beskæftiger eller har beskæftiget en udlænding, som har eller har haft opholds- og arbejdstilladelse i Danmark efter § 9 a, stk. 2, nr. 1-9 og 11-14, skal meddele Styrelsen for International Rekruttering og Integration de oplysninger, som er nødvendige til kontrol af, om betingelserne for arbejdstilladelsen er eller har været overholdt.

Stk. 4. Udgifter som en udlænding måtte have afholdt med henblik på at tilvejebringe oplysninger til brug for behandlingen af en sag efter denne lov, kan alene kræves betalt af udlændingemyndighederne, hvis myndighederne, forinden oplysningerne er tilvejebragt, har givet skriftligt tilsagn herom.

Stk. 5. En udlænding skal meddele de oplysninger om sine økonomiske forhold, som er nødvendige til bedømmelse af, om Udlændingestyrelsen kan pålægge udlændingen at tilbagebetale udgifterne til udlændingens underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser eller ophold på et indkvarteringssted omfattet af § 42 a, stk. 5, jf. § 42 a, stk. 4.

Stk. 6. Afgiver en person en erklæring til oplysning i sager, der henhører under denne lov, kan udlændingemyndighederne kræve, at erklæringen afgives på tro og love.

Stk. 7. Den, der ved at afgive en urigtig erklæring eller på anden måde medvirker eller søger at medvirke til, at en udlænding opnår en opholdstilladelse, et registreringsbevis eller et opholdskort, jf. § 6, ved svig, skal erstatte de udgifter, der påføres staten ved udlændingens indrejse, ophold og udrejse og ved udlændingesagens behandling.

Stk. 8. Til oplysning i sager, der henhører under denne lov, kan der optages forhør i retten, jf. retsplejelovens § 1018.

Stk. 9. Dokumenter og genstande, der må antages at være af betydning for at fastslå en udlændings identitet eller tilknytning til andre lande, eller som må antages at være af betydning for sagens oplysning, kan tages i bevaring, hvis det skønnes fornødent. Endvidere kan aktiver, der kan anvendes til dækning af de i § 42 a, stk. 4, 1. pkt., nævnte udgifter, tages i bevaring. Ved beslaglæggelse af aktiver finder reglerne i retsplejelovens §§ 509-516 tilsvarende anvendelse, dog således at aktiver af en værdi af indtil 10.000 kr. og aktiver, som har en særlig personlig betydning for den pågældende, ikke tages i bevaring. Retsplejelovens kapitel 72 og 73 og reglerne om beslaglæggelse i retsplejelovens kapitel 74 finder anvendelse i samme omfang som i sager, der angår forbrydelser, der kan medføre fængselsstraf.

Stk. 10. Udebliver en udlænding, der har ansøgt om opholdstilladelse efter § 7, efter at være tilsagt personligt til at møde hos Udlændingestyrelsen uden anmeldt lovligt forfald, bortfalder udlændingens ansøgning om opholdstilladelse efter § 7. Tilsigelsen skal indeholde oplysning om virkningerne af udeblivelse. Udlændingestyrelsen kan i særlige tilfælde beslutte, at en ansøgning ikke skal anses for bortfaldet.

Stk. 11. Ved behandlingen af en ansøgning om visum efter § 4 eller § 4 a, stk. 1, kan Udlændingestyrelsen tilsige den herboende reference til at give personligt møde hos Udlændingestyrelsen og fremvise legitimation, der godtgør den pågældendes identitet. Udebliver referencen efter at være tilsagt til at møde hos Udlændingestyrelsen uden anmeldt lovligt forfald, kan der gives afslag på visumansøgningen. Tilsigelsen skal indeholde oplysning om virkningerne af udeblivelse.

Stk. 12. En ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 b eller efter § 9 c, når ansøgningen vedrører en udlænding, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, eller efter § 9 e behandles ikke, hvis den myndighed, der skal træffe

afgørelsen, ikke er bekendt med udlændingens opholdssted. Det samme gælder for en anmodning om genoptagelse af en afgørelse efter §§ 7 eller 9 b eller efter § 9 c, når afgørelsen vedrører en udlænding, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, eller efter § 9 e.

...

§ 40 i. Nationalt ID-center afgiver udtalelser og yder rådgivning og bistand til offentlige myndigheder i forhold til spørgsmål om fastlæggelse og kontrol af identiteten på udlændinge, når dette har betydning for myndighedernes opgavevaretagelse. Nationalt ID-center etablerer endvidere et id-netværk.

Stk. 2. De offentlige myndigheder, som udlændinge- og integrationsministeren i medfør af stk. 7 kan beslutte skal være omfattet af stk. 1, kan uden udlændingens samtykke videregive oplysninger, herunder oplysninger om udlændingens rent private forhold og andre fortrolige oplysninger, til Nationalt ID-center, hvis videregivelsen er nødvendig for varetagelsen af centerets funktioner.

Stk. 3. Oplysninger, som Nationalt ID-center modtager i medfør af stk. 2, registreres og opbevares i en database, der føres af centeret, og kan behandles af centeret til de formål, der er nævnt i stk. 1, 1. pkt.

Stk. 4. Nationalt ID-center udøver sine funktioner i fuld uafhængighed.

Stk. 5. Fastlæggelsen af Nationalt ID-centers overordnede strategi, prioriteringer og indsatsområder såvel som retningslinjerne for centerets langsigtede virksomhed og udvikling sker i Nationalt ID-centers referencegruppe. Nationalt ID-centers leder deltager i referencegruppens møder.

Stk. 6. Nationalt ID-center afgiver en årlig beretning om sin virksomhed til udlændinge og integrationsministeren. Beretningen offentliggøres.

Stk. 7. Udlændinge- og integrationsministeren kan fastsætte nærmere regler om, hvilke offentlige myndigheder der er omfattet af stk. 1.

...

Kapitel 7 a

Udveksling af oplysninger mellem udlændingemyndighederne og efterretningstjenesterne og anklagemyndigheden m.v.

§ 45 a. Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration, Hjemrejsestyrelsen, Udlændinge- og Integrationsministeriet, Flygtningenævnet og Udlændingenævnet kan uden udlændingens samtykke videregive oplysninger fra en sag efter denne lov eller hjemrejseloven til efterretningstjenesterne, i det omfang videregivelsen kan have betydning for efterretningstjenesternes varetagelse af sikkerhedsmæssige opgaver.

Stk. 2. Efterretningstjenesterne kan uden udlændingens samtykke videregive oplysninger om en udlænding til Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration, Hjemrejsestyrelsen, Udlændinge- og Integrationsministeriet, Flygtningenævnet og Udlændingenævnet i det omfang videregivelsen kan have betydning for disse myndigheders behandling af en sag efter denne lov eller hjemrejseloven.

Stk. 3. Efterretningstjenesterne kan uden udlændingens samtykke indbyrdes udveksle oplysninger som nævnt i stk. 1 og 2.

Stk. 4. Efterretningstjenesterne kan uden udlændingens samtykke elektronisk indhente oplysninger om en udlænding fra registre og systemer i Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration, Hjemrejsestyrelsen, Udlændinge- og Integrationsministeriet, Flygtningenævnet og Udlændingenævnet i det omfang indhentelsen kan have betydning for efterretningstjenesternes varetagelse af sikkerhedsmæssige opgaver.

[...]

§ 45 b. Til brug for behandlingen af en sag efter denne lov vurderer justitsministeren, om udlændingen må anses for en fare for statens sikkerhed. Denne vurdering lægges til grund ved afgørelsen af sagen.

Stk. 2. Justitsministeren kan bestemme, at de oplysninger, der er indgået i vurderingen efter stk. 1, af sikkerhedsmæssige grunde ikke kan videregives til den udlænding, vurderingen angår. Justitsministeren kan endvidere bestemme, at oplysninger som nævnt i 1. pkt. af sikkerhedsmæssige grunde ikke kan videregives til den udlændingemyndighed, der skal træffe afgørelse i sagen.

§ 45 c. Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration, Hjemrejsestyrelsen, Udlændinge- og Integrationsministeriet, Flygtningenævnet og Udlændingenævnet kan uden udlændingens samtykke videregive oplysninger fra en sag efter denne lov eller hjemrejseloven til anklagemyndigheden med henblik på anklagemyndighedens beslutning om, hvorvidt tiltale skal rejses for forbrydelser begået i eller uden for Danmark.

Stk. 2. De myndigheder, der er nævnt i stk. 1, kan endvidere efter anmodning fra anklagemyndigheden uden samtykke fra udlændingen videregive oplysninger fra en eller flere sager efter denne lov eller hjemrejseloven, i det omfang videregivelsen må

antages at have betydning for anklagemyndighedens identifikation og strafforfølgning af personer, der kan mistænkes for forbrydelser med en strafferamme på 6 år eller derover begået i eller uden for Danmark.

Stk. 3. De myndigheder, der er nævnt i stk. 1, kan endvidere efter anmodning fra anklagemyndigheden uden samtykke fra udlændingen videregive oplysninger fra en eller flere sager efter denne lov eller hjemrejseloven, i det omfang videregivelsen må antages at have betydning for anklagemyndighedens identifikation af ofre for eller vidner til en konkret forbrydelse med en strafferamme på 6 år eller derover begået i eller uden for Danmark.

Kapitel 7 b

Domstolsbehandling af visse beslutninger om administrativ udvisning m.v.

§ 45 d. Reglerne i dette kapitel finder anvendelse på domstolenes behandling af sager om
1) prøvelse af en farevurdering efter § 45 b eller en afgørelse om udvisning efter § 25, nr. 1,
2) frihedsberøvelse efter hjemrejselovens § 16, stk. 7, af en udlænding med henblik på at sikre muligheden for udvisning efter denne lovs § 25, nr. 1,
3) ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, fra en udlænding, som er udvist efter § 25, nr. 1,
4) afgørelse om udsendelse efter § 31 af en udlænding, der tidligere har haft opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og som er udvist efter § 25, nr. 1, og
5) afgørelse efter § 32 b, når udlændingen er udvist efter § 25, nr. 1.

Stk. 2. Sager omfattet af dette kapitel indbringes for Københavns Byret af justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger hertil. I afgørelsen af sagen ved byretten deltager 3 dommere. Retten kan dog bestemme, at der i behandlingen af en sag om frihedsberøvelse efter hjemrejselovens § 16, stk. 7, jf. stk. 1, nr. 2, i denne paragraf, alene deltager 1 dommer. Justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger hertil, kan lade personer, der er ansat i Politiets Efterretningstjeneste møde for sig i retten som rettergangsfuldmægtig.

Stk. 3. Sagens indbringelse for retten har opsættende virkning, når udlændingen opholder sig her i landet. Sagens indbringelse for retten hindrer dog ikke iværksættelse og opretholdelse af frihedsberøvelse efter hjemrejselovens § 16, stk. 7, jf. stk. 1, nr. 2, i denne paragraf, medmindre retten bestemmer det.

Stk. 4. §§ 37 a-e finder tilsvarende anvendelse i sager om frihedsberøvelse efter hjemrejselovens § 16, stk. 7, jf. stk. 1, nr. 2, i denne paragraf.

§ 45 e. Som parter i sagen anses udlændingen og den, der indbringer sagen for retten efter § 45 d, stk. 2.

Stk. 2. Retten beskikker en advokat for udlændingen. Retten beskikker endvidere en særlig advokat til at varetage udlændingens interesser og på vegne af denne udøve partsbeføjelser med hensyn til oplysninger omfattet af § 45 b, stk. 2. Om salær og godtgørelse for udlæg til advokaten og den særlige advokat gælder samme regler som i tilfælde, hvor der er meddelt fri proces, jf. retsplejelovens kapitel 31.

Stk. 3. Den særlige advokat efter stk. 2 skal underrettes om alle retsmøder i sagen og er berettiget til at deltage i disse. Den særlige advokat skal gøres bekendt med og have udleveret kopi af det materiale, som indgår i sagen for retten. Justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger hertil, kan dog bestemme, at der af sikkerhedsmæssige grunde ikke udleveres kopi til den særlige advokat. Spørgsmålet herom skal på begæring af den særlige advokat indbringes for retten af den, som efter § 45 d, stk. 2, har indbragt sagen for retten.

Stk. 4. Retten bestemmer, hvordan en udlænding, der opholder sig i udlandet, og som har indrejseforbud, jf. § 32, jf. § 25, nr. 1, får lejlighed til at udtale sig over for retten.

§ 45 f. Oplysninger omfattet af § 45 b, stk. 2, videregives til den særlige advokat beskikket efter § 45 e, stk. 2. Når sådanne oplysninger er videregivet til den særlige advokat, må vedkommende ikke drøfte sagen med udlændingen eller dennes advokat og må ikke udtale sig i retsmøder, hvor udlændingen eller dennes advokat er til stede. Udlændingen og dennes advokat kan til enhver tid give skriftlige meddelelser til den særlige advokat om sagen.

Stk. 2. Retten kan af egen drift eller efter begæring fra den særlige advokat beskikket efter § 45 e, stk. 2, beslutte, at oplysninger, der er indgået i justitsministerens vurdering efter § 45 b, stk. 1, videregives til udlændingen og dennes advokat, hvis sikkerhedsmæssige forhold ikke kan begrunde justitsministerens bestemmelse efter § 45 b, stk. 2. Afgørelsen træffes ved kendelse, og efter at den særlige advokat og den, som efter § 45 d, stk. 2, har indbragt sagen for retten, har haft lejlighed til at udtale sig. Kendelsen kan kæres af de i 2. pkt. nævnte personer. Kære af en afgørelse om, at oplysninger videregives, har opsættende virkning.

Stk. 3. Har retten truffet afgørelse efter stk. 2, 1. pkt., kan justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger hertil, bestemme, at de pågældende oplysninger ikke indgår i sagen for retten.

Stk. 4. Ingen må deltage som dommer i sagen, hvis den pågældende har truffet afgørelse efter stk. 2, 1. pkt., eller i øvrigt har haft adgang til oplysninger omfattet af en sådan afgørelse og justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger hertil, har truffet beslutning efter stk. 3 om, at de pågældende oplysninger ikke indgår i sagen for retten.

§ 45 g. Den del af et retsmøde, der angår, eller hvor der fremlægges eller behandles oplysninger omfattet af § 45 b, stk. 2, og som ikke er omfattet af § 45 f, stk. 2, holdes for lukkede døre. I denne del af et retsmøde deltager den særlige advokat beskikket efter § 45 e, stk. 2, men ikke udlændingen og dennes advokat.

Stk. 2. Retten bestemmer, hvordan retsmøder, der efter stk. 1 helt eller delvis holdes for lukkede døre, gennemføres.

§ 45 h. Retten træffer afgørelse, efter at parterne og den særlige advokat beskikket efter § 45 e, stk. 2, har haft lejlighed til at udtale sig.

Stk. 2. Rettens afgørelse om frihedsberøvelse, jf. § 45 d, stk. 1, nr. 2, træffes ved kendelse. § 37, stk. 3-5, finder i øvrigt tilsvarende anvendelse.

Stk. 3. Rettens afgørelse om udvisning, opholdstilladelse og udsendelse, jf. § 45 d, stk. 1, nr. 1 og 3-5, træffes ved dom. Hvis rettens afgørelse går ud på at opretholde afgørelsen om udvisning, at nægte opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, eller på, at udsendelse ikke vil være i strid med § 31, skal afgørelsen indeholde en frist for udrejse, hvorved udlændingen pålægges at udrejse straks.

Stk. 4. Til brug for rettens afgørelse efter § 45 d, stk. 1, nr. 3-5, anmoder retten Flygtningenævnet om en udtalelse, efter at parterne og den særlige advokat beskikket efter § 45 e, stk. 2, har haft lejlighed til at udtale sig.

§ 45 i. Hvis byrettens afgørelse efter § 45 d, stk. 1, nr. 3-5, går ud på at nægte opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, eller på, at udsendelse ikke vil være i strid med § 31, anses sagen for anket til landsretten, medmindre udlændingen skriftligt over for retten eller i et retsmøde giver afkald herpå. Anke efter 1. pkt. har opsættende virkning.

§ 45 j. Justitsministeren antager et antal advokater, der kan beskikkes efter § 45 e, stk. 2, 2. pkt., og efter § 8 F, stk. 3, 1. pkt., i lov om dansk indfødsret. Justitsministeren kan fastsætte nærmere regler om de pågældende advokater, herunder om vagtordninger, om vederlag for at stå til rådighed og om sikkerhedsmæssige spørgsmål.

§ 45 k. Reglerne i dette kapitel om sagens behandling i byretten gælder tilsvarende for sagens behandling i landsretten og Højesteret.

Stk. 2. Reglerne i retsplejelovens kapitel 43 a samt regler i retsplejeloven, der henviser hertil, finder i øvrigt tilsvarende anvendelse.

Kapitel 8

Kompetence- og klageregler m.v.

§ 46. Afgørelser efter denne lov træffes med de undtagelser, der fremgår af stk. 2-5 og 10, og af § 4 d, stk. 3 og 4, § 9, stk. 25, 26 og 35-37, §§ 46 a-49, §§ 50-50 b, § 51, stk. 2, 2. pkt., § 56 a, stk. 1-5, § 58 i og § 58j, jf. dog § 58 d, 2. pkt., af Udlændingestyrelsen.

Stk. 2. Afgørelser efter § 9 a, § 9 h, stk. 1, nr. 4-10, 15 og 17, § 9 h, stk. 8, 1. pkt., jf. § 9 h, stk. 1, nr. 4-10, 15 og 17, og stk. 3, og §§ 9 i-9 n og 9 p, afgørelser vedrørende forlængelse, bortfald og inddragelse af opholdstilladelser meddelt efter §§ 9 a, 9 i-9 n og 9 p bortset fra afgørelser om bortfald efter § 21 b samt afgørelser efter §§ 33 og 33 a og § 33 b, stk. 1, nr. 4, i forbindelse med sådanne sager træffes af Styrelsen for International Rekruttering og Integration. Afgørelser om udstedelse, forlængelse og inddragelse af registreringsbeviser og opholdskort til udlændinge, der er omfattet af EU-reglerne, og konstatering af ophør af en opholdsret efter EU-reglerne, jf. § 6, træffes af Styrelsen for International Rekruttering og Integration. Det samme gælder afgørelser efter § 4 a, stk. 2, i forlængelse af at en udlænding er meddelt opholdstilladelse efter § 9 a, §§ 9 i-9 n eller 9 p, og afgørelser efter § 32, stk. 1, nr. 2, når Styrelsen for International Rekruttering og Integration har pålagt udlændingen at udrejse straks, eller når udlændingen ikke udrejser i overensstemmelse med en udrejsefrist, der er fastsat af Styrelsen for International Rekruttering og Integration.

Stk. 3. Afgørelse om optagelse af fingeraftryk efter § 40 a, stk. 2, nr. 4, og optagelse af personfotografi efter § 40 b, stk. 2, nr. 3, og afgørelse om meddelelse af indrejseforbud efter § 32, stk. 1, nr. 6, og om forkortelse af et allerede meddelt indrejseforbud efter § 32, stk. 9, træffes af Hjemrejsestyrelsen. Hjemrejsestyrelsen kan under en udlændings afsoning af en fængselsstraf eller dom til forvaring i henhold til regler fastsat i medfør af § 1 a, stk. 2, i lov om fuldbyrdelse af straf m.v. eller anbringelse i henhold til regler fastsat i medfør af hjemrejselovens § 1 a, stk. 4, træffe afgørelse om optagelse af fingeraftryk og personfotografi efter § 40 a, stk. 1, nr. 1, og § 40 b, stk. 1.

Stk. 4. Afgørelser efter § 9 b, afgørelser vedrørende forlængelse og inddragelse af opholdstilladelse meddelt efter § 9 b og afgørelser efter § 33 a, stk. 3, nr. 2, og § 33 b, stk. 1, nr. 5, og stk. 2, 3. pkt., træffes af udlændinge- og integrationsministeren.

Stk. 5. Afgørelser efter § 9 h, stk. 9, 2. og 3. pkt., træffes af Udlændingenævnet i sager, hvor Styrelsen for International Rekruttering og Integration eller Udlændingestyrelsen har truffet afgørelse på baggrund af en ansøgning omfattet af § 9 h, stk. 1 og 3.

Stk. 6. Afgørelser om tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. § 11, til udlændinge med opholdstilladelse efter § 9 a og §§ 9 i-9 n og 9 p træffes af Udlændingestyrelsen, efter at Styrelsen for International Rekruttering og Integration har truffet afgørelse om, hvorvidt grundlaget for opholdstilladelse fortsat er til stede.

Stk. 7. Afgørelser om tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. § 11, til udlændinge med opholdstilladelse efter § 9 b træffes af Udlændingestyrelsen, efter at udlændinge- og integrationsministeren har truffet afgørelse om, hvorvidt grundlaget for opholdstilladelsen fortsat er til stede.

Stk. 8. Afgørelser om laissez-passer efter § 39 a, stk. 2, kan foruden af Udlændingestyrelsen, jf. stk. 1, træffes af Styrelsen for International Rekruttering og Integration.

Stk. 9. Afgørelse om forlængelse af udrejsefrist efter § 33, stk. 4, træffes af den myndighed, som har truffet den afgørelse, udrejsefristen knytter sig til, eller, hvis forlængelse sker som følge af indgåelse af en hjemrejsekontrakt eller Hjemrejsestyrelsens afgørelse herom, jf. § 5, stk. 2 eller 3, i hjemrejseloven, af Hjemrejsestyrelsen.

Stk. 10. Hjemrejsestyrelsen kan ændre en udrejsefrist efter § 33, stk. 2, 4. pkt., til straks, når Hjemrejsestyrelsen har truffet afgørelse om, at en udlænding ikke medvirker til sin udrejse efter hjemrejselovens § 3, stk. 2.

Stk. 11. Hjemrejsestyrelsen fastsætter efter § 33, stk. 5, udrejsefristen til straks.

§ 46 a. Udlændingestyrelsens, Hjemrejsestyrelsens og Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser efter denne lov kan påklages til Udlændingenævnet, jf. dog stk. 4, 5 og 7 og § 53 a.

Stk. 2. Udlændingenævnet kan endvidere behandle klager over:

1) Udlændingestyrelsens og Styrelsen for International Rekruttering og Integrations konstatering af, at en opholdstilladelse meddelt efter § 9, § 9 a, § 9 c, stk. 1, eller §§ 9 d-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q er bortfaldet, jf. §§ 17-18. Det samme gælder klager over afslag på ansøgninger om, at en opholdstilladelse ikke skal anses for bortfaldet, jf. § 17, stk. 2 og 3, og § 17 a, stk. 2.

2) Styrelsen for International Rekruttering og Integrations konstatering af, at en opholdsret efter § 6 er ophørt.

3) Politiets afgørelser efter § 28, stk. 1-4 og stk. 7, 3. pkt., § 34, § 40 a, stk. 1, nr. 2, stk. 2, nr. 1-3 og 5, stk. 3, 1. pkt., og stk. 4-9, § 40 b, stk. 2, nr. 1 og 4, stk. 3, 1. pkt., og stk. 4-9, § 43, stk. 2, og § 48, stk. 4.

4) Afgørelser, der træffes i 1. instans af en færøsk myndighed i medfør af § 46 i, jf. dog stk. 6, nr. 8.

Stk. 3. Klage til Udlændingenævnet over de afgørelser, der er nævnt i stk. 1 og 2, skal være indgivet, inden 8 uger efter at klageren har fået meddelelse om afgørelsen. Udlændingenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, kan i særlige tilfælde beslutte, at en klage skal behandles, selv om klagen er indgivet efter udløb af fristen.

Stk. 4. Udlændingestyrelsens afgørelser vedrørende opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 2, kan påklages til udlændinge- og integrationsministeren. Det samme gælder Udlændingestyrelsens konstatering af, at en opholdstilladelse meddelt efter § 9 c, stk. 2, er bortfaldet, jf. §§ 17-18, og klager over afslag på ansøgninger om, at en sådan opholdstilladelse ikke skal anses for bortfaldet, jf. § 17, stk. 2 og 3, og § 17 a, stk. 2.

Stk. 5. Udlændingestyrelsens afgørelser om afholdelse af udgifter til sundhedsmæssige ydelser og sociale foranstaltninger, jf. § 42 a, stk. 1 og 2, vedrørende udlændinge, der er omfattet af Udlændingestyrelsens forsørgelsesforpligtelse efter § 42 a, stk. 1 og 2, jf. dog stk. 3 og 4, kan påklages til Ankestyrelsen. Kapitel 9 og 10 i lov om retssikkerhed og administration af det sociale område finder anvendelse på sådanne afgørelser.

Stk. 6. En dansk diplomatisk eller konsulær repræsentations afgørelse om afslag på en ansøgning om visum eller om annullering eller inddragelse af et allerede meddelt visum, jf. § 47, stk. 3, kan påklages til Udlændingestyrelsen.

Stk. 7. Følgende afgørelser kan ikke påklages:

1) Udlændingestyrelsens og Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser om afvisning, der er truffet efter regler udstedt i medfør af § 9 g, stk. 1, 2. pkt., og stk. 2, 2. pkt., og afgørelser efter § 9 g, stk. 3, § 9 h, stk. 8, 1. pkt., § 9 h, stk. 9, 1. pkt., jf. stk. 5, 1. pkt., jf. stk. 1, § 9 h, stk. 18, § 11, stk. 10, § 27, § 29 c, stk. 1, § 32 a, § 33, stk. 1, 2 og 5-7, §§ 33 a og 33 b, § 40, stk. 12, § 42 a, stk. 7, 4. pkt., § 42 b, stk. 1, 3 og 7-9, § 42 d, stk. 2, § 46 e og § 53 b. En afgørelse efter § 42 a, stk. 7, 4. pkt., om separat indkvartering, jf. § 42 a, stk. 7, 3. pkt., kan dog påklages.

2) Udlændingestyrelsens og Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser om afkortning af varigheden af en opholdstilladelse meddelt efter § 9, § 9 a, § 9 c, stk. 1, eller §§ 9 d-9 f, 9 i-n, 9 p eller 9 q på grund af udløb af udlændingens pas eller rejselegitimation.

3) Udlændingestyrelsens og de danske diplomatiske og konsulære repræsentationers afgørelser efter § 4 d.

4) Udlændingestyrelsens afgørelser om spærring af dansk udstedt rejselegitimation i Det Centrale Pasregister i medfør af § 39 a, stk. 11.

5) Udlændingestyrelsens afgørelser efter § 42 k og § 42 l, for så vidt angår boligens geografiske placering.

6) Udlændingestyrelsens afgørelser i sager om klager over anvendelse af reglerne i kapitel 9 a.
7) Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser om varsel, jf. § 19, stk. 1, nr. 14, 2. pkt.
8) Afgørelser om opsættende virkning efter § 33 b, der træffes af en færøsk myndighed i medfør af § 46 i.
9) Hjemrejsestyrelsens afgørelser om fastsættelse af udrejsefrist efter § 33, stk. 5.
10) Hjemrejsestyrelsens afgørelser om forlængelse af en udrejsefrist efter § 33, stk. 4, hvis forlængelse sker som følge af indgåelse af en hjemrejsekontrakt eller Hjemrejsestyrelsens afgørelse herom, jf. § 5, stk. 2 eller 3, i hjemrejseloven.

Stk. 8. Udlændingestyrelsens beslutning om, at der ikke er særlige grunde til at antage, at en uledsaget udlænding, der inden det fyldte 18. år har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, ikke bør gennemgå en asylsagsprocedure, jf. § 9 c, stk. 3, nr. 1, kan ikke påklages. Endvidere kan Udlændingestyrelsens og Styrelsen for International Rekruttering og Integrations beslutninger om betaling af udgifter forbundet med tilvejebringelsen af oplysninger til brug for behandlingen af en sag efter denne lov, jf. § 40, stk. 4, ikke påklages.

Stk. 9. Udlændinge- og integrationsministeren kan fastsætte nærmere regler om klagefrist for de typer af afgørelser, der er omfattet af stk. 6.

§ 46 b. Udenrigsministeriet bistår politiet, Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration, Hjemrejsestyrelsen, Flygtningenævnet, Udlændingenævnet, domstolene og udlændinge- og integrationsministeren med at indhente nærmere oplysninger til brug for behandlingen af sager eller grupper af sager efter denne lov eller hjemrejseloven.

...

§ 46 g. Afgørelser efter § 25, nr. 1, træffes af Udlændinge- og Integrationsministeriet.

Stk. 2. En afgørelse efter stk. 1 om, at udlændingen udvises, indbringes for retten efter reglerne i kapitel 7 b, medmindre udlændingen skriftligt over for Udlændinge- og Integrationsministeriet giver afkald herpå.

§ 46 h. Afgørelse om opholdstilladelse til en udlænding, der er udvist efter § 25, nr. 1, og som påberåber sig at være omfattet af § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og i den forbindelse afgørelse om udsendelse efter § 32 a, samt afgørelse om udsendelse efter § 31 af en udlænding, der tidligere har haft opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og som er blevet udvist efter § 25, nr. 1, træffes af retten efter reglerne i kapitel 7 b.

...

§ 47 b. En ansøgning om opholdstilladelse efter §§ 9, 9 a, 9 c-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q afvises, hvis ansøgeren i forbindelse med ansøgningens indgivelse ikke vil afgive personfotografi, jf. §§ 12 a og 40 f. Dette gælder dog ikke, hvis ansøgeren er under 18 år og hensigten er, at ansøgeren skal have fast ophold hos forældremyndighedens indehaver. 1. og 2. pkt. finder tilsvarende anvendelse for en ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse, der er meddelt efter §§ 9-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q.

Stk. 2. En ansøgning om opholdstilladelse efter §§ 9, 9 a, 9 c-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q afvises, hvis ansøgeren i forbindelse med ansøgningens indgivelse ikke vil medvirke til optagelse af fingeraftryk, jf. §§ 12 a og 40 f. Dette gælder dog ikke, hvis ansøgeren af fysiske grunde ikke er i stand hertil, hvis ansøgeren er under 6 år, eller hvis ansøgeren er under 18 år og hensigten er, at ansøgeren skal have fast ophold hos forældremyndighedens indehaver. 1. og 2. pkt. finder tilsvarende anvendelse for en ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse, der er meddelt efter §§ 9-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q.

...

§ 48 a. Påberåber en udlænding sig at være omfattet af § 7, træffer Udlændingestyrelsen snarest muligt afgørelse om afvisning eller overførsel efter reglerne i kapitel 5 a eller 5 b eller om afvisning efter § 28, stk. 1, nr. 1, 2, 6 eller 7, eller § 28, stk. 2 eller 3, jf. stk. 1, nr. 1, 2, 6 eller 7, eller udvisning efter § 25, nr. 2, eller § 25 b og i givet fald udsendelse. Dette gælder tilsvarende for udlændinge, der opholder sig i Danmark uden opholdstilladelse, og som har søgt asyl i en anden medlemsstat uden at have opnået international beskyttelse. Udsendelse efter 1. pkt. må dog kun finde sted til et land, der har tiltrådt og faktisk respekterer flygtningekonventionen af 28. juli 1951, og hvor der er adgang til en forsvarlig asylprocedure. Udsendelse efter 1. pkt. må ikke finde sted til et land, hvor udlændingen vil være i risiko for dødsstraf eller for at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, eller hvor der ikke er beskyttelse mod videresendelse til et sådant land. 1. pkt. finder ikke anvendelse, hvis politiet efter § 28, stk. 7, 3. pkt., har truffet afgørelse om afvisning ved indrejsen.

Stk. 2. Ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 behandles ikke, før Udlændingestyrelsen har truffet afgørelse om undladelse af afvisning, udvisning, overførsel eller udsendelse, jf. stk. 1.

Stk. 3. Træffer Udlændingestyrelsen afgørelse om undladelse af afvisning, udvisning, overførsel eller udsendelse, skal Udlændingestyrelsen gøre asylansøgeren bekendt med adgangen til at sætte sig i forbindelse med Dansk Flygtningehjælp.

Udlændinge- og integrationsministeren kan fastsætte regler, hvorefter Udlændingestyrelsen forud for Udlændingestyrelsens afgørelse skal gøre en asylansøger bekendt med adgangen til at sætte sig i forbindelse med Dansk Flygtningehjælp.

§ 48 b. Anmoder en anden medlemsstat Danmark om at overtage eller tilbagetage en udlænding efter reglerne i kapitel 5 a, tager Udlændingestyrelsen snarest muligt stilling til og besvarer anmodningen.

...

§ 48 e. Politiet registrerer en udlænding, der ansøger om opholdstilladelse i medfør af § 7, med navn, fødselsdata og nationalitet på baggrund af oplysninger fra udlændingen eller data, der fremgår af dokumenter vedrørende den pågældende udlænding. Politiet registrerer desuden personfotografi og fingeraftryk af udlændingen, jf. §§ 40 a og 40 b. I forbindelse med registreringen udsteder Udlændingestyrelsen et asylansøgerkort til udlændingen.

Stk. 2. Når Udlændingestyrelsen har truffet afgørelse om, at en udlænding, der påberåber sig at være omfattet af § 7, kan opholde sig her i landet under asylsagens behandling, registrerer Udlændingestyrelsen udlændingen som asylansøger.

Stk. 3. Til brug for Udlændingestyrelsens afgørelse efter stk. 2 foretager Udlændingestyrelsen en undersøgelse med henblik på at fastlægge udlændingens identitet, nationalitet og rejserute samt indhente andre nødvendige oplysninger. Udlændingestyrelsen kan til brug for identitetsfastlæggelsen med udlændingens samtykke iværksætte nødvendige personundersøgelser, herunder aldersundersøgelse, sprogtest eller dna-test.

Stk. 4. Udlændingestyrelsen forestår i øvrigt sagens oplysning bortset fra i sager, der er omfattet af kapitel 7 b.

...

§ 49. Når en udlænding dømmes for strafbart forhold, afgøres det efter anklagemyndighedens påstand ved dommen, om den pågældende skal udvises i medfør af §§ 22-24 eller 25 c eller tildeles en advarsel i medfør af § 24 b. Træffes der bestemmelse om udvisning, skal dommen indeholde bestemmelse om indrejseforbuddets varighed, jf. § 32, stk. 1-5. Dommen skal ledsages af en vejledning om indrejseforbuddets omfang og retsvirkninger.

Stk. 2. Frafalder anklagemyndigheden tiltale mod en udlænding for et strafbart forhold, der kan medføre udvisning efter de i stk. 1 nævnte bestemmelser, kan det som et vilkår for tiltalefrafaldet fastsættes, at udlændingen skal udvises med et nærmere angivet indrejseforbud. Bestemmelserne i retsplejelovens § 723 finder tilsvarende anvendelse. Rettens afgørelse om godkendelse af et vilkår om udvisning træffes ved kendelse, der kan påkæres efter reglen i retsplejelovens kapitel 85.

Stk. 3. I det omfang udlændingen ikke efter retsplejelovens almindelige regler har fået beskikket en forsvarer, skal der ved behandlingen af de i stk. 1 og 2 nævnte sager efter anmodning beskikkes en forsvarer for den pågældende.

§ 49 a. Forud for udsendelse af en udlænding, som har haft opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og som er udvist ved dom, jf. § 49, stk. 1, træffer Udlændingestyrelsen afgørelse om, hvorvidt udlændingen kan udsendes, jf. § 31, medmindre udlændingen samtykker i udsendelsen. En afgørelse om, at udlændingen ikke kan udsendes, jf. § 31, skal tillige indeholde afgørelse om meddelelse eller nægtelse af opholdstilladelse efter § 7.

§ 49 b. Udlændingestyrelsen undersøger hvert halve år, eller når der i øvrigt er anledning hertil, om der er grundlag for at træffe afgørelse efter § 32 b.

Stk. 2. I sager om en udlænding, der er udvist efter § 25, nr. 1, undersøger justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger hertil, hvert halve år, eller når der i øvrigt er anledning dertil, om der er grundlag for at indbringe sagen for retten med henblik på en afgørelse efter § 32 b, jf. kapitel 7 b.

§ 50. Er udvisning efter § 49, stk. 1, ikke iværksat, kan en udlænding, som påberåber sig, at der er indtrådt væsentlige ændringer i udlændingens forhold, jf. § 26, begære spørgsmålet om udvisningens ophævelse, herunder indrejseforbuddets varighed, jf. § 32, stk. 10, indbragt for retten ved anklagemyndighedens foranstaltning. Begæring herom kan, medmindre der foreligger ganske særlige grunde, fremsættes tidligst 6 måneder og skal fremsættes senest 2 måneder før, udvisningen kan forventes iværksat. Fremsættes begæringen senere, kan retten beslutte at behandle sagen, såfremt fristoverskridelsen må anses for undskyldelig.

Stk. 2. Straffelovens § 59, stk. 2, finder tilsvarende anvendelse. Begæringen kan afvises af retten, såfremt det er åbenbart, at der ikke er indtrådt væsentlige ændringer i udlændingens forhold. Afvises begæringen ikke, beskikkes der efter anmodning en forsvarer for udlændingen. Retten kan, når det må anses for nødvendigt for at sikre udlændingens tilstedeværelse under sagen, indtil en eventuel bestemmelse om udvisning kan iværksættes, bestemme, at udlændingen skal underkastes frihedsberøvelse. § 34, § 37, stk. 3 og 6, §§ 37 a-37 e og hjemrejselovens §§ 11 og 12 finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 3. Rettens afgørelse træffes ved kendelse, der kan påkæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 85.

§ 50 a. Er udvisning sket ved dom, hvorved en udlænding efter reglerne i straffelovens §§ 68-70 er dømt til forvaring eller anbringelse, træffer retten i forbindelse med en afgørelse efter straffelovens § 72 om ændring af foranstaltningen, der indebærer udskrivning fra hospital eller forvaring, samtidig bestemmelse om ophævelse af udvisningen, hvis udlændingens helbredsmæssige tilstand afgørende taler imod, at udsendelse finder sted. Retten tager i forbindelse hermed stilling til, om der er indtrådt væsentlige ændringer i udlændingens forhold, jf. § 26, og om ændringerne er så væsentlige, at udvisningen skal ophæves eller varigheden af det meddelte indrejseforbud skal forkortes, jf. § 32, stk. 10.

Stk. 2. Er en udvist udlænding efter reglerne i straffelovens §§ 68-70 uden for de i stk. 1 nævnte tilfælde undergivet en strafferetlig retsfølge, der indebærer frihedsberøvelse, indbringer anklagemyndigheden i forbindelse med udskrivning fra hospital spørgsmålet om ophævelse af udvisningen for retten. Taler udlændingens helbredsmæssige tilstand afgørende imod, at udsendelse finder sted, eller er der indtrådt væsentlige ændringer i udlændingens forhold, jf. § 26, ophæver retten udvisningen eller forkorter varigheden af det meddelte indrejseforbud, jf. § 32, stk. 10. Retten beskikker en forsvarer for udlændingen. Rettens afgørelse træffes ved kendelse, der kan påkæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 85. Retten kan bestemme, at udlændingen skal varetægtsfængsles, når der er bestemte grunde til at anse dette for nødvendigt for at sikre udlændingens tilstedeværelse.

...

§ 53. Flygtningenævnet består af en formand og næstformænd (formandskabet) og andre medlemmer. Flygtningenævnets medlemmer er uafhængige og kan ikke modtage eller søge instruktion fra den beskikkende eller indstillende myndighed eller organisation. Retsplejelovens §§ 49-50 finder tilsvarende anvendelse med hensyn til Flygtningenævnets medlemmer.

Stk. 2. Flygtningenævnets formand skal være landsdommer eller højesteretsdommer, og næstformændene skal være dommere. De andre medlemmer skal være advokater eller gøre tjeneste i Udlændinge- og Integrationsministeriets departement, dog ikke Flygtningenævnets sekretariat.

Stk. 3. Flygtningenævnets medlemmer beskikkes af Flygtningenævnets formandskab. Dommerne beskikkes efter indstilling fra Domstolsstyrelsen, advokaterne beskikkes efter indstilling fra Advokatrådet, og de øvrige medlemmer beskikkes efter indstilling fra udlændinge- og integrationsministeren.

Stk. 4. Flygtningenævnets medlemmer beskikkes for en periode på 4 år. Et medlem har ret til genbeskikkelse for en periode på yderligere 4 år. Flygtningenævnets formand har ud over retten til genbeskikkelse nævnt i 2. pkt. ret til genbeskikkelse for en periode på yderligere 4 år. Herudover kan genbeskikkelse ikke finde sted. Flygtningenævnets medlemmer kan kun afsættes ved dom. Et medlem udtræder, når betingelserne for medlemmets beskikkelse ikke længere er opfyldt. Beskikkelsen ophører senest ved udgangen af den måned, hvori den pågældende fylder 70 år.

Stk. 5. Flygtningenævnets formand vælges af Flygtningenævnets formandskab.

Stk. 6. Ved Flygtningenævnets behandling af en sag medvirker formanden eller en næstformand, en advokat og et medlem, der gør tjeneste i Udlændinge- og Integrationsministeriets departement, jf. dog stk. 8-15.

Stk. 7. Drøftelse af spørgsmål om almindelige retningslinjer for nævnets arbejde m.v. sker i nævnets koordinationsudvalg, der sammensættes som nævnt i stk. 6 og så vidt muligt består af faste medlemmer.

Stk. 8. Sager vedrørende opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 3, behandles af formanden eller en næstformand alene. En sag efter 1. pkt. kan i helt særlige tilfælde henvises til behandling efter stk. 6.

Stk. 9. Sager om identitetsfastlæggelse, tilbagerejsetilladelse og laissez-passer vedrørende udlændinge, der har påberåbt sig at være omfattet af eller er meddelt opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8 eller 9 c, stk. 2 eller 3, behandles af formanden eller en næstformand alene. En sag efter 1. pkt. kan i helt særlige tilfælde henvises til behandling efter stk. 6.

Stk. 10. Sager vedrørende afvisning eller overførsel efter reglerne i kapitel 5 a eller 5 b behandles af formanden eller en næstformand alene. En sag efter 1. pkt. kan i helt særlige tilfælde henvises til behandling efter stk. 6.

Stk. 11. Sager, hvor Udlændingestyrelsen efter forelæggelse for Dansk Flygtningehjælp ikke har truffet bestemmelse efter § 53 b, stk. 1, om, at afgørelsen ikke kan indbringes for Flygtningenævnet, behandles af formanden eller en næstformand alene, medmindre der er grund til at antage, at nævnet vil ændre Udlændingestyrelsens afgørelse.

Stk. 12. Sager, hvor betingelserne for at opnå asyl åbenbart må anses for at være opfyldt, kan behandles af formanden eller en næstformand alene.

Stk. 13. Sager vedrørende afgørelse om varigheden af en tidsbegrænset opholdstilladelse meddelt efter § 7, stk. 1 og 2, og § 8 kan behandles af formanden eller en næstformand alene.

Stk. 14. Sager, hvor der er anmodet om genoptagelse af en afgørelse truffet af Flygtningenævnet, kan behandles af formanden eller en næstformand alene, når der ikke er grund til at antage, at nævnet vil ændre sin afgørelse.

Stk. 15. Sager om forlængelse af udrejsefristen efter § 33, stk. 4, behandles af formanden eller en næstformand alene. Dog kan sådanne sager i helt særlige tilfælde henvises til behandling efter stk. 6.

Stk. 16. Hjemrejsestyrelsen stiller sekretariatsbistand til rådighed for Flygtningenævnet.

Stk. 17. Flygtningenævnets formand kan ad hoc-beskikke et medlem, der er udtrådt af nævnet, til at votere i en sag, som den pågældende tidligere har deltaget i behandlingen af. Har det medlem, der tidligere har deltaget i behandlingen af en sag,

forfald, kan formanden udpege eller ad hoc-beskikke et enkelt medlem, der træder i det pågældende medlems sted under sagens fortsatte behandling.

§ 53 a. For Flygtningenævnet kan indbringes klager over afgørelser, som Udlændingestyrelsen har truffet om følgende spørgsmål, jf. dog § 53 b, stk. 1:
1) Afvisning eller overførsel efter reglerne i kapitel 5 a eller 5 b.
2) Nægtelse af opholdstilladelse til en udlænding, der påberåber sig at være omfattet af § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og i den forbindelse udsendelse efter § 32 a.
3) Bortfald efter §§ 17, 17 a og 21 b, nægtelse af forlængelse efter § 11, stk. 2, og inddragelse efter §§ 19 eller 20 af en opholdstilladelse, der er givet efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og i den forbindelse udsendelse efter § 32 a, og afgørelser efter § 33, stk. 4, truffet i forbindelse med disse bestemmelser.
4) Nægtelse af udstedelse af dansk rejsedokument for flygtninge eller inddragelse af et sådant rejsedokument.
5) Udsendelse efter § 32 b og § 49 a.
6) Afgørelser om varigheden af en tidsbegrænset opholdstilladelse meddelt efter § 7, stk. 1 og 2, og § 8.
7) Afslag på opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 3, eller nægtelse af forlængelse, inddragelse eller bortfald af opholdstilladelse meddelt efter § 9 c, stk. 3.
8) Afgørelser om identitetsfastlæggelse, tilbagerejsetilladelse og laissez-passer vedrørende udlændinge, der har påberåbt sig at være omfattet af eller er meddelt opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8 eller § 9 c, stk. 2 eller 3.

Stk. 2. Klage til Flygtningenævnet over Udlændingestyrelsens afgørelse om afvisning eller overførsel efter reglerne i kapitel 5 a eller 5 b, der indgives til Udlændingestyrelsen, senere end 7 dage efter at udlændingen har fået meddelelse om afgørelsen, afvises. Klage til Flygtningenævnet over Udlændingestyrelsens afgørelse om varigheden af en tidsbegrænset opholdstilladelse meddelt efter § 7, stk. 1 og 2, og § 8, der indgives til Udlændingestyrelsen, senere end 4 uger efter at udlændingen har fået meddelelse om afgørelsen, afvises. Afslår Udlændingestyrelsen at give opholdstilladelse efter § 7 til en udlænding, der opholder sig her i landet, eller der afsoner en fængselsstraf eller dom til forvaring i henhold til regler fastsat i medfør af § 1 a, stk. 2, i lov om fuldbyrdelse af straf m.v. eller er anbragt i henhold til regler fastsat i medfør af hjemrejselovens § 1 a, stk. 4, træffer Udlændingestyrelsen afgørelse om nægtelse af forlængelse eller om inddragelse af en opholdstilladelse meddelt efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, eller træffer Udlændingestyrelsen efter § 32 b eller § 49 a afgørelse om, at en udsendelse ikke vil være i strid med § 31, anses afgørelsen for påklaget til Flygtningenævnet. For så vidt angår udlændinge, der af Udlændingestyrelsen er meddelt afslag på opholdstilladelse efter § 7, anses afgørelsen dog først for påklaget til Flygtningenævnet efter 14 dage fra tidspunktet for, at Udlændingestyrelsens afgørelse er kommet til udlændingens kundskab. Påklage af en afgørelse som nævnt i stk. 1, nr. 1-3, 5 og 6, har opsættende virkning. 5. pkt. finder ikke anvendelse på klager over afgørelser om afvisning efter reglerne i kapitel 5 b eller på klager over afgørelser om bortfald efter § 21 b, stk. 1, når udlændingen på tidspunktet for klagen opholder sig i udlandet, medmindre udlændingen afsoner en fængselsstraf eller dom til forvaring i henhold til regler fastsat i medfør af § 1 a, stk. 2, i lov om fuldbyrdelse af straf m.v. eller er anbragt i henhold til regler fastsat i medfør af hjemrejselovens § 1 a, stk. 4.

Stk. 3. Udlændingestyrelsens afgørelser som nævnt i stk. 1 skal indeholde oplysning om reglerne i stk. 1 og 2.

Stk. 4. Politiet kan uden udlændingens samtykke videregive oplysninger om en udlændings strafbare forhold, herunder om sigtelser for strafbare forhold, til Udlændingestyrelsen eller Flygtningenævnet, hvis den pågældende har ansøgt om opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, eller er omfattet af § 42 a, stk. 2, jf. stk. 3.

§ 53 b. Udlændingestyrelsen kan efter forelæggelse for Dansk Flygtningehjælp bestemme, at afgørelsen i en sag om opholdstilladelse efter § 7 ikke kan indbringes for Flygtningenævnet, når ansøgningen må anses for åbenbart grundløs, herunder når
1) den identitet, som ansøgeren påberåber sig, åbenbart er urigtig,
2) de omstændigheder, som ansøgeren påberåber sig, åbenbart ikke kan føre til meddelelse af opholdstilladelse efter § 7,
3) de omstændigheder, som ansøgeren påberåber sig, efter Flygtningenævnets praksis åbenbart ikke kan føre til meddelelse af opholdstilladelse efter § 7,
4) de omstændigheder, som ansøgeren påberåber sig, åbenbart ikke stemmer overens med generelle baggrundsoplysninger om forholdene i ansøgerens hjemland eller tidligere opholdsland,
5) de omstændigheder, som ansøgeren påberåber sig, åbenbart ikke stemmer overens med andre konkrete oplysninger om ansøgerens forhold, eller
6) de omstændigheder, som ansøgeren påberåber sig, åbenbart må anses for utroværdige, herunder som følge af ansøgerens skiftende, modstridende eller usandsynlige forklaringer.

Stk. 2. Udlændingestyrelsen kan, medmindre væsentlige hensyn taler derimod, bestemme, at Dansk Flygtningehjælp samme dag, som Udlændingestyrelsen forelægger en sag for Dansk Flygtningehjælp efter stk. 1, skal meddele Udlændingestyrelsen, om Dansk Flygtningehjælp er enig i Udlændingestyrelsens vurdering af, at ansøgningen må anses for åbenbart grundløs.

Udlændingestyrelsen kan endvidere bestemme, at Udlændingestyrelsens afhøring af ansøgeren og Dansk Flygtningehjælps samtale med ansøgeren skal finde sted i lokaler i nær tilknytning til hinanden.

Stk. 3. Udlændingestyrelsen underretter Flygtningenævnet om afgørelser, som ikke har kunnet indbringes for nævnet, fordi Udlændingestyrelsen har truffet bestemmelse herom efter stk. 1. Flygtningenævnet kan bestemme, at bestemte grupper af sager skal kunne indbringes for nævnet.

Stk. 4. Udlændinge- og integrationsministeren kan fastsætte regler om, at Dansk Flygtningehjælps samtaler med ansøgere, der afsoner en fængselsstraf eller dom til forvaring i henhold til regler fastsat i medfør af § 1 a, stk. 2, i lov om fuldbyrdelse af straf m.v. eller er anbragt i henhold til regler fastsat i medfør af hjemrejselovens § 1 a, stk. 4, afholdes via telefonmøde, telekommunikation med billede eller lignende kommunikationsmiddel.

§ 53 c. Forinden retten træffer afgørelse vedrørende en ansøgning om opholdstilladelse fra eller udsendelse af en udlænding efter § 45 d, stk. 1, nr. 3-5, skal Flygtningenævnet på begæring afgive en udtalelse til brug herfor.

§ 54. Indbringes en afgørelse for Flygtningenævnet, fremsender Udlændingestyrelsen sagens akter til nævnet med oplysninger om den påklagede afgørelse, en kort redegørelse for de omstændigheder, der påberåbes, samt sagens bevisligheder. Nævnet drager i øvrigt selv omsorg for sagens oplysning og træffer bestemmelse om afhøring af udlændingen og vidner og om tilvejebringelse af andre bevismidler.

Stk. 2. Under nævnets behandling af en klage over Udlændingestyrelsens afgørelse i en sag vedrørende ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 kan Flygtningenævnets formand eller en af næstformændene beslutte, at der ikke kan fremlægges dokumenter eller andre bevismidler, som kunne være fremlagt under Udlændingestyrelsens behandling af sagen. Under nævnets behandling af en ansøgning om genoptagelse af en af nævnet truffet afgørelse kan Flygtningenævnets formand eller en af næstformændene beslutte, at der ikke kan fremlægges dokumenter eller andre bevismidler, som er omfattet af 1. pkt. eller kunne være fremlagt under nævnets tidligere behandling af sagen.

§ 55. Flygtningenævnet kan om fornødent beskikke en advokat for udlændingen, medmindre denne selv har antaget en sådan.

Stk. 2. Kan det ud fra hensynet til sagens fremme ikke anses for forsvarligt, at den advokat, som udlændingen ønsker beskikket, medvirker, kan Flygtningenævnet nægte at beskikke den pågældende som advokat for udlændingen. Ønsker udlændingen i stedet en anden advokat beskikket, skal Flygtningenævnet beskikke den pågældende, medmindre beskikkelse kan nægtes efter 1. pkt.

Stk. 3. Udlændingen og dennes advokat skal have lejlighed til at gøre sig bekendt med det materiale, der indgår i nævnets behandling, og til at udtale sig herom.

Stk. 4. Hvis hensynet til statens sikkerhed eller dens forhold til fremmede magter eller hensynet til tredjemand undtagelsesvis gør det påkrævet, kan bestemmelsen i stk. 3 fraviges i fornødent omfang.

Stk. 5. Stk. 1 finder ikke anvendelse i sager vedrørende afvisning eller overførsel efter reglerne i kapitel 5 a eller 5 b, medmindre sagen er henvist til behandling efter § 53, stk. 6.

§ 56. Flygtningenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, henviser en sag til behandling efter § 53, stk. 6 eller 8-15.

Stk. 2. Såfremt udlændingen eller den beskikkede advokat begærer det, har udlændingen ret til mundtligt at forelægge sin sag for nævnet, jf. dog stk. 3 og 4. Nævnet bestemmer, om den øvrige behandling af sagen skal være mundtlig, jf. dog stk. 3 og 4.

Stk. 3. Sager, der behandles efter § 53, stk. 8-15, behandles på skriftligt grundlag. Flygtningenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, kan henvise en sag vedrørende afvisning eller overførsel efter reglerne i kapitel 5 a eller 5 b, der behandles efter § 53, stk. 6, til mundtlig behandling, hvis særlige forhold gør det påkrævet.

Stk. 4. Flygtningenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, kan henvise en sag, der skal behandles efter § 53, stk. 6, til behandling på skriftligt grundlag, hvis:

1) klagen må anses for grundløs,
2) der er meddelt opholdstilladelse efter § 7, stk. 2, men udlændingen påberåber sig at være omfattet af § 7, stk. 1, der er meddelt opholdstilladelse efter § 7, stk. 3, men udlændingen påberåber sig at være omfattet af § 7, stk. 1 eller 2, eller der er meddelt opholdstilladelse efter § 8, stk. 2, men udlændingen påberåber sig at være omfattet af § 8, stk. 1 (statusændringssag),
3) sagen vedrører nægtelse af udstedelse af dansk rejsedokument for flygtninge eller inddragelse af et sådant rejsedokument,
4) sagen vedrører meddelelse af opholdstilladelse efter § 7 til indrejsende familiemedlemmer til en udlænding, der tidligere er meddelt opholdstilladelse efter § 7 (konsekvensstatussag), eller
5) forholdene i øvrigt taler for anvendelse af denne behandlingsform.

Stk. 5. Sager, der er henvist til behandling på skriftligt grundlag efter stk. 4, nr. 1, kan henvises til mundtlig behandling.

Stk. 6. Flygtningenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, kan beslutte, at en sag eller en bestemt gruppe af sager, der skal behandles efter § 53, stk. 6, skal undergives særlig hurtig behandling.

Stk. 7. Nævnets afgørelser træffes ved stemmeflerhed. I tilfælde af stemmelighed skal det resultat, som er gunstigst for den pågældende klager, være gældende. Afgørelsen skal ledsages af grunde.

Stk. 8. Nævnets afgørelser er endelige.

Stk. 9. Flygtningenævnet fastsætter selv sin forretningsorden.

Stk. 10. Udlændinge- og integrationsministeren kan fastsætte regler om, at Flygtningenævnets behandling af en klage over en afgørelse truffet over for en udlænding, der afsoner en fængselsstraf eller dom til forvaring i henhold til regler fastsat i medfør af § 1 a, stk. 2, i lov om fuldbyrdelse af straf m.v. eller er anbragt i henhold til regler fastsat i medfør af hjemrejselovens § 1 a, stk. 4, foretages uden for Danmark.

§ 56 a. En uledsaget udlænding under 18 år, der opholder sig her i landet, får, medmindre ganske særlige grunde taler derimod, udpeget en repræsentant til varetagelse af sine interesser. Har den uledsagede udlænding under 18 år været udsat for menneskehandel, skal der ved udpegningen af repræsentanten tages hensyn hertil. En organisation, som er godkendt hertil af udlændinge- og integrationsministeren, indstiller efter anmodning fra Udlændingestyrelsen en person til hvervet som repræsentant. Organisationen kan efter aftale med udlændinge- og integrationsministeren ansætte personer til at varetage hvervet som repræsentant.

Stk. 2. Er et barn, der er omfattet af stk. 1, fyldt 12 år, skal der, før der træffes afgørelse om udpegning af en repræsentant til varetagelse af barnets interesser, jf. stk. 1, finde en samtale sted med barnet herom. Samtalen kan dog undlades, hvis det må antages at være til skade for barnet eller uden nogen betydning for sagen. Er barnet under 12 år, skal der finde en samtale sted som nævnt i 1. pkt., hvis barnets modenhed og sagens omstændigheder tilsiger det. Samtalen efter 1. og 3. pkt. kan gennemføres af den i stk. 1, 3. pkt., nævnte organisation.

Stk. 3. En afgørelse efter stk. 1 kan ændres, hvis ændringen er bedst for barnet.

Stk. 4. Anmodning om udpegning eller ændring af udpegningen af en repræsentant efter stk. 1 og 3 indgives til Familieretshuset, der behandler anmodningen efter reglerne i lov om Familieretshuset. Afgørelse om anmodningen træffes efter bestemmelserne i kapitel 2 og 8-10 i lov om Familieretshuset af Familieretshuset eller familieretten.

Stk. 5. Familieretshusets afgørelser efter stk. 1 og 4, jf. stk. 2, kan indbringes for familieretten efter bestemmelserne i kapitel 12 i lov om Familieretshuset.

Stk. 6. Social- og indenrigsministeren kan fastsætte nærmere regler om behandling af sager efter stk. 1-5.

Stk. 7. Hvervet som repræsentant til varetagelse af barnets interesser, jf. stk. 1, ophører, når

1) barnet er meddelt opholdstilladelse i Danmark og får udpeget en midlertidig forældremyndighedsindehaver efter § 28 i forældreansvarsloven,
2) barnet fylder 18 år,
3) barnet udrejser af Danmark,
4) forældremyndighedsindehaveren indrejser i Danmark eller på anden måde bliver i stand til at udøve forældremyndigheden,
5) barnets ægtefælle indrejser i Danmark, eller
6) Familieretshuset eller familieretten træffer beslutning herom efter stk. 3.

Stk. 8. Forelægger Udlændingestyrelsen en sag vedrørende opholdstilladelse efter § 7 til et barn, der er omfattet af stk. 1, for Dansk Flygtningehjælp, jf. § 53 b, beskikker Udlændingestyrelsen samtidig en advokat for barnet, medmindre barnet selv har antaget en sådan. § 55, stk. 2-4, finder tilsvarende anvendelse. Udlændinge- og integrationsministeren kan fastsætte nærmere regler for Udlændingestyrelsens beskikkelse af advokater efter 1. pkt.

Stk. 9. Udlændingestyrelsen beskikker en advokat for et barn, der er omfattet af stk. 1 og har fået afslag på opholdstilladelse efter § 7, medmindre barnet selv har antaget en advokat eller ganske særlige grunde taler derimod. Hvis barnet har fået udpeget en personlig repræsentant, jf. stk. 1, skal denne gøres bekendt med afgørelser om at beskikke en advokat for barnet. § 55, stk. 2-4, finder tilsvarende anvendelse. Udlændinge- og integrationsministeren kan fastsætte nærmere regler om Udlændingestyrelsens beskikkelse af advokater efter 1. pkt.

Stk. 10. Udlændingestyrelsen skal efter ønske fra et barn, der er omfattet af stk. 1, bistå barnet med at iværksætte en eftersøgning af forældrene eller andet familiemæssigt netværk til barnet, medmindre barnet kan tage ophold på et modtage- og omsorgscenter i hjemlandet eller det tidligere opholdsland. Dette gælder dog ikke, hvis barnet er omfattet af § 2, stk. 1.

Stk. 11. Udlændingestyrelsen skal om muligt iværksætte en eftersøgning som nævnt i stk. 10, hvis barnet har været udsat for menneskehandel, medmindre særlige grunde taler herimod. Udlændingestyrelsen skal endvidere om muligt iværksætte en eftersøgning som nævnt i stk. 10, hvis ganske særlige grunde i øvrigt taler herfor.

Stk. 12. Eftersøgning af forældre eller andet familiemæssigt netværk, jf. stk. 11, kan ske i samarbejde med en eller flere organisationer, som er godkendt hertil af udlændinge- og integrationsministeren. Udlændingestyrelsen og de nævnte organisationer kan i forbindelse med eftersøgningen af barnets forældre eller andet familiemæssige netværk udveksle oplysninger om barnets personlige forhold uden samtykke fra barnet eller den personlige repræsentant.

...

§ 58. Om salær og godtgørelse for udlæg til advokater, der beskikkes efter § 37, stk. 2, § 37 c, stk. 3, 2. pkt., § 49, stk. 3, § 50, stk. 2, 3. pkt., § 50 a, stk. 2, 3. pkt., § 50 b, stk. 2, 2. pkt., § 52, stk. 4, § 55, stk. 1, og § 56 a, stk. 8 og 9, gælder samme regler som i tilfælde, hvor der er meddelt fri proces, jf. retsplejelovens kapitel 31.

§ 58 a. Folketingets Ombudsmands virksomhed omfatter ikke Flygtningenævnet, jf. dog § 17 i lov om Folketingets Ombudsmand.

...

Kapitel 8 a

Videregivelse af oplysninger i medfør af reglerne i Dublinforordningen, Schengenkonventionen, VIS- forordningen og Eurodac-forordningen m.v.

...

§ 58 c. Fortrolige oplysninger, herunder oplysninger om enkeltpersoners rent private forhold, som er modtaget fra et andet EU-lands myndigheder i medfør af reglerne i Dublinforordningens artikel 34, må kun videregives til de myndigheder, der er nævnt i Dublinforordningens artikel 34, stk. 7. Oplysningerne må kun anvendes til de formål, der er nævnt i Dublinforordningens artikel 34, stk. 1.

Stk. 2. Fortrolige oplysninger, herunder oplysninger om enkeltpersoners rent private forhold, må, i det omfang det følger af reglerne i Dublinforordningen, videregives til myndighederne i et andet land, der er tilknyttet Dublinforordningen. Oplysninger som nævnt i 1. pkt. må, i det omfang det følger af Schengenkonventionen, videregives til myndighederne i et andet Schengenland.

Stk. 3. Personoplysninger, som modtages fra det centrale Eurodac-system i medfør af Eurodac-forordningen, må ikke videregives eller stilles til rådighed for internationale organisationer, private institutioner eller lande, der ikke er tilsluttet Den Europæiske Union.

Stk. 4. Datatilsynet fører her i landet tilsyn med behandlingen og anvendelsen af de oplysninger, der er modtaget efter reglerne i Dublinforordningen.

...

§ 58 e. Udlændinge- og integrationsministeren kan fastsætte, at de regler i denne lov, som er gennemført til opfyldelse af reglerne i Dublinforordningen eller Eurodac-forordningen, med de nødvendige ændringer også skal anvendes over for et eller flere tredjelande, der har indgået overenskomst med Den Europæiske Union om at tilknytte sig Dublinforordningen eller Eurodac-forordningen eller et hertil svarende arrangement, eller som på andet grundlag er forpligtet til at anvende reglerne i Dublinforordningen eller Eurodac-forordningen.

...

§ 58 g. Udlændingemyndighederne indberetter en udlænding, der ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, som uønsket til SIS, hvis

1) udlændingen er udvist af landet i medfør af §§ 22-24 og meddelt indrejseforbud for mindst 6 år,
2) udlændingen er udvist af landet i medfør af § 25,
3) udlændingen er meddelt afslag på opholdstilladelse efter § 10, stk. 1 eller 2, nr. 1 eller 2,
4) udlændingens opholdstilladelse er inddraget i medfør af § 19, stk. 2, nr. 2 eller 3,
5) udlændingens opholdstilladelse eller opholdsret er bortfaldet i medfør af § 21 b, stk. 1,
6) udlændingen har fået frataget sin danske indfødsret i medfør af § 8 B, stk. 3, i lov om dansk indfødsret,
7) udlændingen har fået udstedt visum efter § 4 eller § 4 a og er udvist af landet i medfør af § 25 b efter at have fået afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7,
8) udlændingen er udvist af landet efter §§ 25 a eller 25 b og meddelt indrejseforbud,
9) udlændingen er optaget på den liste, der er nævnt i § 29 c, stk. 1,
10) udlændingen er meddelt indrejseforbud efter § 32, stk. 1, nr. 2, eller
11) udlændingen er meddelt indrejseforbud efter § 32, stk. 1, nr. 6.

Stk. 2. Udlændingemyndighederne kan indberette en udlænding, der ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, som uønsket til SIS, hvis udlændingen er omfattet af restriktive foranstaltninger i form af begrænsninger med hensyn til indrejse og gennemrejse besluttet af De Forenede Nationer eller Den Europæiske Union.

Stk. 3. Udlændingemyndighederne indberetter i medfør af SIS-tilbagesendelsesforordningen en udlænding, der ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, til SIS, hvis udlændingen er genstand for en afgørelse om tilbagesendelse.

Stk. 4. Udlændinge- og integrationsministeren kan fastsætte nærmere regler om udlændingemyndighedernes kompetence til at indberette efter stk. 1-3, herunder på en anden udlændingemyndigheds vegne.

...

Udlændinge- og Integrationsministeriet, den 10. august 2023

Kaare Dybvad Bek

/ Merete Milo

...

Lov nr 1575 af 12/12/2023
Lov om ændring af udlændingeloven, lov om midlertidig opholdstilladelse til personer, der er fordrevet fra Ukraine, og hjemrejseloven

(Styrkelse af udlændingemyndighedernes og politiets værktøjer til kontrol af udlændinges indrejse og ophold i Danmark)

VI MARGRETHE DEN ANDEN, af Guds Nåde Danmarks Dronning, gør vitterligt:

Folketinget har vedtaget og Vi ved Vort samtykke stadfæstet følgende lov:

§ 1

I udlændingeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1079 af 10. august 2023, som ændret bl.a. ved § 1 i lov nr. 721 af 27. april 2021 og senest ved § 50 i lov nr. 753 af 13. juni 2023, foretages følgende ændringer:

...

4. I *§ 19, stk. 3, 1. pkt.,* indsættes efter »En«: »tidsubegrænset«.

5. I *§ 40, stk. 1, 2. pkt.,* ændres »ansøgninger i henhold til loven.« til: »sager som nævnt i 1. pkt.«

6. *§ 40, stk. 2, 1. pkt.,* affattes således:
»Udlændingestyrelsen og Flygtningenævnet kan, hvis hensynet til sagens oplysning taler herfor, i sager om opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8 og i sager om bortfald, forlængelse eller inddragelse af en opholdstilladelse, der er meddelt efter §§ 7 eller 8, beslutte at indhente oplysninger fra sager om opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q, sager om bortfald, forlængelse eller inddragelse af en opholdstilladelse, der er meddelt efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q, eller sager om udstedelse af visum efter §§ 4 eller 4 a.«

7. I *§ 40, stk. 2, 2. pkt.,* ændres »som nævnt i 1. pkt.« til: »om opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8 eller sager om bortfald, forlængelse eller inddragelse af en opholdstilladelse, der er meddelt efter §§ 7 eller 8,«.

...

9. I *§ 45 j, 1. pkt.,* indsættes efter »2. pkt.,«: »og § 45 l, stk. 7,«.

...

11. I *§ 46 a, stk. 1,* ændres »stk. 4, 5 og 7« til: »stk. 4, 5, 7 og 9«.

12. I *§ 46 a* indsættes efter stk. 8 som nyt stykke:
»Stk. 9. Lovligheden af en indsigelse mod udstedelse af Schengenvisum, som har ført til et afslag på meddelelse af Schengenvisum, kan ikke påklages til Udlændingenævnet.«
Stk. 9 bliver herefter stk. 10.

...

§ 6

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. januar 2024, jf. dog stk. 2 og 3.
[...]
Stk. 4. Regler fastsat i medfør af udlændingelovens § 46 a, stk. 9, jf. lovbekendtgørelse nr. 1079 af 10. august 2023, forbliver i kraft, indtil de ophæves eller afløses af forskrifter, der udstedes i medfør af udlændingelovens § 46 a, stk. 10, jf. denne lovs § 1, nr. 12.

Stk. 5. § 1, nr. 4, finder ikke anvendelse på ferierejser eller andet korterevarende ophold, der er igangværende eller afsluttet på tidspunktet for lovens ikrafttræden. For sådanne ferierejser eller andet korterevarende ophold finder de hidtil gældende regler anvendelse.
Stk. 6. § 1, nr. 5, finder ikke anvendelse på tilsigelser eller begæringer, der er tilsendt eller forkyndt før lovens ikrafttræden. For sådanne tilsigelser og begæringer finder de hidtil gældende regler anvendelse.
[…]

...

Givet på Christiansborg Slot, den 12. december 2023

Under Vor Kongelige Hånd og Segl

MARGRETHE R.

/ Kaare Dybvad Bek

Lov nr 414 af 23/04/2024
Lov om ændring af repatrieringsloven, hjemrejseloven og udlændingeloven

(Adgang til indkomstregisteret i forbindelse med dedikeret vejledning om repatrieringsordningen, ændring af ydelsesstruktur og udbetalingstidspunkt for hjælp til repatriering, høring af politiet i alle repatrieringssager, udvidelse af målgruppen for videregivelse af oplysninger til brug for udsendelse, videregivelse af helbredsoplysninger til brug for udsendelse, ændring af reglerne om behandling af sager om opholdstilladelse som udsendelseshindret og fastsættelse af indrejseforbud ved overskridelse af en udrejsefrist m.v.)

VI FREDERIK DEN TIENDE, af Guds Nåde Danmarks Konge, gør vitterligt:

Folketinget har vedtaget og Vi ved Vort samtykke stadfæstet følgende lov:

...

§ 3

I udlændingeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1079 af 10. august 2023, som ændret senest ved § 1 i lov nr. 1575 af 12. december 2023, foretages følgende ændringer:

1. I *§ 9 c, stk. 2,* ændres »Der kan efter ansøgning« til: »Der kan efter afgørelse fra Hjemrejsestyrelsen om, at en udlænding er udsendelseshindret, som lægges til grund ved Udlændingestyrelsens afgørelse af sagen,«.

2. I *§ 9 c, stk. 2, nr. 2,* indsættes efter »udsendelsesbestræbelserne«: », jf. hjemrejselovens § 3, stk. 1,«.

3. I *§ 11, stk. 2, 2. pkt.,* ændres »træffer af egen drift afgørelse om« til: »behandler af egen drift sager om«, og », hvis grundlaget fortsat er til stede« udgår.

4. *§ 11, stk. 2, 3. pkt.,* ophæves.

5. *§ 19, stk. 11,* ophæves.

6. To steder i *§ 19 a, stk. 1,* indsættes efter »inddrages«: »eller nægtes forlænget«.

7. I *§ 19 a, stk. 1, 2. pkt.,* udgår »jf. stk. 7 eller 8,«, og efter »internationale forpligtelser« indsættes: », jf. dog stk. 2, 3. pkt., og § 19, stk. 7 og 8«.

8. I *§ 19 a, stk. 2,* indsættes som *2.* og *3. pkt.:*
»Endvidere finder § 26, stk. 1, anvendelse ved afgørelse om forlængelse af en opholdstilladelse meddelt med mulighed for varigt ophold. Ved afgørelse om forlængelse af en opholdstilladelse meddelt med mulighed for varigt ophold og forlængelse af en opholdstilladelse meddelt efter § 9, stk. 1, nr. 1, eller § 9 c, stk. 1, som følge af familiemæssig tilknytning til en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, finder § 19, stk. 7 og 8, anvendelse.«

9. *§ 19 a, stk. 3,* affattes således:
»Stk. 3. Når en af betingelserne i § 19, stk. 2, nr. 2 og 3, og stk. 4, 2. pkt., er opfyldt, skal en opholdstilladelse inddrages eller nægtes forlænget, medmindre dette med sikkerhed vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, jf. § 26, stk. 2.«

10. I *§ 46, stk. 2, 3. pkt.,* indsættes efter »af Styrelsen for International Rekruttering og Integration«: », jf. dog stk. 3«.

11. I *§ 46, stk. 3, 1. pkt.,* ændres »afgørelse om meddelelse af indrejseforbud efter § 32, stk. 1, nr. 6, og om forkortelse af et allerede meddelt indrejseforbud efter § 32, stk. 9,« til: »afgørelse efter § 32, stk. 1, nr. 2, når det er Hjemrejsestyrelsen, der konstaterer, at udlændingen ikke udrejser i overensstemmelse med en udrejsefrist, og afgørelser efter § 32, stk. 1, nr. 6, og § 32, stk. 9,«.

...

§ 5

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. maj 2024, jf. dog stk. 2.
[…]
Stk. 3. § 2, nr. 1 og 5-7, og § 3, nr. 1 og 2, finder ikke anvendelse på ansøgninger eller forelagte sager om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 2, der er indgivet eller forelagt før lovens ikrafttræden. For sådanne sager finder de hidtil gældende regler anvendelse.

...

Givet på Christiansborg Slot, den 23. april 2024

Under Vor Kongelige Hånd og Segl

FREDERIK R.

/ Kaare Dybvad Bek

Bilag 5

Uddrag af Bekendtgørelse af hjemrejseloven, Lovbekendtgørelse nr. 1139 af 17. august 2023

Kapitel 1

Udrejsepligt og udrejsekontrol

§ 1. En udlænding, der efter reglerne i udlændingelovens kapitel 1 og 3-5 a eller efter reglerne i lov om midlertidig opholdstilladelse til personer, der i Afghanistan har bistået danske myndigheder m.v., eller efter reglerne i lov om midlertidig opholdstilladelse til personer, der er fordrevet fra Ukraine, ikke har ret til at opholde sig her i landet, har pligt til at udrejse. […]

...

Udlændinge- og Integrationsministeriet, den 17. august 2023

Kaare Dybvad Bek

/ Christina Lilliecreutz Fløystrup

Bilag 6

Flygtningenævnets bekendtgørelse nr. 557 af 29. maj 2017 om forretningsorden for Flygtningenævnet

Bekendtgørelse om forretningsorden for Flygtningenævnet

I medfør af § 56, stk. 9, i udlændingeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 412 af 9. maj 2016, og efter drøftelse i Flygtningenævnets formandskab og koordinationsudvalg, fastsættes:

Kapitel 1

Flygtningenævnets sammensætning og organisation samt beskikkelse af medlemmerne

Sammensætning og organisation

§ 1. Flygtningenævnet består af en formand og et antal næstformænd og andre medlemmer.

Stk. 2. Formanden skal være landsdommer eller højesteretsdommer, og næstformændene skal være dommere. De andre medlemmer skal være advokater eller gøre tjeneste i Udlændinge- og Integrationsministeriets departement, dog ikke i Flygtningenævnets Sekretariat.

§ 2. Ved Flygtningenævnets behandling af en sag medvirker formanden eller en næstformand, en advokat og et medlem, der gør tjeneste i Udlændinge- og Integrationsministeriets departement, dog ikke i Flygtningenævnets Sekretariat, jf. dog §§ 44-53.

§ 3. Formanden og næstformændene udgør Flygtningenævnets formandskab. Formandskabets opgaver fremgår af §§ 13-16.

§ 4. Flygtningenævnets koordinationsudvalg sammensættes som anført i § 2 og består så vidt muligt af faste medlemmer. Koordinationsudvalgets opgaver fremgår af § 17.

Beskikkelse og ophør af hvervet som medlem af Flygtningenævnet

§ 5. Flygtningenævnets medlemmer beskikkes af Flygtningenævnets formandskab. Dommerne beskikkes efter indstilling fra Domstolsstyrelsen, advokaterne beskikkes efter indstilling fra Advokatrådet, og de øvrige medlemmer beskikkes efter indstilling fra udlændinge- og integrationsministeren.

Stk. 2. Beskikkelsen besluttes på et møde i Flygtningenævnets formandskab (formandsmøde) eller ved skriftlig forelæggelse for de enkelte medlemmer af formandskabet. Flygtningenævnets Sekretariat udarbejder til brug herfor en liste over indstillede nævnsmedlemmer, som forelægges for formandskabet. Efter forelæggelsen udarbejder sekretariatet en protokol vedrørende formandskabets godkendelse, hvori angives

1) hvilke medlemmer, der er blevet beskikket ved den pågældende forelæggelse, eventuelt ved henvisning til listen over indstillede nævnsmedlemmer, der vedlægges,
2) beskikkelsesperioden og
3) særlige forhold, der har været drøftet vedrørende beskikkelserne.

Stk. 3. Flygtningenævnets medlemmer beskikkes for en periode på 4 år.

Stk. 4. Et nævnsmedlem har ret til genbeskikkelse for en periode på yderligere 4 år. Flygtningenævnets formand har ud over retten til genbeskikkelse nævnt i 1. pkt. ret til genbeskikkelse for en periode på yderligere 4 år. Herudover kan genbeskikkelse ikke finde sted. Medlemmer, som er beskikket forud for ikraft-

trædelsen af lov nr. 572 af 18. juni 2012 om ændring af udlændingeloven, kan genbeskikkes i overensstemmelse med lovens § 2, stk. 4. Genbeskikkes Flygtningenævnets formand, fortsætter den pågældende som formand. Flygtningenævnets Sekretariat hører forud for beskikkelsesperiodens udløb de nævnsmedlemmer, som kan genbeskikkes, om de ønsker fortsat beskikkelse i den nye beskikkelsesperiode. Ved genbeskikkelser følges fremgangsmåden i stk. 2.

§ 6. Flygtningenævnets medlemmer kan kun afsættes ved dom. Retsplejelovens §§ 49-50 om Den Særlige Klagerets kompetence finder tilsvarende anvendelse med hensyn til Flygtningenævnets medlemmer.

Stk. 2. Hvervet som medlem af Flygtningenævnet ophører, når medlemmet fratræder efter eget ønske, eller når betingelserne for medlemmets beskikkelse ikke længere er opfyldt. Beskikkelsen ophører senest ved udgangen af den måned, hvori den pågældende fylder 70 år. Fritagelse for hvervet som medlem af Flygtningenævnet meddeles af formanden. Formandskabet orienteres herom på et formandsmøde.

Stk. 3. Såfremt et medlem af Flygtningenævnet for en periode meddeles tjenestefrihed fra den stilling, som var en forudsætning for beskikkelsen, meddeler Flygtningenævnets formand tilsvarende medlemmet tjenestefrihed fra hvervet som medlem af Flygtningenævnet i den pågældende periode.

Valg af formand

§ 7. Flygtningenævnets formandskab vælger en formand blandt de medlemmer, der er landsdommere eller højesteretsdommere.

Stk. 2. Valg af formand sker på et formandsmøde. Hvis mere end et medlem ønsker at blive valgt til formand, sker valget ved hemmelig afstemning blandt de deltagende medlemmer. Et medlem, som har forfald, kan afgive stemme ved skriftlig fuldmagt. Valget afgøres ved stemmeflerhed. Efter formandsmødet udarbejder sekretariatet en protokol vedrørende valget, hvori angives

1) navnene på de medlemmer, der har ønsket valg som formand,
2) navnene på de medlemmer, der har deltaget under afstemningen, og navnene på de medlemmer, der har afgivet stemme ved skriftlig fuldmagt, og
3) navnet på det medlem, der vælges som formand.

Ad hoc-beskikkelse og substitution

§ 8. Flygtningenævnets formand kan bemyndige én eller om nødvendigt flere af næstformændene til fast eller ad hoc at træde i formandens sted.

Stk. 2. Formanden eller den, formanden bemyndiger hertil, kan ad hoc-beskikke et medlem, der er udtrådt af nævnet, til at votere i en sag, som den pågældende tidligere har deltaget i behandlingen af.

Stk. 3. Når et medlem har forfald eller er udtrådt af nævnet, kan formanden eller den, som formanden bemyndiger hertil, udpege eller ad hoc-beskikke et andet medlem, der træder i det pågældende medlems sted under sagens fortsatte behandling (substitution). Sager, hvor retssikkerhedsmæssige hensyn taler herfor, herunder sager, hvori der er troværdighedsproblemer, eller hvor asylansøgerens personlige fremmøde i nævnet er af betydning for afgørelsen af sagen, behandles mundtligt på et nyt nævnsmøde.

Stk. 4. Formanden kan i øvrigt bemyndige én eller om nødvendigt flere af næstformændene til fast eller ad hoc at træde i en næstformands sted, såfremt denne er forhindret.

Kapitel 2

Flygtningenævnets kompetence

§ 9. For Flygtningenævnet kan indbringes klager over afgørelser, som Udlændingestyrelsen har truffet om følgende spørgsmål, jf. udlændingelovens § 53 a:

1) Afvisning eller overførsel efter reglerne i udlændingelovens kapitel 5 a eller 5 b.
2) Nægtelse af opholdstilladelse til en udlænding, der påberåber sig at være omfattet af udlændingelovens § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og i den forbindelse udsendelse efter lovens § 32 a.

3) Bortfald efter udlændingelovens §§ 17, 17 a og 21 b og inddragelse efter lovens §§ 19 eller 20 af en opholdstilladelse, der er givet efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og i den forbindelse udsendelse efter lovens § 32 a.
4) Nægtelse af udstedelse af dansk rejsedokument for flygtninge eller inddragelse af et sådant rejsedokument.
5) Udsendelse efter udlændingelovens § 32 b og § 49 a.
6) Afgørelser om varigheden af en tidsbegrænset opholdstilladelse meddelt efter udlændingelovens § 7, stk. 1 og 2, og § 8.
7) Afslag på opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 3.
8) Afgørelser om identitetsfastlæggelse, tilbagerejsetilladelse og laissez-passer vedrørende udlændinge, der har påberåbt sig at være omfattet af, eller som er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7, 8 eller § 9 c, stk. 2 eller 3.

Stk. 2. Flygtningenævnet afgiver efter begæring udtalelse efter udlændingelovens § 53 c til brug for rettens afgørelse vedrørende en ansøgning om opholdstilladelse fra eller udsendelse af en udlænding efter udlændingelovens § 45 d, stk. 1, nr. 3-5. En begæring fra retten behandles efter kapitel 4.

Kapitel 3

Flygtningenævnets virksomhed

Flygtningenævnets formand

§ 10. Formanden repræsenterer Flygtningenævnet.

Stk. 2. Formanden underskriver på Flygtningenævnets vegne blandt andet bidrag til besvarelser af spørgsmål fra Folketinget, besvarelser af henvendelser fra mellemstatslige organer m.v. samt udtalelser til Folketingets Ombudsmand.

Stk. 3. Formanden eller den, formanden bemyndiger dertil, kan afvise en klage, der efter sin beskaffenhed ikke kan påkendes af nævnet.

§ 11. Formanden tilrettelægger med sekretariatets bistand Flygtningenævnets arbejde og fastlægger mødedagene, jf. nærmere §§ 21-27.

§ 12. Ad hoc-beskikkelser og substitution foretages efter formandens nærmere bestemmelse, jf. § 8.

Flygtningenævnets formandskab

§ 13. Formandskabet vælger Flygtningenævnets formand, jf. § 7.

§ 14. Formandskabet beskikker Flygtningenævnets medlemmer, jf. § 5.

§ 15. Formandskabet drøfter løbende spørgsmål af betydning for arbejdet i Flygtningenævnet.

§ 16. Formandskabet afgiver en årlig beretning om Flygtningenævnets virksomhed. Beretningen offentliggøres.

Flygtningenævnets koordinationsudvalg

§ 17. Koordinationsudvalget drøfter spørgsmål om almindelige retningslinjer for Flygtningenævnets arbejde. Udvalget behandler forhold af generel betydning for nævnets arbejde, herunder navnlig spørgsmål om

1) mulige kriterier og faktiske forhold, der kan indgå i det enkelte nævns afgørelse af bestemte typer af sager, herunder spørgsmål om indhentelse af generelt baggrundsmateriale og spørgsmål om udsættelse eller iværksættelse af andre sagsbehandlingsskridt som følge heraf,
2) besvarelse af høringer om ny lovgivning,
3) fastlæggelse af retningslinjer for advokatbeskikkelse,

4) behov for opfølgning på opgørelser over sagsbehandlingstider i nævnet,
5) behov for opfølgning på Rigspolitiets opgørelser over asylansøgere, som er registreret udsendt eller udrejst af Danmark,
6) opfølgning på Udlændingestyrelsens indberetninger til nævnet i henhold til udlændingelovens § 53 b, stk. 3, og
7) Udlændingestyrelsens underretning til politiet vedrørende nationaliteter, der overvejende meddeles asyl.

§ 18. Møder i koordinationsudvalget afholdes med passende mellemrum på formandens initiativ eller efter begæring fra et andet medlem af koordinationsudvalget. Sekretariatet indkalder til møderne efter formandens bemyndigelse. Sekretariatet deltager i møderne. Sekretariatet udarbejder et beslutningsreferat fra møderne, der efter deltagernes godkendelse sendes til Flygtningenævnets medlemmer.

§ 19. Koordinationsudvalgets afgørelser træffes ved stemmeflerhed.

Flygtningenævnets Sekretariat

§ 20. Udlændinge- og Integrationsministeriet stiller sekretariatsbistand til rådighed for Flygtningenævnet.

§ 21. Sekretariatet bistår Flygtningenævnets formand med tilrettelæggelsen af nævnets arbejde og fastlæggelsen af mødedagene.

§ 22. Når en afgørelse er indbragt for Flygtningenævnet, påser sekretariatet, at Udlændingestyrelsen har fremsendt sagens akter til nævnet med fuldstændige oplysninger om den påklagede afgørelse, en kort redegørelse for de omstændigheder, der påberåbes, samt sagens bevisligheder.

§ 23. Sekretariatet gennemgår sagerne og indstiller til Flygtningenævnets formand, om sagerne skal undergives mundtlig eller skriftlig behandling eller behandles af formanden eller en af næstformændene alene. Nævnets formand kan bemyndige sekretariatet til at forestå visiteringen af sagerne.

Stk. 2. Sekretariatet berammer det antal sager til det enkelte nævnsmøde, som det under hensyntagen til sagernes hurtige fremme, sagernes beskaffenhed og sagernes forsvarlige behandling er tidsmæssigt muligt at behandle.

Stk. 3. Sekretariatet indkalder asylansøgeren til nævnsmødet med normalt 14 dages varsel ved almindeligt brev, der sendes til ansøgeren på det indkvarterings- eller opholdssted, hvor den pågældende ifølge registreringen i indkvarteringssystemet er indkvarteret eller opholder sig. Indkaldelse kan i særlige tilfælde, herunder hvis ansøgerens opholdssted er hemmeligt, ske på anden måde.

Stk. 4. Sekretariatet tilsiger en tolk til nævnsmødet, der kan tolke til og fra ansøgerens modersmål. Såfremt det ikke er muligt at fremskaffe en tolk, der taler ansøgerens modersmål, vælger Flygtningenævnet en tolk, der behersker et andet sprog, som ansøgeren taler tilfredsstillende. Flygtningenævnet anvender som hovedregel tolke, der er opført på Rigspolitiets liste over godkendte tolke. Tolken sender efterfølgende en faktura, der for momsregistrerede tolkes vedkommende skal være elektronisk, til nævnet. Timeforbrug og transporttid samt godtgørelse for transportudlæg eller kørselsgodtgørelse godkendes af den, Flygtningenævnets formand bemyndiger dertil.

Stk. 5. Faktura for skriftlige oversættelser, som nævnet anmoder om, sendes som elektronisk faktura til nævnet. Linjeantal godkendes af den, Flygtningenævnets formand bemyndiger dertil.

Stk. 6. Nævnet honorerer tolke i overensstemmelse med Justitsministeriets cirkulæreskrivelse om vejledende retningslinjer for honorering af tolke inden for Justitsministeriets område, herunder de i retningslinjerne fastsatte takster.

§ 24. Sager vedrørende uledsagede mindreårige asylansøgere, asylansøgere, der af Rigspolitichefen er indberettet til udlændingemyndighederne som sigtet eller dømt for kriminalitet, samt asylansøgere, der af

indkvarteringsoperatørerne er indberettet på grund af adfærd, der forstyrrer asylcentrets ro og orden, undergives særlig hurtig behandling.

Stk. 2. Flygtningenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, kan endvidere beslutte, at en sag eller en bestemt gruppe af sager skal undergives særlig hurtig behandling.

§ 25. Sekretariatet forestår den løbende ajourføring og supplering af Flygtningenævnets baggrundsoplysninger om de generelle forhold i de lande, hvorfra Danmark modtager asylansøgere.

§ 26. Sekretariatet opdaterer løbende Flygtningenævnets hjemmeside www.fln.dk med blandt andet resuméer af nævnets afgørelser, nævnets baggrundsmateriale og andre oplysninger af betydning for arbejdet i Flygtningenævnet.

§ 27. Sekretariatet bistår det enkelte nævn og det enkelte nævns formand med undersøgelser af juridiske problemstillinger, udarbejdelse af oversigter over praksis, udarbejdelse af beslutningsudkast, udarbejdelse af høringstemaer og høringsskrivelser m.v.

Stk. 2. Sekretariatet bistår Flygtningenævnet med udarbejdelse af bidrag til regeringens processkrifter i klagesager, der verserer ved internationale organer, hvori der er klaget over afgørelser truffet af nævnet, bidrag til besvarelse af spørgsmål fra Folketinget og besvarelse af høringer om ny lovgivning.

Stk. 3. Sekretariatet bistår Flygtningenævnets formandskab med udarbejdelse og udgivelse af formandskabets årlige beretning om Flygtningenævnets virksomhed, jf. § 16.

Advokatbistand

§ 28. Efter modtagelsen af Udlændingestyrelsens afgørelse meddeler sekretariatet asylansøgeren, at sagen er modtaget, og anmoder ansøgeren om inden 10 dage at fremkomme med sit ønske med hensyn til advokatbeskikkelse. Sekretariatet foretager advokatbeskikkelsen. Sekretariatet kan efter anmodning fra ansøgeren tilbagekalde beskikkelsen af en advokat og beskikke en anden advokat. Beskikkelsen er personlig.

Stk. 2. I sager, der behandles efter § 46, stk. 1, § 47, stk. 1, § 48, stk. 1, § 49, stk. 1, § 50, stk. 1, og 51, stk. 1, beskikker Flygtningenævnet ikke en advokat for udlændingen.

Stk. 3. Flygtningenævnet kan nægte at beskikke den advokat, ansøgeren ønsker beskikket, hvis det ud fra hensynet til sagens fremme ikke kan anses for forsvarligt, at den pågældende advokat medvirker. Nævnet kan tilsvarende tilbagekalde beskikkelsen af en advokat under hensyn til sagens fremme. Den pågældende advokat orienteres forud for den påtænkte tilbagekaldelse og gives mulighed for at bibeholde beskikkelsen, såfremt den pågældende medvirker til sagens fremme. Ønsker ansøgeren i stedet en anden advokat beskikket, skal nævnet beskikke den pågældende, medmindre beskikkelse kan nægtes efter 1. pkt.

§ 29. Den beskikkede advokat afholder forud for nævnsmødet et møde med asylansøgeren under medvirken af en tolk, hvorunder advokaten sammen med ansøgeren har mulighed for at sætte sig ind i sagens akter og det foreliggende baggrundsmateriale samt for at drøfte sagens omstændigheder. Asylansøgerens advokat bør i et skriftligt indlæg kortfattet redegøre for de omstændigheder, som findes at være af væsentlig betydning for Flygtningenævnets behandling af sagen. Indlægget bør endvidere angive ansøgerens påstand og anbringender.

Stk. 2. Et skriftligt indlæg som nævnt i stk. 1 fremsendes til sekretariatet snarest muligt efter, at beskikkelse har fundet sted, og senest 7 dage inden sagens mundtlige behandling på et nævnsmøde. Der kan ved honorering af den beskikkede advokats arbejde bortses fra et senere fremkommet indlæg.

Stk. 3. I sager om afvisning eller overførsel efter reglerne i Dublinforordningen, der behandles efter § 46, stk. 2 eller 3, betinges beskikkelsen af, at advokaten fremkommer med bemærkninger i sagen inden en frist på tre uger fra beskikkelsen. Såfremt advokaten ikke overholder fristen, kan sekretariatet ud fra hensynet til sagens fremme beskikke en anden advokat.

Stk. 4. I sager, der af Udlændingestyrelsen har været forsøgt behandlet i åbenbart grundløs-proceduren, betinges beskikkelsen af, at advokaten fremkommer med bemærkninger i sagen inden en frist på tre uger fra beskikkelsen. Såfremt advokaten ikke overholder fristen, kan sekretariatet ud fra hensynet til sagens fremme beskikke en anden advokat.

§ 30. Flygtningenævnet refunderer udgifter til tolkning hos advokat i forbindelse med dennes forberedende møde med asylansøgeren i overensstemmelse med Justitsministeriets cirkulæreskrivelse om vejledende retningslinjer for honorering af tolke inden for Justitsministeriets område, herunder de retningslinjerne fastsatte takster. Advokaten angiver tolkens timeforbrug og attesterer tolkebilaget. Timeforbrug og transporttid samt godtgørelse for transportudlæg eller kørselsgodtgørelse godkendes af den, Flygtningenævnets formand bemyndiger dertil. Hvis advokaten benytter en tolk fra en anden landsdel end den, hvor tolkningen udføres, refunderes alene transporttid og transportudlæg eller kørselsgodtgørelse, såfremt advokaten forudgående har indhentet tilladelse hertil fra Flygtningenævnets Sekretariat.

§ 31. Advokaten medbringer i forbindelse med nævnsmødet en foreløbig salæranmodning for forberedelse af sagen, således at det enkelte nævns formand kan godkende timeforbrug for forberedelsen samt timeforbrug for selve nævnsmødet og attestere salæranmodningen. Kan det enkelte nævns formand ikke godkende advokatens salæranmodning vedrørende forberedelsen fuldt ud, begrundes dette skriftligt over for advokaten. Kopi af den attesterede salæranmodning med angivelse af, hvilket antal forberedelsestimer og nævnsmødetimer, der kan godkendes, udleveres eller sendes til advokaten til brug for dennes udarbejdelse af en samlet faktura, der sendes som en elektronisk faktura til nævnet. Det enkelte nævns formand eller den, formanden bemyndiger hertil, godkender transporttid samt godtgørelse for udlæg eller kørselsgodtgørelse.

Nævnsbehandling

§ 32. Flygtningenævnets behandling af en sag er mundtlig, jf. dog §§ 44-56 samt udlændingelovens § 56, stk. 4.

Stk. 2. Afgørelsen af, om en sag skal undergives mundtlig eller skriftlig behandling, træffes ved visiteringen af sagerne, jf. § 23.

§ 33. Flygtningenævnets møder er ikke offentlige.

Stk. 2. Formanden eller en af næstformændene leder møderne.

§ 34. Ved mundtlig behandling af sager har asylansøgeren, dennes advokat og en repræsentant for Udlændingestyrelsen lejlighed til at give møde i sagen. Endvidere medvirker den af sekretariatet tilsagte tolk.

Stk. 2. Nævnet træffer bestemmelse om, hvorvidt udenforstående personer, herunder støttepersoner for eller familiemedlemmer til ansøgeren, ansatte i Udlændingestyrelsen under oplæring eller andre, når helt særlige grunde taler derfor, kan være til stede under nævnsmødet. Sammen med en uledsaget mindreårig asylansøger deltager altid den pågældendes repræsentant eller en bisidder fra Dansk Røde Kors.

Stk. 3. Det enkelte nævns formand oplyser ved mødets begyndelse ansøgeren om, at de oplysninger, som ansøgeren fremkommer med under nævnsmødet samt er fremkommet med over for sin advokat, som udgangspunkt vil blive behandlet fortroligt, men at oplysningerne i ganske særlige situationer vil kunne videregives til efterretningstjenesterne eller anklagemyndigheden, og at oplysningerne vil kunne danne grundlag for anklagemyndighedens beslutning om, hvorvidt tiltale skal rejses for forbrydelser begået i eller uden for Danmark.

Stk. 4. Det enkelte nævns formand underretter de mødende om, at det skriftlige materiale i sagen, herunder et eventuelt advokatindlæg, samt baggrundsmaterialet er nævnet bekendt, og at nævnets mundtlige behandling af sagen således vil vedrøre den fornødne uddybning eller opklaring af sagens omstændigheder.

Stk. 5. Nævnet træffer bestemmelse om afhøring af ansøgeren og eventuelle vidner og om tilvejebringelse af andre bevismidler. Formanden for det enkelte nævn kan som led i sin ledelse af nævnsmødet afskære spørgsmål og mundtlige indlæg fra ansøgeren, dennes advokat eller Udlændingestyrelsens repræsentant, der vedrører eller henviser til allerede kendte forhold eller forhold uden betydning for sagen. Nævnet kan når som helst stille spørgsmål.

Stk. 6. Under nævnsmødet får asylansøgeren mulighed for at afgive forklaring, hvilket foregår ved, at den beskikkede advokat stiller spørgsmål til ansøgeren, hvorefter repræsentanten for Udlændingestyrelsen får lejlighed til at stille spørgsmål. Efter forklaringen er afgivet, og eventuel bevisførelse har fundet sted, får først advokaten og herefter repræsentanten for Udlændingestyrelsen mulighed for at procedere sagen. Dette kan give anledning til replik og duplik. Til slut får asylansøgeren mulighed for at udtale sig. Parterne kan under mødet ændre eller udvide deres påstande.

§ 35. Har en asylansøger meddelt, at denne ikke ønsker at give personligt møde i sagen, gennemføres sagen på det foreliggende grundlag med den beskikkede advokats medvirken.

§ 36. Udebliver en asylansøger fra nævnsmødet uden lovligt forfald, gennemføres sagen på det foreliggende grundlag med den beskikkede advokats medvirken. Har ansøgeren lovligt forfald, udsættes sagen. Er en sag blevet behandlet i nævnet uden ansøgerens medvirken, og viser det sig efterfølgende, at ansøgeren havde lovligt forfald, genoptages sagen til fornyet mundtlig behandling.

Stk. 2. Indsendes en lægeerklæring, der efter nævnets opfattelse dokumenterer, at ansøgerens udeblivelse skyldes sygdom, der forhindrer, at ansøgeren giver møde, udsætter nævnet sagen. Indsendes en lægeerklæring, der dokumenterer, at udeblivelsen skyldes sygdom, der forhindrede ansøgeren i at give møde, efter at sagen er blevet behandlet i nævnet uden ansøgerens medvirken, genoptages sagen til fornyet mundtlig behandling.

§ 37. Forventes det forud for nævnsmødet, at en asylansøger ikke vil give personligt møde i nævnet, kan det berammede møde fastholdes, såfremt ansøgeren er behørigt indkaldt, jf. § 23, stk. 3, eller selv bærer ansvaret for ikke at være blevet bekendt med indkaldelsen.

Stk. 2. Er ansøgeren ikke indkaldt behørigt, jf. § 23, stk. 3, og er ansøgeren ikke på anden måde blevet gjort bekendt med indkaldelsen, omberammes sagen, og ansøgeren indkaldes på ny.

Stk. 3. Er sagen behandlet i nævnet, og konstateres det efterfølgende, at ansøgeren ikke bærer ansvaret for, at indkaldelsen ikke er kommet til ansøgerens kundskab, genoptages sagen til fornyet mundtlig behandling.

§ 38. Ved skriftlig behandling af sager træffer det enkelte nævn på et møde beslutning i sagen på grundlag af det skriftlige materiale, herunder indlæg fra asylansøgeren, dennes advokat og Udlændingestyrelsen.

§ 39. Under Flygtningenævnets behandling af en sag kan det enkelte nævns formand beslutte, at der ikke kan fremlægges dokumenter eller andre bevismidler, som kunne være fremlagt under Udlændingestyrelsens behandling af sagen.

§ 40. Flygtningenævnets afgørelser træffes ved stemmeflerhed. Nævnets votering er fortrolig.

Stk. 2. Har et mindretal voteret for udsættelse af sagens afgørelse, men skal der ifølge flertallets bestemmelse træffes afgørelse af asylspørgsmålet, skal mindretallet deltage i afgørelsen.

Stk. 3. Har et mindretal ved afgørelsen af asylspørgsmålet voteret for stadfæstelse af Udlændingestyrelsens afgørelse, uden at dette er begrundet i, at der findes et internt flugtalternativ, og finder flertallet dette spørgsmål afgørende, deltager mindretallet ikke i afgørelsen heraf.

Stk. 4. Har et mindretal voteret for stadfæstelse af Udlændingestyrelsens afgørelse, men skal der ifølge flertallets bestemmelse træffes afgørelse om, hvorvidt der for ansøgeren foreligger et første asylland, eller hvorvidt ansøgeren er omfattet af en udelukkelsesgrund, skal mindretallet deltage i afgørelsen.

§ 41. Umiddelbart efter voteringens afslutning gøres notat til sagen om resultatet af voteringen. Et medlem kan kræve notatet tilført en kort begrundelse for sit standpunkt (dissens). Væsentlige beslutninger af procesledende karakter, herunder om vidneførsel, angives i notatet. Notatet sendes til Flygtningenævnets medlemmer til orientering. Notatet er fortroligt.

§ 42. En afgørelse om opholdstilladelse meddeles snarest muligt efter voteringens afslutning asylansøgeren og dennes advokat. Hvis afgørelsen ikke kan udleveres skriftligt under nævnsmødet, udfærdiges denne snarest muligt efterfølgende. Afgørelsen underskrives af formanden for det enkelte nævn eller den, formanden bemyndiger hertil. Afgørelsen sendes til Udlændingestyrelsen, således at styrelsen kan fastsætte de nærmere vilkår for tilladelsen.

Stk. 2. En afgørelse om stadfæstelse af Udlændingestyrelsens afgørelse, som er truffet efter mundtlig behandling på et nævnsmøde, udfærdiges skriftligt efter voteringens afslutning, jf. dog stk. 3. Afgørelsen underskrives af formanden for det enkelte nævn, hvorefter afgørelsen forkyndes og udleveres til ansøgeren, til dennes advokat og til Udlændingestyrelsens repræsentant. Vedrører afgørelsen en uledsaget mindreårig asylansøger, kan formanden for det enkelte nævn efter drøftelse med den pågældendes repræsentant eller en bisidder fra Dansk Røde Kors beslutte, at forkyndelsen sker ved formanden alene under overværelse af den uledsagede mindreårige asylansøger, den pågældendes repræsentant eller bisidderen, den pågældendes advokat og tolken. Hvis ansøgeren ikke er til stede, og afgørelsen pålægger ansøgeren at udrejse af landet, sendes afgørelsen til politiet med henblik på forkyndelse af udrejsefristen og udlevering af afgørelsen. Pålægger afgørelsen ikke ansøgeren at udrejse af landet, sendes afgørelsen direkte til ansøgeren.

Stk. 3. I tilfælde, hvor det viser sig uhensigtsmæssigt at udarbejde afgørelsen skriftligt umiddelbart efter voteringens afslutning, samt i tilfælde, hvor sagen er behandlet skriftligt, udfærdiges en afgørelse om stadfæstelse af Udlændingestyrelsens afgørelse snarest muligt og underskrives af formanden for det enkelte nævn eller den, formanden bemyndiger hertil. Afgørelser, der pålægger ansøgeren at udrejse af landet, sendes til politiet med henblik på forkyndelse af udrejsefristen og udlevering af afgørelsen til ansøgeren, til Udlændingestyrelsen og til advokaten. Afgørelser, der ikke pålægger ansøgeren at udrejse af landet, sendes til advokaten, Udlændingestyrelsen samt til ansøgeren.

§ 43. Udsættes behandlingen af en sag, træffer nævnet afgørelse ved et møde, eventuelt et telefonmøde, eller ved skriftlig votering uden afholdelse af et nævnsmøde.

Stk. 2. Skal en sag afgøres ved skriftlig votering, afgiver andre medlemmer end nævnets formand og næstformænd vota i sagen inden en af sekretariatet fastsat frist, der normalt ikke overstiger 14 dage. Overskrides fristen, bringer sekretariatet sagen i erindring. Der kan efter høring af medlemmet om årsagen ske indberetning om alvorlige fristoverskridelser til nævnets formand.

§ 44. Formanden for det enkelte nævn kan afgøre sager, hvor betingelserne for at opnå asyl åbenbart må anses for at være opfyldt.

§ 45. Formanden for det enkelte nævn eller den, Flygtningenævnets formand bemyndiger dertil, kan beslutte, at en sag skal hjemvises til Udlændingestyrelsen.

Sager om afvisning eller overførsel efter reglerne i Dublinforordningen

§ 46. Sager vedrørende afvisning eller overførsel efter reglerne i udlændingelovens kapitel 5 a behandles af formanden eller en næstformand alene. Sager, der behandles efter 1. pkt., søges så vidt muligt afgjort inden 10 hverdage fra Flygtningenævnets modtagelse af klagen fra Udlændingestyrelsen.

Stk. 2. Formanden, en af næstformændene eller den, formanden bemyndiger hertil, kan i helt særlige tilfælde henvise den enkelte sag til skriftlig behandling på et nævnsmøde i Flygtningenævnet, jf. udlændingelovens § 53, stk. 6, herunder hvis sagen rejser spørgsmål af væsentlig principiel betydning om for-

holdene i asylsystemet i den medlemsstat, hvortil udlændingen skal overføres, eller om fastlæggelsen af Flygtningenævnets praksis i forhold til en given bestemmelse i Dublinforordningen.

Stk. 3. Formanden, en af næstformændene eller den, formanden bemyndiger hertil, kan henvise en sag, der behandles efter udlændingelovens § 53, stk. 6, til mundtlig behandling på et nævnsmøde i Flygtningenævnet, hvis særlige forhold gør det påkrævet, herunder hvis det skønnes nødvendigt for oplysningen af sagen, at udlændingen afgiver mundtlig forklaring for nævnet.

Stk. 4. Sager, der behandles efter stk. 2 eller 3, skal undergives en særlig hurtig behandling. I klagesager, som henvises til skriftlig eller mundtlig behandling på et nævnsmøde, jf. stk. 2 og 3, kan nævnet om fornødent beskikke en advokat for udlændingen, jf. udlændingelovens § 55, stk. 5, jf. stk. 1.

Stk. 5. Registreres en udlænding som udeblevet fra sit indkvarteringssted under sagens behandling efter stk. 1, 2 eller 3, anser Flygtningenævnet klagen som frafaldet, medmindre helt særlige forhold taler derimod. Såfremt udlændingen genopdukker efter udløb af fristen som fastsat i udlændingelovens § 53 a, stk. 2, 1. pkt., og ønsker at opretholde sin klage, afviser Flygtningenævnet at realitetsbehandle klagen, medmindre helt særlige forhold taler derimod.

Sager om afvisning af realitetsbehandling af en asylansøgning, når udlændingen har opnået beskyttelse i et andet Dublin-land

§ 47. Sager vedrørende afvisning efter reglerne i udlændingelovens kapitel 5 b behandles af formanden eller en næstformand alene. Sager, der behandles efter 1. pkt., søges så vidt muligt afgjort, inden udlændingen udsendes.

Stk. 2. Formanden, en af næstformændene eller den, formanden bemyndiger hertil, kan i helt særlige tilfælde henvise den enkelte sag til skriftlig behandling på et nævnsmøde i Flygtningenævnet, jf. udlændingelovens § 53, stk. 6, herunder hvis sagen rejser spørgsmål af væsentlig principiel betydning.

Stk. 3. Formanden, en af næstformændene eller den, formanden bemyndiger hertil, kan helt undtagelsesvis henvise en sag, der behandles efter udlændingelovens § 53, stk. 6, til mundtlig behandling på et nævnsmøde i Flygtningenævnet, hvis særlige forhold gør det påkrævet, herunder hvis det skønnes nødvendigt for oplysningen af sagen, at udlændingen afgiver mundtlig forklaring for nævnet.

Stk. 4. Sager, der behandles efter stk. 2 eller 3, skal undergives en særlig hurtig behandling. I klagesager, som henvises til skriftlig eller mundtlig behandling på et nævnsmøde, jf. stk. 2 og 3, kan nævnet om fornødent beskikke en advokat for udlændingen, jf. udlændingelovens § 55, stk. 5, jf. stk. 1.

Stk. 5. Formanden, en af næstformændene eller den, formanden bemyndiger hertil, kan beslutte at tillægge en klage, der behandles efter stk. 1, 1. pkt., opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen. I sager, der behandles efter stk. 2 eller 3, tillægges klagen opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, medmindre særlige forhold taler derimod.

Sager om statusændring, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3

§ 48. Sager, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt en udlænding opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3, men hvor udlændingen påberåber sig at være omfattet af § 7, stk. 1 eller 2, behandles på et nævnsmøde på skriftligt grundlag, jf. udlændingelovens § 53, stk. 6, jf. § 56, stk. 4, nr. 2.

Stk. 2. Formanden eller den, formanden bemyndiger hertil, kan henvise en sag til mundtlig behandling på et nævnsmøde, hvis særlige forhold gør det påkrævet, herunder hvis det skønnes nødvendigt for oplysningen af sagen, at udlændingen afgiver mundtlig forklaring for nævnet.

Sager om varigheden af en tidsbegrænset opholdstilladelse meddelt efter udlændingelovens § 7, stk. 1 og 2, og § 8

§ 49. Sager om varigheden af en opholdstilladelse meddelt efter udlændingelovens § 7, stk. 1 og 2, og § 8, behandles af formanden eller en næstformand alene.

Stk. 2. Formanden eller en af næstformændene kan i helt særlige tilfælde henvise den enkelte sag til skriftlig behandling på et nævnsmøde i Flygtningenævnet, jf. udlændingelovens § 53, stk. 6.

Stk. 3. Formanden eller en af næstformændene kan henvise en sag, der behandles efter udlændingelovens § 53, stk. 6, til mundtlig behandling på et nævnsmøde i Flygtningenævnet, hvis særlige forhold gør det påkrævet, herunder hvis det skønnes nødvendigt for oplysningen af sagen, at udlændingen afgiver mundtlig forklaring for nævnet.

Sager om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3

§ 50. Sager, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt en mindreårig udlænding afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, behandles af formanden eller en næstformand alene.

Stk. 2. Formanden eller en af næstformændene kan i helt særlige tilfælde henvise den enkelte sag til skriftlig behandling på et nævnsmøde i Flygtningenævnet, jf. udlændingelovens § 53, stk. 6.

Stk. 3. Formanden eller en af næstformændene kan henvise en sag, der behandles efter udlændingelovens § 53, stk. 6, til mundtlig behandling på et nævnsmøde i Flygtningenævnet, hvis særlige forhold gør det påkrævet, herunder hvis det skønnes nødvendigt for oplysningen af sagen, at den mindreårige udlænding afgiver mundtlig forklaring for nævnet.

Sager om identitetsfastlæggelse, tilbagerejsetilladelse og laissez-passer

§ 51. Sager om identitetsfastlæggelse, tilbagerejsetilladelse og laissez-passer vedrørende udlændinge, der har påberåbt sig at være omfattet af, eller som er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7, 8 eller 9 c, stk. 2 eller 3, behandles af formanden eller en næstformand alene.

Stk. 2. Formanden eller en af næstformændene kan i helt særlige tilfælde henvise den enkelte sag til skriftlig behandling på et nævnsmøde i Flygtningenævnet, jf. udlændingelovens § 53, stk. 6.

Stk. 3. Formanden eller en af næstformændene kan henvise en sag, der behandles efter udlændingelovens § 53, stk. 6, til mundtlig behandling på et nævnsmøde i Flygtningenævnet, hvis særlige forhold gør det påkrævet, herunder hvis det skønnes nødvendigt for oplysningen af sagen, at udlændingen afgiver mundtlig forklaring for nævnet.

Sager, der af Udlændingestyrelsen har været forsøgt behandlet i åbenbart grundløs-proceduren

§ 52. Sager, hvor Udlændingestyrelsen efter forelæggelse for Dansk Flygtningehjælp ikke har truffet bestemmelse efter udlændingelovens § 53 b, stk. 1, om, at afgørelsen ikke kan indbringes for Flygtningenævnet, behandles af formanden eller en næstformand alene, medmindre der er grund til at antage, at nævnet vil ændre Udlændingestyrelsens afgørelse.

Stk. 2. Formanden eller en af næstformændene kan henvise den enkelte sag til mundtlig behandling på et nævnsmøde i Flygtningenævnet, såfremt der er konkrete holdepunkter for at antage, at Flygtningenævnets behandling af sagen vil føre til en ændret vurdering af Udlændingestyrelsens afgørelse.

Stk. 3. Sager, som har været forsøgt behandlet i åbenbart grundløs-proceduren, skal undergives en særlig hurtig behandling. Dette gælder, uanset om den konkrete sag behandles af formanden eller en af næstformændene alene, eller behandles på et nævnsmøde.

Genoptagelse

§ 53. Formanden for det enkelte nævn tager stilling til spørgsmål om genoptagelse af behandlingen af en asylsag, når der efter indholdet af genoptagelsesansøgningen ikke er grundlag for at antage, at nævnet vil ændre sin afgørelse. Formanden for det enkelte nævn kan endvidere afgøre sager, hvor betingelserne for at opnå asyl åbenbart må anses for at være opfyldt. Endelig kan formanden for det enkelte nævn beslutte at genoptage en sag og hjemvise den til Udlændingestyrelsen.

Stk. 2. I andre tilfælde træffer formanden for det enkelte nævn bestemmelse om, at

1) det nævn, der har afgjort sagen, tager stilling til, hvorvidt sagen skal genoptages, ved et møde, eventuelt et telefonmøde, eller ved skriftlig votering,
2) sagen genoptages og behandles på et nævnsmøde af det nævn, der har afgjort sagen,
3) sagen genoptages og behandles ved skriftlig votering af det nævn, der har afgjort sagen, eller
4) sagen genoptages og behandles på et nævnsmøde af et nyt nævn.

§ 54. En ansøgning om genoptagelse har ikke opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, medmindre formanden for det enkelte nævn træffer beslutning herom. Er udlændingens udrejsefrist overskredet, har en ansøgning om genoptagelse ikke opsættende virkning, medmindre ganske særlige grunde taler derfor.

Stk. 2. I sager, hvor formanden for det nævn, der har afgjort sagen, ikke kan træffes, og hvor der af hensyn til Rigspolitiets gennemførelse af en udsendelse er behov for en særlig hurtig afgørelse af sagen, kan spørgsmålet om udsættelse af udrejsefristen eller spørgsmålet om genoptagelse forelægges en af næstformændene eller Flygtningenævnets formand.

§ 55. Under Flygtningenævnets behandling af en ansøgning om genoptagelse kan det enkelte nævns formand beslutte, at der ikke kan fremlægges dokumenter eller andre bevismidler, som kunne være fremlagt under Udlændingestyrelsens eller nævnets tidligere behandling af sagen.

Kapitel 4

Sager, der behandles af domstolene efter udlændingelovens kapitel 7 b

§ 56. Sager, hvor Flygtningenævnet afgiver udtalelse efter udlændingelovens § 53 c til brug for rettens afgørelse vedrørende en ansøgning om opholdstilladelse fra eller udsendelse af en udlænding efter udlændingelovens § 45 d, stk. 1, nr. 3-5, behandles af et nævn, der sammensættes som anført i § 2.

Stk. 2. De i stk. 1 omhandlede sager behandles på et nævnsmøde på skriftligt grundlag.

§ 57. Grundlaget for Flygtningenævnets udtalelse er det høringstema, som retten har angivet, og det materiale, som retten har forelagt nævnet. Nævnet har ikke adgang til fortroligt materiale i sagen.

Stk. 2. Flygtningenævnets udtalelse vil angå den generelle asylretlige praksis i forhold til det land, udlændingen påtænkes udsendt til, det relevante baggrundsmateriale og den asylretlige relevans af sagens oplysninger. Flygtningenævnets udtalelse udtrykker en generel vurdering.

Stk. 3. Flygtningenævnets Sekretariat bistår det enkelte nævn med at udarbejde udtalelsen.

Kapitel 5

Forskellige bestemmelser

§ 58. Bekendtgørelsen træder i kraft den 1. juni 2017.

Stk. 2. Flygtningenævnets bekendtgørelse nr. 1651 af 27. december 2013 om forretningsorden for Flygtningenævnet ophæves.

Flygtningenævnet, den 29. maj 2017

Bloch Andersen

/ Anne-Lise Ulf Schilling

LYGTN

Flygtningenævnet behandler klager over Udlændingestyrelsens afgørelser om afslag på asyl samt om inddragelse/nægtelse af forlængelse og om bortfald af asylopholdstilladelser. Herudover behandler Flygtningenævnet klager over andre afgørelser på asylområdet truffet af Udlændingestyrelsen i første instans, herunder om overførsel til et andet EU-land efter Dublinforordningen, om fastsættelse af alder for personer, der har oplyst at være mindreårige, og om afvisning af personer til et andet EU-land, hvor de pågældende er meddelt opholdstilladelse.

Asylsager og sager om inddragelse/nægtelse af forlængelse og om bortfald af asylopholdstilladelser behandles på et nævnsmøde. Nævnsmøderne ledes af en dommer (formanden eller en af næstformændene). Herudover består Flygtningenævnet af to medlemmer, hvoraf et er beskikket efter indstilling fra Advokatrådet og et er beskikket efter indstilling fra udlændinge- og integrationsministeren.

Beretningen indeholder en redegørelse for Flygtningenævnets virksomhed i 2023.

Blandt andet er en række resuméer af nævnets afgørelser i 2023 gengivet. Flygtningenævnet har i beretningsperioden afsluttet 504 spontane asylsager vedrørende ansøgere af 59 forskellige nationaliteter samt statsløse palæstinensere og andre statsløse. De største grupper af ansøgere har været statsborgere fra Iran, Afghanistan og Syrien, statsløse palæstinensere og statsborgere fra Somalia.

FLYGTNINGENÆVNET

Flygtningenævnets sekretariat
Adelgade 11-13
1304 København K

9 788791 763342